UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00589045 4

POETAE LYRICI GRAECI

COLLEGIT

THEODORVS BERGK

EDITIONIS SEXTAE PART. I VOL. I

PINDARI CARMINA

RECENSVIT

OTTO SCHROEDER

EXEMPLAR EDITIONIS QVINTAE
AVTOTYPICE ITERATVM
NOVA APPENDICE AVCTVM

LIPSIAE ET BEROLINI IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI MCMXXIII

LIBRARY
NOV 9 1972
UNIVERSITY OF TORONTO

PAVLAE · SORORI

S

CVM · ANTE · HOS · VIGINTI · QVINQVE · FERE · ANNOS · HAEC · TIBI · CARMINA · OSTENDEREM · DICENS · EN · IN · QVO · VIVENTEM · ME · CONSVMI · VELIM · TV · PAVLA · MEA · SI · QVIDEM · HISTORICA · INQVIEBAS · MONVMENTA · ESSENT · AT · EGO · SVNT ℘

PA
3443
B47
1923
pt. 1
v. 1

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI

Quater contigit Theodoro Bergk, ut Pindarum ederet: primum anno 1843 (praefatus Marburgi Chattorum Cal. Nov. 1842), iterum 1853 (praef. Friburgi Brisgaviae 21. Iun. 1853), tertium 1866 (praef. Halae Sax. 26. Dec. 1865), quartum 1878 (praef. Bonnae 12. Oct. 1877).

Post viri egregii obitum (20. Iul. 1881) Eduardus Hiller et Poetarum Lyricorum Graecorum voll. II. III quartis Bergkii curis aucta atque emendata typis excudenda curavit (1882) et vol. I Pindari carmina continens renovandum suscepit. Qui cum mediis ex laboribus suis morte praematura abreptus esset, anno 1891 librarius nobilissimus mihi mandavit, ut opus incohatum perficerem. Sed cum Hilleri schedis perlectis non eadem qua hunc continentia et pietate erga virum summe mihi colendum illum quidem, sed poetae gravissimi cui in integrum restituendo pariter omnes inservimus editorem dumtaxat, usurum me esse mihi persuaderem, a librario petivi, ut Pindari potius quam Bergkii edendi potestas mihi daretur. Quod cum facile impetrassem a viro humanissimo nec tempore ullo quo opus absolvendum esset constituto premerer, editionis celeberrimae non modo frontem, verum etiam fundamentum quasi retractare constitui. Tum accidit, ut magnum et otii et boni animi detrimentum caperem ingruente gymnasiorum nostrorum quam vocabant reformatione. Tandem cum propter egregium eorum qui scholis in Borussia administrandis praesunt in haec studia favorem integrum mihi annum (1893/94) publico munere vacare liceret, Pindari codices quos quidem opus esse videretur (de quibus v. prolegg. p. 6) denuo contuli. Nec parvo mihi fuit adiumento, quod Andreas Ursus Drachmann annis 1895/6 et multos locos dubios, correctionibus

praesertim obscuratos, iterum cognovit et ex scholiorum quam parat recensione quidquid scire cupiveram liberaliter mecum communicavit.

Iam e Bergkii prolegomenis apparatuque critico ea fere retinenda duxi, quae et propria Bergkii nec viro praeter ceteros ingenioso indigna esse viderentur, reliquis aut deletis aut meum in usum mutatis.

Sed priusquam librum e manibus dimittam, eos viros honoris causa nominare par est, quos de hac editione optime meritos esse confitear: VV DD Augustum Wilmanns Bibliothecae Regiae Berolinensis, Carolum Fuhr et Conradum Müller Ioachimicae, Markgraf Redigeranae, Ceriani Ambrosianae, Rostagno Laurentianae, Bollig (†) et Carini (†) Vaticanae aut praefectos aut adiunctos, denique viros humanissimos, qui Bibliothecae Caesareae Vindobonensi et Bibliothecae Nationali Parisiensi praesunt, quorum omnium liberalitatem fidem indulgentiam grato animo expertus sum. Alii rursus studiorum laborum curarum societate fideliter suscepta me adiuverunt, quorum nomina passim in prolegomenis commentariisque meis allata invenies. In plagulis corrigendis sollertem operam mihi praestiterunt VV DD. Crusius Drachmann Fuhr, e quibus Drachmann omnes fere meas curas suas esse voluit.

Propter insignem et librarii Lipsiensis et eorum qui Bibliothecae Vaticanae nunc praesunt liberalitatem factum est, ut huic volumini praestantissimi codicis Ursiniani (Vat. gr. 1312) folii 26^{r} Pind. O III 1—6 vulg. cum scholl. continentis imago photographice expressa adderetur; quod opus ut quam accuratissime perficeretur, rogatu meo amice se interposuit Frid. Spiro Berolino-Romanus.

Scribebam Berolini *O. S.*
primo vere MCM.

PINDARI CARMINA

PROLEGOMENA

I De libris manu scriptis. II Observatiunculae grammaticae. III De fastis Panhellenicis. IV Index carminum epiniciorum. V Fasti Pindarici.

I

DE LIBRIS MANV SCRIPTIS

Artis criticae in Pindari carminibus factitandae fundamenta iecit Augustus Boeckh et periodos metricas hiatu vel syllaba ancipiti definiens et lectiones non correctas ab interpolatis (Moschopuleis et Triclinianis) strenue discernens. Variae lectionis supellectilem egregie auxit Tycho Mommsen vel propterea de Pindaro bene meritus, quod libros eximios *A* et *B**) primus contulit. Idem cum (ed mai p XII ss) veterum librorum quattuor genera esse voluisset, Ambrosianum (*A*), Vaticanum (*B*), Parisinum (*C*), Mediceum (*D*—*Z*), biennio post (ed min p 1) tribus vel quinque libris (*MNO*[*KL*]) ex genere Mediceo exemptis familiaeque Parisinae additis duodecim fere qui relinquebantur communi nomine comprehendere non iam ausus in quattuor rursus familias dispescere satis habuit, Mediceam (*D*), Vaticano-Gottingensem (*EFGHI*[*KL*]), Palatino-Caesaream (*PQRSTU*), Parisino-Venetam (*V* cum apographis *X*—*Z*). Quas copias abundantes qui post eum fuerunt critici plerique ita imminuebant, ut codicum *ABCD* aut *ABD* aut *AB* aut *B* auctoritate freti deteriores quos quidem esse Ty Mommsen voluisset fere sper-

*) Post Mommseni curas qui innotuerunt codices paene omnes minoris videntur esse pretii (Wien Studd 4, 1882, 224 ss, Philol 54, 1895, 274 ss; cf etiam Nouvelles Archives des Miss scientiff et litt II Paris 1892 p 7. 53. 196. 296). De cod Vat gr 915 (Ø) Pind O II 43 — VII 30 continente Philol 56, 1897, 93[31].

nerent. Atqui vetustissimos nostros saec p Chr n XIII aut XII testes cum a novissimorum grammaticorum graecorum aetate aliquot saeculorum hiatu disiunctos fuisse necesse sit, quattuor illis libris antiquam scripturam pure ac simpliciter referri quam non est veri simile! proinde quasi ex fimbriati peripetasmatis Babylonii cirris quibusdam extremis nescio quo pacto inter se perplexis qua ratione in picturis ipsis subtemine inserto decurrant stamina colligi posse putaveris. Rectius igitur Bergk[4] fecit, quod in varia lectione adornanda intempestivo illo paucitatis studio non acquievit. Idem tamen (proll[4] p 36 n) vultu non mutato: 'codicum veterum stirpes persequi et illustrare, quamvis non infructuosum sit, neque huius est loci neque hominis negotiosi'. Nobis igitur cum in opere necessario turpe videretur esse aut rei difficultatem aut otii angustias excusare, signa paullo certiora seligendi atque inter se componendi periculum faciendum fuit. En accuratioris quam de hac re Philol 56, 1897, 78 instituimus quaestionis lineamenta:

O I 60	*ἀθανάτων	*CDFN*	ἀθανάτους	*A*[*B*]*E*
109	om κεν	*CDN*	add κεν	*ABE*
II 10	*αἰὼν δ'	*ACDN*	αἰὼν τ'	*BE*
56	*νιν	*ACN*	μιν	*BDE*
	(cf O III 45 [*CN*], IV 12, VI 56. 96, VII 6. 83, IX 63 [*AC*], P III 12, IV 109, IX 63 [*VE*])			
76	*ἑτοῖμον	*ACN*	ἕτοιμον	*BDE*
		(cf O IV 12, VI 12, P VI 7, N IV 74)		
III 25	*ὥρμα	*A* solus	ὥρμαιν'	
36	*ἐπέτραπεν	*AO* soli (= *B*[a])	ἐπέτρεπεν	
42	*αἰδοιέστατος	*ACNO*	αἰδοιέστατον	*BDE*
IV 5	*ἀλλ' ὦ	*CN* soli	ἀλλὰ	
17	*om καὶ	*ACN*	add καὶ	*BDE*
25	ἁλικίαις	*AV* soli	*ἁλικίας	
V 5	*ἐγέρα(ι)ρεν	*AC* soli	γέραρεν	
VI 34	*λάχε	*ACN*	ἔλαχε	*BDE*
67	*ἄγνωτον	*AM* soli	ἄγνωστον	(cf I III. IV 48)
100	πέλονταί γ'	*A*, πέλονταί τ' *C*	πέλοντ(αι)	*BD*(*E*)
VII 12	*ἐν ἔντεσιν	*ACNO*	ἔντεσιν	*BDE*
94	*μιᾷ μοίρᾳ	*AC* soli	μοίρᾳ μιᾷ	
VIII 40	ὄρουσε	*A* solus	*ἀνόρουσε	*B* solus
	(ἐπόρουσε *C*, ἐςόρουσε vulgo; cf. O IX 58, P I 26, IV 217. 271, V 107)			
IX 102	*ἀρέσθαι	*A* solus	ἀνελέσθαι	
X 25	*ἡρακλέης non add	*A* solus		
	add post ἐκτίσσατο	*CNO*	add ante ἐκτ.	*BDE*(+*MV*)
35	*ἐπειῶν βασιλεὺς	*ACNO*	β. ἐπ.	*BDE*(+*MV*)
87	*νεότ(α)τος	*NO* (= *A*[a]*C*[1]) soli	νεότατι	
XI 5	*ἀρχὰ	*A* solus	ἀρχαὶ	
XII 16	*κνωσσίας ς' ἄμερσε	*A* solus	κν. ἅμ.	
XIII 7	*ὁμότροφος	*CNO* e paraphr	ὁμότροπος	*BDE*
42	*τερψία θ'	*N* (= ἱαι θ' *B*[a])	τέρψιες	
106	ὑπ' ὀφρύϊ	*CNO*	*ἐπ' ὀφρύϊ	*BDE*

P I 12	*κώματι	*C*	κώμῳ	*DEV*
26	*προσιδέσθαι	*C* (*Eγρ*)	πυθέσθαι	*DE*
			(ἰδέσθαι	*V*)
	*παρεόντων	*C* (= *GM*)	παριόντων	*DEV*
II 28	ὑπερφίαλον	*CV*	*ὑπεράφανον	*DE*
59	κτεάνοισι	*CV*	*κτεάτεσσι	*BDE*
78	τί τοῦτο μάλα	*CV*	*τ. μ. τ.	*BDE*
III 78	μέλποντι	*CV*	*μέλπονται	*BDE*
IV 46	*τίκτε	*CV*	τίκτει	
56	*ἀγαγεῖν	*CV*^{b} (*Eγρ*)	ἄγαγεν(ἀγαγὲν)	*BD* (*E*^{pc})
134	ἦλθε(ν)	*CV*	*ἦλθον	*BDE*
149	*τοὺς	*CV*	οὓς	*BDE*
176	*φορμιγκτὰς	*CV*	φορμικτὰς	*BDE*
181	*ἔντυνε	*CV*	ἔντυεν	*BDE*
223	*μίξαι	*CV*	μίξειν	*BDE*
234	*βοέους	*CV*	βοέοις	*BDE*
263	*δξυτόμῳ	*CV*	δξυτάτῳ	*BDE*
273	αὖθις	*CV* (constanter)	*αὖτις	*BDE*
V 10	ἐὰν (ἐὰν)	*CV*	*τεὰν	*BDE*
32	κρέμανται	*CV*	*κρέμαται	*BDE*
55	ἔμπας	(*V*^{ac}?) *XYZ* (*E*^{s})	*ἔμπαν	*BDE* (*V*^{pc})
VI 10	*οὔτε	*V*	οὐ	*BDE*
VII 8	*om ὁ	*V*	add ὁ	*BDE*
VIII 28	*om ἐν	*V*	add ἐν	*BDE*
92	ὀλίγον	*V*	*ὀλίγῳ	*BDE*
IX 6	*ἔνεικε	*V*	ἔνεγκε	*BDE*
93	*οὕνεκεν	*V* (constanter)	οὕνεκεν	*BDE*
105	*παλαιὰν	*V*	παλαιᾶν	*BDE*
125	*νικᾶν	*V*	νίκας	*BDE*
XI 21	*πόρευ᾽	*V* (*E*^{pc})	πόρευς(εν)	*BDE*^{ac}
37	(*)ἔπεφνέ τε	*V*	ἔπεφνε	*BDE*
N I 72	γάμον	*V* (*Bγρ*)	δόμον	*BDTU*
III 38	*χαλκότοξον	*V*	χαλκοτόξων	*BD*
39	*ἀκμὰν	*V*	ἀλκὰν	*BD*
56	ἀγλαόκαρνον	(voluit -καρπον = *B*^{s}) *V*	*ἀγλαόκολπον	*B*^{i} *D*^{ac}?
IV 7	ὅτι περ	*V* (*B*^{s})	*ὅτι κε	*B*^{i} *D*
54	*ἰαολκὸν	*V*	ἰαωλκὸν	*BD*
VI 37	κασταλίαν	*V*	*κασταλίᾳ	*BD*
? VII 9	*δορικτύπων	*B*^{s}	δορίκτυπον	*B*^{i} *D*
? X 24	εὐφρόνων	*B*^{s} γρ schol	*εὐφόρων	*B*^{i} *D*
? I VI 21	ἐπιστείχοντι	*B*^{s}	*ἐπιστείχοντα	*B*^{i} *D*

Ex duabus igitur recensionibus fluxisse statuo quos in manibus tenemus libros Pindaricos, ex α, quam Ambrosianam nominare liceat: O I *CN* + *D*(*F*), II—XII *ACN*, XIII *CNO* (XIV *CN*?); P I *C*, II—V 51 *CV*, V 52 — N VI 44 *V* (N VI 45 ss *B*^{s}?); ex β, Vaticana dico: O I *BE* (+ *A*, cuius libri fol 185^{v} vacuum, 186^{r} O II initium continet ex recensione α), O II — P XII *B*(*D*)*E*, N I — I VIII *BD*.

Cuius discidii quas deprehendimus exceptiones, ut patriis quasi sacris derelictis aliena captare codices quidam videantur, quibus rationibus excusari posse putemus, exposuimus Phil 56, 1897, 83. 89.

Omnium denique librorum Pindaricorum communem fontem mutato carminum Isthmiorum Nemeorum ordine insignem (de Ambrosiana recensione infra ad cod *V*) saeculo p Chr n II non esse antiquiorem probavit de Wilamowitz Eur Her[1] I 184. Qui fons quonam tempore duobus illis rivis diductus esse videatur, quaestio difficillima, de qua pedetemptim pauca proposui Phil 56, 1897, 94, quam persequi et Etymologici Genuini et scholiorum Pindaricorum quas exspectamus editionibus absolutis fortasse licebit.

De singulis codicibus haec adnotare satis habeo plura circumspicientes ad Philol 54, 1895, 274 ss relegans*):

*A** = Ambr C 222 inf, olim Georgii Merulae, bombyc, saec XIII in, continet O I—XII c scholl 'Ambrosianis'.

*C** = Paris gr 2774, olim Io Laskaris, bombyc, saec XIII ex, continet O I — P V 51 (67, φρενί) c scholl.

M = Perus B 43, chart, saec XV sec Ty Mommsen, XV/XVI Heiberg, continet O I—XII, P I—IV (in Pythiis fere cum cod *C* congruens) c scholl.

N = Ambr E 103 sup, bombyc, saec XIII/XIV, cont Olympia c scholl.

O = Leid Q 4, saec XIII ex (Ty Mommsen; ego non vidi), cont O I—XIII c scholl O I—VIII.

*V** = Paris gr 2403, bombyc, saec XIII ex, O I — N IV 68, N VI 38 (δυνατοί) — 44 (ὄρεσιν) c scholl, a quo pendere cum alii videntur, tum *W* = Ven IX 8, *X* = Paris gr 2709, *Z* = Caes Vindob 58.

Codex *V* notatu vel propterea dignissimus, quod cum Nemeaea quae ex recensione Non-Vaticana exhibet carmina non secus atque 'Vaticani' codices Pythiis subiungat, recensionum quod statuimus schisma post turbatum voluminum (OPIN) ordinem factum esse solus testatur.

Venio nunc ad codices Vaticanam recensionem referentes:

*B** = Vat gr 1312, olim Bembi, tum Fulv Ursini, bombyc, forma quadrata, saec XII ex (Τζέτζου nomen occurrit f 268ᵛ in scholl I I 57), continet praeter lacunas O I. V, P I. II, I VIII a nobis in nott critt indicatas Ol Py Nem Isthm c scholl 'Vaticanis'.

*D** = Laur. 32, 52, chartac, saec XIV, cont Ol Py et altera manu satis neglegenter scripta Nem Isthm c scholl, ad-

*) Quos libros ipse annis 1893—94 integros denuo contuli asterisco * insignivi.

iectis X versibus (fragm Isthm 1), neque unquam plura continuit; Philol 54, 1895, 281 n.

E = Laur 32, 37, bombyc, saec XIV, Ol Py integra continens c scholl; a quo magnam partem videtur pendere cod *F* = Laur 32, 33, saec XIV (Ty Mommsen) Ol Py continens c scholl. De F^{mb} infra ad inscr O VII not.

G = Gotting philol 29, bombyc, saec XIII (Ty Mommsen) Ol Py c scholl.

*I** = Guelferb 48, 23, chartac, forma quadrata, saec XV ex, in Italia ut mihi quidem videtur scriptus, continet Olympia ex recens Moschop, additis a man sec vulgatioribus recensionis Vaticanae lectionibus, Pythia ex recensione Vaticana (P VIII 98 om στόλῳ ante πόλιν *GIU*); Zeitschr Gymnasialw 51, 1897, Jahresberr 23, 284.

P = Palat Heidelb 40 [Ol Py], *Q* = Laur 32, 35 [Ol Py], *R* = Urbin Vatic 144 [Ol Py], *S* = Ambr S 31 sup 7 [Ol Py II—V], *T* = Vat gr 121 [Ol Py (exc V 115 —VII 12) Ne I 55 ss. II], *U* = Caes Vindob hist gr 130 [Ol Py Ne I. II]; cuius familiae signa ἦλθεν P V 52 (49), τῷ ταμίᾳ 62 (58) observavit Ty Mommsen, quibus adde γαρύεντ' (nisi quod γάρυετ' [an γάρυεν voluit?] *U*) 72 (68); cf etiam ἑλεῖν (*GIP*^{i}*Q*[*R*]*U*) P IX 113.

Thomani sunt: Γ″* = Vindob philos gr 318, Ol et P I—IV continens, quem in lucem protraxit Eug Abel, tum Paris 2465, Neap Borbon II F 5, Ambr C 22 sup^{1}, Laur 32, 44, Vindob 144 (olim 197), Vat gr 925, Monac 550, all. In Olympicis carmm Thomas plerumque facit cum Ambrr (cf O II 16 *C*, VIII 39 *CNV*, IX 83 *MN*, 99 *A*), in Pythicis (I—IV) utique cum Vatt.

Moschopulei (magnam partem pendentes ex apographis codicis *V*; cf Ty Mommsen ad N III 18): Leid Q 38, Bodl Barocc 62, Palat Vatic 190, all.

Tricliniani: Laur olim Abbat Bened Flor conv 94 (nunc mutilus), Ambr C 22 sup^{3}, Bodl Laud gr 13, Vindob 219 (olim 200), Mosqu (= Gott 28 Heynii?), alii. Ubi solus e Byzantinis superest Triclinius (N IV — I VIII) aut affinis est codici *D* (N XI 22—23; Bergk^{4} ad N X 62) aut pendet ex eius apographis (I I 4, II 13. 26, III. IV 29. 83, VII 35. 40).

Librariorum errores eidem fere qui in ceteris eius aetatis codicibus graece scriptis in Pindari libris deprehenduntur: haplographiae, dittographiae, vocum elementa perperam divisa, vocabula traiecta, -ι ἀνεκφώνητον passim neglectum, -ν παραγωγικόν temere additum omissum, litterarum imagines, syllabarum notae inter se confusae, denique variae lectiones permutatae coniunctae, glossae marginales aut interlineares imprudenter in lineam deductae.

De iotacismi vitiis vulgaribus cum infra (prll Π^{63}) pauca adnotaverimus, hoc loco similis illius $\bar{\epsilon}$ et $\overline{\alpha\iota}$ inter se confundendi consuetudinis (in inscriptionibus inde a saec p Chr II obviae, Meisterhans[2] 27) exempla quaedam perlustremus. Mitto singulorum codicum errores: δαιδαλωσαίμεν O I 105 *A*, παῖδ' ἄμειψαν XII 12 *A*, ἐών N III 75 *B*, λεβήταισι I I 20 *B*, ἐπισφεταίροισι, ἔσαιται all *D*, item δαιδαλ- vel δεδαλ- pro δεδαιδαλ- exarata (O I 29, II 53); antiquiora paullo haec videntur esse: δε (δέ) pro ΔΑΙ O XIII 79 *BGHQ*, καί pro κε(ν) O X 20 in omnibus praeter *BD*, κε pro καί N VI 64, τε pro καί P X 58. 69, N IV 64, ἐπάρκεσε pro ἐπαρκέσαι N VI 60, (ἐ)κέοντ(ο) pro ἑκαίοντ(ο) N X 72, τέρψιες (-εσθ $B^{i}CO$) pro ΤΕΡΨΙΑΙΘ O XIII 42 in omnibus praeter NB^{s}, αἰόλλει pro ἑόλει P IV 233, κρύψαι pro κρύψε O VI 31 Ambrr c paraphr, denique recte si auguror ὀργαῖς pro ΩΔΕC in loco conclamato P VI 50.

De littera F in Pindari exemplaribus exarata altum apud veteres grammaticos silentium. Fuerunt tamen qui vel in nostris codicibus eius litterae vestigia odorari sibi viderentur, quo in numero Bergkium esse (proll[4] 32 et passim in adn cr) non sine dolore commemoro. Nam ut nihil dicam de praeclara pron poss forma Fεάν quam Pindaro imputant N III 15: ex particulis γε, τε, δέ insertis de digammate olim scripto existimari nihil posse concedet, qui librariorum morem (p 9) cognitum habuerit. Nec maioris momenti sunt aut pseudaeolismi qui traduntur αὐάτα P II. III, ἔχευαν I VIII, aut interpolatae lectiones velut εὐαυχέα P II 14 *DGIU* cum scholio (24) ἐφ' ᾧ ἔστιν αὐχεῖν. Ex reliquis quae esse putant vestigiis si exemeris quae coniecturis satis dubiis ne quid dicam gravius nituntur, ἀνήρ τι Fέλπεται O I 64, Πίσα Fε γεγωνεῖν III 9, Fίννος vel Fῖνις IX 76, ἐνναλίᾳ Fε Σεμίφῳ P XII 12, Fε Πελειάδων N II 11, ἔναρεν· Foῖ X 15, καταμάρψαι· Fίστε I III+IV 53, πίσω Fε VI 74: unum restat O X 87 δέ τοι (δέ τι in duobus Ambrr) pro δέ οἱ illatum.

Interpolationibus ne ea quidem exemplaria omnino caruisse quae Aristophanes Byzantius ad corpus carminum Pindaricorum eden-

dum adhibuerit, docemur verbis illis quae 'superesse' perspexit editorum princeps φιλέοντι δὲ Μοῖσαι O II 26. Sed alias interpolationes, si modo varias mutationes a semidoctis viris propter furtivum quoddam insolita ad vulgarem usum accommodandi, obscura explanandi studium factas uno interpolationum nomine comprehendere fas est, non paucas aliquanto ante Triclinios in Pindari contextum irrepsisse nullum fere carmen non ostendit; quarum quattuor genera adumbrare hoc loco placet.

Primum igitur pro dialecticis formis aut vulgares aut homericae invehuntur; cuius rei cum exempla paullo notabiliora in observationibus grammaticis (prll II) uberius tractare in animo sit, nunc productiones quasdam temere a librariis admissas enumerare satis habeo: ξειν- O X 34 Ambrr, XI 17 Ambrr, XIII 3 omnes boni praeter *EN*, P IV 35, V 57, N III 2, IV 23, V 8, I III + IV 72, VI 70; μοῦνος N III 34, γουνάτων V 20, adde νούσων Bacchyl I 32 Ken; unde quae exsurgere possit suspicio, exposui prll II[1].

Deinde antiquitus particulas δέ, τε passim interpolatas esse constat ob insanum ut ait Boeckh n cr 379. 448 asyndeti horrorem: ἐγγὺς [δ'] ἐλθών O I 71 (cf scholl *AB*), ὄλβος [δ'] ἅμα VI 72 (om particulam *AC*), μῶμος [δ'] ἐξ ἄλλων 74, καμάτων [δ'] | ἐκτός 103/4, ἄκοντι [δὲ] Φράστωρ X 71, ὄλβος [δ'] οὐκ P III 105, ταχέες [δ'] | ἀμφί IV 179/80, αὐτοῦ μένων [δ'] VI 38, μέλανος [δ'] ἄν XI 56, τεκμαίρει [δὲ] καί N VI 8 *BD*, χρυσὸν [δ'] εὔχονται VIII 37 *B*, κλέονται [δ'] ἔν τε I V 27; αἰδῶ [τε] δίδοι καί O XIII 115, ἀφνεός [τε] πενιχρός τε N VII 19 *BD*, Μερόπων [τ'] | ἔθνεα καί I VI 31/32 *BD*, Ἀσωπίδων [θ'] | ὁπλόταται VII 17/18 *D*. Item τε, γε ob intempestivum hiatus evitandi studium: πατρι [θ' (δ' *A*)] | ἑορτάν τε O VI 68/69, ὅτι [τ'] | ἐμφύλιον P II 31/32, λιθίνῳ [γ'] | Ἰάσονα N III 53/54 *BV* (om. γ' *D*), σέο [γ'] ἕκατι I V 2 *BD* (contra poetae usum; cf σεῦ ἕκατι O XIV 18, ὦ Ζεῦ, τὶν [γ' add Pauw] ἄωτον I VI 4). Denique δέ, τε ob utramque fortasse causam: παύρῳ [δ'] ἔπει O XIII 98, γένοι(ο) [δ'] οἷος P II 72, τοτὲ μέν —, τοτὲ [δ'] αὖθ' 89, χρόνῳ [δ'] | ὑστέρῳ IV 55/56, τίνα [τ'] οἶκον VII 5, ὧδε [δ'] εἶπε VIII 43, ἄλλοτε [δ'] ἄλλον 77. — O IV 8 (9 Boe) χαρίτων θ' ἕκατι particulam θ' ab antiquis grammaticis non insertam esse vel ex scholiis colligas.

Permutari inter se particulae cum aliae tum δέ : τε solitae esse non videntur ante schisma illud factum. Nam certioribus paullo confusionis exemplis, velut οὔτε : οὐδέ O XIV 7, I VI 24

[VIII 56 c paraphr teneo], τά δέ (τάδε) : τά τε I V 52, τῶνδε : τῶν τε O VI 102, δέ : τε N IV 59, segregatis plura relinquentur a viris doctis frustra temptata, velut O V 13, VI 24, IX 112, XI 19, XIII 43, 107², P IV 297, V 117, I VI 19. 39. Vehementius titubare antiquiores grammaticos Byzantinos coepisse testantur:

O II 10	*δέ		τε	Vatt
(X 97	τε		*δέ	A c Vatt)
XIII 3	τε		*δέ	
29	*τε	Ambrr	δέ	
37	δέ		*τε	Vatt
103	δέ		*τε	
107¹	*τε		δέ	
(P III 71	*δέ	*BE* c Ambrr	τε	*DGIPQU*).

Praepositionum male inculcatarum exempla colligere instituit Ty Mommsen (suppl 101): ἐν ὄρει P III 36, ἐν πυρί 102 Vatt, ἐν ἀκμᾷ IV 64 Vatt, ἐc.εὐφροσύναν 129 (om *B* solus), ἐc ἔρανον V 77 (om *E* solus), ἐν ἀνδράcιν VIII 28 Vatt, ἐν Μεγάροιc(ι) 78, cὺν ὅλβῳ XI 53 (cl O II 36, I V 12), ἐν μάχᾳ N III 46, ἐκ μάχας I VIII 53; omissam in archetypo (et cod *A*) praepositionem suo Marte suppleverunt O VIII 40 omnes reliqui praeter *B* qui ex scholl sumpsit, male ἐν O I 113 *V*; traditam permutaverunt πρὸ > πρὸc I VII 27 *BD*, εἰc > ἐπ' O I 48 omnes vett, ἐπί > ἀμφί XI 13 *A*; cf ad P VII 10, IX 114, I VIII 31 et supra (p 4) ad O VIII 40.

Denique glossas explanatorias non solum in contextum delapsas esse velut αὐτόν O I 64, ἄμοχθον II 62 *A*, ὕμνον IV 8 *A*, Ζεύc VII 49, Ἡρακλέης X 25 (om *A* solus), τάν O XIII 83 et P I 77, πετάcας (πετάcαιc! Ambrr) P I 92, ἔδειξεν VI 46, ὁ VII 8 Vatt, χρή XI 42, τέλοc I III+IV 51 *BD*, Διΐ 76 *BD* (cf ὅτ' ἐπὶ [ποταμῷ] ῥοδόεντι Λυκόρμᾳ in papyro Bacchyl XVI 34), sed etiam genuina vocabula expulisse constat: θάνατον (an ex 42?) O X 105, μηχανῶνται P II 92 *B*, δεcμοῖc IV 71 *P*, φώνηcε VI 36 *P*; quod idem factum esse conicio (βωμῷ c Hermanno) O X 25, (φρένας) P X 60, (ἄκουcεν) N II 14, (ἀγοράν) III 14, (θεᾶc) V 41, (ἀμύνων) I VII 28.

Interpolationis e prava recordatione natae exempla collegimus ad I VI 17.

II

OBSERVATIVNCVLAE GRAMMATICAE

Carminum Pindaricorum eam formam, qua a poeta ipso scripta, a choreutis cantata, a legentibus olim recitata esse videantur, plane in integrum restituere non tam propter librariorum socordiam quam veterum grammaticorum propter operam et salutarem et perniciosam prohibemur, prohibebimur. Sed ut quae effici omnino non possunt ea velle et ficta cogitatione pro veris venditare probo viro indignum, ita ad ea quae ratione et via erui possunt cum omnium virium contentione eruenda se succingere decet philologos.

Igitur ex quo tempore critici Byzantini metrorum quandam 1
aequabilitatem per omnes carminum strophas strenue observare coeperunt, vulgatae lectionis correctionum copia quasi effusa est, quarum partem licentiae cuiusdam legibus cognitis merito reiecerunt Boeckh et Ty Mommsen; quos de primae stropharum dactyloepitriticarum triadis aequiore quadam condicione vide disputantes, illum de metr Pind (I, 2) 282, kl Schr V 344. 354, hunc suppl 68. 69. 95. 102, n cr ad N V 6; dactylicos q v ordines mediis in versibus in trochaeum exeuntes omnes uno in conspectu posuit Heimer studd P 139. Quam eandem licentiam ceteris strophis adeo derogandam esse, ut si qua praeter exemplum in primo systemate propositum superbire viderentur exceptis nominibus propriis fortiter essent recidenda, probare studuit Fel Vogt diss Argentorr IV 295 ss: ἀελπ(τ)ίᾳ (hoc quidem alia de causa suspectum) P XII 31, μάρναται N V 47, ἐντί IX 32, πορθμόν I III+IV 75; intacta propter nomen proprium antecedens reliquit Ἴστρίαν νῖν O III 26, eadem fortasse de causa omisit Φυλακίδᾳ γάρ I VI 57; denique ἔμπαν N X 82 neglexit, quasi spondaicam adverbii mensuram exploratam haberet. Quibus locis accedent alii, si a Boeckhiana versus certioribus divisionis signis deficientibus secundum orationis incisa dispescendi ratione discesseris, velut O XIII 99. Ingens eorum locorum numerus est, quibus spondei litterae paragogicae debentur a nobis demum adiectae. Consideratis vero et quae de tragicorum usu congessit Ellendt lex Soph² 480 et quae de librariorum in vocibus ξεῖνος, μοῦνος all epici sermonis studio observavimus p 9, vide ne alias etiam exceptiones statuendas esse concedas: —∪—⏑—∪— P IV 97 (ὦ ξέν' omnes), 30 (ξένοις omnes praeter *B*). 233. 293, IX 27 (cl 10).

108, O VII 90, N I 20, I VI 32 (οὖρει productione mere metrica *BD*; cf P VI 21); —∪⏑— P IV 103. 227; ⏑∪— P IV 78, I II 26, ⏑∪∪— 48 (ξένον *B*); ∪∪—⏑—∪— P III 71 cll eis quae de metrorum permutatione infra § 4 adnotavimus. Quid quod etiam in primo systemate licentia illa latius manasse videri possit formis ξένος, μόνος, δορί, νόcος, κόρα᾽ restitutis O III 1, XI 17 (c Vatt), N IX 2, fr 1, 5; P IX 10, I V 12; O VI 17; P III 7, IX 13? Sed quoniam quibus legibus poeta longas arses affectandi studium coercuerit adhuc parum constat, delphicam sapientiam recordari malumus: ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν cεῖcαι •καὶ ἀφαυροτέροις.

2 Οὐλυμπόνδε, Οὐλυμπόθεν. Pindarum nunquam dicere Οὐλύμπιος (-πία, -πιάς, -πιόνικος, -πιονίκας) observavit Fel Vogt diss Argentorr IV 295; de epicorum usu Hartel Zeitschr österr Gymn 1876, 625, Wilh Schulze qu epp 271. Adde ne Οὔλυμπος quidem cum epicis poetis usurpare eum voluisse nisi bis epica forma usum Οὐλυμπόνδε O III 36 (male Ὀλ. *NO* soli) et I III. IV 73 (si modo quae sola exstat h l Vaticanae recensioni fidem habere fas est), semel novicia quae videtur, epicis quidem inaudita Οὐλυμπόθεν P IV 214 (codd sive casu sive propter numeros parum intellectos τετράκναμον Ὀλ. praebent), Bacchylidem autem Οὐλ- omnino ignorare. Usurpavit igitur Pindarus in nomine Ὄλυμπος metricam illam q v productionem epicorum usu sancitam semel (O III), epici usus fines egressus est semel, in extremo epitrito catalectico (—∪— P IV); de eadem integri epitriti sede (—∪⏑—) quid statuerit incertum (I III+IV 72 cll O XIII 92, N X 84). Ceterum adeo non favet illi productioni, ut praeter nomina quaedam propria (Δῖαγόρας, Διόδοτος, Εἰλατίδας, Ἰαμίδας, Φῖλυρίδας) aut vocabula epica ἀθάνατος, ἄπάλαμος (Hes opp 20), κῦάνεος, οὐλόμενος vix ullam admisisse videatur. Adde quod ad thesin dactylicam pertinent et haec exempla et quod cum Theognide (πειθόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαβολίῃ 324) commune habet διαβολιᾶν P II 76 (διητανές· λειτόν, διατεταμένον gl Hesych conferri iubet Jak Wackernagel). In thesi iambica vel trochaica quae occurrunt duo nomina ἀνήρ (P V 20, N VI 29) et Ἄρης (P V 85, I VIII 37) inde ab Homero ambiguae sunt mensurae. Denique Σίcυφος ab Homero creatus, a ceteris poetis retentus est. Ignorat autem Pindarus θῡγατερ-, ἱερός, οὔνομα, ὕδατ- aut ὕδωρ, neque unquam apud eum Φῦλακίδας choriambum explet.

De οὖρει I VI 32 et οὖρεcι P VI 21 parum liquet, de verbo Fίεμαι (P IV 207) Ahrens 1838 (kl Schr I 21) et Leo Meyer

Bezzenb Beitr I 301, de ἄνύω: ἄνω Buttmann Lexil II 269, Schulze qu epp 107.

-ον syllabam finalem in thesi dactylica collocatam pro longa 3
esse posse dubitanter coniecit Boeckh (de metr 128, dissuadente Hermanno ap Heyn III 224 [216]): δέσποτα ποντόμεδον, ‖ εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων (ποντομέδων? Boeckh, quod recepimus c Ed Boehmer) O VI 103, ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ‖ ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος P IX 114, ubi πρὸς τέρμ. e Bergkii[1] coniectura emendare quam versum c Aug Rossbach gr Metr[3] 460 (sed cf eundem 419[d] et nostras nott metr O VIII. XIII, I III) dissecare maluimus. Alios locos huc vocabant Bergk[3.4] ad P III 6 et nott metr O IX. X, Ty Mommsen ad O XIII 114 (109, post Boeckhium n cr 367. 427), Heimer studd P 133, Christ Abh bayr Akad 1868, 41 et Pind ed mai proll XVII, aut versuum distinctionem novantes aut diversissima uno quasi modulo metientes. De τοιοῦτον (F)ἔπος I VI 42 infra § 5. De O X 99, P V 42, XI 38, N I 69, VI 20. 49 cf nott critt. Bacchylidis qui loci afferri possunt V 189, XVII 100 iam feliciter videntur esse emendati.

Alia omnino ratio est eorum locorum, in quibus metathesis 4
metrica deprehenditur: —⏑⏓— O III 35, VI 28. 100, XIII 18(?). 92, P I 56, III 6, IV 118. 184. 253(?), N VI 29[a], X 75. 84, I III+IV 66. 73, fr 30, 4. 124, 3; —⏓⏑— O VII 86, P IX 19; ⏓⏑—(—) O III 45(?), N X 5, I V 37. 41, VI 4; quam singula metrorum elementa traiciendi licentiam cum in iambicis metris locum habere praeeunte Henr Weil (Jahrbb class Phil 85, 1862, 347, rev crit 1872 I 52) docuisset Studemund (ap Io Luthmer de choriambo et ionico a minore diiambi loco positis diss Argentorr VIII 1884, 77), in ionicis de Wilamowitz-Moellendorff (veram hanc anaclasin dicens, Isyllos von Epid 1886, 128), iam post Blassii (Jahrbb class Phil 133, 1886, 455) et Hansseni (Phil 51, 1892, 244) commentationes in eo erat ut ad magnam metrorum Pindaricorum partem explicandam adhiberem, cum omnem haesitationem ademit Bacchylides redivivus; de quo Berl philol Wochenschr 1898, 328. 871, Blass Bacch p XXXVII, de Wilamowitz GGA 1898, 148 et Mélanges Weil 1898, 459[3]. Novas quasdam difficultates in correptione attica apud Pindarum recte aestimanda (exempla diligentissime recensuit Aug Heimer studd P 89 ss) nunc primum emergentes verbo attingere satis habeo. Quis enim erit qui in ionici metri syllaba aut prima (⏓⏑——) aut ultima (——⏑⏓), in choriambi altera utra syllaba brevi (—⏑⏓—, —⏓⏑—) mutam cum liquida positionem facere praefracte neget? Quo in genere

unum exemplum diiambi in nom propr choriambo ut videtur respondentis apponam Ξενοκράτης I Π 36.

5 F in thesi positionem facere ex uno loco: τοιοῦτον (F)ἔπος I VI 42 collegit Heyne; ubi cum de lectione non prorsus constaret (τοιοῦτόν τι ἔπος [ex O VI 16] libri) post Hermannum opp I 248 et Boeckhium negavit Hartel Hom Studd III 81, negat hodie ex editoribus solus quod sciam (τοιούτων ἔπος proponens) Ed Boehmer P sicil Odd p XI. Alterum locum e coniectura addidit Heimer (studd P 32): ἐπέδειξαν (ἐπεδείξαντο libri) κρίσιν (F)ἐcθᾶτος ἀμφίς P IV 253, cuius lectionis nos quidem aliam modo proposuimus explicationem; item χρὴ δὲ πὰν (F)ἔρ-δοντα I III+IV 66 choriambice metiri praestabit (de πάν infra § 71). Sed tres addere licet locos paullo certiores: ἴcον (F)εἰποιμι N VI 65 et πέφνεν (F)οἱ O Π 42 (ubi ἔπεφνέ οἱ vulgo edunt cum Triclinio), γόνον (F)ἄνακτα I VIII 33. De κενFός quod esse voluit Bergk (ut ξένFος all Ty Mommsen suppl 29 et I Π 36) vide infra § 66.

6 Fρ- in thesi positionem facere omnes consentiunt: ἐπὶ ῥηγμῖνι (formula epica) N V 13, μηκέτι ῥίγει 50, ἕλκεα ῥῆξαν VIII 29, μακρὰ δὲ ῥίψαις P I 45; quibus lectionibus vulgatis ἄνθηcε ῥόδοις (I III+IV 36), ἔριψε, ἄρηκτον alia addidit Ty Mommsen suppl 134, κύμαcι ῥιπαῖc P IX 48 Heimer 64. Bacchylides habet Ἐνδαΐδα τε ῥοδόπαχυν XIII 63, ὅτ' ἐπὶ [ποταμῷ del Ludwich] ῥοδόεντι Λυκόρμᾳ XVI 34.

In arsi ante voces olim digammatas -ν paragogicum addas an omittas, non multum interest. Exempla collegit Heimer studd P 148.

7 Hiatus ante nomina quaedam propria (Boeckh de metr 311) deprehenditur, de quorum consona initiali non liquet: Ἰάλυcoc O VII 74, Ἰcθμός I I 10. 32 (VI 5?, fr 122, 10?), ut Bacch II 7; Ϝανις O V 11; quibus Ἰαολκός (quod quidem fuerunt qui digammate donarent: FιFαFολκός credo; cf ad N III 34) addas ea lege, si ἐc δὲ Ἰ. P IV 188 aut καὶ Ἰ. N III 34 scribere tibi placuerit, hoc cum omnibus editoribus, illud cum Ty Mommsen.

De spiritu multis in vocabulis non liquet sive quia de veriloquio parum constat, sive quia fit ut quae spiritus mutationes qua aetate apud quos homines percrebuerint nisi coniectura assequi non possimus; adde quod codicum nostrorum archetypus spiritum perraro videtur expressisse. Sed cognoscamus de singulis:

8 De ἀγέομαι (semper ἀγ. *D*) et derivatis, ἀγητήρ (P I 69 ἀγη- *CE*, ἀγιc- *DV*), ἀγεμών (fere ἀγ. *D*), ἀγεμονεύω (ἀγ. O

IX 3 *U*), ἁγησίχορος, -δαμος, -λαος, -μαχος, Ἁγησίας ita decernere solent editores, ut ἁγέομαι, ἁγητήρ, ἁγεμών exasperent, ἀγησι- leniant, nisi quod Ἁγησίμαχος N VI 22 Hermann ap Heyn obloquente Boeckhio n cr 535, ἀγητήρ P I 69 Christ, ratione omnes obscura. Sed confer quaeso inscrr ap Collitz: lacc Ηαγηhίστρατος 4592, 9, Ηαγησιλαθ... 4425, tarent Ηâγις 4616 I 12, arg Ηαγηhικρ(άτης) 3269, 10, dor (Abu-Simbel) Ηαγ(ή)σερμο(ς) IGA 482[f], boeot Ηαγείσανδρος 667, denique ⊢ΑΓΗCΙΧ(Ο΄ΡΑ) pap Alcm III 11: tum spiritu in iisdem inscriptionibus hac in stirpe nonnunquam omisso (vide etiam arcad ΟΜƎϽΑ 1185, ΑΓΗCΙΧ. pap Alcm II 19. 23, III 22) nihil sollicitatus ἁγέομαι ab ἄγειν secernere (Lottner KZ V 240), traditum autem nomina ab ἀγησι- incipientia leniendi morem librariis atticis imputare non iam dubitabis.

ἁδύς, ἁνδάνω. Verbi ἁνδάνειν et nominis ἁδύς communem 9
radicem esse *svād* consentiunt etymologi; unde ϜΗΑ(Ν)Δ doricos poetas si non scripsisse (inscr boeot 876 pamphyl 1267[23] Coll), at certe pronuntiasse colligas. Et constant sibi meliores quidem Pindari libri (*ABCDE*[*N*?]*V*) ἁδύς exhibentes; in verbo satis frequenter psilosin praeoptant: P I 29 (ἀνδάνειν, quod praeter Ty Mommsen[2] recipere nemo est ausus), item O VII 17 (ἀδόντα, quod vulgo recipiunt), item indic I III+IV 33 (ἆδον *B*, ᾄδον *D*, solito scilicet errore ᾄδειν et ἁδεῖν confundentes; cf N VI 36 *B*, O III 1 [*B*[l]?] *D*[l], Tricl ad P II 175 p 480, 10 Ab); aspero spiritu ornant: indic I VIII 18 qui solus e vett superest *D*, item infin O III 1 *A*, partic N VI 36 *D*[pc], VIII 38 *D*, P VI 51 *E*, P II 96 *EV*, ⊢ΑΝΔΑΝΗΝ pap Alcm III 20. Editores cum indicativum aor temp exasperare audeant (nisi qui declinantes periculum Ϝάδον scribunt; solus Ty Mommsen[2] lenit), cur infinitivum et participium leni spiritu pronuntiare malint, obscurum (sed v Boeckh n cr 454).

ἁνία (ἀν. P IV 18 *V*; ἁν. omnes P V 32, I I 15, II 22) 10
et ἁνίοχος (ἀν. P V 50 pauci dett, N VI 66 *D*) intacta relinquere satius duxi.

ἅλιος, ἀέλιος. Nominis veriloquium cum *σαϜέλιος (*sol*) 11
quam *ἀϜέλιος (ex αὔως, ἠώς) fuisse probabilius sit, in dorica poesi asperum spiritum exspectamus. Nec movent dubitationem aut voces iunctae ἀντήλιος, ἀπηλιώτης (Lobeck ad Soph Ai v 805) aut synaloephae spiritu neglecto ὥ(ι)τ᾽ ἅλιον Alcm pap II 7 (parth 41), ὑπ᾽ ἀλίωι epigr corcyr 185, 16 Kaib. Et Pindari codices ut in voce quadrisyllaba spir asp ignorant, ita in trisyllaba aspirationi

favent: ἀλ- O II 32 *BEV*, II 62, III 24 *BE*^{lit}*V*, XIII 37 (τἀλ. *B*), N IV 13, VII 73 (adde fragm 133 a Platone servatum), nisi cum solutam formam exhibent pro contracta (O I 5, II 32, III 24, I V 1); trisyllaba forma leni spiritu ornata quater exstat: ἀλ- O II 62 *CFN*^{ac}*QS*, III 24 *DF*^{ac}*Q*^{a}, XIII 37 τ' ἀλ. *FGH*^{a}*QV*. Semper ἀελ- scripsit Ty Mommsen (fr 133, 2 ἅλιον intactum relinquens), quem secutus est Christ. Bergk adeo non constitit sibi, ut in eodem carmine (O II 32. 62) primam cretici pedis sedem modo ἀ͜ελ- modo ἁλ- syllaba expleri iuberet vel invitis libris non contemnendis *BE* et utroque loco et O III 24 ἁλ- exhibentibus. Ego Pindarum psilosin una cum soluta forma ab epica poesi mutuatum esse ratus (mensuram non item, nam ἄ͜ελ- novicium videtur) aut ἁλ- (dorice) aut ἀελ- (aeolice) edidi, etsi ne Sapphonem quidem a contractione (φάος ἀλίω) abhorruisse constat. Papyrus Bacchylidea nuper in lucem protracta aut ΑΛ- aut ΑΕΛ-, nunquam Α͜ΕΛ- exhibet.

12 ἅρμα. Casu factum esse in tanto librorum consensu arbitror, ut semel scriberetur ἔν τ' ἄρματα P II 11 *C*^{ac}*DGV* (ἔν τ' ἅρμ. *CP*^{c}, ut ἔν τ' ἁμέραις P IV 130 *CV*); cf etiam ἅρμενα O VIII 73 *ABCDV*, ἀρμένοισι N III 58 *BV*.

13 ἑλίσσω cum derivatis (ἐλ. O IV 2 *V*, ex αἰλ. *C*; ἐλικο- P IV 172 *BE*; ἑλ. omnes P VI 1, N VI 55, I VIII 15) leni spiritu pronuntiandum esse mihi quidem non persuasit Frid Blass in Kühneri gr gr^{3} II s v allata inscr att κατειλίξας.

14 ἐπάμερος quod est in libris P VIII 95 invehere I VII 40, fr 157 non sum ausus, nec magis ἐπαμέριος quod traditur fr 182 (Aristid) invitis libris scribere N VI 6; ἐφάμερον exhibet pap Bacch III 73.

15 Ἐπιάλτα quod Pindaricum esse diserte testatur schol Harl λ 308 laudato Pind P IV 89, invitis libris ibidem reposui suadente Schneidewino; cf Herodn II 514, 11, Meineke hist com gr 152, Giese aeol Dial 356, Kretschmer gr Vaseninschr 60. 229, Wilh Schulze GGA 1897, 876.

16 ἔργμα restitui suadente Hermanno opp I 260 invitis plerumque libris optimis (θ' ἔργμ. N I 7, ἐφ' ἔργμ. I I 47; sed ἔργμα N IV 6 *D*, 84 *D* [ἑ *B*], VI 34 *V*, VII 49 *B*).

εἴργω retinui, quamquam Η appictum exstat in tabb Heracll; sed cf Boisacq diall dorr 114—17.

17 ἐς(θ)λός. De spiritu (in inscr semel Η exaratum legitur [arcad] 1204, 4 Coll) nunc quidem constat; item de consonantismo (advertas fere congruere *AV* et *BE* ἐςλός exhibentes), quem Pindaro peculiarem

fuisse opinatus est Bergk[3] ad O II 19 (cautius paullo idem ad Sapph fr 51, 4), Bacchylidi quidem non minus quam v c iambographis displicuisse e papyro Britannica colligas. Hermanni inventum ἐθλός (opp I 251), cui subscripsit Ty Mommsen 1864 suppl 18, nunc quidem explosum est.

'Ισθμός (quod ad ἰέναι, ἰθύς revocare solent etymologi) spi- 18
ritum asperum assumere non videtur ante med saec a Chr V, assumit autem in vulgari hominum sermone (Meisterhans[2] 66, Kretschmer gr Vaseninschr 158). De hiatu ante 'Ισθμός obvio vide § 7.

'Ισμηνός exasperandum esse non solum boeoticis inscrr (581. 19
691 ... Collitz), sed etiam attico quodam vasculo perantiquo docemur (Kretschmer gr Vaseninschr 50. 228).

οὕνεκα (-κεν). Et superstitiosa quadam traditae (O XIV 17, 20
P IX 93, N IV 20 in *BD*, non item in *V*) prosodiae veneratione adductus et propter psilosin in crasi τοὕνεκα obviam οὕνεκα edidit Ty Mommsen (cf suppl 199), et fuerunt quibus persuaderet. Sed quem ad modum τοὕνεκα vocabulum epicum ex τοῦ et ἕνεκα (psilosi aeolica) conflatum esse constat, etiam οὕνεκα coniunctionem epicam (= quapropter) adverbio attico (= propter) vetustiorem (Meisterhans[3] 177) vulgo (EM 641, 44) recte ad οὗ ἕνεκα (vel ἕνεκα) revocari censeo. εἵνεκεν pro coniunctione usurpatum Pindaro (I VIII 33, item ἕνεκα N IV 87) propterea tribuere, quod eundem usum in Callimacho (fr 287 O Schn) Apollonius 239, 3 R Schn et Ammonius differ vocc 106 vituperaverint, pravi iudicii est.

α : η. Hyperdorismi in omnibus utriusque recensionis libris 21
exempla quae quidem certa sint non multa deprehenduntur. Certissimum videtur unum: ἀσύχιμον O II 32 (adde ἀσύχιον P IX 22 Vatt) cll Ἡσύχιος nom propr inscr Delph 1789, 4 Collitz, Ἡσύχιον Μεσσαπία, γυνὰ δὲ Ν...αίου IGIns I 517 [Rhod]. Reliqua in variandis verborum suffixis versantur, velut πεπονᾱμένον P IX 93 (Hermann opp I 259, Boeckh n cr 470, Ahrens d d 148); quod enim afferri solet testimonium lapideum ΑΠΟΝΑΓΕ (4523 Collitz), valde lubricum, nec plus valet quod Hephaestio (p 25, 2 W) ex Sapphone laudat ἐξεπόνασε (98, 3 B[4]), cum idem (27, 7) Laconibus κίνασιν tribuat; immerito in suspicionem vocant formam πονήθη in epigr corcyr pervetusto (179 Kaib, 3188 Coll). Tertium exemplum: φώνασε O XIII 67, N X 76; nam ut verbi quod fuisse autumant φωνάω vestigium nullum praeter Pind aut Theocr (II 108), ita φωνέω in ipso Pindaro cunctis suffragiis traditum P IV 163. 237, I VI 51; cf Bacch fr 5, 5 K (8 B[4]). Quartum: ἐδινάθην P XI 38 (ἐδινήθην *B*) cl ὠκυδινάτοις I V 6 *BD* (sed

ἱπποδινήτων Bacchyl V 2). Videntur autem φωνάω, δινάω Theocriteae aetatis hyperdorismi esse e φωνά, φωνάεις, δίνα, δινάεις expressi. Quintum γεγεν(ν)αμένον O VI 53, quoniam a verbo γεννάω derivasse librarii (*A*) videntur, in censum non venit.

Grammaticorum quorundam aut librariorum potius quam paradoseos hyperdorismi notatu digni hi videntur esse: Ἀμφιάραος passim (v. infra), μάλων O VII 80 *A*, ἄμενον O X 33 *B*, ἄρωα P III 7 *B*, θακάμεναι P IX 62 *B*, ἀπονοστάσαντος N VI 50 *BD* [*V* non exstat], ὑμνᾶσαι I III 7 *BD*, θάσομαι I I 3 *D*, τιθάνα P I 20 *C*, μᾶτιν O XIII 50 *NO*, ἀφθόνατος O XI 7 E^1, ἀναρίθματοι O VII 25 tres Thomm, δοναθεῖσα P VI 36 Tricl; quibus adde τήνῳ pro κείνῳ in uno cod M scriptum P III 75.

Quae cum ita sint, in hyperdorismi ratione admittenda magnam cautionem adhibeamus oportet. Intacta igitur reliquimus: πολυμάλῳ O I 12 (cf nott cr), ἄμερος O XIII 2, P I 71, III 6, N VII 83 (θαμερᾶ *B*, θεμ. *D*), IX 44, I III + IV 75 (quae obstare videntur, tab Her [4629 Coll] I 172, Isylli in hexametro ἡμερόφυλλος [3342, 20 Coll], orthographia inscr ion [p 49 Bechtel], mea quidem sententia ad quaestionem absolvendam parum valent; Bacch XI 39 prima vocis syllaba periit), θεόδματος O III 7 (*AV* et *DE*), VI 59 (vett omnes praeter *O*), P I 61 (boni omnes), item νεόδματος, ἐύδματος (ut θεόδματος constanter pap Bacchyl); ad eandem radicem *dam* tres notiones: *ziemen, zähmen, zimmern* ingeniose referebat Ahrens d d 149, kl Schr I 554; aliter paullo δόμος *das Unterworfne, Bereich der Herrschaft* Prellwitz etym Wb 78.

22 Ἀμφιάρηος. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ᾱ, Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ῑ̄ schol Harl o 244. Cum Aristarcho faciunt O VI 13 *AC* (C^{ac} et C^{pc}), P VIII 56 *D*, I VII 33 *BD*, denique codd Athen IV 172^e (Stesich fr 3 B^4). Zenodoteam lectionem librorum Pindd auctoritate egregie stabilitam (O VI 13 Vatt c plerisque Ambrr, P VIII 56 *V* c melioribus Vatt, N IX 13. 24 *BD*) tutati sunt Hermann opp I 258, Boeckh kl Schr V 325, Schneidewin (ex ἰαρηϝ- ed 1843 add), Jak Wackernagel KZ 27 (1885) 265, Kretschmer gr Vaseninschr 32. Acutissime Bergk formas quadrisyllabas quae metro flagitantur N IX 13. 24 a nominativo Ἀμφιάρης (EM 175, 33 = Herodn II 850, 21 L) repetendas esse coniecit. Et Ἀμφιάρῃ quidem in libris est 24; sed Ἀμφιάρην accusativum vereor ut satis tueare cll formis arcadd ἱερῆς (cypr 33, 1 Coll), τὸν ἱερῆν (Otto Hoffmann gr Diall I 23. 253) aut atticis Πηλῆς Προμηθῆς Kretschmer gr Vaseninschr 192, Meyer gr Gr^3 419 cum accusativis heteroclitis

Σωκράτην τριήρην: fuisse Ἀμφιαρεύς arbitror, ut eadem fere quae inter ἀρχιέρεως et ἀρχιερεύς ratio intercedat inter Ἀμφιάρηος et Ἀμφιαρεύς. Plura et fortasse meliora Brugmann praebet Indogg Forsch IX 1898, 371.

Εἰρήνα. Forma εἰράνα in libris non legitur nisi O XIII 7 *CO*, P IX 23 *V*, qui idem liber et O XIII 7 et N I 69 η praestat; vulgo tribus his locis εἰρήνα traditur (= εἰρ]ήνας Alcm pap 91). In vocis veriloquio enucleando qui a stirpe Fρα- proficiscuntur, eis quod et in lyrico et in vulgari sermone (velut inscr cret Caueri del[2] 117, 9; 130, 12) praevalet εἰρήνα ex epica videtur poesi fluxisse, qui a Fρη-, ad nominum doricorum in -άνα desinentium rationem (ε)ἰράνα depravatum esse arbitrantur; et duas antiquitus fuisse stirpes statuit Ahrens Phil 38 (1878) 397 [kl Schr I 323]. In Pindaro nunc potiori librorum lectioni obsecuti edunt εἰρήνα c Ty Mommsen. 23

Μήδειοι. Μῆδοι P I 78 libri vulgo, Μήδειοι *E* recte. Fuisse genuinam formam Μᾶδοι ex inscr cypr (60, 1 Coll) didicimus, Μηδείους tamen ad Μήδειαν assimilatos esse crediderim cl Hes theog 1001, Usener Götternn 161; nam adiectivi haec forma insolita: τὸ Μηδικόν Aesch Pers 791. 24

In his igitur tribus nominibus libri aut omnes aut meliores η̄ recte exhibent. Nunc priusquam de η̄ perperam tradito verba faciamus, pauca de nominum quorundam origine videntur esse praemittenda.

Ἀσκλαπιός. De nominis vocalismo (Ἀσκληπ. Boeckh, Hermann) nunc quidem ex inscrr epidaur (3324. 3325[106] Coll, Ath Mitt 20, 20), trozen (BCH 17, 90) boeot delph thessal aeol satis constat; de veriloquio ab αἴγλα non seiungendo Wilamowitz Isyll 93; de accentu (Ἀσκλήπιος Boeckh n cr 455) Herodn I 123 L. 25

Σαρπαδών et Ζάτας e marmore olim Farnesiano, nunc Albano (IG Sic Ital 1293 A 82. 89) laudavit Ahrens d d 144. 139, recipere Pind P III 112, IV 182 nemo est ausus; certiora videlicet testimonia requirunt. Analogiae rationes si spectas, Σαρπαδών satis certum videtur; nam cll Καλχαδών et quod similiter ac Σαρπ. non herois solum, verum etiam locorum [hominumque?] graecorum nomen fuisse constat Ἀνθαδών, nec de veriloquio ad σάρπος = κιβωτός, ξύλινος οἰκία (Hesych) revocando nec de vocalismo nimis dubitabis. Ζάτας (Ζήτης) paullo difficilius videtur ad expediendum; nam ex ζα-άϝτας vel propterea derivari nequit quod ἄω verbum noviciae procul dubio originis est; ζα-αϝήτας autem ion-att 26

ζάτης, dor ζήτας fieri oportebat. Quid quod Ζητήρ (Ζεὺς ἐν Κύπρῳ), ζήτωρ est apud Hesychium (Otto Hoffmann gr Diall I 228, Prellwitz etym Wb 110)? De ionico glossarum vocalismo cf Ἐνδηΐδες· αἱ νύμφαι ἐν Κύπρῳ et Ἐνδαΐς Pind N V 12, Bacch XIII 63.

27 Ἀλκμάνα quod traditur Sim 8, 3 apud Lucianum (de Pind codd infra § 31) cum adiectt ἀλκμαῖος, ἀλκμαρές (Hesych), item cum Alcma(o)nis, Alcmanidarum, Alcmenoris (Apolld bibl II 17 W), Hippalcmi nominibus (Ἵππαλκμον [schol Pind O I 144 vulgo, scholl Ven B 494, vas Beroll 1655 Furtw] plerique Ἱππάλκιμον aut Ἵππαλμον fuisse putant sec Diod IV 67, 7, Apolld I 113 W, schol Pind l l cod *C*) ad substantivum intermortuum *ἀλκμά revocandum esse probabile videtur cll Μεσσάνα: μές(σ)α (Herodn I 330, 35 L), Μυκάνα (-ᾶναι): μύκα (= μύκησις Hesych), Πελλάνα: πέλλα (mulctra), Κυλλάνα: κυλλά (κοίλα Lobeck path I 354; an a κύλλα 'catula'?), Πειράνα: πεῖρα (an a πειρά· παρὰ τὸ πείρειν schol Aesch choeph 860?), Κυράνα: κόρα (Bechtel Gött Nachr 1890, 37; an a κῦρα 'domina'? cll Studniczka Kyr 134—151, Wilh Schulze ap Ern Maass Herm 25, 408 n), Ἀνθάνα (Herodn I 331, 20): Ἄνθα(?). Equidem Ἀλκήναν fuisse (Herodn II 288, 4) quam Ἀλκμήναν facilius crediderim cll Ἀλκεύς, Ἀλκ(ε)ίας, Ἀλκήν; nam *Ἀλκμεύς, *Ἀλκμέας, *Ἀλκμήν voces prorsus inauditae. Ἰσμήνα et Ἰσμηνός (Ἰσμειν. boeot) obscurae originis nomina (ab ἑσμός, *Ἐσμαγέτας, *Ἐσμόκριτος? cll ἱστία, πρισγεῖες) omnino procul habenda; item urbis nomen Μυτιλήνα (a μύτιλον· ἔσχατον quod vulgo repetunt; an a μύτις· ἰχθὺς θήλεια κτλ ap Hesychium?). Aliud vocis Ἀλκμάνα veriloquium requirenti utrum pleonasmi (τοῦ λ̄, τοῦ μ̄) an syncopae (τοῦ ῑ) ratione uti malit optio dabitur sec Herodn II 247, 22 L.

28 Γαρυόνας. Geryonis nomen quod a verbo γαρύειν nemo segregabit ΓαρυϜόνης scriptum invenitur in vase quodam chalcidico, de quo Kretschmer gr Vaseninschr 62 ss.

29 De νάποινος constat e gl Hesych νάποινος· μάταιος. Idem ratio evincet, sive ν-ηλ(ε)ής contuleris (ἀν-άποινον: ν-ήποινον Hom), sive νη-πενθής, νη-κερδής, νῆ-ις (etsi νῆιν ionizat Bacch V 174), ad quae explicanda νῆσσα (*νᾱτ̯ια): *antis* litav adhibet Brugmann Gramm² 41. Intactum νήπιος reliqui ut glossam epicam veriloquio doricis quidem poetis obscuro; cf § 33 et n cr O VI 62. De νήριτος n cr O X 25.

30 Denique de καύχημα I V 51, καναχηδά N VIII 15 quid statuendum sit dubitant, illud ad καυχέομαι (Ahrens d d 133), hoc

ad καναχέω revocari posse dictitantes. Verum enimvero a librariis καύχημα quam a Pindaro ipso (καυχᾶσθαι O IX 38) ad αὔχημα nomen vulgare (Pind P I 92, ubi καύχημα rursus V^{ac}?*PQ*) assimilatum esse probabilius est; καναχηδά autem cur a verbo derivato potius quam a nomine primigenio καναχά (cl σφαιρηδόν, ἀγεληδόν) repetendum esse videatur obscurum.

Omnino libri nostri in ᾱ dialectico observando mirum quantum 31
dissident: P III 6 (metro dactyloepitritico) Ἀσκλαπ. *CV* + *BD*, Ἀσκληπ. *E* c dett Vatt, N III 54 (metro aeolico) Ἀσκληπ. omnes (*BDV*), unde utrum P voluerit non liquet. Alcmenae nominis in dactyloepitritis tantum occurrentis terminationem -άνα testantur P IV 172 *BD* soli, IX 85 *B* solus, septem reliquis locis -ήνα libri consentientes, nisi quod O VII 27 *CM*, fr 172 codd Eurip -ήνης praebent ionismo manifesto; item in dactyloepitritis: Σαρπηδόνα P III 112, Ζήταν IV 182, Μυκηνᾶν 49, Γηρυόνα I I 13 omnes (*BD*), fr 81 codd Aristidis, Ἀθηναία O VII 36 omnes boni [praeter C^{pc}, *G*?], N X 84 *B*, Λημνιᾶν P. IV 252 Ambrr, Τληπολέμου O VII 77 *ACN* (sed Τλαπ. 20 eidem libri c ceteris), Εὔφημος P IV 22 omnes boni praeter *B* sed Εὐφαμ. ib. 44. 175. 256 omnes, item νήποινον P IX 58 omnes (*V* c Vatt), item ἡμέραις N IX 42 omnes (*BD*), ἡμέρα O XIII 39 *BE* c Ambrr, item μελιηδέα P IX 37 *V* + *DGIPQRU*, fr 166 codd Athen, item ciδηρίταν N V 19 omnes (*BD*), ciδήρου P IV 246 Ambrr + *PQR*, in eodem versu πληγαί *BV*, item στηλᾶν O III 44 duo optimi (*AB*), μηχανάν P III 62 Ambrr (= 109 *C*, O VI 67 *BC*, VII 25 *A*, P IX 92 *DEUV*), item μητέρα O VI 100 *ANO*, Δάμητρα 95 *A*, ἀληθείας I II 10 *BD*, κηρύξαικα I III + IV 43 *BD*, μήνυε O VI 52 *C*, μηνύει N IX 4 *D* (cf P I 93, I VIII 55, Bacch X 14), δύστηνον P IV 268 *L*, ἀλαλητός P I 72 *CE*, item παπτήνας P IV 95 omnes, προσηύδα ib 119 omnes, συλήσα(ι)c P XII 16 omnes, sicut νικής. ib 6 *EV*, I V 10 *D*, P IX 73 *E*, N X 24 *B*, αὐδής. N X 89 *D*, καναχηδά N VIII 15 omnes (*BD*), item καύχημα I V 51 *BD*, αἰχμητάν O XI 19 *DGMPQRUV*, αἰχματήν ibid *E*, denique τῆς N IX 53 *B*.

Ac ne quis aeolica carmina alia condicione uti suspicetur: 32
Γηρυόνα fr 169 codd Plat, Ἐπιμηθέος P V 27 Pindari omnes, item π(ο)τηνός 114 (retin Ty Mommsen), ἠνίξατο P VIII 39, κῆδος (κῦδος) O I 107, ὁμηγερέα (ὁμηγυρ., ὁμυγερ.) P XI 8, θήξα(ι)c O X 20 omnes, Μνημοσύνας N VII 15 *BD*, μνημήϊ(α) P V 49 Vatt praeter *D*, εἰργασάμην I II 46 *BD*, ἀπρήκτων I VIII 7 *BD* (ᾱ D^{i}), ciδηροχαρμᾶν P II 2 *E* c Ambrr, ciδήρου

O X 37 Ambrr, κακηγοριᾶν P II 53 Vatt, ἀληθῆ O I 28 omnes praeter duos Ambrr (*FN*), ἀληθείαc O VIII 2 *BG* e duob Ambrr (*CN*), ἐξαίφνης IX 52 omnes praeter duos Ambrr (*AC*), ἕκηλος 58 *C*, θνηcκόντων IX 35 *BN*, θνήcκοντι X 90 *C*, πέπηται P VIII 73 *E*, εὐνομίην P V 67 *QRS* (quod placuit Mommseno).

33 Bacchylidi quae quibus rationibus condonanda esse videantur (Ἀλκμήνιος ἐπίζηλος πολύζηλος πολυζήλωτος ἐπιcκήπτων κυβερνήτας λησταί παραπλῆγι παρηΐδων) fusius exposui Berl philol Wochenschrift 1898, 868 ss. Sed ut Cei poetae sermonem ad Pindaricam dialectum exigere temerarium est, ita quos ionismos communi poetarum usu (cf quae de Θρηΐκιος docet Hermann ad Eur Alc 976 [ed Monk]; de νήπιος supra § 29) pervulgatos esse contendi nequeat — an Ἀλκμάναν, Γαρυόναν, Ἐπιμαθέα Doriensium choros suo Marte canere potuisse negas? — a vate certe Thebano Δωρίαν κέλευθον ὕμνων incedente abiudicare aliquando ne cautiores quidem dubitabunt.

34 α : ε. Dorico adiectivo ἰαρός quae respondet forma vulgaris ἱερός poetarum usu sancita erat, ut regem ipsum Ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμον proprio exui nomine necesse esset. Similiter quam Ἄρταμιν intus domique precabatur poeta chorum suum Ἄρτεμιν vocare iussit. πιέζω (passim) et χέραδ(ος) (P VI 12 libri et EM), quamvis ἐπίαζεν ap Alcm 44 egregio Herodiani II 949, 23 testimonio confirmetur et χάραδος sit in tabb Heracl, retinenda duxi. De forma cκιαρός (cκιερ. O III 14 *A*, 18 *CNO* et *D*, fr 129, 3 Plut codd vulgo) Pindaro reddenda nulla inter vv dd dissensio. χλοαρόν restitui P IX 38. φρacίν invitis libris P III 59 scribenti Boeckhio omnes oboediverunt, ibidem 68 τάμνων Tychoni Mommsen nemo praeter Ed Boehmer. In verbis τρέπω (ἐπιτραψῶ in tit cret Cauer² 116, 21), τρέφειν (τραφ. P II 40, IV 115, I I 48 *B*, VIII 40 *BD*; sed τρεφ. O I 112, X 95 et θρεψ. passim omnes codd), cτρέφειν, τρέχειν (τραχ. P VIII 32) a vulgatis lectionibus discedere nolui. Bacchylidis papyrus Londinensis et ἱερός, Ἱέρων, Ἄρτεμις, τρέφειν, θρέψαι, cτρέφειν confirmat et τάμνε XVII 4, τάμνων V 17. Item adiectivo Pindarico γελανής P IV 181 (O V 2) respondet verbum γελανόω ap Bacch V 80.

35 Scripturae ἰθύνω vestigia quamvis tenuia servarunt scholl O VII 33 (56) ἰθύνειν καὶ ὁρμᾶν (εὐθῦν' in carm contextu *B*) et O XIII 28 (38) ἴθυνε. Lectiones D^2 ἡθυπομπός in paraphr N II 7 (9) et ἠθείαc N I 25 haud in magno discrimine pono propterea quod idem librarius ἦ pro εὖ exaravit N I 32; sed cf lect Med Aesch Pers 773; Bacch XV 54. Vocabuli mere ionici forma ἰθύει

fr 234 occurrente in hac quidem quaestione vix quidquam decernitur.

πέτομαι. Soloecas formas πέταμαι, πέταται all antiquitus 36
iam in carminum graecorum contextus immigrare coepisse docent cum vv ll X 143. 198, Ω 345, tum schol X 198; in Pindaro bis traduntur omnibus libris consentientibus, P VIII 90, N VI 48, quas correxi praeeunte Aug Nauck Mél gr-rom V 182.

ἐθέλω, θέλω. Boeckhio θέλειν Pindaricum esse neganti (n 37
cr 439, kl Schr V 391, ut Homericum esse negaverat Aristarchus A 277. 554, o 317) oblocuti sunt Hermann ap Heyn 1817 III 394, Ahrens kl Schr I 77, Ty Mommsen suppl 36; profligavit quaestionem Bacch III 64, V 135, XIII 18, XVII 41. 69, si modo fuit quaestio; nam aphaeresis quidem per quam θέλειν in ἐθέλειν corrigi interdum posse videbatur, vocativis ὦναξ, ὤνασσα, ὠπολλωνιάς, ὠριστόμενες, ὠρκεσίλα (quas crases potius esse perspexit Boeckh de metr 290, n cr 413. 470; cf Ahrensium kl Schr I 76, Alb Lucium diss Argentorr IX 390) omissis in Pindaro statuenda est nulla. ἐκεῖνος et Pindaro et Bacchylidi ignotum.

περιϝώσιος? Vocis origo obscura; quam a *περιεόντσιος 38
repetere cum aliis rebus tum constanti ω̄ prohibemur. Ac Pindarus cum ante vocales ῑ eliso περ-, ante consonas περι- scribere soleat, retento ῑ nisi omnia fallunt περιϝώσιος esse vult, ut sit 'is qui ceteros quasi protrudit atque submovet'. Utut est, ante vocales Pindarum περ(ι)- elisisse cum cll O VI 36, P IV 265, P III 52, N XI 40, fr 314, tum inde colligo, quod N III 33 ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμύν novare quam περίαλλον scribere maluit. Unde ὅν ⟨τε⟩ πέραλλ' ἐτίμασε Λοξίας conicio, P XI 5.

ἦρα. Particulae ἦ ῥα, ἦ ἄρα, ἦ ἄρ, sive interrogantis 39
sunt sive asseverantis, ut Π 750, ω 193, Τ 56, apud Homerum semper in fronte sententiarum positae sunt. Apud Atticos poetas ἦ ῥα raro traditur (Aesch Pers 633 D^5 [ἆρ'? Kirchhoff], Soph Ai 172. 954; solent autem Attici ex ἦ ἄρα per crasin ἆρα facere (Apoll de coni II 490 B, I 223—24 RS, Ahrens kl Schr I 60, cui nunc quidem periti omnes adstipulantur), Aeoles et Dorienses ἦρα, Alcm 61 (Apoll l l), Sapph 102, Alc 94, Collitz 217, 4 (Wilh Schulze qu epp 472, 2); item papyrus Bacchylidea V 165. Apud Pindarum in principiis sententiarum ἦ ῥα (ἦ ἄρα) et traditur et editur (in interrogatione I VII 3, in affirmatione P IV 57, XI 38), mediis in sententiis ubicunque trochaeus requiritur, ἄρα quod est in libris a Boeckhio in ἆρα mutari solet, omnibus plau-

dentibus (cf etiam Hermann Arist nubb 142. 1028), nisi quod ἄρα et ab epicis et a lyricis poetis abiudicavit Wilh Dindorf in lex Aeschyl p 40, recte hoc quidem; quamquam (ʽκοινότερονʼ Apollon l l) ὡς ἄρα, τῷ δ᾽ ἄρα, τίς ἄρα dixisse fertur Archil 86, 2; 89, 5; 95. Libera igitur Pindarum vocalismo illo si non ionico at certe attico scribens aut legens ἦρα O VIII 46, P IV 78, N V 30 (ubi v n cr), I VI 55 (n cr), VIII 59. Nam quod a poetae manu profectum erat ἦ ἄρα, Atticos homines quique ex eis pendebant et voce et litteris ἄρα expressisse consentaneum est; cf δ᾽ ἀμφοτέρωθεν quod est in libris O XIII 99.

40 ὦν ex ἦ οὖν natum esse docuit Ric Meister ad Herodam Abh Sächs Ges Wiss ph-hist Kl XIII 1893, 867, unde cum in μὲν ὦν, οὔτ᾽ (μήτ᾽) ὤν, αἴτ᾽ ὤν, γὰρ ὦν constare sibi Pind videatur, dubito an ἐμὲ δ᾽ οὖν καὶ O III 38 restituendum sit ad normam loci non absimilis ἐμὲ δ᾽ οὖν τις ἀοιδᾶν κτλ P IX 103. εἴτ᾽ οὖν et ἐμοὶ μὲν οὖν exhibet pap Bacch XIX 29. 37.

41 καὶ ἐν, κἀν I III + IV 43 κεἰν *B*, κἠν *D* (eandem lectionis varietatem praestant codd Stob Sapph 68, 3, ubi nescio quis κῆ ἐν Ἀίδα δόμοις intellegi voluit); edunt κἀν sive κἀν Boeckh (Hermann opp I 254, Jahrbb class Phil 33, 1841, 256), κἠν Bergk (idem κἠξ coni P III 113, ʽκἠκ sive malis κἀκʼ P XI 18), item κἠν Wilh Schulze qu epp 202 n 1, κεἰν Mommsen (idem κἀν coni O VIII 78, XIII 107, N I 79), quem secutus κεἰν e Pindaro affert Lucius diss Argentorr IX 383, per errorem opinor, cum 371 n idem Pindaro κἠν vindicare videatur. Recentioris aevi epigrammata passim κἠν exhibent, ex quo tempore και- et κη- idem fere sonare coeperat (Wilh Schulze qu epp 472). In Pindaro igitur quod cod optimus *B* praestat κεἰν manifesto absurdum, alterius codicis (*D*) κἠν exhibentis in Nemeis praesertim aut Isthmiis non magna est auctoritas. Est autem crasis in η facta Doriensium, in α Aeolum; nam quod in Theocriti carmine aeolico traditur η ex doricis carmm velut VII 50 invectum videtur. Iam Pindarum si cum Doriensibus et Alcmane α + ε in η contraxisse constaret (de νίκη ad N V 5), κἠν miscuisse crederemus: nunc eum cum Lesbiis poetis quam cum Alcmane (74^{b}3 ap Ath 110 f) fecisse probabilius erit. κἶαολκόν· (= καὶ Ἰαολκόν) edidi N III 34 praeeunte Ahrensio (κἰαωλκόν); cf Alb Lucium diss Argentorr IX 362. 373 Crusium praef Babr p LVII. Item καἴπερ (καὶ περ- Ahrens) N IV 36, quod ad καὶ αἴπερ revocaverim cl αἴτε P IV 78.

42 Vocales pronuntiatione contractas a Pindaro ipso separatim plerumque discriptas fuisse, non ΕΦΑΨΕΙ sed ΕΦΑΨΕΑΙ, non

ΟΙΔΑ sed ΑΟΙΔΑ (Boeckh kl Schr V 343), et per se probabile et codicibus nostris confirmatur:

ΑΕ: etiam metro syllabam requirente ἀεθλ- exaratur in bonis libris nisi quod ἀθλοφόροις O VII 7 Vatt soli, item εὐάθλου I VI 3 (*BD*), qui eidem ἀθληταῖςιν praebent metro refragante I VI 72 (emend Bergk). φαεννόν retinui O VII 67, φαεσίμβροτος restitui ib 39 cl Hes theog 958, Bacchyl XIII 95 (XII 128 Bl). ἀερύῃ an ἀερύῃ Pindarus O XIII 81 (infra § 67) cecinerit dubito. ΑΟ: Ἰαολκοῦ scripsi P IV 77 cll P IV 188, N III 34, IV 54 (*V*); vulgo (Boeckh n cr 576) Ἰαωλκός fuisse putant. cάος edidi (ὅς libri, cῶς Emperius) P III 106 (cll caόφρον Bacchyl XIII 153, ΣαFοκλέFης inscr cypr XXVIII Sayce [Meister Diall I 188]), Σαοκλείδα' N VI 21. De ἀοιδαῖς N XI 18 infra § 86. ΕΑ: vulgaria sunt Κτεατόν O X 27, πολυκτέανον 36 (quod displicuit Hermanno), βασίλεα N I 39, βασιλέα O XIII 21; quibus adde νεαρός P X 25, N VIII 20. De Πυθέα infra § 47. εὐκλεέα dubitanter scr P XII 24 (de εὐκλεῖα ad N VI 29). ΕΟ: traditur ευ in verborum terminationibus δέκευ passim, cυνέθευ P XI 41, καλεῦνται fr 133, 5 (Plat; cf gramm Meerm Greg Cor 659); manifesta interpolatione ἐθάμβευν N III 50 *BDV*. εο exaratum est in genetivis P I 79, X 3, I V 33, (Πηλέος) VI 25, item epigr Panticap saec a C IV 773, 3 Kaib, pap Bacchyl III 7, IV 13; unde Ἀριστοφάνεος reposui N III 20 (-ους Vatt, -ευς *V*); quamquam de cέο : cεῦ constare videtur O XIV 18, N VIII 46. Adde Κρεοντίδαν N VI 40, πνέον P IV 225, νεομηνίᾳ N IV 35, θεόμοροι O III 10 (cl infra § 55). ΟΑ: χλοαρόν scripsi P IX 38 (χλιαρόν boni, recep Tricl, χλαρ. PQ, recep Mosch); item Ὀαρίωνα N II 12 (neque enim coalescunt ωα). ΟΕ: Ὀπόεντος O IX 58, ἀργεννόεντι P IV 8. ΟΟ: νόον P III 5. ΙΕ: ἱεράν O III 30, ἱέρεα P IV 5, ἱερόν fr. 189. ΑΕ: φωνάεντα O II 85 omnes exc *A*, ποιάεντα N V 54, ἀλκάεντας O IX 72 *A* solus, P V 71 rest Bergk, αἰγλάεντα P II 10 rest Bergk, ἀργάεντα O XIII 69 et κνισάεντι I III+IV 84 rest Ty Mommsen. ΑΟ: Ἄϊδαο libri exhibent P III 11, N VII 31, βορέαο (ου) O III 31 Ambrr, quas scripturas ut ex librariorum ad epicum sermonem delabendi libidine profectas repudiavi cll Ἄϊδα O VIII 72, X 92, N X 67, Κρονίδα O VIII 43, Οὐρανίδα P III 4, διφρηλάτᾰ Ἀμφιτρ. P IX 81. Λαομεδοντιᾶν retinui I VI 29 (Λᾶομ. N III 36), τετραορ. Q II 5, P X 65, I III 17 (τετρᾶορ. P II 4, N IV 28; τετράόροιcιν N VII 93; de vocali correpta cf δυcάής, δύcερις, ὑψερεφής, Schulze qu epp 27. 68). προπραόνα scripsi N VII 6; de κοινα(ο)νία ad P I 97.

Denique ἐπηετανόν retinui N VI 10; vocis veriloquium (αἰFεί?) mihi quidem dubium. De ηο, ηῳ ad N IX 13. 24.

43 Ἀοσφόρος. Est I III + IV 42 ἀωσφ. in *B*, ἑωσφ. in *D* et schol *B*, ἀωσφ. Tricliniana lectio vulgo recepta, dubitante propter contractionem Hermanno, qui ἑωσφόρος proposuit ap Heyn Homericam formam (Ψ 226) nunc quidem explosam; ἀοσφόρος primus flagitavit Benfey WL I 27, probavit Ahrens kl Schr I (1845) 52, item (a glossis dubiis ἄες, ἄας Hesych profectus) Bergk[3.4] in adn, in contextu ἀωσφ. retinuit.

44 Ἀόος (ἀοῦς libri) N VI 52 et Πυθόϊ (πυθοῖ) I VII 51 Er Schmid restituit (cf Choerob Hort Adon 268[b], scholl Theodos canon I 310, 24 Hlg); Κλεόος videtur fuisse N III 83 = fr 308.

45 Τροῖα. ἥροας. ἡρόϊος. Ut feminina in -ως exeuntia, ita Τρώς, ἥρως cett ad stirpes correpta vocali revocanda esse inscriptiones testantur (ἥρο[ος] 3304 Coll, epigrr πατροῖες 13, ἡροϊκῷ 279, ἥρῶα 774, 4 Kaib), tum dactyli epici (ἥρωος) Ζ 303, (ἥρωϊ) Η 453, θ 483, denique Pindarus casus obliquos et derivata nominis ἥρως in arsi plerumque corripiens P I 53, III 7, IV 58, N VII 46, fr 133, 5 et urbis Troiae nomen aut spondaice aut anapaestice metiens (cf Aristarch A 129). Τροία, Τροῖα scripserat Er Schmid, Τρῴα, Τρωῖα scribere tutius esse duxit Boeckh (kl Schr V 303; cf Eust prooem 16, 7 Ab), Τροία et, vel invitis libris (velut N II 14), Τρῦῖα Bergk; Τροία habet pap Bacchyl IX 46.

πατρώϊος quattuor syllabas explens nunquam corripitur ap P; trisyllaba forma utrum πατρῷος (ab epico πατρώϊος Pind O II 35, N X 66) an πατροῖος (ab antiquiore πατρόϊος) poetae Thebano sonuerit, in medio relinquam: πατρό(ι)ος certe (πατρῴων N IX 14 *BD*, πατρῴαν N II 6 *V*[1]) Pindaro non magis equidem imputaverim quam Euripidi; cf Ahrens KZ III 81, Io Schmidt KZ 27, 374, Meister Diall I 249, II 17, Wilh Schulze qu epp 22. 406.

46 Ἀλφεός. ἀφνεός. Plenior forma Ἀλφεϊός (Λ 726, Theocr 25, 10, ut Πηνεϊός in adulescentis poetae carmine P X 56 [Πηνεῖοῦ IX 16]) non occurrit apud Pindarum; neque unquam media vocis syllaba longa flagitatur (de O VII 1 Ty Mommsen suppl 68. 69). Libri raro exhibent -ει-: O I 20 (= codd Plut qu conv IX 15, 2, metro brevem requirente), 92 A^{pc}, VII 15 (-ε- *AM*), VIII 9 *NU*, IX 18 Ambrr et $D^{pc}PQ$ (in synizesi, ut pap Bacch V 53, VI 3). Idem fere cadit in ἀφνε(ει)ός (-ει- O VII 1 omnes praeter *A*, fr 122, 2 [in carminis initio] et 218, 4 Athenaei codd).

47 Αἰνέας (O VI 88), Αὐγέας (O X 28), Ἑρμᾶς (passim),

Ὀρσέας (I III+IV 90), Πυθέας (N V, I V. VI). Respuit Pindarus formas epicas Αἰνείας, Αὐγείας (cf B 624), Ἑρμείας; idem quem ad modum Ἑρμέας tribus syllabis ignorat, contrahit Πυθέᾳ I VI 58; cf Πυθόδωρος Πυθοῦ, Πυθῆς Πυθοδώρου Ath Mitt VII 254.

οἰκούριος. P IX 19 quod traditur οἰκουριᾶν in contextu retinui metri inaequalitate (— ⏑ ⏑ — ⏑⏑ — —) admissa; οἰκοριᾶν commentum Moschopuleum diu obtinuit hyphaeresi auxilio arcessita nescio qua (B ph W 1896, 221); οἰκοαρᾶν coniecit de Wilamowitz (Herm 23, 1897, 261) cll χεριάρας, χαλκοάρας ap Pind, quibus nunc addas φρενοάρας adiectivum Bacchylideum (νεοαρδέ' ἀλωήν Φ 346 huc vocavit Curtius Grundz Etym s v ἄρδω, conferre praeterea possis ἐπιόσσομαι, ἐπιόψομαι ap Hom), sed remanet dubitatio et de vocabuli inusitati notione (utrum domum quasi componentes an domui affixas dicamus virgines nobiles?) et de nominum I decl in -ας desinentium genere communi (Νεμεονίκης ᾠδή? schol inscr N XI p 333, 1 Ab; de ἀνδροδάμας, χαλκοδάμας infra § 85). Quod traditum est οἰκούριος notionem si spectas unice verum videbitur cll αὐλαρός (= αὐλαϝορός)· αὐλωρός, οἰκοφύλαξ gl Hesych et loco in n cr laudato Soph OC 343. Sunt autem οἰκούριαι ἑταῖραι non tantum 'domum custodientes' (= οἰκουροί), sed umbratica vita quasi pallescentes. De forma feminina cf ξενία O III 40, P III 32, I II 39, ἐπωνυμία O X 78, P I 30, (κοῦραι) ἐννύχιαι P III 79. 48

αἰέναος. Solent αἰεί, αἰέν reponere, ubi prior syllaba producitur, αἰέναος restituere quod sciam nemo est ausus; recte hoc quidem apud atticos poetas velut ἀέναον Aesch suppl 553, Eur Ion 118 cll ἀεί Arist Ach 751 D, Apoll adverb 187, 26 RS. Pindaro (O XIV 11, P I 5, N XI 8, fr 119) αἰέναος reddere non dubitavi cl ἐν δ' ὕδατ' αἰὲ νάοντα v 109 (Bekker Hom Bl I 310), ὑπὸ στάλαι κρύπτεται αἰενάω[ι quod exaratum legitur in epigr Panticap (saec a C I) 250, 4 Kaib. 49

Ceterum sonos ῑ, ῡ in diphthongis ante tertium vocalem intermortuos scriptura nostra modo celare: βασίλεα N I 39, ἱέρεα P IV 5, Κλεοῦς N III 83, ὑέων N VI 22 (cl Nauckio ad Aristoph Byz fr p 53. 72 et praef II p XIV[8], Meisterhans[3] 113[1037]; aliter Wilh Schulze comm philoll sodal Gryph 1887, 21), modo exprimere: Γα(ι)αόχῳ O XIII 81, ἰχνε(ύ)ων P VIII 35, το(ι)αῦτα P VIII 55, religioni non duximus. Quo constantius id egimus, ut quae temere librarii confudissent strenue distingueremus: (-εια : -εα) δουλία P I 75, εὐσεβία O VIII 8, εὐμενία P XII 4 (cl Herodn I 292, 6, Apoll synt 341, Gust Meyer[3] 183), βατιά O VI 54; (-ειος : -εος) 50

Κύκνειος O X 15, Νεκτόρειος P VI 32; (-ειος : -ιος) Ἰσμήνιον P XI 6, λάτριος N IV 54, ἵππιος cum multis in locis tum O XIII 82 ('nam quis unquam Minervam Ἱππείαν fando audivit, quae constanti usu Ἱππία vocatur quemadmodum Neptunus Ἵππιος, non Ἵππειος' Bergk[4] p 40) cl Bacchyl XVII 99; adde μαντίων P XI 6, Αἴαν τεόν O IX 112, Ῥέας (Ἀρείας) N IX 41, Θεαῖος N X 24. 37 cl Dittenbergeri Syll 297, 15.

51 θνᾴσκω passim, κικλήσκων P IV 119. De grammaticorum testimoniis Ahrens d a 96, Meister Diall I 181, Usener Jahrbb class Phil 91, 1865, 245; de inscrr Meisterhans[2] 141[1234]. Fuisse aliquando *θανίσκω, *θορίσκω, *κικελίσκω, *μιμανίσκω apparet.

52 (εὐ)-πάρᾳος. In subst dor παρᾳά (aeol παραύα, ion *παρηή, att παρειά, quibus adde hom παρήϝιον) quocunque veriloquio utemur (cl Ahrens kl Schr I 227, Pott etym Forsch I[2] 208, Benfey Wurzellex II 335, Io Schmidt Pluralb 407[1]) ῑ addere tutius duco, quod in adiectivis εὐπάρᾳος P XII 16, χαλκοπ. P I 44 (-ει- *E*), N VII 71 (-η- scholl?) Bergk restituit suadente Ahrensio d d 143, cui praeierat Hermann opp III 25.

53 λᾴαν edidi O X 44 suadente Ahrensio d d 142. De λᾶϊς, λᾳστάς, λᾴζομαι nemo dubitat (Aesch sept 331, Bacch XVI 17, Cauer del[2] 181, 79. 80); apud Hesychium λάαν· κτῆσιν. Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας recte legi concedes cl ionico λῃΐη.

54 πρῷρα. Ignorant ῡ (in πρῴραθεν P IV 22, X 52) codd Pind, item in κυανόπρωρα pap Bacchyl XVII 1; inseruit Bergk inde a prima PLG editione 1843 (cl Sim fr 242[1] [241[4]]); habet ῡ cod M Aesch choeph 390, Soph Phil 482. 639. De inscrr Meisterhans[2] 51; de grammaticorum testimoniis Cobet nov lectt 204, Mnemos III 1875, 325 (= misc cr 336), La Roche Hom Unterss I 220.

55 Semivocalium quas fuisse post consonas vv dd aliquando statuerint (velut Ty Mommsen suppl 37) exempla fere haec: ἱππιοχάρμαν O I 23 (ut χρυσεο- III 29, χαλκεο- N X extr, epico more, quem post Bacchyl V 34. 74, IX 100, XVII 106, XVIII 59 adamavit Euripides), ἀκροθίνια O II 4 *CN*[ac] (Zenod), X 57 *E* (cl N VII 43), κρύφιον II 97 (cl P I 84), ταμίαι XIII 7, Λυδίῳ XIV 15 (cl V 19), νυμφιδίαν P III 16 (cl Soph Ant 815), βρότεον ἔθνος X 28 (cl N III 74), ἐννύχιοι XI 25 *B* (cl III 79), ἡσυχίᾳ XI 55, λόγιοι N VI 30 (cl v 45 et P I 94), αἰμυλίων VIII 33 (cl α 56, Hes theog 890); quae nunc quidem omnia ad grammaticorum aut librariorum errores revocare placet; cf etiam quae ad N VI 30 adnotavimus. δυώδεκα quam δώδεκα elegan-

tius esse ratus ubi cum antiqua librorum auctoritate posset (P V 33, N XI 10, fr 171) retinendum duxit Bergk; de verbo ciωπάω vide n cr ad O XIII 91. Quae praeterea huc vocari solent, Ἀλφεοῦ O IX 18, γενύων πνέον P IV 225, Νεμέᾳ N IV 75, κολεῷ X 6, πλέοντες fr 51, θεοῖcι, θεῶν, θεῷ O I 39, XIII 83, N X 31 (de Πυθέᾳ supra § 47) nescio an rectius ad insolentiorem vocalium contractionem revocentur. Dubia sunt τεάν N IV 78, τεαῖcιν I VII 50, ubi aut (c Hermanno 1798) cάν et caῖcιν conicias (de sigmatismo cl Paulo Harre verbb P colloc 6) aut vocales coaluisse statuas; nam τ(ε)ὸν Praxillae fr 1, ad quod primus provocavit Hermann opp I 253, quamvis grammaticorum testimoniis satis stabilitum, tamen propter formae singularitatem in tanta pronominis frequentia suspectum. Sequitur ut simile iudicium feramus de θεὸc ὀρθωτήρ P I 56, ubi ingeniis coniectando (τιc, ut exquisite dictum O II 59, ita [vel propter καί τιc 52, ἥροαc 53] pessimum hoc loco futurum Hermann, θεὸc cωτήρ interpolatione exsangui Hartung) exhaustis eo perveneramus, ut θεός fuisse crederemus praeter Bergkium cll θέcφατον Θecπρωτοί Θέδωρoc Θέτιμoc Θέμναcτoc alteram vocalem perisse contendentem (aliter de his nominibus iunctis Io Baunack Curt St X 83, Meyer gr Gr[3] 192). De priore vero vocali eiecta vide ne nihil aliud possis conferre quam Θο- ex inscrr megarr satis recentibus (non ante med saec III exaratis sec Bechtel) Θοκλείδα 3027, 4, Θοκλῆc 3028, 3 Collitz. Quid igitur nobis relinquitur, nisi ut metro ionico in voce θεός variato (— ∪ ⏑ —) θεός legamus cll si non θεόμοροι quod θ(ε)ὸμοροι cecinerit quispiam Pind O III 10, at certe Sem 7, 1. 7 (cll Soph OR 215, El 179, Eur Hipp 476). De pron interr τά; = τί(ν)α; infra § 77.

Nominum propriorum vocalismus utrum ad communem 56
choricae poeseos rationem an ad patrium cuiusque usum exercendus sit non est quod dubites. Nam recognosce quaeso Ἀθάναν audire Minervam in eorum civium choris qui publice Ἀθηνᾶν precantur, aut Ἀλκμεωνίδαc vocari Ἀλκμανίδαc P VII 2: tum cll praesertim quae de Artemide et de Hierone adnotavimus § 34 utrum de Timodemidarum Atheniensium (N II) nomine perspicuo, de Arethusae (P III) nominis terminatione statuendum sit apparebit. Neque enim unquam victoris dialecto patriae Pindarus videtur indulsisse (velut in Neptuni nomine Ποτειδάν O XIII, in auriga Siculo Φίντιc O VI, in terminatione thessalica Ἱπποκλέαc P X), quin doricum simul sermonis colorem quasi extolleret. Minus

etiam me quidem arbitro relinquitur dubitationis in noviciis quibusdam nominum formis expellendis, quas aliquanto posteriores Pindari aetate esse constat, velut ἀμφικτυόνων (P IV 66 omnes libri, N VI 39 et I III+IV 26 *D*), Ὀρχομενός (O XIV, I I), Τροφώνιος (fr 2) cl Boeckhio Staatshaush 1817 II 384 et CIG I p 722ᵃ, Io Schmidt KZ 32, 340 (sed cave nimium tribuas v l O XIV 3 librariorumque διερχομένου Hes fr 65 Rz).

Σεκυώνιοι (inscrr sicyonn 3162. 3167. 3169, arcad 1257, 8, thessal IGA 326 [Cauer² 99]; σεκού[αν]α· σικύα gl Hesych) quando Σικυώνιοι audire coeperint paullo incertius. Nam si modo recte observavit in anathemate Plataeensi Σικυώνιοι esse Fabricius Jahrb arch Inst I 1886, 178 (D L Zeitg 1886, 276), poetis vulgo Σικυών, ut plerisque Graecis σικύα σίκυος melius sonare iam pridem potuisse quis est qui neget? Fuit autem et τᾶς ἱερᾶς Σεκυῶνος nobilitas pugna Plataeensi antiquior (Her V 67, Bethe Theb Heldenl 73. 186) et Pindarus antiquitatis praeter ceteros tenax.

Denique de parallelis quibusdam nominum propriorum formis velut Σαο(κλείδας): Σω(γένης) cf Λαομεδ. (I VI 29): Λαομέδοντα (N III 36), Ὠαρίων (N II 12): Ὠαριώνειος (I III+IV 67), Ἀλκμάων : Ἀλκμάν Alcm 71.25 B⁴ (*Friederich, Engelland* apud nostrates) cum eis quae supra § 27 et infra ad inscr N III adnotavimus eisque quae Kirchhoffio auctore docet Kretschmer gr Vaseninschr 45. De Ξεινοκράτης : Ξενοκράτης I II 36. 14 est quod dubites cl § 4.

57 Κλυταιμήστρα, Ὑπερμήστρα. P XI 17 -μνη- libri omnes, quod vulgo edunt (-μνα- certe scribi oportebat), N X 6 -μη- *B* c lemm et scholl (primus recepit Mommsen), -μνη- *D* c lemm et scholl. Formam in -μήστρα desinentem testantur etymologi nomina illa a verbo μήδομαι derivantes EM 521, 17; v etiam Serv Verg Aen VII 631, Ritschl opp II (1857) 497. 502. 517, qui laudat Scaligerum ad Festum s v Crustumina; de codd latt Fleckeisen fünfzig Artikel 1861 p 13; de Aesch et Soph cod Laur Papageorgius Νέα Ἡμέρα (Triest) 1884 nr 487 (Berl phil Woch 1886, 291); Kretschmer griech Vaseninschr 166, Wilh Schulze GGA 1896, 234.

58 De nasalismo. Nasalis sonus in codicibus perperam additus invenitur: ἀπάλᾰμ[ν]ον O I 59 vett omnes (ex E 597, Pind O II 57), probavit Ty Mommsen suppl 6, πυρπάλᾰμ[ν]ον O X 80 *CFO*; ὀ[μ]βρίμου O IV 6 *CVEIPU*, ὀ[μ]βρίμῳ P IX 27 *PUX* (ὄβρ. *BDEGIV*), recepit Ty Mommsen Boeckhium secutus contra dicente Kaysero Philol XVIII 655 [ὀβρ. praestat pap Bacchyl]; ἁλιπλά[γ]κτου P IV 14 (*C*)*EV* (cf v l Aesch Pers 307, Soph Ai

597); Ἀμῦ[ν]θάν P IV 126 *B*, 'fort recte' Ty Mommsen correptionem ante νθ admissam esse ratus (ut opinor cll eiusdem supplem 6 et 17); ἀ[μ]φίστανται P IV 145 *CDE* all, ἀ[μ]φελεῖν 158 *C*, ἀ[μ]φωνήτῳ 237 *C*, κα[τ]χλάζοισαν O VII 2 *A*, καταπέ[μ]ψαι O I 55 $E^{ac}E^{1}$, Τυ[μ]φῶνος O IV 6 C^{ac}, λά[μ]βρον O VIII 36 duo Thomm, ἔ[μ]πεσ' pro ἔπλεν si recte auguror N VI 51.

Multo saepius omittitur idque variis de causis:

νώνυμ⟨ν⟩ος O X 51 omnes vett, ἔσκηψεν P III 58 *B* all, sed O VI 101 ἀπεσκίφθαι MV^{pc}, σκη- *A*, σκα- N^{ac}, σκαμ- N^{pc}, σκε- *O*, ut dubium videatur, utrum ἀπεσκᾶφθαι (ut σκᾶπτον) an ἀπεσκίμφθαι (CV^{ac} c Vatt) maluerit recensionis Ambrosianae auctor; ἀμφα⟨ν⟩δόν P IX 41 omnes vett (an ex ἀμφᾱδόν parum intellecto? ἀμφαδόν = ἀναφηδόν tuebatur Ty Mommsen), ἔ⟨μ⟩βαλεν O IX 73 Ambrr fere omnes c dett Vatt, ἔ⟨ν⟩δαιεν P IV 184 $BCG^{ac}MV$; ἄ⟨μ⟩φανεν P IV 62 *C*, πε⟨μ⟩φθέν O VIII 44 *C*, σύμπε⟨μ⟩ψον I V 68 *B*, ἀ⟨μ⟩φέποντα P III 108 *UV*; ἐναρί⟨μ⟩βρ. P VI 30 *D* (μ add idem I VIII 53), ἀλεξί⟨μ⟩βρ. N VIII 30 *D* (cf P V 91), πλειστό⟨μ⟩βρ. O VI 69 *B*, ὀπιθό⟨μ⟩βρ. P I 92 E^{a}, δαμασί⟨μ⟩βρ. O IX 79 *E*, φαυσί⟨μ⟩βρ. O VII 39 E^{1}, κυλι⟨ν⟩δέσκοντο P IV 209 *E*, δωδεκάγνα⟨μ⟩πτον O III 33 EN^{ac}, ἀγαφθέ⟨τ⟩κτων O VI 91 *CDE*, παλί⟨τ⟩γλωσσος N I 58 *V*, I VI 24 *B*, παρέπλα⟨τ⟩ξαν O VII 31 *D*, βάρυ⟨ν⟩θε(ν) N VII 43 *D*, φόρμι⟨γ⟩ξ P I 1 *D*. Unde φορμιγκτάς P IV 176 cum Ambrr (*CMV*), ἴυγξεν 237 cum cod *U* (et schol Ambr Theocr VIII 30), ἀμπιμπλάντες N X 57 cum cod *D* reponere non dubitavi.

Παρναccός. In rebus orthographicis quamquam nulla fere librorum mss auctoritas, tamen in Olympicis certe carminibus verae eos scripturae favere notatu dignum videtur: -σσοῦ *ACMOV* + *GPQRU* O IX 43, -σσίᾳ *COVB*^{pc} + *EGHPQRU*. Flagitari autem σσ non solum Herodianus docet (I 209, 20 cll Steph Byz et Suid v Παρνάσσιος), verum etiam inscriptiones: IV saec CIA II 609, 25 (cf Meisterhans^{3} 75), hymn Delphi I 41, II^{b} 6 Crus, manumiss Delphi 1761, 2; 1924, 23; 1978, 13; 1980 Coll; rarissime -σιος exaratur: 2163; 2197 Coll. Cave igitur quidquam tribuas Eustathii testimonio Od p 1872, 52 antiquiores in hoc vocabulo duplici σ usos esse negantis. 59

Κνώσιος. De simplici σ ad O XII 16; pap Bacchyl bis σσ, semel σ habet. 60

νίσομαι. Vera forma simplici σ, quam primus reposuit Bergk^{2}, et Pindari codd optimorum auctoritate (O III 10. 34, VI 99, P V 8, 61

XII 25 [Vatt], N V 37 [vícc. per errorem Bergk]) et inscriptionum fide (BCH XV 1891, 632, hymn delph Π^b 8) satis est stabilita.

62 Verbi κνίζω correptae formae κνῐ̆c- inveniri non videntur ante Aristophanem (vesp 1286, ran 1198). Nam ap Pind aoristi forma κνιξ- P X 60, I V 58, VI 50 est in libris, κνῐ̆c- P X 60 novavit Boeckh, I V 58 Aristarchus, unde P VIII 32, XI 23 in syllaba ancipiti κνιξ- reducere non dubitavi; quamquam κνίcεν (⏑ —) rursus porrexit papyr Bacchyl XVII 8.

63 De librariorum iotacismo non est quod fusius exponam, ut Κάμιρον Χίρων ἔτειcαν μεῖξαι μείχθη invitis libris me edidisse neminem non comprobaturum esse confidam, nisi qui vel orthographicis in rebus librariorum auctoritati superstitiose addictus sit. Nec quod in cretico quodam aevi hellenistici epigrammate Mus Ital III 736 comparuit plane singulare πάντων μάτηρ πιδῐ́κνυτι, tantopere commoveor, ut propterea δείκνυμι μείγνυται (ὀFείγνυμι ap Hom) μέμεικται μεμεῖχθαι μεμειγμένον fuisse praefracte negem. Tamen — ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον Χρόνος. De νείφοντα I VII 5 restituendo cf Herodn II 554, 11. 779, 6, Io Schmidt Vocalism I 134.

64 ξύν : cύν. Praeter ξυνός, ξυνά(ω)ν, ξυνάορος (semel ludibundus fr 122, 12; cf Boeckh expll 610) Pindarus formas a littera ξ incipientes usurpasse non videtur. Nam ξύγγονος bis ab Erasmo Schmid invectum est metro non cogente N X 40 (cll 4. 10) et XI 12 (prim syst; cf v 1); ξὺν ᾧ ποτε quod est in libris N IV 25 si quis a poeta ut in versus initio praeoptatum esse putaverit (cll Frid Ellendt lex Soph^2 705, Wilh Dindorf lex Aesch 339), videat Pind O I 110, III 35, VI 81. 98, VIII 14, XIII 19. 87, P I 2. 69, IV 203. 221. 260. 267, V 8, IX 2, I III + IV 23, V 21; relinquitur traditum in eodem carm (N IV) 31 ξυνιείc, quod eidem librario (attico?) deberi mihi quidem persuasum est cll et λόγων cυνέμεν κορυφάν P III 80 et v l (Plat codd) fr 105, 1. 214, 1.

65 ἐν(ν)άλιος. ἔν(ν)επον, προcήνεπον. Non casui videtur deberi quod nunquam aut apud Pindarum (syll prima sexies longa, semel, P IV 39, correpta) aut apud atticos poetas in bonis libris scriptum invenitur εἰνάλιος: fuerunt opinor in antiquiore poesi formae aeolicae ἐννάλιος (*ἐνcάλιος) et ἐνάλιος. Nam de consonarum duplicium exprimendarum in inscriptionibus licentia, in libris manu scriptis inconstantia non est quod moneam peritos. ἤνεπον unius codicis *B* auctoritate nititur N X 79 (recepit post Calliergum Bergk), ἔν(ν)επον libris fere consentientibus ubique reposui. προcήνεπε (quod testantur P IV 97 omnes boni praeter

B, IX 29 ad unum omnes [item Bacch XV 9 Ken]) recepi cum Bergkio. De adi ἀργεννόεις ad P IV 8.

κενεFός : κεν(ν)ός. Adiectivi κενός passim tribrevi P uti- 66
tur forma κενεός, bis O II 65 et III 45 bisyllaba, quam κεινός edere solent, paullo confidentius. Nam priore quidem loco vett (intempestiva scilicet aliorum locorum recordatione) κενεάν exhibent, ut, cum κενάν et κεννάν in promptu sint (de syll anc cf eiusdem carminis epod v 5, de forma κεννός Jak Wackernagel KZ 25, 260 ss), cur κεινάν novandum esse videatur parum liqueat; sed altero loco quamquam scholia vetera qui compilavit cum ἑνίους maluisse κεινός statuisset (*A* + *BDEV*), γράφε κεῖνος decrevit (*BCDEV*), de scriptura KEINOC nulla inter grammaticos (τοὺς μεταγραψαμένους) dissensio videtur fuisse. Ego κεννός maluerim, nisi forte ionicum epitriti vice fungi voluit poeta (qua de licentia § 4) κενὸς εἴην scribens. Nam κενFός scripsisse Pindarum, id quod Bergk contendit ad O II 65, eo minus probabile, quod ne pronuntiatum quidem esse ab eo propter infirmiorem intermedii digammatis naturam probari potest.

ἀερύω. Libris O XIII 81 ἀναρύῃ vocabulum atticum ex- 67
hibentibus schol 111 αὐερύῃ (Calliergus, ἀναρύῃ libri) δὲ ἀντὶ τοῦ σφάζῃ, θύῃ laudato A 459 Pindarum scripsisse testatur ἀερύῃ i e ἀ(ν)Fερύῃ, ut κά(τ)πετον O VIII 38, κα(τ)βαίνων Alcm 38 (Hephaest 43, 5 W), vel assimilatione ἀFFέρυσαν, κάππεσον, κάββαλεν ap Hom, καFFάξαις ap Hes opp 666, alia praebent Ahrens d a 213, d d 356, Boisacq diall dorr 123, Usener Götternn 312. Addendum fortasse ἀ(ν)Fαλίσκοισα, quod utrum contrahendum sit (ἀαλίσκοισα, ut ἀερύῃ; cf § 42) necne in medio relinquo P IX 25, nisi forte choriambo epitriti in locum admisso simplex verbum quod Hesychius testatur (F)άλίσκοισα ('omnum quasi rapiens') praeoptaveris.

Accentui proclitico in versus fine locum non esse et per 68
se patet et grammaticorum auctoritate confirmatur: εἰ μέντοι ἐν τέλει στίχου εἴη (ἡ πρόθεσις), ἀναστρέφεται πάντως Herodn I 484, 8. II 50, 30 L. Unde cum recte etiam in lyrico poeta ὕπερ | κρέμασεν O I 57, Αἴγιναν κάτα | σπένδειν (male κατασπένδειν interpr) I VI 8 edidisset Bergk, ceteros locos O IX 17, XIII 112, XIV 9, N V 40, X 31 cur corrigere noluerit nescio; quos correxi monente Jak Wackernagel Beitrr Gr Akzent Basel 1893, 15. Retinui ποτί O X 20 Herodiano ὅτι Δωρική ἐστι πρόθεσις, Δωριεῖς δὲ ἥδονται τῇ ὀξείᾳ, ἡ δὲ ἀναστροφὴ διαλέκτῳ ἐναντία II 198, 5 praecipienti aegre obsecutus; nec coniunctionum accentus ὡς O X 18, ἤ P IX 99, ἀλλά O IX 51 aut ἐπεί O VI 47, N. X 51. 57 deponere ausus

sum. Denique etiam ἐπί τοι O II 90, μετὰ γὰρ P IV 68 simm intacta reliquimus.

69 νὺν. 'Voculam NYN correptam ubi temporis notionem retinet inclinatam fuisse non est verisimile, quamquam grammaticis veteribus ea sententia placuit, fortasse Tyrannione grammatico aliter sentiente, quem constat in Homericis carminibus νὺν et νῦν scripsisse, sed nescimus quid statuerit de locis velut K 105 ὅσα πού νυν ἐέλπεται'. Bergk[4] ad O VII 13; unde καὶ νὺν edidit O III 34, VII 13, X 78, P III 66, IV 42, IX 71, XI 7, N VI 8, τό γε νὺν P XI 44. De Tyrannione: τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ δή. διὸ καὶ Τυραννίων ἠξίου ὀξύνειν αὐτό, οὐκ εὖ schol A 421; cf Lehrs qu epp 131.

70 θαμά. De adverbii notione Boeckh n cr 384, Kaibel Soph El p 248. Accentum θαμά, notabilem propter τάχα, diserte testantur Apoll adv 153, 3 RS et Herodn I 488, 16 L. Bergkium[3.4] θαμά = 'frequenter' et θάμα (quod edidit O VII 12, P XII 25, N I 22, II 9, I II 11) = ἅμα (etymologia antiquo etymologo digna) interpretantem fuerunt qui probarent, redarguerunt Ingram (Hermath 1876, 217 ss) et Christ (Jahrbb class Phil 1879, 13). De altero Bergkii invento cάμα (N VII 20, cl gl Hesych Σαμινά· θαμινά, συνεχῶς. Λάκωνες) tacere satius duco.

Ἀμυθάν in libris est P IV 126, Ποσειδάν invitis libris edidi O I 26, VIII 31, IX 31, P VI 51, I VIII 27 sec Herodiani praeceptum II 916, 1 L monente iam Ahrensio dd 246; neque tamen εἵc παίc πάc alia novare ausus sum.

71 πάν. Productionem att·cam πᾶν (ἐc τὸ πᾶν ἐτητύμωc Aesch Ag 681, ἐπεὶ πᾶν ἐcτιν ὁμοῖον Parmen 8, 22 Dls) et ab Homero (scholl Buttm v 31 [πὰν ἦμαρ], Boeckh kl Schr V 334) et a Pindaro abiudicandam esse (O II 85, I III+IV 66 cl Herodn II 12, 22 L) docui BphW 1896, 223; ἢ πάν γ' ὁμοίωc Epich 171, 10 Kaib.

Subiungere placet ἔμπας, ἔμπαν, ἔμπα, quamquam adverbiorum veriloquium in obscuro est: a nomine πάc segreganda censent Ahrens kl Schr I 526, Brugmann gr Gr[2] 224; Attici qua ratione ἔμπᾱc (Aesch suppl 101) aut ἔμπᾰc (choeph 691; Prom 187 Wilamowitz) dicere potuerint, neuter exposuit. In Pindaro ἔμπᾱc satis certum P IV 237, ambigua mensura ἔμπας τιc P IV 86, ἔμπας τὰ Ambrr, ἔμπαν τὰ Vatt V 55, ἔμπαν μεγαλ. (ἔμπας Tricl) N XI 44, trochaica ut videtur ἔμπᾰν N VI 4 (cl 11) X 82 (in carmine trochaeorum levitatibus insigni), O II 57 (coniectura satis incerta); de ἔμπᾰ constare videtur N IV 36 (Apoll Dysc adv 154, 25 RS).

72 πάντωc : παντῶc. Bergk P IV 75 scripsit παντῶc cl

Apoll adv 175, 13 RS; idem non solum ὅπωc (Apoll 173, 9), sed etiam οὕτωc intactum reliquit nec genetivos doricos τουτῶν, παντῶν invehere ausus est. ὅμωc *gleichwohl* et ὁμῶc *gleich* utrum Pindarus iam distinxerit necne dubito, quamquam editores cum libris distinguunt; cf etiam adverbium ὁμοίωc concessivae notioni appropinquans O XI 10.

-oc : -ouc. Sexies in libris quibusdam vetustioribus (O I 53, 73
II 71, N I 24, III 24 [ὑπέροχοc]. 29, X 62 [ἠμένοc in scholl, ἥμενοc in carminis contextu]) scriptum invenitur -oc pro -ouc, bis metro brevem syllabam flagitante (O II 71, N III 29). Sed his ipsis locis, quibus brevis syllaba requiritur, aut codicum auctoritas (O II 71 νᾶcov omnes praeter *G*) aut ambiguo librorum testimonio perspicuitatis ratio singulari numero favet: N III 29 δίκαc ἄωτοc ἐcλὸν αἰνεῖν *BV*^{a}, ἐcλὸc *DV*^{i}; neque refragatur poetae usus (τὸν ἐcλόν I III 7, φίλον . . ., ποτὶ δ' ἐχθρόν P II 84); de nasalismo (-ον αἰνεῖν) cf τὰ μὲν μένων, αἰνῆcαι μενοινῶν, ὄτρυνον νῦν, καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν all ap Harre de verb ap P conloc 5. Hermann (opp I 265) et Boeckh (de metr 294, kl Schr V 301—4) in aeolicis q v carminibus correptionem illam, quam immerito aeolicam dicit schol Vat Theocr V 48, admittebant, alii Pindarum modo -oc, modo -ouc, modo -ωc (quod traditur O I 53 κακαγόρωc *E*, N I schol 34 ἐcλώc *B* [30, 9 Ab], N III schol 42 ὑπερόχωc *B*^{le}, N X schol 114 ἡμένωc manifesto errore *B* [315, 2 Ab]) cecinisse arbitrantur. Nobis Pindarus [cum Bacchylide] et severioris Doridis terminationem -ωc sprevisse et a correptione illa perantiqua eaque Theocrito adamata in secunda (-oc) non minus quam in prima (-ac) aut tertia (-ῐc) declinatione videtur abstinuisse Hesiodi ὠκύποδαc λάγοc aut μεταναιέταc non imitatus.

-ινc : ῑc. Accusativos in -ῑc (φάτῑc P III 112) non esse 74
Ionum proprios (Hermann opp I 248; Herodn II 578, 28) lapides testantur Collitz 213, 3 (Lesb); 488, 56 (Orchom); 3591, 11. 21 (Calymn). De πολύc P IV 56; de accusativo φάτῑc (Ty Mommsen) ad O I 28.

-ῑ : -ιδι : -ει. ὄπι edidi O II 6, πόλι P XII 26, ἀκροπόλι 75
O VII 49; cf Greg Cor 311, Λιμνάτι (lac) Collitz 4600, Ἀρτάμι (arg) 3283, Ἀώτι pap Alcm 86, denique dativos homericos Θέτι, κνήcτι, μήτι.

τύ. τίν. τοὶ. τὲ. Traditur τύ (τὺ δὲ) O I 85, P II 57, 76
N V 41, I VII 31, (τὺ γὰρ) P VIII 6; idem (ἀλλὰ τὺ καὶ θυγάτηρ) O X 3, (τύ τοί νιν) P V 6, (τύ τοι cχεθών) VI 19 invehere dubitavi. τίν pro coί edidi fr 79, 3. 155, 2; idem pro

τοι edere nolui P IV 165 (ubi v n cr), qui locus (καί τοι) non multum afuit quin mihi persuaderet a forma coι omnino abhorruisse P, ut πότνιά τοι P IX 55, Παιάν τέ τοι τιμᾷ IV 270, ἔστι τοι τούτων N X 85 restituenda esse viderentur. Neque enim est veri simile quantopere poeta sonos π̄ κ̄ τ̄ δ̄ si non repetere dedita opera studuerit, at certe repeti aequo animo passus sit; qua de re vide prudenter monentem Lehrsium Aristarch² 478, diligenter disserentem Paulum Harre verb P colloc 1867, 10—11. τε pro ce cum optimis utriusque recensionis testibus retinui O I 48, pro κεν particula quam omittunt Ambrr restitui ibid 109; cf Jak Wackernagel indogg Forsch (ed Brugmann et Streitberg) I 367.

77 τά; = τίνα; τά κέ τις κτλ ex O I 82 affert Greg Cor p 212 (cf 236), quam lectionem principibus utriusque recensionis libris (*C*^{ac} et *B*^{1}*A*, τί vulgo; cf Philol 56, 1897, 93) egregrie confirmatam recepit Ty Mommsen paucis probantibus, in quibus Gildersleeve et Ed Boehmer. Mihi grammatici quae de hac forma tradunt ex Herodiano videntur hausisse, qui (I 541, 31 L) ad explicandam formam epicam ἄσσα A 554 ingeniose usus est megarico illo σά μάν; Ar Ach 757. 784 (cf EM 157, 48. 167, 37; Eust II p 148, 38 [Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς]). De consonantismo (τj : ττ) extra fines atticos obvio dum certiora affirmare liceat cf Meister Diall I 264. 265[1], Boisacq diall dorr 93. Quod vero mirantur uno hoc loco in codicibus nostris comparuisse formam istam: primum quidem pron interr gen neutr plurali numero adhiberi raro potuisse per se patet, deinde formam satis ambiguam non solum obsolevisse paullatim, sed etiam scriptum ubi aliquando fuerit evanuisse nihil habet admirationis. Apud Pindarum equidem alterum invenisse mihi videor formae τά; vestigium quamvis incertum: nobilissimum illud ad solem deficientem hyporchema a verbis Ἀκτὶς ἀελίου τί πολύσκοπε μή(δεαι) incipit sec Dion Halic, quantum vero ex interpretatione armenia colligi licet Ἀ. ἀ. παῖ π. μ. Quid si Ἀκτὶς ἀελίου τά πολύσκοπε μήδεαι; Pindarus scripsit? nam hoc quidem loco pluralis numerus aptissimus.

78 ποὶ : ποὺ. De adverbiorum ποὺ, ποθὶ, ποὶ notione cll formulis epicis Ζεὺς μέν που τόδε οἶδε, οὕτω που Διὶ μέλλει κτλ egregie disputavit Jak Wackernagel KZ 33, 21. Idem Pindaro formam ποι reddidit O III 4, P V 101; quibus adde P II 17 et si me audies fr 107, 5; de O III 38 nott critt. που traditur quattuor locis: καί πού τι O I 28, οὔ τί που οὗτος P IV 87, ὁ μέν που τεοῖς τε P X 11, παθόντες πού τι I II 24, quos locos cum omnes corrigere nefas esse videatur — nam Pindari artem resi-

piunt ut in exclamatione οὔ τί που οὗτος diphthongi iteratae cll ὦ πόποι οἷ' ἀπατᾶται, ita variatae in oratione modesta ὁ μέν που τεοῖς — intactos omnes relinquere satius erit.

νὶν : μὶν. Cum Hermann (1809 opp I 257) Pindaro νιν reddendum esse dubitanter coniecisset, Boeckh (n cr 401. 403, kl Schr V 383) in melioribus libris euphoniae ratione habita modo epicum μιν, modo doricum νιν praeferri observare sibi visus est. Uberioribus copiis usus νιν Pindari esse docuit Ty Mommsen Jahrbb class Phil 83, 1861, 44 ss; de Ambrosianis libris doricae formae faventibus cf supra p 4 ad O II 56. Semel μιν (XI 111), plus vicies νιν exhibet pap Bacchylidea. De (cF)ιν dativo ab Hermanno feliciter recuperato dixi ad P IV 36. 79

ἐμίν, τίν, ἵν. Τινὲς μέντοι ἠξίωσαν τείνειν τὸ ῑ᾽ Apoll pron 82, 8 RS, Pindaro quidem non suffragante; nam I VI 4 τίν primam ionici scandentis syllabam videtur explere. 80

ἔπειτεν. αὖτεν. ὁπότεν. Adverbia in -τα, -τεν, -τε desinentia ad antiquiorem terminationem -ταν revocabat Hugo Weber de part KA 19, et Pindaro ἔπειταν P IV 211, N III 49. 54 (oblitus I VII 20), ὁπόταν vel potius ὅποταν I I 25 reddendum esse coniecit Bergk[3]. ἔπειτεν I VII 20 primus commendavit Pauw (prob Hermann opp I 265 et Boeckh P IV 211, N III 49. 54, I VII 20), a dorica dialecto non abhorrere ex Arist Ach 745 collegit Usener Jahrbb class Phil 117, 1878, 64; idem I VI 5 (αὖτ' ἐν libri) αὖτεν restitui iussit; denique ὁπότεν I I 25 suasit Vogt diss Argentorr IV 244. 81

ἁμᾷ : ἁμᾶ. Adverbiis in ᾷ (ῇ) desinentibus utrum, ut dativis (velut ἰδίᾳ), iota addendum esset necne iam veteres grammatici dissentiebant (schol A 607, Herodn I 489 L). Inter recentiores qui instrumentalem casum odorari sibi videntur, quorum signifer exstitit Georg Curtius (Ber sächs Ges Wiss 1864, 230), eos iota quod passim adscriptum invenitur in titulis antiquissimis (exempla collegerunt Meisterhans[2] 114, Gust Meyer gr Gr[3] 483) aut in libris (cf ΑΜΦΙ pro ΑΜΑΙ N IX 52 *BD*; adde nunc ΠΑΝΤΑΙ pap Bacch V 31, IX 48, XV 44) ad dativam formarum illarum si non naturam, at tamen personam antiquitus indutam referendum esse fateri necesse est. Dativos Pindaro primus reddidit Bergk. 82

De ablativa adverbiorum ὧδε, ὥ(c)τε, οὕτω(c) natura inter omnes constat. De τῶ quod reposui P V 23, I VIII 65 cf Frid Blass ad Bacch XVI (XVII) 39.

ὥτε, ὥcτε. Particulae comparativae forma ὥτε est in libris 83

omnibus N VI 28, VII 62, I III+IV 36 (ubi ἅτε *B*); pro qua vulgaris forma ὥστε irrepsit P X 54 (ὥτε *GI*), P IV 64 (*BU*, ex interpolatione, opinor; nam in plurimis utriusque recensionis libris omittitur), per errorem illata est forma ὡσείτε N VII 71 (e loco simillimo P I 44). Quibus locis omnibus 'doricam' formam (Apoll pron 48, 20 S, schol N VI 47) aut reduxit aut retinuitBoeckh; idem apud infinitivum quod traditum est ὥστε O IX 74, N V 1. 35 50 movere non est ausus: utrumque recte mea quidem sententia, praeterquam quod ὥτε edidit (cf quae ad O II 3 adnotavimus). Neque enim aut comparativae particulae formam N VI, VII, I III variandi causam ullam video, aut fieri potuisse negaverim, ut una cum infinitivi structura plenior forma ὥστε extrinsecus in doricam poesin immigraret; cf. I 42, ρ 21 (Lehrsii Aristarch[2] 157), Hes theog 831, opp 44, Alc 11 B[4].

οὕτωc duobus locis nititur: P IV 11 in fine versus, N XI 42 οὕτωc ἔθνοc (e coni Heynii, οὕτω cθένοc libri), ὥcπερ tribus: O VII 79 (in formula sacrali ὥcπερ θεῷ), P I 91, I VI 47.

84 -αιc : -αc. De suspicione Tychonis Mommsen (Jahrbb class Phil 83, 1861, 40 ss) in participiorum aor I act terminatione quotiens liquida antecesserit consulto -αc a poeta praeoptatum esse opinantis quamquam actum esse arbitror (Peter dial P 58), variam tamen lectionem in app crit silentio praeterire nolui, Boeckhii simul redarguens sententiam (Pind I p XXXII, n cr 360. 398) in Olympicis carminibus quotiens -αιc traditum inveniretur optativum significari dictitantis. Id certe notabile non raro librarios terminatione -αιc pro optativo habita (τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ μετοχῆc O I 60 gl *A*) e correctione -αc invexisse, velut O VII 5 *CO*, IX 94 *C*, X 30 *B*, 48 *C*, P I 79 *C*, 81 *C*. Denique moneo -α- ubi stirpem ipsam attingat retineri, velut πᾶc, πᾶca, βάc (cf etiam διδούc P I 57), id quod in ἀπόϜραc P IV 149 solus perspexit, in ἀνδροδάμας N III 39 solus neglexit Bergk.

85 -δάμας. -δᾶμοc. Apud Soph El 857 nunc edunt ἐλπίδων ... εὐπατρίδων pro εὐπατριδᾶν, nomina iuncta in -αc (-ης) desinentia, quae ex femininis pleraque facta esse constat, scilicet ut pro appositione ut ita dicam qualitativa (ὀλυμπιονίκα, εὔπατρις) hominis agentis quasi persona exprimeretur, ad genus fem traduci posse suo iure negantes. Quid vero de ἀνδροδάμαν (τ') Ἐριφύλαν dicamus quod legit schol N IX 16 (266, 10 Ab)? aut de χαλκοδάμαν ἀκόναν quod facile restituas I VI 73 (-δάμαντ' priore loco *B*, altero *BD*)? An casu deberi putas, quod nomina in -δάμης, -δάμην (-αc, -αν) exeuntia tradita non habemus praeter vocativos Aristar-

cheos Πουλυδάμα, Λαοδάμα, genetivum Πουλυδάμα inscr megar II a Chr saec 3021, 26 Coll, accusativos Ἀνδροδάμαν Paus II 12, 6, Σωδάμαν VI 4, 9, (τὸν κύνα) λεοντοδάμαν Luc pro imagg 19? Sequitur ut dativum ἐν γυιοδάμαις I V 59 non cum Boeckhio interpretemur ἐν ἀθληταῖς, sed ab adi γυιόδαμος repetamus subst aliquo abstractae notionis (§ 99) subaudito, nisi forte ἐν γυιοδαμαῖς scribere mavis cll ἐς τὰν οἰκοδομάν tabb Heracl I 146, εἰς τὰν ἀνοικοδομὰν τοῦ τοίχου inscr rhod Cauer del[2] 186. De adi forma feminina γυιοδάμα non erit quod dubites cll θειοδάμη (Ἑκάτη) ap Suidam, Ἰοδάμη, Ἱπποδάμη nomm propr (Konr Zacher Bresl philoll Abh I 86). Videtur autem ἐν γυιοδάμαις idem fere esse quod ἐν τοῖς γυιοβαρέσι καὶ καματώδεσι τοῦ παγκρατίου παλαίσμασιν. Sed ut ad ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν et χαλκοδάμαντ' ἀκόναν redeamus, quibus adde fragmentum a Boeckhio certissima emendatione restitutum (frustra obloquente Hermanno opp III 217) ἀνδροδάμαντα . . . ῥιπὰν μελιαδέος οἴνου 166: haec qui sine aurium graecarum offensione dici potuisse negant rogatos velim, num ἀνδροδάμα(ι)σα aut ἀκάμα(ι)σα magis graecum sonare videatur.

-εν : -ειν. Infinitivos in -εν desinentes libri exhibent O I 3 86
(γαρύεν omnes c scholl), III 25 (πορεύεν *A* solus, qui idem in eodem versu solus recte ὥρμα), P IV 56 (ἄγαγεν [sed infin testatur paraphr] *V* c Vatt), 115 (τράφεν omnes c scholl), quos uno loco O III 25 (ubi πορεύεν e coniectura Heynius invexerat) excepto retinere tutius duxit Boeckh in lectionis explicatione parum sibi constans (cf de metr 65, nott cr O III 25, kl Schr V 305); -ειν ubique edidit Christ (cf Sitzgsb bayr Ak 1891, 59). De inscr dorr Ahrens d d 176, Boisacq diall dorr 201, de Hesiodo Rzach praef p VIII. Bacchylidem et -ειν (velut IV 16. 18) et correpta syllaba -εν (XVII 41. 88, XIX 25) cecinisse nuper didicimus. Unde Pindaro N XI 18 μελίζεν ἀοιδαῖς reddere facile animum inducas (μελιζέμεν codd); sed ne nimis cauti simus in contractione admittenda ἀ(F)οιδαῖς, monet eiusdem Bacchylidis Ἀλφειοῦ VI 3 cl Pind O IX 18.

-οντι : οισιν. Inter formas doricas -οντ(ι), aeolicas -οισι(ν) 87
optione data Pindarum si ν paragogico opus esset, -οισιν scripsisse, sin aliter, -οντι praeoptasse Boeckh observavit (n cr 358), sex locis (P VI 13, IX 63, X 43, XII 26, N IX 41, I VI 66) exceptis, quos ad euphonicas quasdam rationes referendos esse statuit vir egregius, quamquam πάντας ἀνθρώπους, φαντὶ δ' ἀνθρώπους, μάντιες ἄνδρες, ἄμμορος ἀμφί, ἔνδον ἐντί similia evitare poeta

operae pretium non duxit; cf quae de κοινωνία : ξυνανία adnotavimus P I 97. Bacchylides in doricis vocabulis παντὶ καρύξοντι λαῷ (XIII 198), πτάσσοντι (V 22), in vulgaribus ἴσχουσι (ibidem 24), οἰκεῦσι (IX) videtur praeoptasse.

88 ἐνεγκ-, ἐνεικ-. Libri consentiunt in ἤνεγκ(ε) O XIII 66, προσενεγκεῖν P IX 36, ἐνεγκών I VIII 21, item in ἔνεικ(ε) O II 79, IX 59, (ἀ)πένεικ(εν) P V 59, ἐνεῖκαι IX 53, discrepant duobus locis: ἔνεγκε *E*, ἔνεικεν *ABCDNV* O III 14, ἔνεγκε *BDE*, ἔνεικε *V* P IX 6; unde in archetypo iam duas fuisse verbi formas colligas. Quarum cum alteram utram uni alicui dialecto vindicare adeo non liceat, ut antiquitus diversae fuisse radices videantur (Brugmann indogg Forsch I 1892, 174), Pindarum aut ex libidine modo hanc modo illam formam praeoptasse arbitrabimur, velut in uno eodemque non solum carmine, verum in eadem etiam versus sede χέρα οἱ προσενεγκεῖν et ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι, aut constanter eam formam usurpasse, quae antiquiorum poetarum usu quasi sancita esse videretur, ἐνεικ-, quae non epicorum propria est poetarum, verum etiam ex Alcaeo laudatur ap Ath X 430^{c} (οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην). Bergkius quidem duobus locis boeoticas formas (Herodn II 374, 21; EM 691, 24. 431, 43) Pindaro obtrudebat nullo quod sciam probante. Fuit etiam, qui dorici poetae esse doceret ἐνέγκαι, librarios autem ut ad Homerica procliviores Pindaro passim imputasse ἐνεῖκαι; quod cur eidem in atticis poetis non fecerint, ut scriberent v c ap Soph ἤνεικα κἀξέσωσα, difficile erit dictu. Facilius equidem atticis librariis ap Pind deberi ἐνεγκ- pro ἐνεικ- mihi persuaderem (ut ἐνεγκέμεν pro ἐνεικέμεν est in quibusdam libris T 194), si modo poetae sermonem ad amussim redigere animum inducere possem.

89 Augmentum syllabicum perperam om: πάθον O II 23 *A*, σφάλε 81 *A* (cl P VIII 15, I III+IV 53), γέραρεν O V 5 Vatt, δώρησαν VI 78 omnes praeter *A*, κέλευσεν VII 64 eidem codd, τέκε VII 74 (ex 71), πράθον I V 36; falso add: ἐφάνη O I 74 *A*, ἐφθέγξατο VI 14 *A*, ἐδέξατο P IV 70 omnes, ἐγίνωσκον 86 *B*, ἔπεφνεν XI 37, ἐπίαναν N IX 23, ἔθηκε X 48, ἔσταξεν 82. Retinui τότ' ἔειπεν c Ambrr P III 40, ut ἄρ' ἔειπεν IV 156, ἀνέειπεν X 9 cll O IV 21, P IV 229, N IX 33. In uno eodemque carmine O III 23. 32 cur δένδρε' ἔθαλλεν et δένδρεσ' θάμβαινε poeta dixisse videatur parum liquet (vel 'diligentius consideranti', Hermann ap Heyn 1817): ἐθάμβαινε correxi, ut nullo non probante ἐθάμβησε Aesch suppl 570 D^{5} Turnebus, item (Bergkio quidem excepto) ἐκαίοντο Pind N X 72 Boeckh.

Augmentum temporale aperte corruptum legitur ἠνίξατο P VIII 40 (corr Boeckh), προσηύδα IV 119 (corr Ahrensio praeeunte Schneidewin); in eodem carmine quod traditur ὄτρυνον 40, ὄρνυεν 170, οἴχοντο 82, Boeckh casu factum censuit, quem sequuntur editores, recte, opinor cll ὦρτο 134, ἀπύκησαν 258, προσήνεπε 97, ἀπέπνευσε 11, ἔειπεν 156. 229, ὑπεχώρησαν 202. Neque enim κρημνοῖσι οἴκει (P III) aut πόλιος οἴκισσεν (I VIII) fuisse aliquando quomodo evinci queat satis assequor, quamquam κατα(F)οίκισθεν certum videtur esse N X 5.

Tribus in verbis a vulgari scribendi ratione discedendum putavi: ἕλπετο P IV 243 (Aristarch P 603, Cauer·proll II 1890 p XVI), ἕρπε fr 79 (μ 395; cf ν 1 λ 580), ἐργασάμαν I II 46 (γ 435; Bruno Keil Ath Mitt 20, 1895, 441).

εἶπον (εἰπόν). Imperativi formam εἰπόν esse tradidit Aelius 90
Dionysius ap Eust β 85 (p 82 Bas), quam O VI 92 recepit Boeckh obloquente Philippo Buttmann Plat diall quatt[5] p 70—73 (cf Boeckh kl Schr V 382). Libri nostri fere conspirant in εἶπον non solum Pind l 1, sed etiam Arist eccl 256, Sim fr 154 B[4], Men fr 891 K (Herodn I 460, 22. 779, 14 L, Choerob 125, 13. 139, 15. 242, 33 Hlg), Theocr 14, 11. Qui ad normam imperativi εἰπέ flagitant εἰπόν (EM 302, 26), Syracusanis quae perhibentur imperativis λάβον, θίγον, ἄνελον redarguuntur. Ceterum nihil profecto obstat, quin εἶπον priori q v aoristo adscribamus cll O VIII 46, N IX 33.

(ἐ)σπέσθαι. Ex quo Bekker in altera Homeri editione 91
(cf Hom Bl I 56 n) formas ἑσποίμην, ἑσπέσθαι, ἑσπόμενος nulla fere mutatione expulit ex epica poesi, exstiterunt qui ultro istas reduplicationes q v invehendas esse arbitrarentur (La Roche ad II E 423, Leeuwen Mnemos 13, 1885, 193 ss, Enchir dict ep 371) aliquatenus praeeunte ut videtur (cll schol K 246 cum schol A 158) Aristarcho. Atque Alexandrinis quidem grammaticis formas illas probatas fuisse luculentissimus testis est Apoll Rhod Γ 35. 615, Δ 434. 1607. Apud Pindarum formae istae quater traditae inveniuntur: ἕσποιτο O IX 83 (ἑπ. *MN*), ἑσπόμενοι O X 78 *BMV* (ἑπ. *ACDENB*[i]), I V 36 *B* (ἑπ. *D*), ἕσπητ(αι) O VIII 11 *GNQU*, ἕσπετ[ο] *ABCE*[ec]*MV*, ἕ]σποι[τ' *D*[iii]; ter per coniecturam illatae: a Moschopulo P X 17, a Pauwio I VI 17, a Christio P IV 40. Sed ut mittamus hoc loco coniecturas: O IX 83 praes temp ad sententiam multo accommodatius, neque offensioni est prima syllaba correpta in metro aeolico (cf eiusdem carm v 58 a brevi syllaba incipientem). O X 78 ἑπόμενοι metro flagitatur. I V 36 πράθον ἑ(σ)πόμενοι ex

ἔπραθον σπόμενοι depravatum esse probabiliter coniecit Bergk[1]; cf § 89. Denique O VIII 11 modum coniunctivum esse necessarium (quae est Breyeri sententia anal Pindd Vrat 1880, 25) vix quisquam contendat cll I V 8, N XI 14. Quae cum ita sint, utrum veram illae formae referant an falsam prae se ferant antiquitatem, equidem eo minus dubito, quod ceterorum poetarum antiquiorum carmina praeclara illa aerugine omnino carent [ÉCΠΕΟ Bacch XI 115 est mod indicativus] atque in iunctis formis (μεταςπόμενος N 567, ἐπιςπόμενον N 495, ἐπιςπέσθαι Ξ 521) ne Homerici quidem libri reduplicationis istius ullum vestigium retinuerunt. · Indicativus ἐπέσποντ(ο) P IV 133 usu Homerico (ἐπέσπον) satis videtur stabiliri. Exspectandum igitur erit La Rochiis, dum μετασεσπόμενος μεθεσπόμενος, ἐσέσποντο εἴσποντο e lacu quodam Aegyptiaco reviviscant.

92 ἔπετον : ἔπεσον. Stirpem πετ- in aor II act et in fut med apud Homerum in πες- abisse vulgo putant, apud Lesbios (ἔπετον Alc 60) et apud Dorienses perstitisse constat. Pindari libri quod modo πετ- exhibent: O VII 69 πετοῖσαι : πεσοῖσαι AN^{ac}, VIII 38 κάπετον : κάππεσον *N*, P V 50 πετόντεσσιν : πεσσόντεσσι *C*, VIII 81 ἔμπετες, N IV 41 πετοῖσαν, modo πες-: O X 98 ἀμφέπεσον, XII 10 ἔπες(σ)εν, P II 41 πεσὼν, VIII 21 ἔπες(σ)ε (οὐχὶ ἔπετε gl *P*), N VI 51 ἔμπες(ε) [corruptum], VII 31 πέσε, I III+IV 41 πέσεν, VIII 6 πέσωμεν, N VII 73 ἐμπεσεῖν, I III+IV 69 συμπεσεῖν, quanam ratione factum sit, adhuc nemo probavit. Tycho enim Mommsen (adn suppl 122) poetam nisi cum famoso illo sigmatis horrore prohibeatur, ad πες- delabi, Herwerden (studd Pind 27) in participio eum, praesertim ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς (P II), πετ- retinere putat. Sed ne quid dicam gravius, Mommseno refragantur κάπετον, πετόντεσσιν, συμπεσεῖν, Herwerdeno κάπετον et ἔμπετες indicativi, πεσὼν (P II) participium. In vocibus rarioribus aut dialectica forma insignibus (κάπετον, ἔμπετες, πετοῖσαν, -οῖσαι, -όντεσσι) propter felicem quandam librariorum inscitiam quamquam genuinum πετ- fere conservatum esse videtur, corrigendi tamen locos dissentientes periculum aliis permisimus.

93 In verbi genere observando Pindarum id tenuisse, ne medium sua vi umquam careret, recte contra Carolum Friederichs contendit Osk Erdmann de P usu synt Halis 1867, 53—54: δαίονται P III 81 (δαίοντι Ty Mommsen), τέμενος ἔσσασθαι P IV 204, ἀνδριάντα καθέσσασθαι V 42, κρηπῖδα βαλέσθαι P IV 138,

VII 3, κᾶδος θήκασθαι IV 113. Quid vero quod non raro utitur activo, ubi tu attico usu assuetus medium exspectaveris: δρέπειν· ἀντὶ τοῦ δρέπεσθαι passim, ἐδώρησαν (κάρυκα· ἀντὶ τοῦ ἐδωρήσαντο τῷ κήρυκι schol) O VI 78, ἐπαγγέλλοντι (-νται paraphr) P IV 31, ἐπέδειξεν N XI 14, idem fortasse (libris c paraphr medium praeoptantibus) P IV 253, ἀναδῆσαι κόμαν P X 40, τρέψαι O IX 72, κομίζειν O XIII 59, P IV 106, N II 19, ἀγκομίσαι (-μίσαιθ' libri) P IV 9, φέρειν P VIII 38, ἐκκαλεῖν N I 60, κεφαλᾶς βαλεῖν (ἀπώσασθαι paraphr) O I 58, ἔῤῥιψε (ἀπεσείσατο) I VII 44. Unde ὅ σφιν ἐν πόντῳ βάλεν ἁλικίαν cum paraphr edere non dubitavi P I 74 cll πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν O IX 72, ἐπὶ χώρας αὖτις ἔσσαι P IV 273. Nec mihi persuasit Hermannus τὰ καλὰ ἔργα dicens εὑρέσθαι ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς N VII 16. Denique de eorum sententia qui θήσονται ἀθάνατον P IX 63 aut θέσσαντο N V 10 ad verbum τίθημι revocant quid nobis iudicandum sit sponte apparet. De medio q v dynamico ad I I 59.

De iteratis apud Pindarum nuper multi multa nugati 94
sunt, quae cum oculis potius quam auribus aut fastidiosis atque insanis potius auribus quam graecis observarint refellere nihil attinet. Sed de sonis quibusdam aut vocibus brevi intervallo iteratis gravissima est quaestio, ad quam absolvendam solido libello opus esse recte dixit Car Lehrs (Aristarch[2] 478), qui et hominum mores et iteratorum genera strenue distinguenda esse primus docuit. 'De verborum ap Pind collocatione' nonnulla sobrie observavit Paulus Harre (Berol 1867), 'de Pindari nomina variandi (imprimis nomina propria dicit) studio' acute disseruit Car Ritter diss Argentorr IX 1885, 239 ss, de appellativis iteratis idem ibidem 282. 289. Rectissime vero *the Greeks have not our dread of repetition* Gildersleeve Pind p 250. 347 (ad P I 78—80, IX 112—114), unde δευτέρῳ : δεύτατα O I 43. 50, μεταβάσοντας : βαίνων P I 52. 55, ἀκοά : ἀκοάν 84. 90, δέκονται : δέδεκται 98. 100, ἱέρεα : ἱεράν IV 5. 6, ταχέες : θᾶσσον (ταχέως : θᾶσσον merito vituperavit Ty Mommsen) 179. 181, γίνεται : γένηται 273. 74, ἐριβρόμου : ἐριβρόμου VI 3. 11, νόῳ : νόῳ 47. 51, μίγεν : συνέμειξαν IX 68. 72, χρόνῳ : χρονίῳ XI 32. 36, φέρειν : φέρειν N III 28. 30, Ἴλου πόλιν : Πριάμου πόλιν VII 30. 35, ἀνδρῶν : ἀνδρῶν VIII 41. 42, ἐν Ἄρει — ἐν Διὸς ὄμβρῳ I V 48. 49, ἀπὸ παγκρατίου — ἀπ' Ἰσθμοῦ I VI 60. 61 alia si non forte temere, at ab imprudente certe poeta secundum eam naturae nostrae legem qua quae diu latuerint semel evocata sponte iterum se offerant admissa esse facile con-

cedas. Sunt tamen quae ad certas quasdam artis sive poeticae sive rhetoricae leges revocanda esse videantur, velut πατρῴαν : πάτρῳ P VI 45. 46, κλεινότερον γάμον : ὠκύτατον γάμον IX 112. 114, ἀπαγέσθαι : ἄγεν 119. 123, γλυκὺν ἑλὼν βίοτον : ἐξαίρετον ἕλε μόχθον II 26. 30, κάμον : καμόντων I 78. 83, νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ I II 38. Sed haec quidem hactenus. Plura circumspicienti imprimis audiendus est Diels Parmen (1897) 23.

De casibus eisdem in eodem enuntiato repetitis sunt quae nondum ea qua par est diligentia observata esse videantur.

95 Ac genetivi quidem duplicis alterius ab altero pendentis, velut ὑπὸ Κυλλάνας ὀρέων quod edidimus O VI 77, exempla collegerunt Car Bossler de praep ap P usu (Darmstadt 1862) 76 n et Osk Erdmann de P usu synt (Halis Sax 1867) 27; quibus adde locum coniecturis frustra temptatum θεσπεσία δ' ἐπέων καύχας ἀοιδά i e ὕμνος θεσπέσια ἔπη (I III+IV 57) κομπῶν N IX 7. Alia ratio est eorum genetivorum qui tamquam ἀπὸ κοινοῦ ad idem nomen regens pertinent: κλαῖδες Πειθοῦς φιλοτάτων P IX 39, ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος O III 23, Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα P IV 56, νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ 206, quibus collatis et βροτῶν πεῖρας θανάτου tueare O II 30 et Κυράνας γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας restituas P V 24.

96 Dativos iteratos recensuit Erdmann 29. Omisit exemplum notatu dignissimum προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον τιμαορός Ἰσθμίαισι Λαμπρομάχου μίτραις O IX 83, ubi virgula post τιμαορός inserta sententiae vim et proprietatem pessumdant: 'hospitium virtutemque honorans Isthmias Lampromachi taenias honoratum eo'.

97 Venio ad nominativos similem in modum duplicatos: τό (scil τὸ κοιλόπεδον νάπος) σφ' ἔχει κυπαρίσσινον μέλαθρον P V 39, latine: 'vallis continet armamenta illa thesauro cupressino', vel 'in valle continet thesaurus'. Quid quod duos diversi numeri copulatos invenimus nominativos? ὕμνοι ... ἀρχὰ τέλλεται O XI 4 atque audacius etiam φάτις ... ἐξαπατῶντι μῦθοι O I 28: *und manches fälscht wohl auch der Menschen Rede in Märchengestalt weit über die Wahrheit mit schillernden Lügen geziert;* nec tamen insolentius hoc quam τὰ δ' αἵματ' ἐκποθέντ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν Aesch choeph 66 aut τὸ δὲ κατατέγασμα τῆς ὀροφῆς ἄλλος ἐπίκειται λίθος Herod II 155.

98 Accusativi duplicis is usus est tritissimus, quo duo obiecta, καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος, personale reale, externum internum copulari dicuntur; in quibus quam facile falsa quaedam appositionis

species exoriatur intelleges O VII 16, P IX 4, I III 7, III+IV 61—2 inter se collatis. Duos accusativos locales habes δόμους ... ἦλθε τὰν πυροφόρον Λιβύαν I III+IV 70. Immerito offendunt in structura elegantissime variata ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἕλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολών Καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον N X 25. Notabilis videtur locus a Meinekio felicissime restitutus διὰ γαῖαν ... δασσάμενοι ... μοίρας O VII 75. Singulare est casu magis, opinor, quam propter sermonis graeci naturam οὐδέ νίν ποτε φόβος ἔπαυσεν ἀκμὰν φρενῶν N III 39. Neque audacius εὐδίαν δς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν iungi videbuntur P V 10 cll παραίθυξε θόρυβον O X 73 et νῶτον καταίθυσσον (κομᾶν πλόκαμοι) P IV 83. Tum ἔνθα νιν ... θεὸν δέκονται N V 38 equidem θεὸν δέκονται (hymnis scilicet vocativis sive reductoriis; cf Welcker ap Dissen expll 399) artius coniungere quam cll exemplis epicis, ut Hermann et Dissen, aut Pindaricis ὁ δὲ ... Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὁ δὲ ... Διὸς ἄλκιμος υἱός appositionem statuere malim. In nominum genere parum exaequato ne offendas τόδε ... ὁδόν N VII 50 (cl Pauwii emendatione ταῦτα ... ὁδόν N VI 53), recordere ἂν (ἄταν) ... λίθον O I 58, ἄν τε (νεφέλαν) δόλον P II 39; quem item ad generis diversitatem referunt locum N V 43 μεταΐξαντα (scil σέ) ... μάτρως ἀγάλλει ... ἔθνος ita potius enodaverim, ut μεταΐξαντα Πυθέαν ἀγάλλων ἔθνος Αἰακιδᾶν ἀγάλλει exponendum esse dicam. De P I 67, V 98, N XI 11, I II 12, V 46, VII 22 dixi in notis criticis.

Adiectivorum quorundam fem gen accusativos, velut γλυκυ- 99
τέραν (κλέΐξιν si ficto vocabulo uti licet) κλεΐξειν O I 109, ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ (εὐτυχίαν) εὐτυχέων VII 82, τρεῖς (στεφανώσεις) στεφανωσάμενος N VI 20, recte interpretabere, si non solum ἐσχατιὰν στείχειν, verum etiam θερείαις (*πλεύσειν) I II 41, γυιοδάμαις (παγκρατίου μηχαναῖς § 85) V 59, δαιμονίᾳ (τύχῃ) O IX 110 conferuleris Hauptio (opp II 300), Wilamowitzio (ad Eur Herc 681), Usenero (Götternamen 374) auctoribus.

Pindaro Musarum sacerdoti Apollineo ab Ionum levitate quam 100
maxime abhorrenti, παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων laudanti formulas epicas parum gratas fuisse consentaneum est. Quid quod lyrici ille poetae ius ac libertatem tam acriter tutatus est, ut tritis illis locutionibus rarissime adhibitis (velut δυσμενέων ἀνδρῶν, κλέος ἑσλόν, ὑπὸ κεύθεσι γαίας, ἐπὶ ῥηγμῖνι, λιπαρῶ γήραϊ, πολέμοιο νέφος) memorias Homericas pro virili parte oblitterare studeret vocabula aut novando aut novum in modum inter se iungendo, ἑσσομένοισιν ἀοιδή : λοιποῖς ἀθύρειν, (οὐ) κατὰ μοῖραν : κατὰ (μὴ

παρὰ) καιρόν, θεσπεσίᾳ : δαιμονίᾳ, νεφεληγερέτης : ὀρσινεφής et πολυνεφέλας, τέλος θανάτοιο κιχάνω : θανάτου πέρας νέομαι, ὄψεαι ἣν ἐθέλησθα καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ : ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι (O IX 74) ubi v nott cr. Denique ἀμφότερον μάντις (vel βασιλεύς) τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής : ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθόν (Adrasti vox quaedam antiquitus tradita laudatur) καὶ δουρὶ μάρνασθαι propterea afferro quod fuere qui inconcinnitatem Cornelio Tacito non indignam καὶ δουρὶ μάχεσθαι (scil ἀγαθός) iam epico poetae imputarent; similia his tetigi Zeitschr Gymnasialw 1885 Jahresbb XI 342[2]. Absurdum scholiastae Aesch Prom 351 commentum e Pind P I 16—17 versum Hesiodeum effingentis explosit Wilh Schulze qu epp 154, 1. Denique notatu dignum videtur Pindarum et vocabula compingendi audacia et coloris epici patientia a Bacchylide superari.

III

DE FASTIS PANHELLENICIS

Olympiades numerantur ab anno a Chr n 776 (Euseb chron I 194, II 79 S, S Iulius Afr 3 R). Quinto quoque anno ludos per quinque dies circa plenilunium celebratos esse Pindarus ipse testatur*). De anni tempore tria in scholiis Pindaricis exstant testimonia. Quorum primum habes schol Ambr O III 35: διχόμηνις· διχόμηνις ⟨ὅτι add Drachmann⟩ περὶ τὴν ις' πανσελήνου (-νης *A*) οὔσης ἄγεται τὰ Ὀλύμπια, τουτέστι νουμηνίᾳ Παρθενίου (παρθν') ἢ Ἀπολλωνίου (ἀπολλῶ) μηνὸς (μήν *A*), παρ' Αἰγυπτίοις Θὼθ ἢ Μεσωριῶν (-ίων *A*). Parthenius et Apollonius quibus mensibus atticis respondeant ignoramus; id constat mensium ordinem esse inversum, nam Μεσωρί, sive de Aegyptiorum vago qui vocatur anno cogitas, sive — quod fortasse praestat — de fastis Alexandrinis, alterum illum mensem antecedit. Sed videamus alterum testimonium, scholl Vatt O III 35: γίνεται δὲ ὁ ἀγὼν ποτὲ μὲν διὰ τεσσαράκοντα ἐννέα μηνῶν, ποτὲ δὲ διὰ πεντήκοντα, ὅθεν καὶ ποτὲ μὲν τῷ Ἀπολλωνίῳ μηνί, ποτὲ δὲ τῷ Παρθενίῳ ἐπιτελεῖται. Et diem XVI et menses L confirmat Bacchylides

*) πενταετηρίδα O III 21, διχόμηνις — Μήνα 19, πεμπαμέροις ἀμίλλαις O V 6; cf Paus V 9. 3, schol Pind O III 33, V 8. 14.

(Ὦ λιπαρὰ θύγατερ Χρόνου τε καὶ Νυκτός, σὲ πεντήκοντα μ[ῆνες?] ἑκκαιδεκάταν ἐν Ὀλυμπίᾳ ... VII 1, Jebb ap Kenyonem, de Wilamowitz GGA 1898, 130). Tertium est testimonium reconditioris doctrinae plenum (ap schol Ambr O III 33): περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἄγεται τὰ Ὀλύμπια καθ' ἑκάστην Ὀλυμπιάδα, καὶ Κώμαρχος (Maur Schmidt Philol I 644, de Wilamowitz ind Gott 1889/90 p 10, κωμ῀ *A*) ὁ τὰ περὶ Ἠλείων (Boeckh, περικλείων *A*) συντάξας (Boeckh, συγκατάξας *A*) φησὶν οὕτως· πρῶτον μὲν οὖν παντὸς περίοδον συνέθηκαν (Aug Mommsen Zeit d Ol 1891, 8, -κεν *A*) ,βϡκβ′ ἡμερῶν (ἐν τῇ ἡμέρᾳ *A*)*), ἄρχειν (ἧς ἄρχειν Aug Mommsen l c, ὧν ἄρχειν Unger Zeitrechn² 1892, 773) νουμηνίαν μηνός, ὃς Βωθύσιος (?, Θωσυθιὰς *A*, Διόσθυος Boeckh [= *Zeus Stürmer* Usener Götternn 43. 70], Θῶος ἢ Θυῖος Latischew ap Ern Bischoff Leipz Stud VII 347) ἐν Ἥλιδι ὀνομάζεται, περὶ ὃν**) τροπαὶ ἡλίου γίνονται χειμεριναί. καὶ τ⟨ὰ μὲν⟩ πρῶτα***) (καὶ πᾶ *A*) Ὀλύμπια ἄγεται η′ μηνί, ⟨τὰ δὲ δεύτερα θ′ μηνί·†)⟩ ἑνὸς δὲ ὄντος διαφερόντων (corrupta) τῇ ὥρᾳ, τὰ μὲν ἀρχομένης (ἀρχομ^{ην}′ *A*, ἀρχομένης primus scripsit Aug Mommsen l c 15, ἀρχόμενα vulgo sec apogr Red) τῆς ὀπώρας, τὰ δὲ ὑπ' αὐτὸν τὸν ἀρκτοῦρον. ὅτι δὲ ⟨πανσελήνῳ⟩ (καὶ *A*, compendio aliquo male intellecto?) ἄγεται ὁ ἀγών, καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος μαρτυρεῖ. Quae singillatim persequi non est huius loci; id sponte intellegitur duabus rationibus definiri tempus Olym-

*) Cf quae Geminus (ex Eratosth de octaeter sumpta quae videntur) tradit (Isagog Phaenom VIII 27 Manit): πρώτην δὲ συνεστήσαντο (οἱ ἀρχαῖοι scil) τὴν περίοδον τῆς ὀκταετηρίδος, ἥτις περιέχει μὲν μῆνας ϙθ′, ἐν οἷς ἐμβολίμους γ′, ἡμέρας δὲ ,βϡκβ′, ἔτη δὲ η′. Subtilioris illius CLX (i e vicies octonorum) aut CLII (i e octies undevicenorum) annorum periodi usum antiquiori quidem aetati vix recte quisquam imputabit. 'Prisci' enim Graeci id potissimum spectantes, ut menses cum Lunae cursu congruerent, hic illic diem intercalare ac saeculis aliquot peractis anni tempora corrigentes hic illic mensem non intercalare videntur satis habuisse. De tumultuaria quadam intercalandi ratione cf etiam Br Keil Herm 29 (1894) 342 ss.

**) Coniciat quispiam περὶ ἣν (scil νουμηνίαν), ut planius significetur postbrumale si non anni, at certe octaeteridis Eleae initium. Nam si περὶ ὃν interpretabere 'quem in mensem incidat bruma', non solum earum periodorum, quae postsolstitiale habent initium, similitudo relinquenda, sed etiam ad decimum (pro octavo ⟨aut nono⟩ Comarchi) mensem descendere necesse erit, ut et Alexandrinorum mensem Thoth et Arcturi ortum (utique post Id Sept ponendum; cf Ideler Handb I 247, Aug Mommsen l c 13) Olympia attingant.

***) Cf δεῖ δὲ τὸ πρότερον δεύτερον ποιεῖν καὶ τὸ δεύτερον πρῶτον schol O III 33 § 1.

†) Si quis πᾶ intellegere malit πάλαι vel πάντως, 'octavum mensem' pro nomine proprio accipiat; cetera quomodo expediat ipse videat.

piorum, primum lunari, deinde (a Comarcho, ut nihil decernam de eo, qui Mesori et Thoth menses attulit) solari aut siderea quam vocant. Iam siquidem (sec Geminum VIII 33 Manit) τοὺς ἐμβολίμους μῆνας ἔταξαν ἄγεσθαι ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει καὶ πέμπτῳ καὶ ὀγδόῳ, δύο μὲν μῆνας μεταξὺ δύο ἐτῶν πιπτόντων, ἕνα δὲ μεταξὺ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ ἀγομένου*), intercalari mense post sextum, ut assolet, anni vulgaris mensem inserto, uniuscuiusque octaeteridis priorem olympiadem ab antecedenti mensium XLIX, ab insequenti mensium L spatio fuisse disiunctam, ac priorem (eamque imparibus numeris numeratam) in alterum, posteriorem (eamque paribus) in tertium a solstitio plenilunium incidisse consentaneum est.**) Ultima Comarchi verba (τὰ μὲν ἀρχομένης τῆς ὀπώρας, τὰ δὲ ὑπ' αὐτὸν τὸν ἀρκτοῦρον) non ad singulas octaeterides, sed ad spatia longe maiora referantur propterea est necesse, quod pleniluniis Olympia obtemperant.

Quarto testimonio (schol Plat Phaedr 236^{b}), quod emendavit Unger***) scribens τὰ Ὀλύμπια καὶ ἀγὼν πενταετηρικὸς Μεταγειτνιῶνος (Μουνιχιῶνος vulgo) μηνὸς ἤγετο τῷ Διί, aut prioris tantum olympiadis, aut frequentius Olympiorum tempus secundum recentiores fastos atticos circumscribitur.

'Mensis Olympici' (IGA 116, 11. 119, 2) qui Eleorum fastorum octavus fuisse et fastorum nescio quorum mensibus aut Apollonio aut Parthenio respondisse traditur, nomen proprium si quod fuit ignoratur. Quae utcunque se habent, verissime videtur Boeckhius coniecisse (a 1818, kl Schr V 198) omnes mercatus panhellenicos prisca illa octo annorum periodo fuisse constitutos. Quam ad periodum etiam Pythiorum origines et 47. et 49. olympiadi adsignatas pertinere cum olim negasset vir egregius, post recte videtur perspexisse (vide Eichholtzii notulam V 199). Pythicae enim octaeteridis etiam ab Atheniensibus diu religiose observatae nunc gravissimum habemus testimonium CIA II 2 nr 985 p 432 (cf Aug Mommsen Delph 125, ap Bursianum 1886° 317).

Boeckh p 12 "Pythiades quando exordium ceperint, non satis constat: nam iam veteres inter se dissentiunt: auctor annalium Pariorum

---

*) Verbis μεταξὺ πίπτειν et μεταξὺ ἄγεσθαι temporis intervalla significari videntur, nullo sane discrimine; nisi forte ἀγομένους corrigendum est.

**) Cf Henr Nissen Rhein Mus 40 (1885) 351. De Olympiis apud rerum scriptores obviis vide imprimis Augustum Mommsen l c 54—100.

***) qui primus nostra aetate quaestionem de Olympiorum tempore aggressus est Phil 33 (1874) 229.

dicit archonte Athenis Simone ol 47, 3 vel ol 47, 2 ἀγῶνα χρηματίτην instauratum esse, postea archonte Damasia (Δαμασίου τοῦ δευτέρου) ol 49, 3 στεφανίτην ἀγῶνα institutum esse: ab utro certamine pythiades computandae sint, non addit. Contra Pausanias (X 7, 3) dicit ol 48, 3 primum ἀγῶνα χρηματίτην, deinde quadriennio post στεφανίτην actum esse, et ab ol 48, 3 iam pythiadas computat. Scholiastae denique Pindari quae de originibus solennitatis memoriae prodiderunt, fere consentiunt cum annalibus Pariis, nam χρηματίτην ἀγῶνα tradunt archonte Simonide vel Simone, sex (vel etiam pluribus) annis post institutum esse, στεφανίτην archonte Damasia*): singulas autem pythiadas quando cum olympiadibus componunt, ordiuntur ab ol 49, 3, qui annus haud dubie est Damasiae ar|chontis, quo anno primum στεφανίτης ἀγών Bergk⁴ p 13 actus est. Iam Boeckh**) uni Pausaniae fidem habendam esse censet, neque tamen numeros corrigendos esse in scholiis Pindaricis, sed errasse veteres interpretes in comparandis olympiadibus et pythiadibus; itaque Boeckh singula pythia carmina Pindari quadriennio prius scripta esse statuit, quam veteres grammatici testificantur. At ipsa quidem carmina scholiastarum rationes potius confirmant, neque reprehendendi, qui pythiadum computationem a ludo coronario ordiebantur, quemadmodum veteres Pindari interpretes, cum Pausanias initium fecerit a certamine aerario, quod illis praeter ordinem celebratum esse visum est. Et Pindari quidem interpretes videntur Aristotelis auctoritatem sequi, unde etiam is, qui annales Parios composuit, pendet: Pausanias autem alium quem auctorem recentiorem secutus est, siquidem alia praeterea memorat, quae in Aristotelis libro nondum poterant prodi. Omnes testes con-

---

*) „Damasias archon non est diversus a Damasia, quem Parii annales secundum appellant: nam prior ad tempora antiquiora referendus est, ol 35, 2 summo apud Athenienses functus magistratu, vid Dionys Hal antiq III 36." [De Damasia altero novum habemus Aristotelis testimonium πολ Ἀθ c 13: Σόλωνος ἀποδημήσαντος ἔτι τῆς πόλεως τεταραγμένης, ἐπὶ μὲν ἔτη τέτταρα διῆγον ἐν ἡσυχίᾳ· τῷ δὲ πέμπτῳ μετὰ τὴν Σόλωνος ἀρχὴν (590/89) οὐ κατέστησαν ἄρχοντα διὰ τὴν στάσιν, καὶ πάλιν ἔτει πέμπτῳ (586/5) ⟨διὰ⟩ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἀναρχίαν ἐποίησαν. μετὰ δὲ ταῦτα διὰ τῶν αὐτῶν χρόνων (i e πάλιν ἔτει πέμπτῳ, 582/1; Philol 58, 720) Δαμασίας αἱρεθεὶς ἄρχων ἔτη δύο καὶ δύο μῆνας ἦρξεν, ἕως ἐξηλάθη βίᾳ τῆς ἀρχῆς. Quocum optime convenit Marmor Parium recte intellectum, ut Simonidis annus HH(H)ΔΔΠΙΙ + 264 = 591/0 = ol 47, 2, Damasiae HHH!ΔΠΙΙΙ (sec Seldeni a 1676 lectionem) + 264 = 582/1 = ol 49, 3 evadat. Qui factum esse videatur, ut ol 47 pythias non suo anno (3), sed superiori (2) adscriberetur, infra docui p 50³.]

**) [expll 206. 224, praeeunte Wilhelmo de Humboldt, contradicente Bergkio iam a 1859 Philol 14, 184.]

sentiunt Crisa urbe capta exuviis bellicis Amphictionas usos esse ad victores certaminis pythici honorandos, tunc primum ludis gymnicis additis certamini musico, quod antiquo more nono quoque anno indicere soliti erant: sed de tempore huius aerarii certaminis dissentiunt. Item omnes consentiunt coronarium ludum primum institutum esse ol 49, 3 equestri certamine gymnicis ludis et musicis commissionibus addito. Origines certaminis pythici instaurati arcta necessitudine cum belli sacri memoria coniunctae sunt. Iam, quamvis arduum sit opus Graecarum rerum annales restituere, tamen non dubito fidem annalibus Pariis et Pindari scholiastis habere potius, quam Pausaniae: illi enim Aristotelem locupletissimum auctorem sequuntur. Bellum sacrum diuturnum fuit: nam Crisa urbe post decimum annum excisa*) sex praeterea anni reliquiis belli conficiendis consumpti sunt. Exarsit hoc bellum, cuius auctor fuit Solon (vid [Aeschin III 108] Aristotel ap Plut Sol c 11) circa ol 45 1, siquidem Alcmaeon dux copiarum Atheniensium initio belli fuit, non ita multo post cum gentilibus suis in exilium pulsus propter Cylonei sceleris memoriam, cum factionum dissidia graviter agitarent Atticam civitatem, quam postquam ol 46, 1 Epimenides**) lustravit, Solon ol 46, 3 leges suas tulit. Iam Crisa urbe capta
Bergk⁴ p 14 circa ol 47, 3 celebratus est ἀγὼν | χρηματίτης.***) Cum fugitivi inviis locis fortiter se defendentes sexto demum anno debellati essent, et non ita multo post iterum instaret pythias ennaeteris†),

---

*) "Aristotelis auditor Callisthenes (Athen XIII 560 c) δεκαετῆ πόλεμον testatur, quem Crisa capta compositum esse statuit: quo testimonio nonnulli abusi Amphictionas iam quarto anno hac urbe potitos esse censuerunt" [cf etiam Hugo Landwehr Philol Suppl V 1884, 108, de Wilamowitz Aristot u Ath I 10 ss].

**) [Töpffer Att Geneal 140 ss, Diels Sitzungsb preuss Ak 1891, 388, Rohde Psyche² II 98.]

***) [Quoniam a 590 (ol 47, 3) Athenienses archonte caruisse ex Aristotele cognovimus, quae illo anno facta erant, ad fastorum Atticorum rationem nisi aut superioris aut insequentis archontis nomine definiri non potuisse consentaneum est. Quo factum esse credo, ut Pythia suo anno celebrata perperam superiori anno (arch Simon ol 47, 2) adscriberentur.]

†) "Hypoth Pind Pyth § 2 Boe μετὰ δὲ χρόνον ἑξαετῆ καταγωνισαμένων τῶν μετὰ τοῦ Ἱππίου τοὺς ὑπολελειμμένους τῶν Κιρραίων [ol 49, 1 vel 48, 4], ἐπὶ μὲν Ἀθήνηςιν ἄρχοντος Δαμασίου, ἐν δὲ Δελφοῖς Διοδώρου, ὕστερον [ol 49, 3] καὶ στεφανίτην ἔθεντο κατορθώσαντες. Ubi voce ὕστερον designatur biennium [vel triennium], quod post belli exitum ante primum certamen coronarium transactum est." [Quod alter scholiasta (§ 4 Boe) ita interpretatus, ut ἑξαετῆ χρόνον non solum ad καταγωνισαμένων, sed etiam ad ἔθεντο referret, omisso ὕστερον in artius coëgit: καὶ ἔτει ἕκτῳ μετὰ τὴν Κίρρας ἅλωσιν ἀνεκήρυξαν τῷ θεῷ τὸν στεφανίτην ἐπὶ Διοδώρου μὲν ἄρχοντος Δελφοῖς, Ἀθήνηςι δὲ Δαμάσιδος. Sed plura

ol 49, 3 coronarium certamen institutum*) et lege sancitum est, ut deinceps Pythia quinto quoque anno agerentur: ab hoc igitur anno iure pythiades computantur. Tenuit hoc Aristoteles in ἀναγραφῇ Πυθιονικῶν, quem sequuntur veteres Pindari interpretes. Alii vero, ut pythiadum origines altius repeterent, ordiuntur a certamine aerario, idque pro arbitrio rerum gestarum ordine neglecto ex ol 47, 3 transtulerunt in ol 48, 3, ut inter aerarium et coronarium certamen non ennaeteris, sed pentaeteris esset interiecta. Hanc computationem praeoptavit Pausanias."

Post egregiam Bergkii disputationem paucis ut comprehendam quae de Pythiorum origine pythiadumque initio aut pro certo affirmari aut aliqua cum probabilitate autumari posse videantur: antiquitus Delphis musica certamina acta, tum Cirrhaeorum opibus fractis gymnica addita, postremo curulia instituta simul et coronarum praemia proposita esse inter omnes fere constat. De annis videntur dissentire, nisi quod coronarium certamen ol 49, 3 = 582 Damasia Athenis archonte instauratum esse uno quasi ore profitentur; nam anno 586 commissum esse si quis ex altero argum Pyth scholiasta (v supra p 50 n †)) elicere volet, quicunque sunt huius rei testes ad unum omnes habebit repugnantes: Marmoris Parii auctorem, priorem Pindari scholiastam, Pausaniam, denique alterum scholiastam ipsum quoque de Damasiae anno verba facientem. Nec magis probabile gymnicum (idque argentarium) certamen actum esse illo anno 586 (post celeberrimos illos ludos ab Eurylocho Cirrha capta institutos scilicet alterum!), quod qui solus tradit Pausanias ipse unum tantum certamen ante Damasiae annum fuisse paullo splendidius adornatum agnoscit. Sed de anno 586 actum esse iam ne ii quidem negant qui Pausaniae obsecuti alteram pythiadem in ol 49, 3 incidisse putant. Videamus igitur quid de

---

insunt in hoc scholio (Damasis pro Damasia, Simon pro Simonide, χρηματικός pro χρηματίτης, vicini vexati pro peregrinis qui loca sacra accederent interceptis, ut nihil dicam de Hippia legato ad Cirrhaeorum reliquias coercendas atque perdomandas post ludos indictos editos peractos emisso), quae deteriorem fontem resipiant, ut vix quemquam fore putem, qui aut certamen ab Eurylocho Cirrha capta institutum aut Damasiae annum ad huius grammatici quam ad Aristotelis et Marmoris Parii rationes definire malit.]

*) "Huic eidem anno quo Damasias Athenis archon fuit adscripsit Demetrius Phalereus septem sapientes (Diog L I 22), non alio opinor usus argumento, quam quod illo anno solis defectum, quem Thales praedixisse ferebatur, accidisse censebat, Eudemi Rhodii ut videtur rationes secutus. Hinc Syncellus solis defectionem, Isthmia et Pythia instaurata, septem sapientes deinceps recenset; nam chronographorum veterum turbas nihil moror." [Euseb chron p 94—95 S, de Wilamowitz Arist u Ath I 11.]

Pausaniae illa 'altera pythiade' (X 7) iudicandum sit. Quam et Bergk et qui eum impugnabat Leop Schmidt (v infra ad inscr P I) ad ancipitem quasi numerandi rationem referebat. Sed cum in tali re ullam obtinuisse ambiguitatem parum probabile sit, Pausaniam crediderim illud δευτέρᾳ πυθιάδι ex auctore aliquo rem fusius paullo exponente (v c ὅτε πάλιν ἐτέθη ὁ Πυθικὸς ἀγών, cl MP ep 38) infeliciter expressisse, tum et quae de superioris pythiadis tempore (ol 48 ἦν Γλαυκίας [Γλύκων Afr] ὁ Κροτωνιάτης ἐνίκησε) et quae de pyth 23 tradit Demareti victoria Olympica (priore videlicet cl VI 10, 4) quinque olympiadibus posteriore (Polemonis opinor Eliacis inspectis) suo Marte addidisse. Itaque cum pro 'certamine denuo instaurato' intellexisset 'certaminum pentetericorum alterum', necessario factum est, ut primos illos ludos gymnicos adscriberet ol 48, 3 pythiadumque chorum quasi ducere iuberet inscius atque invitus fidem abrogans testimonio fide dignissimo schol inscr P III (v infra), qui diligentius quam elegantius rem exponens ab anno 582 (ol 49, 3) pythiades numerari coeptas esse docet.

Qui pythiadum computus quomodo carminum Pindaricorum rationibus confirmetur exponere non est huius loci; sed v quae infra ad carmm inscrr adnotavimus. De carm P VII Wilamowitz Aristot u Ath II 323.

"Agebantur Pythia tertio quoque olympiadis anno aestate vergente, mense Delphorum Bucatio, quem tituli recens reperti docuerunt secundum mensem anni Delphici fuisse, ut cum Atticorum Metagitnione sit componendus."*)

Isthmiadum initium ol 49, 4 adscribitur ab Hieronymo, ol 50, 1 ab Eusebio sec vers armeniam (p 94—95 Sch). Verum altius repetendam esse Isthmiorum originem Solinus testis est ludos per Cypselum tyrannum intermissos, a Corinthiis ol 49 sollemnitati pristinae redditos dicens (VII 14 p 57—58 M²); id quod confirmatur Solonis lege (Plut Sol 23), qua Isthmionicis et Olympionicis praemia decernuntur, ut Pythiis antiquiora esse appareat. Illud quidem veri simile, numerandi Isthmiades initium fecisse Corinthios ol 49, 4, i e a prima post libertatem recuparatam Isthmiade celebrata, primo anno post Pythia denuo instaurata.

Tertio quoque anno Isthmia acta esse Pindarus ipse testatur ταυροφόνῳ τριετηρίδι N VI 40, olympiadum secundo quoque et rursus quarto quoque anno, verno tempore post Grotium (hist of

*) [CIA II 545, 45. 551, 53, inscr delph 2075 Collitz; cf Aug Mommsen Delph 157—161.]

Greece IX 477) evicit Unger (Phil 37, 1877, 1—42); et verno tempore Bergk[4] add corr p 483*) collegit e schol Pind N III 147 (p 110 Ab), unde appareret inter Megarensium ludos Pythios (sic recte cod *V*, προ[άγεται] omisso nomine *BD*, Διοκλεῖα voluit Bergk) et Epidauriorum Asclepieos incidisse Isthmia: τὰ Μεγαρικὰ (em Boeckh, Διοκλεῖα subaudiens expll 176, μέγαρα codd) δὲ Πύθια ἄγεται εὐθέως ἔαρος ἀρχομένου.

Nemeaeum certamen primum actum esse ol 51, 4. 573 Eusebius (sec vers armen), ol 52, 1 Hieronymus auctor est (p 94—95 S). καὶ ἔστι τριετὴς (ἀγὼν) τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ ὀκτωκαιδεκάτῃ (omnes ut videntur codd hyp Pind Nem § 4 p 11, 13 Ab, item § 5 p 13, 7 Ab *DV* cum recc [om *B*], ubi e deterioribus libris tres *TUZ* numerum ιβ′ exhibent, utroque loco ιβ′ ed Rom). Confirmare diem XVIII videtur schol Pind O VII 147 de Rhodiorum Ἁλιείοις dicens τελεῖται μηνὸς Γορπιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ τῶν Νεμέων ἡμέραις ἕξ. Panemus et Gorpiaeus menses quamquam quibus e fastis sumpti sint aut utrum ex iisdem necne certo sciri nequit**), tamen post Ungeri studia in his quaestionibus collocata***) aestivi fuisse merito creduntur. Idem, cum antea Νέμεια χειμερινά, quae a Paus II 15, 3, VI 16, 4 commemorantur, antiquitus acta et in priorem olympiadis partem incidisse putarentur, iam hiberna Nemea Hadriani demum temporibus instaurata esse plerisque persuasit. Notatu dignum populiscitum

*) Idem[4] p 482 ex Pind I I 1—8 collegit Isthmia aliquanto ante Deliacum certamen nobilissimum i e ante Thargelionem mensem Atticum ineuntem acta esse (cf Car Robert Herm 21, 161, ap Lud Preller I 245/46 n 4 et Jahrb archaeol Instit V 224 n 11). Quid si carmen Deliacum, in quo condendo poeta occupatus erat, omnino nec Deli nec statis sacris, verum ἐν Κέῳ ἀμφιρύτᾳ (8), posteriore dumtaxat quam inter Ceos et Pindarum convenerat temporis puncto agebatur? καὶ ὕστερον col (ὦ Δῆλε) πάλιν τὸν ἐπίνικον (scil τὸν Δηλιακόν) ἀποδώσω schol 9, ut victoria a Ceis vel a Ceorum aliquo ex sacris Deliacis Anthesterione mense (id quod de Apolloniis quidem constat; cf Homolle BCH XIV 1890, 493) commissis reportata esse videatur. Sed ut erraverit schol 9 epinicium dicens, cum paeanem Deliacum dici oporteret (sec schol inscr p 255, 10 Ab): id constat nihil esse cur de carmine in Deliis aut in Apolloniis aut denique in Delo insula agendo cogitemus. Nam quod (probante Bergkio[4] p 482 n 1) schol 6 (p 358, 7—10 Ab) opinatur Isthmiaca civis Thebani victoria praeoccupatum poetam apud Ceos proludere paeanem Deliacum (Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα fr 87) satis habuisse, ut ἀσχολία v 2 sit iter Deliacum et εἶξον ὑπολωνιάς i q 'liceat ipsi mihi abesse a choro meo Delum accedente', id mihi quidem parum probabile videtur.

**) Boeckh kl Schrift V 193 ss, CIG II p 392, Schoemann Proll in Plut Ag Cleom 1839 p 38 ss, Bischoff Leipz Studd VII (1884) 373.

***) Phil 34 (1875/76) 50 ss, 37 (1877) 524, Sitzgsb Münch Ak 1879 II 164, Phil 46 (1887/88) 336.

Atticum CIA II 181, quo architheoro cuidam Nemeam proficiscenti qui videtur pecunia erogatur, Atheniensium patronus Cleonaeus, Lapyris nomine, publice collaudatur causa non addita, factum ol 114, 2 (323) mensis Hecatombaeonis die XI, ut eo quidem anno Nemea non multo post diem Hecat XI celebrata esse videantur. Id igitur nullo quod sciam exemplo refragante*) statuere licebit antiquiore aetate Nemea acta esse in primi et alterius, tum rursus in tertii et quarti olympiadis annorum confinio.

Bergk[4] p 18 "Itaque apparet conciliorum panhellenicorum ordinem prudenter sic discriptum fuisse, ut singulis quadrienniis

[e gr 476]	olymp anno 1, aestate vergente, agerentur	Olympia
[475]	2 ineunte [mens att Hecat]	Nemea I
[474]	2 vergente [mens att Munich]	Isthmia I
[474]	3, aestate vergente,	Pythia
[473]	4 ineunte	Nemea II
[472 = 476]	4 vergente	Isthmia II."

Sollemnis certaminum panhellenicorum ordo: Ὀλύμπια Πύθια Ἴσθμια Νέμεα (IGA 350. 419. 420, IGIMA I Rhod 73[b]) et a Pindaro ipso quam religiosissime observatus**) neque ab Aristophane primo carminum Pindaricorum editore relictus est, id quod ex tribus carminibus Nemeorum corpori subiunctis (ᾠδαὶ κεχωρισμέναι schol Nem IX inscr) collegit Car Odofr Müller a 1840 (gr Litter-Gesch I[2] 399, [4] 370 n) multisque Thomanae q v vitae codicibus***) confirmatur. Quem ordinem non casu, sed prò aetatis gradibus (776. 582. 581. 573) factum esse apparet.

Pro corollario his quaestionibus chronologicis locum ad hippodromi Olympici mensuras spectantem subiungamus, quem e codice Constantinopolitano (gynaec vet nr 1) nuper in lucem protraxit Hermann Schöne Jahrb archaeol Instit XII 1897, 150. Metrolo-

---

*) De Droyseni dubitationibus Herm XIV 1 ss vide Georgium Unger acriter disputantem Sitzgsb bayr Akad 1879 II 164 et Aug Mommsen ap Bursianum 1892[c] 3.

**) Nemea ante Isthmia semel collocantur I VI in: ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶτον —, νῦν αὖτεν Ἰσθμοῦ δεσπότᾳ. Similia sunt fortasse Πύ. Νέ. Ἰσθ. (saec a Chr II) Inscr Rhod 78, Νέ. Πύ. (eiusd aet) Rhod 79, Νέ. Ἰσθ. Πύ. (saec p Chr II) Dittenberger Syll 237.

***) Ἰσθμιονίκας, Νεμεονίκας (vel -νίκαι, -νῖκαι) codd *QUΓ*" (Vindob philos[a] gr 315) Θ Θ" (Brix A IV 13), Redig[c], Redig[d], Barocc[62], Νέμ. Ἰσθ. *EG* c interpoll; om Νεμ. *V* ut hypoth Isthm p 349, 5 Ab, qua de omissione Wilamowitz Eur Her[1] I 184.

gicis igitur Heronis tabulis ab Hultschio editis Metrol Script I 184 addita in codice illo leguntur haec: ὁ ὀλυμπιακὸς ⟨ἀγὼν add Schöne⟩ ἔχει ἱπποδρόμιον ἔχον σταδίους ὀκτώ· καὶ τούτου ἡ μὲν (μία cod, em Heiberg litt ad me datis 1897) πλευρὰ ἔχει σταδίους τρεῖς καὶ πλέθρον ἕν, τὸ δὲ πλάτος πρὸς τὴν ἄφεσιν στάδιον ἓν καὶ πλέθρα τέτταρα, ⟨ὁμοῦ, i e ⋔, add Heiberg⟩ πόδες τετρακισχίλιοι ὀκτακόσιοι (π ,ΔΩ′ cod). καὶ πρὸς τῷ ἡρίῳ τῷ λεγομένῳ ταραξίππῳ (Schöne, Ταραξίππου Crusius recte, πρὸς τῶι ρωτικῶι λεγομένωι παρεξ ἱππω cod) ⟨κάμπτοντες add Heiberg⟩ τρέχουσιν οἱ μὲν ἡλικιῶται ⟨κέλητες add Schöne⟩ πάντες κύκλους (scripsi, σταδίους cod) ἕξ, αἱ [τέλειαι expunxit Schöne] συνωρίδες αἱ μὲν [ἡλικιῶται expunxi] πωλικαὶ κύκλους τρεῖς, αἱ δὲ τέλειαι ὀκτώ, ἅρματα ⟨τὰ add Schöne⟩ μὲν πωλικὰ κύκλους ὀκτώ, τὰ δὲ τέλεια κύκλους δώδεκα. 'Hippodromium' igitur vel 'orbem' ipsum equorum cursum dicit, cuius medium quasi circuitum ingeniose ita describit, ut pro orbe illo elliptico non quadrangulum fingat animo ex duobus lateribus longis circi lateri alteri fere aequalibus et duobus transversis circi latitudine dimidio minoribus, sed triangulum ex lateribus illis longis et latitudine 'ad aphesin' satis facile illa emetienda. Itaque ἡ πλευρά bis scilicet illa in rationem inducenda (stadd $3\frac{1}{6} + 3\frac{1}{6}$) et τὸ πλάτος (stadd $1\frac{2}{3}$) in summa efficiunt stadia octo. Quem octo stadiorum orbem quoniam equis singularibus nullo aetatis discrimine facto (ἡλικιῶται) sexies, bigis equorum imperfectorum ter, perfectorum octies, quadrigis imperfectorum octies, perfectorum duodecies conversum esse partim aliunde iam constat (Pind O II 50, III 33, VI 75, P V 33, schol Pind O II 92, III 59, VI 124, P V 39), partim nunc primum certiores facti sumus, sequitur ut, si modo stadium 192, 27 metra esse recte statuit Wilh. Dörpfeld, equos singulares fere 9, 3 kilom, bigas 4, 6 et 12, 3, quadrigas 12, 3 et 18, 5 kilom confecisse colligamus. Quae decursuum spatia ut apud nostros homines inaudita, ita non incredibilia esse Herm Schöne (159) ab artis peritis edoctus est.

IV

INDEX CARMINVM

Pindari carmina cum ab editoribus inscribi solerent Ὀλυμπιονῖκαι, Πυθιονῖκαι . . ., Bergk[4] Ἐπίνικοι Ὀλυμπιονίκαις, Πυθιονίκαις . . . praeoptavit: promiscue ἐπίνικοι (cum Pindaro ipso O

VIII 75) et ἐπινίκιοι (Pind N IV 78) usurpantur a grammaticis; sed est ἐπίνικοι in vita Ambrosiana, tum in scholl Didymi N I 7, inscr N XI, denique Procl chrestom 246, 14 W; ἐπινίκια [Bacchyl II 13] quod idem Proclus praestat 243, 20 W (c Aesch Ag 174, inscr boeot saec III/II 503, 25 Collitz) in scholiis non inveni. Dativi Ὀλυμπιονίκαις, Πυθιονίκαις . . ., quos Callimacho deberi ex Herodn II 663, 18 L collegit Bergk ad Sim fr 5, codicum auctoritate non carent: πινδ. ἐπῖν. ὀλυμπιονίκαις in inscr carmm Oll codd Ambrr (*CFKN*), πινδ. ἐπίν. νεμεονίκαις in subscr Nem *D*. Quamquam antiquitus iam altera eaque facilior et laudandi (ἐκ τῶν Σιμωνίδου τεθρίππων schol Ar equ 405, Σ. ἐν πεντάθλοις Bekk An I 377, 27, Πίνδ. ἐν Ὀλυμπιονίκαις, ἐν Πυθιονίκαις passim apud scholiastas Pindari, apud Herodianum, apud Athenaeum) et inscribendi ratio videtur percrebuisse: Ὀλυμπιονῖκαι inscr carmm Oll *E*, subscr *B*, unde -νίκας vita Thomana. Non sine elegantia igitur Olympionicas dixerunt pro carminibus in Olympionicas factis. Singularis numerus ubi occurrit, velut Πίνδ. Ὀλυμπιονίκῃ ⟨ϛ′ add Bergk⟩ Antiatt Bekk An I 90, 23, utrum victor intellegendus sit (cll Πίνδ. Ἀγησιδάμῳ, Ἀριστοκλεί⟨δῃ⟩ EM 685, 10. 818, 13, τέλος Ἀγησιδάμου, Ἐργοτέλους, Ξενοφῶντος all in Pind codd) an carmen subaudiendum (cll Νεμεονίκης [ᾠδή] schol inscr N XI p 333, 1 Ab, Ὀλυμπιονίκας ὕμνος, κῶμος ap Pind) incertum est. Denique ne quid omittam: tertiam formam habes ὑπόθεσις τῶν Ὀλυμπιονίκων *A*, τέλος Πινδ. Ὀλυμπιονίκων *DG* (ut Πυθιόνικος ὕμνων θησαυρός, Πυθιόνικος τιμά apud Pindarum); quartam: Ὀλύμπια *A*, ἀρχὴ Πυθίων *D*, ὑπόθεσις, τέλος Πυθίων *B*, quam quidem formam semper pluralem numerum prae se ferre non est quod mirere.

Carminum tituli saepius in codicibus omissi sunt spatio vacuo interiecto videlicet ut post confectam carminum scriptionem minio adderentur, quod obliti sunt librarii velut in cod *D* ad P X. XI. XII. Olympiorum primique carminis inscriptiones una cum primis multorum codicum foliis interierunt.

OLYMPIA

O I Ἱέρωνι Συρακουσίῳ κέλητι *CEQV* (Συρακοσίῳ edd post Boeckhium). — νικήσαντι ἵππῳ κέλητι τὴν οϛ′ ὀλ. ἢ ὡς ἔνιοι ἅρματι *AE*, om *C*. ὁ δὲ αὐτὸς νικᾷ (καὶ τὴν) οζ′ ὀλ. κέλητι, τὴν δὲ οη′ ὀλ. τεθρίππῳ *AE*, ἐν ᾗ ὀλ. ἐτελεύτα *AFK*. συνέβη δὲ αὐτὸν νικήσαντα καὶ τὴν οη′ ὀλ.

ἐν ταύτῃ τελευτῆσαι *EHQV*. Unam victoriam Olympiae curru, duas equo ab Hierone partas cum testetur epigr ap Paus VIII 42, 9 (nr 126ª Preger), curulem vero ol 73 a Gelone reportatam esse constet, plerique verba ἢ ὡς ἔνιοι ἅρματι ex confusis Gelonis et Hieronis victoriis nata esse coniecerunt, Bergk scribi iussit ἢ ὡς ἔνιοι ⟨τὴν οζ′, τὴν δὲ οη′⟩ ἅρματι. Sed Hieronem Syracusanum priusquam Aetnam urbem condidisset Olympiae vicisse Didymus testis est ad gravissimum auctorem provocans Apollodorum (schol 33), τότε γὰρ ἦν Συρακούσιος καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, nimirum ut ne posset quidem Aetnaeus renuntiari (Boeckh expll p 102, Ed Lübbert ind Bonn 1886 p VI). Unde olympiadis numerum OΓ ex OF natum esse suo iure suspicatus est Bergk, ut huic potius quam alteri victoriae carmen adscriberetur. Ac Pherenicum equum Delphis victorem (Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν ... Πυθῶνί τ' ἐν ἀγαθέᾳ Bacch V 38. 41) annis a C 482 et 478 (infra ad inscr P III) etiam aetatis anno XIII ne quid dicam gravius (472, ol 77) ἀκέντητον superavisse cursu competitores parum credibile videtur (cf etiam Fennellium ad O I 18 et P III, Kenyonem edit Bacchyl p 37). Nec contemnendum nobis videtur quod observavit Hermann (opp VI 67) verba εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ (O III 42) post Ἄριστον μὲν ὕδωρ animo concepta esse, ut si recte illa ante ol 76, 4 cantata esse statuit Bergk (v infra ad inscr O II), haec ol 77 adscribere non liceat. Celeberrimis igitur illis
476 anni 476 Olympiis post barbaros propulsatos et post novum regnum Syracusis instauratum primis si non Hieronem regem (ut historiolam a Theophrasto ap Plut Them 25 traditam), at Pindarum certe interfuisse veri simillimum est (v ad inscr O XIV), ut Pherenicum Olympiae decurrentem oculis videre (O I 18 ss) poeta facile posset. Tum carmen in Sicilia praesente poeta actum esse e vv 10 ss recte colligitur.

O II Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ ἅρματι (inscr) et νενικηκότι (νικήσαντι) τὴν οζ′ (numerum om *A*) ὀλ. (scholl) libri omnes. Quem numerum falsum esse docent scholl Ambrr 168: λέγεται (λέγει? scil ὁ Πίνδ. Drachmann) τὴν (Boeckh, τὸν cod) Ἀκράγαντα πεντηκοστὴ ὀλ. ἐκτίσθαι (Gerhard, ἐκτίθεσθαι cod)· ἐκεῖθεν δὲ ἄχρι τῆς Θήρωνος νίκης ἔτη εἶναι ἑκατόν, ἐν ὀλυμπιάσιν (? Christoph Schneider, ἐν ὀλυμ-

πιάδ cod) κε′· γίνονται δὲ πρὸς ταῖς ν′ ὀλυμπιάσιν οε′.
476 ἐνίκα οὖν ος′ (Gerhard, ις′ *A*)· κέχρηται οὖν (δὲ Boeckh) τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ εἰπὼν ρ′, cll scholl *CDEV* 166: Ἀκράγας πεντηκοστῇ ὀλ. ἐκτίσθη, ὁ δὲ Θήρων ος′ (sed ft corr ex οζ′ teste Drachmanno) *Q* (οΞ altero numero om *CEV*, οζ′ [om ἐνίκησεν] *D* solus) ἐνίκησεν· γίνεται οὖν τὰ μεταξὺ ἀπὸ τῆς κτίσεως ἕως τῆς Θήρωνος νίκης ρδ′
580—476 ἔτη· ὁ δὲ Π. τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. Bergk
= 104 utroque loco ⟨οὐ⟩ τῷ ἀπηρτισμένῳ maluit; cf ἀπηρτισμένον· τέλειον Hesych. Notatu dignum videtur librarios plerosque numerum ς′ ignorantes aut omisisse aut futtili coniectura oblitterasse.

O III Τῷ αὐτῷ, εἰς θεοξένια *BDEV* (εἰς om, ἅρματι add *AC*). Utrum prius cantatum sit, O II an III, incertum: III tempore antecessisse censuit Bergk cum Boeckhio, mihi secus videtur (studd P 6).

O IV. V Ψαύμιδι Καμαριναίῳ ἅρματι *A* (ἵπποις alii). — ἵπποις νικήσαντι, τὴν πβ′ ὀλ. τεθρίππῳ, παιδὶ Ἄκρωνος (Ἄβρ.) *BDEV*. ὁ Ψαῦμις ἐνίκησε τὴν πβ′ ὀλ. τεθρίππῳ *AC*. Τῷ αὐτῷ, ἀπήνῃ καὶ κέλητι καὶ τεθρίππῳ *AC*, ἀπήνῃ (καὶ) κέλητι vulgo; scholl: τεθρίππῳ καὶ ἀπήνῃ καὶ κέλητι νενικηκότι τὴν πβ′ ὀλ. (eundem numerum schol Ambr V 19, πε′ *CHQV*; cf ad O VI). Carmina ipsa nullam nisi mularem victoriam testantur (IV 11—12, V 3), cuius de tempore sicut in O VI nihil notum. Sed cum Camarina urbs (νέοικος ἕδρα V 8) restituta sit ol 79, 4 (Diod XI 76), curulis vero Psaumidis victoria annuente tandem deo λοιπαῖς εὐχαῖς parta ol 82, relinquuntur 80 et 81, e qui-
456? bus posteriorem si praeoptaveris cum viro docto schol Ambr V 19, Boeckhii dubitationes (expll 141—42) uno quasi ictu praecidi videbis. Est autem IV continuo post victoriam renuntiatum (αὐτίκα 4) Olympiae compositum. De carmine V celeberrimum est scholion: αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου, ultima verba aliter paullo leguntur in optimo cod Ambr: ἐν δὲ τ. Δ. ὑπομν. ἐλέγετο περὶ αὐτῆς τάδε· γέγραπται Ψαύμιδι τεθρ. κτλ, unde non eam inter vett gramm dissensionem fuisse dixerit quispiam, utrum Pindari carmen esset necne, sed utrum in epiniciis, an v c in prosodiis numerandum esse videretur, ut ἐδαφίοις non omnium, sed epiniciorum carminum quasi in-

cunabula significentur. Id constat et Aristarchum et Didymum carmen commentatos esse ut vere Pindaricum (scholl 1. 20. 54). Carmen tamen ipsum non id est quod ab omni suspicione facile se exsolvat: abiudicavit a Pindaro Ern de Leutsch Philol I 1846, 116, tutabatur Godofr Hermannus 1847 opp VIII 99. 'Metrum plane est eximium quamquam a ceteris Pindari carminibus mirum quantum distans' Boeckh n cr 372.

O VI Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ (Συρακοσίῳ edd post Boeckhium) ἀπήνῃ. — ὡς δὲ ἔνιοι Στυμφηλίῳ *BD*, Σταμφυλίῳ *C*; οἱ μὲν Συρακούσιον, οἱ δὲ Πάμφυλον *A*. ὁ δὲ χρόνος τῆς ᾠδῆς ὁ (Drachmann, οἱ cod) πρὸ τῆς καταλύσεως τοῦ τῆς ἀπήνης ἀγωνίσματος· κατελύθη δὲ περὶ τὴν πε′ ὀλυμπιάδα. ἄπορον δὲ τὴν πόστην ὀλ. ἐνίκησεν *A*. Quod νικήσαντι τὴν πε′ ὀλ. inscriptioni addit *F*, eadem ratione explicandum, qua quod Psaumidis victoriam (O V) ei anno adscribunt *CV*. Eundem abolitae rhedae mularis annum (πε′) codex Ambrosianus praestat ad O V 6 (cum plerisque) et 19 (solus), cum ad inscr O V Polemone auctore usus καταλυθῆναι . . . κατὰ τὴν οδ′ ὀλ. καὶ εἶναι ιγ′ νίκας tradat; unde recte opinor Boeckh κατὰ τὴν πδ′ ὀλ. coniecit cll Paus V 9, 1 (Boeckh ad schol p 118, 1 et 119, 2). Numerum πε′ equidem non librario male legenti, sed chronographis aboliti certaminis annum cum anno non iam celebrati confundentibus deberi suspicor. Corruptum quidem antiquitus numerum testantur variae codicum optimorum lectiones: ὥς τινές φασιν ὀγδοηκοστῇ ἕκτῃ *B* ad inscr O VI, πε *E*, πε′ et πς′ *V*, πε′ et ὀγδοηκοστῇ ὀγδόῃ *C* ibidem; denique διελύθη περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐννάτην *B*, πε′ *CDEGQ* schol O V 6 (ubi δυοκαιπεντηκονταετὴς pro δεκαετὴς Bergk⁴ p 76). Sed carmen compositum Hierone regnante (v 93), ut cum ex oll 77 et 78 altera utra eligenda sit — nam de 76 ne eis quidem cogitare licet, qui Pindarum ol 77 demum Syracusas accessisse putant —, equidem verba quibus poeta de Hierone recordatur (vv 92 ss) ol 77 post victoriam Olympiae iterum equo partam, quam 78 post curulem exoptatissimam
472? (O I 109. 110), aptius cantari arbitratus in 77 cum Bergkio consistendum esse censeam.

O VII Διαγόρᾳ Ῥοδίῳ πύκτῃ (υἱῷ Δαμαγήτου ex carm v 17 add *A*). — νικήσαντι τὴν οθ′ ὀλ. (*ABQV*, οζ′ *DOP*, ξθ′

N, nulla temporis nota in *CE*). Tenendum igitur Dia-
464 goram vicisse ol 79.*)

O VIII Ἀλκιμέδοντι (Αἰγινήτῃ) παιδὶ παλαιστῇ. — νικήσαντι τὴν π′ ὀλ. *BCDV*; inscriptioni plerique et fratris et magistri
460 nomen addunt. Carmen igitur adscribendum anno 460. Actum esse non Aeginae, sed Olympiae propter exordium censuit Boeckh, quem secuti sunt cum multi, tum Bergk[1]. Primus oblocutus est Hartung propter τάνδε 25 et δεῦρο 51, recte nisi quod Nemeaeum carmen esse putabat (v quae ad v 16 adnotavimus). Tum mutata sententia Bergk (proll[4] p 5) 'Aeginae, non Olympiae cantatum', absurdam ad carminis v 9 grammaticorum veterum interpretationem amplexus, ἵν' ᾖ πρὸς τὸν Δία λέγων. Illud magnopere exercuit viros doctos, quo pacto chorus per Aeginam incedens Olympiam non solum invocare, verum etiam ut pompam acciperet orare potuerit. At nympham Olympiam neque sollemni religione cultam nec fabularum vetustate nobilitatam, sed poetae ingenio quasi creatam veri similius mihi videtur eminus invocari, ut pro victoria Olympica gratiam sibi referri carminisque prooemium (P VIII 1, P VII 2) se fieri sinat, quam ad Alpheum ipsum in tanta praesentium deorum dearumque frequentia ac nobilitate. Aram quidem Olympiae (sive Pisae) nymphae propriam, quo pompa coronaeque gestatio dirigeretur, neque apud Aeginetas exstitisse probabile est neque apud Eleos (nisi forte Ilithyiae cognomine Olympiae, Paus VI 20, 2). Nuper pompam Olympicam cll praesertim vv 69 ss explosit Drachmann Pindar-fortolkning Kjøbenh 1891, 175.

O IX Ἐφαρμόστῳ Ὀπουντίῳ παλαιστῇ. Schol 17: ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφ. καὶ Ὀλύμπια ὡς προεῖπον (Didymus, cf schol O II 70. 82) καὶ Πύθια· (gravius etiam distinguit [:-] *V*) ογ′ ὀλυμπιάδι (*BDEV*, om *C*), et infra καὶ γὰρ Πύθια ἐνίκησεν ὁ Ἐφ. τῇ τριακοστῇ πυθιάδι (vulgo, λγ′ *A*, om *C*). De olympiadis numero πα′ in F^{mb} inscriptioni addito cf ad inscr O VII. Carmen destinatum epulis Aiaci Locrensium heroi 'tamquam deo' celebrandis (v 112 cl O VII 79) propter duas potissimum Epharmosti victorias, alteram

*) Numeros F^{b} traditos morari desii, ex quo per Drachmannum comperi ad O VII adnotari ὀλ. πη′ (ex οη′), O VIII π′, O IX πα′, O X πβ′, O XII πγ′ ex οϛ, O XIII πθ′ ex οθ′, O XIV ὀγδοηκ. ex ἑβδομηκ.

Olympicam, alteram Pythicam, quarum utra prior sit, e carmine ipso, etsi olympicum decus tamquam recentius laeto quodam cum vigore renuntiari videtur, aperte tamen non elucet; id quidem probabile intervallo non ita magno illas victorias diiunctas fuisse. Quodsi scholia olympicam adscribunt ol 73 (488), pythicam pyth 30 (466) — nam pyth 33 (454) sola cod *A* auctoritate nixus Locrensium post pugnam Oenophytensem condicione in rationem quasi inducta haud facile quisquam amplectetur —, alterum utrum numerum corruptum iudicare necesse est, ut aut ὀλ. οη′ (468) vel οθ′ (464) restituenda, aut in pythiadis numero duae litterae novandae esse videantur. Atque Hermanno quidem (ap Heynium 1817) pythicam Epharmosti victoriam ol 78, 3 (= pyth 30 sec scholiorum rationes) adscribere, olympicam in medio relinquere placuit. Boeckh in utroque scholio τριακοστῇ τρίτῃ πυθιάδι scribere maluit, quem secutus est Bergk, nisi quod ille pythicam (ol 80, 3 : 81, 1), hic falso videlicet codicis F^{mb} numero deceptus olympicam victoriam priorem esse (ol 81, 1 : 81, 3) existimabat. De metrica carminis ratione a primae aetatis carminibus abhorrente disseruit Ern Graf (Pind logaoed Strophen Marburg 1892, 30). Tu igitur finge Aiaci supplicationem decerni post victorias pyth 30
464 (ol 78, 3) et olympiade insequenti (ol 79, 1) partas.

O X. XI Ἀγησιδάμῳ Λοκρῷ Ἐπιζεφυρίῳ (Ἀρχεστράτου add pauci dett, παιδὶ *BC*) πύκτῃ. — ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Ἀγ. τὴν οδ′ ὀλ. (vulgo, ἕκτην καὶ ἑβδομη⟨κοστή⟩ν *A*). Inscriptioni quod addit F^b de Archestrati nescio cuius victoria Ἀρχεστράτῳ κέλητι νικήσαντι τὴν πβ′ neque ad rem quidquam neque omnino fide dignum (cf ad O VII). Hagesidami igitur victoriam carmenque gratulatorium O XI cum omnibus de quibus constat praeter Ambrosianum testi-
484 bus ol 74 quin adscribamus nihil videtur obstare. Quem annum ut praeoptemus Ambrosiano anno 476 primum suadet c O XIV ipsum quoque statim post victoriam festinatum certissimaque ratione ol 76 (476) adscribendum, deinde alterum carmen O X aliquanto post prius carmen compositum, cum itinere in Siciliam (et in Magnam Graeciam: cf P II 18, fr 200) facto promissi multis annis ante dati poeta commonefactus esset. Absurda carminis O XI inscriptio τόκος (ἀρχὴ τόκου *V*, subscr τέλος τόκου

DFGV) propterea notatu digna, quod in vetustissimis iam libris (*ABCDE*) comparet multisque verbis in scholl Vatt exponitur.

O XII Ἐργοτέλει Ἱμεραίῳ δολιχοδρόμῳ (vulgo, δολιχεῖ *AC*), νικήσαντι τὴν οζ΄ ὀλ, *BE*. Schol Ambr: ὀλυμπιάδα μὲν ἐνίκησεν οζ΄ καὶ τὴν ἑξῆς [οθ΄ add cod, οη΄ corr Mommsen], πυθιάδα δὲ κε΄, καὶ Ἴσθμια ὁμοίως. Vat: ἠγωνίσατο ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην (οζ΄) ὀλ. *BCDEV*, καὶ τὴν ἑξῆς, πυθιάδα ⟨δὲ suppl ex Ambr Mommsen⟩ εἰκοστὴν ἐννάτην (κθ΄) secundum eosdem libros (praeter *C* qui κγ΄ exhibet teste Drachmanno). Titulum Ergotelis Philanoris ſ Himeraei (καθάπερ γε τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπ᾽ αὐτῷ φησί) exscribens Paus VI 4, 11: δολίχου δύο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τοσαύτας δὲ ἄλλας Πυθοῖ καὶ ἐν Ἰσθμῷ τε καὶ Νεμείων ἀνῃρημένος, unde Boeckh (expll 205) octo fuisse Ergotelis victorias collegit; Pindarus ipse quattuor testatur v 18, duas Delphis, singulas Olympiae et in Isthmo partas. Carmen igitur compositum est post alteram victoriam Pythicam et ante Olympicam alteram, ut quoniam pyth 29 celebratam esse constat ol 77, 3, alterius victoriae Pythicae tempus (κθ΄) a schol
470 Vat fideliter traditum esse putandum sit. Nam quod pyth 23 tradit *C*, ut per triginta fere annos Ergoteles iuventutem superasse cursu videatur, manifestus error est. Bergk[4] (p 6. 129) utramque victoriam Pythicam eodem mercatu (ol 77, 3) partam esse conicit, cui coniecturae non suffragatur Pindarus.

O XIII Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ καὶ πεντάθλῳ. — νικήσαντι τὴν οθ΄ ὀλ., non dissentientibus scholl v 1: κατὰ
464 τὴν οθ΄ ὀλ. De Thessali patris victoriis (35 ss), e quibus unam (num primam parum constat, puerilem contendit Iongh p 528) Olympiae ol ξθ΄ partam testantur scholl, v Aug Mommsen Delph 157—159.

O XIV Ἀκωπίχῳ Ὀρχομενίῳ (ἐρχομ. unus e Moschopp, recepit Ty Mommsen) σταδιεῖ παιδὶ Κλεοδάμου. — νικήσαντι (νικῶντι, ἐνίκησε στάδιον) τὴν ος΄ ὀλ. (*BCEFGV*, οζ΄
476 inscr *D* e duob Thomm, ος΄ ex οζ΄ Ξ). Carmen igitur 476 brevi ante poetae iter Siculum videtur esse compositum.

PYTHIA

P I Ἱέρωνι Αἰτναίῳ ἢ Συρακουσίῳ ἅρματι Πύθια *CDEG* (πύθια ... ϙγ ex cod Gott enotavit Ty Mommsen, unde

Bergk olympiadem adscriptam fuisse suspicatur. At exhiberi πύθια ·:· meris ornamentis additis uno quasi ore testantur qui mea gratia codicem inspexerunt amici). ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν κς′ (*CV*, κς′ ἕκτην *E*) πυθιάδα καὶ τὴν ἑξῆς κέλητι, τὴν δὲ κθ′ (*CEV*) ἅρματι
470 (ol 77, 3). Quem annum si tenebimus, eo tempore quo cantaverit poeta carmen P I, inde a bello Punico (v 72. 79) decem annos, inde ab Aetnae montis (v 13 ss) eruptione nobilissima aut plus octo annos (sec Marmoris Parii computum, de quo v Busolt griech Gesch 1888 II 279 n 4) aut plus quinque (sec Thuc III 116), ab Aetnae urbis origine (Diod XI 48. 49) aut sex aut minus sex, tum a bello Cumano (vv 72 ss, Diod XI 51) quattuor, a bello denique Agrigentino (Diod XI 53, 4—5), ad quod vv 50 ss rectissime rettulit Bergkius (adde quae Philol 53, 1894, 725 ss disputavimus), duos annos exactos fuisse concedamus necesse est. Quae temporum spatia cum nobis celeriorem ut aiunt vitam viventibus admodum magna viderentur, fuerunt qui propter id ipsum a tradita pythiades numerandi ratione abscedendum putarent, quorum signifer nostris temporibus exstitit Leop Schmidt, qui cum Bergkianae thesi (Philol XIV) diffisus anno 1862 Boeckhii calculo (v imprimis expll 206) librum de Pindari vita et scriptis superstruxisset, etiam post luculentas Bergkii (^{3}1865 et ^{4}1878) argumentationes usque ad vitae finem in sententia sua sibi perstandum existimavit (comm philoll in hon Theod Mommseni 1878, indd Marb 1880/81 et 1887). Post Leopoldum si qui alii secus iudicaverant a Bacchylide redivivo victi sunt praeter Christium (Sitzgsb bayr Akad 1898, 6 ss); cf quae ad inscr O I adnotavimus.

P II Τῷ αὐτῷ *DEV*, Ἱέρωνι ἅρματι add Rom, Ἱέρωνι τῷ αὐτῷ, ἅρματι *C*, Ἱέρ. Συρακοσίῳ ἅρμ. edd post Boeckhium. — ἄδηλον δὲ εἰς ποῖον ἀγῶνα· διεστασίασται (διαστ. *C*, δικτασιάζεται Rom) γὰρ οὐ μετρίως τοῖς πρὸ ἡμῶν. οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐπίνικον αὐτόν φασιν εἶναι, Τίμαιος δὲ θυσιαστήριον (θυσιατήριον *G*, θυσιαστικήν et Νεμεακήν cet *E*), Καλλίμαχος δὲ Νεμεακόν (unde concicias iam Callimachum odas quasdam inter κεχωρισμένας rettulisse), Ἀμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος Ὀλυμπιακόν (ut ol 78 factum necesse esset), ἔνιοι Πυθικόν (om *C* Rom), ὡς (ὥσπερ *C*, ὡς καὶ Rom) Ἀπολλώνιος

ὁ εἰδογράφος, ἔνιοι δὲ Παναθηναϊκόν (id quod voluit interpolato v 3 λιπαρᾶν ἀπ᾽ Ἀθηνᾶν [Ἀθανᾶν certe debebat] Dionysius Phaselita). Curulem victoriam quadriga equorum perfectorum relatam testantur vv 4. 11, neque refragatur quod Hiero ἐδάμασσε πώλους v 8. Propter Locrorum mentionem v 19 factam carmen compositum esse post ol 75, 4 necesse est, brevi post non est necesse. Atque tum demum scriptum esse cum familiariter Hierone usus eius ingenium et mores penitus poeta introspexisset, rectissime observavit Bergk eos redarguens, qui ante peregrinationem Siciliensem (476/75) carminum in Hieronem factorum primum a poeta Thebis transmissum esse contendissent. At siquidem neque morbus regis commemoratur neque aut Cumanum bellum aut omnino recentiora proelia vv 2. 64—65 significari videntur, vel propterea victoriam curulem non Pythiis 470 aut Olympiis 468,
475? sed ludis nescio quibus 475 reportatam nuntiari v 4 veri simile est. Reticeri ludorum nomen etsi non est inauditum (v P XI 46, ubi obscurior aliqua patris victoria indicatur), tamen cum huius carminis versibus 1 ss initium quidem habeamus iusti epinicii, facere non possumus, quin τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν κτλ cum Boeckhio ad victoriam Heracleis Thebanis (schol Ambr O IX 148, schol N IV 32) partam referamus cl sicyonii epinicii exordio Κωμάσομεν παρ᾽ Ἀπόλλωνος Σεκυωνόθε, Μοῖσαι.

P III Ἱέρωνι ⟨Συρακοσίῳ add Boeckh⟩ — νικήσαντι κέλητι τὴν κς′ (κε′ *C* Drachmanno, κγ′ tres dett Mommseno testibus) καὶ κζ′ πυθιάδα (*BCDV*). Adde famosum illud scholium (*BCDEGV*): Ἱέρωνι Πύθια νικήσαντι τὴν κζ′ πυθιάδα (γέγραπται)· μέμνηται δὲ καὶ τῆς πρὸ ταύτης πυθιάδος, ὥστε ἐπὶ ταῖς δύο νίκαις τὴν ᾠδὴν συντετάχθαι. συνᾴδει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν χρόνων. ὡς γὰρ ἤδη βασιλεύοντός φησιν· ‘δς Συρ. ν. β. πρ. ἀστ.’. καθίσταται (-το *CV*) δὲ ὁ Ἱέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ος′ ὀλ., τῆς κη′ πυθ. τῇ προκειμένῃ ὀλ. συγχρόνου οὔσης, ὥστε πάντη τε καὶ πάντως μετὰ τὴν ὕστερον πυθιάδα, ἥτις γέγονε περὶ τὴν οε′ (Philol 53, 1894, 724, ος′ libb) ὀλυμπιάδα, συντετάχθαι τόνδε τὸν ἐπίνικον. Invenit igitur scholiasta ex Pythionicarum indice enotatas duas victorias equestres, alteram pyth 26, alteram pyth 27 adscriptam, unde cum

Hiero βαcιλεύc audiret v 70, regnum autem circa eam olympiadem obtinuisse videretur, cui iam pyth 28 responderet, certissima ratiocinatione usus (πάντῃ τε καὶ πάντωc) carmen ante alteram victoriam (pyth 27 partam) compositum esse posse negavit. Quem simplicem sententiarum progressum impedivit sane homo parum elegans oratione satis lubrica, primum dicens: καθίcταται ὁ Ἱέρων βαcιλεὺc κατὰ τὴν οc′ ὀλ., quod τῇ οε′ (sic *E*, κε′ *V*, πε′ *G* et vulgo) ὀλ., scilicet 75, 3 factum esse tradit schol inscr P I; deinde: τῆc κη′ πυθιάδοc τῇ προκειμένῃ (i e ταύτῃ τῇ οc′) ὀλυμπιάδι cυγχρόνου οὔcηc, ut fuerint, quibus pythiades et olympiades a diversis annis incipere ignorare videretur; tum: τὴν ὕcτερον, post allatas κc′ et κζ′, in parenthesi etiam κη′, ut aut vicesimam octavam aut adeo nonam aut, quasi a sexta ac non a septima sit profecta disputatio, septimam intellegere possis. Accuratius tamen inquirenti dubium esse non potest, quin, nisi forte nimium probaturus erat grammaticus, post septimam et vicesimam carmen scriptum esse contenderit. Et postremo, ne qua relinqueretur dubitatio, ipse addidit opinor eam se dicere pythiadem, quae olympiadi 75 (478) responderet.

Carmen igitur compositum esse constat post annum 478; nec minus certum post Aetnam urbem 476 aut 475 conditam (Αἰτναῖον ξένον 69), item post hospitium, quo usus est poeta apud Hieronem annis 476/75, ante curulem victoriam Delphis partam 470 (P I), redeunte Pythicarum Pherenici (ποτέ 74) victoriarum (482. 478) memoria, i e aut 474 (ol 76, 3) aut 470 (ol 77, 3). Prius
474? equidem temporis punctum praetulerim cum multis de causis (et ad P II et ad P I pertinentibus) quas exponere non est huius loci, tum propterea quod Pherenicum equum quattuor quam octo annis post ultimam victoriam Cirrhae partam comissatione (73) celebrari veri similius est. De Pherenici aetate confer quae supra ad inscr O I disputavimus.

P IV. V Ἀρκεcιλάῳ (*E* et vulgo, -cίλᾳ *CD*^{rubr}*V*, quod edere solent c Boeckhio, om inscr *B*^{a}) Κυρηναίῳ (P V: τῷ αὐτῷ *CV*, τῷ αὐτῷ Ἀρκεcιλάῳ *D*^{altr}*EF*) ἅρματι. — νικήcαντι τὴν
462 λα′ πυθ. consentiunt scholl inscr (*BCDEV*) P IV. V. VI. Olympicam victoriam, de qua cogitabat rex favente

poeta et deprecante P V extr, ol 80, biennio post partam esse testantur scholl (*BCDE*) P IV 1. Ac P V proprie epinicium esse senserunt iam scholl inscr P IV et V. Illud quidem (P IV) in aula regis agi iubet poeta (v 1) ad augendam (v 3) hymnorum auram et ad inexhaustum divinarum fabularum fontem (v 299) regi denuntiandum, post pompam scilicet sollemnem (P V) in urbe rite celebratam.

P VI Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ ἅρματι (om inscr *B*). — νενι-
490 κηκότι τὴν κδ΄ πυθ. *BV*, Aristot ap scholl inscr I II, om *DE*. Carmen dedicatum Thrasybulo Xenocratis filio, quem aurigae vicibus functum esse cum carminis fabula, tum v 19. 50 docent, quamquam antiquitus (schol 13[2]) fuerunt qui negarent cll I II 18—22.

P VII Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ ἵπποις (om inscr *B*) — νικήσαντι τὴν κε΄ πυθ. (*DEGV*, πη΄ *B* Megaclis Megacli f Olympicam victoriam adnotans, de qua v infra; κς΄ mavult Christ) τεθρίππῳ. ἔστι δὲ οὗτος οὐχ ὁ τὰ Ὀλύμπια νενικηκώς (v 12—13), ἀλλ᾽ ἕτερος (scil Ἀλκμεωνίδης, Ἀλκμέων δὲ τοὔνομα). τὴν δὲ ἐκείνου νίκην τούτῳ προσάπτει ὁ Πίνδ., συνήθως αὐτῷ. τὴν γὰρ μζ΄ ἐκεῖνος ὀλυμπιάδα ἀναγέγραπται νενικηκώς. Sumpta haec ex docti alicuius hominis notis de Alcmaeonidarum victoriis, quem non secus ac Pindarum apparet unam antiquiorem gentis victoriam nosse Olympicam, ab Alcmaeone Megaclis f a 592 partam (Herod VI 125). Quam posteriorem Megacli cuidam adscriptam invenit victoriam (Olympicam nimirum, quod vidit de Wilamowitz Arist u Ath II 325), eam homonymia recte perspecta ab hoc Pythico victore abiudicavit. Pergit igitur scholiasta: ὁ δὲ τὴν πς΄ (scil ὀλυμπιάδα νενικηκώς) ἕτερος δὲ (δὲ del Wilamowitz) ἂν εἴη Μεγακλῆς τούτῳ ὁμώνυμος (ubi πη΄ *B* ῆ numero et hic et superiore loco ita scripto, ut ξ in exemplo suo invenisse, sed prave expressisse librarium facile credideris, κς΄ *D*, πς΄ *EGV*), ut Megaclem Megaclis filium, quem ol 88, 1 (428/7) Minervae quaestorum scribam fuisse accepimus (CIA I n 122. 123, Boeckh Staatsh[3] II 161—62. 179—80, Kirchhoff ad CIA IV 3, 569), coronam oleaginam ol 86 (436) reportavisse putandum sit. Sed haec quidem nihil ad rem: illud certissimum Crisae curru vicisse Megaclem Hippocratis filium Alopecensem
486 pyth 25, cum esset eius anni initio ab Atheniensibus

testarum suffragiis in exsilium missus (CIA IV 1, 102, Aristot Ἀθ πολ 22); nisi forte cum Christio interpretaris: ὁ δὲ (= οὗτος δὲ) τὴν κς′ (sic unus cod *D* qui supra c *EGV* τὴν κε′ πυθ. exhibet) [scil πυθιάδα (quod iam aegre desideres) ἐνίκησεν], ἕτερος δ' ἂν εἴη (videlicet ἐκεῖνος ὁ τὴν μζ′ ὀλ. νενικηκὼς — Ἀλκμέων?) Μεγακλῆς τούτῳ ὁμώνυμος. De κς′ ὀλ. Phil 54 (1895) 282 n.

P VIII Ἀριστομένει Αἰγινήτῃ παλαιστῇ (inscr om *B*). — νικήσαντι τὴν λε′ πυθ. consentientibus libris nisi quod pro πυθιάδα *D* minio additum exhibet ὀλυμπιάδα. Numerum traditum contra Odofr Müller (Aeginet 1817, 177 ss) aliosque bene defendit Leop Schmidt (Pind Leben u Dichtung 1862 p 398) Bergkio non probante (cf Krüger hist
446 philol Studd I 190 ss). Vicit igitur Aristomenes ol 83, 3 undecim fere annis post Aeginetarum libertatem ab Atheniensibus oppressam.

P IX Τελεσικράτει Κυρηναίῳ ὁπλιτοδρόμῳ (ὁπλίτῃ schol *B* § 2, ὁπλιτηδρ. *XZ*, unde ὁπλίτῃ δρόμῳ Bergk). — νικήσαντι τὴν κη′ πυθ. (κη′ ter *B* all, λη′ *GU*), τῇ δὲ λ′ στάδιον. In altero scholio ἐνίκησε μέντοι καὶ στάδιον [τὴν λ′ πυθ.]· οὐ φαίνεται δὲ ὁ Πίνδαρος ταύτης τῆς νίκης μνημονεύειν, ἴσως ὅτι προφθάσας [τῆς κη′] ἔγραψεν numeros inepte adiectos esse vidit Bergk. Carmen igitur
474 adscribendum pyth 28 (ol 76, 3).

P X Ἱπποκλεῖ [*EFGIV*, quod dedi e Bergkio, -κλέᾳ vulgo edunt cum Gallergo, om *BD*, δέον Ἱπποκλέᾳ, τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἱπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος (ν 5. 57) δηλοῖ schol inscr *B* cet] Θεσσαλῷ παιδὶ διαυλοδρόμῳ. — ἐνίκησε δὲ τὴν κβ′ πυθ. (*BDU*, μβ′ *V*, κη′ *E*)
498 i e ol 70, 3, Pindaro vicesimum natalis diei reditum agente.

P XI Θρασυδαίῳ Θηβαίῳ παιδὶ σταδιεῖ (vulgo, σταδιοδρόμῳ *G*, om inscr *BD*). — Θρασυδαίῳ παιδὶ Θηβαίῳ σταδιεῖ (schol *B*) νικήσαντι (τὴν) κη′ (κε′ *V*) πυθιάδα (στάδιον add *V*, vulgo om) καὶ τὴν λγ′ δίαυλον [ἢ στάδιον (καὶ στ. Bergk)] ἄνδρας. § 2ª: γέγραπται τῷ προκειμένῳ νικήσαντι τὴν λγ′ πυθ. διαύλῳ (*DE*, hoc schol om *B* et ed Rom). § 2ᵇ: οὐκ εἰς τὴν διαύλου (δὲ add Tricl? om *B*[*D*]*E* Rom) νίκην γράφει, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ σταδίου. Puerum victorem carmine celebrari poeta ipse videtur significare v 14 dicens paterna in ara eum tertiam coronam deposuisse

(Boeckh expll 337 et 341). Duas priores ipsas quoque Pythicas fuisse neque ex hoc loco necessario colligendum neque ex v 43. Nam recte Bergk Πυθόνικον nomen proprium dicit cll tit boeot CIG I nr 1571, 23 ss = 413, 23—26 Collitz; adde 476, 47 et quae disputant Fick et Bechtel Personenn[2] 1894 p 245, denique nomen similiter formatum Ἰσθμόνικος Fick 154. Illud vero certissimum hanc coronam familiae esse tertiam, non filii, de quo schol 21 § 2: αὐτὸς γὰρ (ὁ Θρασυδαῖος scil ἐν παισίν, v schol inscr *B*) ἅπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας et schol 70 § 2: αὐτὸς δὲ ὁ Θρασυδαῖος ἐν τῇ Πυθοῖ στάδιον ἐνίκησεν. Ac ne id quidem plane reiciendum, quod de Olympica patris victoria numero olympiadis non adiecto tradit schol 21, 3: ἀναγέγραπται ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ὀλυμπιονίκης γεγονὼς καὶ αὐτὸς εὐτυχήσας, ubi δὶς εὐτυχήσας scribendum censet ad filium ipsum referens, quem pyth 33 bis vicisse 'et stadio et diaulo' (καὶ στάδιον v supra) opinatur, Bergk; idem tamen de pythiadis numero dubitans in inscr retinuit παιδί. De patris victoria si id quod traditum esse contendit grammaticus ex carminis v 47 coniecit potius quam ex anagraphis hausit, bene coniecit. Sed temere alius quidam (ad 70[2]) plures olympiades fuisse dicit. Nam tertia (14. 49) corona fuit
474 Thrasydaei Delphis stadio parta (pyth 28, ol 76, 3), altera (patris nimirum, nam τῶν 45 'et Pythonici patris et Thrasydaei filii') Olympica eaque curulis (47. 48), prima (ipsa quoque patris) certaminis genere (ἐν ἅρμασι) quam loco (opp πολυφάτων ἀγώνων) honestior videtur fuisse, quoniam olim (πάλαι 46) equis eam reportatam esse poeta dicere satis habet.

P XII Μίδᾳ αὐλητῇ Ἀκραγαντίνῳ (om inscr *BD*, Ἀκρ. αὐλ. edd post Ceporinum). — οὗτος ἐνίκησε τὴν κδ΄ πυθ. καὶ τὴν κε΄ codd consentientes. Atque in priore victoria con-
490 sistendum esse poeta docet Midam simpliciter victorem renuntians. Accedit, quod pyth 24 ludis Apollineis Pindarum interfuisse constat propter P VI.

NEMEA.

N I Inscr om *BD*, Χρομίῳ Αἰτναίῳ ἵπποις *UV*; quod ex scholl ἅρματι recep Er Schmid praeoptare (cl v 7) Bergk[4] videtur ad inscr I III p 332. Αἰτναίῳ (ex Pind N I 6, IX 30)

huic quidem carmini recte adscribi negant Leop Schmidt P Leb 455, Ed Lübbert ind Bonn 1883/84 14. Post N IX Syracusis cantatum esse nunc quidem omnes fere consentiunt.

N II Inscr om *BV*, Τιμοδήμῳ Ἀχαρνεῖ παγκρατεῖ *D* Tricl, Τιμ. Ἀθηναίῳ Ἀχαρνεῖ παγκράτιον *TU*; de Ἀχαρνεῖ cf v c CIA II 1347, de παγκρατιαστῇ, quod addunt c Mosch, Ty Mommsen suppl 155.

N III Inscr om *B*, Ἀριστοκλείδῃ Αἰγινήτῃ παγκρατιαστῇ *D*, de *V* non constat, Ἀριστοκλεῖ schol Ambr EM 818, 33; cf Fick et Bechtel gr Personenn 26. 35, Herm Sauppe ad Plat Protag 318°, Crusium Jahrbb class Phil 143, 1891, 385 ss et quae de Σωκλείδας: Σωκλῆς tradit Didymus schol Pind N VI 30 (181, 3 Ab), de Σίμων: Σιμωνίδης, Δάμασις: Δαμασίας (ap schol hypoth Pind Pyth) supra 51 n; denique de Δεῖνις: Δεινίας infra ad inscr N VIII. Carmen longiore post victoriam intervallo cantari profitetur poeta 80 (ὀψέ περ).

N IV Inscr om *BV*, Τιμασάρχῳ Αἰγινήτῃ παλαιστῇ (bis habet) *D*, παιδί add Boeckh. Non temere εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν 19 aut Σαλαμῖνα πατρῴαν 48 dici patet. De Melesia alipta Atheniensi (93) cf O VIII, N VI.

N V Inscr om *B*, periit *V*, Πυθέᾳ υἱῷ Λάμπωνος παγκρατιαστῇ *D*, Αἰγινήτῃ et παιδί add Boeckh, ἀγενείῳ addidi c Blassio Rh Mus 53, 1898, 284; cf ad inscr I VI.

N VI Inscr om *B*, periit *V*, Ἀλκιμίδᾳ Αἰγινήτῃ παιδὶ παλαιστῇ *D*, Ἀλκιμίδας Θέωνος Κρής schol 173, 8. De Melesia alipta O VIII (carm fact 460) 54.

N VII Inscr om *B*, om c rell carmm *V*, Σωγένει Αἰγινήτῃ πεντάθλῳ παιδὶ *D*, idem sed παι. πεντ. Tricl. — πρῶτος ὁ Σωγένης Αἰγινητῶν ἐνίκησε παῖς ὢν πεντάθλῳ κατὰ τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην (κδ' *D*, νδ' Hermann ap Dissen expll 416) νεμεάδα. ἐτέθη δὲ ὁ πένταθλος παίδων (?Bergk, πρῶτος s πρῶτον codd) κατὰ τὴν ιγ' (νγ' Hermann) νεμεάδα *DB*. Hermanniana correctione recepta efficitur 467? annus a Chr n (573—106 =) 467.

N VIII Inscr om vett, Δεινίᾳ υἱῷ Μέγα σταδιεῖ Tricl, Δείνιδι (e carm v 16, ubi Δείνιος est in libris) Αἰγινήτῃ σταδιεῖ Er Schmidio praeeunte Boeckh, Δεινίᾳ ex scholl p 239, 6 Ab reduxit Bergk[4], διαυλοδρόμῳ ex scholl 242, 14 adscripsi. vv 35 ss in provectiorem poetae aetatem quadrare sponte intellegitur; cf etiam Graf P logaoed Str 43.

[N IX. X. XI] αὗται αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται schol inscr N IX p 256, 3. In calce carminis N VIII (p 242 Ab) quod τέλος habet *D*, nullius momenti esse eadem subscriptio scholl carm X adiecta fidem facit.

[N IX] Inscr om vett, Χρομίῳ Αἰτναίῳ (c scholl vett) ἅρματι Tricl. Victoriam ipsam Sicyone aliquanto ante poetae iter Siciliense partam esse significat Pind v 52 (ποτέ).

[N X] Inscr om vett, Θειαίῳ παιδὶ Ἡλίου (corr Calliergus, cf 24) παλαιστῇ Tricl, Θεαίῳ Ἀργείῳ παλ. Boeckh; cf carm vv 24. 37, Dittenberger Syll 297, 15. Carmen ante foedus inter Athenienses et Argivos ictum (Thuc I 102, 4; 108, 5) pugnasque boeoticas (ad inscr I VII) compositum esse patet.

[N XI] Inscr om vett, Ἀρισταγόρᾳ πρυτάνει Τενεδίῳ υἱῷ Ἀ[ρ]κεσίλα Tricl, Ἀρ. Τεν. πρυτ. Boeckh. συντακτέον οὖν φησιν ὁ Δίδυμος εἰς τὰ παροίνια (παρθενεῖα? Bergk[4]), καθὰ καὶ τοῖς περὶ Φασηλίτην ἀρέσκει scholl 332, 13. Carmen senilem spirare sapientiam cl P VIII (ol 83, 3 = 446) probavit de Wilamowitz-Moellendorff in libelli Bacchylidei (1898) p 20; cf etiam fr 123.

ISTHMIA

I I Inscr om vett, Ἡροδότῳ τῷ Θηβαίῳ. τινὲς δὲ (propter v 35) Ὀρχομενίῳ· βέλτιον δὲ Θηβαίῳ ἐπιγεγράφθαι schol. ἅρματι (e apogr quodam codicis *D*) add Er Schmid. Post Simonidis obitum Pindarum et hoc carmen et paeanem Deliacum (fr 87. 88) scripsisse 'libenter obsecutum Ceis qui posthabito Bacchylide populari principem lyricorum graecorum precibus adissent', coniecit Bergk[4] p 482 n 1.

I II Inscr om vett, γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀκραγαντῖνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διά τινος Νικασίππου schol, unde Ξεν. Ἀκραγ. Tricl; ἅρματι add Heyne. Victoria reportata ante ol 76, 1 (O II 50); carmen conditum videtur non solum Xenocratis, verum etiam Theronis (ol 76, 4 vel 77, 1) post mortem resque Agrigentinas perturbatas. Senem poetam pristini affectus memoriam recolere observavit de Wilamowitz ind Gotting 1889/90 p 8 n.

I III Inscr om vett, Μελίσσῳ Θηβαίῳ Tricl; πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ ἵπποις schol, et curulem victoriam satis dilucide signi-

ficare poeta videtur 13—17. Carmen Nemeaeum (III 11) inter Isthmia delatum esse, quoniam carmen Isthmiacum (IV 2) non solum in eiusdem victoris honorem, sed etiam id quod singulare iisdem numeris compositum tertio sit amplius, tertium autem quoniam ad curulem victoriam spectet quarto praemissum esse sententia est Bergkii[4] p 333. Veteres grammaticos Nemeaeum carmen pro Isthmiaco habuisse facilius crediderim cl III 11.

I IV Inscr om libri, τῷ αὐτῷ Μελίσσῳ Calliergus, Μελ. Θηβ. παγκρατίῳ Bergk. In *D* carmina III. IV continuantur non secus atque I II. III (de N VII. VIII, I V. VI accuratius quam in edd Ty Mommsen parergg 5), in *B* lacuna interiecta; scholl metr et III et IV om *D*, habet (ad carm IV: τοῦ τετάρτου εἴδους ἡ στροφὴ ... ταὐτὸν ἔχει τῷ τρίτῳ) *B*; cf scholl metr τοῦ πέμπτου, ἕκτου, ἑβδόμου εἴδους et τὸ ὄγδοον εἶδος *B*. Gramm vett carmina dispescuisse testis est ἐν τῇ ἕξῆς ᾠδῇ de carmine quarto addens schol I III 24 p 398, 14. 'Videtur iam antiquissimis temporibus ea carminis pars quae nunc quarti carminis titulum gerit a quibusdam exemplaribus abfuisse. Id et inscr ἵπποις indicat et quae eius explicandae causa scholiastes dixit' Hermann ap Heynium. Carmina duo in unum coniungebat post Heynium et Hermannum, παγκρατίῳ communi titulo adscribens, Boeckh, obloquente Bergkio[2-4], qui carminis tertii partem extremam, quarti exordium intercidisse persuasum habebat. 'Tertii carminis' versus XVIII post victoriam Nemeae partam quarto non ineleganter (*in glänzender Weise*) praefixos esse censuit Const Bulle progr schol prim Bremens 1869, Jahrbb class Phil 103, 1871, 585; carmina uno quasi spiritu cantari potuisse et negavi (studd P [1878] 1—3) et nego; de quarti initio ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾷ κέλευθος, ὦ Μέλισσ(ε) ..., ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν nunc cf Bacchyl XIX 1 πάρεστι μυρία κέλευθος ἀμβροσίων μελέων ... et V 31, post Hieronem (victorem ol 76, 1 = 476) invocatum aquilaeque illam imaginem praeclare depictam, τὼς νῦν καὶ ἐμοὶ μυρία παντᾷ κέλευθος ὑμετέραν ἀρετὰν ὑμνεῖν. Isthmiaco igitur carmine composito choreutisque fortasse iam mandato, ut redeuntibus sollemnibus Isthmiacis ageretur, tum, tribus fere ante comissationis publicae diem mensibus Nemeaea accepta corona,

si non abiecto — nam et caritatis et gratiae plenum —, at suppresso — quippe rebus ipsis opinione celerius superato magnamque partem iam obsoleto, ut publice actum facile risum movere posse videretur — sub ipsam victoriam (cll Pind O XI. XIV, Bacchyl II) Nemeaeum XVIII vel XX versuum carmen a poeta ad eosdem modos numerosque festinatum, a civibus satis iam exercitatis commodissime cantatum atque saltatum esse arbitror.

Carminis quarti vv 16—17 si recte ad pugnam Plataeensem rettulit Boeckh (in Disseni expll 500), Bacchylideam autem imitationem (V 31) in annos 476/5 incidisse probabile est, sequitur ut Melissi victoriam Isthmiacam
478/7? anno 478 (cf ad inscr I VIII), Nemeaeam 477 adscribere liceat.

I V Inscr om vett, Φυλακίδᾳ Αἰγινήτῃ παγκρατίῳ Tricl c Callistrato, Φυλακίδᾳ καὶ Πυθέᾳ maluisse Hephaestio videtur scholl 427, 2; cf nott inscr O VIII, I VI. Carm Isthm V et post sexti in priorem victoriam facti et post Nemeaei quinti Pytheae fratri aliquanto maiori (I V 59) dedicati tempora compositum esse patet; grammaticorum errorem e verbis δεύτερον κρατῆρα I VI 2 natum esse censet Hephaestio apud schol 427, 11. De pugna Salaminia I V 48 ss laudata, in carm N V et I VI non commemorata auditu dignus est Blass Rhein Mus 53, 1898, 285 ss, quamquam maiore temporis intervallo a bello persico ne unum quidem ex his carminibus diiungere licebit.

I VI Inscr om vett, Φυλακίδᾳ Πυθέᾳ Εὐθυμένει μάτρωι Ἴσθμια (ut Ὀλύμπια vel Νέμεα in quibusdam codd additur inscr O VIII, Ὀλύμπια Πύθια [Ἴσθμια] Νέμεα Πετραῖα inscr epinic Bacchylidis in pap Londinensi) Tricl; Φ. Αἰ. παγκρατίῳ Boeckh, ἐν παισί add Heyne obloquente Boeckhio n cr 569, ἀγενείῳ et I VI et I V addiderit quispiam cl O VIII 54 cum nott inscr N V, I VIII.

De Psalychidarum victoriis quaecunque narrant scholl non ex anagraphis (cf ad N VII), sed ex Pindaro ipso hausisse manifestum est cl schol inscr I V p 427—28 Ab. Pindarus igitur testatur: Pytheae victoriam Nemeaeam carmine N V (Bacchyl XIII), eiusdem Isthmiacam (sec schol 428, 2—5) fr 4, quam Isthmiacis Phylacidae fratris (I VI. V) posteriorem fuisse ostendit poeta I V 17; Nemeae Phylacidam vicisse ex I V 18 apparet, quo tempore,

nisi quod ante alteram Isthmiacam, non apparet; Euthymenis denique 'avunculi' Isthmiacam victoriam N V 41 significari (c scholl 162, 10. 458, 4) recte statuunt praeter Bergkium, qui verba ἁ Νεμέα μὲν ἄραρε (44) ad illum quam ad Pytheam referri mavult. Sed relinquitur difficultas quaedam in verbis ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας (I VI 60), quibus singulas a tribus illis pancratiastis partas victorias commemorari Bergk arbitratur: τρεῖς, scil τὴν μὲν Phylacidae hoc ipso carmine celebratam, τὰς δὲ Nemeaeas, alteram Pytheae [N V], alteram Euthymenis illam, de qua secus nobis videri modo diximus. Sed quae est ista in veracissimo Musarum sacerdote vera dicendi ratio, qua cum unam victoriam praedicare fas sit, tres praedicari non videri paene non possunt! Deinde quid erat quod Argivam breviloquentiam exercendam sibi proponeret poeta in victoriis singulis in singulos simplicissime distribuendis? Sequitur ut quinque aut plures victorias laudari dicamus a poeta suam cuique tribuere non magis hic curante quam eiusdem carminis vv 3 ss, ubi duas crateras triumphales, Nemeaeam et Isthmiacam, tertiae quam desiderat Olympicae opponere satis habet; cf etiam κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις O VII 81. Tu curiosius quam Pindarus speraverat cuiusnam quaenam victoria fuerit si inquiras, quantumvis coronarum numerum tribuas Euthymeni: Isthmiacas duas (Dissen expll 527) per poetam certe licebit.

I VII Inscr cum scholiis inscr om vett, Στρεψιάδῃ Θηβαίῳ παγκρατίῳ Tricl. Carmen a sene poeta conscriptum esse, id quod vel ex verbis ... ἕκαλος ἔπειμι γῆρας 41 colligas, cum Heynio negavit (cll scholl 34; Jahrbb class Phil 99, 1869, 190) Bergk 'inter prima poesis Pindaricae rudimenta referendum' esse ratus propter exordium fabulosae historiae copia insigne. Quaestionem fere absolvisse mihi Boeckh videtur (expll 530—34), nisi quod pugnarum ad Tanagram et Oenophyta factarum (χάλκασπις Ἄρης 25, ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν 37) tempora accuratius paullo definiri poterunt. De quibus quoniam multa interea in diversas partes disputata sunt, nostram sententiam paucis exponamus.

Verba igitur τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ quae exstant in

indice nobilissimo civium Atheniensium e tribu Erechtheide unius anni proeliis interfectorum CIA I 433 ad legitimum annum atticum aut ut quibusdam visum est omnino ad anni circuitum (cf etiam Prellwitz Festschr für Friedländer Lpz 1895, 382) quam ad unius quasi stipendii spatium referre vel propterea malo quod pugnas ad Halias, ad Cecryphaleam, item ad Aeginam, duas in Megaride eadem prope aestate deinceps pugnatas esse parum credibile videtur. Neque aut Thucydides refragatur novo quasi exordio facto (I 105) πολέμου δὲ καταστάντος πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοις, μετὰ ταῦτα ad Aeginam insulam navali proelio decertatum esse dicens, aut Diodorus (XI 78) more suo Cecryphalensi Atheniensium victoriae (a 459 partae) τοιούτων εὐημερημάτων αὐτοῖς γεγενημένων bellum susceptum Aeginaeque urbis et obsidionem et deditionem continuo adiungens. Quae cum ita sint, nos quidem obsidionem illam novem mensium a Diod XI 78, 4 traditam tenentes, ceterarum autem pugnarum tempora altius paullo quam Diodoro placuit repetentes, ad Aeginam et in Me-
458 garide sumamus ineunte anno 458, aestate vergente ad Tanagram, sexagesimo altero die post (Thuc I 108) ad Oenophyta dimicatum esse, tum (μετὰ ταῦτα Thuc I 108,
458/7 4) Aeginam urbem hieme 458/57 concidisse. Iam optime omnia conveniunt. Nam εἰς ὥραν ἔτους (Plut Cim 17), in quod tempus Athenienses post cladem Tanagraeam novum Peloponnesiorum impetum metuisse feruntur, cum nihil aliud significet quam 'in eius qui decurrebat anni tempus commodum', satis apte dici posse non videtur nisi post exactos menses aestivos, ut nihil dicam, quantum temporis eis quae ante gestae sunt rebus, Lacedaemoniorum dico in Doridem expeditione, Atheniensium insidiis circa Geraneam structis (Thuc I 107, 3, Diod XI 80, 1) consumptum esse necesse sit. Ac ne quis miretur eodem paene temporis puncto quo in Megaride 'Peloponnesios' in Doride pugnasse: Thucydides quidem illuc Corinthios profectos esse, huc Φωκέων στρατευσάντων ἐς Δωριᾶς τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν Lacedaemonios accurrisse, cum sociis utrosque, auctor est nulla temporis nota addita, nisi quod post narratas pugnas Megaricas κατὰ τοὺς χρόνους τούτους (non μετὰ ταῦτα ut c 105) muros longos ab Atheniensibus aedificari coeptos esse et (καὶ) Lacedae-

monios Doriensibus auxilium tulisse dicit. Neque aliud quidquam Diodorus tradit; nam quae inter alteram pugnam Megaricam et bellum a Phocensibus susceptum in codd leguntur verba paene ridicula μετὰ ὀλίγας ἡμέρας nihil moror.

Viri docti in his temporibus constituendis dissentiunt, prouti quisque in indice illo Erechtheo aut de civili ut ita dicam aut de militari anno cogitat, novemque illos belli Aeginetici menses aut in rationem inducit aut numerum corruptum esse putat. Nostrae rationes in hac quidem quaestiuncula chronologica fere cum Dunckero conveniunt (Gesch d Alterth [1884] VIII 278 n).

Sed ut ad Strepsiadam revertar: hanc quidem hominis Thebani victoriam Isthmiacam non ante ol 80, 4
456? vel anni a Chr n 456 mensem Aprilem reportatam esse satis constat, inter 'imberbes' coniecerim cum propter carminis habitum cohortanti quam monenti similiorem, tum propter avunculi cognominis, cui laudis partem cedere Strepsiadas dicitur (24), εὐανθέ' ἁλικίαν (34).

I VIII Inscr cum scholiis inscr om vett, Κλεάνδρῳ Αἰγινήτῃ Tricl, παγκρατίῳ (ex v 66) add Heyne, ἀγενείῳ παγκρατιαστῇ malim. De carmine ipso proximis post pugnam Plataeensem (75, 2; 479 mens Septembr) temporibus adsignando
478? fere consentiunt (post Salaminiam pugnam ante Plataeensem conscriptum censet Mezger Siegesl 354). De duabus Cleandri victoriis v 4 laudatis parum constat: utramque ol 75, 2 (Nemeis 479 brevi ante pugnam Plataeensem, Isthmiis 478) partam dicit Bergk; ego Isthmiacam altius paullo repetendam esse duco, non quo victoriam prius reportatam posteriore loco commemorare non potuerit poeta aut quo Isthmiacum anni 478 in pancratio decus adulescenti Clearcho praeceperit Melissus vir (I IV; cf Gust Herbig in Commentt philoll semin phil Monac 1891, 141), sed quia poetae animus graviter afflictus (5 ss) coronarum non post (tamquam εὐδίαν ἐκ χειμῶνος I VII 38), sed ante cladem Thebanam ab Aeginetis partarum memoriam amicorum rogatu recolere videtur. Gymnicis autem certaminibus severiore quodam instante certamine imberbes (N V, I VI. V. VIII) quam viros studere maluisse non mirum.

V

FASTI PINDARICI

Ol 65, 3	py 17	a C n 518	*Pindarus nascitur*
70, 3	22	498	P X
72, 3	24	490	P VI. XII
73, 3	25	486	P VII
74, 1		484	O XI
75, 1		480	*pugna Salaminia*
75, 2		479	*pugna Plataeensis*
75, 2		478	I VIII?
76, 1		476	O XIV. I. II. III. *Bacchyl* V *Aetna mons ardet sec Thuc* III 116
76, 3	28	474	P IX. XI, fr 76—78, *bellum Cumanum*
77, 1		472	O VI? *bellum Agrigentinum*
77, 3	29	470	P I, O XII. *Bacchyl* IV
78, 1		468	*Hiero curru Olympia. Bacchyl* III
79, 1		464	fr 107, O IX. XIII. VII
79, 3	31	462	P V. IV
80, 1		460	O VIII
80, 3		458/7	*ad Tanagram et Oenophyta pugnatur Aegina urbs concidit*
81, 1		456	O IV?
83, 3	35	446	P VIII

Huic temporum indici quae coniecturis paullo incertioribus niterentur inserere nolui, ne dubiis certa obruerentur. De natalibus poetae haec habeo quae addam:

Pindarum natum esse circa ol 65 Suidas tradit: γεγονὼς κατὰ τὴν ξε΄ ὀλυμπιάδα (Rohde Rhein Mus 33, 188), qui numerus unde haustus sit apparet ex eis quae addit idem: κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὢν ἐτῶν μ΄, confirmantibus optimae aetatis tempus ceteris testibus: Diod XI 26, 8, vita Ambr (de Cadmi regno Messanensi cll Herod VII 163—64 Drachmann Berl phil Wochenschr 1897, 229 n), vita metr 21, Eust prooem 20, 7 et [lectione corrupta] 18, 12 Ab, vit Thom 33, 7 Ab; quibus schol Pind I V 60 ἤκμαζε (Pindarus) κατὰ τὴν τούτων (de Persis) νίκην addebat Bergk[4] (de Boeckhii interpretatione ἤκμαζεν ὁ Περσικὸς πόλεμος cf Thuc III 3, 1, Plut Them 4, 1). Olympiade igitur LXV, addito propter fr

193 anno tertio, Pindarum natum esse putabant ante Boeckhium (expll 13. 330), qui superiorem olympiadem (64, 3) amplecti vel propterea videtur maluisse, ne carmen illud Ὀλβία Λακεδαίμων, Μάκαιρα Θεσσαλία secundum suam pythiadum rationem poetae XVI annorum imputare necesse esset, id quod non improbabile Tychoni Mommsen visum est (vit Pind [1845] 33). Veros et Pindari et pythiadum natales reduxit Theodorus Bergk.

B^{i} cod B	in linea scriptum exhibet
B^{s}	supra lineam
B^{m}	in margine
$B^{\gamma\rho}$	add γρ(άφεται) vel γρ καί
B^{ac}	ante correctionem
B^{pc}	post correctionem
B^{ec}	e corr, ubi quid ante corr obscurum
B^{lit}	in litura
B^{a}	a prima manu
B^{b}	a recentiore manu
B^{l}	in lemmate scholiorum
B^{el}	et in carminis contextu et in lemm scholl
$B^{ll(?)}$	in lemmatum priore (altero).

Editiones Pindari saepius laudatae:

Calliergus	Romae 1515
Ceporinus	Basileae (Cratandr) 1526 (1556)
Morel	Parisiis 1558
Erasm Schmid	Vitebergae 1616
Heyne	Gottingae 1798
vol III 1 p 177 ss Godofr Hermanni commentationem de metris P, 2 p 396 eiusdem ad Chr Gotth Heyne epistolam continet	
"	Lipsiae 1817
vol III 179 ss Hermanni dissertt Pindd	
Boeckh	Lipsiae 1811—21
I carmina, de metr, nott critt; II 1 scholia; II 2 explicationes (Disseni ad Nem Isthm)	
Boeckh[2] ed min	Lipsiae 1825 (Kl Schr V 248 ss)
Dissen	Gothae 1830
Bergk[1]	Lipsiae 1842
Schneidewin (renov ed Dissen)	1843—50; relegit 1850 ...
Bergk[3]	Lps 1853
Hartung	Lpzg 1855
Tycho Mommsen[1]	Berolini 1864
" " suppl(ementum adn cr Pind Ol 1864)	
Jongh (Olympia)	Traj Rhen 1865
Ty Mommsen[2] ed min	Berol 1866
Bergk[3]	Lps 1866
Maur Schmidt (Olympia)	Jena 1869
Christ[1] (Bibl Teubn)	Lips 1869
Bergk[4]	Lips 1878
Fennell	Cambridge 1879. 83
Gildersleeve (Ol Py)	London 1885 (it ed 1890)
Bury (Nemea)	Lond 1890
Ed Boehmer (sicil epizephyr Oden)	Bonn 1891
Bury (Isthmia)	Lond 1892
Christ[2] (prolegg commentt instr)	Lps 1896
" (Bibl. Teubn)	Lps 1896

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΙ

ΚΕΛΗΤΙ

Strophae

⏑ — — ⏑⏑ — ⏑ — — ⏑ — ⏑⏑ — ⏓
89 ⏑⏑ — ⏑ — — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏓
— ⏑ — ⏑ — ⏑ ⏓
— ⏑ — ⏑⏑ — ⏓
— ⏑ — ⏑ — ⏑ ⏓
— ⏑ — ⏑⏑⏑⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑⏑ — — ⏑ — ⏑ ⏓
— ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑⏑ — — ⏑ ⏓
⏑⏑⏑⏑⏑⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ ⏓
⏑⏑⏑ — ⏑ — ⏑⏑⏑ ⏓
⏑ — — ⏑ — ⏑ — ⏑⏑⏑ ⏓
80 — ⏑⏑⏑ — ⏑ — ⏑ ⏓

Epodi

⏑ — ⏑⏑⏑ — ⏑ — — ⏑⏑ — ⏑ — — ⏑ — ⏑ ⏓
⏑ — — ⏑⏑ — — ⏑⏑⏑ — ⏑ ⏓
— ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑⏑ — — ⏑ ⏓
113? — — ⏑ — — ⏑⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑⏑ — ⏓
⏑⏑ — ⏑ — ⏑⏑ — — ⏑ — ⏑ ⏓
— — ⏑⏑ — ⏑ — — ⏑ — ⏑ ⏓
⏑⏑⏑ — ⏑⏑ — — ⏑ ⏓
⏑ — — ⏑ — — ⏑⏑ — ⏑ — — ⏑⏑ — ⏑ — —

στρ. α'

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·

De carminum inscriptionibus prll IV. Str vv 3 et 4 coniungebat Bergk; cf ad 73. Epod v 2 in duos versiculos dispescuit Ed Boehmer (v nott metr O III). 6 et 7 (cf 57. 86) in unum coniunxit Boeckh, divisit Bergk[3.4] cum Ty Mommsen (annot crit supplem p 9) Boeckhiana numerandi ratione non mutata.

εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
μηκέθ' ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέ-
ρᾳ φαεννὸν ἄστρον ἐρήμας δι' αἰθέρος,
μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν·
ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται
σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

ἀντ. α'

θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν,
ἀγλαΐζεται δὲ καί
μουσικᾶς ἐν ἀὼτῳ,
οἷα παίζομεν φίλαν
ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν.
ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου
λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις
νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν,
ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο δέμας
ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
κράτει δὲ προσέμειξε δεσπόταν,

ἐπ. α'

Συρακόσιον ἱπποχάρμαν βασιλῆα· λάμπει δέ οἱ κλέος

1—19 perierunt in *B* **3** γαρύεν libri, idem voluit (γαροῖεν scribens) cod Vat Achill isag excerpt Arat phaen p 51, 16 Maass, dor formam testantur scholl; prll Π^{86} **5** μηκέθ' ἁλίου interpoll, μηκέτ' ἀελ. boni omnes; prll Π^{11} **6** φαενὸν *AC*, φαεννὸν *E* (reposuit Boeckh), φαεινὸν *D* (Byz, Heyne) **10** ἱκομένους (Hermann ap Heynium 1798) boni omnes praeter *C*, qui ἱκόμενοι ex scholl (τὸ δὲ ἱκομένους ἀντὶ τοῦ παραγενόμενοι, scil αὐδάσομεν?), ἱκομένοις (-μένοισι) refertur e duobus vel tribus dett, aut nom (= *C*) aut dat exhibent Moschopp (= scholl p 57—58 Ab), dativum praetulit Tricl, defendit Hermann ap Heyn 1817 et opp VI 35 **12** πολυμάλῳ vett, πολυμήλῳ $A^{3}C^{3}$ Thom (Ahrens d d 153; cf ad O II 32): εὔκαρπος Sicilia audit ap Pind N I 14, ἀγλαόκαρπος fr 106, ἀριστόκαρπος Bacchyl III 1, ut πολύκαρπος Cyrene Pind P IX 7; Bergkium (ad Sim fr 28) πολυμάλῳ hyperdorismo admisso (cf prll Π^{21}) ad pecorum copiam referentem redarguit Ed Hiller Philol 52 (1893) 719 **20** cod *B* fol 1 incipit ἀλφεῷ libri nisi quod ἀλφειῷ V c libb Plut qu conv IX 15, 2; prll Π^{46} **23** συρακος(c)- *DEN*, συρακουσ- *ABC*, ἱππιοχ- vett, ἱπποχ- (prll Π^{55}) recc, -σίων vett, -κόσιον (-κούσιον) recc, -χάρμᾶν *B* (*AN*), -χαρμᾶν

ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ·
τοῦ μεταθενὴς ἐράσσατο Γαιάοχος
Ποσειδάν, ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθώ,
ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον.
ἦ θαυματὰ πολλά, καί πού τι καὶ βροτῶν
φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.

στρ. β΄

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέροισα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστόν
ἔμμεναι τὸ πολλάκις·
ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
μάρτυρες σοφώτατοι.
ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς
ἀμφὶ δαιμόνων καλά· μείων γὰρ αἰτία.

CDE, utrumque casum testantur scholia, genetivos tutatus est solus Kayser lectt Pind 1840 p 2 epodd γ΄ et δ΄ audacter mutatis

24 ἐν *AB*, om *CD* Thom, παρ' interpoll εὐάνορος D^{c1} (multi suprascr), ἐποικίᾳ var lect in scholl commemorata, Hermanno 1831 (opp VI 52) probata **26** ποσειδῶν *BCN*, ποσειδᾶν vulgo libri et edd ἔξειλε vett, corr Byz **28** θαυματὰ $BA\gamma\varrho^1 E\gamma\varrho$, ν l scholl *AC*, Eust II 400, 30, Od 1796, 2, Io Diac ad Hes scut 154 (a Boeckhio laudati), θαύματα $A\gamma\varrho^2 C p c^1$ ex scholiis cum quibusdam recc, θαῦμα τὰ vulgo ($C^{ac} C p c^2$) πού τι (om τι *B*) libri; prll Π^{78} **28b** φάτις vett, quem modo nominativum interpretantur scholl (οἱ λόγοι τῶν ἀνθρώπων schol *AB*, φήμη gl^1 N) distinguentes aut ante ὑπὲρ, ut schol *AB*, aut post λόγον, ut schol ined *E* (ἰσχύει gl *CE*), modo accusativum (ἔνιοι δὲ τὸ φάτις ἀντὶ τοῦ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων φασὶν schol *C*), unde φρένας in textum libr interpoll irrepsit. Unus e dett (*Z*) suprascr exhibet φάτιν (quod Boeckh recepit) ipsum quoque ex scholiis *** sque corruptis invectum (ἔνιοι δὲ φάτιν ἀντὶ τοῦ τὰς φρένας κτλ omisso φασὶν *ABEU* Rom, ἔνιοι δέ φασιν [*Q*] edidit Heyne). 'Admirabilia, inquit poeta, sane multa (eaque vera), sunt tamen opinor etiam quae hominum sermone (prll Π^{97}) ultra id quod unice verum est exornatae versicoloribus mendaciis fallant vel fallaciter proferant fabulae' (ἃ [κλέμματα] τὸν πολέμιον ἀπατήσας Thuc V 9, 15 τοῦτο ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι, ὡς Xen An V 7, 6, quod non iam audet dicere Lyc Leocr 55). Appositionem (φάτις — μῦθοι) agnovit Hermann ap Heyn et opp VI 35; βροτῶν | λόγον ὕπερ τὸν ἀλαθῆ φάτῑς | δεδαιδαλμένῳ ... μύθῳ? Bergk, φάτῐς = φάτιας (c schol *CE*) Mommsen supplem 4 (prll Π^{79}), (βροτῶν) φάτις' Maur Schmidt Pind Ol p CXVI (at cf Hermann opp I 250), φάται, item in scholl φάται ἀντὶ τοῦ ψευδεῖς λόγοι (coll Hesych gl φάτης· ψεύστης) Flach Jahrbb class Phil 119 (1879) 460, φύσιν Th Fritzsche ib 680; sunt etiam qui post φάτις vel post λόγον plenius distinguant ἀλαθῆ *FN*, ἀληθῆ vulgo **30** Χάρις Er Schmid, χάρις Bergk c Boeckhio **34** σαφέστατοι Hecker Phil 5 (1850) 440; σοφώτατοι exspectaveris cll N III 22—23; sed videtur μαρτ. σοφ. ad ἐπίλοιποι assimilatum esse

υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι,
ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

ἀντ. β'

δαμέντα φρένας ἱμέρῳ, χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις
ὕπατον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τῶὔτ' ἐπὶ χρέος.
ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ
ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι φῶτες ἄγαγον,
ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων,
ὕδατος ὅτι τε πυρὶ ζέοισαν εἰς ἀκμάν
μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
τραπέζαισί τ', ἀμφὶ δεύτατα, κρεῶν
σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

37—38 ἐς om Thomani; ἐς εὐνομώτατον τὸν ἔρανον praeoptavit Hermann opp VI 35, τὸν εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φιλάν τε? Bergk, ἐπ' εὐν., cetera cum Bergkio, Hartung. Mihi quidem articulus eximia quadam cum gravitate positus videtur, ut convivium illud, quod esset in fabulis, et celebratum re vera esse et ut pium atque sollemne ab omni fraude alienum fuisse significaretur (cf ἀνόμῳ τραπέζῃ Herod I 162) **41** χρυσέαισ κἀν' *C*, -σι κἀν *D*, -σιν ἀν' (vel ἀν) vulgo, χρυσέαισί τ' ἀν' Er Schmid; librorum lect (cf etiam schol Ξ 351) qui retinent, infinitivum μεταβᾶσαι aut cum Hermanno ex ἁρπάσαι suspendunt, aut cum Boeckhio ex δαμέντα ἱμέρῳ, pauci quod sciam asyndeto admisso e verbo φθέγξομαι. Erasmi honorem restituit Mauricius (ind len 1879 p 5 not) cll ἅρπας' ἔνεγκέ τε χρυσέῳ — δίφρῳ P IX 6 **43** δεύτερος Hecker Philol 5 (1850) 440 **46—66** perierunt in *B* post fol 2^{v} **47** κρυφᾷ *A* solus; prll Π^{83} φθονερῶν τε γειτ. *C* **48** ὅτι τε libri; grammatici Alexandrini et Aelius Aristides (I 442 D) quid legerint, non liquet, quamquam τεμόντες σε schol *C*, τεμών σε schol *E* et τὸν Πέλοπα κατὰ μέλη τμηθέντα ἑψηθέντα Aristides; τὸ τὲ περισσόν (ut in dichotomia, quam c Heynio statuunt Rauchenstein comm P II 9, Friederichs Pindd St 6) gl *F*; τε coniunctionem putabant Boeckh et Hermann, σε scr Bergk, τε (= σε) recte tuentur Christ Sitzgsb bayr Ak 1891, 28 [idem 1896 edidit σε] et Jak Wackernagel Indog Forsch edd Brugm et Streitbg I 1892, 361; prll Π^{76} ἐπ'·vett, ἀμφ' interpoll, εἰς e scholl Mommsen, recepit Bergk (addens 'nisi forte gravius vitium delitescit') **49** κατὰ μέλη (καταμ.) libri e scholl et Aristide, κάτα Hermann ap Heynium plaudente Boeckhio

50 δ' Ath 641^{c}, om partic *D* ἀμφὶ δεύτατα (ἀμφιδευ$^{\tau}$ *D*) libri omnes (= Greg Cor p 207), nisi quod ἀμφιδεύματα V^{ac} (ἀμφὶ δεύτατα idem p^{c}), unde ἀμφὶ δεύματα *W*; ἀμφιδευρα (de mensa secunda verba faciens) Ath, qui sententiam loci unus omnium rectissime videtur perspexisse. Sunt

ἐπ. β′

ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν· ἀφίσταμαι·
ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρους. 85
(55) εἰ δὲ δή τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποί
55 ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἕλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἅν οἱ πατὴρ ὕπερ 90
57b κρέμασε καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
(60) τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας ἀλᾶται.

στρ. γ′

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον 95
60 μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις

enim tres praeterea explicandi rationes a scholiastis significatae, quarum suum quaeque nostris temporibus invenit patronum: 1) τὰ βεβρεγμένα (τῷ αἵματι), unde ἀμφιδευτὰ τὰ Pauw nott in Pind 1747 p. 5, δεύματα (ἀμφὶ τραπέζαισι iungens) Boeckh, quae γεύματα interpretatur Lübbert ind Bonn 1888 p XI, 2) τὰ ἔσχατα *'nur die Extremitäten'* (antecepta quodammodo posteriore illa de Pelopis umero historiola) ἀμφὶ διεδάσαντο iungens Hermann ap Heyn et opp VI 58; contra 'nec quidquam reliqui fecisse' Rauchenstein commentatt Pind II 10, 3) καὶ τὸ τελευταῖον 'postremo' Mommsen suppl p 5—6. Eam fuisse deorum immortalium helluationem, ut luxurioso convivio instituto plura fercula apponi iuberent, quorum 'inter ultima' de pueruli membratim consecti cocti distributi tanquam de leporis vel turdi carnibus avide gustarent, vulgo credebant, Pindarus negavit. De gen cf τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ I III + IV 51, κρεῶν διαδιδόναι Xen Cyr I 3, 7; de praep ἀμφί c accus cf Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου O IX 96, nisi forte τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δευτάταις praeoptas **52** ἄπορον vett, ἄπορα interpoll, utrumque (ἄπορον ἀγαστρ.) cod *A* Ath 641d; cf ad P X 63 **53** κακαγ. boni, κακηγ. *N*pc c dett, -γόρος $A^{a}C^{t}$ (gl *E*), -ους $A^{s}C^{ac}DN^{s}V$ (Mosch), -γόρως *E* (Tricl); prll Π^{73} **57**a+b τάν (τήν) οἱ libri (cf P II 39), ἦν οἱ Hermann ap Heyn 1798. Duplex pronomen (οἱ — αὐτῷ) diserte testantur scholia (cf etiam I II 15), ἅν οἱ — καρτερόνωτον Hecker Phil V 442, ὑπέροπλόν οἱ, τὰν Hartung, ὑπέροπλον οἷον Maur Schmidt p CXVII, alia rursus idem ind Ien 1880 p 4, tum Fennell 1879, Breyer Anall P (diss Vrat) 1880 p 71, Buchholz Anthol Lyr Griech 1883 II 188, Bornemann Berl phil Woch 1885 p 1479, Jurenka Wien Stud 15 (1893) 153, Bury class rev 7 (1893) 207; tres emendationes Bergk invenit, quas neque ut reticeret neque unam ut ipse sibi probaret a se impetrare potuit; idem recte ὕπερ (prll Π^{68}); ὑπερκρέμας(c)ε Boeckh c libris; v nott metr **58** ἀεὶ vett, corr Byz; prll Π^{49} μενοινῶν κεφαλᾶς μολεῖν? Fennell, F' ὀΐων κεφαλὰν βαλεῖν? Herwerden studd 8, unde μὲν οἴων nescio quis. Finge animo lapidem nescio quo modo suspensum, caducum illum quidem in regis caput, sed nunquam aut cadentem aut, quidquid molitur alter ille Sisyphus, loco concedentem, ut quasi in caput ipsum impositus esse videatur; de verbi βαλεῖν notione cf prll Π^{93} **59** ἀπάλαμνον vett, ut Hes opp 20 aliquot libri, unde de correptione ante duas liquidas cogitant Ty Mommsen suppl 6, Heimer studd P 114; cf O X 80 **60** τέταρτος Pauw, pessumdans ut solet poetae sermonem,

ἁλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100
(65) δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
θῆκαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις
ἔλπεταί ⟨τι⟩ λαθέμεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
65 τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν ἀθάνατοί οἱ πάλιν 105
μετὰ τὸ ταχύποτμον αὖτις ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυάν
(70) λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, 110
ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

ἀντ. γ'

70 Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν
σχεθέμεν. ἐγγὺς ἐλθὼν πολιᾶς ἁλὸς οἷος ἐν ὄρφνᾳ 115
ἄπυεν βαρύκτυπον
(75) Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
75 τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα 120
Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσείδαον, ἐς χάριν
τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον,
ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων 125

sententiam tamen rectius assecutus, quam qui Comparettio duce (Phil 32 [1873] 227) quartum Tantali laborem enuclearunt laborum aeternitatem ἀθανάτους *AE* κλέψαις *DEAγρ* (τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ μετοχῆς gl *A*), κλέψας *AC*; prll Π[84] **63—64** οἷς *C* θέσαν αὐτὸν optimi libri, ἔθεσαν (quod recepit Bergk v 63 οἷς νιν proponens) αὐτὸν *PQ*, θέσσαν αὐτὸν pars Thomm, αὐτὸν om Byz, nec legerunt vett gramm: ἐποίησαν, αὐτὸν δηλονότι gl Vrat[a] (p 51 Boe); θέσσαν formam barbaram primus movit Schneidewin κτίσσαν scribens (forma θῆκαν propter praegressam δῶκαν, subsequentem προῆκαν repudiata), θῆσαν (lactabant) Ahrens ap Schneidewinum 1843 p 351, ἀφθίτους θῆκεν Hartung, θέν νιν Mommsen, τεθεῖσαν Homan (ed Lps 1876), ἄφθιτον θέσαν | οἷς νιν· Maur Schmidt ind lect Ien 1879 p 5, θῆκαν tuetur Rauchenstein comm Pind II 11 λαθέμεν vett nisi quod ληθέμεναι *DN*[i] (cf ad P IV 1), ⟨τι⟩ λασέμεν interpoll, ⟨τι⟩ λαθέμεν Calliergus Boeckh, λελαθέμεν (ἔρδων absolute accipiens) Mommsen, quod recepit Bergk[4], ἀνήρ τι Fέλπεται λελαθέμεν Jurenka Wien Studd XV 154 ἔρδων] de spir prll Π[16] **65** τοὔνεκά οἱ vett, οἱ transposuit Tricl **66** αὖθις *CE* **67** incipit *B* fol 11 (cf v 46) δ' om *C* **69** ἕτοιμον *A* **71** ἐγγὺς δ' vett, ἄγχι δ' interpoll, ἐγγὺς Bergk[(3)3.4]; prll p 9 **73** εὐρυτρίαιναν vett, corr Moschop, βαρύκτυπ' εὐρυτρίαιναν? (versibus coniunctis [πολλάκις? 32], metaplasmo admisso) Bergk **74** πὰρ ποσὶ interpoll ἐφάνη *A* (sed φάνη *A*[1]) **75** τῷ μὲν ἔειπε Ambrr Thom, τῷ δ' ἔειπε Tricl, τῷ δὲ Fεῖπε? Mommsen εἴ τοι *C* **76** Ἀμμώνιος ἔγχος Οἰνομάου τὸ ἅρμα ἤκουσεν schol Ambr, 'qui videtur ἔντος scripsisse, sed nihil novandum' Bergk

(80) ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλαcον.
ἐπεὶ τρεῖc τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέcαις
80 μναcτῆρας ἀναβάλλεται γάμον
ἐπ. γ'
θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει. 130
θανεῖν δ' οἷcιν ἀνάγκα, τά κέ τις ἀνώνυμον
(85) γῆρας ἐν cκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν,
ἀπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος 135
85 ὑποκείcεται· τὸ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.'
ὣc ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατο
86b ἔπεcι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεός
(90) ἔδωκεν δίφρον τε χρύcεον πτεροῖcίν τ' ἀκάμαντας ἵππους. 140
cτρ. δ'
ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε cύνευνον·
ἃ τέκε λαγέτας ἐξ ἀρεταῖcι μεμᾱότας υἱούc. 145
90 νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
ἀγλααῖcι μέμικται,
(95) Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείc,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πο- 150
λυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ· τὸ δὲ κλέος
τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις
95 Πέλοπος, ἵνα ταχυτὰc ποδῶν ἐρίζεται 155

78 εἰc *DE* **79** ὀλέcαιc B^i et Greg Cor p 210, -(c)cac rell **80** μναcτῆρας (μνηcτ. *D* c dett) vett, Greg Cor p 210, Tzetzes ad Lycophr 156, ἐρῶντας interpoll (= Philostr imagg I 30 [p 58, 17 Vindob]; sed μνηcτῆρεc I 17 [p 36, 9], ματῆρας (speculatores) Aristarchea abusus coniectura Il I 394 olim coniecit Bergk (μαcτῆρας nunc scribitur Eratosth Catast XXXI) **82** οἳc omnes ut videtur, corr Byz τά *A* (cum gl κατὰ τί) B^iC^{ac} Greg Cor p 212, τί $B^eC^{pc}D$ c rell, neque scholia formam τά agnoscunt, cá Pind scripsisse censet Jak Wackernagel; prll II^{77} **84** οὗτοc ἀεθλόc γ' vel οὑτοcὶ ἀεθλόc γ' Tricl **85** ἐπικείcεται Hecker Phil V 439 **86** ἔνεπεν *BC*, ἤνεπεν? Bergk; prll II^{65} ἐφάψατ' ὧν Byz **87** τε (post δίφρον) om *CDFN* (= Ambrr), unde (om τε) ἐν ante πτερ. invexerunt Byz χρύcειον *CO* **88** ἔλε τ' *D* ξύν- *A*, cύν- A^i **89** ἃ τέκε vett c scholl, τέκε δὲ vel τέκε τε interpoll, ἑλὼν δ' — ἔτεκε vel τέκετο? ('neque probabile Pindarum ἄτεκε pro ἔτεκε dixisse littera ᾱ augmenti loco servata') Bergk, ἔλε δ' tueri schol Eur Androm 107 ipse addens; ἔτεκε Ed Boehmer; de syll anc cf 80, 113, O II 99, IX 54. 58, X ep 3 μεμαότας vett c scholl, μεμαλότας hyperdorismum invehentes interpoll, τεθαλότας?? Schneidewin, probavit Hartung, Bergkium μεμαλότες ex novicio quodam epigrammate (948 Kaib) afferentem refutavit Ed Hiller Philol 52 (1893) 721 **92** ἁλφαιοῦ A^{ac} (ut ἀλφεοῦ vulgo), ἀλφειοῦ A^{pc} **93** πολυξενοτ. *BC* **94** τῶν Mosch c aliquot vett δρόμοις; πέλοποc· ἵνα *C*, iungens nimirum κλέος Πέλοποc, recte

ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

ἀντ. δ'

ἀέθλων γ' ἕνεκεν· τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἑκλόν
ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῶν. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
κεῖνον ἱππίῳ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
χρή· πέποιθα δὲ ξένον
μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε
ἴδριν † ἅμα καὶ δύναμιν κυριώτερον
τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι μήδεται
ἔχων τοῦτο κᾶδος, Ἱέρων,

96 ἀκμά τ'? A^{ac} (ἀκμαί τ' A^{pc}) θρασίπονοι D solus, casu opinor; sed cf nomm proprr Θαρσίπονος, Θερσίλοχος, Θαμικλῆς ap Fick et Bechtel 139—40, Jak Wackernagel verm Beitr gr Sprachk Basel 1897, 10; seiungenda videntur τανίσφυρος et τανίφυλλος in pap Bacchyl **99** ἀέθλων γ' Vatt (ABE), γ' om Ambrr ($CDFN$); particulae vim emphaticam pauci assecuti sunt; delere particulam quod sciam nemo est ausus ἕνεκα B ἀεὶ Vatt ἑσθλόν Ambrr (praeter N) c dett Vatt; prll II[17] **100** βροτῷ N c Tricl, βροτῶν e melioribus libris et paraphr[1] recuperavit Ty Mommsen suppl 10 (prob Bergk[4]) στεφανῶται B (ται ἀντὶ τοῦ ται A^{s}) **101** ἱππείῳ vett vulgo, ἱππίῳ CO^{ac} (Bergk c Hermanno et Boeckhio); prll II[50] **104** εἴ τιν'? Bergk ἅμα καὶ vett (cf scholl recc p 95, 13. 96, 15 Ab), ἄλλον ἢ Mosch (Er Schmid, Boeckh), ἄλλον καὶ Tricl, ἀλλὰ καὶ Hermann ap Heyn 1817 (honoris causa nominavit Boeckh expll 113, recep Bergk[4], parum recte; conferunt enim ἀμφοτέρα [vel -ότερον] — τε — δέ P IV 79, sed addere debebant μέν — ἀλλά P I 23, IV 273, ut quam tumide hoc loco ἀλλὰ καί dictum esset appareret), μᾶλλον ἴδριν ἢ Bergk[1], ἄμμε καὶ Mommsen (coll ἄμμε : ἅμα O IX 106; rec Bergk[5]), ἀμφὶ καὶ δυνάμει Maur Schmidt ind lien 1880 p 4 (coll ἅμα : ἀμφὶ N IX 52), ἀμάκι καὶ Ed Boehmer; AMA ex AMMA ex ΑΝΔΡΑ factum esse conicio ξένον μή τιν' ἄνδρα iungens, cl O II 93; de nominis (ἀνήρ) hyperbato cf etiam O I 17, N I 64, O IX 101, P III 105 καιριώτερον A **105** δαιδαλωσέμεν libri (pauci -σαίμεν, inter quos A cum apographo Redigerano, δεδαλω- alii), quam futuri temporis formam esse contra Bergkium (opp II 69) et Ty Mommsen (suppl 12) evicit Hiller Philol 52 (1893) 721 (μηδένα μ' ἔτι — ἐγκωμιάσαι vel δύνασθαι ἐγκωμιάζειν paraphr, κοσμήσειν schol 169 BC) **106—7** distinctionem post ἐὼν e codd male propagatam sustulit Hermann κῦδος $CEYϱ$, idem e suo coniecit Faehse, quod invito Hermanno ap Heyn 1817 receperunt Hartung (absurde scribens ἑαῖσι „*selber in seinen Gedanken*") et Bergk[4], κῆδος rell c scholl, κᾶδος Boeckh, τωὐτὸ (scil τεαῖσι μερίμναις) κᾶδος Goram Philol 14 (1859) 485, κῦρος Rauchenstein Rhein Mus 18 (1863) 364, recep Bergk[5], ἑκών (c Hermanno ap Heyn 1798) τοῦτο κέρδος 'libenter eum fructum meditatur' Maur Schmidt CXVIII, Αἰὼν τοῦτο κῦδος? Bergk[4]. Nulla opus mutatione; neque enim patroni omnes eo animo clientium vel pupillorum causam

μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκυτέραν τε ἕλπομαι 175
ἐπ. δ′
110 σὺν ἅρματι θοῷ κλεῖξειν ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων
παρ᾽ εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὧν
(115) Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἁλκᾷ τρέφει· 180
† ἄλλοισι δ᾽ ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ᾽ ἔσχατον κορυφοῦται
βασιλεῦσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.
115 εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν,
115ᵇ ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις 185
(120) ὁμιλεῖν πρόφαντον σοφίᾳ καθ᾽ Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ.

suscipiunt, ut ipsi sint in aegritudine: dei sollicitantur eorum quos diligunt periculis (A 56. 196, B 27, H 204, Θ 353) **108** εἰ δὲ καὶ μὴ *E* **109—10** τε] κεν Vatt, om Ambrr (*CDN*), particulam non exprimunt scholl, γλυκερωτέραν interpolaverunt *DN* κλεῖξειν *CE* (Byz), κλεϊξεῖν vir doct X^b (Philol 56, 1897, 80), quod edebant ante Thierschium, κλεΐζειν *ABDN*; νίκαν γλ. ἔτ᾽ ἔλπ. Hartung, ἔτι γλ. τὶν ἔλπ. Herwerden Mnem 25, 1897, 38. Vulgo aut νίκην subaudiunt male cl ἄλλαν (scil εὐτυχίαν εὐτυχέων) O VII 82 aut μέριμναν ex v 108; Boeckh c scholl recc γλυκυτέραν ὁδόν iungit, rectius vett grammatici ᾠδήν intellegere videntur (prll II^{99}), optime utrique verbis σὺν ἅρματι θοῷ non minus ad Musarum quam ad victoris currum relatis (O VI 22, I VIII 61); tum vero pronomine (σε) quod uno quasi ore testantur paraphrr et scholl aegre carebis: τε (F)ἕλπομαι scripsi cl 48; sententiam si spectas similior locus O XIII 105 quam P III 110 **112** ἁλκὰν *D*, idem suprascr ᾗ *E*, recepit Hartung (ᾧ | Μοῖσα scribens), ἁλκᾶν (= ἁλκᾶεν) ? Bergk **113** ἐπ᾽ interpoll c scholl vett, ἐν *V* c gl et schol *U* (Germani), om praepositionem vett c lemm scholl (ἄλλοι δ᾽ ἄλλοισι lemma *UV*), ἀλλ᾽ ἄλλοισιν ἄλλοι? (coll Archil 36) Bergk, omissionem dubitanter tuetur reliquis epodis mutatis Ty Mommsen suppl 13, ΑΜΦΑΛΛΟΙCΙ conicio cll N II 17, VIII 42, ἀμφί· ἐπί paraphrr O IX 13 (19) **114** βασιλεῦ *D*, -λεῖ D^b **115** σε (om τε) *V*, εἴη δὲ σὲ μὲν vel ἀλλ᾽ εἴη σε paraphr, unde δέ σε ? Bergk τοῦτον] λοιπὸν Herwerden studd 8 ὑψοῖς *D*, ὑφοῖ ? Bergk; cf de ποι O III 4 et prll II^{78} **115ᵇ** ἐμὲ δὲ *DN* **116** προφαντὸν *ABE* (Vatt), πρόφαντὸν *C* παντᾷ A^iDE, παντᾷ *IP*, πάντα *B* (πᾶν *C*), πάντας suo Marte interpolavit A^s; prll II^{82}

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ

Strophae

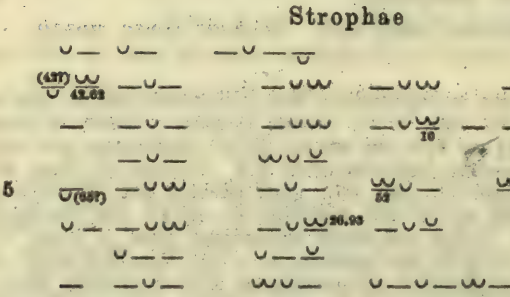

⏑ — ⏑ — — ⏑ — ⏓

(427) ⏑⏑ / ⏑ 42.62 — ⏑ — — ⏑ ⏑⏑ — ⏑ ⏑⏑ — ⏑ ⏓

— — ⏑ — — ⏑ ⏑⏑ — ⏑ ⏑⏑ / 10 — — ⏑ — ⏑⏑ / 8.28 ⏑ ⏓

— ⏑ — ⏑⏑ ⏑ ⏓

5 ⏑ (657) — ⏑ ⏑⏑ — ⏑ — ⏑⏑ / 52 ⏑ — ⏑⏑ 52 ⏑ —

⏑ — — ⏑ ⏑⏑ — ⏑ ⏑⏑ 26.93 — ⏑ ⏓

⏑ — — ⏑ — ⏓

— — ⏑ — ⏑⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑⏑ —

Epodi

— — ⏑ — — ⏑ ⏑⏑ / 15.35 — ⏑ ⏓

— ⏑ — ⏑ — ⏑⏑ ⏑ — ⏑ — — ⏑ — ⏓

⏑⏑ ⏑ — — ⏑ — ⏑ — ⏑⏑ ⏑ — — ⏑ ⏓

— — ⏑ — — ⏑ ⏑⏑ 98 — ⏑ ⏑⏑ — ⏓

5 19.99 / ⏑ — ⏑⏑ ⏑ — ⏑ — — ⏑ — ⏓

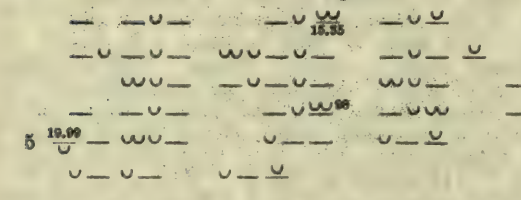

⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏓

στρ. α′

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
τίνα θεόν, τίν᾽ ἥρωα, τίνα δ᾽ ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἤτοι Πίσα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα
δ᾽ ἔστασεν Ἡρακλέης

Str v 3 (mutato 10) — — ⏑ — — ⏑⏑ ⏑ — ⏑⏑ ⏑ — — ⏑ — ⏑⏑ ⏑ ⏓ Bergk 6 et 7 dispescuit Boeckh[1], coniunxit idem[2], Bergkio placebat divisio, nisi quod de initio v 26[b] (δέ νιν) dubitabat; sed cf P II 90[b] (δέ τινος). Ep v 1 — — ⏑ — — ⏑⏑ — ⏑ ⏓ Boeckh (c Byz), — — ⏑ — — ⏑ ⏑⏑ — ⏑ — Mommsen Zeitschr f Altertumsw 5 (1847) 909, quem secutus est Bergk. De vv 2 et 3 v ad 76—77.

2 θεῶν *EV* τίνα δ᾽ ἥρωα *AE* τίν᾽ ἄνδρα *CD* 3 ἤ τοι (ἤτοι) *BCDA*[l]*O*[l], ἥ τοι *AO*, ἤτοι invexit Er Schmid (sed cf Jak Wackernagel Gr Akzent Basel 1893, 20); ἅ τοι? Mommsen suppl 14

ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου
γεγωνητέον, ὅπι δίκαιον ξένων,
6b ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·

ἀντ. α'

καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ
(10) ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
10 ὀφθαλμός, αἰῶν δ' ἔφεπε μόρσιμος,
πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων
γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἕδος Ὀλύμπου νέμων
ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφεοῦ,
13b ἰανθεὶς ἀοιδαῖς
εὔφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον

ἐπ. α'

15 λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων
ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἄν
Χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·
(20) λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
ἑκλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνᾴσκει
20 παλίγκοτον δαμασθέν,

στρ. β'

ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμπῃ
ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις

4 ἀκρόθινα *ABDE* (O X 57 vulgo), ἀκροθίνια *CN*^{ac}; vulgaris formae patronus exstitit Zenodotus (schol Ambr), quem non secutus est Aristarchus (cf ad 97), recte (prll Π^{55}); ἀκρόθις forma nunc in lapide delph inventa est BCH 19 (1895) 12, 47 5 δὲ om *A* 6 γεγωνητέον ὅπί (ὅπι *G*^{ac}*H*) libri c scholl; mire Germanus ἀντὶ τοῦ ὅπως καὶ καθά, gl *G* ὅπως, καθώς, quasi fuerit ὅπῃ (ὅπᾳ) δίκαιον ξένον libri c scholl vett, ὅπιν δίκαιον ξένον Hermann opp I 248 (recep Boeckh^1), ὅπῑ δίκαιον ξένων ap Heynium 1817 (recep Boeckh^2, Bergk^1), ἐν ὅπί Kayser lectt P 6, eidem postea (Wiener Jahrb Litter 105 [1844] 114) ὀπάον' ἑκλὸν ξένων placuit, ἐν ὅπί (ut Kayser^1), δικαιόξενον Karsten 1846 (ap Jonghium 112), γεγωνητέ' ἐνοπᾷ δικαιόξενον? Bergk^2, ὅπιν δίκαιον ξένων Hartung (recep Bergk^4), ἐπεὶ δίκαιον ξένων ἔρεισμ', (tum, opinor, ἄωτος ὀρθόπολις) Ed Hiller in schedulis 1890, ὅπιδι δίκαιον ξένων Bury class rev 7 (1893) 208. Restituit locum Hermann ὅπι δίκαιον ξένων scribens; de forma ὅπῑ prll Π^{75} 7 ὀρθόπτολιν *ADN* 10 ὀφθαλμοί *M* (non *V*) αἰῶν δ' *ACDN* (Ambrr) c scholl, αἰών τ' Vatt πλοῦτόν τε] ἐπ' ὄλβον τε Heyne (recep Bergk), ὁ πλοῦτόν τε? Hermann ap Heyn 16 τε om *C* (prll p 9) οὐδὲ (om ἄν) *A* 19 ἑσθλῶν *CDE* θνάσκει (θνή. *CDN*) libri; prll Π^{51} 21 πέμψῃ *A* solus (circumscribens αὐξήσῃ), recep Bergk^4 22 ἀναβᾶς(α)

(25) Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἶ μεγάλα·
πένθος δὲ πίτνει βαρύ
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις, ἀποθανοῖσα βρόμῳ
κεραυνοῦ τανυέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ
26b δέ νιν Παλλὰς αἰεί
(30) καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος·
ἀντ. β′
λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
μετὰ κόραισι Νηρῆος ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
30 Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον.
ἤτοι βροτῶν γε κέκριται
πεῖρας οὔ τι θανάτου,
(35) οὐδ' ἡσύχιμον ἀμέραν ὁπότε παῖδ' ἁλίου
ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν·
33b ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.
ἐπ. β′
35 οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
(40) τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει, παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·

ON^{3} all, ἀνακὰς (ex Hesychio) Schneidewin Philol 3 (1848) 120 γὰρ (λόγος) *A*, δὲ *A*^{i} c rell δ' ὁ Hartung (οὗτος ὁ λόγος scholl), recepit Bergk; cf P VII 9, N III 29 **23** πάθον *A* δὲ πιτνεῖ libri c scholl vett, tempus imperf flagitabat Mingarelli, unde δ' ἐπίτνει (c Beckio et Boeckhio) recep Bergk; ἔπιτνε βαρὺ ⟨τῶν⟩ Hermann (ap Heyn 1817, opp III 165), ἔπιτνεν Dissen aoristum esse rati; cf ad P VIII 93 **24** κρεισσόνων *DN* **25** μὲν ἐν] μ' ἂν *C* **26b** ὅ νιν? Bergk, v metr. Post hunc versum φιλέοντι (φιλέουσι *Cac*) δὲ Μοῖσαι (Μοῦσαι *A*) addunt libri praeter Triclinianos (ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης, περιττεύειν γὰρ αὐτό [αὐτῷ cod] φησι πρὸς ⟨τὰς⟩ ἀντιστρόφους schol *A*) **27** πατήρ, μάλα φιλεῖ Bergk πάις *A* κισσοφόρας? Bergk **29** νηρῆος *CpDpNp* c dett et Byz, νηρέως, νηρέος rell **30** τετύχθαι Hecker Philol V 441 ἤτοι] οὔτοι (infra οὔτι) Hartung γε om *B* Mosch **31** πέρας vett, πεῖρας Byz, quod recipere solent οὐ τί Ed Boehmer καμάτου Maur Schmidt Philol I 644, θανάτου | πεῖρας οὔτι κέκριται? Bergk^{2}, πέρας οὐ | κέκριταί τι θανάτου Ty Mommsen **32** ἀσύχιμον libri vulgo, ἀς. *E*, ἡς. *Ap* (idem suprascr θαλάσσῃ 28, ἥλιον 62, ψυχήν 70, ἠοῦς 83; cf ad O I 12), ἡσύχιμον reduxit Ty Mommsen Bergkio non oboediente; prll II^{21} ἁλίου *BEV*, ἀελ. *ACD* (recep Bergk, v 62 non item); prll II^{11} **33b** δ'] τ' *Aci* ἄλλοτ(ε) ἀλλοῖαι (ex O VII 95) *CpcDN* **34** μετὰ cl N III 84 Bergk c Boeckhio μετέβησαν interpretante **35** ἅτε (vel ἃ τὰ) πατρώϊα Hermann ap Heyn 1817, ᾧ τὸ πατρώϊον schol? Ty Mommsen^{3} **36** τόνδ' *CacFacOa* **37** ἄλλος χρόνος *Ai* (c schol *A*) ἄγεν? Heyne, post ἄγει dist (Boeckh) Ed Boehmer

ἐξ οὗπερ ἔκτεινε Λᾱον μόριμος υἱός
συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθέν
παλαίφατον τέλεσσεν.

στρ. γ′

ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινύς
πέφνεν οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον·
λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυ-
νείκει, νέοις ἐν ἀέθλοις
ἐν μάχαις τε πολέμου
τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις·
ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει
τὸν Αἰνησιδάμου
ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

ἀντ. γ′

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτός
γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν
Ἰσθμοῖ τε κοιναὶ Χάριτες ἄνθεα τε-
θρίππων δυωδεκαδρόμων
ἄγαγον· τὸ δὲ τυχεῖν
πειρώμενον ἀγωνίας δυσφρονᾶν παραλύει.

38 λάϊον libri, Λᾱον Hermann ap Heyn, λαΐον Ty Mommsen[2] μόρσιμος vett, γράφεται καὶ μόρσιμος ... ἡμαρτημένως διὰ τοῦ τ̄ schol *A*, μόριμος Byz **39** συναντώμενος *CD* alii **40** τελέσας *EFR* **41** ἐρινύς *E* (Schneidewin), ἐριννύς libri vulgo (retin Bergk) **42** πέφνε(ν) οἱ vett, πέφνεν ἑοῖ Mosch, ἔπεφνέ οἱ Tricl (c duob dett), quod recipere solent; cf 62 et prll Π[6] **43** ἐριπέντι vett, ἐριπόντι Byz, passivam formam tuentur Apoll synt p 280, 21 B, schol Π Π 342; cf Boeckh kl Schr V 368 νέων Herwerden studd 9: at μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμέ, πρᾶξιν, ipse monet poeta (fr 127) **45** Ἀδραστεϊδᾶν *A*[ac]*C*, Ἄδραστε· ἰδὼν *A*[1], Ἀδραστειδῶν Herdn II 275, 10, -εΐδαν (-είδαν) *BDE*, -ίδαν (pro -ίδων accipiens schol Ambr) accusativum esse ratus recepit Mosch, -ιδᾶν restituit Tricl; cf Ἐρατιδᾶν O VII 93 **46** ἔχοντα *E*[ab]*N*[s]*P*[s]*Q*[s], primus reposuit Er Schmid, ἔχοντι rell libri, tuebatur Didymus post ῥίζαν distinguendum esse ratus, quod persuasit Boeckhio, contra quem Hermann ap Heyn 1817; ἔχοντα utrum Aristarcho debeatur necne magna inter vv dd dissensio et est et fuit; schol Ambr ne quid decerneret ἔχον scribere satis habuit, quod Boeckh ἔχοντι, Bergk ἔχοντα supplevit; cum Boeckhio faciunt Chr Schneider app Pind suppl 64, Horn de Arist st Pindd 16, Schoemann phil Anz 15 (1885) 573, cum Bergkio Mommsen suppl 20, Feine comm Ienn II 268. Mihi quidem Aristarcheam lectionem ἔχοντα πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου Didymus cum intellegeret πρέπει τῷ Αἰν. ἔχοντι (vel ἔχειν) τυγχανέμεν inf claudicare ratus antiquiore lectione ἔχοντι tacite recepta diserte suam defendere videtur distinctionem **47** ante τυγχ. om τε *D* **50** κοινᾷ? Ty Mommsen, et κοινῇ cod Vind phil gr 318 (Γ″ Ab) **52** δυσφροσυνᾶν (παραλύει) *C*[ac] (cf paraphr *B*), -σύνας *C*[pc], δυσφροσύναν rell vett, Thom, (παραλύει) δυσφορᾶν vel δυσφρόνων inter-

ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος
53b φέρει τῶν τε καὶ τῶν
(60) καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν, 100
ἐπ. γ΄
55 ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον
ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ νιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον,
ὅτι θανόντων μὲν †ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες 105

poll, ἀφροσύναν passim occurrit in scholl ('antiqua, sed satis intempestiva correctio, quam non debebat Mommsen revocare' Bergk), π. δυσφρονᾶν c interpoll libb transposuit Guil Dindorf Zimmerm Zeitschr Altert 3 (1836) 11 (δυσφρονέων ἐπιλήθεται Hes Theog 102, ubi δυσφροσυνέων *MC* [cf Pind N VII 3 *D* et codd Eur Hel 1470], ἀφρόνη· ἀφροσύνη Bekk An 472; sed cf Lobeck Pathol I 423—4), quod recipere solent editores, in quibus Bergk (in adn coniciens ἀδοσυνᾶν ['ab hom voc ἄδοσ'] πάρλυσις) **53** τῶνδε καὶ *A* δαιδαλμ. *DE*, δεδαλμ. all **54** ἐπέχων Bunsen Gott i d Gesch III 440 ἀκροτέραν Hecker Philol V 441 **55** ἐτυμότατον *A*, ἐτήτυμον Romγρ (ν metr), ἀλαθινόν interpoll **56** εἰ δέ (δὲ) libri c scholl μιν Vatt ἔχων vett, ἔχει Byz. Apodosin facile suppleveris (ν c τρισόλβιός ἐστιν); at quanto gravius silentium! conferendus locus notissimus A 135, nisi quod prioris apud Homerum (ut saepius apud Atticos), hic alterius quasi periodi apodosis intercidit, neque absimilis A 580: quid vero, inquit, si quis non solum divitiis et virtutibus fuerit ornatus, sed etiam sacris arcanis initiatus 'noverit vitae exitum, noverit principium a Iove datum'! Locum sanissimum sanare certaverunt viri docti: εὖ δέ μιν? Boeckh in nott critt, εἴ γέ μιν idem in expll et kl Schr V 371, οἶδέ μιν? Bergk[3], ἓν δέ μιν? Schneidewin, εὖτέ νιν? Hermann teste Theod Fritzsche Jahrbb class Phil 1882, 147, εἰ δέ νιν ἔχων τις, οἶδεν ('si quis alius ... mente tenet, hic est') Schneidewino dubitanter praeeunte recepit Bergk[4]; alia rursus proposuerunt Kayser lectt P 7, Hartung, Herwerden studd 9, Bornemann Jahresb 1885[a] 87 (cf si placet eundem caelum et terras miscentem Berl phil Woch 1894, 1061), alii ἔχων ἐστίν intellegi iusserunt, quasi quicunque et divites et fortes fuerint, eos etiam initiatos fuisse necesse sit **57** ἐνθάδ' αὐτίκ' libri; ἐνθάδε tueri videtur Aristarchus, cuius interpretationem amplexus αὖτις pro αὐτίκ' scr Rauchenstein comm P II 14, probante Bergkio eodemque 'cum alia tum ἄντιτ' vel ἐστρὶς' suspicante. Aristarchea de mortuis redivivis poenasque ἐνθάδε luentibus opinione abiecta (Mommsen suppl 24, Rohde Psyche 500, 2 [[2] II 208, 3]) quomodo quod est in libris ἐνθάδε intellegendum sit quaeritur: Didymus (vel si quis alius ἁπλούστερον ἀκούων), Mommsenum si audis, ad τὸ μέλλον 56 rettulit ἐν τῷ ὑστέρῳ χρόνῳ exponens, Dissen cum verbo θανόντων coniungit, 'simulac mortui sunt hic sive decedunt hinc', quod cur addendum censuerit poeta, non assequor, ut quam male se habeat ἐνθάδ' αὐτίκα non dicam. Illud mihi videtur P cum gravitate quadam docuisse supremo die vitam nequaquam terminari, sed 'mortuorum invalida (ἀμήχανοι interpretatur Mommsen l c, ἀμένηνα κάρηνα conferunt Jongh p 308, Rohde Psyche l c) praecordia continuo utique (cf ἐχθρᾷ ἀνάγκᾳ 59) poenas luere'. Quid si Aristarchus parenthetica verborum τὰ δ' ἐν τᾷδε κτλ natura non perspecta ἐνθάδε interpolavit (opp ἐκεῖ, κάτω Chrysippus schol 104[3], κατὰ γᾶς Pind v 59)? ἔμπαν scriberem, si de adverbii mensura constaret; prll II[71], de adverbii notione P V 55, Lehrs Aristarch[3] 142, ἔμπαν· πάντως, ὅμως Hesychius

ποινὰς ἔτειαν — τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
(65) ἁλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ
60 λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ·

στρ. δ'

ἴσαις δὲ νύκτεσσιν αἰεί,
ἴσαις δ' ἀμέραις ἅλιον ἔχοντες, ἀπονέστερον 110
ἐϛλοὶ δέκονται βίοτον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χερὸς ἀκμᾷ
(70) οὐδὲ πόντιον ὕδωρ 115
65 κεινὰν παρὰ δίαιταν, ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίοις
θεῶν οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις
66b ἄδακρυν νέμονται 120
αἰῶνα, τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀχέοντι πόνον —·

58 τᾷ (τᾷ) διὸς *C*[? *D*^{ac}] all **59** ἐχθρὰ *A*^{ac} (cf scholl vett), ἐχθρὰ λόγον φράσαις' Ἀνάγκα Hartung ante v 55 plene distinguens, similiter Ern Maass Orph 1895 p 271—4; parum probabiliter uterque contempto pron τις **61—62** ἐν praep addunt altero versu *A*^{ac}*CDEV*, utroque *B* Thom (cf prll p 10), expunxit Mommsen; ἴσον δὲ ν. αἰεί, ἴσα δ' ἐν ἁμ. Mosch, Tricl (ἵνα ὀρθῶς ἔχῃ τὰ κῶλα πρὸς τὸ μέτρον p 130, 15 Ab), ἴσον δὲ ν. αἰεί, ἴσον ἐν ἁμ. male Boeckh, ἴσον δὲ ν. αἰεί οἷον ἐν ἁμ. Hartung, multa molitur Maur Schmidt p CXXI, ἴσαις δὲ ν. αἰεὶ ἴσον ἐν ἁμ. Bergk^4 (cum in ed III meliores libros secutus esset [ἴσαις θ' ἁμ.]). Boeckh ἴσον αἰεὶ ad ἅλιον ἔχοντες referens de sole perpetuo cogitavit, Bergk ἴσαις ad aequinoctia perpetua, ver quasi perpetuum, revocare maluit, Mommsen (Rhein Mus 18 [1863] 303, suppl p 25) e scholl vett ἴσαις interpretatur καὶ ἡμῖν τοῖς ζῶσιν ut 'sol qui superis occidat, inferis oriatur, et vice versa' (similiter Rohde Psyche 502 [^{2}II 210]). Pindarus, opinor, paribus inter se noctibus et diebus i e non interdiu solum, sed etiam noctu piorum animas semper sole frui voluit; cf fr 129, 1 **62** ἀεὶ *B* ἅλιον (ἅλ. *CFN*^{ac}) libri omnes, ἀέλ. Schneidewin^2, cf 32; ἀπονέστατον *CNØ*, ἀπονέστερον ἅμοχθον glossa in contextum delapsa *A* **63** ἐσθλοὶ *CD* recc δέκονται (quod coniecit Wüstemann apud Dissenum 1830) *A*, δέρκονται rell vett, adscr δὲ (= δέ-κονται?) *P*, νέμονται *D*^{b} e interpoll, δράκησαν Boeckh^1 (sed cf expll p 129), δεδόρκαντι βίον (δέδορκαν βίοτον)? Hermann ap Heyn 1817, δρέπονται Geel Bibl crit nov II 58 χειρὸς *EFN* ἀλκᾷ *B* (*B*^{i} non item), ἀλκᾷ χερῶν (om ἐν) interpoll χαράσσοντες? Bergk (Naber Mnem n s 9, 243). ἔγχεος? Bergk (cl schol ['Aristarcheo' Mommsen suppl p 28, Feine comm philol Ien II 1883, 272] τὸ ἄροτρον), ἔγχερος (ab ἔγχειρ, in eandem sententiam) Mommsen Rh Mus 18 (1863) 303, ἐν χρεὸς (= χρεοῦς) ἀκμᾷ Maur Schmidt p CXXI; traditas lectiones bene defendit Herwerden Pindd 8, studd 10 **65** κενεὰν vett (κενεὸν *A*^{1}, κενεὸν περὶ schol Arat 110, ubi utramque terminationem exhibet cod *M*), κεινὰν interpoll; illud (κενεᾶν) solus retinuit Ty Mommsen, hoc edunt e Calliergo, κείναν Madvig adv cr I 187 (contra quem Lehrs Rh Mus 30, 1875, 91); de forma adiectivi prll II^{66} ταμίοις *BD*^{a} παρὰ τιμαόροις Hartung **66** εὐορκίαισιν *D* Thom ὀδάκρυτον *A* **67** τοῖς δ' *A*^{1} (καὶ θεοῖς et ὑπὸ θεῶν explicant scholl Ambr 121 et Gott 122) ἀπροόρατον v l scholl ἐκχέοντι Ambrr (et *E*^{ac}*Q*^{ac})

ἀντ. δ′

(75) ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἑστρίς
ἑκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν 125
70 ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρό-
νου τύρσιν· ἔνθα μακάρων
νᾶσον ὠκεανίδες
αὖραι περιπνέοισιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, 130
(80) τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων,
73ᵇ ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει,
ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνους 135

ἐπ. δ′

75 βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθυος,
ὃν πατὴρ ἔχει ⟨μέ⟩γας ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,

69 ἐχέμεν *CNØ*, ἔργον cχεθέμεν Hermias in Plat Phaedr 152 Ast ('unde conicias cχέμεν, sed aoristus minus conveniens' Bergk⁴) 70 ἔστειλαν Hermias c vett (ἀπεστάλησαν gl *A*, ἐστάλησαν schol 123¹·², at ἐτελείωσαν schol Ambr, gl *B*), ἔτειλαν *X* c interpoll et Calliergo (e lemmate scholl?) 71 νᾶσον vett (praeter *G*, qui νᾶσος c gl ἀντὶ ⟨τοῦ⟩ νήσους), νᾶσον, νάσος νᾶσος recc (νᾶσος ... διὰ τὸ μέτρον Tricl p 134, 5 Ab); utrumque numerum testantur scholl; de forma prll II⁷⁸. Est insula Λευκή quae vocatur in Aethiopide (Procl chrestom p 238 W), unde quae de Achille tradit (vv 78—79, N IV 49) hausisse P videtur; eandem enim insulam Leucen et Macaron dici Plin NH IV 93 testatur, qua de re nuperrime Usener Stoff gr Epos Wien 1897, 11 72 περιπνέοισιν *CGIU*, -πνέουσιν *D*ᵖᶜ*ENV*, -πνέοισαν *B*ⁱ, -πνέοισαι *B*ᵉ 74 στεφάνοις *C*²*N*²*Ø* recc; κατ' ἐναλλαγὴν δὲ πτώσεως εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀναπλέκουσιν ὅρμους καὶ στεφάνους schol *A*; ἤτοι τὰς κεφαλάς gl *F* et scholl recc ex paraphr vet, unde κεφαλάς Boeckh recepit suadente Pauwio, parum recte; nam et archetypum στεφάνους exhibuisse et scholl (e coniectura?) στεφάνοις legisse veri simillimum; στεφάνας (partem capitis, 'nisi ea etiam στέφανος dicta est') Hermann ap Heyn, κροτάφους Karsten tria P carmm Traj Rhen 1825, ὅρμοισι τῶν κάρα ἀ. κ. στεφάνοις Hartung, ἐυστεφάνοις? Bergk², idem³ κροτάφους probavit (vel κροτάφοις more aeol), idem rursus⁴ ὅρμοισι τῶν σφέας (refl) ... στεφάνοις vel ὅρμοις (acc aeol) ἐ τῶν (= ἑττῶν = ἐκ τῶν coll titt Locr et κάπετον O VIII 38) χέρες — στεφάνοις (acc) proposuit, χερίδας ἀμπλέκοντι? Ty Mommsen, ὅρμοις σφε τῶν χέρες ἀν. κ. στεφάνοις Herwerden studd 10, ὅρμοισι (*in den Buchten*). τῶν χ. ἀ. κ. στεφάνους ('*von ihnen* [*den Blumen*] *winden sie Hände voll auch zu Kränzen*') Boehmer, τῶν γέρα τ' ἀ. κ. στεφάνους Jurenka Zeitschr öst Gymn 1895, 119. Tueor optimorum librorum (*AC*ⁱ*N*ⁱ*O* c Vatt) lectionem e verbo ἀναπλέκοντι subaudiens πλέκοντι cl I VIII 66: en nova quaedam antiptosis ὅρμοισι — στεφάνους 75 βουλαῖσιν ὀρθαῖσι *CNØ*, βουλαῖσιν ὀρθαῖς *C*ᵘ, βουλαῖς ὀρθαῖσι *D*, βουλαῖς (ἐν om Tricl) ὀρθαῖς Byz; cf nott metr 76—77 (ἔχει) γᾶς vett vulgo, γῆς *AC*², παῖς *N*², om *B*ⁱ, Κρόνος Tricl (135, 1 *A*), recep Boeckh ἕτοιμον Vatt, ut solent αὐτῷ interpoll πόσις πάντων *A*, πόσις ὁ π. rell ὕπατον ἐχοίσας παῖς θρόνον vett, ὑπέρτατον om παῖς interpoll γᾶς in priore versu neque testantur scholia vetera neque adhuc quisquam intellexit; tum ὁ μὲν Ἀρίσταρχος πόσιος γράφει

(85) πόcιc ὁ πάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίcας θρόνον. 140
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖcιν ἀλέγονται·

[ὁ πάντων del Maur Schmidt ind Ien 1879, 11; πόcιος manifestum mendum: legit Ar πόcιc ut alii omnes, ὁ πάντων autem videtur e coniectura scripsisse, cum antea ἁπάντων legeretur' Bergk] καὶ τὸν Δία ἀκούει cυμπότην εἶναι τοῦ Ῥαδαμάνθυος schol *A*, in fine addens ἔνιοι πόcιν ἤκουcαν τὸν cυμπότην, quod vix credibile (Bergk e suo adiecit καὶ τὸν πόcιν δεcπότην). Aristarcho patrem Iovem interpretanti obloquitur Didymus: ὁ δὲ Δίδυμος ἐπὶ τοῦ Κρόνου καθιcτᾷ τὸν λόγον (Gerhard, τὸν Κρόνον cod)· δν ὁ μέγας (Christoph Schneider 1844, ὀνομάcας cod, Κρόνον ⟨οὐκ⟩ ὀνομάcας· voluit Lehrs Pindarsch 11) ..ατὴρ πάντων ὁ Κρόνος ἕτοιμον καὶ ἀχώριcτον ἔχει πάρεδρον, unde ⟨μέ⟩γας poetae reddas (praeeunte Pauwio nott Pind 1747 p 16; cf etiam Schoemann philol Anz 15, 571); πάντων paraphrasta e v 77 subaudivit quemadmodum Byzantini (p 135—136 Ab) et πατὴρ πάντων et ὑπέρτατον πάντων intellegunt; δν πατὴρ ἔχει μέγας (de Iove) Aristarchum scripsisse coniecit Bergk, parum recte; sed videtur hoc quidem loco Magnae Matri (fr 79, 3) respondere πατὴρ μέγας (μεγάλοιο Κρόνοιο Ε 721, μέγας Κρόνος Hes Theog 459, 168, 473, 495). Reliqua iam dudum recte administraverunt Byzantini Aristarchea quae videtur coniectura παῖc explosa Didymum secuti; qui quae in commentariis videtur addidisse, Saturnum Telluris fuisse filium, Rheae maritum (πόcιc οὖν Ῥέας, τῆc ὕπατον ἐχούcης θρόνον [χρ' Ambr, corr Redig cum ed Rom], παῖc δὲ [exhibet haec verba codex ante τῆc ὕπ., transposuit Horn diss Gryphisw 1883 p 20 cl ed Rom] τῆc Γῆc. εἷc γὰρ [Maur Schmidt Pind p CXVIII, τῆc πίcηc γὰρ cod] τῶν Τιτάνων ὁ Κρόνος [χρ' Ambr, θρόνος Red, em Schmidt], οἳ Γῆc εἰcιν υἱοί), ea addidit Aristarcheam lectionem redarguens. Quae vero de Tellure summum solium obtinente narrant scholia (θρόνον δὲ αὐτὴν [Boeckh, αὐτοῦ cod] μέγιcτον εἰληχέναι [Bergk, εἰληφέναι cod] ὡc πάντα φέρουcαν καὶ τοῦ κόcμου νομιζομένην εἶναι ⟨καὶ⟩ θεῶν [Bergk, θεῶν expunxit Boeckh, θεὸν? Schneider] τροφόν, ὡc καὶ ὁ ποιητὴc· ζείδωρον ἄρουραν), ad aliam rursus si non recensionem, at certe interpretationem pertinere apparet.

Locus coniecturis ut qui maxime vexatus: δν τε παῖc ἔχει Γᾶc ἑτοίμον αὐτῷ πάρεδρον dubitanter Kayser 1840, eidem postea placuit δν τε Γᾶc ἔχει γόνον ἑτ. metro exa-quato, δν πατὴρ ἔχει πάιc ὁ Γᾶc ἑτ. παρ. (del αὐτῷ)? Bergk, δν πατὴρ ἔχει γόνος ὁ Γᾶc ἑτ. Schmidt Didym 217, δν πατὴρ ἔχει ⟨χθονὸc⟩ ἑτ. Mommsen[1], ⟨Διὸc⟩ Mommsen[2] (prob Kaibel Herm 19, 248), δν πατὴρ ⟨θεῶν⟩ ἔχει ἑτ. Schnitzer progr Gymn Ellwangen 1867, 17, δν τε Γᾶc ἔχει πάιc ἑτ. Christ[1], δν πατὴρ ἑναccέ ποθ' ἑτ. αὐτῷ πάρ. Maur Schmidt Pind CXXI, δν πατὴρ ἔχει πέλας ἑτ. αὐτῷ π. idem Ind Ien 1879, 14, δν πατὴρ ἔχει πατρὸc ἑτ. Fennell, δν πατὴρ ἔχει κάτω ἑτ. Mezger P Siegesl 164, δν πατὴρ ⟨δίκας⟩ ἔχει ἑτ. Bornemann ap Bursianum 1885[a] 88. In altero versu constituendo plerique cum Triclinio faciunt; πόcιc ὁ Ῥείας ὄφᾳ τὸν ἔcχατον ἔχει Γᾶc θρόνον Maur Schmidt 1869, πόcιc, ὁ Γᾶc παῖc, Ῥέας ὑπέρτ. ἐχ. θρ. idem 1879, πόcιc ὁ πάντων ('dominus') Ῥέας θ' ('coniunx') ὕπατον ἐχ. θρ.? Bergk (propter versuum inaequalitatem, frustra cll Aesch sept 170 ~ 178 D[5] ἑτεροφώνῳ cτρατῷ ~ μελόμενοι δ' ἀρήξατε, Eur IA 277 ~ 288, 253 ~ 265 D, Pind O X 57), Ῥέας ὕτατον ἐχ. Γᾶc θρόνον Kaibel Herm 19 (1884) 248, πάιc ὁ π. Ῥ. ὑπέρτατον ἐχ. θρ. Bornemann ap Burs 1885[a] 88, denique Ed Boehmer 1891 post πόcιc ὁ π. ('dominus omnium') distinguit, quam distinctionem cave confirmari credas codicibus optimis *AB* (cf scholl et Philol 54 [1894] 287) ·

Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
λιταῖς ἔπειϲε, μάτηρ·

στρ. ε'

ὃϲ Ἕκτορ' ἔϲφαλε, Τροίας
(90) ἄμαχον ἀϲτραβῆ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,
Ἀοῦϲ τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ'
ἀγκῶνος ὠκέα βέλη
ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
φωνάεντα ϲυνετοῖϲιν· ἐϲ δὲ τὸ πὰν ἑρμηνέων
(94) χατίζει. ϲοφὸϲ ὁ πολλὰ εἰδὼϲ φυᾷ·
86ᵇ μαθόντες δὲ λάβροι
παγγλωϲϲίᾳ κόρακες ὣϲ ἄκραντα γαρυέτων

79 ἔνεικ' libri; prll Π[88] 81 Ἕκτορα ϲφάλε *A* (ἔϲφαλε P VIII 15, I III + IV 53) Τροίας libri, Τρῳας Boeckh; prll Π[45] 85 φωνάντα *A*, φωνᾶντα interpoll plurimi, φωνεῦντα c tribus Moschopp Eust prooem p 6, 9 Ab, idem II p 775, 48 (= Cram An Par III 242, 27) ὡς ἀπὸ τοῦ φωνέοντα·, πὰν] prll Π[71] ἑρμανέων conieceris cll caφανής δυϲτανόϲ εὐδιανόϲ; sed in voce obscura exspecto testimonia 86ᵇ λαῦροι *AE*[ac] (cf P II 87); λάβρῳ? Bergk 87 γαρύετον libri c scholl et testimoniis (Aristid II 34 D, Theophyl Bulg epp 6 p 12 Meurs, Greg Cor p 218) omnibus. Nam e scholiastis unus quod aliam formam exprimere videtur (οἱ δὲ μαθόντες ἄκραντα γαρύειν ἡϲϲονέϲ εἰϲι τῶν καθ' αὑτοὺϲ ὅ,τι δήποτε μαθόντων ἢ ἐπιϲταμένων *B*), cum εἰδὼϲ et μαθόντες pro synonymis accepisset, quid dativo φυᾷ oppositum esset quaerens γαρύετον videtur nomen subst (ut βίοτον) esse iussisse; cetera quomodo iunxerit parum liquet. Nec refragatur κόραξ, μᾶλλον δὲ κολοιόϲ, ἄκραντα γαρυόμενοϲ Διὸϲ πρὸϲ ὄρνιχα θεῖον κατὰ Πίνδαρον a Simplicio laudatus (Arist cael p 42, 17 Hbg). Ac ne ii quidem, qui in verbo γαρύετον offendebant, de lectione dubitabant: quo modo accipiendum esset inter se dissidebant. Alteri igitur (iidem videlicet, qui dualium formarum adeo amantes erant, ut ubicunque fieri posset vel non posset inveherent) aut omnes sciolos aut unum Bacchylidem significari dicebant (scholl 154 § 1, cf schol Ambr extr; Simonidem nuncupat schol B), alteri (quippe severius numerum castigantes) duos Pindari adversarios tantum non digito monstrari rati, Simonidem et Bacchylidem, καλῶϲ ἄρα ἐξείληπται τὸ γαρύετον δυϊκῶϲ (schol 158 § 2, init schol Ambr 154). Quod cur displiceat exponere non est huius loci neque Coraeem aut Tisiam morari in animo est: γαρύεμεν (v supra) Dawes, ἄκραντα γαρύεται (nom sing γαρυέτηϲ!) Hartung, γαρύεται (schem Pind) Ty Mommsen, emendavit locum Bergk[4] nulla fere mutatione γαρυέτων coniciens, ut esset imperativus acrimoniae (cf notissimum οἱ δ' οὖν γελώντων Soph Ai 961) numero plurali. Formam ipsam ut probaret, in imperativo dualis numeri personam tertiam incertissimam esse exponere et ἔϲτων α 273 (A 338) commemorare satis habuit. Ego κομείτων quod scripsit Aristarchus Θ 109 (κομείτην Zenod, 'alii fort κομεύντων' Bergk) plur num esse dixerim cl Cram An Ox I 398. Sed poterat Bergk etiam Archimedem afferre (Ahrens II 322, Heiberg Fleckeis Suppl 13, 1884, 563), ἐν ἐπαρῇ ἔϲτων IGA 381ᵃ 21 = Cauer Del[2] 496, πράκτιμοι ἔϲτων Wescher-Foucart 32, 9 = Collitz 1697 et ἴτων πάλῳ λαχόντεϲ Aesch Eum 32. Qua lectione recepta mirum quantum sententia proficit; nam cum antea ex otiosa

ἀντ. ε′

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον·
ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ· τίνα βάλλομεν 160
ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς εὐκλέας ὀ-
ϊστοὺς ἱέντες; ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις 165
αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν
φίλοις ἄνδρα μᾶλλον 170
εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα

ἐπ. ε′

Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἐπέβα κόρος
οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλλὰ μάρτων ὑπ' ἀνδρῶν, 175
τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς

quadam atque infinita contemplatione poeta ad rem propositam animum suum revocare visus sit, nunc 'garriant, inquit, isti per me licet! equidem iam arcu petam destinatum'. Bergkii emendationem adhuc nemo quod sciam recepit aut probavit, imperativo probato secundam personam γαρύετε praeoptavit Herwerden Pindd 9. Ceterum de plurali formae γαρύετον numero cl terminatione aeolica -ντον cogitavit Jak Wackernagel (in litt ad me datis 1898) 88 ὄρνιθα Theophyl l l cum U^a et parte Ambrr (*A*^{i}*NV*), ὄρνιχα Simplicius l l cum rell 89 post τόξον plene dist Ty Mommsen c Calliergo, post θυμέ Heyne 91 ἀκράγαντα aliquot dett et plurimi interpoll, recep Hartung; cf O VIII 48 τανύσσαις vett plerique, τανύσαις *E*, τανύσας *HI*; et optativum et participium exprimunt scholl, optativum praetulit plenius infra distinguens Boeckh 92 αὐδάσομεν (sive compendio quodam male intellecto, sive memoria in tritissimum locum O I 7 delapsa) *B* (c lemm^a scholl h l et schol *G* O II 16), recep Boeckh^1, idem^2 -μαι redonavit Hermanno ὄρκιον (om ἐν) *CN*, μεθ' ὅρκιον *A*^{i} 93 γε (ut iam Er Schmid scr) *A*, γ' rell, τ' *C*^{ac} et scholl O II 16 *BGU* 95 ἔβα interpoll, v met▸ 96 συναντώμενος *CE* 97 κρύφιόν τε θέμεν ἐσ(θ)λὸν κακοῖς (nisi quod vitiose [cf ad P IV 2] θέμεν' ἐλῶν *A*) vett omnes, interpolatione antiquissima, quae inde orta esse videtur quod per imprudentiam vel κρύφον substantivi satis insoliti in locum κρύφιον adiectivo substituto vel ΕΣΛΟΝ pro ἐσλόν accepto, audacter utique καλοῖς in κακοῖς mutavit nescio quis ante Aristarchum (Zenodotus v c, quem in simili re non secutus est certe Aristarchus v 4); κρύφον et ἐσλῶν καλοῖς corr Aristarchus (an κρυφόν? Herdn I 225, 2 L), ἐσλὸν κακοῖς tuentur Wiskemann progr gymn Marb 1876 p 3 et Ed Boehmer. Sed τὸ λαλαγῆσαι θέλων graecum esse omnes fere negant praeeunte Hermanno (ap Heyn). Mihi etsi quod a quibusdam (Jongh, Gildersleeve) adfertur (ἐπωφελεῖν δυνάμενοι) τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν Soph OC 442 non prorsus simile videtur esse, tamen articulum poeta nescio an propterea necessarium hoc loco duxerit, quia invidi homines cum strenue quidquam facere nec possint nec audeant, in garrulatione ipsa vitae suae quasi tabernaculo collocato id fortiter agunt, ut inani tumultu obstrepatur vera laus. Recentiorum hominum coniecturas: Pauwii, Bothii, Beckii, Hermanni (τιθέμεν 1798, quam ipse non tenuit τὸ λαλαγῆσαι — κρύφον τε iungens

ἔργοις· ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν,
(109) καὶ κεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, 180
100 τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

1817), Hartungi, Ric Stein de artic ap P usu 1868, 43, Maur Schmidt p CXLII, alteram eiusdem viri ap Paul Feine comm Ien II (1883) 276, Rud Rauchenstein Phil 36 (1877) 65, Ott Schroeder studd p 8, Fennellii 1879, Henr van Herwerden Pindd 9, Naberi Mnem n s 12 (1884) 31, Hug Jurenka Wien Stud 15 (1893) 7, Bergkii denique varia temptamina (Jahrbb klass Phil 99 [1869] 181) perscribere longum est. Facillima quidem mutatio est a Ric Stein proposita (ὁ pro τὸ); denique segregatis verbis καλοῖς ἔργοις iisque cum v 99 (ὅσα· ἔθηκεν) coniunctis ἀλλὰ μαρτῶν γὰρ ἀνδρῶν | τὸ λαλαγῆσαι θέλειν κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν? praeeunte aliquatenus Hartungo Bergk⁴ 98 ἔργοις ἔπ'· εἰ Kaibel Herm 19 (1884) 249 περιφεύγει *A* 99 κἀκεῖνος vett, ἐκεῖνος interpoll, quod probaverunt plerique, καὶ οὗτος? Mommsen suppl 38, καὶ κεῖνος e Mommseno edidit Bergk⁴; etiam ἐσλῶν 19 integro iudicio spondeum esse arbitrabere

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΕΙΣ ΘΕΟΞΕΝΙΑ

Strophae

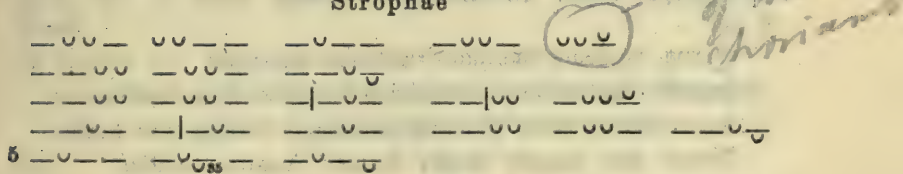

Epodi

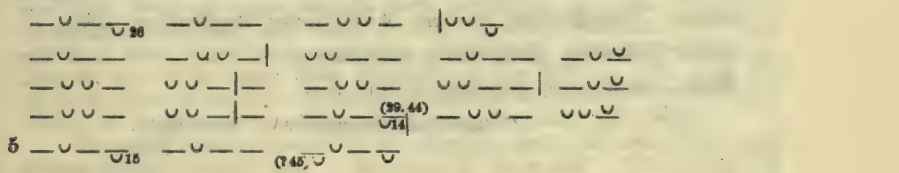

στρ. α′

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἁδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ᾽ Ἑλένᾳ
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὔχομαι,
Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρ-
θώσαις, ἀκαμαντοπόδων 5

Incisiones constanter admissas brevioribus carminibus exceptis lineola | schemati inserta significavi, velut O VIII str 1, XIII str 7, P VI 1, VII str 5. In commissuris membrorum plerumque separare versus malui, velut O I ep 6, II str 6 (haec quidem cum Bergkio), X ep 1, P I ep 7. 8, II ep 1. 2, V str 7, N I ep 2. 4, IV str 3, VI str 1. 7, I III + IV ep 5. 6, V str 6.

In huius carminis versibus discribendis consentiunt fere cum Boeckhio[2], praeter Eduardum Boehmer arithmeticae illum potius quam metricae artis ratione habita str v 3 in trinos, 4 in binos versus dividentem, ep v 1 tres syllabas ad sequentia trahentem, 2. 3. 4 in binos versus dispescentem.

1 φιλοξένοις *BCE* ἁδεῖν *A*, ἀδεῖν *BC(D)E*; prll Π[9] 3 ὀρθώσαις *AB*, -σας rell

ἵππων ἄωτον. Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέ-
στα μοι νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

ἀντ. α'

ἀγλαόκωμον· ἐπεὶ χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἔπι στέφανοι
πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν
αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν
Αἰνησιδάμου παιδὶ συμμεῖξαι πρεπόν-
τως, ἅ τε Πίσα με γεγωνεῖν· τᾶς ἄπο
θεόμοροι νίσονθ' ἑπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

ἐπ. α'

ᾧ τινι, κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας
ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας,
μνᾶμα τῶν Ὀλυμπίᾳ κάλλιστον ἀέθλων,

στρ. β'

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ·
πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτει πανδόκῳ
ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀν-
θρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶν.

4 ποι *ABE*, idem *C* altero loco (nam vv 4—11 inde a Μοῖσα bis habet), τοι *D*, που *C* pr loco (secus visum Mommseno) c scholl; de particulae et notione et forma Jak Wackernagel KZ 33, 21; prll Π[76] παρέσται *D*; παρέστη, ἐπῆλθε, ἔρχεται (ubi male ἐρχέσθω Vatt) exponunt scholl Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρίστα μοι Boeckh consentiente Hermanno (retr kl Schr V 381), Μοῖσα δ' οὕτω μοι παρεστάκοι Mommsen[1], Μοῖσα Τιτωποῖ, παρίστα μοι? (nomine e Τιτόπλοος et Τιτώ ficto opp Π 654) Bergk, Μοῖσα δ', Οὐλυμποῖ, παρίστα μοι Maur Schmidt ind lien 1879, 9, οὕτω μοι παρεσταίη Naber Mnemos 12 (1884) 38 **7** θεόδματον *ADE*, θεόδμητον *BC*, ubique restituit Ty Mommsen; prll Π[21] **9** πὰρ παιδὶ (ex ποδὶ?) *B* συμμῖξαι libri, συμμῖξαι Schneidewin πρεπόντως] θήρωνος *B* με] ἑ Hartung γεγωνεῖ? Pauw p 21, γέγωνεν Christ[1], 'neutra coniectura probanda, nam tunc μοι scribendum' Bergk[4], sed cf ἀλλά με Πυθώ ... ἅπτει P X 4 **10** θεόμοιροι meliores, θεόμοροι *MP* Tricl, θεύμοροι Mosch, quod recepit Boeckh; prll Π[42] νίσσονθ' *C* (altero loco, v supra) *D* Tricl, νείσσονθ' Mosch; prll Π[61] **12** βλεφάρων *AC* **13** βάλλῃ *D*, βάλοι Tricl **14** σκιερᾶν *A* ἔνεγκε *E*, ἔνεικεν vulgo, prll Π[88] Ἀμφιτρυωνίδας vett (tuentur scholl metr), corr Byz **15** ὀλ- vett, οὐλ- Byz; prll Π[3] **16** πείσαις *B*, -ας rell λόγῳ].ὅτε Γ'' c interpoll **17** αἴτει $Bp^{ac}CD^{a}$, ἔτει D^{i}, αἰτεῖ $AB^{ac}EN$ (receperunt Calliergus, Ty Mommsen) **18** ἄλσει *C* (ut saepius) σκιερόν *CD*. Post λόγῳ plene dist Boeckh, quem de grammaticorum (Greg Cor, Eustath) invento αἶτος· τέμενος, ἐνδιαίτημα

ἤδη γὰρ αὐτῷ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγι-
σθέντων, διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

ἀντ. β′

καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾷ
θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ·
ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν
βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.
τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀ-
ξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἁλίου.
δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύεν θυμὸς ὥρμα

ἐπ. β′

Ἰστρίαν νιν· ἔνθα Λατοῦς ἱππόσοα θυγάτηρ
δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν,
εὖτέ νιν ἀγγελίαις Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν

disputantem traditamque lectionem prudenter defendentem vide nott cr 364; cf etiam Heimsoeth Rhein Mus 5 (1847) 6 Διὸς — πανδόκῳ Ἄλτει non Διὸς Ἄλτει ut vulgo referunt (post Boeckhium n cr 363) Gisb Koen (Greg Cor p 220 Sch), Διὸς Ἄλτει π. ἄλσαι (ab ἄλδω) Hermann 1798, tum pro ἄλσαι idem ἔμμεν proposuit, λόγῳ π. φρονέων, Διὸς αἰτῶν Hartung, λόγῳ π. φρ. Δὶ ὅτ' αἴτει Maur Schmidt ind Ien 1879, 9, Διὸς αἰFει κτλ vel Διὸς Ἄλτει π. δοῦναι? et paullo infra 'fort ἀνθρώποις τ' ἀρετᾶν στέφανον, ut ξυνὸν quemadmodum ἀμφότερον adverbium sit' Bergk

19 αὐτοῦ πατρὸς (e schol[32]?) *C*[3]; αὐτῷ (sc igni, quo usus sacra fecit) Hecker Philol 4 (1849) 488 20 μήνη *D*, μήνα rell 21 μεγάλαν *A* πενταFετηρίς (non πεντεFετ.) habent tabb Heracl I 105, II 35, item Chior III saec plebisc Dittenb 150, 29 ἁμᾷ vett, ἅμα interpoll, ἁμῷ Heyne; prll II[82] 23 δένδρε' ἔθαλλεν, at 32 δένδρεα θαύμαινε libri βάσσαις Ambrr 24 ἁλίου *BE*[ut] c plerisque, ἀλ. *D*, ἀελ. *AC* (Bergk); prll II[11] 25—26 πορεύεν *A* sclus, -ε.ν vulgo; prll II[36] θυμὸς in θυμὸν, tum rursus in θυμὸς mut *C* (cf O I 28) ὥρμα (quod Boeckh coniecit kl Schr V 261) c gl ἐκίνει *A*, ὥρμαιν' omnes rell. (retin Bergk) Ἰτρίαν νιν vett vulgo, Ἰστριανήν *Byρ* e scholl, recep Byz, Ἰστρία (Artemis) νιν ἔνθα Aristarchus. De infinitivi structura cf ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμιζέμεν Φ 571, de intransitiva verbi πορεύειν notione Ξάνθον ἤπειγεν ... καὶ ἐς Ἴστρον ἐλαύνων O VIII 47; verbum ipsum Homero ignotum, verbi usum intransitivum Attici scriptores non sunt imitati, quo magis collaudandi veteres grammatici, quod poetam corrigere noluerunt, παραγενέσθαι πορεύεσθαι ἐλθεῖν exponentes cum Aristarcho. Minus religiosi certe recentiores: ἐς γαῖαν βορείαν θυμὸς ὥρμα, Ἰστρία νιν ἔνθα (hoc c Aristarcho) Hartung, ἐς γαῖαν παρελθεῖν Bessler de praep usu ap P 1862 p 4, ἐς γαῖαν πόρευσιν θυμὸς ὥρμαιν' | Ἰστρίαν· ἵν ἔνθα ('ubi eum' cl Apoll pron 82, 25 RS; Ἰστρίαν ἵν· ἔνθα praeierat Grashoff Allg Schulzeitg 8, 1831, 708) coni Bergk, ἐς γαῖαν πόρευεν θυμὸς ὁρμᾶν Maur Schmidt p CXXVIII, ἐς γαῖαν πόρευ' ἔνθυμος ὅρμα Ἰστρίαν idem ind Ien 1879 p 8, ἐς γαῖαν περαίνειν Naber Mnem 12 (1884) 28, πόρευεν θυμὸς ὁρμᾷ Christ[2]. De pronominis νιν mensura prll II[79] 27 πολυγνάπτων *C*; prll II[58] 28 μιν omnes libri, prll II[79]

χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἄν ποτε Ταϋγέτα
ἀντιθεῖς' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

στρ. γ'

τὰν μεθέπων ἵδε καὶ κείναν χθόνα πνοιαῖς ὄπιθεν Βορέα
ψυχροῦ· τόθι δένδρε' ἐθάμβαινε σταθείς.
τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν δωδεκά-
γναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
ἵππων φυτεῦσαι. καί νυν ἐς ταύταν ἐορ-
τὰν ἴλαος ἀντιθέοισιν νίσεται
σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

ἀντ. γ'

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλυμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου
διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὧν πᾳ θυμὸς ὀ-
τρύνει φάμεν Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος εὐίππων διδόν-
των Τυνδαριδᾶν, ὅτι πλείσταισι βροτῶν
ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

29 χρυσεόκερων *A* solus, ut χαλκεομίτρα N X 90 *BD* θήλ. ἔλ. *CN* ἄξειν? Christ **30** ἱεράν vett, ἱράν Tricl, prll Π[42]. Hiatus post dativos in ᾳ et ψ exeuntes legitimi exempla collegit Ty Mommsen suppl 166; Ὀρθωσίας ἔγραψεν Ahrens Philol 3 (1848) 235 **31** εἶδε *AB* κἀκείναν libri, καὶ κείναν Boeckh πνοιᾶς Calliergus, recepit Boeckh; dativum soloecum dicit Herwerden (studd p 12), credo etiam ἔνδον ἄλσει, Σκαμάνδρου χεύμασιν ἀγχοῦ, alia ὄπισθε(ν) *B*[ac]*D* βορέαο *A* c codd quibusdam Greg Cor p 220', βορέου *CNUD*[s], βορέα rell; prll Π[42] **32** θάμβαινε (quod, ut hymn Merc 407 Hermann, coni Bergk[2]) *A* (ἐξεπλάγη paraphr), θάμενε *D*[ac], θάμαινε *OP*, θαύμαινε (θαύμενε) plurimi; θαυμαίνει Boeckh (cf 23), θαύμανε Kayser lect Pind p 10; de augm prll Π[89] **33** μιν *A* solus δωδ- libri; prll Π[55] **34** καὶ νῦν vett, καί νυν Tricl, καὶ νὺν Bergk; prll Π[69] νεί(c)c. Byz **35** διδύμοις *A*, διδύμοισι vett vulgo, διδύμμοις Mosch, διδύμνοις novavit Hermann 1798 (ap Heyn III 398) plaudente saeculo; prll Π[4] **36** ἐπέτραπεν *AB*[s], ἐπέτρεπεν rell vett οὐλυμπόνδε vett vulgo, ὄλ. *NO*; prll Π[3] **38** δ' ὧν libri, δ' οὖν conicio; prll Π[40] πᾷ (πᾷ πᾶι) *A*[ec]*B*[litt]*CDE* (ποῖ? *A*[ac], πᾶ? *B*[ac]), πα interpoll; testantur σύνδεσμον παραπληρωματικόν scholl, πως (schol) et που (gl) exponit *A*, tuentur πᾳ Kayser lect Pind p 11 cum φάμεν coniungens, Rauchenstein comm Pind II 21 cum διδόντων, Mommsen suppl 46 etiam cum sequentibus vv 39—41; πὰρ θυμὸς ὀτρύνει c duob codd Moschopp (altero [ac]) Boeckh, ἐμὲ δ' ἔμπα (debebat ἔμπαν) Hartung, ἐμὲ δ' ὁμφὰ θυμόν? Bergk[3], ἐμὲ δ' ὧν πᾶν (sc κῦδος) Maur Schmidt CXXVIII, ἐμὲ δ' ὧν τᾷ (sc διφρηλασίᾳ) Jurenka Zeitschr östr Gymn 1894, 1072; ποι scripseris cum θυμ. ὀτρ. coniungens cl 4, ego καὶ malim. De καί partic. ad totam sententiam pertinente (vulgo hyperbaton statuunt) cf O II 28, V 16, VIII 25, P I 35, IV 86, V 13, VI 44, I VIII 8; ἐμὲ δ' οὖν ... καί P IX 103 **40** ξεν. vett, ξειν. interpoll; prll Π[L.4]

ἐπ. γ′

εὐcεβεῖ γνώμᾳ φυλάccοντεc μακάρων τελετάc.
εἰ δ' ἀριcτεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυcὸc αἰδοιέcτατοc,
νῦν δὲ πρὸc ἐcχατιὰν Θήρων ἀρεταῖcιν ἱκάνων ἅπτεται
οἴκοθεν Ἡρακλέοc cταλᾶν. τὸ πόρcω δ' ἐcτὶ coφοῖc ἄβατον
κἀcόφοιc. οὔ νιν διώξω· κεινὸc εἴην.

42 αἰδοιέcτατοc Ambrr (recepi cl P XI 58), αἰδοιέcτατον Vatt 43 δὲ *AD* Thom (c scholl *AB*), γε vulgo (dedit Bergk); est δὲ in apodosi repetitum 44 Ἡρακλέους *A* cτηλᾶν *AB*, cταλᾶν vulgo ἔcτι Vatt (usque ad Boeckh[2] initio versus), ἐcτὶ *ACN*, recp Ty Mommsen 45 οὔ νιν *CN*, οὔ μιν *D* c plerisque vett, οὔ μην *A* (c gl δή), οὐ μὴν (quod recepit οὐ μὰν corrigens Thiersch) *B* c recc (*C*^{b}), οὐ μὴ (quod coniecit Mingarelli ap Heyn, recepit Bergk) *C*^{c} κεῖνοc *D*^{ac} cum scholl 81[1] et gl *A*, κεινὸc vulgo = 'ἔνιοι' scholl[2]), κε(ν)νὸc conicio, prll Π^{66}; κεῖc' ὃc εἴη (= ἴοι) Hartung, οὐ μὰν διώξω κεινὸc ἔμμεν Naber Mnem 1884, idem, sed κεῖνον οἶμον Herwerden studd 11. Optativus concessive dictus, ut ἐξολοίμην, μὴ ὀναίμην, μαινοίμην apud Atticos, εἴη P X 21; εἴην pro καλοίμην usu notissimo.

ΦΑΤΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩΙ

ΑΠΗΝΗΙ

Stropha

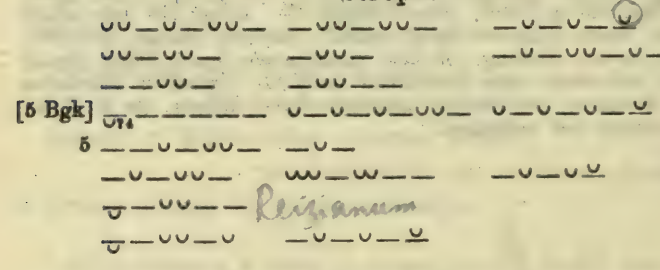

Epodus

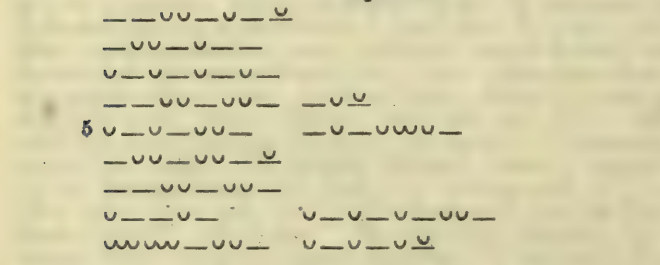

Ἔλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος
Ζεῦ· τεαὶ γὰρ Ὧραι

Inscriptioni ἵπποις add Boeckh[1], ἀπήνῃ Boeckh[2]; cf prll p 58.

Quo brevius carmen, eo incertior versus discribendi ratio: str v 1 post ὑπέρτατε in duos versus diremit Bergk[4] solus, 4 post πρασσόντων dispescuit (cum Boeckhio[1]), 4[c] (= 5 Boe) superiori adiunxit Bergk[4], non item in schemate praescripto, 4[ab] coniunxit c Boeckhio[2] Rossbach gr Metr[3] 611, 4[abc] Ern Graf P logaoed str 31. ep 6 et 7 sunt qui iungant (χέρες et ἴσον scribens Kayser lect Pind 11).

1 ὦραι libri c scholl Ὥραι Süvern P Ol IV Lemgo 1796, 28, recep Boeckh solus

ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς ἑλιccόμεναί μ' ἔπεμψαν
ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
[5 Bgk) ξείνων δ' εὖ πραccόντων ἔcαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν
ποτὶ γλυκεῖαν ἑcλοί.
[7] 5 ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃc Αἴτναν ἔχειc
ἶπον ἀνεμόεccαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
'Ολυμπιονίκαν
[10] δέξαι Χαρίτων θ' ἕκατι τόνδε κῶμον,
ἀντ.
(10 Boe³) χρονιώτατον φάος εὐρυcθενέων ἀρετᾶν.
Ψαύμιος γὰρ ἵκει
10 ὀχέων, ὃc ἐλαίᾳ cτεφανωθεὶc Πιcάτιδι, κῦδοc ὄρcαι
cπεύδει Καμαρίνᾳ. θεὸc εὔφρων
[15] εἴη λοιπαῖc εὐχαῖc· ἐπεί νιν αἰνέω, μάλα μὲν
τροφαῖc ἑτοῖμον ἵππων,
(15) χαίροντά τε ξενίαιc πανδόκοιc,
καὶ πρὸc Ἡcυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.
15 οὐ ψεύδεϊ τέγξω
[20] λόγον· διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχοc·
ἐπ.
ἅπερ Κλυμένοιο παῖδα
(20) Λαμνιάδων γυναικῶν
ἔλυcεν ἐξ ἀτιμίαc.
20 χαλκέοιcι δ' ἐν ἔντεcι νικῶν δρόμον
[25] ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ, μετὰ cτέφανον ἰών·
'οὗτοc ἐγὼ ταχυτᾶτι·
(25) χεῖρεc δὲ καὶ ἧτορ ἴcον.

2 ἑλιcc. prll Π[18] 4 ἐcθλοί *CDNO* recc 5 ἀλλ' ὦ *CN*, ἀλλὰ rell 6 ἶπον *BE*, ἴπον *G*, ἵπον ex ἶπον ut vid *D*, ἵππον Ambrr (*AC*[acc]*C*[1]*NV*, ἵπον *C*[pc]) ὀμβρίμου *CEV* (Boeckh, Ty Mommsen); prll Π[58] 7 ὀλυμπ. vett, οὐλυμπ. interpoll, quod vulgo edunt; -νίκᾶν (ex -νίκᾱν parum intellecto?) *V*, νίκα? vel -νικᾶν?? Boeckh, -νικᾶν (servato θ' 8 [10]) scr Bergk[1] 8 δέξαι vett, δέκευ interpoll (Bergk) (χαρίτων) γ' *A*, δ' *V*, θ' rell vett, ὁ δὲ τε σύνδεcμοc περιττός scholl, 'idque' intellege; cf ad P I 70 κῶμον. ὕμνον *A*; prll p 10 9 ἥκει *AD* παρ'? Bergk post κῶμον plene distinguens, Ψαύμιός τε νίκας (servato θ' ν 8) Hartung 9—10 ἵκει, ὀχέων ὃc ἐλαίᾳ Wiskemann progr gymn Marb 1876, 6 12 μιν Vatt; prll Π[79] ἑτοῖμον Vatt 14 ἡcυχίαν libri (cf O II 32), ἁc- Heyne, 'Ac- Bergk φιλόπτολιν *A* solus 17 ἅπερ (Κλυμ.) *AN*(*D*[ac]), ἅτε *C*, ἥπερ *C*[1], ἅπερ καὶ Vatt, ἃ καί? Bergk 20 δ' ἔντεcι (per haplogr) *AN* 22 οὗτοc μὲν ἐγὼ *A* 24—25 post οὗτοc ἐγὼ dist codd dett, non item scholia vett

φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν πολιαί 40
θαμάκι παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον.'

(cave enim decipiare schol Vrat[d] εἶπε δεικτικῶς· οὗτος ἐγώ· conferendus enim schol *A* scribens οὗτος ἐγώ: τὸ οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι δεικτικόν [δοτικόν cod]), neque ullum lemma incipit a ταχυτᾶτι. cf etiam Apoll pron p 57 RS (332 B). Invexit perversam distinctionem Moschopulus ut videtur in paraphrasi (p 181, 11 Ab), cum in commentario (p 180) non minus perverse 'manus dexteritatem animi fortitudini parem' dixisset. **23** χέρες *CPQ* ἴσον vett, Kayser, contra Pind usum (v nott metr) **24** δὲ om *A*[1] ἀνδράσι vett, recepit Bergk[3] (⏑⏑–), -σιν Bergk[4] cum Byz et Boeckhio **25** θαμάκι *A*, θαμὰ καὶ rell (retinuit Christ), θαμάκι quod coniecerat Bergk[1] repudiavit idem[2] θάμα καὶ scribens, postea[3.4] revocavit ἁλικίαις *AV*, -αις rell cum scholiis omnibus. Ultima de praematura quadam canitie verba Pindaro, non Ergino tribuebat Boeckh

ΦΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩΙ

ΑΠΗΝΗΙ

Strophae

— — — ⏑ ⏑ — — ⏑ ⏑ — ⏑ — — ⏑ —
— ⏑̲ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — 18 ⏑⏑ — — ⏑ — ⏑ — ⏑̲
⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — — ⏑ — — ⏑ — ⏑ — ⏑̲

Epodi

— — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ | — ⏑ — ⏑ — ⏑̲
— — — | ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑̲ glyconii
— ⏑ ⏑ — — ⏑ — — ⏑ — — ⏑ — ⏑ — ⏑̲

στρ. α′

Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκύν
τῶν Ὀλυμπίᾳ, Ὠκεανοῦ θύγατερ, καρδίᾳ γελανεῖ
ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαύμιός τε δῶρα·

ἀντ. α′

ὃς τὰν σὰν πόλιν αὔξων, Καμάρινα, λαοτρόφον,
βωμοὺς ἓξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις
ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμπαμέροις ἁμίλλαις,

Metra carminis digeri solent cum Boeckhio; de Byzantinorum divisione metrica Jongh p 137. Nos quominus in Boeckhii diagrammate adquiescamus, eo prohibemur, quod καὶ Fὸν 8 non solum in Pindaro, verum etiam in quovis lyrico eius aetatis poeta suspectum habemus [ἀγάλλεταί ᾗ quod edidit Kenyon Bacch XVI 6 parum probabile, epigramma vero AP VI 53 (γάρ οἱ 3) sublestae fidei]. Quid si νικάσαις ἀνέθηκε καί glyconeum esse voluit poeta, ut exordium strophae asclepiadeum: ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄω-? De καί (8ª. 24ª) versum finiente cf Pind O VI 17, IX 65, XIV 4, I VIII 23.

1 γλυκύ (τὸ ἄωτον Pindaro quoque obtrudens O IX 19, P IV 188, X 53, N III 29, VIII 9, I V 10 [12] fortiter mutatis) Hartung 2 ὀλ. vett, οὐλ. recc, quod edere solent; prll II² 3 ψαύμιδος Tricl 4 καμάριναν vett, καμάρινα Mosch (Hermann), καμαρίνα Tricl 5 ἐγέραιρεν *A* (recep Mommsen, Gildersleeve), ἐγέραρε *C*, γέραρε vett vulgo 6 ὑπὸ] ἐπὶ (= post) Kayser lect P 12 πεμπταμέροις vulgo, πενθαμέροις *E*, πεμ-

ἐπ. α′

ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. τὶν δὲ κῦδος ἁβρόν
νικάσαις ἀνέθηκε, καί
8b ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε καὶ τὰν νέοικον ἕδραν.

στρ. β′

ἵκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων
10 σταθμῶν, ὦ πολιάοχε Παλλάς, ἀείδει μὲν ἄλσος ἀγνόν
τὸ τεὸν ποταμόν τε Ϝάνιν ἐγχωρίαν τε λίμναν

ἀντ. β′

καὶ σεμνοὺς ὀχετούς, Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν,
κολλᾷ τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγυιον ἄλσος,
ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν·

ἐπ. β′

15 αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρὸς ἔργον
κινδύνῳ κεκαλυμμένον·
16b ἐσλὰ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις ἔδοξαν ἔμμεν.

παμέροις (casu, opinor) duo Tricll (ν′ς′), πενταμέτροις A^1, cardinale, non ordinale testantur scholl; aeol formam primus commendavit Schneidewin, πεμπαμέρους ἁμίλλας Bergk⁴ **8** νικάσας *CV* c mell Vatt, νικήσας *AO* c dett Vatt; corr Heyne **9** ss usque ad carminis finem perierunt in *B*, nisi quod lemmata 21 ss fol 33ᵛ una cum scholl servata sunt **9** ἱκών vett vulgo, ἐλθών interpoll (γράφε διὰ τὸ μέτρον, καὶ μὴ ἱκών p 189, 6 Ab; cf Pind P II 36) εὐηλάτων *CD*, εὐϊλ. *Eγρ* **10** ἀέξει Hecker Philol V 441, ἀείρει Herwerden studd 13 **11** ϝάνιν lemma Rom (e cod Vaticano?), δάνιν *CNOV*, δάνον *AEGIU*, idem (sed -νον in litura) *D*, ϝάνον A^{ac} Mosch, ϝάννον Tricl, Ϝάννιν? Ty Mommsen suppl 52; de hiatu (FáFανις?) Heymer studd Pind 1884, 76; τοὺς δὲ ἱεροὺς ποταμοὺς ἅλιδι εἰώθασι λέγειν schol 25, unde variam fuisse lectionem ποταμὸν τὸν Ϝ. coni Horn diss Gryph 1883, 31 n, Ϝᾶνον? cl Solin 5, 16, Athen 692ᵈ Pais ap Ios Fraccaroli, qui Δίανον praeoptare videtur **12** στράτον? Boehmer **13** misere corruptum affert Liban I 361 R τε] δὲ Bergk ὑψίγυιον A^1C, ὑψίγυον vulgo **14** ὑπ᾽] ἀπ' Bergk c interpoll ἁμαχανίας *C* c dett Vatt, ἀμηχ. vulgo τῶνδε? Bergk **16** κεχαλαμένον schol Pind I IV 52 ('glossema' Boeckh cl O VIII 42 [56]) **16b** εὖ δὲ ἔχοντες A^1DE, εὖ δ' ἔχοντες *AC*, aoristum exponunt scholl; plures coniecturas protulit Boeckh, inter quas ipsi εὖ δὴ ἔχοντες, aliis εὖ δὲ τυχόντες maxime placuit, Hermannianum ἠὺ δ' ἔχοντες quod Boeckhio non displicebat, nunc vulgo receptum est, parum recte; nam ἠύ adverbii loco positum antiquioribus poetis plane ignotum (Alcm 33, 6 ἠύ coniectura invectum, traditum οὔ), ac ne ex adiectivis quidem epicis ab ἠυ- incipientibus aut Hesiodo aut Pindaro ullum nisi ἠύκομος usitatum (N IV 12 quod in codd scriptum est εὔπυργον emendatione indiget, item quod est in pap Bacchyl εὔδενδρον XVII 80); εὖ δὲ τυχών τις c. καὶ π. ἔδοξεν ἔμμεν Kayser lectt P 12, οἱ δὲ τυχόντες Hartung, εὖ δὲ παθόντες Oelschlaeger progr gy Schweinf 1858, εὖ δὲ λαχόντες vel εὖ δ' ἥκοντες? aliquando Bergk, in textu constituendo Hermannum secutus; scripsi ἐσλὰ oll P VIII 73 ss, V 118 ἔμμεναι *A* (cf eiusd cod ἔμμεναι O VII 56, ἔμμεν' IX 64, θέμεν' II 97, ἀναπεπτάμεν' VI 27, δύμεν' VIII 85 c nott cr P IV 2

στρ. γ΄

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ, Κρόνιόν τε ναίων λόφον
τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον,
ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς,

ἀντ. γ΄

αἰτήσων πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλυταῖς
δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλυμπιόνικε, Ποσειδανίαισιν ἵπποις
ἐπιτερπόμενον φέρειν γῆρας εὔθυμον, ἐς τελευτάν,

ἐπ. γ΄

υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει,
ἐξαρκέων κτεάτεσσι καί
εὐλογίαν προστιθείς, μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.

18 Vulgata lectio ῥέοντα Ἰδαῖον et hiatu (Heimer studd P 69, Fick et Bechtel Personenn 393) et prosodico vitio, nostra (Heynii, Boeckhii, Bergkii) ῥέοντ' Ἰδαῖον metrico laborat, sed nomini proprio in metrorum aequabilitate observanda veniam quandam dare (ut Pind O X 99) quam vocis satis vulgaris mensuram corrumpere praestat; ῥέοντα καὶ Ἴδας τὸ? Ed Boehmer 21 οὐλυμπ. *D* ποσειδανίοισιν vett, ποσειδανίαισιν Boeckh c scholl *BCD* (paraphr genus masc exponit) 23 περισταμένων? Bergk ὑγίεντα libri (tribus dett exceptis), idem Choerob I 209, 5 Hlg (Herdn II 619, 2), ὑγιέντα Aristarchus, ὑγιῆντα? Bergk εἴ τιν' ὄλβος Schwickert (Trier 1878) probante quod mirere Alfr Croiset rev crit 1885, 41 24 ἐξαρκέων, κτεάνεσι *A*, κτεάτεσσι (*A*^{l}) Hartung

ΑΓΗΣΙΑΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΙ

ΑΠΗΝΗΙ

Strophae

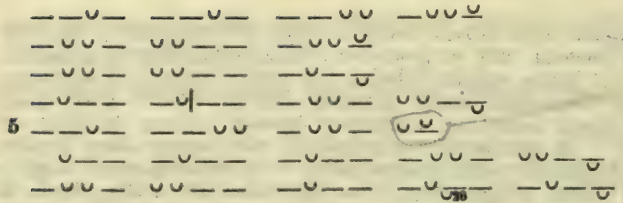

Epodi

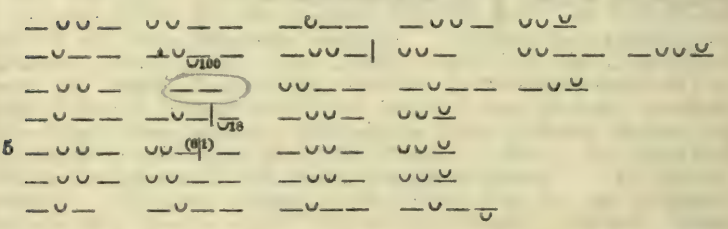

στρ. α′

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
κίονας ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον

Str vv 5 et 6 (ut P IX 2 et 3) Hermann epit doctr metr § 599 coniungebat rhythmum silentio quodam post syllabam ancipitem admisso continuari ratus. Bergk ita copulabat, ut hiatu ant α′, str β′, ant γ′ post dativos tolerato tribus locis (ant β′, str et ant δ′) Λ⏑⏑|⏑—— respondere putaret legitimae formae ⏑—|⏑——. De clausula bisyllaba (⏑—) cf N VIII ep v 4 et append metr § 5 n. Ep v 2 dispescuit (cum Hermanno epit doctr metr § 599), item v 4 Ed Boehmer; cf nott metr O III.

1 εὐτυχεῖ *C* recc, εὐτοιχεῖ *MΞ*, εὐθρίγκῳ? Bergk; πρόθυρον θαλάμου intellege πρόδομον (P VII 10) 2 ὥς τε *C* μέγαρον πάξομεν recte coniungit paraphr Ambr: dictio brevitate insignis, nam qui huc vocari so-

πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ,
συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσ-
σᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον
κεῖνος ἀνήρ, ἐπικύρσαις
ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς;
ἀντ. α'
ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταί
οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις
τίμιαι· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι πονηθῇ.
Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἑτοῖμος, ὃν ἐν δίκᾳ
ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλεί-
δαν ποτ' ἐς Ἀμφιάρηον
φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐ-
τόν τέ νιν καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.
ἐπ. α'
ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθεισᾶν Ταλαϊονίδας

lent loci P XI 40, N VIII 40. IX 16, I VI 1 parum sunt similes; cf quae comparationum exempla diligentissime congessit Vahlen ind lect Berol 1885, 9 ss et 1895/96, 7 ss, quamquam locum cum hoc Pindarico plane congruentem ne ille quidem attulit, ap Pind quidem proxime accedit ὡσείτε P I 44. IV 112 **3** ἀρχομένους duo codd dett Lucian Hipp 7, Iul apost or IX p 116ª, quod recepit (probante Coraë Plut praec ger reip 10) Er Schmid, male **5** βωμῶ suprascr ου *A* **6** Συρακουσᾶν *AV* recc κε *B*, και *A* φύγη *GV* nom **7** ἐπικύρσαις *C* solus, -σας rell (*B*ᵃᶜ) ἱμερτᾶς ἀοιδᾶς? *C*ᵃᶜ; iunge ἐπικύρς. ἀστ. ἀφθ. ἐν κτλ (Herwerden Pindd 10) **8** ἐν τωὐτῷ? Bergk **10** οὔτ' ἐν ἀνδρ. *A* solus οὔτε ναυσὶ *C* all **11** πονηθῇ *C* solus; prll Π²¹ **12** ἀγησία libri, ut 77. 98; prll Π⁸ ἑτοιμος Vatt vulgo **12—18** ἐνδίκου ἀπὸ γλ. Herwerden Pindd 10, cum ἀπὸ γνώμας Hecker Phil V 441, ἀπὸ γλώσσας τ' Bergk coniecissent **13** Ἀμφιάραον *ACG*, prll Π²³ **14** ἐφθέγξ. *A* φαιδίμους *E* c dett **15** ταλαονίδας *A* (*B*ᵃᶜ ut videtur) *E*. Locus iam veteribus grammaticis erat τῶν διαβεβοημένων. Ac primum quidem offensui erat numerus ἑπτά, cum quattuor esse oporteret; neque enim aut Adrastum aut Amphiaraum bello mortuos, Polynicem autem ut parricidam iustis caruisse. At de Polynicis supplicio poeta quid senserit ignoratur — sed fac idem fere Pindarum de eo tradidisse quod Aeschylum (sept 1013): hoc quidem loco accurate eum numero, sepultorum dico? immo sepeliendorum eximere operae vix pretium erat —; Amphiarai exitum sepelientibus nescio an voluerit ignotum esse; Adrastum ipsum Pindarus non magis videtur quam Aesch sept 377 ss aut Soph OC 1313 in septem ducibus numerasse, sed summae imperii quasi praeposuisse (cf Ἄδραστον ὀρφανὸν μυρίων ἑτάρων

εἶπεν ἐν Θήβαιcι τοιοῦτόν τι ἔποc· 'Ποθέω
cτρατιᾶc ὀφθαλμὸν ἐμᾶc
ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρναcθαι.' τὸ καὶ
ἀνδρὶ κώμου δεcπότᾳ πάρεcτι Cυρακοcίῳ.
οὔτε δύcηριc ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνικοc ἄγαν,
καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόccαιc τοῦτό γέ οἱ caφέωc
μαρτυρήcω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖcαι.
cτρ. β'
Ὦ Φίντιc, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι cθένοc ἡμιόνων,
ᾇ τάχοc, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
βάcομεν ὄκχον, ἵκωμαί τε πρὸc ἀνδρῶν

I VII 10). Quare per numerum sane liceret de septem ducum rogis cogitare nec collocatio nominum 'septem (ducum) rogi mortuorum' in Pindaro (coll O I 89. VII 72 et O VII 70. I III+IV 60) quidquam haberet admirationis, nisi N IX 16 ss poeta exercitum (cτρατὸν ἀνδρῶν, ὅμιλον, νεογυίουc φῶταc) a Talai filiis Thebas deductum, tum reditu prohibitum 'septem rogis' (cf ἑπτὰ τάξειc Soph OC 1311, ἑπτὰ λόχουc Eur suppl 755) condi fingere videretur. Congestis igitur septem illis 'mortuorum rogis' (cf πυρὰc νεκύων homericas), sive omnibus unum in locum sec schol O VI 23, sive singulis ad singulas portas sec schol N IX 53 p 269 Ab, Adrastus qui solus supererat neminem suorum tam vehementer 'desiderabat' (cf πόθεον Ψ 16 et Phrixi ἀνάκληcιν Pind P IV 159) quam Amphiaraum quem ne spelire quidem liceret. Quae nisi in Thebaïde (schol Ambr 26) accurate omnia fuissent exposita, Pindarum tam leviter perstringere potuisse parum credibile. Iam verba tradita πυρᾶν νεκρῶν τελεcθέντων quoniam haud facile quisquam defendi posse putaverit cll Aesch Ag 561—62 δρόcοι — — τιθέντεc, feminina participii forma reponenda est, quam primus flagitavit Pauw (1747, 'sine dubio' ait ille p 37; secuti sunt Hartung et de Wilamowitz; cf etiam schol Thom p 203, 7 A). Scholiastae quidem tuentur τελεcθέντων exponentes ἐπιcωρευθέντων ἤτοι καταριθμηθέντων scil νεκρῶν. Heyne multique post eum intellegere malebant 'confectis igne cadaveribus'; quam amplexi sententiam fuerunt etiam qui mutarent trad lect: πυρᾷ ν. τ. Bernhardy synt gr paralipp 38, π. ν. τ' ἐδεcθέντων Bergk[3] (idem [4] π. ν. τε νηcθέντων recepit coll Ψ 163. 169), π. ν. τε φλεχθέντων Maur Schmidt p CXXIX (idem servato τελεcθέντων pro νεκρῶν maluit μέτρων vel ἔργων ind Ien 1879, 4 n), π. ν. τε δαιcθέντων Herwerden. Alii πελαcθέντων (Jahrbb class Phil 73, 1856, 786), ἀμαθέντων (ib. 77, 1858, 398), ἐταcθέντων simm **16** θήβαιc Vatt, unde θήβαιc γε interpolaverunt *PQ*, ἐν Θ. dictum, ut ἐν Κορίνθου πύλαιc O IX 86 τοιοῦτον Fέποc· ἦ ποθέω? cl I VI 42 Bergk **17** τ' om *A* δορὶ *A* **18** νῦν πάρεcτι vel νῦν πάρcτι (Tricl) vel νῦν πάρ(έ)cτη vel νῦν ἐcτὶ interpoll cυρακουc̄. *ACE* all **19** δύcεριc vett, οὐ φιλόν. ἐὼν οὔτ' ὦν δύcερίc τιc Mosch, οὐ δύcερίc τιc ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόν. Tricl, δύcηριc (c uno e Thomm) Ald φιλόνεικοc libri Pind, φιλόνικοc cod Γ (Urb) Isocr I 31, correxit ('nam a νεῖκοc dici oportebat φιλονεικήc') Bergk[4] praeeunte Cobeto nov lectt 691; cf Matth Stahl qu gramm ad Thuc pert p 39 ss **20** ὀμόccαιc *CP*, -αc rell **23** αἳ (αἶ, αἴ) vett, ἦ *BγρEbγρ* Mosch εἰc ante τάχοc inser *B* **24** βάcωμεν *Aac* ἵκωμαί τε libri c scholiis, ἵκωμαι δὲ Bergk, τ' ἔθνοc ἀνδρῶν κ. γ. Hartung, idem furtim quasi proposuit τε πρὸc ἀνδρὸc κ. γ., quod fuerunt quibus probaret

καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ ἀλλᾶν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χρὴ τοίνυν πύλας ὕ-
μνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς·
πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώ-
τα πόρον δεῖ κάμερον ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·
ἀντ. β′
ἅ τοι Ποσειδάωνι μειχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
παῖδα ἰόπλοκον Εὐάδναν τεκέμεν.
κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις·
κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποις' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
ἥρωι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ βρέφος,
ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισά-
νᾳ, λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν·
ἔνθα τραφεῖς' ὑπ' Ἀπόλλω-
νι γλυκείας πρῶτον ἔψαυς' Ἀφροδίτας.
ἐπ. β′
οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέ-
πτοισα θεοῖο γόνον·
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πιέσαις χόλον οὐ
φατὸν ὀξείᾳ μελέτᾳ,
ᾤχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας.
ἁ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα
κάλπιδά τ' ἀργυρέαν λόχμας ὑπὸ κυανέας

25 ἀλλᾶν *D* c paucis, ἄλλαν plerique, cf P IV 19. 244 **27** ἀναπεπτάμεν' *A*, quod (excepta apostropho, de qua ad O V 17, P IV 2) probavit Ty Mommsen **28** [illegible] singulare apud Pind, ut apud Hom I 337; cf χρὴ 27 κάμερόν γ' Tricl, κάμερόν μ' Boeckh, quod recepit Bergk, qui idem similia brevis syllabae productae exempla conquirebat ad P III 6; prll nostra $II^{3.4}$; dubitanter idem κάμερον σπεύδειν coniecit (cl schol ἐλθεῖν ταχέως); id certissimum, quod observavit Ty Mommsen suppl 57, schol Ambr cum exponeret ἑαυτὸν λέγει ὁ ποιητής, in codice suo μ' scriptum non invenisse **29** Ποσειδάονι *C* all Κρονίωνι *A* **30** παῖδ' ἰοπλόκαμον vett, ut I VII 23 δ' ἰοπλοκάμοισιν omnes libri, post elisionem perperam admissam (cf καὶ ἰοπλ. P I 1, καὶ ἰοστ. fr 76, 1) versum ut videntur ex P I 1 redintegrantes, nam ingeniose Bergk ἰόπλοκον et ἰοπλόκοισι restituit; ἰοβόστρυχον Byz, quod utroque loco edere solebant ante Bergkium τεκέσθαι A^i, τεκέμεν A^s c rell **31** κρύψε A^s et Vatt vulgo, κρύψαι (vel κρῦψαι) A^iCN; κρύψας D^{iit}, infinitivum (ad λέγεται) exponit paraphrasta Vaticanus (ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα Tricl) **32** ἐκέλευεν *A* **33** Εἰλατ. epica forma ex Hes fr 148 Rz sumpta; prll II^3 βρέφος γ' Tricl **34** ἔλαχέ(ν) τε Vatt **37** πιέσσαις C^i, πιές(c)ας vulgo **38** ᾤχετο libri; cf P IV 82 περ *AC*, πέρ' *BD*, περ' recc πάθους *B* **40** καλπίδα C^aD^{pc} all λοχμαῖς ὑπὸ κυανεαῖς *A*; ὕπο Bergk

τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾷ μὲν ὁ χρυcοκόμαc
πραΰμητίν τ' Ἐλείθυιαν παρέcταcέν τε Μοίραc·
cτρ. γ'
ἦλθεν δ' ὑπὸ cπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνόc τ' ἐρατᾶc Ἴαμοc
ἐc φάοc αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπεc αὐτόν
δαιμόνων βουλαῖcιν ἐθρέψαντο δράκοντεc ἀμεμφεῖ
ἰῷ μελιccᾶν καδόμενοι. βαcιλεὺc δ' ἐπεί
πετραέccαc ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυ-
θῶνοc, ἅπανταc ἐν οἴκῳ
εἴρετο παῖδα, τὸν Εὐά-
δνα τέκοι· Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν
ἀντ. γ'
πατρόc, περὶ θνατῶν δ' ἔcεcθαι μάντιν ἐπιχθονίοιc
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὣc ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦcαι
οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο πεμπταῖον γεγενημένον. ἀλλ' ἐν
κέκρυπτο γὰρ cχοίνῳ βατιᾷ τ' ἐν ἀπειρίτῳ,

41 Laudatur ὁ ποιητὴc ὁ λέγων χρυcοκόμαν Ἀπόλλωνα a Sophocle in narratiuncula Ionis Chii ap Ath 604[b]; cf praeter Pind O VII 32 etiam χρυcεοκόμα (Sim 26[b]) ap Aristot rhet III 8, χρυcοκόμηc ('Tyrt' 3) ap Diod VII 12 Vog; adde etiam Hes theog 947, Alc 13[b], Anacr 14, 2, Eur Iph Taur 1236, Tro 253; hymn Ap 205, Archil 121 (71) **42** Ἐλείθ. *PQ*, Εἰλείθ. meliores, Εἰλείθυιαν cυμπαρέcτ. *X*, unde Ἐλευθὼ cυμπ. Byz. **43** τ' om *AM*, scholl non exprimunt; ἐρατὸν (Fίαμοc)? Bergk Jahrbb class Phil 99, 1869, 183, ἐλαφρᾶc? idem[4], φυγὼν ὠδῖν' ἐρατὸν Wilh Schulze qu epp 151; de notione vocis ὠδίc N I 36, epigr lap 145, 3 Kaib, de praep iterata ἐκ πόντου cαώθη ἔκ τε ματρυιᾶc ἀθέων βελέων P IV 161, cὺν νεότατι cύν τε δίκα N IX 44, denique ἐρατάν dici posse ὠδῖνα fortasse concedes, si memineris ἵλεών τε γίγνεcθαι (τὸ κυοῦν) καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖcθαι καὶ τίκτειν τε καὶ γεννᾶν apud Plat symp 206[d]; oxymori exempla praeter ea quae collegit Erdmann Pind usu synt 41: O IX 100, P IV 237, XII 14, N VIII 3 **45** αὐτόν om *C* **49** φοίβω *E* **50** πατρόc γε *A* πέρι libri (Bergk), περὶ $D^{l}E^{l}$ ἔccεcθαι *A* **51** οὐδέπωτέκενλείψειν (ω in ο mut?) *A*, οὐδέποτέκελείψει A^{l} **53** γεγενναμένον *A*, γεγεναμένον rell vett, γεγενημένον Ahrens dial dor 150, Christ Sitzgsb bayr Akad 1891, 72 **53—54** ἀλλ' ἐκρύπτετο *A*, ἀλλ' ἐγ | κέκρυπτο *BCDE*, ἀλλ' ἐγκεκρύπτετο O^{pc}? V^{ac}?, ἀλλ' ἐγκρύπτετο dett, ἀλλ' ἐν | κέκρυπτο Boeckh, ἀλλὰ κέκρυπτο Hermann ap Boeckhium n cr 377 (recep Bergk); cf nott metr I III **54** cχίνῳ *B* βατείᾳ vett, βατίᾳ recc, βατιᾷ (ut collectivum)? Wilamowitz Isyll 166 n 14 ἀπειράντῳ *ABC* (ἀπειρᾱ́τῳ male scripto, peius intellecto), ἀπειράτῳ $A^{l}D^{pc}E$, ἀκηράτῳ Heinrich ap Heynium, ἀπειρίτῳ? Heyne, recepit Bergk, defendit (ex ἀ-πέρjιτοc) Wilh Schulze qu epp 116 n 3; idque legitur nunc Orph fr 81, 1 Ab; ἀπειρᾱ́τῳ qui tuentur, aut ἐρατόc simm conferunt, at longa utitur

ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀ-
κτῖσι βεβρεγμένος ἄβρόν
σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμι-
ξεν καλεῖσθαί νιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ
ἐπ. γ΄
τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυ- 95
σοστεφάνοιο λάβεν
καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς ἐκάλες-
σε Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν,
ὃν πρότονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν, 100
αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ,
νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς 105
πατρία ὄσσα, μετάλλασέν τέ νιν· 'Ὄρσο, τέκος,
δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἵμεν φάμας ὄπισθεν.'
στρ. δ΄
ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἁλίβατον Κρονίου· 110
ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
ψευδέων ἄγνωτον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθών

Pindarus paenultima I IV 30, N I 23, opinor etiam O XI 18, VIII 61, aut θαυματός, fortasse recte, modo ne quae a nominibus θαυματ-, πειρατ- derivanda sunt, ea a verbis θαυμάζω, πειράζω repetantur. Sed Pind ut habet ἀπέραντος, ἀπείραντος, ἀπείρων, (ἄπειρος?), ita ignorat adiectiva Aeschylea ἀχείματος, ἀναίματος, ἀχρήματος; ceterum hoc quidem loco spissi dumi (δύσβατος schol *A*) aptiores videntur esse quam immensi

55 ξανθαῖσί τε καὶ *A*, τε om rell Ζηνόδοτος γράφει ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος ... schol Ambr (βεβραγμένος? Schneidewin, πεφραγμένος? coll Hor c III 4, 13 Rauchenstein Jahrbb class Phil 91, 656) **56** μιν Vatt **57** ὄνομ' E^{c1} all **58** ἑᾷ et ἐκάλεσε *ACD* ποσειδᾶν(α) *BCD*, πο-σ(σ)ειδῶν(α) *AE* **59** θεοθμάτου *AN*, θεοδμάτας *BCD* (de feminina forma cf N III 2. 21, IX 2, schol Π X 51), θεοδμήτας *O*; prll Π^{21} **60** λαότροφον Byz **62** μετάλλασέ(ν) τέ νιν (B^1E^1, μιν vulgo) *BCDE* (c scholl), μετάλλασσέ τέ νιν *A* (et passim lemm vett) μετάλασσέ τέ μιν *MN*; vox notione obscura (iam Pindaro, de Wilamowitz opinatur Isyll 166 n 16), scholl exponunt ἐπεζήτησεν αὐτὸν καὶ ἐν φροντίδι ἔσχεν (scil Apollo Iamum § 1, Iamus Apollinem § 2), unde μεταλλάσαντί ἰν Hermann olim (sed cf app ad Vig 934: ἐζήτει αὐτὸν, κελεύων ἐλθεῖν μετ' αὐτοῦ), quod defendunt Kayser lectt Pindd 15, Rauchenstein comm Pindd II 26 μιν scribentes, similiter μεταλλάσαντι· ἄνορσο Hartung. Alii μετάλλασσέν τε recipiunt sive μετῴκισεν interpretati (velut Thiersch), sive ἠμείβετο (velut Jurenka Zeitschr österr Gymn 1893, fasc 12 c schol Ambr προσεῖπεν αὐτόν); μετάσταθέν τέ νιν? Bergk, μέγ' ἄμνασέν τέ νιν Maur Schmidt p CXXVIII, ποταυδάσαντί νιν Herwerden Mnemos 25, 1897, 39 τέκος B^1, τέκνον rell **63** χώραν A^{c1} (*M* c corr in accentu) O^1V^1 c paraphr, χῶρον *CN* c Vatt, χῶρῶν B^{b} **64** ἁλίβατον $AB_{e}{}^{c}{}^{2}NV$ **67** ἄγνωστον vulgo (Bergk), ἄγνωτον *AM* (Ty Mommsen suppl 61) θρασυμήχ. *BC*

Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, πατρί
ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον τε-
θμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βω-
μῷ τότ' αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

ἀντ. δ'

ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν·
ὄλβος ἅμ' ἕσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετάς
ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει
χρῆμ' ἕκαστον· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων
τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτιστά-
ξῃ Χάρις εὐκλέα μορφάν.
εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλά-
νας ὄροις, Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες

ἐπ. δ'

ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὃς ἀγῶ-
νας ἔχει μοῖράν τ' ἀέθλων,

68 Ἀλκαϊδᾶν vett et Menecr schol Pind I IV 104 (422, 11 Ab), Ἀλκεϊδᾶν Hermann opp I 267 **68—69** πατρὶ δ' *A*, πατρί θ' rell vett, πατρός θ' recc; prll p 9 **69** κτίσει *B*, κτίσοι *E* πλειστόβροτον *B* τε μέγιστόν τέ *B* **70** αὖ *A* solus (Byz), αὐτῷ rell κέλευσέ νιν *A* solus **72** ὄλβος ἅμ' *AC*(*D*^{ac}) Mosch, ὄλβος δ' ἅμ' rell (— ⏑ ⏑ —), dist tollebat Hermann ap Heyn c scholl *A*, ut γένος penderet ab ἅμ' ἕσπετο, cl N X 37, male **74** μῶμος δ' ἐξ libri, μῶμος ἐκ δ' Er Schmid, μῶμος ἐξ Boeckh n cr 379 **75** πρῶτον *BC*^{ac}*N* et paraphr *A*, πρώτοις *A*^{cl}*C*^{pc}*DE* Thom δωδ. libri; prll Π^{55} **75—76** δρόμον γ' Tricl **76** ἐλαυόντεσιν *C* ποτιστάζει *ABE* (paraphr), (ποτι)στάξει *CD*, ποτιστάξῃ *D*^{i} (bis habet teste Drachmanno), edidit ('possis etiam ποτιστάζῃ') Bergk εὐκλέα *C*, εὐκλεᾶ *ABDE* c schol *A* (cf P IX 105) μοῖραν Hecker Philol V 442 **77** ὄροις *ABCE* Thom, ὄροις *DE*^{i} Mosch Tricl, ὄρους Ἀρκαδικοῦ gl e cod quodam Mosch enotavit Mommsen (nimirum voci Κυλλάνας adscr), unde ὄρους recepit Christ (ὄρεος aut ὄρευς debebat), ὄρος (in fine versus) scripsit Calliergus (sive e scholiis [ut *D*^{i}], seu Homericum imitatus ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ), ὄροις c Hermanno plerique, 'sub templi Cyllenii terminis' interpr Crusius, σφυροῖς Hecker Philol V 442, βάθροις? Bergk; scripseris ὄρεσσ', ut in imis montibus habitasse viderentur proavi materni, non secus atque Heraclidae ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου, at v nott ad P I 92; ὀρέων conicio de genetivo (maiorum arces Cyllenae montibus superatae) coll v 40 (tecta dumeto puella), O II 83 (tela cubito quasi custodita), XIII 111 (urbes Aetna monte superatae), P VIII 77 (luctatorem adversarii manibus oppressum), de genetivorum collocatione πρὸ Κορίνθου τειχέων I III+IV 38, item N II 4, IV 71, de plurali Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι Hes fr 13 Rz (schol Pind N II 17) **78** ἐδώρησαν *A* solus (*B*^{b}), δώρησαν rell

'Αρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς,
ἅ μ' ἐθέλοντα προσέρπει καλλιρόοισι πνοαῖς.
ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλίς, εὐανθὴς Μετώπα,

στρ. ε'

πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαδῆσαι,
γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν
λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὖν.
ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθός,
ἠϋκόμων σκυτάλα Μοι-
σᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν·

ἀντ. ε'

εἶπον δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·

80 τιμὰν *A*, τιμᾷ καὶ νίκᾳ (cf N V 5) e Pind laudat Eustath pr § 21 (p 14, 24 Ab) **82—83** ἔχων pauci dett (c schol *A* § 1) τίν' (τιν') boni libri, τὶν (τίν) *VF*[1] (placuit Bergkio), ante ἀκόνας graviter(;) dist *A* προσέρπει vett (προσέρποι *D*), προσέλκει e scholl (ἕλκεταί με 144) an e cod vet? (γρ. προσέλκοι minio *E*[3]) Tricl (recepit Bergk). 'Ferri nequit δόξαν ἔχω τινά, sed recte dici poterat τινὸς ἀκόνας' Bergk; si quidem ἀκόνης τινὸς δόκησιν ἔχω interpretandum esset (c schol 141 § 2), quod parum credibile. At recte se habebit τινά, si opinionem quandam de suo genere ipso quoque ex Arcadia oriundo significare P putaverimus (c schol 140). Tum ἀκ. λιγ. gen qualit intellegas cl Sophocleo λευκῆς χιόνος Ant 114, adverbialiter accipit coll πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσων Aesch Pers 95 all Wilamowitz Isyll 168, cum πνοαῖς iungit Ed Boehmer, λιγ. ἀκ., καί μ' ἐθ. προσέλκει (*an das Rinnsal zieht mich hin*) καλλιρόοισι ῥοαῖς (c schol Ambr) ματρομάτωρ Hartung, ᾗ (scil ἀκόνᾳ) μ' ἐθ. προσέλκει κ. πνοαῖς ματρομ. Leop Schmidt P Leb 275 **85** ss ἔτικτες, τᾶς ... ὕμνον, ὄτρυνον νῦν ἑταίρους Αἰνέα (genetivum praeeunte Leop Schmidt P Leb 276) coni Bergk vv 84—92 invocari Metopam ratus (sec schol 147 ὦ ... Μετώπη) **86** πίομαι contra Meinekium (com gr III p 516 πίνομαι flagitantem) defendit Schneidewin cl Ibyc fr 17 B[4]; v etiam Wilh Schulze quaest epp 357 **87—92** Libri nihil fere variant (ἀφθόγγων et συρακουσᾶν *A*). ἐσσὶ] ἔστι de Wilamowitz Isyll 168 σκυτάλα (= carmen) subiectum, κρατὴρ appositionem, ἄγγελος praedicatum esse ratus. feliciter evitans quod quam non esset graecum ceteros fugerat, tria illa nomina particulis nullis interiectis praedicati loco posita; neque minus reicienda duo praedicata ἄγγελος, σκυτάλα quae ad aliquam convivii crateram referebat ἄγγελος — ἀοιδᾶν iungens Ed Boehmer. Sed ἔστι quam ἐσσί maluit Wilamowitz, ne poetam gravissimum praesertim continuo post Aeneae appellationem Ovidiano more cum carmine suo faceret colloquentem. Et fatendum est aliud esse ἀναξιφόρμιγγας ὕμνους (O II 2) aut γλυκείας ἀοιδάς, Μοισᾶν θύγατρας (N V 2. IV 3)

τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν, 160
καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
λυραὶ μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θράσ-
σοι χρόνος ὅλβον ἐφέρπων.
σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐ- 165
ηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον

ἐπ. ε'

οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισόμενον,
ματέρ' εὐμήλοιο λιπόντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ
δὲ πέλοντ' ἐν χειμερίᾳ 170

tanquam deas immortales, aliud carmen ipsum compellare tanquam epistulam. Plures quidem deinceps invocationes Pindaro ut cui maxime erant adamatae, dummodo vocativis additis omnis tolleretur ambiguitas. An qui canebant quive audiebant ut Graecos homines putas ambiguos haesisse, quae tandem esset ἡυκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀοιδᾶν? Nobis quidem non inutile erit conferre ἀγγελίαν ὀρθάν P IV 279 et δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων I VI 2. Iam εἶπον 92 aut indicativus est poetae 'internuntium' suum quasi commonefacientis ('iubebam te') aut imperativus genium suum sive Musam sive carmen adhortantis ('age dic'), id quod et propter verbi tempus praefero et cll O IX 6. 11. 109, I 4, II 89; P IV 278—79, N VI 58, P IX 1, O IX 25. Nam quod Aristarchus maluit τοῖς κατὰ τὸν χορὸν (τοῖς χορευταῖς gl P) εἰπεῖν ἐπικελεύων schol 158 (eiusdem scholii initium habes 148 ἀπέστρεψεν οὖν τὸν λόγον ὁ Π. πρὸς τὸν Αἰνείαν (τὸν χοροδιδάσκαλον!) λέγων κτλ), non cadit in Aeneam (πρόξενον opinor cl P X 64) Stymphalium, quippe qui nec probus nuntius dici neque iuberi a poeta possit commonefacere chorum de Syracusis. De forma εἶπον cf prll Π^{99}, de casu apud inf omisso si placet Erdmann de P usu synt 77 et infra N I 66 **92—95** misere pessumdati leguntur in laterculo Syracusano quem ed Matranga Ann Inst Corresp Arch XV (1844—45) 235 **93** σκάπτρῳ *BD* **95** δάμητρα *A*, δήμητρα B^{pc} (gl *A*) ἑορτὰς *A* **96** μιν Vatt **97** λύραι μολπαί τε libri, nisi quod λύραι πολλαί τε *C*; αἱ ἡδύλογοι πνοαὶ τῶν ὀργάνων καὶ ψδαί paraphr et λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων πνοαί schol 162), unde λυραὶ πνοιαί τε Lehrs Pindarsch 10, πνοαὶ μολπαί τε Bergk[4] (cf si placet Wissensch Monatsbl VI 30, Jahrbb class Phil 117 [1878] 42), scholl corruptam lectionem ΑΥΡΑΙ interpretari censet Bury ed Nem p LIII. De locutione cf ἀδυεπὴς τε λύρα γλυκύς τ' αὐλός O X 93, ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν O II 47, κείνων τέ νιν δάροις λύρᾳ τε κοινάσομαι N III 12, λύρα καὶ ἀοιδά N XI 7, φόρμιγγες δέκονται P I 97 θραύσοι libri, quod defendebat Bergk frustra provocans ad opt obl Soph OR 1274; θραύσαι Hermann ap Heynium, 'possis etiam θράσσοι' Boeckh expll 163, quod primus reposuit Schneidewin cl schol *A* τοῦτο γάρ τινες συνεκδέχονται μή ταράσσοι [Aristarchus? cl schol I VII 55]; reliqui scholiastae aut θραύοι (*A*) aut θραύσοι, ἀφανίσοι (Vatt) suppeditant, item θραύσοι, κοιμίσοι, ἀφανίσοι Mosch p 238 Ab **98** εὐκράτοις *A*, εὐηράτοις *Aγρ* c rell **99** ποτινισόμενον boni omnes **100** μητέρ' *ANO*

νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι. θεός
τῶν τε κείνων τε κλυτὰν αἶσαν παρέχοι φιλέων.
δέσποτα ποντομέδων, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων
ἐκτὸς ἐόντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις
Ἀμφιτρίτας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

λιπόντ' vett et paraphr, λείποντ' Byz, quod vulgo edunt; metropolin autem Arcadiae Stymphalum poeta ideo dixit, quod sic voluit; cf v 84. Temere igitur ματέρ' εὐμηλόν τε λείποντ' Ἀρκαδίαν Hartung, ματρὸς εὐμάλοιό τ' (εὐμάλ. c Heynio) αἰπέων (montium?) Ἀρκαδίας? Bergk πέλονταί γ' ἐν *A*, πέλονταί τ' ἐν *C*, πέλονται om ἐν *E* **101** ἀπεσκήφθαι *A*, σκα-, σκι-, σκε- in all Ambrr, ἀπεσκίμφθαι *C* et Vatt **102** τῶνδ' (τῶν, δ' *A*) ἐκείνων codd praeter unum e Moschopp (o = Guelf[1]), qui ante correctionem factam τῶν τ' ἐκ., quod flagitavit Heyne, τῶν τε κείνων recep Boeckh[1], non item Boeckh[2] (expll 163). Mihi quidem τε — τε necessarium videtur; nam quoniam duas esse patrias cum gravitate praedicavit vv 99—101, misere subito concideret poeta 'hanc illamque' dicens: immo 'et hanc et illam', et Stymphalios (99—100) et Syracusanos (92 ss)! Tirones ut discant posse etiam simplici τε coniungi res oppositas perlustrent locos a Tychone Mommsen congestos ad O XIV 5 suppl 193; ceterum cf in codd omnibus τάδε pro τά τε scriptum I V 52, in *A* τῶνδε pro τῶν τε O II 53; prll p 10 παρέχει $C^{i}GN^{i}V$ **103** ποντομέδων? Boeckh n cr 381, recep Boehmer; de casu cf ἀγυιᾶτις P XI 1; de ῶν terminatione repetita Harre verb P conloc 21; de mensura ōν; prll Π[3] εὔθυνε πλόον· καμάτων δ' ἐκτὸς A^{al} **104** δίδου recc **105** ἐμῶν ὕμνων δέξ' *A*, ἐμῶν δ' ὕμνων δέξ' *MNO*^{m} (unde ἐμῶν ὕμνων δὲ δέξ' Bergk), *CV* et paraphr faciunt c lect vulg (Vatt) εὐερπὲς *D*, εὐπρεπὲς *EG* all

ΔΙΑΓΟΡΑΙ ΡΟΔΙΩΙ

ΠΤΚΤΗΙ

Strophae

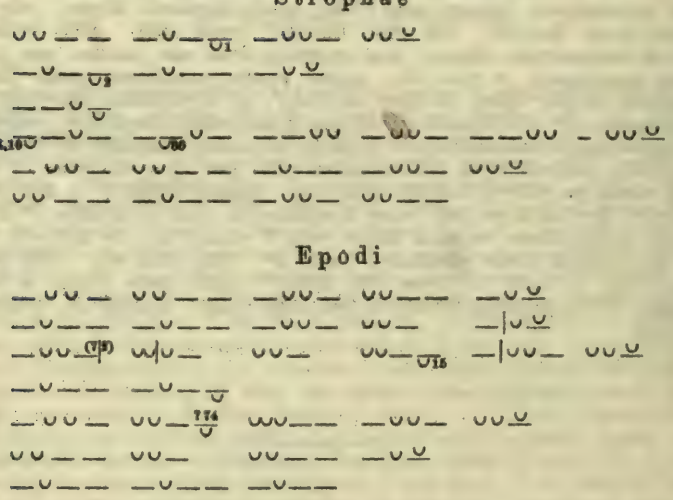

στρ. α′

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνεᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλών
ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσῳ

Str vv 2. 3 in tanta incisionum constantia ita copulare, ut tetrameter evadat catalecticus metro paenultimo quater vel quinquies (cf στρ ϵ′) variato, equidem non audeo; 3 et 4 coniungi vel propter primae vv 4. 10 syllabae brevitatem non possunt; cf append metr § 7. Ep v 2 syllabae ultimae (Ῥόδον) ad sequentia trahuntur a metricis antiquis, quod probaverunt Hermann et Boeckh[1]; eisdem syllabis claudi versum maluit Dissen apud Boeckhium n cr 382 probantibus plerisque, ut eundem ferre ambitum habeant vv 1 et 2; alias divisiones proposuerunt Boeckh n cr 383, Ty Mommsen[1]; cf append metr § 6, 3.

1 ἀφνεᾶς *A* et codd Athen XI 504[a], ἀφνειᾶς rell; prll Π[46] ἀπὸ χειρὸς] ὑπὸ χηλοῦ? Bergk ἑκών Bornemann philol Rundsch 1881 p 1430
2 ἀμπέλου ἔνδον Tricl δρόσῳ om Athenaeus

δωρήσεται
νεανίᾳ γαμβρῷ προπί-
νων οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυσον, κορυφὰν κτεάνων,
συμποσίῳ τε χάριν, κῶ-
δός τε τιμάσαις ἑόν, ἐν δὲ φίλων
παρεόντων θῆκέ νιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

ἀντ. α′

καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις
ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός,
ἱλάσκομαι,
Ὀλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νι-
κώντεσσιν· ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.
ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύ-
ει Χάρις ζωθάλμιος ἁδυμελεῖ
θαμὰ μὲν φόρμιγγι παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

ἐπ. α′

καὶ νὺν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
ὑμνέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε νύμφαν, Ῥόδον,
εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφε-
ῷ στεφανωσάμενον
αἰνέσω πυγμᾶς ἄποινα
καὶ παρὰ Κασταλίᾳ, πα-
τέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκᾳ,
Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας
ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

4 προπέμπων vetus quidam criticus post πάγχρ. dist Bergk
5 συμποσίῳ (suprascr ου) *A*, unde συμποσίῳ Mommsen; συμποσίου c rell Bergk; cf O X 23, P X 11 τιμάσας vulgo, -σαις *Cac DOac* νέον? Bergk
6 μιν Vatt 7 νέκτ. αὐτόχυτον Aristid I 413 D, sec scholl interpretationes αὐτόχυτον καὶ ἄκρατον, αὐτόματον καὶ ἄκρ. simm ἀθλοφ. Vatt
10 οὐλ. Mosch 11 ζωοφθάλμιος pars Ambrr (*CNOac*) 12 θαμᾶ *AG*, ἅμα *A*^{1}, θαμὰ vett vulgo, θ' ἅμα Byz, θαμὰ Boeckh (nott cr 384—5), θάμα Bergk (v prll nostra II^{70}), ἅμα τ' ἐν Hartung, ἅμα μὲν defendit Rauchenstein Jahrbb class Phil 77 (1858) 389 παμφώνων τε *A*^{1} ἐν ἔντ.] ἐν om Vatt 13 καὶ νῦν vett, καὶ νυν Byz, καὶ νὺν Bergk; prll II^{69} 13—14 Ex scholiis mirum quantum confusis id elucet fuisse qui venustati heroinae invidentes Ἀμφιτρίτας legerent; unde alios ποντίας scribendum putasse; etiam de distinctione parum constitisse; ποντίας ... Ἀφροδίτας? Bergk
15 εὐθύμαχον *A* (c paraphr 32 *BD*), εὐάμαχον *A*^{1}; de εὐθυ- prll II^{35} ἀλφεῶ *AM*, ἀλφειῷ(ω) rell, prll II^{46} 17 ἀδ- vett (*D*^{iit}), ἀδ- Mosch; prll II^{9} 18 εὐρυχόρου *B*, -χώρου *AD*, -χώροιο *CN*, -χόροιο *PQ*
19 ἐμβόλῳ(ω) (sscr ου *F*) vett, εὐβόλων *N*, εὔβολον (scil νᾶσον, codex ter

στρ. β′

ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,
Ἡρακλέος
εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. τὸ μὲν
γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔχονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
ματρόθεν Ἀστυδαμείας.
ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν ἀμπλακίαι
ἀναρίθμητοι κρέμανται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν,

ἀντ. β′

ὅτι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
καὶ γὰρ Ἀλκμάνας κασίγνητον νόθον
σκάπτῳ θενών
σκληρᾶς ἐλαίας ἔκτανεν
Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας
τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκι-
στὴρ χολωθείς. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαί
παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών·

ἐπ. β′

τῷ μὲν ὁ χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον
εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν,

ἔμβ, corr Boeckh) Theotimus ἐν τῷ ⟨... τῶν⟩ περὶ τοῦ Νείλου ὄρου ἱστοριῶν ap schol *A*, Ἐμβόλῳ (n pr) alii ap schol Vat, alios rursus ἐκβόλῳ scripsisse ex Eust Od 1405, 47 collegit Bergk Ἀργείων e scholl E^1F^1U **20** τοι νῦν *C*, τοίνυν $D^{ac}D^1$ Rom γρ, τοῖσιν rell (sed τοῖσιν *B*) **21** ἀγγέλλων non pauci **24** φρασὶν *BD*$^{s}E^{i}$, φρεσὶν non pauci **25** ἀναρίθματοι tres Thomm ἀμήχ. *ALM* **26** om καὶ *A*, ἐν καὶ τελ. affert Eust prooem p 10, 9 Ab; ne τε (— καὶ) desideres, quod exprimunt paraphr Ambr et scholl, cf P X 58, Ty Mommsen suppl 193, Haupt opp I 133, contra quem δ,τι νῦν, εἰ κἀν τελ. Hermann Jahrbb class Phil 33 (1841) 256 φέρτερον (gl κρεῖττον) *A* solus **27** Ἀλκμήν. libri omnes, prll II^{27} **28** θένων libri, retin Ty Mommsen, θενών Blomfield ad Aesch sept 378 (382 D), post Hartungum recep Bergk **29** ἔκταν' ἐν *U* et edd ante Bergkium, ἔκτανε(ν) *O* c Vatt **31** παρέπλαξαν *D* **32** ναῶν libri, nisi quod ναοῦ *N*, ναῶ *R*, quae interpolationem redolent; τὴν ναῦν (εὐθῦναι) paraphr, at de navium numero plurali cf B 664 αἴψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὅ γε λαὸν ἀγείρας βῆ φευγῶν ἐπὶ πόντον et Apollod bibl II 170 W φεύγων μετ' οὐκ ὀλίγων **33** ΕΥΘΥΝ paradosis, unde εὐθὺν $E^{\gamma\varrho}F^1G^1N^i$ (ἀντὶ τοῦ εὐθέως schol Vat 61, ubi εὔθυνε mavult Mommsen; sed οὐ χρὴ γράφειν 'εὐθύν', πρὸς τὸ πλόον Tricl 257, 13 Ab; adde quod ex Thom cod *Δ* refertur εὐθὺς, probatum olim Bergkio); εὐθῦν' *B* (ὥστε ἰθύνειν καὶ ὁρμᾶν paraphr 56), contra usum poetae term -αι inf aor act nunquam elidentis; εὔθυν' *E* c Ambrr (εὐθύνετε paraphr 60, ubi rursus εὐθῦναι *B*; cf gl Thom ap

ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυ-
σέαις νιφάδεσσι πόλιν,
ἀνίχ' Ἀφαίστου τέχναισιν 65
χαλκελάτῳ πελέκει πα-
τέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
ἀνορούσαις' ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ. 70

στρ. γ'

τότε καὶ φαεσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας
μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος
παισὶν φίλοις,
ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαι- 75
εν βωμὸν ἐναργέα, καὶ σεμνὰν θυσίαν θέμενοι
πατρί τε θυμὸν ἰάναι-
εν κόρᾳ τ' ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ' ἀρετὰν
ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώποισι προμαθέος αἰδώς· 80

ἀντ. γ'

ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν 85
ἔξω φρενῶν.
καὶ τοὶ γὰρ αἰθοίσας ἔχον-
τες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὖ. τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς

Mommsen suppl 74 ἐξ εὐθέως ποιήσασθαι ἢ ποίει), εὐθὺν et εὖθυν' iunctim *D*, temere στέλλε (ἢ στέλλου) Tricl, quae lectio diu obtinuit. εὐθὺν primus reposuit Boeckh (c Herm opp I 260) recte cl O VI 103, ὄρσαι (vel ἆραι) Ty Mommsen, νωμ..αν πλόον . . . εὐθὺν Bergk; alia vide si placet ap Schnitzerum progr gymn Ellwangens 1867, 20, Maur Schmidt CXXXI, Lud Bornemann phil Rundsch 1881, 1430 **34** χρυσέαισι vett, -σαῖς Mosch, -σέαις E^l Tricl **35** τέχναισιν (quod exhibet unus ex interpoll *Z*) Boeckh, -σι libri vulgo **36** χαλκελάτα A^l, -ηλάτῳ *E* ἀθήν. vett (retin Ty Mommsen), ἀθαν. C^{pc} cum Byz **37** ἀνορούσαις' $C^{ac}D^{ac}$ (cf 5), -σας' rell **39** φαυσί(μ)βροτος codd; prll $\Pi^{42.58}$ **40** ἔντιλε(ν) *GHIU*, ἐνέτειλε *A* **42** θεῷ *P* (c gl τῇ ἀθηνᾷ), unde ὡς τῷ θεῷ cl N V 13 Kayser lect Pind 17; πρῶτον vitio *C*, πρώτᾳ Hecker Philol V 439 **43** ἰάναι *BD*^{pc}*V*, ἰάναι ἐν all **44** αἰδῶς (= τῆς αἰδοῦς) v l scholl et A^l, Αἰδὼς Jebb (Journ Hell stud III 144 ss), Gildersleeve προμαθέος c scholl antiquioribus Boeckh cll Aesch Prom 87, suppl 100 D, prob Schoemann ad Aesch Prom p 285, Bergk, Προμ. Hermann ad Aesch Prom 86 cl Pind P V 27; προμ. ad Hyperionidam spectat, quamquam sententia generalis: et αἰδώς et προμάθεια in hominum cogitationibus desiderantur a poeta N XI extr **45** ἀτέκμαρτον libri, corr Er Schmidt; cf P X 63 **46** ὁδὸν γ' Tricl ὀρθᾶν ὁδῶν ἔξω φρένας? Bergk; trad lect magis videtur quadrare in 'oblivionis nubem' **48** αἰθούσας (-σσ- *EGV*) libri, particip agnoscunt

ἄλcoc ἐν ἀκροπόλι. κεί-
νοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν
πολὺν ὗce χρυcόν· αὐτὰ δέ cφιcιν ὤπαce τέχναν
ἐπ. γ΄
πᾶcαν ἐπίχθονίων Γλαυκῶπις ἀριcτοπόνοις χερcὶ κρατεῖν.
ἔργα δὲ ζωοῖcιν ἐρπόντεccί θ᾽ ὁμοῖα κέλευθοι φέρον·
ἦν δὲ κλέος βαθύ.· δαέντι δὲ καὶ cοφία μεί-
ζων ἄδολος τελέθει.
φαντὶ δ᾽ ἀνθρώπων παλαιαί
ῥήcιες, οὔπω ὅτε χθό-
να δατέοντο Ζεύc τε καὶ ἀθάνατοι,
φανερὰν ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
ἁλμυροῖc δ᾽ ἐν βένθεcιν νᾶcον κεκρύφθαι.
στρ. δ΄
ἀπεόντος δ᾽ οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου·
καί ῥά νιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,
ἁγνὸν θεόν.
μνacθέντι δὲ Ζεὺc ἄμπαλον
μέλλεν θέμεν. ἀλλά νιν οὐκ εἴacεν· ἐπεὶ πολιᾶc

scholl, αἰθοίcac Boeckh, αἰθαέccac Bergk[1], αἰθούccac idem[4] cl Herodn qui π. μον. λεξ. 12 [II 919, 19 L] nom appell αἴθουcca scribi iubet **49** ἀκροπόλει libri; prll II[75] κείνοιcι μὲν, post νεφέλαν add Zεύc, vett, Zεύc exp Byz, κείνοις ὁ μὲν Mingarelli (Boeckh, Bergk), κείνοιcι μὲν — | χρῦcὸν ὗce Zεύc· ἔπειτέν cφ. Kayser lect Pindd 17, contra quem Rauchenstein comm Pindd I 7, retineri posse Zεύc inaequali responsione admissa putavit Bergk, κείνοιcι μὲν cll P III 87 ss defendit Ty Mommsen suppl 80 **50** cφιν *AE* τεχνᾶν *B* **51** πacᾶν *B*, πacῶν *D* **52** an ζώοιcιν (partic.)? Herwerden studd 16, male **53** ἀδόλου (genet compar) Hartung, ἀδόλωc Christ (καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἀδόλωc καὶ ἀνεμποδίcτωc [ergo passive?] ἐπαίρεται paraphr), 'in prudente homine etiam maior sapientia fraudis est expers' Bergk **56** ἔμμεναι *A* **57** ἁλμυροῖcι vett vulgo, ἁλμυροῖc *A* c Byz βέ(ν)θεc(c)ι vett, βένθεcιν Mosch **58** ἤνειξεν? 'i e nemo absentis Solis sortem duxit' Bergk Jahrbb class Phil 99 (1869) 184 (de verbi forma prll nostra II[88]), ἔνριψεν Herwerden Animadv Theogn (1870) 75, studd 16, ἄνδειξεν (vel ἄνδωκεν) Theod Fritzsche (Güstrow 1880, 20), ἔνδιξεν =. ἐνέβαλεν Herwerden Mnemos. 25, 1897, 58, temere omnes, si quidem λάχος aut λῆξιν significat, ut κρύφος κρύψιν, πάλος πάλcιν, aut κλῆρον καὶ μερίδα, nunquam (ut et πάλος et κλῆρος) sortes in galeam vel in hydriam coniectas; traditam lectionem qui tuentur, c schol *A* (ἐνεφάνιcεν ὥcτε ἀποκληρῶcαι ... αὐτῷ) et Mosch (ἀντὶ τοῦ ὑπέδειξε, τουτέcτιν ὑπέμνηcε ... διὰ τὸ λάχος) interpretantur 'commonefecit de sortitione': quid si λάχος ἐνδεικνύναι, sortitionem denuntiare, idem fere est quod 'nomen dare', ante sortes deiectas scilicet in rei alicuius partitione, partium numerus ut cum sortibus aequari possit? 'absentis vero nemo dedit nomen Solis' **59** καί ῥα (non κάρ ῥα) *A* μιν libri χλωρᾶc et λεῖπον *A* **61** ἄμπαλον boni omnes, ἔμπαλον et ἄμπελον dett quidam; ἀνακλή-

εἰπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔν-
δον θαλάσσας αὐξομέναν πεδόθεν
πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὔφρονα μήλοις. 115
ἀντ. δ'
ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὅρκον μέγαν 120
μὴ παρφάμεν,
ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦ-
σαι, φαεννὸν ἐς αἰθέρα νιν πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
ἐξοπίσω γέρας ἔσσε-
σθαι. τελεύταθεν δὲ λόγων κορυφαί 125
ἐν ἀληθείᾳ πετοῖσαι· βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς
ἐπ. δ'
νᾶσος, ἔχει τέ νιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μειχθεὶς τέκεν 130
ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀν-
δρῶν παραδεξαμένους
παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμιρον 135

ρωσιν, ἀναδασμόν, ἀναμερισμόν exponunt scholl, τὸν ἐκ δευτέρου πάλον Eustath ad A 126 p 64, 42 (~ Od 1434, 29), κατ' ἄνπαλον μισθούντω, καθὼς καὶ τὸ πρότερον in inscr Melitaeensi (Phthiot) ab Ussingo 1847 ed (inscr gr ined nr 2, 15 = Cauer Del² 239) quid sit obscurum est, cum iteratam sortitionem proprie significare non videatur ('licitatione' Ussing, 'de novo' Feldmann anall epigr, diss Argentorr IX 211); ἁμ πάλον θέμεν (= τὸν πάλον ἀναθεῖναι) Boeckh, contra quem Kayser lect Pindd 18, Mommsen suppl 82 νιν *A*, μιν rell **62** πεδόθε *B* solus **63** ἔμφρονα *V*, vice versa εὔφρ. pro ἔμφρ. *A* schol O IX 74 (113), εὐφυές pro ἐμφ. *A* all O XI 20, alia ap Boeckhium μήλοις Boeckh c libris **64** ἐκέλευσε *A*, κέλευσε(ν) vulgo, corr Mosch **65** χεῖρ' ἐπαντεῖναι? Bergk (ἐπιχειροτονῆσαι τῷ λόγῳ paraphr); at cf Agamemnonem Τ 254 priusquam iusiurandum dicat manibus sublatis (Διὶ χεῖρας ἀναςχών) precantem. Tum non Lachesin, sed deos iurare nonnulli opinabantur poetae verba mirum quantum detorquentes; fuerunt etiam qui pro θεῶν paraphrastam (Aristarchum putabant ante Lehrsium, Pindarsch 8) θεοὺς legisse suspicarentur, suppleto ἀνατεῖναι Maur Schmidt CXXX, θεοὺς ὅρκον ἐκέλευσε? Jongh, quemadmodum θεῶν θ' ὅρκον ἐκέλευσεν graece dici posse censuit Hartung; et ὅρκον δὲ τῶν θεῶν μέγαν γενέσθαι exp Mosch p 270, 3 Ab **66** παρφέμεν A^1N^aO; de verbi notione (παρφάμεν τι) P IX 43 **67** κρόνου *A* φαενὸν $C^{ac}B^1$ Mosch, φανὸν Hermann ap Heynium, φανόν et φηνόν Hesych; prll Π[42] νιν *C*, μιν vulgo **68** γέρας] μέρος *ACBγρ* (Ambrr) male ἔς. vett, ἔcc. Mosch τελεύταθ(εν) $B^1C^1E^1Bγρ$ recte (ἐτελειώθησαν paraphr et gl *A*), τελεύτασαν rell (ἀληθῆ ἐποίησαν schol A) κορυφαί — πετοῖσαι omnes, nisi quod πες. AN^{ac}; prll Π[93] **70** μιν libri **71—72** Ῥόδῳ ποτὲ et σοφώτατα transposuit Mommsen[1] (v metr) **73—74** μὲν om *B*, habet B^1 κάμιρον libri, Κάμιρον ut est in schol

πρεσβύτατόν τε Ἰάλυ-
σον ἔτεκεν Λίνδον τ'· ἀπάτερθε δ' ἔχον
διὰ ταῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρωΐαν
ἀστέων μοίρας, κέκληνται δέ σφιν ἕδραι. 140

στρ. ε'

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
ἵσταται Τιρυνθίων ἀρχαγέτᾳ,
ὥσπερ θεῷ,
μήλων τε κνισάεσσα πομ- 145
πὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
ἐστεφανώσατο δίς, κλει-
νᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. 150

ἀντ. ε'

ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω νιν, τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι 155
Βοιωτίων,
Πέλλανά τ' Αἴγινά τε νι-
κῶνθ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροισίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα

Ambr Schneidewin πρεσβύτερόν τε *N*. Notatu dignum quod vulgata librorum nostrorum scriptura in scholiis (non πρεσβυτατος, quod vulgo edunt cum Calliergo) ut varia lectio (τινὲς γράφουσιν) affertur cum commentario, alia lectione nulla addita; ὧν εἷς μὲν Κάμειρος. πρεσβύτατον δὲ fuisse dubitanter coni Mommsen suppl 86 ἰάλυσσ. *D* τε Γιάλ. fuisse opinantur multi, comprobavit nemo τέκε(ν) vett, ἔτεκεν recc **75—76** πατρωΐαν μοῖραν iungebat Hermann ap Heyn, post πατρ. distinxit Boeckh c scholl, μοῖραν (e μοίρ. factum *B*) libri (c paraphr *A*), μοίρας Meineke in sched ined Soc Graec Berol (v P II 82) 1845, elegantissime; similiter δυώδεκα μοίρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν (lect Vatic) Herod II 147, γῆ τε καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ ταὐτὰ μέρη διανεμηθήτω Plat legg 737e, coniunctis quasi formulis διὰ κτῆσιν δατέοντο et δάσσαντό τε μοίρας. Videtur autem ἀπὸ κοινοῦ P et ad ἔχον et ad διαδασσάμενοι rettulisse ἀστέων μοίρας; prll Π[98] **77** τληπ. Ambrr (*ACN*) **79** θεοῖς *A* **80** μάλων *A*; prll Π[21] κνισ. *A* all, κνισσ. *B* all **81** ἐστεφάνωτο *NV*, ταυτᾷ ἐστεφάνωτο *G*, καὶ στεφάνῳ Thom (ἐν παλαιοῖς καὶ πολλοῖς βιβλίοις schol Thom 273, 4 Ab) κλεινῷ *A* τοι ἐν *C* (cf 93) **82** κρανααῖσιν ἐν *C* **83** μιν *C* e Vatt **85** βοιωτίων *A*, βοιωτίας *C*, βοιωτῶν rell vett, βοιώτιοι interpoll **86** πέλλανά τ' αἰγίνα τε *C* et sic fere sed variis accentibus rell vett, αἴγινα πελλάνα τε Byz, Πέλλανά τ'· Αἰγίνᾳ τε (scil ἔγνωσαν οἱ ἀγῶνες) scr Boeckh probantibus quod mirere Hermanno 1817 et Mommseno suppl 89—90. Vix melius Αἰγίνᾳ τε νικᾶν ἑξάκις (λιθίνα ψᾶφος λέγει) ἐν M. τ(ε) Kayser lect Pindd 19, quam structuram spreto νικᾶν retinuit Rauchenstein comm Pindd I 8. Bergk in contextu trad lect dubitanter amplexus est, hymn Ap 31 νῆσόν τ' Αἰγίνης corrigens cum Schneidewino, Pindarum Πέλλανά τ', Οἰνώνα τε (vel Π. τ'·

ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ᾽ ὦ
Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἀταβυρίου
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,

ἐπ. ε′

ἄνδρα τε πυξ ἀρετὰν εὑρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν
καὶ ποτ᾽ ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων. ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδόν
εὐθυπορεῖ, σάφα δαεὶς ἅ τε οἱ πατέρων ὀρ-
θαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
ἔχρεον. μὴ κρύπτε κοινόν
σπέρμ᾽ ἀπὸ Καλλιάνακτος·
Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει
θαλίας καὶ πόλις· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
ἄλλοτ᾽ ἀλλοῖαι διαθύσσοισιν αὖραι.

Οἰν. δὲ) scripsisse coniciens. Et ut nullo refragante loco Πέλλανᾰ habet poeta O XIII 109 (ubi πελλάνα codd; de nominis forma Boeckh kl Schr V 328), sic Αἴγινᾰ O VIII 20, P VIII 98, N III 3, VII 50, I V 39, VI 8, VIII 16, fr 1, 2; scripsit igitur h l aut Οἰνώνᾱ (cf Ἀλεκτρώνα, Διώνα, Θυώνα, Τριτώνα) ut saepius in Nem et Isthm aut choriambum pro 'diiambo' esse voluit ἑτέρου *A* (ἑτέρου τινὸς . . . ὄνομα schol *B*), ἕτερον rell (ἕτερον λόγον . . ., ἢ ὅτι νενίκηκε Δ. *A*, qui addere debebat ἑξάκις, nam λόγος idem fere videtur esse quod apud Anglos *the record*) 88 ante Ὀλ. dist vulgo ante Heynium 89 δίδου *A* c Mosch 92 ἔχραον vulgo, ἔχρεον *A*, quod recipere solent post Ahrensium d d 131 κλεινόν Herwerden studd 16 93 ἐραστειδᾶν vett (-εϊ- *A*), corr Byz; nomen Ἔρατος Fick-Bechtel gr Personenn 112, IGIns I (Rhod I a Chr saec) 46. 437; librarii in ἐραστ. aberraverunt, ut in θαυμαστάν P X 30, ἔστειλαν O II 70, tum in -ειδᾶν, ut in Ἀδραστειδᾶν O II 45 τοι] τε *A* 93—94 θαλίας ἔχει *A* solus 94 μιᾷ μοίρᾳ *AC*, μοίρᾳ μιᾷ rell vett 95 ἄλλοτε δ᾽ *N* -ουσιν libri, corr Boeckh

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ

Strophae

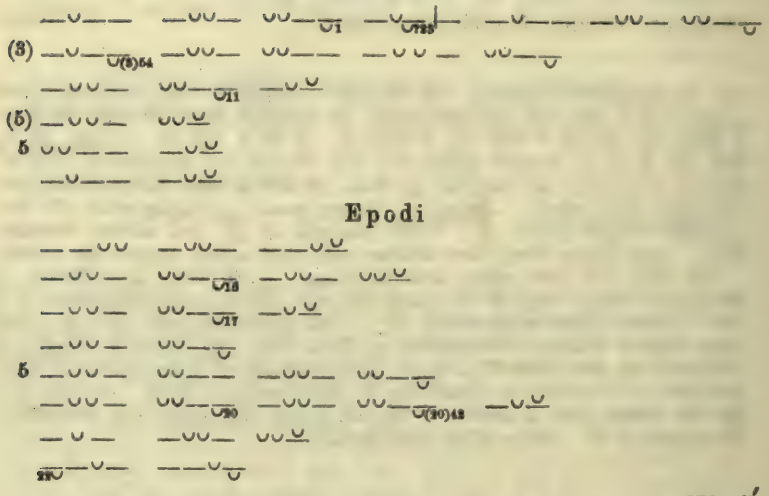

Epodi

στρ. α′

Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, Ὀλυμπία, δεσ-
ποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες
ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶν-
ται Διὸς ἀρτικεραύνου,

Str v 1^{a,b} si diviseris cum Boeckhio, in explicando versu altero haerebis frustra cll N V. IX, I VI strr, I ep duob vv extrr. Coniunctioni non versus longitudo cll P I 6, N V 1, IX 4, sed hiatus ῥέπῃ, ὀρθᾷ 23/24 obstare videtur; quem diphthongi η natura, ut in dativis ψ et α, satis excusari arbitror; nam digamma in voce ὀρθός apud poetas certe graecos viguisse nemo adhuc comprobavit; sed cf I VII 12. An _⏑⏑_ semel fuit? metrum certe evaderet non inelegans.

1 χρυσεοστ. *AV* Οὐλυμπίᾳ Er Schmid c plerisque recc libr
2 ἀληθείας *BCN* (Mosch) 3 ἀρτεικ. *BE* all (Thom)

εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι
μαιομένων μεγάλαν
ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν·

ἀντ. α'

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς· ἀλλ' ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεί,
ᾧτινι σὸν γέρας ἔσπετ' ἀγλαόν.
ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοί
σὺν θεοῖς εὐπραγίας.

ἐπ. α'

Τιμόσθενες, ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὃς σὲ μὲν Νεμέᾳ πρόφατον,

7 τῶνδε *AC*^{pc}, recep Bergk^{1}, ἐκ δὲ paraphrastae vestigia legens Hermann 1847 (opp VIII 111); ὧν δὲ? Bergk$^{3.4}$, defendit pronomen Rich Stein de artic ap P usu (diss Vrat 1868) 26—28; in oppositis frequentiorem esse articuli usum recte iam observavit Ty Mommsen Rhein Mus IV 562 **8** ἄνεται δὲ — εὐσεβείας — λιταῖς libri vett, πληρέονται (om δὲ) — εὐσεβέων δ' — λιταί (hoc cum Asclepiade) Byz. Schema Pindaricum quod volunt esse (Wilpert de schem P Vratisl 1878, 18) hoc quidem loco vel propterea reiciendum, quod ἀνειν λιτάς, fac esse aliquando i q ἀνύεσθαι χρείαν (Aesch Prom 700), ἀνύσαι τῆς χρείας Soph OC 1755, nunquam profecto est optata aliena explere. Praebetur, inquit P, hominum precibus pio quod expetunt (v 5—7) animo. ἄντεται (sc. Ζεύς) mavult Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 7. εὐσεβίας (quod in Theognide [1142] futtili coniectura removebat) c Boeckhio Bergk; prll Π^{50} **9** Ἀλφειοῦ *NU* ἄλσος ἔχων *A*, λείπει τὸ ἔχων gl *B* c scholl, quam interpretationem amplexus Bergk Ar ran 340 deleto τινάσσων emendare sibi videbatur **10** στεφανηφ. *N* all **10—11** ᾧ ἂν τὸ σὸν κλέος ἑπακολουθήσῃ scholl Vatt (et Vindobb) κλέος (10) et γέρας (11) non sine causa inter se commutatis iudice Ty Mommsen schol Germ 39 **11** ἔσπετ' *ABCE* (Bergk$^{1.2}$), ἕσπητ' *GN* (Bergk$^{3.4}$), ἕσποιτ' *D*^{iii}; prl Π^{91} **12** ἐπ' ἄλλων *A* (c gl ἀνθρώπων), ἐπ' ἄλλαν *C*^{a} (corr *C*^{b}) **14** εὐπραξίας Byz **15** δὲ κλάρ. *BE*^{l} all, quod c Byz praetulit Hermann; prll Π^{69} **16** γενεθλίῳ libri, γενέθλιος? Ty Mommsen suppl 101 (recep ed min) et Bergk immerito uterque schol (Ambr) antestati ὃς om non pauci (*A*^{a}*N*^{ac}*V* et *BG*^{ac}*PQU*, sed ὃς Ζεύς *P*^{s}, pronomine non expresso ὁ Ζεὺς exponit paraphr) μὲν ἐν Νεμ. omnes; prll p 10 ὃν μὲν ἐν Byz πρόφαντον vett (προφαντόν *D*^{pc} c duob Thom), πρόφατον Byz, ἐπιφανῆ καὶ ἐπίδοξον et ἐπιφανῆ καὶ ἐπίσημον exponunt scholl vett; cf ἀμφαδόν et ἀναφανδόν. ὃς c' ἐν μὲν Boeckh$^{1.2}$ (prob Hermann 1817 p. 217 et 300; sin fides habenda notulae manu Godofr Hermanni in margine exempli Boeckhiani additae, fuit cum πρόσφατον scribendum coniceret vir egregius: ὃς σὲ πρόσφατον ἐν N. sec Theod Fritzsche Jahrbb class Phil 125 [1882] 150; at Olym-

Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφῳ
θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
ἦν δ' ἐσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων
ἐξένεπε κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
ἔνθα Σώτειρα Διὸς ξενίου
πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις

στρ. β'

ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπῃ, ὀρ-
θᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν
δυσπαλές· τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ
τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις
κίονα δαιμονίαν —
ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι —

picum est carmen, vv 1—10. 18. 65. 83, 'nuperrime' autem parta Alcimedontis, minoris natu fratrum, non Timosthenis victoria, cf 65 ss, ὃς cὲ μὲν N. simplici medela usus Boeckh expll 180, quod recepit post Dissenum Bergk quamvis aegre ferens numeri exilitatem (parum recte hoc quidem, si contuleris huius carm v 1 Ὀλυμπία, 11 ἔσπετ', 17 Κρόνου, 20 πάλᾳ, 22 παρ-, 42 ἁλίσκεται), ὃ cὲ μὲν ἐν (ut metrum esset ⏑⏑▬⏑) Mommsen[1.2]; alii asyndeton statuebant eiecto pronomine, ut non Ζεύς, sed πότμος illos victores reddidisse videretur: ἔκφαντον cὲ μὲν ἐν N. Kayser lect P 20, γενεθλιδίῳ· cὲ μὲν N. πρόφ. Ahrens Phil 16 (1860) 52, γενέθλιος ἀμφ' ἀέθλοις· cὲ μὲν ἐν N. (πρόφαντον pro glossemate venditans ex O I 116 petito, cum zeugma ἐν Νεμέᾳ Ὀλυμπιονίκαν displicuisset)? Bergk **17** παρὰ *ADE* all **18** ἔθηκεν *A* **19** κατ' *ACD*[ut] all **20** ἐξέννεπεν *A* πάλᾳ et πάτραν ut ne quis numeri exilitatem fugiens inter se permutare animum induceret, graviter commonuit Hermann ap Heynium 1817 III 217 **23** ὅ,τι (ὅτι) libri, ἔνθα (ἄν) τι paraphr[1.2], ὅπου ἄν (ἐάν *A*) τι par[s], unde ὅθι scr Ty Mommsen ('ubi quod multum est' [= ubi λάβρος στρατός] 'etiam multo praeponderet' suppl 103) et Gildersleeve (*'where there is much in the balance and the balance sways much'*), male uterque πολλᾷ *B*, πολλὰ vulgo ῥέποι boni omnes (retin Mommsen nescio quo pacto interpretatus *überwiegen darf* suppl 103), ῥέπει dett (*MiQiViZi*) c interpoll, ῥέπειν δυνάμενον (ᾗ) paraphr[s] (Ambr), quem ῥέπον legisse coni Mommsen, indic exponit par[s], coniunct add ἄν partic par[1.s], unde optime ῥέπῃ Bergk; cf ὄφρ' αἷμα λιαρὸν (ᾗ) καὶ γούνατ' ὀρώρῃ Λ 477 (ubi ὀρώρει unus *D*); nam quod in sentt cond a pron rel incipientibus mod coniunctivus non invenitur nisi aut aor temp aut praes add ἄν (P V 65; sed cf P X 61), casu hoc factum est: cave furorem arithmeticum **24** διακρῖναι *A* solus c paraphrr (prob Mommsen), διακρίνειν rell c schol *A* **25** ante καὶ dist Boeckh[1], Aeginam cum Olympia comparari putant c Disseno; cf ad O III 38 τάνδ' libri, ταύτην scholl, καὶ τὰν? vel ταύταν? Christ **26** παντοδαποῖσι(ν) *AC* (cf 45), -ποῖς rell vett, -ποῖς ὑποέστ. interpoll

ἀντ. β′

Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ· τὸν
παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδάν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦ-
ξαι, καλέσαντο συνεργόν
τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
ὀρνυμένων πολέμων
πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

ἐπ. β′

γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον,
πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον,
αὖθι δ' ἀτυζόμενοι ψυχὰς βάλον,
εἷς δ' ἀνόρουσε βοάσαις.
ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται·
ὣς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·

στρ. γ′

οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται καὶ

31 ποσειδᾶν libri et edd **33** μιν *A*, νιν rell **36** λαῦρον *ACN* (cf O II 86) **37** Sunt qui ante νέον distinguant ('in novam munitionem' Heyne) **38** ἐφαλλόμενοι Hecker Phil V 439; 'sed tum πύργῳ exspectaveris' Bergk γε τρεῖς *A* οἱ μὲν δύο *Acpar* κάπετον *AE* Mosch, κάππετον *BCD* all (in *D* alterum π in lit), κάπτετον Tricl(?), (μέν) ῥα πέτον Wiskemann progr gymn Marb 1876, 7; de formae traditae ratione prll Π[67] **39** αὖ *B*; αὖθί τ' ('nihil apertius') Pauw p 58, idem sensere Heyne Bergk Christ; quibus viris adstipulari prohibeor cll μέν — δέ — δέ O II 47—68, τάχα δέ, αὐτίκα δέ all; denique abhorret μέν — τέ — δέ a P consuetudine δατιζομένῳ *CNV* Thom (*Dpc*), δ' ἀτυζόμενοι *Ac1BE1MO* c interpoll ψυχὰς] πνοὰς interpoll (κάλλιον διὰ τὸ μέτρον Tricl 295, 5 Ab) ἔβαλον *Cac*, βάλ(λ)ον vulgo; βλάβεν Ahrens Phil 16 (1860) 52, λίπον? Bergk[3.4], θάνον (ψυχὰς coniungens c ἀτυζ.) Wiskemann progr gymn Marb 1876, 8, inviti defendentes trad lect; sed cf etiam βάλε P IV 43, βαλεῖν (ἀπώσασθαι) O I 58 (91), ἔῤῥιψε (ἀπεσείσατο) I VII 44 (63) **40** ὄρουσε *A* (c schol *A*), ἀνόρουσε *B* (c sch *B*) (recte; nam opponitur κα(τέ)πετον), rell interpolationem prae se ferentes ἐπόρ. *O*, ἐσόρ. vulgo (ἐσόροσε *Cac*); scholl quod passim dant εἰσῆλθε, nihil valet (cf βουλόμενοι εἰσελθεῖν et εἰσῆλθε paraphr); ἐνόρ.? Christ βοάσαις pauci (*DQVac*, -σας *G*), -ξας duo e Thomm, -σας vulgo **41** ἀνταῖον? 'correpta paenultima' Bergk εἰσορῶν Hartung, ἀμφαίνων male cl A 87 Theod Fritzsche Jahrbb class Phil 125 (1882) 151, αὐγάζων? Christ **42** χειρὸς *A* **43** ὡς *A* (c paraphr Vat) **44** πεφθὲν *C* βαρυκτύπου *A* (Neptuni cognomen ap Pind O I 72, N IV 87), βαρυγδόπου *E* **45** πρώτοισιν *BDE*, -οις *ACB1* interpoll ἄρξεται Ahrens Phil 16, 52, ῥήξεται? Bergk, πράξεται (= fiet) Wiskemann progr gy Marb 1876, 8, οἴξεται Rauchen-

τερτάτοις. ὡς ἦρα θεὸς σάφα εἴπαις
Ξάνθον ἤπειγεν καὶ Ἀμαζόνας εὐίπ-
πους καὶ ἐς Ἴστρον ἐλαύνων.
Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ
ἅρμα θοὸν τάνυεν, 65
ἀποπέμπων Αἰακόν
δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις
ἀντ. γ'
καὶ Κορίνθου δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν. τερπ-
νὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν. 70
εἰ δ' ἐγὼ Μελησία ἐξ ἀγενείων
κῶδος ἀνέδραμον ὕμνῳ,
μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος·
καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
ἐρέω ταύταν χάριν, 75
τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχας
ἐπ. γ'
ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάξασθαι δέ τοι

stein Phil 36 (1877) 66, εἴρεται (cingetur) vel ἔρεται (= conficietur!) Jurenka Wien St XVII 200; trad lect confirmat schol quamvis male exponens ἀρχὴν ἕξει τοῦ πορθεῖσθαι **46** τετράτοις *ABCD*, τετάρτοις $B^{12}E$; in duplici numerandi ratione defendenda nequiquam desudabant viri docti c scholl (Boeckh, Dissen, Jongh), emendavit locum Ahrens τερτάτοις scribens Phil 16, 52, quod sine ulla dubitatione recepi ut formam homericam τριτάτοισιν aeolice expressam ἄρα vett, ἆρα Mosch, Boeckh; prll Π^{39} σαφὲς A^{l}, σάφα A^{s} et vulgo εἴπαις C^{ac} (cf O VII 5), εἵπας vulgo **47** (Ξάνθον) τε A, δ' D^{int}, om partic $BCD^{ac}E$; ξάνθος, ἤπ. Hartung, ἤπειγ' ἢ scripsit Bergk εὐίπποις *B* ἐς om *B* **48** ὀρσοτριαίνα *B* ἰσθμῷ ποντίᾳ optimi (-τίῳ C^{ac}), ἰσθμὸν ποντίαν $D^{ac}D^{1}E$, genetivum exprimit paraphr[1], neglegentius εἰς Ἰσθμόν par[2] (*A*), dativum laudant scholl vett, accusativum praeoptavit Mosch, propter insequens δειράδ(α) videlicet **52** κἀκ (i e κατὰ) Hermann ap Theod Fritzsche Jahrbb class Phil 125 (1882) 152; v etiam Ty Mommsen suppl 111 n[2] δειράδα A^{l} et schol *A* v 68, recte; nam -ι III decl (Boeckh n cr 394) non eliditur ap P (cf O IX 112, I I 15. II 12, ad P I 92); paraphrasin mutilam varie supplent (v etiam Fritzsche l c) δαῖτα κλυτάν libri, δαιτικλυτάν Bergk (cf fr adesp 85, 7 B[4]), δαιτᾰκλυτάν (ab epico subst δαίτη) Mommsen; Bergkium sequor, ἀποπέμπων (50) πομπήν (τ 313 – 16) interpretor de participii vi cl κομίζοντες O XIII 59, tum ἵππους χρυσέας (51) i q ἅρμα θοόν (49) **53** ἴσον vett ἔσεται *BDE*, ἔπεται *N*. De loci sententia id tenendum τερπνόν non esse 'quod probatur', sed i q κῶδος, χάρις, et ἴσον non πᾶσιν, sed ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλον, παρμόνιμον **54—59** μελησίᾳ AB^{ci} c paraphr 71[4], μελησία vulgo, quem genetivum esse voluit, μειλησία scribens διὰ τὸ μέτρον Tricl ἀνέδραμον libri et scholl ὕμνων EA^{pc} (e scholl § 2), ὕμνον N^{ac} βαλλέτω *A* μάχαν libri et scholl, quamquam ad 74 ταύτην τὴν χάριν (pro

εἰδότι ῥάτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.
κεῖνα δὲ κεῖνος ἂν εἴποι
ἔργα περαίτερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν.
νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων
νίκαν τριακοστὰν ἑλών·

στρ. δ′

ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν ἐν
τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
νόστον ἔχθιστον καὶ ἀτιμοτέραν γλῶσ-
σαν καὶ ἐπίκρυφον οἶμον,
πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
γήραος ἀντίπαλον·

μάχην) videtur scribendum esse et ad 75 (ubi ⟨ἐν⟩ ἀνδράσι scr) vox illa omnino desideratur ἐκ παγκρατίου vett vulgo, ἐν παγκρατίῳ $C^{ac}D^{i}E^{i}$ (in aliis suprascr) c schol vet 76 ἄνδρας ⟨ἐν⟩ παγκρατίῳ et Mosch 301, 10 Ab (54) Dativum Μελησίᾳ edunt c Hermanno (ut 'multo commodiorem' Boeckh), genetivum retin Gildersleeve, solus recte ἀνέβρεχον Hartung, κῶδος ἀνέδραπον ὕμνων (= ὕμνους κυδαίνοντας) Ahrens Phil 16, 1860, 53, εἰ δ' ἐμῷ Μελησία ἐξ ἀγ. κ. ἀνέδραμεν ὕμνῳ Herwerden Animadv Theogn (1870) 75, repet studd 17 (58) μάχᾳ Dissen, μέτα Kayser lectt P 21 (ἀνδρῶν μέτα 'inter mortales' P V 94); ἔχειν Rauchenstein comm Pindd II 30, λαχεῖν Schneidewin, c Boeckhio uterque κῶδος ἐξ ἀγ. discipulorum victorias interpretati; τὰν δ' ἔπειτ(α) scil χάριν, ἀνδρῶν μάχαν, | ἐκ Friederichs Pindd St 17, μαχᾶν | ἔκ Christ[1], μάχας | ἔκ (= ἐκ παγκρατίου μάχας ἀνδρῶν)? idem [2] (de qua incisione non admittenda cf ad I IV 36), μαχᾶν scil χάριν Wiskemann progr gy Marb 1876, 9; post μάχαν dist versibus 56 ss ad Aeginetam aliquem Nemeae victorem, Melesiae item discipulum, qui non solum puer vicisset pancratio, verum eundem honorem etiam in virorum certamine consecutus esset relatis Bergk; tu ἐξ ἀγενείων κῶδος cll cum P IV 66, O IX 88 tum huius carminis vv 59 ss ad Melesiam refer ipsum quoque olim victorem, modo ne in Isthmo victorem fuisse dicas, id quod ex Isthmo Corinthiaco 48 commemorato elicuerunt; 'etenim Nemeae', ait P, 'Melesiam olim pariter atque Alcimedontem puerum Olympiae aut Nemeae rursus Timosthenem ('imberbem'? cf nott inscr N V, I VI. VIII) reportasse dicam (de locutione cf P I 79) hoc ex imberbibus decus' (ἐκ πάλης opinor c scholl recc 300, 19 Ab), postea vero virorum certaminis decus e pancratio'; μάχας scribendum, quod post τὰν antiquitus in μάχαν depravatum esse scholia docent

59 δέ τοι τί *B*, δέ τι $A^{i}E$ **60** ῥαΐτερον libri, ῥαΐτ. Heyne, ῥάτ. Boeckh **65** μὲν] μὲν γὰρ *A* **66** ἔλεν Hartung, alii ἤνεγκε e v 64 subaudiebant c schol[2] (*A*), quasi inauditae sint locutiones Ἰφιγένεια σφαχθεῖσα ἔκνιξεν, παῖς ὧρσεν πυρὶ καιόμενος ἐκ Δαναῶν γόον; recte ἐστίν suppl schol[1] **67** τῆς τοῦ δ. εὐτυχίας scholl Vatt; δ' del (dist ante ἄνορ subl) Hartung ἀμβλ. *Q*^{ac} (recep Ty Mommsen[1]) **69** γλῶττ. Triel οἶμον *ABE*

Ἀΐδα τοι λάθεται
ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

ἀντ. δ′

ἀλλ᾽ ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
ἔκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκειται
φυλλοφόρων ἀπ᾽ ἀγώνων.
ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
κὰν νόμον ἐρδομένων·
κατακρύπτει δ᾽ οὐ κόνις
συγγόνων κεδνὰν χάριν.

ἐπ. δ′

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρόν
κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφι Ζεὺς γένει
ὕπασεν. ἑκλὰ δ᾽ ἐπ᾽ ἐκλοῖς
ἔργα θέλοι δόμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
ἀλλ᾽ ἀπήμαντον ἄγων βίοτον
αὐτούς τ᾽ ἀέξοι καὶ πόλιν.

---

78 ἄρμενα] prll Π^{12} πράξαις *C* solus (cf O VII 5. 37, VIII 46) **76** φυλλοβόλων *Q* (ex scholl?) **78** καννόμον *AE* (i e κατὰ νόμον vel κὰν νόμον quod habent *OPQ* c plerisque recc, ἔννομον καὶ δίκαιον schol), κἀννόμον (quod nihil est) $B^{ac}CD$, unde κἄννομον B^{pc} (quod recep Ty Mommsen), κᾶν νόμον quidam recc ἐρδόμενον libri, nisi quod ἐρδ. B^{pc} all, et ἐρδομένων unus e Moschopp (sec Hermannum); nominativum exprimit paraphr Vat (ἀποδιδόμενον, recte addens τὸ τῶν ἐπαίνων λέγει), at genetivus requiritur, quem reposui c Er Schmid **81** ἀκούσαις (-σας) *G*, -σαc rell **82** ἐννέποι boni omnes, ἐνέποι *UV* recc **83** ὅν libri, γρ ὃ (ἀντὶ τοῦ ὅτι) *E*, et ὃ N^{ac}, ὅς E^{ac} σφι $A^{pc}B$, σφιν vulgo ὅν σφιν ὕπασε(ν) | Z. γένει interpoll; cf v 39 (διὰ τὸ μέτρον) **85** ἔργ᾽ ἐθέλοι Boeckh; prll Π^{37} ἀπαλάλκει *P* **86** μοῖραν *D* **87** ἔχων (suprascr ἄγων) *A* **88** ἄεξει *V* Tricl

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩΙ ΟΠΟΥΝΤΙΩΙ

ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ

Strophae

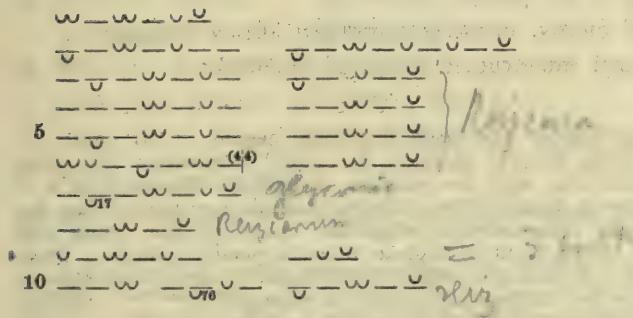

Epodi

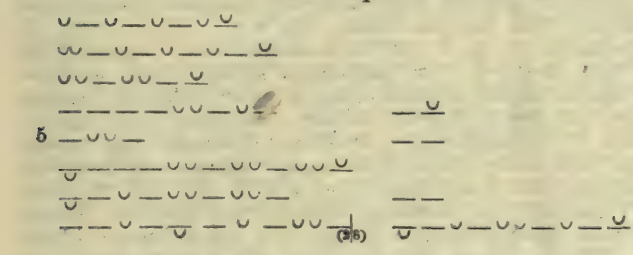

'Vix ullum est Pindaricorum carminum, cuius versuum discriptio tantis laboret difficultatibus quam hoc' Boeckh. Str vv 7 et 8 cum coniunctionem inde a str γ′ non facile admittere viderentur, nec probari possent mutationes a Boeckhio propositae simul et reiectae (n cr 397; cf kl Schr V 257), ab Hermanno asynarteti dicti sunt, 'qui sicut placeret poetae nunc cohaerentibus numeris decurrerent, nunc ex duobus constarent non continuatis numeris', opp VIII 1847, 115; item vv 3. 4. 5. Str vv 7 et 8 coniunxit Hartung (64. 73. 74. 91. 101 audacter mutatis), et coniungendos esse fuit cum ipse quoque censerem ab uno eodemque poeta non solum Πηνειόν quattuor aut Ἀλφε(ι)ῷ tribus, sed duabus

στρ. α′

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ, καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς,
ἄρκεϲε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἀγεμονεῦϲαι
κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόϲτῳ ϲὺν ἑταίροις·
ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοιϲᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοϲτερόπαν ϲεμνόν τ' ἐπίνειμαι
ἀκρωτήριον Ἄλιδοϲ
τοιοῖϲδε βέλεϲϲιν,
τὸ δή ποτε Λυδὸϲ ἥρωϲ Πέλοψ
ἐξάρατο κάλλιϲτον ἔδνον Ἱπποδαμείαϲ·

ἀντ. α′

πτερόεντα δ' ἴει γλυκύν
Πυθῶνάδ' ὀϊϲτόν· οὗτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψεαι,
ἀνδρὸϲ ἀμφὶ παλαίϲμαϲιν φόρμιγγ' ἐλελίζων

etiam syllabis Ἀλφεοῦ dici posse praefracte negans (v 101 addito τε, ceteris locis invita Minerva excusatis Berl philol Wochenschr 1896, 222). Cuius sententiae nunc adeo me paenitet, ut quinque illarum (3. 4. 5. 6. 7 + 8) periodorum bimembrium ultimam arbitrer non temere esse diremptam a poeta cum metrorum elegantiae consulente tum pausa ante ipsum Alphei nomen facta Olympicae victoriae pondus addente. Quam de Ἀλφεοῦ non ego primus moveram dubitationem dissolvit versus Bacchylidis VI 3 κῦδοϲ ἐπ' Ἀλ-φειοῦ προχοαῖϲ[ι; cf etiam prll II[42.46.86] Str vv 9 et 10 'arctissima necessitudine' coniunctos esse propter καὶ | ἔργοιϲι 65 existimabat Bergk (sed cf nott metr O V), coniungere, ut productionis illa venia ter (λιγύν 47, νόῳν 75, ϲεϲιγαμένῳν 103) usurpata periodus esset trium membrorum, idem non est ausus. Ep v 5 ⏑ – ⏑ – – – – – cum parum probaretur, in ep α′ (25) ita mutandus esse videbatur Wilamowitzio ind Gott 1889/90 p 8, ut paenultima syllaba brevis evaderet, in ep δ′ (109) alia accedebat mutandi causa, in ep γ′ (δίφρῳ 81) mensura ambigua. Sane v 53 (ep β′) ἔϲαν et traditum et Pindaro unice dignum. Quid vero quod δ' 53 deleto (prll p 9) incisio constanter post sextam versus syllabam facta voces ταύταν, ἔϲαν, δίφρῳ, θαρϲέων cum insequenti versu coniungi sinit dico? immo iubet cll ep 4, O IV 4, P VIII 20 initiis, O IX ep 4 et 7 clausulis? Id fatendum divisioni isti metricas rationes magis favere quam quas Boeckhius quidem non minus curare solebat grammaticas. Ultimum versum dispescere non sum ausus propter δὲ καί 28 in versus initio collocandum; cf O II 26[b], P II 90[b]. De eiusdem versus syllaba quinta cf 56 et 112.

2 φωνᾷ (ᾶ) ἐν *BD*[ac]*E*[ac] (v l schol v 2), φωνᾶεν *D*[pc]*E*[pc] c Ambrr et glossis permultis, neque aliud quidquam exprimit paraphr Vat φωνηθὲν καὶ προλεχθέν (ut schol v 2 φωνηθὲν καὶ πολυθρύλλητον exponit vulgatam), unde φωναθὲν? Bergk κεκλαδώς *A* **4** φίλοϲ *B* **8** βέλεϲϲιν *EγεPQ* c dett Ambrr (et schol 8[1]), post Er Schmidium vulgo edunt (dubit Ty Mommsen suppl 118—120), μέλεϲ(c)ι(ν) rell vett c recc (schol 8[3]. 13) **10** ἔδνον *BCE* **11** θ' mavult Christ; cf 32 **12** πυθῶνα δ' (πυθώναδ') libri, πυθῶνάδ' Steph ἐφάψῃ *CPQ* interpoll

κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος· αἰνήσαις ἔ καὶ υἱόν,
ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ σώτειρα λέλογχεν
μεγαλόδοξος Εὐνομία. θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
σόν τε, Κασταλία, πάρα
Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον·
ὅθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτάν
Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

ἐπ. α'

ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
καὶ ἀγάνορος ἵππου
θᾶσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου παντᾷ
ἀγγελίαν πέμψω
ταύταν, εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον·
κεῖναι γὰρ ὤπασαν τὰ τέρπν'· ἀγαθοὶ
δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες
ἐγένοντ'· ἐπεὶ ἀντίον

στρ. β'

πῶς ἂν τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν,

14 κλειτᾶς *A* ante αἰνήσαις plene dist Boeckh c Mosch (de vet paraphr parum liquet; nam αἰνήσαις αὐτήν Lehrs p 25 e suo adiecit), Heynii (= ἐπαινέσας schol Ambr?) interpretationem secutus est Bergk[3.4] male; nam novum exordium fieri verbis αἰνήσαις ἔ (scil Ὀπόεντα) luce clarius; de sententia v infra ad 109, de forma optativi cf P I 40 **16** μεγαλόθωρος Thom **16—17** ἀρεταῖς ἶ|σόν τε κασταλίᾳ (ία) *BC* et vulgo (γρ. καὶ ἶσον τὲ κασταλία *A*), ἀρεταῖσιν | ἔν τε κασταλία *A* (e scholl recep Boeckh). Genuinam lectionem suppeditavit schol A^1: ἢ (add Bergk praeeunte Mommseno) παρά τε τὸ σὸν ῥέεθρον, Κασταλία, in Boeckhii editione e Gerhardi sive errore sive tacita quadam correctione (τὸ ἶσον) depravatum, unde felicissimo ingenii acumine Bergk 1853 Pindari verba ἀρεταῖσιν | σόν τε, Κασταλία, restituit. Augetur egregii viri laus eis quae ab aliis et antea et postea excogitata sunt: κράναν Κασταλίας παρά Kayser 1840, αἰεὶ Κασταλίαν παρά Rauchenstein 1844, ἶσον Κασταλίᾳ Hartung 1855, ἶσον Κασταλίας τε πάρ | Ἀλφεοῦ τε ῥεέθρων Ahrens Phil 16, 1860, 53; adde Mommseni dubitationes suppl 120—24 **17—18** παρ' ἀλφειοῦ *PQ* c Ambrr; παρά | Ἀλφεοῦ nunc vulgo edunt c Boeckhio; v nott metr **19** κλυτάν *BCE*, κλυτᾶν *D*, κλυτῶν *A*, κλειτάν (ᾶν) *N* all, κλεινάν (ᾶν) Thom, cf 14 **20** ἐπαίροντι *D*, ἐπαείρονται C^3 **21** τοι om *A*, τι *V* **24** παντᾷ *CE*, πάντα *AB*, utrumque *D* **25** ταύταν] duplicem illum de Olympica et Pythica victoria nuntium κλυτάν Wilamowitz; de voce κλυτάν vv 19—26 iterata cf si placet prll Π^{94}, sed v nott metr **28** ἀγαθοὶ δὲ φύσει καὶ σοφοὶ κτλ. laudat Aristid II 35 D **29** ἐγένοντ' *A*, ἐγένοντο rell, unde ἐπεὶ ἔναντ' ἂν πῶς interpoll (Heyne) ἀντία Callierg us in lemmate priore per errorem (Boeckh), ἀντίον mss (Bergk); plur num Pindaro usitatior, de -ον : -α ad O VII 45, sed sing habes N I 25 **30** σκυτάλην Tricl

ἀνίκ᾽ ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἤρειδε Ποσειδάν,
ἤρειδεν δέ νιν ἀργυρέῳ τόξῳ πελεμίζων
Φοῖβος, οὐδ᾽ Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον,
βρότεα σώματ᾽ ἃ κατάγει κοίλαν πρὸς ἄγυιαν
θνᾳσκόντων; ἀπό μοι λόγον
τοῦτον, στόμα, ῥῖψον·
ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεούς
ἐχθρὰ σοφία, καὶ τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρόν

ἀντ. β′

μανίαισιν ὑποκρέκει.
μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ᾽· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
ἄστει γλῶσσαν, ἵν᾽ αἰολοβρόντα Διὸς αἴσᾳ
Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνασσοῦ καταβάντε
δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ᾽ εὐνᾶς ὁμόδαμον
κτισσάσθαν λίθινον γόνον·
λαοὶ δ᾽ ὀνύμασθεν.
ἔγειρ᾽ ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν,
αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ᾽ ὕμνων

ἐπ. β′

νεωτέρων. λέγοντι μάν
χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
ὕδατος σθένος, ἀλλὰ
Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωτιν ἐξαίφνας

31 ἠνίκ᾽ *A* πύλου (*E*^{i}*F*^{i}) nullo in textu, neque aut ego aut Drachmann invenimus *B*^{m} ἤρεισε *D* ποσειδᾶν (-ῶν) libri et edd **32** τέ libri, δέ Hermann 1847 opp VIII 115, quod necessarium in anaphora; aliter quidem τε quod est comparantis O X 11 μιν libri; prll Π^{79} πολεμίζων libri, πελεμίζων? Thiersch 1820, receperunt Bergk et Mommsen; cf π[ϵ]λέμαιγις Bacchyl XVII 7 ex em Jak Wackernagel **33** ἔχει *E*, ἔχοι *N*^{ac} **34** πρὸς *BGNOV*, ἐς *ACDE* ex paraphr ἀγυιάν libri, nisi quod ἀγυὰν *D*^{b} (ἀγρὸν? *D*^{a}), sed cf N VII 92 *BD* et P IV 228 **35** θνηςκ. *BN* Mosch, θνασκ. rell ἄπο *A* **40** μή νυν Herwerden Pindd 12 **42** Μοῖσαν Hecker Phil V 442 cl N III 28; quidni τιμάν propter P IV 278, κόμπον propter I I 43, δόξαν propter N IX 34? **43** παρνασοῦ *B* (Bergk e Boeckhio); prll Π^{59} καταβάντες *AO* (e scholl) **45** κτισάσθαν *AE*^{i}*N*, κτησάσθαν *BDE*, κτησάσθην *C*, ἐποιήσαντο paraphr, cf παῖδα, τὸν αὐτός ποτ᾽ ἔκτισεν γόνῳ Aesch suppl 171; veram lectionem κτισ(c). ab Heynio relictam reduxit Bergk^{4} e Mommseno **46** Λαοὶ Schneidewin ὠνύμασθεν *C*, ὀνομ. vulgo, ὀνύμ. Bergk **47** σφίσιν *AC* οἶμον *AE* (rec Mommsen, O VIII 68 non item), οὖρον Gedike (rec Boeckh$^{1.2}$, kl Schr V 382), ὕμνον Hecker Phil V 440, similiter antiquitus interpolaverunt hymn Merc 451 (ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς, ubi γρ. καὶ ὕμνος *EL*) **52** ἄμπωτιν libri et scholl vett, ἀνάπωσιν Mosch, ἀνάπωτιν Tricl ἐξαίφνας *AC*, -φνης vulgo

ἄντλον ἑλεῖν. κείνων
ἔσαν χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
ἀρχᾶθεν, Ἰαπετιονίδος φύτλας
κοῦροι κορᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν,
ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί,

στρ. γ'

πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμών
θύγατρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσαις, ἔκαλος
μείχθη Μαιναλίαισιν ἐν δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι νιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις
ὀρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον

53 κἀκείνων *A* δ' ἔσαν boni omnes (nam ἦσαν quod est E^1F^1 nullius momenti), ἔσσαν interpoll. Traditur epica forma ἦσαν Pind N IX 17 (loco corrupto), Sapph 31 (Athen), Epicharm (παρῆσαν) 170, 1 Kaib, Pindari editores ἔσσαν praeoptare solent, quam formam in fragmento satis dubio Alc(?) 91 traditam (Artemid on Π 25 ab aliena man add) tuetur O Hoffmann gr Diall II 470; δὴ ἦσαν (per aphaeresin in P non admittendam) Bergk; v nott metr **54** post πρόγονοι, non post ἀρχᾶθεν dist Bergk, vulgo non distinguebant **55** ἰαπετιονίδος *E* c interpoll, ἰαπετε. vett vulgo (-ίδαις *DQ*) **56** ss κουρᾶν καὶ vett (καὶ om *N*), κορῶν τε (φερτάτων τε) Mosch, κορᾶν τε Tricl, κόραι τε φερτ. Λελέγων (cl Hesiod fr 141 Rz) Hermann (ap Schneidewinum[8], cf opp VIII, 1848, 114), φερτ. Θρονιδᾶν? (B 533) Bergk. 'Temerarium foret conicere φερτάτου' Boeckh n cr 400. — Viam per invia huius loci aperuit Hermann pleniore post αἰεί distinctione sublata, cum antea vv 55—56 et 57—59 (πρίν = olim) eadem fere narrari visa essent. Alterum est, ut desinamus Protogeneam cum mythographis plerisque in Elidem deducere aut (58) de secunda aliqua 'Primigenia' cogitare (quam bonis auctoribus ignotam esse monui Zeitschr Gymnasialw 1885 Jahresber 344). Pindarus quidem vetustissimam 'Protogeneae urbem' (41) posteriore aetate Eleae virginis (Cambysae, sec Aristot fr 520 ed Berol, FHG II 102; cf schol Laur Ap Rh A 69) filio tradi fingit, unde 'Opuntem' nomen urbs acceperit necesse est, sive ignobilis usque ad illud tempus prae Cyno emporio (schol Ambr [Hellan] O IX 64 a Boeckhio suppletum, Strab 425), sive quod probabilius anonyma aut nullo nisi civitatis nomine Λοκροί nominata. ἦν δὲ Λοκρὸς ⟨Φύσκου Eust ad B 531, Plut qu gr 15 [Aristot] τοῦ⟩ Ἀμφικτύονος τοῦ Διός schol O IX 96, 2; ergo κοῦροι 56 Amphictiones, Amphictio autem secundum Pindarum Pyrrhae non filius (Apollod I 49 W), sed nepos, Protogeneae (Ἰαπ. φύτλ. κορᾶν) filius **58** θυγατέρ' *AC*, τὰν παῖδ' (διὰ τὸ μέτρον, cf 83) interpoll ὀποῦντος interpoll ἀναρπάσαις B^i solus, ἁρπάσαις A^1, ἁρπάσας *AV*, ἀναρπάσας rell ἕκηλος *C* **59** ἔνεικε(ν) libri, prll Π^{ss} **60** νιν *C*, μιν rell ἐφάψας libri, corr Heyne **60—61** paraphr ἵνα μὴ ὁ αἰὼν καὶ ὁ χρόνος αὐτὸν ἐξέλοι τῆς ζωῆς ὀρφανὸν γενεᾶς iungere videtur νιν ὀρφανόν (cf Mosch 328, 20 Ab), durum; nam post ἐφάψαις expectares ὀρφανῷ. Corruptus locus videbatur Hartungo et Bergkio (αἰῷ πότμος dubitanter conicienti); 'ne ad inferos', inquit poeta, 'eum ita auferret aevum (δόλιος αἰὼν ἑλίσσων βίου πόρον I VIII 14, ὁ μόρσιμος αἰὼν VII 41), ut infligeret ei sortem liberis orbam' **61** ἔχεν A^{ac} c interpoll, ἔχε A^{pc} et vulgo, ἔσχε(ν) *CD* all

ἄλοχος, εὐφράνθη τε ἰδὼν ἥρως θετὸν υἱόν,
μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ νιν
ἰσώνυμον ἔμμεν,
ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ τε καί
ἔργοισι. πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν.

ἀντ. γ'

ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι
ἔκ τ' Ἄργεος ἔκ τε Θηβᾶν, οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
υἱὸν δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον. τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθραντος πεδίον μολὼν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
μόνος, ὅτ' ἀλκάεντας Δαναοὺς τρέψαις ἁλίαισιν
πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον·
ἐξ οὗ Θέτιος γόνος οὐλίῳ νιν ἐν Ἄρει

ἐπ. γ'

παραγορεῖτο μή ποτε
σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι

63 νιν *AC*, μιν rell **65** ὑπέρφυτον *A* solus (recep Mommsen), ὑπέρφατον vulgo, ὑπέρφαντον *MV*, ὑπέρτατον Thom **68** οἱ δ'] ἠδ' *MV*^{pc}, ἰδ' interpoll οἱ δὲ] ἠδὲ *MV*^{pc}, καὶ om *DNQ*, δὲ om all **69** υἱα interpoll neglectis vv 59 et 97 **72** ἀλκάεντας *A* solus, ἀλκᾶντας (*C*), ἀλκάντας, ἄλκαντας vulgo τρέψαις *B*^{i}*D*, -ας rell **73** ἔβαλε(ν) Ambrr (exc *C*) c dett Vatt (*PQRU*); prll Π^{58} **74** εὔφρονι schol *A* vulgari errore (cf O VII 63) ὥστ' ἔμφρονα δεῖξαι ('prudens enim atque cautus verebatur Patrocli impetum experiri')? Bergk; ἔμφρονι· ἐχέφρονι, συνετῷ, φρονίμῳ (propter hunc ipsum locum videlicet) Hesych, adiectivum epicis poetis ignotum primum occurrit Theogn 1126 Πηνελόπης ἔμφρων, κουριδίης ἀλόχου, adde Aesch Prom 848, cho 195 (e certa corr), 1026; unde apparet primitus non esse i q prudens (opp ἄφρων), sed memor, diligens, attentus, mentis compos (opp ἔκφρων), aptissimeque comparari posse ὄψεαι, ἢν ἐθέλησθα καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ, Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα Δ 353, ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλησθα Θ 470, πᾶσι δ' ὅσοισι μέμηλε (e coni Lachmanni) Theogn 251. En quo modo formulas epicas P transformet **76** γόνος (— ⏑ ⏑ —) libri, γοῦνος Mingarelli (setioris aetatis vocabulum), γ' ἶνις Bothe (γίννος vel Fίννος Ahrens Philol XVI 53, Fῖνις vel Fίννος Mommsen suppl 131, Fῖνις Heimer studd P 71), 'quod a Pindaricae poesis gravitate quam longissime abhorret' Bergk, γ' οὐλίῳ γόνος Hermann ap Heyn, βλαστὸς οὐλ. idem 1847 opp VIII 116, γ' υἱὸς Hartung, Θετιόγνητος οὐλ. Schneidewin, Θέτιός γ' ὄζος Bergk, Θ. κοῦρος? Mommsen^{2}; et corrigendum esse olim ipse quoque censui B ph W 1896, 222; nunc v prll Π^{4} νιν *E* c dett, μιν optimi c interpoll **78** σφέτερος pron ap Aeschylum semper ad sing num pertinet; cf etiam Bacch III 36 et verbum

δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
εἶην εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι 120
πρόσφορος ἐν Μοισᾶν
δίφρῳ· τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
ἔποιτο. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον
τιμάορος Ἰσθμίαισι Λαμπρομάχου 125
μίτραις, ὅτ' ἀμφότεροι κράτησαν

στρ. δ'

μίαν ἔργον ἀν' ἁμέραν.
ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστῳ κατὰ κόλπον· 130
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
οἷον δ' ἐν Μαραθῶνι κυλαθεὶς ἀγενείων 135
μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν·
φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ
ἁπτωτὶ δαμάσσαις

σφετερίζομαι ταξιεῖσθαι *M*, ταξιοῖσθαι *N* c tribus dett, quem pseudaeolismum (cf ἀκοῖσαι in cod quodam Macrob Pind P I 26, alia exempla Schneidewin 1843 in add ad h l) recepit Mommsen. Verbi formatio singularis monentibus Batavis: 'cum analogia saltem non pugnaret ταξιᾶσθαι, formatum ut δηριᾶσθαι'(?), Herwerden studd 17. 68 **79** δαμασιμβρότας B^a **80** εὑρες. Ambrr c plerisque Vatt, εὑρης. *BE* c interpoll ἀναγεῖσθαί τε *A*, et καὶ inserunt scholl **83** ἔποιτο *MN* Thom, recep Bergk[1.2] (recte, nam praes temp requiritur [cf P X 17] neque offendit metrum cl v 58 in θῦγ.), ἕσποιτο rell, quod edere solent c Bergkio[3.4], prll Π[01], ἕσποιτ' ἀεὶ προξ. *A*, similiter αἰεὶ (schol διαπαντός) add *C* minio et Ald, syll προ- non delet, quod sec A^1 reparavit Mommsen (ἕσποιτ' αἰεί. ξενίᾳ) ne tum quidem ἔποιτο scribens, ceterum 'debebat ἀεί dici' Bergk[4]. ἀρετᾷ ἦλθον? Mommsen; de datt prll Π[96] ἦλυθον codd non interpoll **84** μίτραισιν *A* solus **85** ἔργου *A* **86** ἐγένοντο δ' *D* χάρμα *A* **87** τᾶδε *A* **88** κῦρος Hecker Phil V 442; de genetivo cf O VIII 54—59 **89** οἷον v l schol *AB*, refutata in schol *B*, οἷος Jurenka Wien St XV 16 nescio quo pacto cl Hom Νέστωρ οἷος ἔμιμνε; δ' om *A* c duob dett et uno Tricl, secutus est Heyne, οἷα δ' Schmid (at cf 59. 69. 17), οἶνον δ'? 'videntur autem pueri victores in ludis Herculeis Marathoniorum vini amphoram accepisse, cum viris argenteae phialae proponerentur: nisi forte victoribus pueris vini tantum poculum bibendum praebebant, id quod Oschophoriorum exemplum probare videtur' Bergk; scholl recte θαυμαστικῶς interpretantur, ut ὅσσᾳ 93 cὸλ' ἀνθεὶς ἀγενείων (cl AP VI 198) Ahrens Phil XVI 53, de structura τινός τι cf ἀποκυλᾶν P IV 110, κλέπτειν O I 60 **92** ἁπτῶτι libri, quod vulgo retinent; ἐπιρρηματικῶς schol *A* (neque aliter paraphr, id quod fugit Lehrsium p 31), unde ἁπτωτὶ Bergk, recte (de mensura -τὶ cf ἁβοατὶ N VIII 9, ἐγκονητί N III 36, ἀδείᾳ ποιητικῇ Herodn II 464, 16 L; de re Olymp Inschr 183, 3 Dittenb-Purg, AP IX 588, 6) δαμάσσαις $B^iC^{ac}D$, -σ(σ)αc rell

διήρχετο κύκλον ὅσσᾳ βοᾷ,
ὡραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις.

ἀντ. δ′

τὰ δὲ Παρρασίῳ στρατῷ
θαυμαστὸς ἐὼν φάνη Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου,
καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε· σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου
τύμβος ἐνναλία ϝ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν.
τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδακταῖς
ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
ὦρουσαν ἀρέσθαι.
ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγαμένον
οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον· ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

ἐπ. δ′

ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι,
μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει
μελέτα· σοφίαι μέν
αἰπειναί· τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον,
ὄρθιον † ὦρυσαι

93 ὅσσα(ᾳ) *DG* c Ambrr; cf φήμῃ σὺν τῇ gl *A*, ὅσσα· φήμη Hesych **94** ῥέξαις *BCD* (ραίξ. *C*), ῥέξας rell; in eadem locutione ἔρξ. O X 91 vulgo, sed rursus καλὰ ῥέζοντ' P IX 96 **95** τᾶδε *A* (cf 87) **98** πέλανα *P*, πελλάνα παρέχει memoria lapsus schol N X 82 αὐτοῦ B^{ac} **99** ἐνναλ. N^{ac}, ἐναλ. rell vett, εἰναλ. vulgo edunt c Byz; prll Π^{65} ἀγλαΐ-αισσι *CD*; post ἀγλαΐαιτι(ν) ex O I 93 μέμικται inserunt *A* et Thom **100—102** laudat Aristid II 35 D, qui αἱρεῖσθαι exhibet, unde ἁρέσθαι Bergk², quod postea in *A* comparuit, ἀνελέσθαι rell vett, ἐλέσθαι interpoll **103** ἄνευ δὲ *A* c dett et lemm scholl, ἄνευθε δὲ *BCDE*, unde ἄνευθε Boeckh **106** ἄμμε dett et interpoll (ἡμᾶς paraphr), ἄμε *E* solus, ἄμα *D* c Ambrr, ἀμέρα *B* (ρα supra lineam scr B^{a}, spir len add B^{b}?, ἄμμε B^{bm}). **107** σοφίας (c uno e Tricll^{ac}) Boeckh¹, quod redarguit ipse expll 195 cll μανίαισιν 39 et μανίαι N XI extr μὰν Er Schmid, Vogt diss Arg IV 226 **108** τοῦτον *C* **109** ὄρουσαι *A* (= ὄρμησαι? schol *B*, ubi ὥρμησα cod), ὦρουσαι (B^{a}?)$B^{1}N$, ὦρυσαι B^{bm} c rell, ἀναβόησον paraphr; ὄρθια γάρυσαι, 'nisi forte etiam verius' ὄρθιον ἄρυσαι (cll EM 134, 12 et Hesych gll ἀρύουσαι· λέγουσαι, κελεύουσαι; ἀρύσασθαι· ἐπικαλέσασθαι; sed cf etiam ἀρϜά, ἀρϜάομαι, καταραῦσαι ap Wilh Schulze qu epp 89 ss) Ahrens Phil XVI (1860) 54, ὄρθι' ἀῦσαι θαρσέω de Wilamowitz ind Gott 1889/90, 8 (v nott metr); ego cum neque participium delere ausim, neque in hoc praesertim carmine imperativis (6. 11. 47. 48; c vocativo στόμα 36 ss; adde optativos 14. 41) insigni imperativum, αὔδασαι coniicio, quamquam verbi aor med apud vetustiores poetas non inveni (αὐδάξασθαι Her II 55 saep); fut αὐδάσομαι habet P loco simillimo O II 92; θαρρέων? Mommsen, ut θαρρήσαις? P IV 101. Ceterum qui ὦρυσαι de praeconis voce dictum concoquere posse sibi videntur, eos ὄρθιον ὦρυσαι θαρσέων certe devoratis credas suffocari

θαρσέων, τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν
εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶντ' ἀλκάν,
Αἴαν, τεόν τ' ἐν δαιτί, Ἰλιάδα,
νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

110 δαιμονίᾳ vett c scholl Ven et Townl B 367 (ad θεσπεσίῃ), δαιμονίως interpoll (ut ἠσύχως pro ἡσυχίᾳ [-ᾷ] P XI 55 Tricl) **111** distinctionem post δεξιόγ. delevit Hermann ('dum dextrum membrorum robur respicit, h e curat' opp VIII 116); sane rarius ὁρᾶν et ἰδεῖν cum accusativo adverbiali coniunguntur quam βλέπειν aut δέρκεσθαι, sed cf praeter exempla ab Hermanno l c et ad Eur I A 1127 allata ἀχρεῖον ἰδών B 269, ἐλεινὸν ὁρῶν Soph Phil 1130 **112** αἰάντειόν τ' ἐν δαιτὶ ἰλιάδα vett (nisi quod αἰάντειον δ' [casu opinor] *OU*, οἰλ. *AC²D*, -άδαν *E²*, -άδου *C²*), αἰάντεόν γε (vel τε) δαιτὶ ὅστ' ἰλ. (ὁιλ.) interpoll, ὅστις ἀνὴρ καὶ ἐν ... paraphr; Αἰάντεόν τ' ἐν δαίθ' ὅς Ἰλ. Boeckh, idem, sed δαιτὶ ὅς Hermann ap Heyn 1817, δεξιόγ. ὁρῶν τ' ἀλκὰν | Αἰαντέων ἐν δαιτὶ Ἰλ. Hermann 1831 (ad Eur IA 1127), unde Αἰαντέων mutuati sunt Kayser lectt P 26, Schneidewin 1843, Rauchenstein comm II 32, denique δ' ὁρῶντ' ἀλκάν· Αἴαν, τεόν τε δαιτί, Ἰλ. Hermann 1847 opp VIII 116, rem fere absolvens. Neque tamen persuasit Bergkio Αἰάντεόν τε δαίθ' ὅς' Ἰλ. edenti, Αἰάντεον δὲ δαιτὶ Ἰλ. v. ὅς' ἐστεφάνωσε βωμόν in nott cr proponenti τε particulam movendam non duxi, quamquam ut saepissime δέ, aliquotiens γάρ, semel ἀλλά, sic nunquam τε post vocativum collocari memini; sed aut fallor aut festivi aliquid habet particula illa in carminis clausula rem gravissimam quaesita simplicitate adiciens

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩΙ ΛΟΚΡΩΙ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗΙ

Strophae

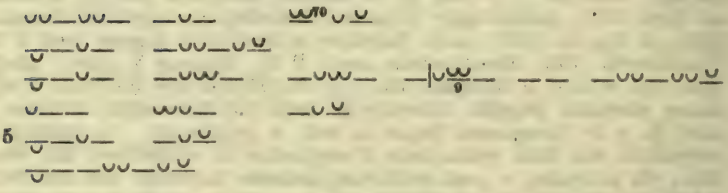

Epodi

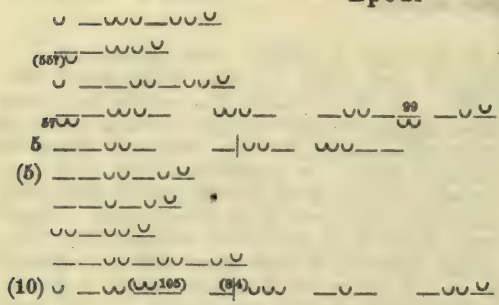

Str v 3 et ep vv 1 (hoc quidem recte; cf ep v 4 et P V 4. 6; a diagrammate Boeckhiano [⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ –⏑] primus discessit Hartung [Bergk⁴]), 5 (δ' ἐν initio versus ἐπ. α'), 9 (πρός extr v ἐπ. δ') binis versibus dispescuit Ed Boehmer; ep vv 7 et 8 divisos a Boeckhio coniungendos esse suspicatus Bergk propter ὡς atonon in fine versus positum 18 Boe (cf prll Π[68] et eundem Bergkium P II 44), auctoribus ut putabat gramm Alexandrr (de scripturis ποταίνιῶν·60 all in cod *B* obviis cf schol Germ XXIII, Philol 54, 1895, 280), praeeuntibus certe Byzantinis (διός γ' 81, χρόνον γ' 102, γε λάχε 61), v 60 ποταινίων ... στεφάνων proposuit, 81 non movit.

Singulos versus alii aliter interpretati sunt maxime in str v 3 (v not cr ?) et ep vv 1. 3. 9 dissentientes; atque initium quidem ep v 3 plerique c Boeckhio — ⏑⏑ esse voluerunt, ne 57 (ἀκροθῖν-) arsis esset solvenda. Bergk neque arsin solvere nec -θῖν- corripere ausus spondeum

στρ. α΄

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς
ἐμᾶς γέγραπται· γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'·
ὦ Μοῖς', ἀλλὰ σὺ καὶ θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διός, ὀρθᾷ χερί
ἐρύκετον ψευδέων
ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

ἀντ. α΄

ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος.
ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφὰν τόκος θνατῶν· νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν

pro cretico accepit in ep α΄ β΄ δ΄. Multa molitus est Hermann, ut ne -κτεαν- 36 syllaba efficeretur, opp VIII 118—119. In ultimo ep versu (de quo eodem nobilissimum est scholion ad v 25 [cf etiam schol O IX 125. 134] τὰ δύο μία ἐστὶ περίοδος ιζ΄ συλλαβῶν) cum in codd incidi soleat ante syllabam undecimam, trochaeos κλέος ἀνὴρ θεοῦ aeolico membro et choriambo circumdari arbitratus est Bergk; nos cum Hermanno Boeckhium secuti sumus. Denique cum propter numerorum similitudinem, tum propter brevium exituum frequentiam, quam observaverunt Bergk ad Mar Vict p 63, 5 K provocans et Fel Vogt nostrum *staccato* conferens diss Arg IV 217. 256, carmina O II et P V comparanda sunt.

2 ἀρχιστρ. *A* (ἀρχεστρ. idem 99 et O XI 11) **3** ἀμᾶς metri causa Mingarelli (cf interpoll v 8) ἀλλὰ σὺ libri, -λὰ σὺ paene evanuerunt in *B*; prll Π^{76} **4** χειρὶ *BE* **6** ἀλιτοξένων Mingarelli, recep Bergk **7** ὁ μέλλων χρόνος non ὁ τότε ὡρισμένος καὶ τότε μέλλων (vet paraphr) aut ὁ διακείμενος (ἀποκείμενος codd), ὁ συμπεφωνημένος (Mosch), sed ὁ (μέχρι τοῦ νῦν) μέλλων, ut sit pensionis tempus ad hunc usque diem instans quasi atque impendens, quippe dilatum, non sublatum; ἐπελθὼν ὀφέλλων ('augendo') Herwerden studd 21 **8** ἀμὸν (ἀμ.) interpoll καταισχύνει vett, κατήσχυνε interpoll, καταίσχυνε Boeckh **9** δέ γε et ὀξείαν *A* ἐπὶ μ. *AE*, ἐπιμομφὰν *BCD* (cf ἐπίπληξιν et ἐπιτίμησιν paraphr 5), ἔτι μομφὰν c paraphr *A* (11) maluit Grumme progr gymn Bielefeld 1866, 6 τόκος θνατῶν vett et Thomm, nisi quod γε τόκος θν. *CP*, ὁ τόκος ἀνδρῶν interpolati. Traditam lectionem confirmat par Ambr τὴν τῶν θνητῶν (ἔτι) μομφήν, unde quo pertineat genetivus discas cll nott crit O I 104. Iam perlustra si placet recentiorum hominum tentamina: τόκος ὀνάτωρ Hermann ap Heyn 1817 (recep Boeckh[2]), γε τόκος ἀνδρῶν Kayser lectt P 26 (prob Friederichs Phil XV 34, idem placuit Tych Mommsen schol Germ p VI) τόκος· ὁρᾶτ' ὖν νῦν Schneidewin[2], γε τόκος· ἄθρει νῦν Rauchenstein comm II 34, γε τόκος· ἄθρησον Kayser Jen Litt Ztg 1846, 1148, τ. ὀπαδέων. Mommsen in edd, τ. ἀοιδῶν vel ἀέθλων· Schnitzer progr Ellwangen 1867, 25, τ. ὁ ναυτῶν· Bergk Jahrbb class Phil 99, 1869, 184 (recep Bergk[4], prob Herwerden studd 21), τόκος. ἀθρῶμεν rursus Wiskemann progr gymn Marb 1876, 10, τόκος. ὁράτω Fennell, | τόκος. θνατῶν νῦν ψ. (v nott metr)·

ὁπᾷ κῦμα κατακλύσσει ῥέον,
ὁπᾷ τε κοινὸν λόγον
φίλαν τείσομεν ἐς χάριν.

ἐπ. α′

νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν
13b Λοκρῶν Ζεφυρίων,
μέλει τέ σφισι Καλλιόπα
καὶ χάλκεος Ἄρης. τράπε δὲ Κύ-
κνεια μάχα καὶ ὑπέρβιον
Ἡρακλέα· πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
Ἴλᾳ φερέτω χάριν
Ἁγησίδαμος, ὡς
Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
θάξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτί
πελώριον ὁρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

στρ. β′

ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες,
ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

Ed Boehmer, τ. ὁμαρτέων Christ. Quibus perlectis redibis opinor ad trad lect, sive trochaeis non minus eleganter quam iambis primum versus membrum excipi concesseris sive diiambis semel ditrochaeum (⏑⏑⏑:⏑—) respondere iusseris **9—12** τ. ὀνάτωρ νῦν, ψ. ἑλ. ὅταν κ. κατακλύσσῃ ῥ. ὅταν τε Hartung ὅπα (et ὅπα τε) libri vulgo, ὅπᾳ Hermann, ὁπᾷ ubique ap P scr Bergk κατακλύσει vett, corr Mosch? post χάριν interrogationis signum posuit Philippus Melanthon; recte ὁπᾷ exponit ὅπως gl *A* (Ahrens dial dor 371) **13** ἀτρέκεια πόλιν vulgo (*BCD*, ἀτρέκεια A^i, πόλιν A^s), ἁ τραχεῖα πόλις (scil τὴν χάριν ἀπονέμει) A^l et v l schol 17^3, unde et -άχ- A^s et πόλις A^iE (quod ita recep Mommsen, ut πόλῑς = πόλιας esset); tertia lectio eaque non minus corrupta, quae in aliquot libris (*LNPQC*^{m}) comparuit, ἀτρέκειαν πόλις, ex antiqua paraphr male intellecta videtur fluxisse (v scholl $17^{2.4}$); ἀτρέχεια Jo Gottl Schneider ap Boeckh expll 199 (Ahrens d dor 83), ἀτράχεια? Bergk **13b** ἐπιζεφ. *AB* c aliquot dett, cf O XI 15 **14** μέλλει *BCL* σφι *A* (c schol *A*) **15** κυκνέα vett, κυκνεία Byz, Κύκνεια Hermann ap Heyn 1798 et opp I 252 **16** ὀλυμπιάδι νικ. *DEN*^{ac}*V*, ὀλυμπία νικ. *BC*, ὀλυμπιονικῶν *A* **17** ἴλᾳ (α) *BDG* soli, ἰόλα *ACE* c scholl $21^{1.2}$ **18** ἀγησίδαμος libri; prll II^8 **19** ἀχιλλεῖ *CD* all **20** θήξαις meliores, θήξας vulgo; θάγω fuisse docuit Ahrens d d 140. 182. 343 nullo oboediente; νεοθᾶγι σιδ(ά)ρῳ Sapph 119, 3 (A P) δέ κε *BD*, δὲ καὶ (correctionibus omissis) rell vett φύντ' *BD*, φῦντ' *A*, φῶτ' *CE* c interpoll, φῶντ' (cl Hesych φῶντα· λάμποντα)? Bergk; de sententia cf O IX 100 ss ποτὲ *A* **21** ὁρμᾶσαι *A* c dett, ὥρμασε Tricl (*B*^{bm}), ὥρμησε *P* παλάμαις Ambrr soli. Immerito locum vexaverunt Kayser lectt P 27, Rauchenstein Einleitg Pind Siegesl 44, neque est quod cum Hartungo θήξαι et ὁρμᾶσαι scribas παλάμαις Ambrr, sing num tueri videntur scholl (*BC*) **22** παῦροι τινὲς *B* c Ambrr, τινὲς παῦροι rell vett **23** ex schol Ambr (ἁπάντων τῶν ἐτῶν τοῦ βίου φάος) v l

ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι θέμιτες ὥρσαν Διός, ὃν ἀρ-
χαίῳ κάματι πὰρ Πέλοπος
† βωμῷ ἑξάριθμον ἐκτίσσατο,
ἐπεὶ Ποσειδάνιον
πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

ἀντ. β'

πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον
ἀέκοντ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
πράσσοιτο, λόχμαισι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ
κείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῷ,
ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον
ἔπερσαν αὐτῷ στρατόν
μυχοῖς ἥμενον Ἄλιδος

fuisse ἐτεῶν προπάντων collegit Bergk, ἐτέων προπ. Mommsen[3] βιότου C^3; cf O VII 5 **24** θέμισες *A* cώματι $A^iA^1D^{el}$ all **25** βωμῶν AE^i (iunctim cum βωμὸν A^1), βωμὸν *CNO* et E^3 c plerisque dett (velut *PQV* et Thom), βωμῷ(ῶ) *BDG*; ἑξάριθμον (ἑξάρ.) libri omnes; ἐκτίσατο, om ἡρακλέης, *A* solus, ἐκτήσαθ' ἡρακλέης $C^{ac}O$, ἐκτίσαθ' ἡρ. $C^{pc}N$, ἡρακλέης ἐκτίς(c)ατο Vatt, βίη ἡρακλέος ἐκτίσσατο interpoll βωμῷ (-ὸν) ἑξάρ. in suspicionem vocavit Boeckh, cum adderet 'quid P scripserit, nemo inveniet: unum hoc scio βίη Ἡρ. esse interpolantis grammatici' n cr 410 (cf kl Schr V 315); at ἑξάριθμον cll sex certaminum generibus, quibus primas coronas partas esse P ipse auctor esset 64 ss, tutatus est Kayser (cetera minus recte administrans ⟨ἔθηχ'⟩ ἑξάρ. Ἡρακλέης) lectt P 28; secuti sunt Bergk, qui 1843 ⟨πατὴρ⟩ ἑξάρ. ἐκτ. (propter mediam verbi formam in deo quam in heroe aptiorem), Rauchenstein, qui ⟨τὰ πρῶθ'⟩ ἑξάρ. ἐκτ. comm Pindd II 34, rariorem formam ἐκτίσσατο a veteribus criticis non profectam esse recte contendens (idem ib I 30 bene disseruit de subiecto in extremam sententiarum partem delato), denique Hermann, qui cum v 25 ad Moschopulos (353, 6. 351, 21 Ab) refugisset, v 24 pro ἐξαίρετον invexit ἐξήριτον, quippe cuius interpretamentum esset ἑξάριθμον 25, cll νήριτον νηριτόμυθος all opp VIII 119 (ab ἀριθμός vocalismo nonionico certe descendere oportebat ἐξ-ᾱ́ριτος); Hermanni auctoritas multis fraudi fuit: Ἀλκμήνας γενεᾶ ἐκτ. Herm Ad Koch Phil VI 735, π. Πέλ. ⟨σταθμῶν'⟩ Ἡρᾰκλέης ἐκτίσσατο Bergk[3], denique ⟨ἰσχὺς⟩ Ἡρᾰκλέος ἐκτ. Hartung; alios rursus id effugit, quod recte Hermann perspexerat, βωμόν (-μῷ, -μῶν) ex interpretamento vocis κάματι in contextum inlapsum esse (τὸ μνῆμα τοῦ Πέλοπος τὸ αὐτὸ τῷ βωμῷ schol *AB*), velut βωμῶν ἑξάρ. ἐκτ. defendebat Mommsen suppl 146 (de molosso baccheis respondente frustra coll spondeis vv 48. 90, O I 80. II 99), postremo βωμῶν ἰσάριθμον ἐκτ. scr Bergk[3.4]. In veram viam a Kaysero munitam regressus ⟨πόνων⟩ ἑξάρ.? Christ, quod de sex unius viri laboribus, velut Herculis, quam de sex certaminis generibus equidem intellegere mallem: ⟨τελέων⟩ ἑξάρ. conicio cll πυγμᾶς τέλος 67, ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος I 1 27 **26** ποσειδάνιον *AC*, ποσσειδάνιον *DE*, ποσειδάνειον *B* **28** ὥστ' *A* αὐγέα E^i c aliquot dett **29** ἀέκων θ' C^aO^{ac} **30** λόγχμ. *D*, λόχμαις B^{ac} δοκεύσαις AB^i, -σας rell κἀκείνους libri, καὶ κείνους Boeckh **32** αὐτοῦ Thom **33** ἄμενον *B* (quamquam vix legi potest ἀ-) c inter-

ἐπ. β΄

Μολίονες ὑπερφίαλοι.
καὶ μὰν ξεναπάτας
Ἐπειῶν βασιλεὺς ὄπιθεν
οὐ πολλὸν ἴδε πατρίδα πολυ-
κτέανον ὑπὸ στερεῷ πυρί
πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας
ἵζοισαν ἐὰν πόλιν.
νεῖκος δὲ κρεσσόνων
ἀποθέσθ' ἄπορον.
καὶ κεῖνος ἀβουλίᾳ ὕστατος
ἁλώσιος ἀντάσαις θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

στρ. γ΄

ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἕλσαις ὅλον τε στρατόν
λᾴαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ πά-
ξαις Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν καθαρῷ
διέκρινε, τὸ δὲ κύκλῳ πέδον
ἔθηκε δόρπου λύσιν,
τιμάσαις πόρον Ἀλφεοῦ

ἀντ. γ΄

μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ πάγον

poll, ἁμμενον ed Rom, ἥμενον libri vulgo c scholl vett, ut λοχήσαντες, quod est in enarratione Thomana, nullius sit pretii; ἥμενοι? Heyne, ἀμμένον Hermann opp I 255, ἡμένῳ Thiersch; Heynianum ἥμενοι receperunt Boeckh[2], Bergk[1.2], Schneidewin, Mommsen[1], postremo Kayseri (lect P 29) propter verbi tempus, Hartungi propter constantem mythographorum dissensum dubitationibus commoti ad trad lect redierunt Mommsen[2], Bergk[3]; quamquam Bergk[4] in notis rursus ῾emendationem commendari v 30᾽ arbitrabatur. Sed cognosce quaeso ex Apollod II 139—140 W aegrotantem Herculem cum Molionidis indutias fecisse, illos autem de herois morbo certiores factos exercitum imprudentem oppressisse: tum de vera lectione non iam dubitabis; ceterum notatu dignum neque Ἀλείους digammari ap Pind neque Ἠλείους ap Homerum **34** μολίωνες *A* ξειναπ. Ambrr **35** βας. ἐπ. Vatt ὄπισθεν *ACDE*, ὄπιθεν *B*; cf P I 92 **36** εἶδε *ABCDE*, ἴδε *N* c interpoll πολύκτητον Boehmer (v nott metr et prll II[42]) **41** κἀκεῖνος libri, corr Boeckh ἀβουλίαις vett, corr Byz **42** ἀντιάσας vett, ἀντήσας interpoll, ἀντάσαις Boeckh **43** ἄρ'] ἂν *A* ἕλσαις *B* solus, ἐάσας *A*, ἕλσας *C* all, ἕλσας rell τε om *CNO* all **44** λαΐαν vett, λεΐαν interpoll, λᾴαν? Ahrens d d 142; prll II[53] **45** πάξαις $A^1B^{a1}D$, -ας rell ἅλιν C^{mb} (e schol), quae est corruptela perantiqua ab Aristarcheis expulsa recte, ἄλτιν vett, καὶ δὴ καὶ Πινδάρῳ ποιήσαντι ἐς ἄνδρα ὀλυμπιονίκην ἆσμα Ἄλτις ἐπωνόμασται τὸ χωρίον Paus V 10, 1; cf ad O III 17 **46** τὸ δ' ἐν *CO* **46—47** δάπεδον θῆκε vett (etiam in lemm scholl), corr Byz **48** τιμάσαις *ABC*[1]*D*, -ας rell **49** ἀθανάτων *CNO* soli

Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γὰρ
νώνυμνος, ἃς Οἰνόμαος ἄρχε, βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. ταύτᾳ δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ
παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδόν
ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
ἀλάθειαν ἐτήτυμον

ἐπ. γ'

Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν
πόρσω κατέφρασεν,
ὁπᾷ τὰν πολέμοιο δόσιν
ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε καὶ
πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα
ἔστασεν ἑορτὰν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ
νικαφορίαισί τε.
τίς δὴ ποταίνιον
ἔλαχε στέφανον
χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρματι,
ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος, ἔργῳ καθελών;

στρ. δ'

στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον
ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἷκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλᾳ
κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν·

51 νώνυμος *CD*, νώνυμον *ABENV* Thom, νώνυμνος Mosch ἧς Mosch τελευτᾷ A^1C al' **53—55** in cod Flor (Io Damasc) miserum in modum corrupti leguntur (ap Meinekium Stob III p 242), ultro corrupit Hartung ὁ δ' ἐξελ. . . . χρόνος τόδε . . . κατέφρασεν, quod faciendum esse non solum Leop Schmidtio (Pind Leb 109 ss), sed etiam (excepto ὁ δ' ἐξ.) Bergkio$^{3.4}$ persuasit τὸ δ' ἐς ἀφανὲς *CDEγρ* (v l schol) πρόσω vett (Io Dam), corr Byz **56** ὅπα *DG*, ὅπᾳ *A* (gl ὅπου), ὅπα(ᾳ) rell, ὁπᾷ Bergk **57** ἀκρόθυνα *D*, ἀκροθίνια *E*, cf nott metr et O II 4. **58** ἐν ὁλ. interpoll πρῶτος (-ος minus certum) *B*, πρῶτα *D* all, πρώτα *AC* **58—59** post ἑορτάν, non post τε plene dist Boehmer **60—61** de Byzantinorum et Bergkii coniecturis v nott metr ἔλαβε B^1 c pauc dett **62** ἅρμασιν *B* c interpoll **63** ἔνδοξα A^{c1} (ἀντὶ τοῦ ἔνδοξον νομίσας et δόξαν θέμενος scholl *A*), ἐν δόξᾳ *B*, unde intellegas qui factum sit, ut dett aliquot (et D^{pc}) ἐν δόξαν scriberent, quod recepit Bergk$^{3.4}$; idem^3 ante εὖχος distinxit, in ed^4 καὶ ἐλών proposuit **64** στάδιον et εὐθύτονον libri et scholl vett (εὐθύτονον *N*); εὐθύδρομον Er Schmid, σταδίου . . . εὐθὺν πόνον Hermann ap Heyn 1817, σταδίου . . . εὐθὺν τόνον Thiersch, στάδιον . . ., εὐθὺν τόνον Bergk **65** ποσὶ *CD*, quod praeoptavit Hermann ap Heyn **66** ἷκε(ν) vett, ἦκεν interpoll μηδεάθεν *A*, μαδ. aliquot dett τεγέαν $N^{ac}O$ (= N X 47 *BD*), τέγεαν *BDEC*^{min}, τέγεὰν *A*

Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμᾶς τέλος,
Τίρυνθα ναίων πόλιν·
ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

ἀντ. δ'

ἀπὸ Μαντινέας Cᾶμος ὠλιροθίου·
ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν·
μᾶκος δὲ Νικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσαις ὑπὲρ ἁπάντων, καὶ συμμαχία θόρυβον
παραίθυξε μέγαν· ἐν δ' ἕσπερον
ἔφλεξεν εὐώπιδος
σελάνας ἐρατὸν φάος.

ἐπ. δ'

ἀείδετο δὲ πὰν τέμενος
τερπναῖσι θαλίαις
τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι
καί νυν ἐπωνυμίαν χάριν
νίκας ἀγερώχου κελαδησόμεθα βροντάν

67 δὲ φέρε Vatt, δὲ τέλος | π. φέρε Τίρ. κτλ interpoll, ἄπο ante πυγμᾶς inser *B* **69** ἀνίπποισι καὶ *A* (δὲ A^1) **70** cᾶμ' ἁλιρροθίου vulgo (-θίου.c *A*, -θίουc A^1, add c opinor ex scholl scilicet ut esset ἁλιρρόθιος), σῶμ' ἁλιρρ. (per errorem α : ω, an ex schol 1^a? cf τὸ σῶμα gl *P*) *N*, cᾶμα δ' ἁλιροθίου *EF* soli, cῆμος (cᾶμος) ἠείδετο interpoll; de compendio syll -oc male intellecto cf ad v 87, XII 2. Vulgatam lectionem metro contrariam tuebatur Didymus (Mommsen schol Germ 55, suppl 149) interpretatione absurda, repudiata quod mirere altera lectione, quam docte defendit Aristodemus cᾶμος ὁ ἁλιροθίου, quae exprimi videtur paraphr Ambr quamvis corrupto: ἀπὸ Μαντινείας ⟨Cῆμος ὁ⟩ τοῦ Ἁλιρροθίου (ἀπὸ τ. ἁλ. μαντ. cod, transp et suppl Boeckh) ἐν ἅρματι πρῶτος ἐνίκα; tertiam fuisse lectionem Cῆρος parum credibile (Cῆμος Hes fr 106 Rz coni Boeckh n cr 413). Suo igitur iure cᾶμος ὠλιροθίου reposuit Boeckh; om articulo metroque violato (⏑⏑|–⏑⏑) Ἁλιροθί-ου Boehmer; de artic cf τὸν Αἰνησιδάμου O II 46 **71** ἄκοντι δὲ vett, asyndeton tuetur schol *A* (εἶτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς post paraphr versus anteced), om δὲ Mosch, post φράστωρ invexit δ' Tricl (Christ) **72** (δὲ) νικεὺς *A* (c lemm et schol) solus (feliciter coniecerat Aug Meineke Zeitschr Alterthumsw 1845, 1066), δ' ἐνικεὺς vulgo κυκλώσαις *AB*, -ας rell ἅπαντας interpoll (οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὴν σύνταξιν ὀρθῶς Tricl 362, 10 Ab) συμμαχίᾳ *A* c scholl recc **73** παρέθηξε *A* (*B* ut vid, nam charta perforata) c aliquot dett ἂν δ' Hartung ad schol ἀνέλαμψε provocans; at ἐν τούτοις δὲ ... ἔφλεξεν ἤτοι ἀνέλαμψε (ἕσπερον, ἐπιρρηματικῶς) Moschop **76** δὲ om *E* πᾶν libri ἄειδε δὲ τὸ π. Grashoff Zeitschr Alterthumsw 1834, 248 θαλίαισι *C* **78** ἑσπόμ. *B* c aliquot dett et Mosch καὶ νῦν libri, καί νυν Hermann ap Heyn, καὶ νὺν Bergk; prll Π^{69} ἐπωνυμίας Hartung, εὐωνυμίαν ('boni ominis causa') Bergk$^{3.4}$

καὶ πυρπάλαμον βέλος
ὀρκικτύπου Διός,
ἐν ἅπαντι κράτει
αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα·
χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάζει μελέων,
στρ. ε′
τὰ παρ' εὐκλεΐ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν·
ἀλλ' ὥτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρί
ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ οἱ
θερμαίνει φιλότατι νόον·
ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
ἐπακτὸν ἀλλότριον
θνάσκοντι στυγερώτατος·
ἀντ. ε′
καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ,
'Αγησίδαμ', εἰς 'Αΐδα σταθμόν
ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν. τὶν δ' ἀδυεπὴς τε λύρα
γλυκύς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν·
τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος
κόραι Πιερίδες Διός.
ἐπ. ε′
ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος
σπουδᾷ, κλυτὸν ἔθνος

80 πυρπάλαμνον *C* **84** ἀντιάζει *CE*^{1} all **85** εὐκλεεῖ vett, εὐκλεΐ Byz φάνη *D*^{iit}, φάναι *E*^{i}, φάνα *GU* **86** ὥστε libri, ὥτε edunt c Boeckhio; prll Π^{88} **87** νεότατι vulgo, νεότατος *NO* (νεόταθ' *O*) *A*^{a}*F*^{a}*C*^{l}*C*^{b} (e scholl ut videtur; nam εἰς τὸ ἀνάπαλιν τῆς νεότητος paraphr Vat, εἰς τὸ ἔμπαλιν τῆς v. schol Vrat^{d}, εἰς τὸ ἐναντίον τῆς v. schol Ambr), flagitavit primus Hermann ap Heyn ('non metri causa, cuius vulgata discriptio [νεότατι | τὸ πάλιν] servari poterat', quod repetiit a 1817; at cf ὀξεῖ|αν antistr α′) τοὔμπαλιν (δ' ἔμπ. *C*, τ' ἔμπ. *N*, ἔμπ. *C*^{l}*O*) vett, em Byz δέ τοι vulgo, tuetur Ty Mommsen, δέ τι *NO*, τοῦ ἑαυτοῦ πατρός paraphr, corr Boeckh **88** ὁ πλοῦτος ὁ *GN* all **89** ἀλλοτρ' supra lin scr *A*; καὶ ἀλλότριος schol 2 (om verbum *A*) **90** θνήσκ. *C*, θνασκ. rell **91** (καλὰ) μὲν vett, om interpoll ῥέξας *A* (ῥέξ. omnes codd O IX 94), ἔρξαις *B*^{a}, ἔρξας *CD*, ἕρξας *E* **92** ἀγησίδ. libri **93** πνεύσαις *B*^{i}, -ας rell τε om *GN* all (cf 88) **94** ἀναπάσσει *A*^{i} e melioribus (lectio cod *D* correctionibus obscurata), ἀναπλάσσει *A* e dett, ἀναπτάσσει *G*^{s} et passim in scholl (vetustam lectionem fuisse putat Mommsen schol Germ 56 n); ἀναθύσσει (cll gl Hesych θύσσεται· τινάσσεται et θυσσόμεναι· σειόμεναι) aliquando coni Bergk, ἄμ' ὀπάσσει quantocius scribi iubet Maur Schmidt p CXV **97** ἐγώ τε *CNO* soli

Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων·
παῖδ' ἐρατὸν ⟨δ'⟩ Ἀρχεστράτου
αἴνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερὸς ἁλκᾷ
βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον
κεῖνον κατὰ χρόνον
ἰδέᾳ τε καλόν
ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτε
ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.

98 ἀμφέπεσον libri; prll Π^{93}, ἀμφίεπον? Bergk, ἀμφιέπω Herwerden Mnemos 25, 1897, 41; at verbum Pind usitatissimum semper ap eum ἀμφέπω sonat **98** (ἐρατὸν) δ' inser Mosch, quod Hermanno duce recipere solent editores contradicente Ed Hiller Jahrbb class Philol 1888, 455, qui quod Aeschylo conceditur (velut σθένουσα λαμπὰς δ' Ag 296, ἱερῶν πατρῴων ⟨δ'⟩ sept 1010 [994]), id Pindaro denegandum censet. Mihi vero et asyndeton et metrica illa licentia (de qua prll Π^{3}) in his ipsis verbis παῖδ' ἐρατὸν admissa, ut dicam quod sentio, scurrile aut obscaenum nescio quid habere videretur **100** αἰνήσας *A*, αἰνέσας *E* χειρὸς vett, corr Mosch **104** κεκραμμ. *D* ἅποτ' vett, ἅτ' interpoll, corr Boeckh **105** γανυμ. *A* solus e vett, γαννυμ. cett; tum θάνατον libri (sed πότμον Bekkero teste unus e Thomm, Ξ), πότμον Er Schmidio praeeunte Hermann ap Heyn et Boeckh n cr 409 (quod recepit Bergk), versibus aliter discriptis (retento ἅρμασιν v 62) ἅ τε (quod exhibent interpoll) Γανυμήδει ἀναίδητον | πότμον ἄλ. Hermann opp VIII 117; μόρον Ty Mommsen; cf ἀεικέα πότμον, ἀναιδέα κυδοιμόν Homeri, μέγαν εὔφρονα πότμον ἄνακτα Pindari. De mensura πότμος non est quod moneam praesertim hoc in carmine.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩΙ ΛΟΚΡΩΙ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗΙ

Strophae

—∪—— —∪∪— ∪∪——
—∪—— —∪∪— ∪∪—
—∪—— —∪∪—
—∪—∪ —∪—— —∪∪— ∪∪——
δ —∪—— —∪—
—∪—— —∪—∪ —∪∪— ∪∪⏑

Epodus

—∪∪— ∪∪—— —∪——
—∪∪— ∪∪——
ωυ—— —∪∪— ∪∪—
—∪—— —∪—∪ —∪—
δ —∪—— —∪—∪ —∪—
—∪—— —∪—
—∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪∪— ∪∪—— —∪——
—∪—∪ —∪— —∪—— —∪—∪.

στρ.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα
χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων,
ὀμβρίων παίδων νεφέλας.

Str v 4 fuerunt qui omisso ὄμνοι scriberent μελίγαρυς, quod per metrum quidem facere licet vv 4 et 5 in unum coniunctis, de arsium brevitate cll eis quae ad 17 observavimus; cf tamen n cr ad 10.

Ep 7ab (7+8 Boe) coniunxi; membrum hypercatalectum versu paenultimo admittere si malueris, vide ne temere obtrudas Pindaro quae sibi ipse concedere in epiniciis quidem noluerit cll nott metr O VIII.

1 πλεῖστα *AD* 2 post ὀμβρίων vulgo dist c scholl, post ὑδάτων de Wilamowitz ind Gotting 1889/90, 9

εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι
ὑστέρων ἀρχὰ λόγων
τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

ἀντ.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει,
ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὁμοίως.
ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

4 σὺν μόχθῳ (ἀνὴρ esse ratus v 10) Hermann opp II 110 πράσσοι libri vulgo, πράσσων *C*, optativum testantur scholl (εὐτυχοίη *A*, εὖ πράσσοι *B*, τῆς νίκης τύχοι omnes); πράσσει Heyne, πράσσῃ Hartung, recep Bergk; opt paullo exquisitior videtur cll P VIII 14, I II 33. V 13—15; denique εἴ τις εὖ πράσσοι βροτῶν Bacchyl V 190 ἀρχὰ *A* c schol *A*, ἀρχαὶ rell vett, utrumque scholl *B* μελίγαρυς ἀοιδά Er Schmid, μελίγαρυν ἐς ὕμνον, ὑστέρων ἀρχὰν λόγων, τέλλεται Hartung, μελιγάρυες ὕμνοι, ὑστ. ἀρχαὶ λ., τέλλετ' αἰεὶ Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 9, μελίγαρυς | ὑστ. ἀρχὰ λ. Bornemann ap Bursian 42, 1885, 99, Wilamowitz l c (v nott metr) 6 post τέλλεται plene dist Wilamowitz: 'Et firma sunt promissa magnis virtutibus data'. Immo indigent magnae virtutes fidi alicuius pignoris (N IX 16), ut fuisse a posteris credantur 7 ἀφθόνατος E^1 8 οὗτος] τεθμὸς (= θησαυρός)? Bergk ἔγκειται vett, corr Byz e scholl *A*; οὖρος ἔγκειται Maur Schmidt CXXXI ἀμέτερα (ἡμ.) $C^{pc}DV$ 9 πορσαίνειν Hecker Philol V 442 10 πραπίσιν *C* solus ὁμοίως· B^1C^1 (lemma lineola miniata distinctum *C*), ὅμως ὧν *CNO* (i e Ambrr classis altera), om rell (de tachygraphica vocis ὁμοίως nota v ad P V 118), testantur ὁμοίως grammatici vett in interpretatione dissentientes (ὥσπερ καὶ σὺ νενίκηκας[1], καὶ ἡμεῖς[2] [*A*]), ἴσως καὶ τῷ αὐτῷ (Hartung, αὐτῷ τῷ codd) τρόπῳ rectissime e suo addens διαπαντός paraphr; (ἀνθεῖ) ἐσαεὶ (πραπίδεσσιν) Mosch, quod recepit hiatu quidem remoto πραπίδεσσιν ἐσαιεί scribens Bergk[1]; ἄνθησεν ὁμῶς πρ. Hartung, ἀνθεῖ πραπ. ὁμοίως Leutsch Gött Gel Anz 1861 p 1549 (ex scholl uterque, librr Ambrr *CNO* lectione nondum cognita), ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφὸς λάμπει πραπ. ὁμοίως (Pindarum [ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ] interimens ut ne quid Moschopulei ingenii periret) Heimsoeth Indir Über l Aesch 130, similiter ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφαῖς ἀνθεῖ τίς ὁμῶς πραπίδεσσιν; Bergk[3], nec melius δ' ὁμῶς σοφ. ἀνθ. τίς ἀεὶ Bergk[4], denique πραπίδεσσιν. ὁμῶς ὧν | ἴσθι Ty Mommsen. 'Propter deum, inquit P, poetae ut mortales homines ingeniosis vigent praecordiis', cum gravitate addens — ὁμοίως, seu vulgare quid carmine celebrandum nobis proposuerimus sive 'quam lingua nostra fovere havet Olympicae victoriae laudem ingentem'; ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν· ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτείαις ἀρεταῖς· νῦν δ' ἔλπομαι μέν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος· en cur διαπαντός addat paraphr! cf quae de ὁμῶς et ὅμως adnotavimus prll II[73] 11 οἶσθα νῦν, Ἀρχ. παῖ· τεᾶς δ'? Bergk mirum in modum languere dicens ἴσθι νῦν. At novo quasi exordio facto dulcem illum quem significavit v 4 hymnum tandem incipiens 'nunc quidem' inquit poeta 'scito additurum me esse coronae tuae dulce sonans ornamentum Locros canentem'; cf N V 48

ἐπ. 5.

κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
ἀδυμελῆ κελαδήσω,
Ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
ἔνθα συγκωμάξατ'· ἐγγυάσομαι
ὔμμιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατόν
μηδ' ἀπείρατον καλῶν
ἀκρόσοφόν τε καὶ αἰχματὰν ἀφίξε-
σθαι. τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ
οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαντο ἦθος.

13 κῶμον Maur Schmidt CXV, recep Bergk[4] ἀμφὶ *A*, recep Ty Mommsen, metro non ineleganti: ⏑–⏑–– ⏑⏑–– ––⏑–– (cf idem fere a maiore I I ep 4). Sed 'ad coronam' recte iam interpr Phil Melanthon; nam ad κόσμον ἐλαίας addit postea κόσμον αὐδάεντα λόγων **15** τῶν ἐπιζεφυρίων libri, τῶν Ζεφυρίων *A*[1] (cf O X 13), τὴν ἐπιζεφυρίων γενεὰν paraphr *A*; τῶν ἐπὶ Ζεφυρίῳ? Maur Schmidt Ol Siegesges 67 (sed cf πὰρ Ζεφυρίου κολώναν fr 200), τῶν Ζεφυρίων scr Ed Boehmer etiam τῶν delendum esse suspicans, quo una cum praepositione illa deleto versum quoque rotundiorem reddes **16** συγκωμάξετ' Fennell ἐγγυάομαι Herwerden studd 22, ἐθελήσω O VII 20, ἐρέω VIII 57 alia intacta relinquens **17** μή μιν libri, pronomen ignorant scholl vett et paraphrr, tuetur de Wilamowitz l c 9 not; μή τιν' Thiersch, μὴ μὲν Hartung, ὔμμιν e paraphr ('si coniectura opus foret') Jongh quod recepi cum Bergkio; vitii causa perspicua φυγόξεινον Ambrr (recep Ty Mommsen), φυγόξενον Vatt; cf str v 6, epod 4. 8 **19** δὲ *E* c paraphr *A* (ἀλλὰ paraphr *D*), τε libri vulgo, quod ut longe elegantius reduxi cum Mommseno, sed cave τε καί iungas cum eodem Mommseno supplem 154; nam asyndeton non ferendum; cf ποσίν τε, καὶ ἅρματι O X 62, Πέλλανά τε, καὶ Σεκυών O XIII 109, Ξ 29. Ceterum ut non temere a poeta Locrenses ξενηλασίας crimine absolvi, ita gentis illius τῶν ἐν Δωριεῦσι νομιζομένων καλῶν (cf etiam Pind P V 116, N VII 59) studio addi consulto laudem σοφίας patet **19** αἰχματὰν *B* c Ambrr, -μητὰν *D* c dett, -ματὴν *E* **20** εὐφυὲς *A* **21** οὐδ' *A* solus, recep Ty Mommsen διαλλάξαιντο libri (ἂν minio suprascr *C*), διαλλάξαιντ' ἂν Hartung, διαλλάξαντο Lehrs Rhein Mus 30 (1876) 93; de aor gnom v N III 41—42. 81, P II 50. Sed fatendum est ἦθος non digammari apud Pindarum, ac ne apud epicos quidem poetas, nisi in formulis quibusdam stabula vel sedes significantibus, ut κατὰ ἤθεα; apud Hesiodum opp 167. 222. 525

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩΙ

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩΙ

Strophae

—∪—— —∪∪— ∪∪⏑
—∪—— —∪∪— ∪∪—— —∪∪—
—∪—— —∪—— —∪—
—∪—— —∪—— —∪∪⏑
5 —∪—— —∪∪— ∪∪——
—∪—⏑ —∪—— —∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪⏑

Epodus

—∪∪— ∪∪—— —∪—∪
—∪∪— ∪∪—— —∪—∪ —∪⏑
—∪—— —∪∪— ∪∪— —∪——
—∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪——
5 —∪—∪ —∪∪— ∪∪—
—∪—— —∪—— —∪∪—
—∪—— —∪—— —∪— —∪—— —∪——

στρ.

Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου,
Ἡμέραν εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει, σώτειρα Τύχα.

Versuum discriptio in strophis est Boeckhiana. Ep vv 3 et 4 ita diremi, ut εἰ (16) ad priorem versum traherem cll ἐπεί O VI 47, N X 51. 57, Bacch XVII 93. 121, ὅτι P II 31, X 69, N V 3. 46, prll Π^{os}, Boeckh expll 158; nisi forte praestat v 4 claudere ἁμέρ-σε πάτρας cl I I ep 1. De ψε in aliquot libris carmini praefixo recte iudicavit Ty Mommsen.

1 παῖ om $N^{ac}O^{ac}$ (per haplogr) 2 ἰμέραν (ἰμέρ' V) εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει AV soli e vett (e schol inscr A, vulg 1 § 1^{b}. 2^{b}; de B^{s} v infra), quod unice verum esse Hermann perspexit ap Heyn 1798, ἰμέρα εὐρυσθενέ' ἀμφὶ πόλει $B^{i}E$, ἰμέρα εὐρυσθενέος ἀμφὶ π. C, ἰμέρας εὐρυσθενέος ἀμφὶ π. D^{a} (e paraphr), ἰμέραν (= A), tum suo Marte ut videtur corr πόλιν B^{s}; ἰμέρᾳ εὐρυσθενέ(ι) videtur supplevisse Moschopulus (378,15 Ab); εὐρυσθενὲς? Bergk τύχᾳ A solus

τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαί
νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι
κἀγοραὶ βουλαφόροι. αἵ γε μὲν ἀνδρῶν
πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμώνια τάμνοι-
σαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες·

ἀντ.

σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων
πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐκομένας εὗρεν θεόθεν·
τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.
πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς
ἀντικύρσαντες ζάλαις ἑκλὸν βαθὺ πήματος ἐν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

ἐπ.

υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν
ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησεν ποδῶν, εἰ
μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.
νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος
καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις ὁμι-
λέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

4 τε] δὲ gramm Harl § 21 [Triclinianus? Studemund ind Vrat 1887/88, 8], placuit Bergkio 5 βολαφ. $C^{ac}D^{a}$ 6 ται δ' Er Schmid, recepit Heyne, trad lect reduxit Hermann ψευδῆ libri c scholl (defendunt Mommsen suppl 157, Jongh 325), ψεύδη Morel 1558 τέμνοισαι *B* (c schol *B*), idem liber τάμνειν O XIII 57 9 φραδαί *A* solus, φράδαι vulgo, correxerat Boeckh 10 ἀνθρώποισι *A* solus παρὰ] περὶ·*C* solito errore ἔπε(c)cεν libri 11 ἀνιεραῖς *DV* 12 ἑσθλ. *CDNO*; prll Π^{17} ἐν] ἔκ Bossler de praep ap P usu 14; at cf de genetivo τίς οὖν ἀεία γε σοῦ πεφηνότος μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγᾶν λόγων (ubi ἀντὶ λόγων schol) Soph El 1262; adde quod aegre desideratur praep ἐν cll ἐν μιᾷ μοίρᾳ χρόνου O VII extr, ἐν ὀλίγῳ P VIII 92 παῖδ' ἄμειψαν *A*, ποτάμειψαν B^{s}, προσάμ. pauci dett 13 ἤτοι *ABC*, ἤτοι *D*, utrumque *E*; ad O II 3 14 ἐνδομάχαις *E* 15 κατεφυλλορόησεν libri, ex -εν *A*; cf Phil 54, 1895, 277), -εν Hermann epit doctr metr § 599, quod recep Bergk; de metro cf P III ep 8 16 κνωσσίας pars Ambrr; cf Meisterhans³ 75, Ziebarth Ath Mitt 22, 1897, 221 σ' ἄμερσε *A* solus, ἄμερψε *N*, ἄμερσε vulgo; σ' e schol Jacobs animadverss in Eur tragg 8, post cognitas Ambrosiani cod lectiones receperunt omnes edd 17 ἐν ὁλ. *A* solus 18 δι' ἐκ *A* solus, recep Ty Mommsen¹ 19 θερμᾶ et θερμὰ, tum λουτρᾶν *A* solus De ὁμιλέων tribus syllabis legendo Boeckh n cr 416

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩΙ

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩΙ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩΙ

Strophae

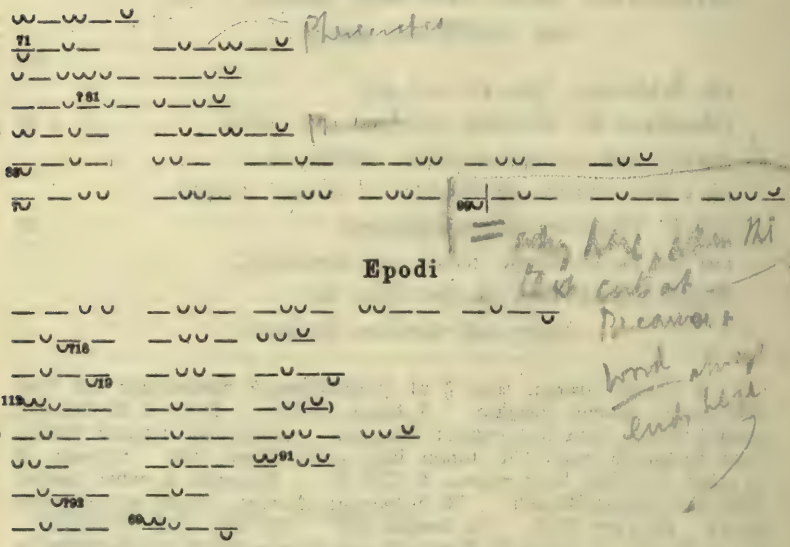

Epodi

στρ. α′

Τρικολυμπιονίκαν
ἐπαινέων οἶκον ἄμερον ἀστοῖς,
ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι

Str v 7 post quinti membri syllabam ancipitem dividunt cum Boeckhio; de Byzantinorum partitione Hermanno (1847, opp VIII 122) probata Ty Mommsen suppl 160. Ep vv 5 et 6 separavit Boeckh², coniungebant rursus (⏑⏑—| ⏑⏑—) non sine vi Hermann opp VIII 124 et Ty Mommsen. 7 et 8 divisit Hermann opp VIII 125 (prob Bergk in adn); cf nott metr O III.

8 ξείν. vett vulgo τε Ambrr (*CNO*)

τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
πρόθυρον Ποτειδᾶνος, ἀγλαόκουρον·
ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει κασί-
γνηταί τε, βάθρον πολίων ἀσφαλές,
Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρήνα, ταμί' ἀνδράσι πλού-
του, χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος·

ἀντ. α'

ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν
Ὕβριν, Κόρου ματέρα θρασύμυθον.
ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
ὔμμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν
νικαφόρον ἀγλαΐαν ὤπασαν
ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθ-
λοις, πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

5 ποσειδᾶνος *BC(N?)O*, ποτιδ. *DETUV*, ποτειδ. Thom Tricl, ποσειδῶνος Mosch; cf 40: ποτειδ̃νος *B* (perforata charta), ποτειδᾶνος (certum) B^i Tricl, ποτιδ. *DETUV*C^a, ποσειδ. C^i, ποσειδῶνος *NO* Mosch; sequitur ut forma singularis Ποτειδάν utroque loco satis stabilita esse videatur (ποτ- altero certe loco Vatt omnium, -ει- Ambrr c Vatt principe consensu). Atque ποτειδ. ut formam Corinthiis familiarem (ΠοτειδάϜωνι Ϝάνακτι) Corinthiaco carmine recepit Boeckh (praeeunte Er Schmidio); ποτιδ. commendavit Ahrens dial dor (1843) 244, kl Schr (1866) I 398, quem secutus est Bergk, et traditur ποτὶδ. in Epicharmo **6** ἐν τᾶδε γὰρ Vatt, ἐν τᾶδε δ' *V* c Tricl καϲίγνηταί τε *BD* (scholl recc; de vet paraphr v infra), καιγνήτα τε rell vett (recep Bergk) ἀσφαλές *N* solus (lectione certa), ἀσφαλής vulgo (tuentur Kayser lect P 33, Ty Mommsen); βάθρον] ἐφ' ὧν πᾶσα πόλις ἀσφαλῶς βέβηκεν paraphr, unde καϲίγνηται eum legisse apparet; cf etiam Εὐνομίαν λιπαροθρόνους τ' ἀδελφεάς, Δίκαν καὶ στεφαναφόρον Εἰρήναν fr adesp 140 B^4 **7** ὁμότροφος Ambrr (ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ὁμότροφος Εἰρήνη paraphr), reduxit Kayser l l, ὁμότροπος Vatt (C^bN^s), scholl recc ('concors ut concordiae effectrix' Hermann opp VIII 122, 'moribus par' Boeckh) εἰράνα *CO* soli e vett (recep Bergk); prll Π^{23} ταμίαι libri, crasin admittebant ante Ahrensium (de cras et aph kl Schr I 71—73) aut ταμίαι aut cl Λ 272 ταμί' proponentem, τάμι(α)? de pace sola Ty Mommsen suppl 161, τάμι(αι) idem edidit (at ταμίαι O XIV 8 [9]) **9** ἀλεξεῖν libri vulgo, ἀλέξειν (C^b) post Paul Stephanum recep Boeckh expll 212 **10** ὕβριν, κόρου maluit Dissen (ad O Π 32) ματέρα] θυγατέρα (c schol Germ) Hartung θρασύθυμον Ambrr (et *H* c Thom, recep Bergk), rec Bergk^4, θρασύμυθον Vatt (θρασύβουλον D^a), τὴν θρασεῖαν paraphr; θρασυμύθου? cl O Π 95 Christ; opponitur ὁ εὐθύγλωσσος τοῖς δολίοις καὶ θρασυγλώσσοις, quorum ὕβριν κελαδεννάν, necessario illam quidem μῶμον ἀνθρώπων et κόρον ἀνθρώπων quasi gignentem (en quantum distet haec genealogia a vulgari τίκτει τοι κόρος ὕβριν) quanto quis fortius arceat (P VIII 10), tanto eum tutius a poeta sincero laudari par est **14** ὔμμι(ν) *DE* ὤπασεν C^a **15** ὑπερελθοῦσιν Mosch ἀέθλοισι vulgo, ἀέθλοις G^i

ἐπ. α′

Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρ-
χαῖα σοφίσματ'. ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον.
ταὶ Διονύσου πόθεν ἐξέφανεν
σὺν βοηλάτᾳ χάριτες διθυράμβῳ;
τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,
ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον
ἐπέθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,
ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων
οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

στρ. β′

ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων
Ὀλυμπίας, ἀφθόνητος ἔπεσσιν
γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
καὶ τόνδε λαὸν ἁβλαβῆ νέμων
Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον·

17 σοφίσματα. ἅπαν (more antiquo) boni omnes (*N*^{ac}), σοφίσματα. πᾶν *N*^{pc}*PQ* (Christ) 18 καὶ Hartung διον. vett, Διων. edere solent c Mosch; de metro prll II^{4}; sed fatendum est pap Bacchyl IX 98 in eadem versus sede praebere Διων[ύσου?]. De forma Διον. Pind I VII 5 et Prellwitz dial thess 31, Festschr Ludw Friedländer Lpz 1895, 388^{1}, Wilh Schulze qu epp 79, Gust Meyer^{3} 381 ἐξέφαναν interpoll 19 βοηλάτῳ *C*; συμβολήσα(ι)σαι (cl schol 1 τὸν Δ. προσλαβοῦσαι) Maur Schmidt CXLIII χαρ. διθ. vulgo edunt, Χαρ. Διθ. (cl vase picto ap Welckerum ant Denkm III 128) Bergk; quo pacto dithyrambus dicatur boum vel bovis agitator, obscurum; βουφόνον (Διωνύσοιο) θεράποντα Sim fr 172 conferunt Boeckh expll 213 de victoris (apud Atticos credo cl Sim 145, 1) praemio cogitans et Wilamowitz Eur Her I^{1} 64, cf etiam Reitzenstein Epigr u Skol 207; quid si ut vulgo cum laeto quodam ululatu tibiarumque cantibus (Stengel Kultusaltt^{2} 101), sic Corinthi antiquitus per tripudia dithyrambosque victimam prosequebantur? Nam ταυροφάγος Διόνυσος fr Soph 607 N^{2} 20 τίς δ' ἄρ' Hermann opp VIII 124 in altero interrogationis membro δέ requirens; at cf O II 2, P VII 5 (c prll p 9), I V 39 ss ἱππείοις (ἱππίοις)? Mommsen, ἱππείοισιν Christ, quod probavit Bergk praeterea μίτραν coniciens; sed quoniam alia est ratio addendi armamentis equestribus modum, sive abstracte μέτρον intellegis (ἔπεται δ' ἐν ἑκάστῳ v 47, ἐν δρόμῳ προστιθείς Aesch choeph 797, vel ῥυθμόν ib 798) sive frena ipsa (ut φίλτρον infra 68, φάρμακον 85), alia imponendi deorum templis aëtomata, perplacet variata verborum structura ἔντεσι vulgo, corr Mosch 21 cf not metr βασιλῆα libri (-ᾶ N IV 27, VIII 26, I VI 33), -έα Hermann ap Heyn, -ῆ? Bergk; prll II^{42} 22 ἐπέθηκεν. ἐν δὲ *V* (non *D*) Thom, ἔθηκ' interpoll (Boeckh^{1}), ἔπ' ἔθηκ'? Christ (cf ad 20) 24 post ὕπατ' dist Heyne εὔρυαν. (*E*) Bergk post ἀνάσσων dist Ὀλ. ἔπεσσιν iungens, ceterum egregie μὴ νεμεσήσῃς ὦ Ζεῦ exponens vet paraphr 25 ἀφθόνατος c Calliergo (cf O XI 7) legebant ante Boeckhium ἐπέεσσι Ambrr (*CNO*) 26 μένοιο *B* 28 ἴθυνε paraphr (Gott); prll II^{35}

δέξαι τέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον
τεθμόν, τὸν ἄγει πεδίων ἐκ Πίσας,
πενταέθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλη-
σεν τῶν ἀνὴρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

ἀντ. β′

δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν
πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
φανέντα· Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοεῖ·
πατρὸς δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφεοῦ
ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται,
Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύ-
λου θ' ἁλίῳ ἀμφ' ἑνί, μηνός τέ οἱ
τωὐτοῦ κραναᾶις ἐν Ἀθάναισι τρία ἔργα ποδαρ-
κὴς ἁμέρα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις,

ἐπ. β′

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις· ἐν δ'
ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν
Πτῳοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀοιδαί·

29 δέ οἱ Vatt (καί paraphr), τέ οἱ Ambrr, quod recep Bergk[4] c Mommseno **30** πεντάθλῳ interpoll c pauc dett οὐκ ἀντεβόλησεν interpoll (v not metr), affertur sine negatione EM 112, 50 et Et Flor Miller p 36 **31** πρότερος Ambrr **35** Θεσσαλοῖο Vatt, Θεσσαλοῖ' $C^{\infty}NO^{b}$, Θεσσαλοῦ interpoll **37** (πυθοῖ) δ' Ambr (c paraphr), τε Vatt θ' ἁλίῳ] in trisyllaba forma consentiunt codd, in spiritu fluctuant (τ' ἁλ. C^{a}); τ' ἀελ. Bergk; prll Π^{11} **38** ταὐτοῦ *E* (c dett quibusdam); consentiunt libri O I 45 ποδαρκὲς B^{a} **39** ἡμέρα *BE* c Ambrr **40** Ἑλλώτια *CD* Tricl (Ath XV 678[b]. EM 332, 43), Ἑλλ. *BE* Mosch (Hesych); 'dea Ἑλλωτίς videtur dicta, quod ἐν λωτῷ olim eius fuit simulacrum' Bergk[2.3.4] Ποτειδ. v l dedi ad 5 **41** πτοιοδ. libri, πτῳοδ. etiam Thuc IV 76 corrigendum ratus Bergk[3], quod postea paenituit virum egregium: 'in hoc nomine videntur antiquam scribendi consuetudinem tenuisse' Bergk[4]; sed scriptum exstat nomen Πτωιόδωρος Collitz 571[a] 9 (Dial-Inschr I p 397) **42** Versus antiquitus corruptus legebatur: verae lectionis vestigia praeter schol 1 comparent τερψία θ' *N*, -ίαι B^{a}; ἐριτίμῳ schol 1; τέρψιές θ' $B^{i}C$ (nulla corr) *O* c interpoll, τερψίεσθ' *D* (nulla correctione), om θ' *EV*, ἕψοντ(αι) ἐρίτιμοί τ' libri omnes. Vulgatae librorum lectionis patronus ultimus Heyne, veram primus reposuit Er Schmid. Scholiorum in Oligaethidarum stemmate leviuscula quadam discrepantia (nam Eritimus secundum quosdam Terpsiae non filius, sed fratris opinor filius ['nepos' Mommsen suppl 168—70]) abusi suo Marte Ptoodorum Terpsiae Eritimique patrem fecerunt Hartung et (del θ') Mommsen. Pro ἕψοντ' Bothii coniecturam ἔσποντ' probavit Boeckh, non improbavit Hermann ap Heyn 1817; 'laudes diutius mansuras' interpr Boeckh et Ty Mommsen, 'longiores ut qui plures etiam victorias enumerent' Dissen;

ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε,
ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος, δηρίομαι πολέσιν
περὶ πλήθει καλῶν· ὡς μὰν σαφές
οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν
ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

στρ. γ'

ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ
μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς
μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ, Σίσυφον
μὲν πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν,
καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν θεμέναν γάμον αὐ-
τᾷ, ναῖ σώτειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις·

ἀντ. γ'

τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ

rectius, ut esset praeteritio, 'si velim ... canere, longiora erunt carmina' Kayser lectt P 34, quam interpretationem amplexus est Hermann opp VIII 124; de fut v infra 108. 113 **43—44** θαυμαστικὸν τὸ ὅσσα schol, quem secutus post λέοντος 44 plenius dist Bergk c Heynio **44** πολέσι (-σιν B^l c Ambrr) libri vulgo (c scholl), πολέεσσι DF; formam πολέσι ut epicam in suspicionem vocabat Hermann opp VIII 125, quae non magis epica videtur esse, quam aut aeolica aut dorica; idem vir summus sententiam ipsam acriter impugnavit (p 124) divinari posse negans poetam multos dicentem multas uno complexu gentes comprehendi velle. At recte schol εἷς ὧν subaudivit, ut Pindarus (ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς) gentis patronus unus multis multarum cum patronis in certamen descendere videatur. Persuasit Hermannus Bergkio, ut πόλισιν proponeret, ipse πολίεσσιν scripserat, πολέεσσι rursus Mommsen (v nott metr) **47** δὲ om ἐν Ambrr (CNO^r), unde Γεκάστῳ Mommsen; additam esse praep a poeta (cl μίγνυσθαι ἐν) quam a librariis (prll p 10) probabilius **49** δ' (ἴδιος) vett, δὲ interpoll, γὰρ Heyne, fuisse Γίδιος primus statuit (e tab Heracl) Boeckh Staatshaush II 1817, 393, expll 217, δ' ἄρ' (propter ἐγὼ δὴ οὖν paraphr) Kayser lectt P 34, δ' ἄτ' (ὡς paraphr) Hermann opp VIII 126 **50** μᾶτιν *NO* **51** ἡρώαις Vatt, ἡρωΐαις $CN^{m}O$ c interpoll **52** ψεύδομαι C^a, ψεύσομαι rell vett, ψεύσομ' interpoll κορίνθου *NO*, -θω *D* in lit, ut mihi quidem videtur, -θω. οὐ dett non pauci; dativus ut minus abstracta notione longe praestat. post Κορ. sustulerunt distinctionem οὐ ψεύσομαι Σίσυφον πυκνότατον iungentes Hartung Heimsoeth alii σίσυφον mensura epica; prll Π^2 ὡς θεόν] αἰνέων vel ὑμνέων ex scholl recc inculcabat Bossler de praep ap P usu 45 n, male; nam impugnat P vulgarem de Sisypho hominum fraudulentissimo opinionem multum interesse dicens inter deorum (P II 40) et astutorum hominum (ib 75) consilia **53** αὐτᾷ(ᾷ) vett vulgo, αὐτᾷ interpoll, utrumque *B* (cf O II 76); αὐτάν? Christ **54** προσπ. C^2D all non pauci solito errore **55** ss. affert Steph ap Cram An Par I 285 = comm Aristot rhet p 295,11 Rabe

πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν
ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τάμνειν τέλος,
τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέος
Ἑλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
εἴργοντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλ-
θόντα τρόμεον Δαναοί. τοῖσι μέν
ἐξεύχετ' ἐν ἄστεϊ Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρ-
χὰν καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον·

ἐπ. γ'

ὃς τᾶς ὀφιώδεος υἱ-
όν ποτε Γοργόνος ἢ πόλλ' ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν,
πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινόν
Παλλὰς ἤνεγκ', ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
ἦν ὕπαρ, φώνησε δ'· Εὔδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;
ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
καὶ Δαμαίᾳ νιν θύων
ταῦρον ἀργέντα πατρὶ δεῖξον.'

στρ. δ'

κυάναιγις ἐν ὄρφνᾳ
κνώσσοντί οἱ παρθένος τόκα εἰπεῖν
ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί.
παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,
ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,

56 ἐδόκασαν Steph **57** τέμνειν *EV*; prll Π[34] **58** φίλῳ γένει *P*, recep Bergk[1] Ἀτρέως dett plerique **59** κομίξοντες Hecker Phil V 442, recep Bergk; v P IV 106 **60** τοῖσι μὰν metri causa Er Schmid, τοῖς ὁ μέν? Bergk **61** de σφετ. pronomine ad O IX 78 **65** τέ οἱ *CO* **66** ἤνεγκ(εν) libri; prll Π[88] **67** φώνασε libri; prll Π[21] **68** δέκευ *C* solus e vett, δέχευ aut δέχου cett **69** νιν *CO*, μιν rell ἀργᾶντα vett, ἀργὸν interpoll, ἀργᾶν (cl Aesch Ag 115, ἀργᾶς [ἀργῆς]) novavit Hermann opp VIII 125, cuius formae adulterinae invenit patronum Bergkium Αἴαν Θόαν conferentem, ἀργέντα Ty Mommsen; prll Π[43]. De thesi soluta cf 91. 112. Ceterum recte huc Boeckh vocavit Eust 1286, 3 (ad Ψ 30 βόες ἀργοί) saepius καὶ οἱ παρὰ Πινδάρῳ ἀργᾶντες vel καὶ ἀργᾶντες ταῦροι π. Π. adnotantem **70** κυαναιγὶς vulgo (δ' add *E*), κυάναιγις *B* c lemm et scholl, quod primus recepit Mommsen, ut nunc quidem recte μελάναιγις edunt Aesch sept 699 (682) **71** πνέοντι Hermann opp VIII 126 metri causa, ut κνώσσ. esset interpretis τόσσα vulgo, τόκα *D*, ut correxerat Schmid **72** ἐπᾶλτ' Boeckh expll 218, quod persuasit Bergkio[1], explosit Hermann opp VIII 126

δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευ- 105
τὰν πράγματος, ὥς τ᾽ ἀνὰ βωμῷ θεᾶς
κοιτάξατο νύκτ᾽ ἀπὸ κείνου χρήσιος, ὥς τέ οἱ αὐ-
τὰ Ζηνὸς ἐγχειρεκαύνου παῖς ἔπορεν 110
ἀντ. δ′
δαμασίφρονα χρυσόν.
ἐνυπνίῳ δ᾽ ᾗ τάχιστα πιθέσθαι
κελήσατό νιν, ὅταν δ᾽ εὐρυσθενεῖ
καρταίποδ᾽ ἀερύῃ Γαιάοχῳ,
θέμεν Ἱππίᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ. 115
τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ᾽ ὅρ-
κον καὶ παρὰ ἐλπίδα κούφαν κτίσιν.
ἤτοι καὶ ὁ καρτερὸς ὁρμαίνων ἔλε Βελλεροφόν- 120
τας, φάρμακον πραῦ τείνων ἀμφὶ γένυι,
ἐπ. δ′
ἵππον πτερόεντ᾽· ἀναβὰς δ᾽
εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
σὺν δὲ κείνῳ καί ποτ᾽ Ἀμαζονίδων
αἰθέρος ψυχρῶν ἀπὸ κόλπων ἐρήμου 125

76 ἀπ᾽ ἐκείνου libri, corr Boeckh n cr 366 (Bergk⁴) **79** δ᾽ ᾗ] δ᾽ ἃ *E* solus, δαὶ *CD*ᵃ, δε *B*, δὲ *B*ᵇ c Thom, δ᾽ ὡς interpoll ex scholl; ante cognitas cod *E* lectiones correxit Kayser lectt P 35 **79** πιθέσθαι *D*, πείθεσθαι (πίθ.) vulgo **80** μιν Vatt **81** κραταίπ. (κραιταίπ. *B*) vett (cf 95), corr Byz, κραταίπ. per errorem reduxit Bergk⁴; cf τὰ πρόβατα καὶ καρταίποδα leg Gortyn IV 36 ἀναρύῃ vett (recep Mommsen, Bergk⁶), ἀναρρύῃ Thom, ἀνερύῃ Mosch, ἀνρύῃ Tricl (probavit Hermann 1847 opp VIII 126 a thesi soluta abhorrens ut 69), αὐερύῃ (quod esse in cod Mosch Lips Hermann auctor est) Calliergus ex scholl (recep Hermann 1798 et 1817, Boeckh, Bergk¹·²·⁵), ἀϝερύῃ Pind cecinit; de contractione prll Π⁶⁷ γαιαόχῳ(ω) vett, γεαόχῳ vocalismo ionico interpoll (Boeckh); prll Π⁵⁰ **82** ἱππείᾳ vett, ἱππίᾳ pars recc; prll Π⁵⁰ εὐθὺς vulgo (τότε δή paraphr, αὐτίκα comm Mosch), ἐγγὺς *NOP* (πλησίον gl Thom), quod commendavit Hermann opp VIII 126—7, recep Mommsen **88** τελεῖ θεῶν *D* solus (Bergk c Boeckhio), τελεῖ δὲ θ. vulgo (Ty Mommsen), πληροῖ δὲ θ. interpoll (διὰ τὸ μέτρον); τέλλει θ. Hermann opp VIII 127 καὶ τὰν παρὰ ἐλπ. vett, corr Mosch κτῆσιν vett, κτίσιν Mosch (c Thomanis quibusdam), γ᾽ add Tricl, κρίσιν Bossler de praep ap P usu 58 **84** ἤτοι libri, ἦτοι edd post Ceporinum; ad O II 3 **85** τείνον *B*ᵃ (bis) ratione obscura γένυ (γένυν) interpoll **86** ἐνόπλια] οὐκ ἔχω φιλεῖν οὐδὲ τὸν Βελλερόφοντα, ὃς ἀέρια χα(λκω)θεὶς ἔπαιζε κατὰ Πίνδαρον Eust opp 349 T ἔπαιξε Ambrr, sed ἔπαιζε *C*ᵛ c Vatt (praeter *F*ᵃᶜ*R*) utrumque (add -ν) interpoll, imperf varie exprimunt scholl **87** δ(ὲ) ἐκείνῳ libri, corr Boeckh **88** ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου libri (τὸν στρατὸν τῶν Ἀμαζόνων τὸν ἐκ τοῦ ἀέρος τοῦ ἐρήμου καὶ τῶν ψυχροτάτων τόπων τῶν Ὑπερβορέων ἐνίκησεν paraphr 124, μετέωρος γὰρ ὢν ἀνῄρει καὶ ἐνίκα

τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατόν
καὶ Χίμαιραν πῦρ, πνέοισαν καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.
διακωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ·
τὸν δ' ἐν Ὀλύμπῳ φάτναι
Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέκονται.

στρ. ε'

ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων
ἱέντα ῥόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χρή
τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἑκών
Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος.
Ἰσθμοῖ τά τ' ἐν Νεμέᾳ παύρῳ ἔπει
θήσω φανέρ' ἀθρό', ἀλαθὴς τέ μοι

schol 125); ἐρήμων Hermann opp VIII 127, ἐρήμας Hecker Philol V 440, ἄπο κόλπων τ' ἐρήμου permire (ἡ ἔρημος ut esset substantivum?) Bergk[4], ψυχρῶν edidi paraphr (124) lectionem, schol (125) interpretationem amplexus; de aetheris genere grammatico cf O VII 67, N VIII 41, O I 6 **89** βάλε(ν) aliquot dett (*QRSTUV*), dubitanter βάλλεν proposuit Boeckh n cr 425, quod non legisse grammaticos vett certum (ἐνίκησε, ἀνεῖλε, ἀνῆρει καὶ ἐνίκα pariter ad tria illa obiecta referentes); iidem recte καί ποτε 87 ad totum enuntiatum videntur rettulisse; tu igitur virgula quam vulgo ponunt post 89 deleta βάλλων etiam ad insequentia subaudi **90** χείμ. *C* Tricl **91** διακωπάσομαι libri vett, διακιγάσομαι Tricl (= Hermann Pind I I 63), διακιωπ. Hermann (v nott metr). 'Verbum κιωπάω haud dubie reduplicatione auctum olim dicebatur κικωπάω, unde geminatione abiecta ortum est κωπάω, quemadmodum alia plurima vocabula ad istum modum decurtata sunt; nam minus verisimile ex κικωπάω extrita sibilante factum κιωπάω, tum obmutescente iota κωπάω, quamquam νέω, νηνέω, νηέω non dissimilia. Huc pertinet glossa corrupta Hesychii ὤπαινες· ὠπαιν. scr ὤπαινε· κιώπα; cf etiam Hesych εὐκωπία· ἡσυχία et Empedoclis v 30 Κωπή, quemadmodum olim correxi.' Bergk αὐτῷ μόρον (om ἐγώ) interpolaverunt Byz **92** ὀλύμπῳ vett, Οὐλ.. edunt c Byz; prll Π[2] ἀρχεῖαι Tricl (τοῦ ἀρχοντος, 'regia' Heyne), explosit Hermann 1798 δέκονται *C* solus (ut correxerat Boeckh), δέχ. rell; cf 68 **93** εὐθὺς *N* **95** κρατύνειν *DE* all **96** μοίσαισι vett, corr Byz εἴκων vett (paraphr ἐπίκουρος καὶ ὑπηρέτης epitheton non exprimit), ἔκων interpoll (gl ὑπακούων), ἑκὼν unus e Mosch ('casu' Mommsen suppl 185), quod primus recepit Morel 1558 (c glossa *P*), 'lubens volens' exponit Heyne, otiosum atque haud dubie insiticium dicit Bergk, ἵκων sive ἱκών sive Ϝίκων (= εἴκων) proposuit Mommsen suppl 185, idem in ed min addidit 'ἄκων (satelles) schol?' [novam quandam per etymologiam credo ex διάκονος factum]; sed quid tandem mirum ἑκόντι νώτῳ (= N VI 57) poetam subire duplex illud onus? **97**–**98** post ἐπίκουρος plene distinguendum esse coniecit Mommsen suppl 186 particula δ' quae est in libb et scholl post παύρῳ deleta, secutus est Bergk[3.4] nisi quod contextu παύρῳ γ' ἔπει recepit (v prll p 9) ἐπιθήσω *BC* (c lemm et scholl uterque), ἔπει θ. *DE* et vulgo

99 ἕξορκος ἐπέσσεται ἑξηκοντάκι δὴμφοτέρω-
θεν ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

ἀντ. ε′

101 τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν
ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι· 145
τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
νῦν δ' ἔλπομαι μέν, ἐν θεῷ γε μάν
105 τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
Διὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν
πράσσειν. τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασσίᾳ 150
107 ἕξ· Ἀργεῖ θ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις· ὅσα τ' Ἀρκάσι βάσ-
σαις μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ·

99 ἕξορκος (ἐξ ὅρκος *B*, ἐξόρκος D^{a}) libb et scholl, ἐξαίρετος ὅρκος exponit paraphr, μέγας ὅρκος gl *N*, 'adiurans mihi' Hermann ap Heyn, 'iurata' Boeckh expll 220; ἀνθόρκιος ἔσσεται edidit Hartung, εὐόρκῳ Bossler de praep ap P usu 15 n, εἷς ὅρκος Bergk⁴, ἕξορκος Christ ('quasi sex sacramentis sancita') Jahrbb class Phil 1879, 11 et in ed novissima; idem etiam ἑξηκοντάκι de infinita copia dictum arbitratur; ego nullus dubito quin recte vocem vett grammatici pro substantivo acceperint, neque ἕξορκος ab ἐξορκίζω, ἐξορκόω, ἐξανύω, ἐκφράζω seiungi posse puto; cf ἔκλογον· διήγησιν (Aesch fr 210) ap Hesychium; cf etiam Aristarchum ad I I 11, Horn de Arist studd P 70 δ' ἀμφ. vett, δὴ ἀμφ. Boeckh (recep Bergk); de crasi δήμφ. prll Π⁵⁹ **100** ἐσθλοῦ Ambrr **103** τὰ δ' Ambrr, ex scholl coniecerat Boeckh probante Mommseno, qui particulam post νῦν 104 delendam censet suppl 187; non est secutus Bergk **105** γενέθλιος om ὁ *N* solus e vett, ὁ γεν. cett, unde ὁμόγνιος? aliquando Bergk **106** δὶ libri (— P VIII 99, N I 72. IV 9. X 56, I VIII 35), Διὶ constanter ap P Boeckh (cf kl Schr V 345), secutus est Bergk⁴; quod semel schol recc P VIII 140 p 14 Mo σὺν τῷ Διί exhibent, casu factum videtur τό τ' *E*, τάτε *Eγρ*, τῷ τ' (τῶτ') dett ὑπ' Ambrr (quod e coni iam scripserat Bergk², 'cunctanter reposuit' Mommsen), ἐπ' $C^{i}O^{i}$ c Vatt; etsi stadium cum hippodromo coniunctum fuisse in planitie Cirrhaea comprobari videtur nobilissima lege Amphict quamvis mutila CIA II 545, 36 (Cauer Del² 204), tamen ad marginem quam sub margine Parnassio haud scio an rectius dicatur cll ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης Υ 151, ἐπ' ὀφρύσιν Αἰγιάλοιο Ap Rh A 178 παρνασίᾳ $B^{ac}DN$; prll Π⁵⁹ **107** ἕξ, ἄρτει θ' *C* solus recte (ἐν ἄρτει θ' *NO*), ἕξ ἄρατο ἐν ἄρτεϊ δ' *B* solus (quod expulsis δ' ὅσσα, ut de Xenophonte solo sermo esset, recep Mommsen), et victoriarum Pythicarum numerum testatur (ὃ ἔστι πύθια ἑξάκις) schol Vat; ἐν ἄρτει δ' *DE*; ἐν Ἀργεῖ θ' Boeckh, Bergk¹⁻³, ἕξ· Ἀργεϊ δ' Bergk⁴, (ἕξ ἄρατ'· ἐν Ἀργεῖ) κἀν Θ. Ty Mommsen δ(ς)α τ(ε) ἀρκάσιν ἀνάσσων vett, unde ἀρκάς' interpoll (ἦγουν νικῶν Mosch), gramm vett quid legerint (καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τοῦ στεφάνου) non liquet; Ἀρκάς' ἀνάσσων Hermann ap Heyn 1798, Ἀρκὰς ἀνάσσων idem 1809 opp I 250, quod receperunt Boeckh et Bergk¹, postea displicuit auctori ipsi Ἀρκάσι μάσσω praeoptanti opp VIII 123, Ἀρκάσιν ⟨ἄθλοις⟩ (ἀνάσσων pro interpretamento vocis ἄναξ 108 accipiens) Kayser lectt P 36, Ἀρκάσιν ⟨ἔργα⟩ Rauchenstein¹ comm Pindd I 9, τά τ' ἐν Ἀρκάσιν ⟨ἔργα⟩ μαρτυρήσαι Λ. β. ἂν ἕξ Hartung, Ἀρκάσιν ἄσσον (sc ἰοῦσιν) Mommsen, Ἀ. ἄκρων (sc ἄναξ) Schnitzer progr Ellwang 1867, 28. 77, Ἀ.

ἐπ. ε′

Πέλλανά τε καὶ Cεκυὼν 155
καὶ Μέγαρ᾽ Αἰακιδᾶν τ᾽ εὐερκὲς ἄλcoc
ἅ τ᾽ Ἐλευcὶc καὶ λιπαρὰ Μαραθώων
ταί θ᾽ ὑπ᾽ Αἴτνας ὑψιλόφου καλλίπλουτοι
πόλιες ἅ τ᾽ Εὔβοια· καὶ πᾶcαν κάτα 160
Ἑλλάδ᾽ εὑρήcεις ἐρευνῶν μάccον᾽ ἢ ὡc ἰδέμεν.
ἄνα, κούφοιcιν ἐκνεῦcαι ποcίν·
Ζεῦ τέλει᾽, αἰδῶ δίδοι
καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκείαν. 165

⟨νίκη⟩ censor anon Phil Anz I 41, Ἀ. ἄνθεον (sc Oligaethidae) Maur Schmidt CXXV, Ἀ. Ἴcτωρ Christ[1], Ἀ. ἔcχεν R(auchenstein[2]) Lit Centralbl 1870, 123, Ἀρκάcι βωμός | μ. Λ. ⟨Ζηνὸc⟩ ἄναξ Hóman (ed 1876), Ἀ. ⟨βάccαιc⟩ Bergk[4], Ἀρκάcιν ⟨ἄεθλα⟩ Fennell, ad priorem Hermanni denique coniecturam reflectens Ἀ. ἄccων Christ[3]; plura qui cupiat Ty Mommsen suppl 189, Jurenka Wien Studd XV 21, Haeberlin Wochenschr klass Phil 1894, 344 adeat. Inter quae vv dd commenta principem facile locum obtinebit Bergkianum βάccαιc. Agebantur enim Lycaea in convalle inter duos quos nunc Diaphorti (H Elias) et Stephani vocant montes patente (Paus VIII 38, 5, Ern Curtius Peloponn I 301: '*geräumiger Thalkessel*', '*Thalsenkung*', '*Hochthal*'); cf ἐν βάccαιc Κρονίου O III 23, ἐν βάccαιcιν Ἰcθμοῦ I III 11. Idem[4] ὅca δ᾽ Ἀρκ.? (καὶ ἐν Ἀρκ. δέ paraphr); denique ut haec ad Oligaethidarum gentem universam potius quam ad Xenophontem referrentur, μαρτυρεῖ cφιν coni idem[3.4] **109** πελλάνα libri, corr Hermann ap Heyn; post πέλλανά τε dist Ty Mommsen; cf ad O XI 19 cικυὼν libri; prll Π[56] **112** καὶ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ δὲ πάcῃ satis neglegenter paraphr καθ᾽ vett, κατὰ interpoll; prll Π[68] **113** μᾶccον vett, corr Byz ἰδέμεν libri, quam lectionem testantur tres paraphrases vett; ὑπερβολικῶc δὲ εἶπεν, finge vero praemia unum in locum coacta; ἀριθμεῖν Hartung, τιθέμεν (sc ψῆφον)? Bergk, ὐδέμεν Maur Schmidt CXXV, διῖμεν Christ **114** ἀλλὰ libri (recep Mommsen, v nott metr), ἄνα (= ὦ ἄνα) Pauw p 101, ἀνὰ κουφ. (praeeunte Mingarellio) Hermann 1798, ἄνα (= ἀνάcτηθι) recte Kayser p 37 (c scholl vett), ἄνα, κούφοιcί μ᾽ ἐκν. Schneidewin **115** τέλειε *DE* et vulgo (*C*[b]), τέλεαι *B*, τέλει *C*[a] et interpoll (imperativum exponunt scholl recc), τέλει᾽ Boeckh, τελέcν Mommsen (cf schol[2]) αἰδῶ τε δίδοι (δίδου *N*[c]) vett, αἰδῶ διδοὺc interpoll (Hermann 1798. 1817), αἰδῶ δίδοι Boeckh, αἰδῶ τε δὸc (114 ἄνα = ὦ ἄνα) Hermann opp VIII 126

ΑΣΩΠΙΧΩΙ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ

	— — ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏓	— ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ — —	
	— ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑	— ⏑ ⏑ — ⏓	
	⏑⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑	— ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ —	
	— ⏑ ⏑ — ⏑ —	— ⏑ —	— ⏑ — ⏑ —
5	— ⏑ ⏑ — ⏑ —	— ⏑ ⏑ ⏓	
	— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑	— ⏑ ⏑ — —	
	— ⏑ — ⏑⏑ —	— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏓	
	— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —	— ⏑ — ⏑ — ⏑ —	— ⏑ ⏑ —
(10)	— — ⏑ — ⏑ —	— ⏑ —	— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏓
10	— ⏑⏑ ⏑ —	— — ⏑ —	
	— ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑	— ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ — —	

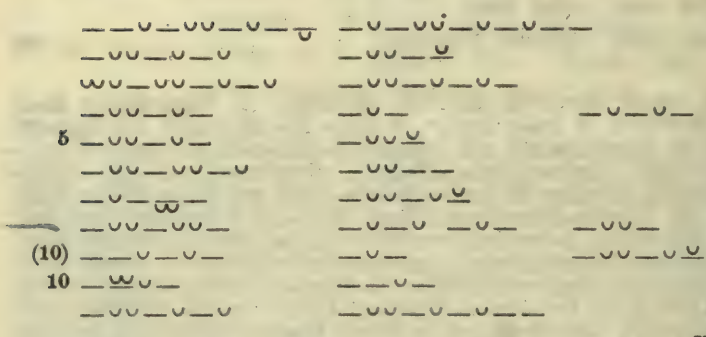

στρ. α′

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι
ταί τε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν,

Strophas inaequales putabat Triclinius c scholl metr (p 19 et 289 ss Boeckh, 47 et 419 ss Ab). Strophae fine (verbis Ὀλ. τιμάν) terminatur codex Barcinonensis ab Ernesto Volger (Phil 18, 1862, 714—15) descriptus, Moschopulei generis qui videtur (Abel Wien Studd 4, 233; nec novi quidquam addiderunt Graux et Martin Nouv Arch des Miss scientiff et litt 2, 1892, 7). Omnino carminis partem novissimam intercidisse suspicatur Leop Schmidt (Pind Leb 210), epodum Bergk[4] (vide infra). Metra ut in carmine brevissimo (cf O IV) alii aliter digerunt: 1 Boeckh[1] post αἵτε incisionem fecit, idem[2] post ὑδάτων, Hermann (ap Heyn et opp VIII 127) post λαχοῖσαι (: φιλησι-) 1 et 2 iungebat adi κρατιστόπαιδες quod e scholl Jongh elicuerat revocari posse ratus Bergk[4], 2 et 3 Fel Vogt (infra ad 13) 4—5 restituit Kayser (ἄνεται) probante Bergkio[3], contra dicente eodem[4] (Jahrbb class Phil 99, 1869, 185) 7 Boeckhii correctio (μἔλἄνὄ- 18 ∼ -οὶ σεμν- 7) versui vereor ut satisfaciat, versum autem qui optime redintegrarunt aut σεμνὰς Χάριτας (fr 95, N VII 23, Eur Hel 1341) laeserunt (Kayser) aut verborum collocationem pessumdederunt (Hermann et Bergk). Nobis igitur quid relinquitur nisi ut aut homerico μείλανι πόντῳ abusi ithyphallicum membrum statuamus, aut asclepiadeum restituentes metrorum inaequabilitatem — ⏑ — ⏑⏑ — excusari putemus nomine θεοί ad proprii nominis instar (cll O X 99, V 18; N VII 35. 70, I III + IV 63)?

Metricos antiquos v 1 Καφισίων tribus syllabis pronuntiasse, v 12 cum libris ὦ ignorare patet. Eosdem nec 4 τὲ nec 15 ἐν agnoscere me docet Drachmann; quibus voculis omissis str v 4 metrum evadit v 9 non dissimile.

1 λαχοῖσαι | αἵτε libri (etiam Ξ^cl); λαχοῖσαν Boeckh, θάλλοισαν Hartung,

ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ἐρχομενοῦ, παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι· σὺν γὰρ ὔμμιν [5] τὰ τερπνὰ καί
τὰ γλυκέ' ἄνεται πάντα βροτοῖς,
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ.
οὐδὲ γὰρ θεοὶ σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοντι χοροὺς οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων ταμίαι
[10] ἔργων ἐν οὐρανῷ, χρυσότοξον θέμεναι πάρα
Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
αἰέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν.

στρ. β'

⟨ὦ⟩ πότνι' Ἀγλαΐα φιλησί-
μολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες, ἐπακοοῖτέ νυν, Θαλία τε

λαχοῖσαι, ταίτε Bergk, quod virgula deleta retinui non sine dubitatione; nam ut ταί forma Pindaro non inusitata, ita ταί τε, τοί τε, τά τε apud eundem inauditae (cf fr 122, 3); quamquam τάς τε pro relativo usurpatum habes Λ 554, τοῖσί τε Sim 5, 7. Hiatus certe in arsi iamb aut troch nisi post solutam thesin non videtur ferendus esse cll P VIII 28. 96, N III 39 καλλίβωλον C^{ac} et pars recc, καλλίπ. C minio suprascr man 1 et C^{1} **3** ἐρχομενοῦ unus e Thomanis (Ξ'), item e Moschopp unus (*q*), ὀρχ. rell omnes; prll Π^{56} **4—5** ὑμῖν τὰ τερπνὰ vulgo, τερπνά τε *CPQ*; cf nott metr γλυκέα γίνεται omnes libri σὺν ὑμῖν (ὔμμιν[2]) γὰρ τά τε κτλ, infra Λυδίῳ δ' Ἀσ. ἐν τρ. et μελεταῖς ἔν τ' (ἔν τε μελέταις[2]) Hermanno suadente Boeckh, σὺν γὰρ ὔμμιν τά γε τερπνὰ et infra Λυδῷ γὰρ (Λύδῳ γὰρ Pauw p 106) Ἀσ. et ἔν τε μελ. Hermann ap Heyn 1817, κλῦτ', ἐπεὶ εὐχόμεσθα· σὺν γὰρ ὔμμιν τά τε τερπνὰ et infra Λυδίῳ γὰρ Ἀσ. et ἔν τε μ. idem 1847 opp VIII 127, τὰ γλυκέ' ἄνεται Kayser 1844 Wiener Jahrbb Litt 105 p 108, probante Bergkio[2 et 3]; emendationem confirmat schol quamvis corruptum τὸ δὲ γίνεται ἀντὶ τοῦ ἀνύεται, *C*(*N*) **6** εἰ σοφὸς ἢ καλὸς ἤ τις Hermann 1847, οἷς σοφός Ahrens, κεἰ c. Bergk **7** οὔτε libri, οὐδὲ 'confidenter correxit' Schneidewin nullo non probante σεμνᾶν libri, ἁγνᾶν Kayser 1840 lectt P 29 (prob Bergk[1]) οὔτε θεοί ποτε σεμνᾶν Hermann 1817, οὐδὲ σεμνᾶν | ἄτερθεν Χαρίτων θεοί vel οὐδὲ γὰρ δίχα σεμνᾶν Χ. θεοί idem 1847, οὐδὲ γὰρ θεοὶ ἔμπαν Maur Schmidt CXXV, οὐδὲ γὰρ θεμερᾶν θεοὶ (Hesych θεμέρη· βεβαία, σεμνή, εὐσταθής) recep Bergk[4] **8** κοιρανέοισιν Boeckh[2] οὐδὲ Hermann 1847 **9—10** ἔργων ἐνουρανίων (∼ ὄφρα ἰδ.) χρυσ. θέμ. ⟨σχεδὸν⟩ | πὰρ Πύθιον Ἀπ. (∼ κόλποισι παρ' εὐδόξοιο) Hermann 1847, Πυθῷον (∼ κόλποισι) Ahrens Philol 16 (1860) 52 **11** ἀέν(ν)αον libri; prll Π^{49} **12** ὦ (*P*?) inseruit Heyne πότνια et τε libri (praeter *CNPQR*). De κρατιστόπαιδες v not metr **13** ἐπάκοοι νῦν libri (ἐπάκουοι νῦν Thom, cf ἐπάκουον ἐόντα Hes op 29), γίνεσθε subaudiendum putant scholl, ἐπάκοοι γένοισθε gl *C*; ἐπάκοος γενεῦ Hermann ap Heyn 1798, ἐπάκοοι τανῦν id ib 1817, ἐπάκοοι τὸ νῦν idem 1847 opp VIII 127, ἐπακοοῖτέ νυν Bergk (de verbo ἐπακοεῖν v tit lac IGA 86, Wilh Schulze qu epp 55, 2, de optativo Wackernagel KZ 33, 27), ἐπαΐοιτε Hartung, ἀκηκόοιτέ μευ

[15] ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ᾽ εὐμενεῖ τύχᾳ
15 κοῦφα βιβῶντα· Λυδῷ γὰρ Ἀσώπιχον τρόπῳ
ἐν μελέταις τ᾽ ἀείδων ἔμολον,
οὕνεκ᾽ Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια
[20] σεῦ ἕκατι. μελαντειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοΐ, πατρὶ κλυτὰν φέροις᾽ ἀγγελίαν,
20 Κλεόδαμον ὄφρ᾽ ἰδοῖσ᾽, υἱὸν εἶπῃς, ὅτι οἱ νέαν
κόλποις παρ᾽ εὐδόξοις Πίσας
ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν.

(debebat certe ἀκακόοιτε) Rauchenstein Jahrbb class Phil 77 (1855) 280, ἐπάκοοι γενέσθε Θάλειά τ᾽ (hoc cum codd *BCN*) ἐρασίκολπε Vogt diss Argent IV (1880) 228—30 **14** ἐρασίμολπον ἰδ.? Bergk[3] **15—16** λυδίῳ codd, Λυδῷ Pauw, alia virorum doctorum commenta v ad 4—5 ἀσώπιον *E* (item in inscr *EF*), quam formam in titulis boeoticis minus frequentem habes ap Collitz I 791[c] (p 401), CIG Sept I 1888 c 6 ἐν τρόπῳ libri et edd; cf nott metr **17** μινυεία *Cᵖᶜ*, tuentur Boeckh et Hermann, μινύεια libri vulgo, recep Bergk metro quidem correptionem aeolicam non postulante; cf O X 15 **18** σεῦ libri (= N VIII 46) μελαντειχέα *B* cum interpoll, μελαντείχεα vulgo, μελανοτειχέα (str v 7 codd lectione revocata; cf nott metr) Boeckh[2] (kl Schr V 385) **19** φερσεφόνας *BDE*, περς. *CNPR* ἔλθὲ (ἔλθε *C*) vett (recep Boeckh[2] ~ κοιρανέοισιν), ἔλθ᾽ *N* (recep Bergk[2.3.4] ~ κοιρανέοντι), ἴθι interpoll (recep Boeckh[1], Bergk[1]); Φερσεφόνειον ἴθ᾽ Hermann opp VIII 128 forma ἔλυθ᾽ merito repudiata. Nam ut fuisse aliquando formas pleniores etiam praeter indic ἦλυθον consentaneum est, ita historicis ut ita dicam temporibus inauditae sunt, id quod in tanta verbi frequentia non levis momenti est. Quid quod inter centum fere hexametros epicos syll -ελθ- (-ηλθ-) nonagies secundae vel primae arseos locum obtinet, in tertia et quarta sede ternis vicibus, in quinta ante batrachom 155 (ἐξέλθωσι) nunquam invenitur? Parum igitur probabiliter et Ε 293 αἰχμὴ δ᾽ ἐξέλυθεν et hoc loco Φερσεφόνας ἔλυθ᾽ novavit Ahrens Phil 16 (1860) 52 (quem utroque loco secutus est Christ; cf Rhein Mus 36, 1881, 37). Accedit quod neque Aeolensibus nec Doriensibus, de quibus quidem constet, formae pleniores in usu videntur fuisse. Crudeliter ut solet ἔθελ᾽, Ἀχοΐ, περᾶν Maur Schmidt adn cr p 90, denique satis infeliciter μόλε vel σύθι coni Bergk[4]. De digammate vocis Ἀχώ nunc quidem nulla dubitatio; cf Collitz 1181 A 36, Kretschmer gr Vaseninschr 67. Redeundum igitur erit ad Byzantinorum correctionem certe non malam **20** κλεοδάμῳ *B* solus, Κλεύδαμον Boeckh; prll II[42] νέον *B* solus **21** κόλποις *EN*, κόλποισι vulgo ε(ὐ)δόξοιο libri omnes; εὐδόξου Boeckh (idem vitium pap Bacchyl XVII 42, similia [-οισι pro οις] Pind codd passim), εὐδόξοις Bergk[4] (idem vitium O II 45 *A*, P IX 78 *B*); cf ad N V 6 **22** 'Fortasse hoc enuntiatum terminabatur voce Νίκα, ut clausula orationis non sine gravitate epodum incohaverit' Bergk; de activa verbi forma (υἱὸς ἐστεφάνωσε χαίταν) cf κόμας ἀνδήσαντες P X 40, στεφανοῦν τε κρᾶτα Eur Bacch 177, prll II[93]; οἱ 20 intellege πατρί

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ

Strophae

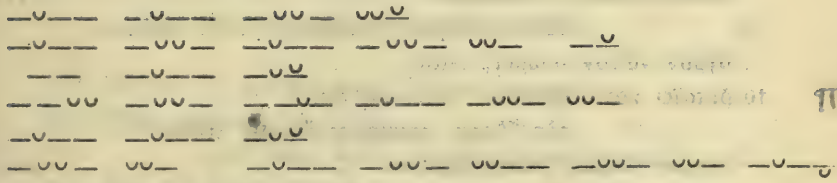

Epodi

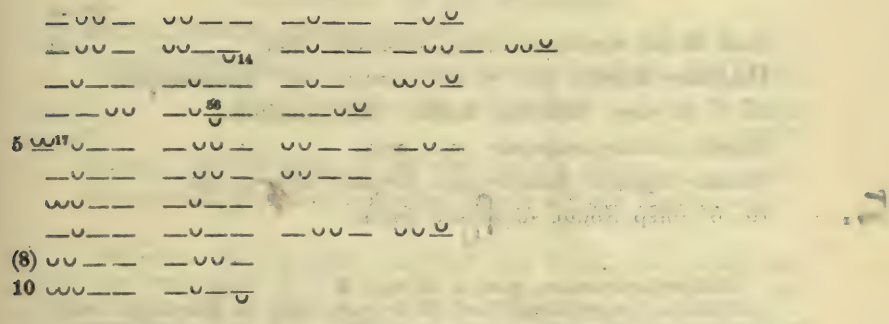

Strophae vv 4 et 5 aut epodi 5. 6. 7 coniungere ausus est nemo. Ep vv 3 et 4 coniungebat Hermann (v ad 95). v 5 a prava mensura κιλίκιον 17 profecti miserrime vexaverunt Byz. vv 7 et 8 Boeckhii in binos versiculos diremit Ed Boehmer, quem secutus sum, in ultimo quidem epodi versu dissuadente Boeckhio cum propter longiorum versuum in fine strophae frequentiam, tum propter incisionem post choriambum str v 2 multo saepius admissam quam neglectam. Coniungere versus (8 et 9 apud nos) prohibemur syll anc πατέρος 59; de versus 9 (8 Boe) initio cf O VII str 6 hiatu 24/25 et 68/69 stabilitum, O VIII str 6, N VIII str 3/4, append metr § 7

στρ. α'

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
τᾶς ἀκούει μὲν βάσις ἀγλαΐας ἀρχά,
πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
ἁγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων
ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
αἰενάου πυρός. ἐῶδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠκεῖ-
αν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις,

ἀντ. α'

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων
ἀδὺ κλάϊστρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσων
ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπών
ἐγχέων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λατοί-
δα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

ἐπ. α'

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεύς, ἀτύζονται βοάν
Πιερίδων ἄϊοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μάν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερρέες ὄχθαι

Integrum carmen periit in cod *B*

4 ἀγησιχ- fragm Neap (Borb II D 2) et unus de Moschopp, recep Bergk[1] ([2–4] non item), ἀγης. vulgo; prll Π[8] τῶν φροιμίων Er Schmid, προυοιμίων c Moschopulo Ed Boehmer; est licentia primi systematis; prll Π[1] **6** ἀεν(ν)άου libri; prll Π[49] ἀετὸς *DE*[1] χαλάξαις *C*[ac], -ξας rell **8** βλεφ- *DC*[2] κλαΐστρον vett, κλαΐστρον μὰν Mosch, κλάϊστρον Tricl **10** κατασχόμενος *C*, καταγχόμενος Vatt **12** κώματι *C* (c lemm et schol *C*), κώμῳ Vatt; κῆλα δὲ κώματι? ('nam ἰαίνει καρδίαν iung c verbis ἀμφί τε κτλ') Bergk βαθυκόλπων] ἰοπλοκάμων paraphr, unde Ἰοκόλπων? Bergk **13** ἀτύζονται *CE*, tuetur paraphr 25 et Plut qu symp 9, 14, 6, adv Epic 13, de superst 5, ἀτύζεται *F*[1]*PQV* schol 29, ἀτύζηται *DG* **14** ἄϊοντες? Boeckh n cr 434, recep Boehmer; de metro ad 4 **16** formam ἑκατοντακ. contra Naberum defendit Herwerden studd 23 **17** lege Κἴλ.; de absurdo schol Aesch Prom 351 cf W Schulze qu epp 154 n

Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
στέρνα λαχνάεντα· κίων δ' οὐρανία συνέχει,
νιφόεσσ' Αἴτνα, πανέτης
χιόνος ὀξείας τιθήνα·

στρ. β'

τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ'
ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόρον καπνοῦ
αἴθωνα· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετόν
δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι,
θαῦμα δὲ καὶ παρεόντων ἀκοῦσαι,

ἀντ. β'

οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν,
ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπώνυμίαν
κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγγέλ-
λων Ἱέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου

ἐπ. β'

ἅρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γάρ

20 πάνετες libri et scholl, πανέτης? olim Christ, quod recepi coll πεμπταῖον γεγενημένον O VI 53, χρυσῷ μεσονύκτιον νείφοντα I VII 5 τιθάνα *C* (schol *U*) **23** αἴθωνος dett **24** κυλινδομένας? Thiersch **26** προσιδέσθαι *CEγρ* (Gell XVII 10, 9, cod vet Macrob V 17, 9), ἰδέσθαι *V*, πυθέσθαι C^1DE, τε ἰδ. Mosch, τι πυθ. Tricl; θαυματὸν ἅντα ἰδέσθαι Kayser lectt P 40 παρεόντων *C* (idem Gellius, quamquam παρέντων libri; παρεόντων rursus Macrob), παριόντων *DEV*; παρ' ἰδόντων Koraes lettres inéd p 38 (Cobet NL 144) contra usum poetae, προσιδόντων Hecker Philol V 442 ΑΚΟΙCΑΙ (calami lapsu an per pseudaeolismum?) cod vet Macrobii V 17, recepit ἀκοῖσαι c Mommseno[2] quod mirere Boehmer **27** μελαμφύλλου Herwerden studd 24; at Aetna omnis minime est nigra frondibus, sunt pleraque inferioris montis cacumina; ceterum cf ad N V 6 **29** ἀνδάνειν libri, ἀνδ- Er Schmid; prll II[9] **30** γαίη *D* **32** ἀγγέλων ὡς *D* **33** πρῶτα (πρῶτα) vett, πρώτοις paraphr, πρῶτον Mosch **34** ἐρχομένοις *C* (= schol N I 49 [p 36, 5 Ab], ubi ἀρχ. *D* solus)

καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ cυντυχίαις δόξαν φέρει
λοιπὸν ἔccecθαι cτεφάνοιcί νιν ἵπποις τε κλυτάν
καὶ cὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνυμαcτάν.
Λύκιε καὶ Δάλοι' ἀνάccων
Φοῖβε, Παρναccοῦ τε κράναν Κacταλίαν φιλέων,
ἐθελήcαις ταῦτα νόῳ
τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

cτρ. γ′

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶcαι βροτέαις ἀρεταῖc,
καὶ cοφοὶ καὶ χερcὶ βια-
ταὶ περίγλωccοί τ' ἔφυν. ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
αἰνῆcαι μενοινῶν ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡcεί' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύcacθ' ἀντίους.
εἰ γὰρ ὁ πᾶc χρόνος ὅλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόcιν εὐθύ-
νοι, καμάτων δ' ἐπίλαcιν παράcχοι.

ἀντ. γ′

ἤ κεν ἀμνάceιεν, οἵαις ἐν πολέμοιο μάχαις

35 ἐν καὶ τελευτᾷ prava O VII 26 recordatione plerique vett (praeter *CPQ*), unde κἀν τελ. Mosch (prob Stahl ind lect Münster 1891/92 p 7), ἐν del Tricl, ἐν καὶ τελευτὰν corr in τελευτῇ *V*; φερτέρου C^iE^3IP, φερτέρα DE^iVC^3 all (τέλους εὐδόξου, neglecto νόστου, paraphr), καὶ τελευτὰν φερτέραν (ut esset subi) Boeckh, φέρτερ' ἂν Ahrens Phil XVI (1860) 55, καὶ τελευτᾶc φερτέρας Bossler de praep 76; de καί ad O III 38 **37** ἔccecθαι libri, corr Calliergus (et X^b) cτεφάνοιcιν om νιν (per haplogr) vett, cτεφάνοιcιν ἱππείᾳ τε *V* (qui in P I non pertinet ad recensionem Ambrosianam), similiter cτεφάνοιcιν ἵπποιcί τε Calliergus (et X^{bm}), νιν cτεφάνοιcιν Mosch, ἐν cτεφάνοιcί τε Tricl, cτεφάνοιcί νιν? Heyne, recep Boeckh **38** θαλείαις *C* ὀνομαcτάν non pauci (*C*) **39** δάλοι' C^{pc} (δάλι' ^{ac}) Tricl, δάλοιο vett vulgo, δάλου Mosch, quod e Boeckhio praefert Heimer studd P p 14 παρναc(c)ῶ C^iDE, -c(c)ῷ quidam e dett, dativum recep Ty Mommsen, -coῦ C^3, quod recipere solent, -ccεῦ τε,? Bergk; de -cc- prll II^{59} **40** εὐανδροῦν Hermann opp VII 115; zeugma verbi τιθέμεν bene defendit Schneidewin; post νόῳ dist Hartung Boehmer **42** καὶ χ. καὶ c. *C* **44** χαλκοπάρειον *E*, -πάραον vulgo, -πάρᾳον Ahrens d d 143; prll II^{53} **45** ῥίψαc vett, corr Calliergus ἀμεύcacθ' C^3DGPQU (gl' Hesych et paraphr), ἀμεύcecθ' *CEV*; Erdmann us synt 59 ἐναντίους *C* **47** ἂν μνάceιεν libri, ἀναμνήceιεν schol^2, ἀ(μ)μνάceιεν Er Schmid; cf P IV 54 παραcχών (46) μηκέτ' ἀμν. Stahl ind lect Münster 1891/92 p 9 οἵαις ἐν πολέμοισι μάχαις libri, ὁποίας ἐν πολέμοις ὑπέμεινε μάχας paraphr, ἐν πολέμοις ambigue schol; οἵαιcιν πολέμοιο Hecker Phil 5 (1850) 443 (cf O II 44), οἵαις ἐν πολέμοιο Bergk, οἵαις ἐμπολέμοιcι 'bellicis' Ahrens Phil XVI 55

τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν',
ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν
οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει
πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν
τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκᾳ νιν φίλον
καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλκει
τειρόμενον μεταβάσοντας ἐλθεῖν

ἐπ. γ'

ἥρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν·
ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
πίθεό μοι ποινὰν τεθρίππων·
χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νικαφορία πατέρος.
ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον·

48 εὑρίσκοιτο Thom Tricl, recep Boeckh[1] (n cr 437) παλάμαισι vett 51 ἀνάγκα(ᾳ) μιν φίλον libri, omisso pronomine ἀναγκαίᾳ quod Boeckh dedit in lemmate scholl unde hauserit nescitur nec confirmat paraphr (αὐτόν, τὸν Ἱέρωνα δηλονότι), idem scribi iussit Hermann 1834 (opp VII 113), ἀνάγκᾳ μὴ φίλον Rauchenstein comm I 6 (recep Bergk), νιν νόσου (e paraphr) Ty Mommsen, μὰν φίλον, νιν σιφλόν, πρὸς σιφλόν alii; librorum scripturam defendit Heimsoeth P erste pyth Ode Bonn 1859 p 17 52 μεταλ(λ)άς(σ)οντας (-λ- *C*, -σ- *E*) libri et scholl, μέτα λύσοντας Hermann ap Heyn (μέτα λάσοντας 'dissimulantes qui essent' — λάθοντας exspectes — idem 1834 opp VII 113), μεταβάσοντας mutatione lenissima (ΛΛ : Β) amicus Boeckhii (Phil Buttmann an Heindorf? cf P II 82; in idem incidit coll O I 42 Kayser l P 41), μετανάσσοντας Wakefield ad Soph Phil 203 (prob Hermann 1839 opp VII 113 n), μεταμείψοντας Ahlwardt, μεταμείβοντας Boeckh, μέτ' ἀλύσσοντας ('petiisse ultima inopia pressos') Ahrens Philol 16 (1860) 55, μετανάξοντας Bergk (at ἀνάγειν ut sit deducere, μεταν-άγειν hoc loco quid sit obscurum). Sed acquiescendum videtur in anonymi Boeckhiani coniectura μεταβάσοντας, nisi forte ambigis quonam transportantes Philoctetam quonam venerint illi, aut offendis in vocabulo βαίνειν 52—55 bis repetito; sed cf prll II[94] 53 ἥρωας codd; prll II[53] 54 πόνον *I* c Thomm 55 μοιράδιον U, eadem forma est in libb Ath II 61[b] (Eurip epigr) 56 οὕτω δ', Ἱέρων, θεὸς et (57) ἔραται Mingarelli, Ἱέρωνί τις Hermann opp VII 113, Ἱέρων. θεὸς Ahrens kl Schr I 71 (cf Hermann opp VIII 88), θεὸς σωτὴρ Hartung; prll II[55] et nomm propr Θευ- (Θου-) apud Fick et Bechtel 143 ss 58 παρὰ *Ca²* cum melioribus libb et c paraphr, περὶ *Cpc PQV*, πὰρ corr Byz 59 πείθεο vett, corr Tricl

στρ. δ′

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
ἐν νόμοις ἔκτισσε· θέλοντι δὲ Παμφύλου
καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριεῖς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι
Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι
γείτονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς.

ἀντ. δ′

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
σύν τοι τίν κεν ἀγητὴρ ἀνήρ,
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραί-
ρων τράποι σύμφωνον ἐς ἡσυχίαν.
λίσσομαι νεῦσον Κρονίων, ἄμερον

61 κλεινὰν *CE* θεοδμήτῳ *MY*^{2}; prll Π^{21} **62** ἔκτισ(c)ε· θέλοντι Vatt, ἔκτισεν. ἐθέλ. *C*, ἔκτισσ'. ἐθέλ. Boeckh παμφύλῳ *E*, -λου vulgo **63** κάλκᾶς Ἡρακλείας ἔκγονοι Hartung; Heraclidas intellege Hyllos coll O IX 56 **65** δωριεῖς *E* (Bergk), δωριῆς vulgo; Δωρίοις Hermann opp I 255, recep Boeckh **67** τέλει *D* (Schmid), τέλει· *CE*, ὦ Ζεῦ τέλειε paraphr (Boeckh). Locus obscurus: ambigunt utrum τοιαύταν αἶσαν (Hermann) an ἔτυμον λόγον (Boeckh) verbi διακρίνειν subiectum esse dicant; neutrum recte. Infinitivum optative dictum accipias (ut ap εὔχομαι O VIII extr) verbumque ad duos illos accusativos ἀπὸ κοινοῦ positum: 'semper talem sortem (qualis 61—66 illustratur) civibus et regibus definias verum (efficiens, ut νιν φίλον 51) hominum de civitatis libertate, felicitate, gloria sermonem'; prll Π^{98}. Neque aliud quidquam si non intellexit, at tamen legit paraphrasta. Coniecturae inutiles: αἰεὶ πόροις τοίαν . . . βασιλεῦσιν, διακρ. Hartung, αἰεὶ δίδοι ταύταν Bossler de praepos. ap P usu 30, αἰεὶ δὲ δὸς ταύταν (vel αἰεὶ δὲ τοιαύταν . . . δίδοι κρίνειν) Ty Mommsen, δίδοι, κραίνειν τ' vel δίδοι κραίνων Bergk, διακρίνει' ἔτυμον λόγος? Jurenka Wien Studd XV 13 **69** τέκεν? *Cac* ἀγητὴρ *CacE* (ἀγησιτὴρ *Cpc*), ἀγιστὴρ *D*, ἀγιστὴρ vel ἀγησιτὴρ all; prll Π^{8} **70** υἱῷ τ' libri omnes, υἱῷ γ' Bothe (Boeckh^{1}), υἱῷ (om τ') Ty Mommsen suppl 166; defendit particulam τε Boeckh^{2} (kl Schr V 385) cl N XI 45, recte, quamquam et illic et P VI 46 anteit verbum finitum, ut facile iterum subaudiri possit ('idque facimus', 'idque fecit'), hic arctius inter se cohaerent duo nomina, quasi dixerit poeta αὐτὸς μὲν ἄρχων, υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος; cf etiam O VII 5 simm δᾶμον γερ. *CE*, δᾶμόν τε γερ. sive interpolatione sive dittographia vulgo, δ. τ' ἀγείρων interpolavit Hartung ἐς *C* c scholl, om Vatt, defuisse in archetypo contendi nequit ἡσυχίαν libri; prll Π^{21}

71—72 ἄμερον fuerunt qui cum verbo νεῦσον coniungerent (teste Triclinio 447, 13 Ab, quos sequitur Madvig adv cr I, 1871, 187), νεῦσον —

ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοίνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ, ναυ-
σίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας 140

ἐπ. δ'

οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον,
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅ σφιν ἐν πόντῳ βάλεν ἁλικίαν, 145
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. ἀρέομαι
πὰρ μὲν Καλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν
μισθόν, ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν, 150
ταῖσι Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα παίδεσσιν ὕμνον Δεινομένεος τελέσαις,
τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ, 155
πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

στρ. ε'

καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται
μῶμος ἀνθρώπων, ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει 160
αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας·

ἰδών paraphr iungebat, ἄμερον — ἔχῃ Tricl, ἔχῃ — ὕβριν Lehrs Rh Mus 30, 1875, 92; ἄμερος Hartung, quod placuit Bergkio, mihi ne graecum quidem videtur. Pindarus cum posset dicere ἡσύχως ἔχειν et κατ' οἶκον ἔχειν, tranquillitatis atque mansuetudinis notionem ab hominibus (vel a deo) ad domum transferre maluit **72** ἀλαλητὸς *CE* **72—73** post Κύμας vulgo plenius dist, Boeckh recte iung οἷαν ὕβριν ναυσίστ. **74** ὅς σφιν *E* c interpoll βάλετ' ἁλ. *C*, βάλετ' ἀλ. *E*, βάλεθ' ἁλ. *D*, ἐνέβαλε paraphr; βάλεν Hecker Phil V 439, quod recipere eo minus dubitavi, quod amantior paullo est P formae activae (cf τρέψαις ἔμβαλεν O IX 72 et prll Π^{93}) **75** δουλείας vett, δουλίας Mosch, recep c Heynio Bergk; prll Π^{50} αἱρέομαι *CE*, αἱρέομαι *D*, ἀρέομαι Mosch, ἐρέομαι unus aut duo recc (probavit Mommsen); ἀρέομαι Dawes 1745 miscell cr 93, quod vulgo recipiunt; cf ad I VI 60 **76** παρὰ *D* ἀθην. *CD* χάρις C^a **77** δ' ἐρέων Bothe et Boeckh ('debebat vel λέγων vel εἰπών dici' Schneidewin), δὲ κλέων Christ[1] τὰν πρὸ *C* et vulgo, om τὰν *EF* soli **78** ταῖσι displicuit Bergkio Μήδειοι *EF* soli (et Mosch), Μῆδοι vulgo, Μῆδοι μὲν Tricl μάχαν τλᾶσιν, ⟨ὡς⟩ Μῆδοι (pugnam ausis, cum . . ., si recte intellego) coni Bergk. Μάδειοι propter formam cypr Μᾶδοι 60, 1 (Collitz) Wilh Schulze qu epp 304, 1; prll Π^{24} **79** πὰρ δὲ vett, corr Tricl ἔνυδρον C^a, εὔανδρον E^a δεινομένευς Mosch, Boeckh; prll Π^{42} τελέσ(ς)α(ι)ς libri, τελέσαιν? Bergk; τελέσω scriberem aut (cl 81) τέλεσον, nisi praestare videretur archaicam quasi structurae duritatem (cll supra v 70 et schol 152[3]) intactam relinquere **80** τὸν ἐπράξαντ' Stahl ind lect Münster 1891/92 p 15 καμόντων *E* **81** συντανύσας *DE* **82** μεῖον *C* **83** αἰανὸς Tricl ἐλπίδας libri, διανοίας exponit paraphr (Boeckh confert schol P II 89); de lectione ed Rom ἀπάδις Philol 56, 1897, 81

ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει μάλιστ' ἐκλοΐσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
ἀλλ' ὅμως, κρέσσον γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
μὴ παρίει καλά. νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· ἄψευ-
δεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

ἀντ. ε'

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται
πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν αἰ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ
ἱστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτράπ-
λοις· ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας

ἐπ. ε'

οἷον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.
τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾷ φάτις.
οὐδέ νιν φόρμιγγες ὑπωρόφιαι κοινανίαν

84 ἐσθλοῖσιν *CD* **85** κρεῖσσον *CE*^{a} (e cod Vindob Stob Anth III 712 H), κρεῖττον *E*^{1}, κρέσσον unus e Tricl in lemmate, κρέσσων *DV* (quod vulgo recipiunt), κρείσσων *E*, ἀμείνων videtur esse in libris AP X 51, 1; dialectum recte observavit recensio Vaticana, substantivam praedicati naturam Ambrosiana, cf οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη B 204, κρεῖσσον Aesch suppl 190, Eur suppl 488, fr 7. 825, 1 N^{2} οἰκτιρμοῦ *CE* (= Stob 1 c, AP 1 c Herodn II 946, 10 L) Thom Tricl, -μῶν *DPQV* ('selectius' Boeckh) **88** ἀμφοτέροισι vett, corr Byz **90** ἀεὶ vett, corr Mosch **91** ὥσπερ *C*, ὥστε *DE* **92** ἀνεμόεν πετάσα(ι)c vett, ἀμπετάσας Byz, πετάσας eiecit Calliergus, ἱστίον eiciebat Ahrens Philol XVI 55 ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις vett (ἐντρ. *C*^{a} all), transposuit (εὐτρ. κέρδες') Moschop, ὦ φίλος, εὐτρ. κέρδεσσ' Hermann ap Boeckh, ὦ φίλ', ἐυτρ. κέρδεσσ' Bergk (cf ἐυφρ. P IV 129, ἐύδμ. XII 3), contra usum poetae nunquam (aut post -c- aut post -cc-) in dativis III decl ῑ sonum elidentis, εὐτρέπτοις? Ty Mommsen, εὐτράπλοις Buecheler ap Ed Boehmer, rectissime hoc quidem, exemplis usus ἔπλετο πλέθρον ὄρμενος, quibus adde στυφελός: στυφλός ap Aeschylum ὀπιθόμβροτον *D* solus (Mosch), ὀπισθόμβροτον vulgo, ὀπισθόβρ. *E*^{a}, ὀπισόβροτον Tricl **93** καύχημα *PQ* **93** οἷον vett vulgo, οἷον *U* e Byz ex scholl **94** φθινεῖ Er Schmid; de mensura φθίνω cf I VIII 46, Epich 170, 13 Kaib et τίνεσθαι P II 24 **95** καυστῆρα *PQ* νηλεονόαν? Hermann ap Heyn; v nott metr **96** παντᾷ *CD*, παντῷ *G* solus, πάντα *E* **97** μιν libri; prll II^{79} ὑπωρώφιοι *C* Pro κοινωνίαν (libri) vide ne non modo κοινανίαν, verum etiam ξυνανίαν restituendum sit; nam κοινᾶνι

μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται. 190
τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων·
99b εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
100 ὃς ἂν ἐγκύρσῃ καὶ ἕλῃ,
100b στέφανον ὕψιστον δέδεκται. 195

III 28 euphonicis, alia (adi κοινός) exempla aut euphonicis aut metricis excusari rationibus videntur, vocabulum autem a ξυν(ᾱο)νός descendens iam Archilocho notum 86, 2; prll Π64 μαλθακᾶν *C* δέχονται libri, corr Boeckh

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ

Strophae

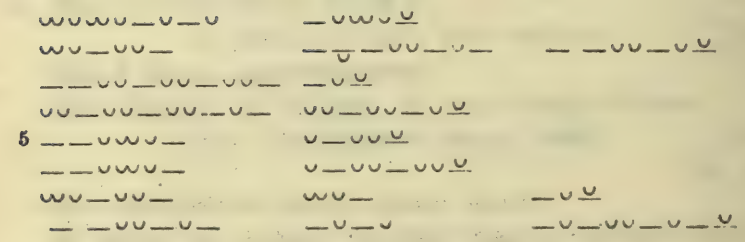

Epodi

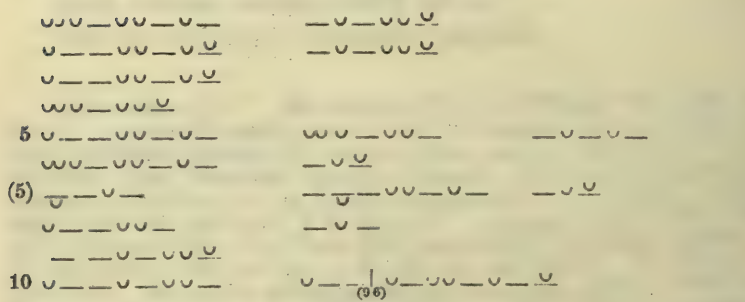

στρ. α′

Μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι, βαθυπολέμου

Ep vv 5. 6 (3. 4 Boeckhii) aut 8. 9 (6. 7 B) coniungere nemo est ausus. At Boeckhii vv 1 et 2 in binos versus divisit Ed Boehmer, recte; de iisdem membris modo uno versu comprehensis modo separatis cf O IX str vv 3—8. De v 90^{b} (δέ τινος in versus initio) nott metr O II. Pedes tribreves in versuum initiis si quis cll epodi vv 2. 3. 5. 8. 10 ⏑ ⏑ ⏑ discribere maluerit, equidem non repugnabo. De membro ultimo Heph p 45, 2 W, Pind I VIII 1.

1—56 perierunt in *B* **1** συράκουσαι *C*, -κοσσαι vett vulgo, -κοσαι interpoll βαθυπτολέμου *D* (cf O II 7 *AD*)

τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε ciδαροχαρ-
μᾶν δαιμόνιαι τροφοί,
ὔμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων
μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾧ κρατέων
τηλαυγέcιν ἀνέδηcεν Ὀρτυγίαν cτεφάνοις,
ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος, ἃc οὐκ ἄτερ
κείνας ἀγαναῖcιν ἐν χερcὶ ποικιλ-
ανίους ἐδάμαccε πώλους.

ἀντ. α΄

ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χερὶ διδύμᾳ
ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶc αἰγλάεντα τίθηcι κόc-
μον, ξεcτὸν ὅταν δίφρον
ἔν θ' ἅρματα πειcιχάλινα καταζευγνύῃ
cθένος ἵππιον, ὀρcοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
ἄλλοις δέ τις ἐτέλeccεν ἄλλος ἀνήρ
εὐαχέα βαcιλεῦcιν ὕμνον ἄποιν' ἀρετᾶc.
κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις
φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χρυcοχαῖτα
προφρόνως ἐφίλης' Ἀπόλλων,

ἐπ. α΄

ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις
φίλων ποί τινος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·
cὲ δ', ὦ Δεινομένειc παῖ,

2 ciδηροχ. *E* c Ambrr 3 ὔμμιν vett, ὔμμιν interpoll ἀπ' Ἀθηνᾶν Dionys Phasel 4 ἐλελείχθονος ('quod ex ἐλελεcίχθων ortum, quemadmodum ταλαίφρων ex ταλαcίφρων')? Bergk; fuerunt etiam qui verbum ἐλελίζειν (vibrare) ex antiquiore poesi expellerent 7 τᾶc libri, ἃc Hermann ap Heyn 8 supra ἀγαναῖcιν scripta habet εὐ et ἐπιτηδείαις C^b, εὐαγαναῖcιν iunctim *MQ* (cf ἀγανώπιδος — εὐοφθάλμου Hesych) 9 χερὶ *C*, χειρὶ *E* 10 αἰγλᾶντα vett vulgo, αἰγλάεντα (I^3 [Ven 465], -ήεντα *U*) Bergk; prll Π^{42} 11 τ' ἅρματα $C^{ac}D$, τ' ἅρμ. C^{pc}, θ' ἅρμ. *E*; prll Π^{43} 12 ἵππιον *F* solus, ἵππειον vulgo, retin Ty Mommsen; prll Π^{50} 14 εὐαυχέα *D* (c schol^2 Rom) de virgula post ὕμνον deleta ad P IX 4 16 χρυcοχαίτας vett, -χαίτα Mosch 17 χάριν E^1 ποί τινος (*Q*, ποίτινος vulgo, ποῖ τινος *V*) libri, ποίνιμος Jer Spigel ap Er Schmid (ἀμειπτική paraphr) plaudentibus plerisque, πότ τινος Bergk^2, τίμιον (scil τὸν εὐεργέτην) Kayser lect P 43, τίμιος idem Heidelb Jahrb 1868, 44, ποιπνυὸς (= θεράπων) Maur Schmidt XCIX; trad lectionem revocavit φίλων τινός iungens Bergk$^{3.4}$: φίλων (ἔργων) active accipias, ut φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες, coll Pind O I 16, P III 5, N V 8, Z 208 et (non sine irrisione) A 167; τινός additum ad generalem sententiam significandam; de forma ποι prll Π^{78}

18b Ζεφυρία πρὸ δόμων
Λοκρὶς παρθένος ἀπύει,
πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖς' ἀσφαλές.
θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς
λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ
παντᾷ κυλινδόμενον·
τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς
ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι.

στρ. β'

ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλ-
βον, μαινομέναις φρασίν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον
πολυγαθέες· ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον
ὦρσεν· τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνήρ
ἐξαίρετον ἔχε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι
φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν ἥρως ὅτι
ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος οὐκ ἄ-
τερ τέχνας ἐπέμειξε θνατοῖς,

ἀντ. β'

ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις

20 δρακεῖς' *CVaDEl*, δρακοῦς' *E*, δρακοῖς' Mosch ἀσφαλῶς *PQ* Mosch **21** ἐφετμαῖς? Bergk, ut v 85, X 60, I VI 9. 12. 17, VII 8, ('planissime') I I 24; v etiam ad N VII 16 **22** πυρόεντι Mosch **23** παντᾷ *Z* solus, παντᾶ rell **24** ἐπερχομένους *V* τίνεσθαι] σέβεσθαι? Bergk; de τίν. ad P I 94; ceterum ut ἄποιν' ἀρετᾶς, καμάτων ποινὰν λαχεῖν vulgare, ita εὐεργεσιῶν τινα τίνεσθαι festivum **26** φρεσίν *E*, φρασίν *CD* **27** λάχοντο *PQ* **28** πολυγαθέος *EDpc* ἐς *CDEl*, ἐπ' *E*, corr Tricl ἀυάταν libri (ἄταν *Cac*), quod rec Boeckh, ἀάταν Beck, αὐάταν Bergk; cf ἀ(υ)ερύῃ O XIII 81 ὑπερφίαλον Ambrr **30** ἔσχε *CE*, ἔχε *IM* Thom, ἕλε Mosch, quod recipere solent ('satis commode, sed auctoritatem desidero' Bergk); aor exprimunt paraphr et schol, et ferri poterat aut aor aut praesens tempus (coll v 31 et O I 56—59); corruptelam aut e glossa (cf schol) aut e P III 24 prava memoria natam esse arbitror ᾧ δύο γ' Herwerden studd 26; at cum gravitate Pindarus utriusque delicti poenam luere Ixionem contendit **31** ὅτι τ' vett, ὅθην(?) Mosch, ὅτ' (haplogr?) *I*(talus?), τ' eiecit Hermann; prll p 9 **32** ἐπέμιξε libri, ἐνέμιξεν schol, ἀνέμαξε? Bergk **33** μελανοκευθέεσσιν Hecker Phil V 439, μεγαλοκυδέεσσιν ('aedibus, non cubiculo') Herwerden studd 27, μεγάλοις καὶ εὐκατασκευάστοις paraphr; cf κεῦθος οἴκων Eur Alc 872

Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰ-
εἰ παντὸς ὁρᾶν μέτρον.
εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν
ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ'†· ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο
ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων ἄϊδρις ἀνήρ·
εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ πρέπεν Οὐρανίδα
θυγατέρι Κρόνου· ἄντε δόλον αὐτῷ θέσαν
Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ
τετράκναμον ἔπραξε δεσμόν

ἐπ. β'

ἐὸν ὄλεθρον ὅτ'· ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις
41b πεσὼν τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν.
ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν
42b γόνον ὑπερφίαλον
μόνα καὶ μόνον οὔτ' ἐν ἀν-
δράσι γερασφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις·

34 ἐπείρασε Hecker Phil V 439, medium diserte testatur schol; ἐπείρα εὐνᾶς N V 30 simplicius, Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο acerbius dictum videtur: illud Hippolytam poeta inducit comminiscentem (τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν), hoc cum indignatione eloquitur καθ' αὐτὸν C^{ac}, καθ' αὑτόν, καθ' ἑαυτόν rell (schol Aesch Prom 889), κατ' αὐτὸν Thiersch; Pind non modo iungit, sed no componit quidem ἕ αὐτόν **35** ἀθρόαν] ὀρθάν G^{vl} (ἔνιοι schol) · **36** ποτὲ C^a, αἳ καὶ εἰς κακότητα ἐνέβαλον τὸν Ἴξίονα schol, ἦλθον πρὸς τόν gl *P*. Locus conclamatus: ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ(ο), scil αἱ εὐναὶ εἰς κακότητα ἐμβάλλουσαι, dubitanter edidit Heyne, ἔβαλον. ποτὶ κοῖτον ἰκών ἐπεὶ Jacobs animadv Eur trag 289, unde ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἰκόντ'· ἐπεὶ Beck (prob Hermann), — ἰόντ' Boeckh[1] (recep Christ); ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἑκόντ' Bothe (rec Boeckh[2]), — καὶ οὐ τὸν ἑκόντ' Ast (ap Gurlitt 1810), — καὶ φρονέοντ' Kayser lect Pind 44, — καὶ τὸν ἑλόντ' (Wilh de Humboldt Ges W II 293) Schneidewin, recep Gildersleeve, — καὶ τὸν ἰδόντ' Aug Mommsen 1845 (Hartung), ἔβαλον παρὰ καιρὸν ἰόντ' Bossler de praep 57 n, ἔβαλον ποτὶ καιρὸν ἰόντ' v d in Athenaeo 1882, 733, ἔβαλον, ποτὶ τὸν καὶ ἵκοιντ'? Ty Mommsen[2], cum alia tum ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἵσαντ'? Bergk, — καὶ τόν· ἑκὼν ἐπεὶ Fraccaroli. Fuerunt denique qui ἱκέτην, προσίκτορα intellegerent (Welckero praeeunte Aesch Tril 550 n) **38** οὐρανίαν C^a (-νιῶν C^b), -νιᾶν *E*, -νία(ᾳ) [c Moschop?] Rom Ald; -νίου paraphr, quem Οὐρανίδα legisse putat Bergk (recepi c Ty Mommsen), ipse οὐρανιδᾶν coniecit (Οὐρανιδᾶν scr Christ); post οὐρανιᾶν virgulam posuit Hartung, recte **39** ἄντε *E* Tricl, τάν τε Ambrr, ἄν (ἀν) ποτε *DG* Thom **41** ὅτ' ἐν ἀφ. *DG*, ὁ δ' ἐν δ' *E* πεσὼν libri; prll II[92] ἀνεδέξατ' vett, corr Mosch, ἀνδείξατ' Mitscherlich ad hymn Cer 478 (= Hermann ap Heyn 1798, non item 1817); τὰν πολύκοινον ἀγγελίαν ad partum portentosum (42 ss) trahebat Bergk, male; nam ἀγγελία hoc loco λέγειν excipit e v 22; cf ξυνὸν ἀγγέλλων λόγον O VII 21, ἀγγέλλων γεγωνεῖν P IX 2 **42** ἄνευ δ(ὲ) οἱ *PQS* all τέχ' ὃν 'relativo postposito' ante τὸν 43/44 virgula distinguens Bergk **43** ἀνδράσι] ἀνθρώποισι Ambrr νομοῖς unus e Thomm, prob Heyne

τὸν ὀνύμαξε τράφοιca Κένταυρον, ὃc
ἵπποιci Μαγνητίδεccιν ἐμίγνυτ' ἐν Παλίου
cφυροῖc, ἐκ δ' ἐγένοντο cτρατὸc
θαυμαcτός, ἀμφοτέροις
ὁμοῖοι τοκεῦci, τὰ μα-
τρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.

cτρ. γ'

θεὸc ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεcci τέκμαρ ἀνύεται,
θεός, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλαc-
caῖον παραμείβεται
δελφῖνα, καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν,
ἑτέροιci δὲ κῦδοc ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεών
φεύγειν δάκοc ἀδινὸν κακαγοριᾶν.
εἶδον γὰρ ἑκὰc ἐὼν τὰ πόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεcιν
πιαινόμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ cὺν τύ-
χᾳ πότμου coφίαc ἄριcτον.

44 ὀνύμαξε *CE* ὃc ἵπποιci ... πατρός (48) Galen de usu part III 1, ubi cum multa male, tum ὡc ἵπποιci cod Urb, quod recepit Bergk[4] **49** τέκμωρ Ambrr **50** καὶ ante πτερ. om *D* **51** ἔκναμψε *CU* **53** κακηγ. Vatt -ρίαν *V* (non item *C*) schol *U*, EM 245, 36, recepit Hermann opp VII 118, cum antea ap Heyn 1817 genetivum elegantiorem dixisset **54** ταπόλλ' Bergk (Boeckh[2]) ἀμηχανίᾳ *E* c Ambrr **55** βαρυλόγοιci vett, corr Mosch **56** Locus obscurus: οἷον εἴ τις λέγει ὅτι εὐποτμότατός ἐcτιν ὁ πλουτῶν καὶ coφίαc ἅμα τυγχάνων Aristarchus, quod qua ratione ex traditis verbis elicuerit, non liquet; neque magis dilucide τὸ δὲ ἐπιτυγχάνειν πλούτου μετὰ coφίαc ἄριcτόν ἐcτιν schol[1]; aliter certe interpretatus τὸ πλουτεῖν (εὐτυχεῖν codd) καὶ εὐπορεῖν coφίαc cὺν εὐτυχίᾳ ἄριcτον schol[2]; qua interpretatione spreta cὺν τύχᾳ πότμου coφίαc iungebat Heyne, πότμου ἄριcτον (ut Aristarchus?) Bothe (πότμοc coφίαc ἄριcτοc emendabat Hartung), coφίαc ἄριcτον (schol[3b]) Boeckh (quem secutus coφίαc ἄωτος Bergk[1]); id quod Boeckh poetam si τὸ πλουτεῖν cὺν coφίᾳ commendare voluisset, scripturum fuisse e gr proposuerat coφίαc τ' (n cr 446), certatim arripuerunt Croiset annuaire XII, 1878, 63, Bergk[4], Herwerden studd 28. Hermann cum a 1817 alterius schol πλουτεῖν coφίαc amplexus esset, a 1834 (opp VII 119) cum schol[1] vel Aristarcho 'potentiam cum sapientia coniunctam' intellegere sibi visus est. En sententiarum ordo inde a v 52 magnificentius quam elegantius incedens: ἐμὲ φεύγειν χρὴ τὴν τῶν κακηγοριῶν ἐχθρὰν coφίαν, μὴ ἐν ἀμηχανίᾳ (ἀμηχάνοιci κήδεcιν Archil 66, 1 B[4], πενίαc ἀμαχάνου Bacch I 33) διάγων βαρυλόγοις ἔχθεcι πλουτίζω (κίβδηλόν τινα πλοῦτον παίνων οἳ ὅcτιc μὴ φθόνῳ παίνεται Bacch III 68)· τὸ δὲ coφαῖc ἀνθεῖν πραπίcιν πότμου παραδόντοc (cf etiam O X 28, P I 41) ἄριcτόc ἐcτι πλοῦτοc (πραπίδων πλοῦτοc Emped 300 St). cὺ δέ, ὦ βαcιλεῦ, τὸ πλουτεῖν coφίαc caφῶc ἐνδεῖξαι ἔχειc ἐλευθεριότητι (cf P V 12)

ἀντ. γ′

τὺ δὲ cάφα νιν ἔχεις ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπαρεῖν,
πρύτανι κύριε πολλᾶν μὲν εὐcτεφάνων ἀγυιᾶν καὶ cτρατοῦ. εἰ δέ τις
ἤδη κτεάτεccί τε καὶ περὶ τιμᾷ λέγει
ἕτερόν τιν' ἀν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέcθαι ὑπέρτερον,
χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
εὐανθέα δ' ἀναβάcομαι cτόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θράcος
δεινῶν πολέμων· ὅθεν φαμὶ καὶ cὲ
τὰν ἀπείρονα δόξαν εὑρεῖν,

ἐπ. γ′

τὰ μὲν ἐν ἱπποcόαιcιν ἄνδρεccι μαρνάμενον,
τὰ δ' ἐν πεζομάχαιcι· βουλαὶ δὲ πρεcβύτεραι
ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔποc
〈cὲ〉 ποτὶ πάντα λόγον
ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖρε· τόδε μὲν κατὰ Φοίνicccαν ἐμπολάν
μέλοc ὑπὲρ πολιᾶc ἁλὸc πέμπεται·
τὸ Καcτόρειον δ' ἐν Αἰολίδεccι χορδαῖc θέλων
ἄθρηcον χάριν ἑπτακτύπου
φόρμιγγοc ἀντόμενοc.
γένοι', οἷοc ἐccὶ μαθών.
καλόc τοι πίθων παρὰ παιcίν, αἰεί

57 Incipit rursus *B* πεπορεῖν *V*ᵉ Mosch, πεπαρεῖν· ἐνδεῖξαι, cημῆναι et πεπαρεύcιμον· εὔφραcι ιν, caφές Hesych. Distinctionem post ἔχεις delebat Boeckh (n cr 447) cάφα πεπαρεῖν iungens, recte **59** κτεάνοιcι Ambrr (cf O V 24 *A*) · **61** χαῦνα *D*; κενεά *I*, quod emendaverat Pauw, κενειᾷ *D*, κενεᾷ(ᾳ) rell; καὶ ἐλαφρᾷ καὶ κούφῃ schol², χαῦνα — κενεᾷ Ty Mommsen coll κενεᾶν ἐλπίδων χαῦνον τέλοc N VIII 45, male; nam ut sana κενεόφρων, κενὸc λόγοc, κενὴ γνώμη, κενὴ ἐλπίc, κενεὰ πνεῦcαι, κενεὰ χαρίζεcθαι, ita absurdum et χαῦνα παλαιμονεῖν et κενὴ πραπίc **65** ἐν om *E* ἀνδράcι libri, corr Hermann πεζομάχοιcι Ambrr **66** cὲ om vett, ποτί ῥ' ἅπαντα (ποτί ῥα πάντα) Mosch, ποτὶ ἅπ. Tricl, ποτὶ cὲ π. Boeckh, cὲ ποτὶ π. Bergk **69** θέλων] ἑκών Boeckh n cr P I 62 **71** ἀντώμενοc *D* **72** γένοι δ' *B*, γένοιο δ' rell, corr Tricl καλόc τιc unus e Tricll, unde fuit, cum γένοι', οἷοc ἐccὶ μαθών, καλόc τιc. cecinisse Pind crederetur; καλόc· καὶ πίθων Hartung. Vulgo post μαθών distinguunt aut τὸ γεγραμμένον subaudientes (τὸν ὕμνον schol¹, ἐξ ὧν ἔγραψα schol⁴, ut sit οἷοc ὢν ἐμαθεc παρ' ἐμοῦ) aut τὸ λεγόμενον (ὃ οἱ παῖδεc εἰώθαcι λέγειν schol²ᵇ, neglecta particula τοι) aut εἶναι (οἷοc ἐμαθεc εἶναι 'institutione sapientium', tum καλόc τιc. [v supra]? Heyne) aut οἷοc εἶ, ut sit γένοι' οἷοc ὢν ἔγνωc ('memor innatae virtutis' Boeckh n cr 448, 'tui recordatus' Hermann ap Heyn,

στρ. δ'

καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυ-
μὸν τέρπεται ἔνδοθεν,
οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ βροτῷ.
ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διᾱβολιᾶν ὑποφάτιες
ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.
κέρδει δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;

'nosce te' idem opp VII 120, similiter, γένοιο μαθών = μάθοις iungens, Comparetti Philol 28, 396). Novam viam ingressus est Bergk μαθὼν πίθων iungens (cl Ael h an V 26: καὶ ὀρχεῖται γοῦν [ὁ πίθηκος] ἐὰν μάθῃ καὶ αὐλεῖται ἐὰν διδάξῃς). Quae huc afferre solent τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι ex Homero, ἔστ' ἂν ἦς οἷός περ εἶ ex aliis, et multo minorem vim videntur habere neque quidquam valent ad verbum μαθών illustrandum; quod ut recte interpretemur, iam qui sint pueri illi, quis simia videamus: μὴ πείθου ταῖς τῶν κολάκων (~ τῶν παίδων) ἀπάταις — ὥσπερ ὁ πίθων schol 131[a], at contra ὁ Βακχυλίδης παρὰ παισὶ μὲν ἄφροσιν εὐδοκιμείτω, παρὰ δὲ σοὶ σοφῷ ὄντι πίθηκος ἔστω schol[e] (~ 133[1.2]); quorum cum altero facit Galenus de usu part I 22 hanc Pindari simiam ἄθυρμα γελοῖον παιζόντων παίδων dicens. Sed fuerunt usque ad hunc diem qui pueros blandientes potius fingerent quam stolide admirantes aut propter inscitiam καλά dicentes quae αἴσχιστα sunt (Semon 7, 73; 'πιθ- = *foed-*' Frid Solmsen Rh Mus 53, 1898, 136 ss), ut nihil dicam de specioso quodam Huschkii (miscell philol ed Matthiae I 30) invento, quo paulisper deceptus πάρα παισίν ('in ore est pueris') voluit Hermann (quem ad bonam frugem se recipientem vide opp VII 119). Sed quoniam μαθὼν et παρὰ παισίν opponi inter se apparet, tu ne (c Bergkio all) offendas in Pindaro disciplinae potius hoc loco quam insitae virtutis praecone, vide Χείρωνος διδασκαλίαν P IV 102, N III 58, vel quid didicerit Damophilus P IV 284, vel non didicerit Porphyrio P VIII 12, quibus adde homericum illud ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός Z 444: tum interpretari non dubitabis γένοι' οἷος ἐσσὶ οὐ τυχών, ἀλλὰ μαθών, οὐ παῖς ὤν, ἀλλὰ Ῥαδάμανθύς τις καὶ ἐν βουλαῖς πρέσβυς (65), οὐ νήπιος, ἀλλ' ἀγαθός (P III 82. 83, II 81. 96, Simon [ap Plat Prot] fr 5 B[4]). Ergo non ut se ipse noscat aut qualis a natura quasi factus aut cogitatione praeformatus esse sibi videatur, talis folliculis nescio quibus abiectis evadat, regem adhortatur poeta, antiquae ille, non renascentis humanitatis alumnus, sed — multo sane simplicius — ut quid fortunae disciplinae aetati debeatur memor sit: *sei nur was du deiner Erziehung nach, wozu du erzogen bist!* (Goethe Ilmenau 178) Post πίθων dist Bergk. Ultimum systema inde ab altero καλός pro epimetro adiectum fuisse coniecit Ty Mommsen vit Pind 1845, 86. 94 n 285, prob Bergk[4] 74 ἀμωμήτων Jacobs anim Eur trag 290

75 βροτῶν libri (retin Bergk), βροτῷ egregie Heindorf (ap Boeckh), ante βροτῶν plene dist Boehmer 76 διαιβολιᾶν Bergk, contra poetae usum ὑποφάντιες E^1 (ex ὑποφάτιες ortum; 'recte?' Mommsen, recep Bergk[1]), ὑποφάτορες Bothe, ὑποφαύτιες 'nictationes' Boeckh, ὑποφατίδαι (ut ποταγωγίδαι nonnulli ap Aristot Pol 1313[b]) coni Bergk; de femininis istis Lobeck Ai v 880, Hermann opp VII 121, infra ad N VII 49 77 ἴκελοι C, ἴκ. plurimi 78 κέρδει δὲ libri et scholl, tuebantur ('astutiae vero, i e astutis istis hominibus') Boeckh[1], similiter Kayser lect P 45, (ὀργαῖς — κέρδει δὲ inter se opponi ratus) Friederichs Pind Studd 1863,

ἅτε γὰρ ἐννάλιον πόνον ἐχοίσας βαθύν
σκευᾷ ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι,
φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἔρκος, ἅλμας.

ἀντ. δ′

ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
δόλιον ἀστόν· ὅμως μὰν καίνων ποτὶ πάντας †ἄ-
γαν πάγχυ διαπλέκει.
οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη φιλεῖν·
ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
ἀλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.
ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,
παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ λάβρος στρατός,
χὦταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι.
χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

28; κερδοῖ δὲ Huschke l l = fabb Aesop ed Furia p CCXXXVIII (probavit Hermann ap Heyn 1817, recep Boeckh², Bergk); cf ἐς ἀλκὴν ἅλκιμα Her III 110 τοῦτο μάλα Ambrr τελέθει] τί δή οἱ *B* 79 ἐνάλιον vett, εἰνάλιον interpoll, quod vulgo edunt ὀχοίσας *B* solus, unde ὀχεοίσας Ahlwardt contra usum poetae ΕΟΙΣ (: ΕΟΥΣ) non contrahentis (cf N IV 41) βαθύ libri, quod βαθέως aut ἐν βάθει esse volunt, βάθει Hartung, βαθύν? Bergk 80 ἔρκεος Ambrr (ἕλκεος *C*^{ac}), ὑπὸ ἔρκος Hartung, ἀὲ γὰρ εἰνάλιον π. ἐχ. βαθύν | σκ. ἑτ., ἀβ. εἶμι φελλὸς κτλ? (ἀὲ propter comparandi particulam repetitam, εἶμι propter accusativum ἔρκος) Bergk$^{3\text{-}4}$; ἔρκη· ὅπλα, ἔρκεα· δικτύοις (= N III 51), ἕρκος ... περίφραγμα Hesych 81 ἀδύνατον δ' *DC*^{a}, ἀδύνατος (om δ') Er Schmid, ἀδύνατα Fέπος praeeunte Boeckhio Heimer stud Pind 22 82 ἄγαν manifesto corruptum; ἐπιπολὺ καλῶς διανύει τὸν βίον (cf N VII 99, Arist av 754) πλοκὴν τινα ποιῶν paraphr; ἅταν Heyne (plaudente Hermanno 1798), ἀγὰν ('inflexum, curvaturam'; de genuina vocis mensura [Choerob I 308, 14 Hlg] dubitari licet) sodalis soc graec Buttmannianae ap Boeckhium (prob Hermann 1817), αἰῶ πάντα διαπλ. Hartung, ὀργὰν πάγχυ Maur Schmidt CXXXII, ποτὶ πάντ' ἀκακῇ (Eust prooem p 14, 21 Ab) coni Bergk^{4}, αὐδὰν πάγχυ Henr Schmidt Synonym III 311. Lectionem ἀγὰν qui adoptaverunt complectendo quasi necaverunt: 'insidias struit more vulpeculae' et 'flexura callida omni modo circumvenit' Boeckh, 'caudam incurvans canis adulantis instar' Huschke, 'insidias struit more supplantantium' Rauchenstein (I 7), '*the peculiar fawning way in which the dog makes an arc of himself*' Gildersleeve, '*schmiegt sich durch das ganze Gedränge*' Ed Boehmer, denique diversa concilians 'metaphora a cane et palaestra petita astutus homo adulando omni modo sinum facere et se insinuare dicitur' Christ; qui aut quod in antecedentibus verbis καίνων ποτὶ πάντας inest male repetunt, aut quod in subsequentibus σκολιαῖς ὁδοῖς male anticipant. αἶνον conicio τὸν εὐθύγλωσσον ἄνδρα (86) opponi ratus τοῖς ψιθύροις καὶ διαβόλοις καὶ τῷ δολίῳ ἀστῷ τῷ πρὸς πάντας καίνοντι καὶ τοῖς παροῦσι θρασέως ἐπαινοῦντι καὶ μηδὲ τοὺς φίλους ὡς ἀληθῶς φιλοῦντι 85 ὁδοῖς σκολιαῖς? Bergk; cf 21 86 νόμον Ambrr, νομὸν Vatt (νόμὸν *E*) 87 λαῦρος *BD*, solito errore, velut O II 86 *AE*^{ac}, αὐρόν Ł III 110 *B*^{m}, N VII 32 *D* 88 τηρέωντι *D*(*V*), τηρέοντι *BCE*

ἐπ. δ′

ὃς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων, τότ᾽ αὖθ᾽ ἑτέροις
89ᵇ ἔδωκεν μέγα κῦδος. ἀλλ᾽ οὐδὲ ταῦτα νόον
90 ἰαίνει φθονερῶν· στάθμας
90ᵇ δέ τινος ἑλκόμενοι
περισσὰς ἐνέπαξαν ἕλ-
κος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
πρὶν ὅσα φροντίδι μητίονται τυχεῖν.
φέρειν δ᾽ ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον λαβόντα ζυγόν
ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι
95 λακτιζέμεν τελέθει
ὀλισθηρὸς οἶμος· ἀδόν-
τα δ᾽ εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

89 ἀνέχη *DGIU* ποτὲ *D* (Moschop, Hermann opp I 256, Boeckh, Bergk[1-3]), τοτὲ *BCE* (Mommsen, Bergk[4]), τόκα μὲν — τόκα δὲ Pind habet N VI 10 (O VI 66), unde in vulgare τοτέ librarios aberrasse suspicere, nisi forte τόκα μὲν τὰ κείνων poetae auribus displicuisse putas τοτὲ δ᾽ αὖθ᾽ vett, corr Triel **90—91** ἑλκόμενος — ἐνέπαξεν *B* c Ambrr (ἑλκόμενοι $C^{pc}V^{s}$), interpolatione satis antiqua **91** πρόσθεν *CDUV* **92** μηχ(α)νῶνται *B* solus, μητίωνται Thiersch, μητιῶνται Bergk ('sine causa idonea' Wilh Schulze qu epp 348 n 4) **95** λακτισδέμεν Ambrr **96** οἶμος *GU*, utrumque spir *B* ἀδόντα *EV* soli, ἀδόντα vel ἄδοντα rell

'Atque ille mihi magnus Apollo erit, qui carmen hoc crassa caligine tectum in clara posuerit luce'. Boeckh n cr 447.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΙ

ΚΕΛΗΤΙ

Strophae

—∪—— —∪∪— ∪∪⏑
—∪—— —∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪⏑
——∪∪ —∪∪⏑
—∪∪— ∪∪— ∪∪— ∪∪—|— —∪—— —∪—— —∪∪⏑
—∪—— —∪∪— ∪∪—— —∪⏑
—∪∪— ∪∪— —∪—— —∪—⏑ —∪⏑
—∪∪— ∪∪—— —∪—⏑

Epodi

—∪—— —∪∪— ∪∪⏑
—∪—— —∪—— —∪⏑
—∪—— —∪∪— ∪∪—(⏑)|(⏑) —∪⏑
—∪—⏑ —∪∪— ∪∪—⏑
—∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪⏑
—∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪⏑
—∪∪— ∪∪——— ∪∪— ∪∪⏑
—∪—— —∪∪— ∪∪—— —|∪—⏑
∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪⏑

Str vv 2 et 3 coniungi possunt (—∪∪|— 48. 78. 94), ut vv 2+3 et 4 amplitudine inter se exaequentur; sed cf O IX str 3—8, P II ep 2—4 4 dividunt Aug Rossbach[3] 458 et Ed Boehmer; sed cll O VI ep 3, I III ep 1 nescio an displicuisse poetae post iambos ——— ∪∪—(—) clausula videatur. 6 quattuor syllabas novissimas ad 7 transferre frustra conatus est Hermann opp VII 136: ἢ γυίοις πέρι | ἄπτων ἄκη πάντοθε (quamquam φάρμακα dilucide testatur προσανέα φάρμακα iungens paraphr) 52, ἀτὰρ λευκωλένῳ | γ' αὖ Ζεὺς πατὴρ 98, ὅλβος ἀνδρῶν ἐς μακρόν | οὐκ ἔρχεται 104; quam metrorum divisionem non improbavit de Wilamowitz Herm 18, 410 et (lectionem ὅλβ. ἀνδρ. ἔρχεται | οὐκ ἐς μακρ. tanquam Hermannianam laudans) Isyll 61. Ep v 3 tres syllabas ultimas quominus abscindam (Rossbach 459) cum aliis rebus impedior tum elisione δ' | ἀσφαλὴς 86: de versus noni initio app metr § 6, 3 not.

στρ. α′

Ἤθελον Χίρωνά κε Φιλυρίδαν,
εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσσας
κοινὸν εὔξασθαι ἔπος,
ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου, βάσ-
καισί τ' ἄρχειν Παλίου φῆρ' ἀγρότερον
νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷος ἐὼν θρέψεν ποτέ
τέκτονα νωδυνίας ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιόν,
ἥρωα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

ἀντ. α′

τὸν μὲν εὐΐππου Φλεγύα θυγάτηρ
πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθυί-
ᾳ, δαμεῖσα χρυσέοις
τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος
εἰς Ἀΐδα δόμον ἐν θαλάμῳ κατέβα, τέ-
χναις Ἀπόλλωνος. χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος
γίνεται παίδων Διός. ἁ δ' ἀποφλαυρίξαισά νιν
ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἴνησεν γάμον κρύβδαν πατρός,
πρόσθεν ἀκειρεκόμᾳ μειχθεῖσα Φοίβῳ

ἐπ. α′

καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν·

1 χείρωνα libri φιλυρ. *Dac I* (primus reposuit Bergk), φιλλυρ. *BCE*; cf Φῖλύρα P IV 103, VI 22, N III 43 et Φῖλυρίδης Hes theog 1002, Εἰλατίδης Hes fr 148, 4 Rz, Pind P III 31, O VI 33 4 εὐρυμέδοντος *CE*^{s} (schol *BU*) 5 νοῦν Boeckh (c Tricl), γνῶμ' Hermann opp VII 135, λῆμ' Kayser lect P 46 6 τέκτονα νωδυνίας (ex scholl?) *I*(talus?), τέκτον' ἀν. aut τέκτον ἀν. vulgo γυαρκ. *CV* ἀσκληπιόν *E* (ut N III 54 *BDV*); prll Π^{25} νωδυνιᾶν — γυιαρκέων Hermann ap Heyn (sed vide ad metr), γυιαρκίας Hartung; de mensura γυιαρκέος prll Π^{4} 7 ἥρωα libri (ἅρωα *B*); prll Π^{21} ἀλεκτῆρα *BE* 8 φλεγυία *CE*, φλεγύα *BD* 9 εἰλειθ. *C* 10 ὑπ' libri, ὕπ' Hermann 11 ἄΐδαο vett, ἀΐδα Heyne c interpoll; prll Π^{42} ἐν θαλάμῳ testantur οἱ ὑπομνηματιζόμενοι τὸ σημεῖον ※ παρατιθέντες (παρεντ. Lehrs Pindarsch 106), ὅτι ἀσυνάρτητά εἰσι (τὰ δύο κῶλα); ἐκ θαλάμων Bergk^{2}, Ἀΐδαο δ. θαλάμῳ Ty Mommsen, ἐν θαλάμῳ, δ. εἰς Ἀΐδα transp Oelschlaeger progr Gymn Schweinfurt 1858, recepit Bergk^{4}, ἴῃ adn εἰς Ἀΐδα μύχιον θάλαμον vel εἰς Ἀΐδαο θόον θάλαμον coniciens propter schol^{4} ἐχαριεντίσατο δὲ εἰπὼν θάλαμον τὸν ᾅδην; Pindarum equidem nec δόμον εἰς Ἀΐδα unquam scripsisse neque subtilius nescio quid quaesivisse credo vocabulis more suo conexis atque coartatis 12 -ξασα libri, corr Schmid νιν Ambrr (Philol 56, 1897, 91 n), μιν Vatt 14 ἀκειρεκόμᾳ *BCV*, ἀκερσεκόμᾳ *E* c dett Vatt (Bergk$^{2-3}$) κρύβδαν πατρός c sequ iungebat Bergk^{3}; cf scholl et de Wilamowitz Isyll 59 Post Φοίβῳ plenius dist Bergk

οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφικάν,
οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν ὑμεναίων, ἄλικες
οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
ἤρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω,
μεταμώνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

στρ. β'

ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν
καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόν-
τος γὰρ εὐνάσθη ξένου
λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πυ-
θῶνι τόσσαις ἄϊεν ναοῦ βασιλεύς
Λοξίας, κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ γνώμαν πιθών,
πάντα ἰσάντι νόῳ· ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται, κλέπτει τέ νιν
οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

ἀντ. β'

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα
ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον, πέμ-
ψεν κασιγνήταν μένει
θυίοισαν ἀμαιμακέτῳ

16 οὐδ' Ald (prob Hermann, Boeckh) νυμφιδίαν vett vulgo (e paraphr?), νυμφίαν *I* Mosch, quod recipere solent, νυμφικάν em Bornemann philol Anz XIV 101. 'Lapithae iuvenis a patre sibi destinati mensam nuptialem exspectare virgini longum erat' **19** ὑπὸ κουρίζεσθαι Heyne **22** verbi αἰσχύνων nervosam quasi vim non assecutus ἀσχάλλων Gilb Wakefield (ap Heyn 1817), idem commendabat cll θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον Eur Or 785 Herwerden studd 28 **24** τοιαύταν *I* c paraphr, τοιαύτ(ης?) C^{ac}, τοι ταύταν $BC^{pc}EV$ ἀυάταν vett, ἀάταν Mosch, Heyne **27** μηλοδόκῳ $BC^{pc}V$, μηδοδ. $C^{ac}ED^{b}$, μαδοδ. D^{a} τόσσ|ἔσα|ϊεναοῦ *B* ναοῦ] Δάλου Naber, prob Herwerden studd 28 **28** γνώμα(ᾳ) *CD*, recepit Boeckh κοιν. π. εὐθ. iungens c antecedd πεπιθών libri, corr Schmid; sunt qui παρ(ά) — πιθών iungant, velut (γνώμαν = bonam de Coronide opinionem) de Wilamowitz Isyll 58 n; γνῶ (hoc praeeunte Hartungo) Fὰν πάθαν? Bergk **29** ἴσαντι edunt c libris sec praeceptum Apoll adv 175, 19 RS, item ἴσαις AP VII 718, 4; sed cf Epicharm 53 Kaib, Hesych s v δ' om $D^{a}E^{a}$ μιν libri, corr Boeckh **32** ξενίαν vett, ξειν Byz; prll $\Pi^{1.4}$ **33** θύοισαν libri, θυίοισαν? Wilh Schulze qu epp 314; cf (οἴ)δματι θυΐον papyr Paris Hes theog 131 (Sitzgsb Berl Ak 1887, 812, Wien Studd X 266/7)

ἐς Λακέρειαν, ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρη-
μνοῖσιν ᾤκει παρθένος· δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν, καὶ γειτόνων
πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾷ δ' ἔφθαρεν· πολλὰν δ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνός
σπέρματος ἐνθορὸν αἴστωσεν ὕλαν.

ἐπ. β'

ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν Ξυλίνῳ
σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν
λάβρον Ἀφαίστου, τότ' ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι
τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἁμὸν ὀλέσσαι
οἰκτροτάτῳ θανάτῳ ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
ὣς φάτο· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
ἅρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
καί ῥά νιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι
πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

στρ. γ'

τοὺς μὲν ὧν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων
ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ χαλ-
κῷ μέλη τετρωμένοι
ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
ἢ θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας ἢ χει-
μῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων
ἔξαγεν, τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περάπτων πάντοθεν
φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς·

34 μοιβιάδος *B* **35** τρέψαις *B*, -ψας rell **36** ἁμᾶι *Q*, ἁμᾶ rell; cf Herodn (I 489, 16 L) ap schol h l (πολλὰν) δ' Boeckh c libris, τ' Heyne, Mommsen[2] c scholl Rom, del particulam Mommsen[1], Bergk[3.4] ἐν ὄρει vett, del praep Mosch **40** λαῦρον *BE*, cf P II 87 τότ' ἔειπεν Ambrr, τότε εἶπεν Vatt; prll II[89] **41** ἁμὸν $C^{ac}D$, ἀμὸν BC^{pc} (Bergk), ἐμὸν *E* ὀλέσθαι Er Schmid, defendit trad lect Herwerden studd 29 **43** πρώτῳ libri, schol Pind (ὡς νῦν γέγραπται), schol Iliad N 20, τριτάτῳ Aristarchus, quem sequi videtur τρίτῳ δὲ ὡς οἱ ποιηταὶ καλοῦσι βήματι Aristid I 372 D; et τρίτῳ recepit c Hartungo Bergk[3] in adn[3.4] τέρτῳ coniciens; cf prll II[103] **44** διέφαινε $B^{ai}C^{ci}D^{i}E^{ci}\bar{U}V$, διέφανε $C^{b}D$ (rec Boeckh[2]), διέχαινε Er Schmid, δίχ' ἔφαινε? Bergk; verbum διαφαίνειν testatur schol οὐ λέγει ὅτι διαφανὴς ἐγένετο καὶ λαμπρά, ἀλλ' ὅτι ἡ φάσις (φύσις codd) τοῦ πυρὸς οἷον διεχίσθη explicans; temp imperf ad loci sententiam accommodatissimum **45** μιν libri **48** συναόνες *B*, συνάονες Vatt vulgo, ξυνάοντες Ambrr **50** λύσας *CE* **52** περιάπτων *BDV*; de Hermanni coniectura nott metr

ἀντ. γ′

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.
ἔτραπεν καὶ κεῖνον ἀγάνορι μισθῷ
χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς
ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι
ἤδη ἀλωκότα· χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥί-
ψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν στέρνων κάθελεν
ὠκέως, αἴθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψεν μόρον.
χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασίν
γνόντα τὸ πὰρ ποδός, οἵας εἰμὲν αἴσας.

ἐπ. γ′

μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον
σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.
εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι' ἔτι Χίρων, καί τί οἱ
φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
ἀμέτεροι τίθεν, ἰατῆρά τοί κέν νιν πίθον
καί νυν ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
ἤ τινα Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος.
καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰονίαν τάμνων θάλασσαν
Ἀρέθοισαν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,

στρ. δ′

ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεύς,

55 Hunc versum et verba χερσὶ δ' ... μόρον aiferunt Athenag legat pro Christ 25 p. 116 L, Clem Al protr 25 Pott (Euseb praep ev III 13, 19, Cyrill c Iul VI p 201) κἀκεῖνον libri Pind, Athenag, Clem, καὶ κεῖνον Boeckh **57** ἐαλωκότα libri, ἁλωκότα Er Schmid. De reduplicatione cessante (ἁλώκαντι Plut Lysand 14) dubitabat Ahrens dial dor 337; sed cf Meyer gr Gr § 549, Brugmann gr Gr² 114, Wilh Schulze qu epp 385, Br Keil Ath Mitt 20, 1895, 441 ῥίψαις *B* (-ψας *G*), ῥίψας rell δ' ἀμφ. *CE*; χερσὶ δ' ... ἀμ' ἀμφοῖν? Bergk, simul ex schol διαμπὰξ δι' ἀμφοτέρων antiquam scripturae varietatem odorans ἀμπνοὰς Er Schmid c codd Clementis καθεῖλεν vett (Clem), καθέλεν Mosch, κάθελεν Ty Mommsen **58** ἐνέσκηψεν *B* Athenag, ἔσκηψε Clem, ἐπέσκηψε Cyrillus **59** φρεσί(ν) libri, corr Boeckh **60** γνόντας *C* c aliquot dett, γινώσκοντας paraphr παρὰ πόδας paraphr ἐμὲν (*B*?)*D*^{pc}, εἰμὲν *C*^{ac} *D*^{ac}?*EIV* all, ἦμεν *C*^{pc}; ἐμμὲν an εἰμὲν poeta dixerit dubitat Christ **62** μηχανάν Ambrr **63** ἔναιεν vett, corr Mosch χείρων libri **64** ἐν om vett Tricl, add (*X*?) Mosch **65** μιν libri, νιν Boeckh **66** καὶ νῦν vett, νῦν τε Tricl, καί νυν Schmid, καὶ νὺν Bergk **67** ἢ πατέρα? Bergk; v de Wilamowitz Isyll 64 **68** τέμνων libri, τάμνων Mommsen; prll II^{34} **69** ἀρέθουσαν libri, Ἀρέθοισαν Bergk¹, quem postea emendationis certissimae (Schneidewino probatae) paenituit propter nummorum Syracus scripturam legitimam ΑΡΕΘΟΣΑ (= Ἀρέθωσα!); prll II^{56} **70** laudat schol inscr (ubi ἄρχει *C*); Συρακόσσαισι βασιλεύς iungit schol, item (ταῖς

πραῦς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξεί-
νοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ.
τῷ μὲν διδύμας χάριτας
εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν κῶ-
μόν τ' ἀέθλων Πυθίων αἴγλαν στεφάνοις,
τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλεν Κίρρᾳ ποτέ,
ἀστέρος οὐρανίου φαμὶ τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
ἐξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσαις.

ἀντ. δ'

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν
Πανὶ μέλπονται θαμά
σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἱέρων, ὀρ-
θὰν ἐπίστᾳ, μανθάνων οἷσθα προτέρων·
ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς
ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὧν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

ἐπ. δ'

τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται.
λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ

Cυρακούσαις βασιλεύει) paraphr, recte (cf P X 2); vulgo ἐν Cυρ. interpretari malunt; μέδει? Bergk **71** ξείνοις τε *D* Tricl **73** αἰγλοστεφάνων Hartung, Πυθίων τ' αἴγλαν στεφάνων? Bergk (in schol inser στεφάνους τε θαλλῶν coniciens); cf μέλος — ἀγγελίαν P II 4, κῶμον — λύτρον — ἄποινα I VIII in, de dativo P XI 11 **75** κείνῳ] τήνῳ *M*; prll II^{21} **76** πόντον] πόρον Ambrr περάσσαις *B*, -c(c)ac rell **78** μέλποντι Ambrr **80** ἐπίστᾳ forma contracta nihil habet offensionis (Aristarch schol Townl Ξ 199), in verbis πεύθεσθαι ἄϊειν γινώσκειν μανθάνειν temporis praesentis usus notissimus; fuerunt tamen qui ἐπίστᾶσαι μαθὼν praeoptarent metro attenuato ἱερῶν Ed Boehmer **81** afferunt Plut cons ad Apollon 11 (δαίνυνται), scholl O I 97 (δέονται *A*; cf μέλποντι supra 78) et P V 74 (ubi δέτονται *B*), δαίοντι Ty Mommsen; verba δαίομαι, δατέομαι propter vim reciprocam aut distributivam non admittunt genus activum, cf κρέα πολλὰ δατεῦντο α 112, κρέα πολλὰ δαιόμενος μνηστῆρι ρ 332, ὁ δὲ τοῖσιν ἐὺ διεδάσσατο τιμάς Hes theog 885; aliter certe γάμον δαίσαντα N I 72 **83** laudat (τὰ καλὰ τρέπειν ἔξω τοὺς ἀγαθούς) Aristid II 548 D, ἔνδον ἔστρεψε et ἔξω τρέποντας schol, unde fuerunt qui στρέψαντες praeoptarent **85** τοι om *E* et Ambrr (haplogr?) **86** c' ὁ μέγας Bergk **87** ἔγεντ(ο) *BD* Tricl, ἐγένετ' *EU* et Ambrr, γείνετ' οὔθην Αἰακ. interpolavit Mosch

οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
ὄλβον ὑπέρτατον οἳ σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

στρ. ε'

καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις,
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυ-
σέαις ἐν ἕδραις, ἕδνα τε
δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἔ-
στασαν ὀρθὰν καρδίαν. ἐν δ' αὖτε χρόνῳ
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρες ἐρήμωσαν πάθαις
εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ τε Ζεὺς πατήρ
ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

ἀντ. ε'

τοῦ δὲ παῖς, ὅνπερ μόνον ἀθανάτα
τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ τό-
ξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπών
ὦρσεν πυρὶ καιόμενος
ἐκ Δαναῶν γόον. εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνα-
τῶν ἀλαθείας ὁδόν, χρὴ πρὸς μακάρων
τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαί
ὑψιπετᾶν ἀνέμων. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται
σάος, πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἔπηται.

88 τε μὰν vett, corr Byz 98 τε om *D* solus (p haplogr); v ad metr 99 ἦλθεν Ambrr 100 ἀθάνατος *E* 101 λιπών] libri e paraphr, βαλών cl O VIII 39 Hecker Phil 5, 444, δικών? Herwerden studd 30, trad lect tuetur Rohde Psyche[2] II 207 not 2 102 ἐν πυρὶ Vatt 104 πνοιαί Ambrr 105 ὑψιπετῶν *BD* soli (-έων certe oportebat) ὄλβος δ' vett, corr Tricl 105—6 δς πολὺς libri, nec pron rel neque aliud quidquam praeter πολύς exprimunt scholl, tuetur lect trad (cum Hermanno ap Heyn 1817 et Tafelio dilucidd II 614) Buecheler ap Ed Boehmer ἐπιβρίσαις libri, corr Boeckh. Locus conclamatus: verborum collocationem v 105 quomodo immutaverit Hermann v nott metr. Tum οἷς πολὺς εὖ τ' ἂν Heyne (εὖ τ' recep Bergk[2-3]), παμπολὺς Dissen (Boeckh, Christ[1]), ἄσπετος Schneidewin Ibyc fr p 99 (Hermann, Bergk[1]), ἅπλετος Hermann opp VII 138, θεύμορος Kayser lectt P 48, σῶς, πολὺς Emperius ap Schneidewinum, καὶ πολὺς ('vel multus') Hartung, οἷς (c Heynio), πολὺς — ἐπιβρίσῃ, ἕπ. Ty Mommsen, ὄλβ. ἀνδρ. ἐς μακρόν (c Hermanno) | οὐκ ἀσφαλὴς | ἔρχεται. εὖτ' ἂν Rauchenstein I 10, ὡς πολὺς (coll ὡς πλεῖστα) Heimsoeth Wiederherst Dram Aesch 45, οὔριος εὖτ' ἂν Maur Schmidt CXXXII, ἢ πολὺς εὖτ' ἂν Bergk[4].

ἐπ. ε′

σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
ἔσσομαι. τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασίν
δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν.
εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρὸν ὀρέξαι,
ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπαδόν', ἀνθρώπων φάτις,
ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοί
ἄρμοσαν, γινώσκομεν· ἀ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
χρονία τελέθει· παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

Quo e coniecturarum numero omnino reiciendae sunt eae, quibus πολύς deletur et scholiis confirmatum et vetere illo proverbio (Sol fr 8) satis stabilitum (id quod vidit Bergk), praeter ceteras autem arridet Ad Emperii diu neglecta, a Wilamowitzio Isyll 61 quasi resuscitata: ὁ τῶν ἀνθρώπων ὄλβος οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον σὺν παραγίνεται ἀνθρώποις, ὅταν πολὺς — συνακολουθῇ, quod et elegantius expressit poeta genetivo ἀνδρῶν traiecto (cf n cr O I 104) et nervosius eis quae diu coniungi posse negaret, σῦν et πολύς, iuxta compositis **109** μηχ. *C* c dett Vatt **110** πλοῦτον] πότμον Hartung, quod recepit Bergk, addens 'non solebat P mendicabundus potentiorum gratiam ambire'. Non prudentius alii et hunc et similem locum N I 31 (οὐκ ἔραμαι κτλ) ad ingenii opes rettulerunt **111** κεν] καὶ $C^{a}V$, κἂν *M* **112** σαρπηδόν' libri, Σαρπαδών e marm Albano attulit Ahrens d d 144; prll Π^{26} φάτις = φάτιας prll Π^{74}, φρασίν Hartung, καὶ Λυκίων Σαρπ. ἀνθρώπων φάτιν Hecker Phil 5, 444, φάτι | κλῆ ἐπέων Bergk **114** ἄρμοσαν· γινωσκομένα δ' ἀρετὰ libri, e scholl corr Er Schmid

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ

Strophae

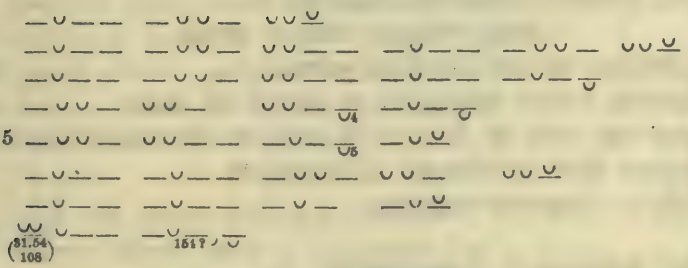

Epodi

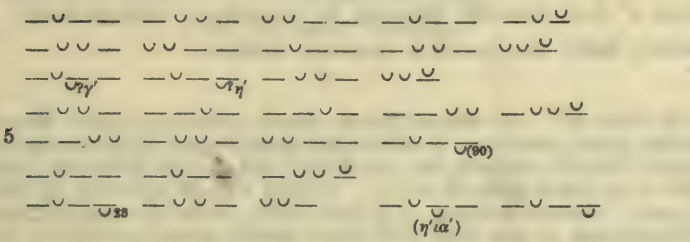

στρ. α'

Κάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
στᾶμεν, εὐίππου βασιλῆϊ Κυράνας,
ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ,

Str v 6 (c Blassio Jahrbb class Phil 133, 1886, 460) dubites utrum cll ep 5 et I II 2 _ ∪ _ _ _ ∪ _ _ _ ∪ ∪ _ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ ⏑ dimetiare an cll str 4 et O VI 100 ut nos fecimus; cf append metr § 7. De metro v 253 (_ ∪ ∪ _) 'stupidus fuerit qui sana verba putet' Boeckh n cr 460.

. 2 στάμεν' *BD* (ut alias [cf ad O V 16^{b}] cod *A*) contra usum poetae praeter infinitivum ἔμμεναι a terminatione -μενάι abhorrentis

Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον Πυ-
θῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων,
ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰετῶν πάρεδρος
οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντες ἱέρεα
χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας, ἱεράν
νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν κτίσσειεν εὐάρματον
πόλιν ἐν ἀργεννόεντι μαστῷ,

ἀντ. α'

καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι
ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενὴς
παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

ἐπ. α'

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοάς,
ἁνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων

3 αὔξαις *C* 4 αἰητῶν Mosch (forma Aratea), ὀρνίχων Heyne. Metricam primi systematis in carminibus dactyloepitrr licentiam primus observavit Boeckh de metr 282, kl Schr V 344; cf Ty Mommsen suppl 68, Fel Vogt diss Argentt IV 93 ss 5 ἱέρεα vett (et accentum et ἀποβολὴν τοῦ ι' diserte testatur cl Z 300 schol), ἰερέα (formam Atticam; cf Wilh Schulze qu epp 489) *D*^{i}*Z* Aldus (scholio parum intellecto), ἴρεα Mosch, ἱερά Tricl, ἱέρεια (form ep) Steph, ἰερέα (cl forma ion ἱερέη Callim fr 40, 2 Wil) Hermann, ἰρέα Boeckh (Bergk^{1}), ἱέρεα retinuit Heyne (Bergk$^{3.4}$); prll II,^{42} 7 κτίσειεν *BC*, κτῆς. *D*, κτίσσ *E* Tricl 8 ἀργεννόεντι vett (quod vulgo edunt; ἀργῖν. Bergk coll Ἀργῖνον Thuc VIII 34), ἀργῆεντι Tricl, ἀργάεντι Hermann ap Heyn (prob Boeckh), Ἀργινόεντι (coll schol Ap Rh II 299) Ern Maass GGA 1890, 379. Sed et Ἀργῖνον promunturium rectius Ἀργεννόν scribitur (Steph Byz 112, 4; cf Ἀργεννοῦσσαι v l Thuc VIII 101) et poetis aut ἀργεινόεντα (B 647. 656 cl Hesychii glossa) aut ἀργεννόεντι reddendum 9 ἀγκομίσαιθ' (ἐγκ. *C*, ut O XI 8 omnes vett) libri, ἀγκομίσαι (casu?) *B*^{l}, primus recepit Mommsen; prll p 9. II^{93} 14 ἁλιπλάκτου *B*, -πλάτου *D*, -πλάγκτου (-πλεγκ. *C*; cf 11) *CEV*; prll II^{58} 17 μικροπτερύγων exponit paraphr, ἐλαφροπτ.? Christ 18 ἐρετμᾶν *PU*(*Q*?), olim placuit Bergkio cl ἐρετμαῖς· κώπαις Hesych 19 μεγαλᾶν *F* e paraphr, μεγάλων *C*, μεγάλαν vulgo

ματρόπολιν Θήραν γενέcθαι, τόν ποτε Τρι-
τωνίδοc ἐν προχοαῖc
λίμναc θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ γαῖαν διδόντι
ξείνια πρῴραθεν Εὔφαμοc καταβάc
δέξατ' — αἰcίαν δ' ἐπί οἱ Κρονίων
Ζεὺc πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν —,

cτρ. β'

ἁνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
ναῖ κριμνάντων ἐπέτοccε, θοᾶc Ἀρ-
γοῦc χαλινόν. δώδεκα δὲ πρότερον
ἁμέραc ἐξ Ὠκεανοῦ φέρομεν νώτων ὕπερ γαίαc ἐρήμων
ἐννάλιον δόρυ, μήδεcιν ἀνcπάccαντεc ἁμοῖc.
τουτάκι δ' οἰοπόλοc δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
ἀνδρὸc αἰδοίου πρόcοψιν θηκάμενοc· φιλίων δ' ἐπέων
ἄρχετο, ξείνοιc ἅτ' ἐλθόντεccιν εὐεργέται
δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

ἀντ. β

ἀλλὰ γὰρ νόcτου πρόφαcιc γλυκεροῦ
κώλυεν μεῖναι. φάτο δ' Εὐρύπυλοc Γαι-
αόχου παῖc ἀφθίτου Ἐννοcίδα
ἔμμεναι· γίνωcκε δ' ἐπειγομένουc· ἂν δ'
εὐθὺc ἁρπάξαιc ἀρούραc

22 πρώρ. libri, corr Bergk εὔφαμος *B* solus, εὔφημοc vulgo **23** αἴcιον libri; αἴcιον δὲ ... βροντήcαc ἐπεκτύπηcεν (sermonis angustiis pressus) paraphr, unde βροντώc (partic) interpolavit Bergk; cf N IX 18 **25** κριμνάντων *B*, κρημν. vulgo; formam κριμν. a Nauckio (Mél gr-rom V 188; cf Gust Meyer gr Gr³ 579) flagitatam adhuc spreverunt edd, immerito ἔποccε *BE*, ἔτιccε (voluitne ἐπίτοccε?) *Eγρ* **26** ἐρήμου *E* (paraphr), recepit cum Mommseno Bergk⁴ **27** ἐναλ. vett, εἰναλ. Mosch ἀν(α)cπάcαντεc libri, corr Mingarelli ἁμοῖc *BDEV* (v P III 41), ὠμοῖc *C* **29** πρόcωψιν *C*, ὄψιν ἑαυτῷ περιθείc paraphr, unde περ' ὄψιν Bergk⁴ (prob Gildersleeve); poterat sane conferri δύναμιν περιθεῖναι γ 205 et ὄψιν ἐειδόμενοc N X 15, sed quod 'vitium' in πρόcοψιν aut in verbo simplici τίθεcθαι lateat, parum intellego **30** ἄρχεται *CDEV* interpoll, recep Boeckh, explosit Erdmann de P usu synt 56 **31** δεῖπνον *D*, δεῖπν' rell c paraphr; de num plur cf P IX 19, Soph OR 779, Tra 268, El 203, Eur Or 1008; δέπαc(?) Mommsen(²), ξένι'? Bergk⁴ (recepit Christ), δέϊπν', ut Φόϊβ. 54, Ἀϊόλ. 108, nescio quis Journ of philol 44, 267; nobis quidem non temere omnibus illis locis cυναίρεcιc in diphthongos incidere videtur, ut legisse Graecos ε̅ι̅ ο̅ι̅ α̅ι̅, cecinisse, hymnorum delphicorum ratione si uti fas est, ἔϊἔϊ ὄϊὄϊ ἄϊἔϊ facile credideris cl append metr § 5ᵃ not **34** γίγνωcκε *BD* all ἄν τ'? Bergk ἁρπάξαιc *B*, -αc rell

δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
οὐδ' ἀπίθησέ ἵν, ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορών,
χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
ἐναλίαν βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ

ἐπ. β'

ἑσπέρας ὑγρῷ πελάγει σπομέναν. ἦ
μάν νιν ὤτρυνον θαμά
λυσιπόνοις θεραπόντεσσιν φυλάξαι·
τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες·
καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχυται Λιβύας
εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἵκοι
νιν βάλε πὰρ χθόνιον
Ἄιδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθών,
υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ,
τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις,

στρ. γ'

τετράτων παίδων κ' ἐπιγινομένων
αἱμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐ-
ρεῖαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
ἐξανίσταντα Λακεδαίμονος Ἀργεί-
ου τε κόλπου καὶ Μυκανᾶν.

35 προτυχὼν $B^{i}C^{ac}$, προτυχὸν $B^{s}C^{pc}EV$ (Chaeris) ξείνιον vett **36** ἀπίθησέ νιν libri, ἀπίθησέν ἵν Hermann ap Heyn; de spir (ἵν Hermann opp I 257, ἀπίθησέ ἵν Boeckh) v Heimer studd P 56 Rzach Wien St V 201. Hermannum cum secutus esset Bergk[1–3], idem[4] varia coniecit, ἀπίθησέ οἱ Hartung, ἀπιθήσαμεν Maur Schmidt ind Ien 1880, 8, ἀμέλησέ νιν? Hiller in schedulis 1891. Ad ν parag ante (cF)ιν omis sum cf nott metr O V **37** ἀντερείσαις *B* solus e vett (= 34) **39** ἐναλίᾳ libri et schol[2] (retin Bergk), συμφερομένην τοῖς κύμασιν paraphr, ἐναλίου Io Fr Meyer (unus ex Heynii auditoribus), ἐναλίαν Thiersch (Hermann opp VII 138, Lehrs Pindarsch 122), ἐναλίας β. σὺν ἅ. | ἐς πέτρας elegantissima quaeque pessumdans Maur Schmidt CIII. Ad δούρατος qui epitheton (ν 27 aptissimum) desideraverit, usum Aeschyleum circumspiciat **40** σπωμέναν *C* μιν Ambrr ὄτρυνον *BC*, ὤτρυνον DE^{ac} (Boeckh n cr 462, Bergk) θαμὰ Ambrr **41** λυσιπόνοις] affert schol Ω 734, ληισπόνοις (debebat certe λαθιπ. aut λασιπ., at cf verba sequentia) Thiersch, δυσιπ. Hecker Phil V 445; et remigandi et navem vespere perluendi laborem dixisse Pindarum censet de Wilamowitz **42** ἀφθίτῳ *DI* c paraphr **43** εὐρυχώρου *CDE* μιν *C* **45** ποσειδάονος *B* **46** τίκτει Vatt **47** ἐπιγεινομένων libri; cf Meisterhans[2] 38, Wilh Schulze qu epp 182; ἐπιγ]ινομένοις recte Kenyon suppl pap Bacchyl VIII 81 **49** μηκυνᾶν (μη- ex μυ-) *CD*, Μυκαν. (in trop Plataeens) Cauer Del[2] 12, 18,

50 νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
ἐν λέχεσιν γένος. οἵ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφέων πεδίων
δεσπόταν· τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν

ἀντ. γ'

55 Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ
ὑστέρῳ, νάεσσι πόλῑς ἀγαγὲν Νεί-
λοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.
ἦρα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
ἥροες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
60 χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ·
ἅ σε χαίρειν ἑστρὶς αὐδάσαισα πεπρωμένον
βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνᾳ,

ἐπ. γ'

δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν.
ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὥτε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ,
65 παισὶ τεοῖς ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας·
τῷ μὲν Ἀπόλλων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἔπορεν
ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω

Collitz 3315. 3316 (bis) **50** μὰν vett, corr Byz **51** λεχέεσσι *C* **54** ἀμνάσει Vatt **56** δ' ὑστέρῳ (ὕστερον E^a) libri et scholl, δευτέρῳ (= O I 43) Maur Schmidt CIV (rec Bergk) post χρ. ὑστ. dist Thiersch, cum sequentibus iungit păraphr, cf vv 7—10 πολεῖς libri, πολλοὺς ἄνδρας paraphr, νάεσσί ποτ' εἰσανάγει Hermann opp VIII 125, πολεῖς vulgo edunt (πολὺς [*πολὺνι] certe debebant cl Wilh Schulze comm philoll sodal Gryph 1887, 19), πόλις? (*πόλινς) Lehrs epist ad Eug Plew data 1876 (II 973 Ludw): 'civitates navibus deducere' ut in vaticinio non nimis audacter dictum videtur (praesertim cll 15. 19, P V 16) ἀγαγεῖν CV^b, ἀγαγὲν PQE^{pc}, ἄγαγε(ν) V^a et vulgo, infin tuetur paraphr; prll II[86] **57** ἦ ῥα Μηδείᾳ γ' ἐπέων στίχας Matthiae (obss cr); αἳ ῥα Boeckh[1], ταί ῥα Hartung (quae Graeca esse negabat Hermann ap Heyn 1817), ἦ ῥα· Μηδείας δ' ἐπέων στίχας ἑπτάξαντ' ἀκ.? Bergk, complura temptavit Maur Schmidt CIV et ind lect 1879, 10 n **58** ἥρωες libri **60** ὄρθωσε(ν) *IR* soli; cf H 272 **61** εἰς τρὶς libri, ἑστρὶς (B^l) Boeckh αὐδάσαισαι *B*, -σαισα rell **62** κυράνας *B* **64** δὴν μέτα? Bergk (δὰν debebat) ὥτε] om utriusque recensionis codd plurimi, ὥστε (ex scholl opinor) add *BU*, πού γε Mosch, ὥτε (ut Boeckh O X 86) Bergk ἐν (ἀκμ.) add Vatt **65** παισὶ τούτοις bibri, παισὶ τούτου Tricl, quod 'plane putidum' esse arbitratus τοῖο παισὶν Hermann ap Heyn 1798, 'longe exquisitius vulgatum' idem opp I 250, παισὶν οὕτως Emperius ap Schneidewin, παισὶ τεοῖς (p litt) de Wilamowitz; cf append metr § 8^b **66** ἀμφικτυόνων libri, corr Boeckh; cf Kretschmer KZ 31. 429. 699

καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γάρ
κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
ποί σφιν τιμαὶ φύτευθεν.

στρ. δ′

τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος
δῆσεν ἅλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χεί-
ρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτοις.
ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
παὶρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ,
εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον
χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰαολκοῦ,

ἀντ. δ′

ξεῖνος αἴτ' ὢν ἀστός. ὁ δ' ἦρα χρόνῳ
ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἔκ-
παγλος· ἐσθὰς δ' ἀμφοτέρα νιν ἔχεν,
ἅ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἁρμόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
ἀμφὶ δὲ παρδαλέᾳ στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους·
οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι καρθέντες ψῦχον' ἀγλαοί,
ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσσον. τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν σφετέρας
ἐστάθη γνώμας ἀταρβάκτοιο πειρώμενος
ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

70 ἀρχὰ δέξατο E^1 solus (idem tamen Fulvius Ursinus ad marg ed Rom adscripsit), ἄρχ' ἐδέξατο vulgo (etiam B^{ac}; prll Π^{89}), ἀρχὴ δέξατο $B^{pc(b?)}$ Byz; (πρώτη αἰτία) ἐγένετο gl *C*, unde (ἄρχ') ἐγένετο *M*, verbum om scholl; ἀρχήκδέξατο pessime Bergk, ἄρχεν, λέξατε (scil ὦ Μοῖσαι), ναυτ. Blass ad Bacchyl XIV (XV) 47, parum probabiliter; αὐτούς et ad δέξατο et ad δῆσεν supple **72** ἀκάμποις *C*, ἀκνάμπτοις *BDEV*, ἀκάμπτοις Hermann ap Heyn **75** μονοκρήπιδα $B^{ac}EV$ (cf Herodn I 526, 2 L), -κρηπῖδα (-κρηπίδα) rell παντῶς (cll Apoll adv 175, 13 RS) Bergk; prll Π^{72} **77** κλυτᾶς *PQU*; cf 8. De Ἰαολκοῦ prll Π^{42} **78** ἄρα libri, ἆρα Boeckh; prll Π^{39} **79** ἀμφοτέρα *E* c utraque paraphr (coniecerat Hecker Phil V 439), ἀμφότερον vulgo (non in scholl; retinuit Bergk) μιν libri, corr Boeckh **81** παρδαλέᾳ] dativum flagitavit Hermann **82** κόμαν BDE^{alii} καρθέντες C^3 (minio a manu pr, aut Ambrosiana recensione fideliter propagata aut emendatione certissima), κερθ. vulgo οἴχοντ' libri, ψῦχοντ' edere solent c Boeckhio cl O VI 38 **84** ἀταρβάκτοιο libri vett (c schol *U*), ἀταρβήκτοιο scholl vulgo, ἀταρβύκτοιο E^1, ἀταρβήτοιο F^1, ἀταρβάτοιο Calliergus (Tzetz ad Lycophr 175), ἀταρμύκτοιο Hermann opp VII 139 (et habent ἀτάρμυκτος, ταρμύξασθαι Hesych, ταρμύσσειν Lycophr Al 1177), praeeunte Ty Mommsen recep Bergk^4, ἀτυρβάκτοιο Herwerden Mnemos 25, 1897, 43; trad lect confirmavit Bac-

ἐπ. δ′

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμ-
πας τις εἶπεν καὶ τόδε·
Οὔ τί που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὰν χαλκ- 155
άρματός ἐστι πόσις
Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
Ἰφιμεδείας παῖδας, Ὦτον καὶ σέ, τολμάεις Ἐπιάλτα ἄναξ.
καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν, 160
ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτά-
των ἐπιψαύειν ἔραται.

στρ. ε′

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι 165
γάρυον τοιαῦτ'· ἀνὰ δ' ἡμιόνοις ξε-
στᾷ τ' ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας
ἵκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτά-
ναις ἀρίγνωτον πέδιλον
δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ 170
δεῖμα προσήνεπε· Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς 175
ἐξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν
καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

ἀντ. ε′

τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις

chyl ἀτάρβακτος γυνά V 139 Ken **86** οὐκ ἐγίν. *B*, οὐ γίγν. *D* ἔμπας libri; prll Π[71] εἶπεσκεν? Heyne (recepit Hartung), κατεῖπέν τις? Bergk; de καί cf ad O III 38 **87** οὔ τοι *C* που libri omnes; prll Π[75] **89** ἐφ(ί)άλτ' Ambrr, ἐφ(ί)άλτα Vatt, ἐπιάλτα quod diserte testatur schol Harl λ 308/9, edebant ante Boeckhium; prll Π[15] **90** τερπνόν *C* **92** τῶν *CEV* ἐρᾶται Boeckh[1] (Bergk[2]); coniunctivi naturam primus perspexit Bergk 1860 de titulo arc p XV (opp II 337) **95** παπτήνας (-ήνας *B*) libri, corr Boeckh **97** προσένεπε *B*, -ήνεπε rell vett retin Bergk (cf P IX 29, N X 79, Bacchyl XV 9), -έννεπε Mosch; de Zenodoti et Aristarchi dissensione Maur Schmidt Philol IX 431 ξέν' vett, corr Tricl(?)
98 σκοτιᾶς Hartung, κοιλᾶς Röhl Jahrbb class Phil 115, 850, ποτὲ Fᾶς Herwerden Pindd 15 (plaudente Nabero), ποτνίας Jurenka Zeitschr östr Gy 1893; πολιᾶς λέγει τῆς τιμίας παρὰ τὸ τοῦ γήρως ἔντιμον schol, quod neque in puerperas cadit neque in huius loci rationem; nam acerbissimis Pelias contumeliis animi conscientiam sedare aut occultare conatur: *welche Vettel hat dich zur Welt gebracht?* **99** ἐχθίστοις σε Mingarelli ap Heyn, αἰσχίστοισι Hecker Phil V 439; cf P XI 26, O IX 38 **100** καταμιάνας Vatt, μὴ μολύνῃς paraphr[1], unde fuerunt qui καταμιάνῃς eum legisse conicerent; paraphr[2] certe non legit **101** θαρσήσαις *B* solus e vett, -σήσας Ambrr, -ρήσας rell vett

ὦδ' ἀμείφθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χί-
ρωνος οἴκειν. ἀντρόθε γὰρ νέομαι
πὰρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύ-
ρου με κοῦραι θρέψαν ἀγναί.
εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς οὔτε ἔργον
οὔτ' ἔπος ἐκτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν
οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν
οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισὶ τιμάν.

ἐπ. ε'

πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν λευ-
καῖς πιθήσαντα φρασίν
ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
ἀγεμόνος δείσαντες· ὕβριν, κᾶδος ὡσείτε φθιμένου δνοφερόν
ἐν δώμασι θηκάμενοι, μίγα κωκυτῷ γυναικῶν
κρύβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν, Κρονίδᾳ
δὲ τράφεν Χίρωνι δῶκαν.

στρ. ς'

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κε-
δνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως·

102 χείρωνος libri ἄντροθε(ν) Ambrr c dett Vatt; cf Herodn I 500, 4 L, Apoll adv 191, 26 RS **103** χαρικλᾶς *P*, -κλοῖς edd ante Boeckhium **104** -σαις (σᾳς) *BG*, -σας rell οὔτ' vett, corr Byz οὐδ' ἔπει οὐδὲ | ἔργῳ ex attico saec V psephismate (IV 27ᵃ 24) laudat Bergk **105** ἐντράπελον libri, schol² (recep Mommsen), εὐτρ. (= P I 92) *M* solus, rec Boeckh, ἐκτρ. (e schol¹) Heyne, οὔτε ἔπος τραπελὸν? Fennell ξείνοισιν Wilamowitz Herm 14, 1879, 171 **106** ἀρχαίαν libri, cum τιμάν iungens tuetur Boeckh, ἀρχάν male interpretatur schol cl ἀναγκαίη (Lobeck parall 297 ss, Conr Zacher nom in -αιος diss Hal 1877, 88 ss), ἀρχείαν certe exspectat Boeckh, ἀρχὰν ἀγκομ. orationis vigorem pessumdans Chaeris; καινίζων *B*, κομίξων Hecker Phil V 442, ut O XIII 59, ἀρχὰν ἀγκομίξων ut Chaeridis emendationem recepit Bergk. De annominatione ἀρχαίαν — ἀρχεδικᾶν non magis petita fortasse Pindaro quam evitata prll II[94] **109** μιν Vatt πειθ. *E* (non *B*) φρεσίν *B* **110** ἀμετέρων . . . ἀρχεδικᾶν libri c Chaeride, -τέραν . . . -δίκαν v l scholl (et ἡμετέραν *B*ᵃ) **113** δώματι *E*ᵃᶜ μίγα *C*ᵖᶜ*D*ᵉᶜ*E*ᵖᶜ*GIPQ*[*U*]*V* (μέσα? *C*ᵃᶜ, μέγα *E*ᵃᶜ), μετὰ (ex schol?) *B* **114** κρύβδαν vett, corr Byz **115** τράφεν libri et schol; prll II[34.88] χείρωνι libri

Αἴσονος γὰρ παῖς ἐπιχώριος οὐ ξεί-
ναν ἱκόμαν γαῖαν ἄλλων. 210
φὴρ δέ με θεῖος Ἰάσονα κικλήσκων προσαύδα.
ὣς φάτο· τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός·
ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφάρων, 215
ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον
γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

ἀντ. ς'

καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι 220
ἦλυθον κείνου τε κατὰ κλέος· ἐγγὺς
μὲν Φέρης κράναν Ὑπερηΐδα λιπών,
ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως δ' Ἄ-
δματος ἵκεν καὶ Μέλαμπος
εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ 225
μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος
ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων πᾶσαν εὐφροσύναν τάνυεν 230

118 ἱκόμαν libri, ἱκοίμαν Hermann ap Heyn, optativum explosit Hartung ipse οὐ ξεῖνος χθόν' ἱκόμαν ἐς ἄλλων scribens, οὐ ξείνων ἱκοίμαν οἶκον ἄλλων? Bergk[3], οὐ μὰν ξεῖνος ἵκω γ. ἄλλ. (hoc quidem contextu recipiens) vel ἐπιχώριός ⟨εἰμ'⟩, οὐ ξεῖνος ἵκω Bergk[4], aut ἱκνοῦμαι aut ἱκάνω Madvig adv cr I 1871, 187, ἱκάνων Lehrs Rh Mus 30, 1876, 93, Wissensch Mtsbl VII 137, οὐ ξείνων ἱκοίμαν δῶμ' ἂν ἄλλων Herwerden studd 32, οὐ ξεῖνος ξέναν ἵκοιμ' ἂν αἶαν Jurenka Wien St 15, 1893, 33 (nititur aor ἱκεῖν lectione dubia II I 414), οὐ ξείναν ἂν ἵκοι γαῖαν ἄλλων Bornemann B ph W 1894, 1218, οὐ ξείναν μὲν ἵκω Christ; de metro append metr § 8[b]; de mensura ἱκόμαν cf P V 75, N VII 37, O IX 67, N IX 18, I VI 43 **119** κικλήσκων libri; prll II[51] προσηύδα (-ηὔδα *E*) libri; προσαύδα Ahrens d d 133. 299, προσαύδη? (cl ποταύδη Stesich fr 92 ap Herodn II 316, 4 L) Bergk **120** εἰσελθ. vett, corr Byz ἔγνον *I* c interpoll, ἔγν... (perfor charta) *B*, ἔγνων rell vett; ἔγνω ὀφθαλμὸς Er Schmid, ἔγνον primus commendavit Pauw p 157; cf Ahrens (1838) kl Schr I 10, d d 317 et infra ad P IX 79 **121** αὐτῷ scr Bergk[4], quod aliis placuisse miror **122** πέρι Hermann opp VII 140 (recep Bergk), ὑπὲρ ψ.? Christ; intellege ὅλῃ τῇ ψυχῇ cl Rohde Psyche[2] II 207, 2 γάθ. ἐξαίρ. iung paraphr **124** σφισιν *B* solus e vett, σφιν vulgo **125** ὑπερηΐδα libri, corr Hermann **126** ἀμυνθάν *B* (c lemm et schol *B*), 'fort recte' Mommsen; prll II[58] ἦκεν *B*, ἵκον? Bergk μελάμπους *QRU*, 'fort recte' Christ; cf Herodn I 188, 15 L et Choerob I 192, 15. 243, 37 Hlg (= fr adesp Bergk[4] 72) **127** εὐμενέοντος (c gl φιλοφρονοῦντος) *V* ἀνέψιοί Hartung (c cod *R*) μοῖραν Herwerden (supra ἵκον et ἀνεψιοί, infra δρέπων commendans) Pindd 15, studd 32, Mnemos 25, 1897, 44 **128** δεξιούμενος paraphr, δέχμενος (= δεχόμενος)? Bergk; cf Herodn II 262, 16 L, Ludwich Aristarch I 298 (Θ 296) **129** τεύξων *C* πᾶσαν εὐφρ. *B* solus (confirmans coniecturam Bergkii[2] πᾶσαν ἐυφρ.), εἰς interpolavit *C*, ἐς rell vett, ἐν Byz (lectio vulgo recepta, etiam Bergkio[3]); cf locutiones homericas ἔριδα, πόνον τανύειν

ἀθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις
ἱερὸν εὐκοίας ἄωτον.

ἐπ. ϛ'

ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ πάντα λόγον θέμενος σπου-
δαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνήρ
συγγενέσιν παρεκοινᾶθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'.
αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
ὦρτο σὺν κείνοισι· καί ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον·
ἐσσύμενοι δ' εἴσω κατέσταν· τῶν δ' ἀκούσαις
αὐτὸς ὑπαντίασεν
Τυρσοῖς ἐρασιπλοκάμου γενεᾶ· πραῦν δ' Ἰάσωνα
μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων·
Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

στρ. ζ'

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον τρα-
χεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἔπιβδαν ὅμως·
ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀρ-
τὰς ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.
εἰδότι τοι ἐρέω· μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ θρασυμήδεϊ Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσεον

130 δρέπων *R* c scholl et paraphr, quos quam eleganter poeta variaverit tempora fugisse non mirum: 'cum — excepisset, — instituens — intendebat, ut quinque diebus noctibusque continuatis sacrum laetitiae florem delibaverit' ἓν τ' ἀμ. Ambrr **131** εὖ ζωᾶς (εὐζ.) libri, 'vulgo est εὐζωΐα, nolim tamen εὐζῴας scribi' Boeckh expll 274, εὐκοίας? Bergk$^{2.3}$, εὖ, ζωᾶς Mommsen^{2}, εὖ ζωᾶς Bergk^{4}; εὐκοίας, Bergkio ipsi propter notionem ingratum, nobis quidem cll εὐκοία· εὐθηνία Hesych, Soph OC 390 c scholl tantopere arridet, ut emendationem a viro ingeniosissimo nulla fere mutatione, id quod monuit de Wilamowitz, recuperatam, quamvis forma cóoc a Pindaro aliena videatur, contextu recipiendam duxerimus **133** πᾶς(ι) ἐκοινᾶθ' *B* c Ambrr ἐφέσποντ' Herwerden studd 33, de formis ἐπέσπον, ἐπέσπε(ν) ap Hom et Aesch (Pers 552) traditis nihil addens; ad stirpem verbi ἐννέπειν revocat Christ **134** ἦλθε(ν) Ambrr **135** ἔσω vett, corr Byz (exstat εἴσω in inscr Mytil Collitz 273, 7), εἴσω an ἔσσω poeta voluerit dubitat Christ ἀκούσαις om δ' *B*, δ' ἀκούσας rell **136** ἐλασιπλ. *C*^{i}; ἐρατοπλοκάμου Herwerden studd 33; cf Ibyc 9, 2 B^{4} γέννα *D* **138** ποσειδῶνος *B*, ποσιδ. *E* **140** ἔπιβδαν *C* (Bergk), ἐπίβδαν vulgo (retin Boeckh, Mommsen) **141** corruptum putat Hecker ὀρθὰν ('aequo iudicio') scribens, de reliquis desperans Phil V 445: credite posteri **144** ἁμὲς vett (*B*^{c}), ἄμμες *B*^{a} c interpoll

λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει
ὁμογόνοις αἰδῶ καλύψαι. 260

ἀντ. ζ'

οὐ πρέπει νῷν χαλκοτόροις ξίφεσιν
οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων τι-
μὰν δάκασθαι. μηλά τε γάρ τοι ἐγώ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημ' ἀ-
γρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας 265
ἀμετέρων τοκέων νέμεαι πλοῦτον πῖαίνων·
κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν·
ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον 270
καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας
ἐγκαθίζων ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας —
τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

ἐπ. ζ'

λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναστάῃ κακόν. 275

145 λεύσομεν *BCE* ἀμφίσταντ' *CDE*, ἀφίσταιντ' *V* (Chaeris), καὶ οὐκ ἀπιθάνως ὁ Χαῖρις schol; at cf 141 πέλῃ Bergk[4] c Hartungo **146** πέλει—καλύψαι iungebat Boeckh c scholl (et Chaeride), ἀφίστανται — καλύψαι ('ad occultandum') Dissen, item (αἰδοῖ scr 'prae pudore et reverentia' et ἀφίστ. interpr 'non probant') Hermann opp VII 140; αἰδὼς χαλέψαι (post ὁμογόνοις plenius dist) Hecker Phil V 445, αἰδὼς 'oportet' καλύψαι Leop Schmidt Pind Leb 301, plura temptat Herwerden Mnem 25, 1897, 45. Qui abici vel exui solet (v 218) pudor hoc quidem loco si non deletur, at tamen occultatur prae inimicitiis: ἐν πραῦς 'Ιάσονος δαρὸς ὀργὰς θεμιστευομένου **147** νῶιν *B* et Ambrr, νῶν *E*, νῶ *D* (Bergk[1.2.3]), νῶ *PU* χαλκοτόροισι *CDGIPQUV*, -τέροισι *BCE*, corr (Tricl?) Calliergus **148** μεγάλων C^a **149** οὐδ Vatt ἀπούραις tacite Boeckh, quem omnes secuti sunt praeter Bergkium; prll II[84] **150** νέμεαι] νύμες *B*, νέμεν C^a *V* **151** πορσαίνοντ' Hartung (idem infra πόρσαιν' 278 et rursus πορσύνοντας I VI 8) nimis confidenter **152** prius καὶ om *PQR*, ἀλλὰ γᾶς Hecker Phil V 449, ἀλλὰ κνᾷ Maur Schmidt CIV; θρόνος *BDE* Mosch c Ambrr ('nom absol' Boeckh, ποτεῖ subaudit Gildersleeve c scholl), θρόνον *FG*^{a}*IU* Tricl (Hermann opp VII 141); ἀλλὰ σὲ σκάπτων μοναρχεῖν καὶ θρόνου? Bergk[4]. De καί — καί cf σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας I 99, (γῆς) ἧς ἔχω κράτη τε καὶ θρόνους νέμων Soph OR 237 et infra num plur (τὰ μέν), quo regiae potestatis provincias graviter Iaso sibi vindicat; aliter certe infra μοναρχεῖν καὶ βασιλευέμεν Pelias **153** ἱππότας B^s (placuit Mommseno) λαοῖσι vett, corr Byz **154** de ἀνίας cf N I 53 (?), O XII 11, P IV 288 (?) et β 190 **155** ἄμμι vett, corr Byz, cum sequentibus iungunt scholl probante Mommseno ἐξ ἀστῶν? Bergk ἀναστῆσης $B^{ac}CDV$ (c schol 278?), ἀναστῆσας *E* (quod participium interpretatur Mommsen coll v 100, ex -στῆσης suprascripto α natum censet Bergk, ex -στασης ego Philol 56, 1897, 84, ut in eodem cod σχοίσῃ ex σχήσοι P IX 116), unde -στάσης Schnitzer progr Ellwang 1867 (male propter ἐξ αὐτῶν), ἀναστῆσῃ $B^{pc}IP^{i}Q^{i}$ (ἀντὶ τοῦ ἀναστῆσαι schol 2, quod Aristarcheam disciplinam redolet; cf schol A 203, N 449), ἀνασταίη $P^{s}Q^{s}$ (c paraphr 274, 1, quod pro

ὣς ἄρ' ἔειπεν, ἀκᾷ δ' ἀνταγόρευεν καὶ Πελίας· Ἕσομαι
τοῖος· ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας
ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαί-
νει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν ψυχὰν κομίξαι
Φρίξος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους
δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη

στρ. η'

ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων.
ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν φω-
νεῖ. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ,
εἰ μετάλλατόν τι· καὶ ὡς τάχος ὀτρύ-
νει με τεύχειν ναῦ πομπάν.
τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευέμεν ὄμνυμι προήκειν. καρτερός
ὅρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες οἱ μὲν κρίθεν·
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

ἀντ. η'

ὦρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον
φαινέμεν παντᾷ. τάχα δὲ Κρονίδαο
Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι

coniunctivo accepit Ahrens dial dor 133 cl παραφθαίηι K 346), ἀναστήῃ Hermann opp I 258 (quod recepit Bergk, 'nisi ἀναστῆσιν malis'), ἀναστάῃ quod dubitanter proposuit Georg Curtius Verb II² 81 defendit Wilh Schulze qu epp 431, 2 **156** ἀκᾷ δ' ἀγόρ. *PQ*, unde ἀκακᾷ δ' ἀγόρ.? cl Eust prooem 21 Bergk ἔσσομαι boni, ἔσομαι *I* c Mosch **157** τοιοῦτος vett (retinebat Bergk; cf ad O VII 49), corr Byz **160** ἐλθόντα Henr Stephanus (κελεύει με paraphr ex v 164 ut vid) **161** βαθύμαλον *BD* **162** ἐκ τῶν *B* βελῶν *E*, βουλέων *D* **163** φώνει (e paraphr ἔλεγε) recepit Bergk; at cf μεμάντευμαι . . . ὀτρύνει **164** μεταλλακτόν? Bergk⁴, καταλλακτόν ('numquid expiari posset') Herwerden studd 34; quanto gravius εἰ μετάλλατόν τι dubitantem deus ὡς τάχος τεύχειν ναῦ πομπάν iubet. De notione verbi ad O VI 62 et Hermann opp VII 141 με] σε *B* (non exprimit paraphr, sed cf ad 160), τετεύχειν? Mommsen, ὦτρυν' ὅσσα vel ὅσσ' ὦτρυνεν? Bergk **165** τέλεσσον boni, τέλεσον *I* c Mosch (*B*ᵛ). Cave καί τιν scribas, ne egregiam καί particulae vim infringas; de pron forma ad 270 **167** ἄμμι boni, ἄμμιν Mosch μάρτυρ *I* solus **169** αὐτὰρ Ambrr c plerisque Vatt, ἀτὰρ *DE* **170** ὄρνυεν boni omnes, ὦρνυεν Boeckhium secutus Bergk τᾶς ante ἐόντα inculcat *C*ᵃ, unde ἔταιοι? Bergk; ἐπόντα contra poetae usum Jurenka Wien Stud XV 28, ἰόντα? Christ, quasi procedat iam navigatio, quae vix adest **171** παντᾷ *GI*, παντᾶ (πάντᾳ *B*) rell

ἦλθον Ἀλκμάνας θ' ἑλικογλεφάρου Λή-
δας τε, δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμιγκτὰς ἀοιδᾶν πατήρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

ἐπ. η'

πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱ-
οὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον
τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἥβᾳ,
τὸν δ' Ἔρυτον. ταχέες
ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις ναιετάοντες ἔβαν,
καὶ γὰρ ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυ-
νεν βασιλεὺς ἀνέμων
Ζάταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν
νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοι-
σιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα

στρ. θ'

ναὸς Ἀργοῦς, μή τινα λειπόμενον

172 ἀλκμάνας *BD*, -μήνας rell; prll Π[37] θ' ἑλ. Ambrr, τ' ἑλ. *D*, τ' ἐλ. *BE* -βλεφάρου libri, ἑανογλεφ. Alcm parth 69, ad βλεφ- aberravit O III 12 Ambrosiana, P IX 24 Vaticana recensio, et hic et P VIII 68, N IV 39 utraque; cf etiam fr 123, 5, Eust prooem 16 (12, 9 Ab), hymn Ven 19, [Hes] theog 16. Dubitabat Boeckh n cr 467 'praesertim cum κ praecederet'; at cf δωδεκάγναμπτος, φοινικόκροκος, γλαυκόχροα κόσμον, βουπομπός 173 ᾗ Fα-θέντες ἀλκᾷ? Bergk, ἁλδήσκοντες Maur Schmidt CXXXIII, ἀμνασθέντες vel ἄς μνασθέντες ἀλκᾶς Herwerden studd 34, αἴν' ἐσθέντες Jurenka Zeitschr östr Gymn 1893; Humboldtos quam Hartungos sequi praestabit cl N IX 36 176 φορμικτὰς Vatt; prll Π[58] 178 χρυσόρραπις vett, corr Byz 179 κεχλαδότας *D* εὔρυτον libri c scholl, corr Er Schmid ex Ap Rh A 52 ταχέες δ' *C* c Vatt, ταχέως δ' *V*(*E*$^{b\,iii}$); ταχύτατα δὲ paraphr *BE*, ταχύτατοι δὲ *D* c dett; δ' eiecit Boeckh (cf kl Schr V 261; prll nostra p 9), retinuit Bergk, ταχέες edidit Mommsen; cf v 209, Aesch Pers 739, Soph Phil 1080 180 θέμεθλα *E* c Ambrr et interpoll, om *B*^{a}*DGPU*, περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος paraphr, nec vocabulum nec metrum attenuatum redolet interpolationem; θεμέθλοις Boeckh, πρὸς ὁρμὰν? Ty Mommsen, ταχέως δ' | ἀγχὶ Π. θεμέθλων v. ἔβαν | (καὶ γὰρ ... Βορέας) ἄνδρες πτ. ν. πεφρίκοντες ἄ. π.? Bergk 181 γελανεῖ libri (item O V 2, et γελανώσας Bacch V 80); prll Π[34] ἔντυνεν Ambrr, ἔντυε(ν) Vatt; cf Wilh Schulze qu epp 337 ss 182 ζήταν libri; prll Π[36] 183 πεφρικότας *D* (cf 179) 184 παμπληθῆ *DE* πόθον γ' Mosch; πρόσδαιεν Boeckh, ἡμιθέοις ἐν πόθον δαίεσκεν Hermann opp VII 141; cf append metr § 8^{b}

τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰ-
ὧνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
φάρμακον κάλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς ἄ-
λιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.
ἐς δ' Ἰαολκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
λέξατο πάντας ἐπαινήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων· ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

ἀντ. θ'

χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν
ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατὴρ Οὐρανιδᾶν ἐγ-
χειμέραυνον Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους
κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμους τ' ἐκάλει νύ-
κτας τε καὶ πόντου κελεύθους
ἄματά τ' εὔφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο Μοῖραν·
ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάυσε βροντᾶς αἴσιον
φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖ-
νες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔσταν θεοῦ σάμασιν
πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

ἐπ. θ'

ἐμβαλεῖν κώπαισι τεραςκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας·
εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.
σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
ἦλυθον· ἔνθ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἔσσαντ'
ἐνναλίου τέμενος,
φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων ὑπῆρχεν
καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.

186 μρὶ *B*, μητ(έ)ρὶ *CDV*, ματέρι *E* 188 δ' ἰωλκὸν vett, δὲ ἰωλκὸν Byz, δ' ἰαωλκὸν Er Schmid; prll Π^{42} κατέβαν *DE* ναυτῶν Ambrr et *PU* ἄωτον *E* 189 ἐπαινήσαις *B* solus, -σας rell 190 ὀρνίχεσσι κλάροισί τε *I*, ὀρνίχεσσιν ἐν κλ. Tricl, unde ὀρνίχεσσιν ἐν κλάροις τε? Boeckh θεοπρεπέων (ut videtur) *B* c dett et interpoll 195 ἀνέμων *PQ*, quod vulgo edunt; cf P IX 48 197 ἀντάνυσε C^{ac} 198 ἀπορρ. *BCE* 199 ἄμπλοον Coraes, prob Herwerden; cf ἀμπνέων τε πρίν τι φάμεν N VIII 19, ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα N VII 5 200 πειθ. vett, corr Byz 202 τραχ. Ambrr 203 ἀξείνου *BEV* paraphr, εὐξείνου *CD* Mosch 204 ποσειδᾶνος *B* ἐναλίου vett, εἰν. interpoll 205 ὑπῆρχε *C*; παρῆν σφιν? Bergk 206 βωμ. θεν. laudat Eust Il B p 309, 26 et E

ἐc δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι
δεcπόταν λίccοντο ναῶν,

στρ. ι′

cυνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔcαν Ζω-
αί, κυλινδέcκοντό τε κραιπνότεραι
ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων cτίχεc· ἀλλ' ἤ-
δη τελευτὰν κεῖνοc αὐταῖc
ἡμιθέων πλόοc ἄγαγεν. ἐc Φᾶcιν δ' ἔπειτεν
ἦλυθον, ἔνθα κελαινώπεccι Κόλχοιcιν βίαν
μεῖξαν Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. πότνια δ' ὀξυτάτων βελέων
ποικίλαν ἴυγγα τετράκναμον Οὐλυμπόθεν
ἐν ἁλύτῳ ζεύξαιca κύκλῳ

ἀντ. ι′

μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
πρῶτον ἀνθρώποιcι, λιτάc τ' ἐπαοιδὰc
ἐκδιδάcκηcεν cοφὸν Αἰcονίδαν·
ὄφρα Μηδείαc τοκέων ἀφέλοιτ' αἰ-
δῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλὰc αὐτάν
ἐν φραcὶ καιομέναν δονέοι μάcτιγι Πειθοῦc.
καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δείκνυεν πατρωΐων·

p 553, 27 λίθινον vett, corr Tricl (cuius recensio inde a v 207 usque ad V 117 periit in libris); prll Π^{95} **207** ἱέμενοι *BCE*, ἰέμενοι *D*[*V*?] c dett, quod edere solent post Er Schmid **209** δίδυμοι *B* c Ambrr; P II 9, III 72, IV 79, I VIII 17 in gen fem consentiunt libri ταχύτερον paraphr, unde κραιπνότερον interpolavit *I*, κραιπνόν $D^{b\,lit}$ **211—12** ἔπει(τ)εν ἦλυθον *GIU* (cf Zeitschr Gymnasialw 1897 Jahresberr 288), idem fere *CEV* (ἔπειτ' ἐνήλ. *CV*, ἔπειτ' ἐν ἦλ. *E*), ἔπειτ' ἀνήλ. *B* (recep Mommsen[2]; cf schol Germ p VI), ἔπειτ'/// ἦλυθον D^{lit}; ἔπειταν? Bergk; prll Π^{81} **212** κελαινώπες(c)ι vett, κελαινώποιcι *I*: κελανώπαιcι? Bergk; cf γλαυκῶπα 249, γλαυκῶπες O VI 45 et Lobeck ad Soph Ai v 955 **213** μίξαν libri, μῖξαν Schneidewin (Bergk) παρ' αὐτῷ τῷ ταχεῖ Αἰήτη (ταχεῖ om Boeckh, ταγῷ substituit Faehse, βα[cι]λεῖ Ty Mommsen, τραχεῖ Bergk) paraphr; in Pindaro παρ' αὐτώδει. πότνα δ'? Bergk, in libro vetusto ΑΙΕΤΑΙ.Α ΑΥΡΟΙ fuisse, inde παρ' αὔρῳ (τῷ ταχεῖ), denique παρ' αὐτῷ (τ. τ.) factum esse, Pindarum autem τ' ἀγαυρῷ scripsisse susp Maur Schmidt CV, τ' ἀγαυῷ Herwerden studd 35. Ego βίαν μεῖξαν intellego de ludis dictum, ut ἀέθλους τοὺc Φαίηκεc ἐπειρήcαντ' Ὀδυcῆoc, coram rege ipso (eiusque filia?), quae graviorum certaminum (224 ss) esset quasi quaedam prolusio ὠκυτάτων Vatt (rec Mommsen et Gildersleeve) **214** τετρακνάμον(ι) *C* et v l scholl, explosit Hermann ap Heyn ὀλυμπόθεν vett, corr Mosch **215** ζεύξαιca *B*, -ξαca rell **217** ἐκδιδάcκηcε(ν) *DGIU*, ἐδιδάcκηcε *B*, ἐκδιδάcκοιca *E*, διδάcκηcε Ambrr; ἐκδιδάcκει καί? Mommsen[2] **220** πατρώων vett, corr Byz

cὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώcαιc' ἀντίτομα cτερεᾶν ὀδυνᾶν
δῶκε χρίεcθαι. καταίνηcάν τε κοινὸν γάμον 395
γλυκὺν ἐν ἀλλάλοιcι μεῖξαι.

ἐπ. ι'

ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέccοιc ἄροτρον cκίμψατο
καὶ βόαc, οἳ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον 400
καιομένοιο πυρός,
χαλκέαιc δ' ὁπλαῖc ἀράccεcκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
τοὺc ἀγαγὼν ζεύγλᾳ πέλαccεν μοῦνοc. ὀρθὰc δ'
αὔλακαc ἐντανύcαιc 405
ἤλαυν', ἀναβωλακίαc δ' ὀρόγυιαν cχίζε νῶτον
γᾶc. ἔειπεν δ' ὧδε· Τοῦτ' ἔργον βαcιλεύc,
ὅcτιc ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελέcαιc
ἄφθιτον cτρωμνὰν ἀγέcθω, 410

cτρ. ια'

κῶαc αἰγλᾶεν χρυcέῳ θυcάνῳ.
ὣc ἄρ' αὐδάcαντοc ἀπὸ κροκόεν ῥί-
ψαιc Ἰάcων εἶμα θεῷ πίcυνοc
εἶχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμ-
φαρμάκου ξείναc ἐφετμαῖc, 415

221 -caιc' *B*, -cac' rell **223** ἐν om *C* μίξαι Ambrr c paraphr (μῖξαι Bergk), μίξειν Vatt, recep Ty Mommsen; de inf aor Osk Erdmann de P usu synt 59, *a promise as a vow takes the aorist of the future* Gildersleeve **225** Hesychii gl γενύων· τῶν παρειῶν non minus in h l quadrat quam in Eur Hel 1111; γενῦν Wilh Dindorf Aesch sept 122, idem in Sapph fr 44 coni de Wilamowitz Isyll 127 n (et -ύων propius ad -ῦν quam ad -ῶν accedere consentaneum est; prll Π^{56}, ad N VI 30), γνάθων quod scripserat Boeckh[1], sprevit idem[2] (kl Schr V 346), οἳ γενύων ξανθᾶν φλόγα πνεῦν Hermann opp VII 142, οἳ γ. ξ. ἄπο πνέον? Bergk **226** ἐπέξεον καὶ ἐπεχάραττον paraphr **227** τοὺc δ' *I* solus **228** ἀναβωλακίαc (idem in contextu libri optimi, ἀνὰ βωλακίαc *P*, ἀνὰ βωλακίαιc *E*) δὲ τῆc ἐν τῇ τμήcει τὰc (Lehrs, τοὺc vulgo) βώλουc ἄνω πεμπούcηc schol, ἀνὰ — ὀρόγ. 'in altitudinem ulnae' iung Boeckh (redarg Gildersleeve), ἀνὰ — cχίζε Dissen (si quidem ἀνὰ δὲ βωλακίαc scripsisset poeta), ἀνὰ βωλακίαc (= ἀνὰ βώλακαc cll χάραξ : χαρακίαc, μύρμηξ : μυρμηκίαc, ὄμφαξ : ὀμφακίαc) Bergk (prob Christ), ἤλαυν' ἀνὰ βώλακαc, ἐc δ' ὀρ. Hartung ('egregie' Herwerden studd 35); tueor adiectivum ἀναβωλάκιοc 'glebis contectus' (proleptice) cll ἀμφίαλοc πάρεδροc ὑπόπτερος cum formatione singulari ἐπωνύμιοc Ο X 78, P I 30 ὀργυί(ω)ᾶν libri, ὀρόγ. Hermann opp I 252, an ὀρέγυιαν?, formam affert testimonio nullo addito Steph Byz s v ἀγυιά (Herodn II 901, 35); sed ἑπτορόγυιοι legitur Sapph 98, 1 B^4; cf Io Schmidt KZ 32, 348 **229** ante βαcιλεύc distinxit ἔειπεν — βαcιλεύc iungens Bergk **230** τελέccαιc *B* c Ambrr, τελέ(c)cαc rell **232** κροκόεν *B*, κρόκεον rell ῥίψαιc *B* c Ambrr, -ψαc rell **233** αἰόλλει libri

σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκᾳ
ἔντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ
κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνης' ἐπιτακτὸν ἀνήρ
μέτρον. ἴυγξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει
δύναιν Αἰήτας ἀγασθείς.

ἀντ. ιαʹ

πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
ὦρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ νιν ποί-
ας ἔρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυ-
μαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν
ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι·
ἔλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεινόν γε πράξασθαι πόνον.
κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δράκοντος δ'
εἶχετο λαβροτατᾶν γενύων,
ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντερον ναῦν κράτει,
τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου.

et (cl v 27) scholl, ἐόλει imperf verbi ἐολέω Boeckh, impf verbi εἰλέω Buttmannn Lexil II 78, impf v ὀλέω (cl 'Hesych' ὀλ[α]εῖ· ἐνοχλεῖ) Hartung, plusquamperf stirp Fελ- (cl ἐόλητο Ap Rh Γ 471) plerique; αἰόλει retin Mommsen **234** σπασάμ. vett, corr *I* **234—35** βοέους Ambrr, βο. δης. ἀνάγκ. periit in *B*, βοέοις rell Vatt c paraphr (quem ἀνάγκας ἔντεσί τ' legisse putat Lehrs Pindarsch 136); δήσας *G*, δήσας $C^{i}D^{iit}EV^{i}$, δῆσεν B^{i} c Ambrr; ἐν ἀνάγκας E^{ac}, ἐν ἀνάγκαις (ι inserto) E^{pc}, ἀνάγκαις $(D^{ac}?)PQU$ (ταῖς τοῦ ζυγοῦ ἀνάγκαις paraphr), ἀνάγκας Ambrr et $B^{i}D^{pc}G$, ἀνάγκᾳ v l scholl (ὀρθῶς δὲ τὸ ἀνάγκας), c Hermanno opp VII 142 recep Bergk; βοέους δήσαις ἀνάγκαις ἔντεσί τ' αὐχένας Hartung, βοέοις δήσαις ἀνάγκαις ἔντεσιν ('ad aratrum') Ty Mommsen ἐμβάλλων *B*, ἐμβαλών *C(D)E* **236** ἐξεπόνης libri, ἐξεπόνας' Hermann opp I 259; prll Π^{21} **237** ἴυγξεν *U*, ἴυξ. vulgo; prll Π^{68} **238** δύναμιν *E* **239** ἔταροι (ἑταῖροι) vett, corr Mosch **240** μιν libri; prll Π^{79} ἔρεπτον libri c scholl, ἔριπτον Pauw (rec Boeckh[1]), ἔρεψαν? Boeckh n cr 470, ἔρεπτον tuetur Hermann ap Heyn 1817 et opp VII 142, confirmat Bacch IV 16 **243** ἥλπετο vulgo edunt c libris; prll Π^{89} πεπράξεσθαι Mosch, (γε) πράξεσθαι (= πραχθῆναι, cl gl *P*) Hermann opp VII 142 (Bergk); de subi om Erdmann 77 **244** λαβροτάταν (λαυρ- *E*) *BE* c Ambrr, -τάτων *D*; cas genet diserte testatur schol (λείπει δὲ ἡ ὑπό) monente Lehrsio Pindarsch 137; λαβροτατᾶν Hermann ap Heyn, κεῖτο γὰρ λόχμᾳ δράκων, τοῦ λείχετο λαβροτάταιν γενύοιν? Bergk, similiter, sed κεῖνο γὰρ λόχμᾳ δράκοντος λείχετο Herwerden Pindd 17, λαβροτάταις γένυσιν? Christ **245** πεντηκόντερον $(D^{ac}?)EG(P?)UV$ (c scholl *GU* teste Mommseno), quod recepi ut Ἐρχόμενος, Τρεφώνιος; cf Herwerden lap dial att testim p 67, Pindd 17, Meisterhans[3] 18 **246** τέλες(c)αν (ἐτέλ. *V*) libri, num plur exprimit paraphr, sing ut vulgatam lectionem commemorat schol, unde τέλεσεν recepit Mommsen πληγαὶ *BV*

μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα ἐπ. ιαʹ
γὰρ συνάπτει· καί τινα
οἶμον ἵσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις.
κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις ποικιλόνωτον ὄφιν,
ὠρκεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ,
τὰν Πελίαο φόνον·
ἔν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' ἐρυθρῷ
Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·
ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπέδει-
ξαν κρίσιν ἑσθᾶτος ἀμφίς,
καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς στρ. ιβʹ
σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀ-
κτῖνος ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
ἄμαρ ἢ νύκτες· τόθι γὰρ γένος Εὐφά-
μου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεί

250 ἀρκεσίλα om ῶ *I* solus, recepit Boeckh contradicente Hermanno opp VII 143; de crasi prll Π[37] αὐτῷ *C* (non *V*) e scholl (ἔνιοι); σὺν ἄὐτῳ? Heyne, σὺν αὐτᾷ μὰν Hermann 1798, συνευνατὰν barbare Thiersch, σὺν ᾧ τεθξεν Π. φ. Hartung, σὺν αὐώτῳ (praeeunte Heynio, 'cum vellere aureo')? Bergk[4], ⟨σφι⟩ συνναύταν vel σὺν ἅτᾳ Fᾷ Maur Schmidt ind Ien 1879, 10 (aliter idem Pind Ol p CVI), σύνευνον τ. Π. φ. Fennell, Μηδείᾳ σὺν αὐτᾷ Πελίαο ποθάν Bornemann phil Anz XIII 296. Et σὺν αὐτᾷ et τάν bene tuetur Boeckh n cr 470 probante Hermanno ap Heyn 1817; et videtur articulus appositioni additus facinus illud famosum posteriore tempore perpetratum egregie significare πελιαοφονον iunctim (de accentu dubitans) Didymus (divisisse vocabula Chaeridem testantur scholl) **251** περάτεσσι Hecker Philol V 445, ἐν τ' Ὠκεανῷ τενάγεσσι ('in vada inciderunt')? Bergk, πελάταισι (accolis) Jurenka Wien Studd XV 7 **252** λημνιᾶν Ambrr **253** ἐπεδείξαντο κρίσιν ἑσθᾶτος ἀμφίς libri et scholl (nisi quod γρ. ἀμφ[1]///? *C*[m], ἀμφὶ? c gl περὶ *C*[b], ἄμφω *M*); ἐπέδειξαν κρίσιν γ' Pauw, ἐπέδειξαν κρίσις (= κρίσιας) Hermann opp I 248, ἐπεδείξαντο κρῖμ' idem ap Heyn 1817, ἐπεδείξαντ' ἀγῶν' Boeckh, ἐπεδείξαντ' ἀκμὰν Kayser lect Pindd 52, ἐπεδείξαντο ἶν' idem Heidelb Jahrbb 1868, 42 (recep Christ), ἀέθλους ἐπέδειξαν κρίσιν τ' Hartung, ἐπέδειξαν βίαν (cl N XI 14) Oelschlaeger progr Schweinfurt 1858, complura proposuit Bossler de praep ap P usu 42, ἔνθ' ἀκμὰν γυίων ἀέθλοις ἐπέδειξαν κρίσι τ'? dubitanter Bergk, ἐπέδειξαν κρίσιν Fεσθᾶτος Heimer studd P 32; de mensura nott metr et prll Π[4-6], de verbi genere Π[93] **255** περ ἀρούραισι. (dist *BDGIV* c scholl ut vid) τ. ὀ. ἀκτῖνας (c scholl et paraphr; de stigme appositionem [quam probavit Friederichs Pind studd 33] significante Philol 54, 1895, 287[7]) ὄλβου (*BEV*, ὄλβον vitio *C*, ὄλβῳ *DGIU* c scholl et paraphr) δέξατο μ.; σπέρμ' (e scholl) ἀρούραις τ. ὀ. ἀκτῖνος restituit Hermann opp I 249, 'pessime' Mommseno arbitro, qui retenta ἀκτῖνας lectione πρῶτ ἀρούραις, postea μὰν ἀρ. maluit, σπεῖρ' ἀρ. τ. ὑμ. τ' ἀκτῖνας ὀλβώνδείξατο edidit Bergk[4]; cf ad 70 **256** νύκτες *B* c Ambrr, νυκτὸς *DE*(*C*[b]), νύκτας Mosch

τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μειχθέντες ἀνδρῶν
ἤθεσι τάν ποτε Καλλίσταν ἀπψκησαν χρόνῳ
νᾶσον· ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
260 σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
διανέμειν θεῖον Κυράνας

ἀντ. ιβ'

ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν· εἰ
γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
ἐξερείψειεν μεγάλας δρυός, αἰσχύ-
νῃ δέ οἱ θαητὸν εἶδος,
265 καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει δύστανον ἐν τείχεσιν,
ἐὸν ἐρημώσαισα χῶρον.

ἐπ. ιβ'

270 ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ τοι τιμᾷ φάος.

258 ἤθεσιν. ἄν (ἄν) libri, ἔν voluit Chaeris (rec Bergk), ἤθεσι τάν restituit Boeckh, ἄν (= ἀνά) Hermann opp VII 143, τὰν τότε? Bergk ἀπψκισαν *BV*; εἰς τὴν Καλλ. ἀπψκησαν paraphr **259** ἔνθα *E* **260** σὺν θεῷ e paraphr Mommsen et Bergk ἄστυ τε *I* solus (ex scholl), κἄστυ Dawes misc cr 100. Ἄστυ χρ. διανέμων θ. Κ. ὁ. μ. ἐφευρόμενος γνῶθι? Bergk, quem refutavit Friederichs Pindd St 35 **263** ὀξυτάτῳ Vatt **264** ss. ἐξερείψαι (ἐξερίψαι *BE* c Ambrr) κε — αἰσχύνη(ῃ) — ἐξίκηται — ἀμφέπει vett, ἐκκόψει (ἐκκόψειε *U*) — καταισχύνει — ἐπιγένηται ... paraphr; αἰσχύνοι scr Moschop probantibus plerisque, -ψειεν, -νοι, -κηται, -πῃ (hoc c Beckio) Thierschi (Act phill Mon I, 1812, 221), -ψαι κεν, -νοι, -κηται, -πει Boeckh (-ψῃ κεν, -νῃ? n cr 471), -ψαι μὲν (cetera c Moschopulo) Hermann opp IV 173. VII 143, ap Heyn 1817, -ψῇ κεν, -νῃ, -κηται, -πῃ Bergk[2], idem revocato -πει Mommsen, ἐξερείψῃ καμ μεγάλας Bergk[4], -ψῃ μὲν (cetera ut Bergk[2]) Christ, -ψῃ μέν, -νει, -κηται, -πει Breyer Anall P 26. Quid si in exemplo ficto a quo exorditur apologum proponens poeta optativum modum, deinde ad id quod necessario consequeretur pergens coniunctivum praeoptavit, tum in apodosi iudicium suum pronuntiavit indicativo, tum rursus (εἴ ποτε) ad severiorem modum se revocavit, denique miseram Damophili sui condicionem circumscribens omni quasi enuntiati subordinatione abiecta ad indicativi simplicitatem rediit? Ergo κεν soloecum removens cum Thierschio (et paraphr?) ἐξερείψειεν scribere satis habui; v interpp Herod I 53 **265** περὶ *B* (c Ambr?), περ' $Cp^{c}IP$, περ $D^{litt}E$ **267** δεσποσύνοισιν ('substantivi loco cum ἄλλοις iungendum')? Bergk **268** δύστηνον *E* solus (nam ᾱ est in B^{oc}) **269** ἐρημώσαισα *B*, -σασα *G*, -σασα rell **270** τέ τοι libri, τέ τοι scr monente Wilamowitzio (Herm XIV 194 n) cl Apoll adv 81, 25 R S sec usum Hom, cuius immemorem me prll II^{70} dubium haesisse pudet

χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν
ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σείσαι καὶ ἀφαυροτέροις· 485
ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖτις ἔσσαι δυσπαλὲς δὴ γίνεται, ἐξαπίνας
εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.
τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες. 490
τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
νας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

στρ. ιγ'

τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος
ῥῆμα πόρσυν'· ἄγγελον ἑσλὸν ἔφα τι-
μὰν μείζονα πράγματι παντὶ φέρειν· 495
αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρ-
θᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαιᾶν
Δαμοφίλου πραπίδων. κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος, 500
ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ,
ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός, 505
ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

ἀντ. ιγ'

οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
εὖ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δρά- 510
στας ὀπαδεῖ. φαντὶ δ' ἔμμεν
τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ

271 χεῖρα vett, corr Mosch βάλλοντα Ambrr τραῦμα *C* **272** φαυροτέροις Ambrr **273** αὖθις Ambrr Post, non ante ἐξαπίνας dist Hartung et Mommsen[1] ἐξοπίσω? Bergk, ἐξ ἀνίας? Christ (cf supra ad 154) **275** τούτων] plur num testantur scholl **278** πόρσαιν' Hartung; cf 151 ῥῆμα, πόρσυν' ἄγγελον ἑσλόν· δ φᾶ? Bergk, qui (c Maxim Sengebusch Hom diss I 168) negat respici O 207; sed cf Zeitschr Gymnasialw 1885 Jahresb 342 et Hiller Rh Mus 42, 1887, 330 μέγιστα (solito errore ex μεγιστᾶ) cod Townl schol O 207 **280** βάττου μέγαρον vett, corr Mosch δικαιᾶν *I*, δικαίαν *BC*, alii utrumque (cf etiam scholl) **281** Δαμόφιλον Beck, prob Madvig adv cr I, 1871, 187 (ut δικ. πραπ. esset gen causae), refutavit Lehrs Rh Mus 30, 1876, 93. De vv 281—83 parum callide disputat Herwerden Pindd 17 (studd 36) ἐν πράξει (πράξι certe debebat) νέος et κακᾶς γλ. φαεννὰν scribens **282** ἐγκύρσαις *B* c Ambrr, -σας rell **285** κοὐκ *QRU* ἐξερίζων *C* **288** ἀνιαρώτ. *CD* γιγνώσκοντ' *B*

ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ
προσπαλαίει νῦν γε πατρῴας ἀπὸ γᾶς ἀπό τε κτεάνων·
λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου

ἐπ. ιγ′

ἱστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν νοῦσον διαντλήσαις ποτέ
οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κράνᾳ συμποσίας ἐφέπων
θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς
δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἡσυχίᾳ θιγέμεν,
μήτ' ὢν τινι πῆμα πορών, ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν·
καί κε μυθήσαιθ', ὁποίαν, Ἀρκεσίλα,
εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων,
πρόσφατον Θήβᾳ ξενωθείς.

291 ἀφθίτους? Bergk (redarguit Mommsen) **293** διαντλήσαις *B*, -σας rell **294** κυράνᾳ *DG* **295** ἐκδιδόσθαι *E* πολλάκις c sequ coniungunt scholl (prob Ty Mommsen) **296** ἀσυχίᾳ Heyne **297** ἀπαθὴς δὲ libri, καὶ αὐτὸς δέ paraphr ut καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δέ exponit quod traditum est ὅσα τ' Ἀρκάσι O XIII 107; dubitavi tamen τε invehere, quod ut est elegantius, sic δέ gravius habetque admonitionis aliquid **298** μυθήσαιτο ποίαν Vatt ἀρκεσίλαε *E*, coi exponit paraphr, ὠρκεσίλα certe requirit Hermann opp VII 143 dativum (iam Triclinio commemoratum) praeoptans, Ἀρκεσίλα virgulis deletis tacite Christ[3], ut est ap P Αἰακοῦ et Ὀδυσσέος λόγος

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ

Strophae

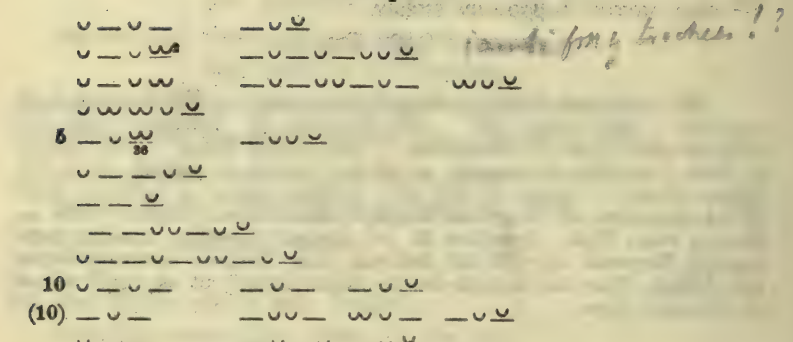

Epodi

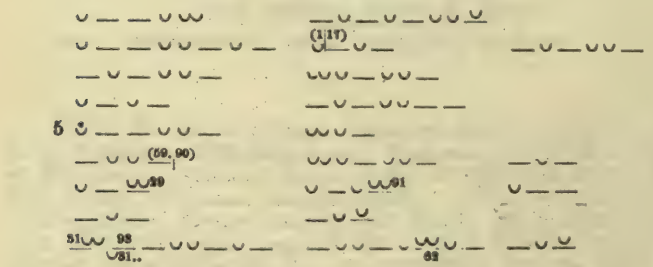

Str v 7 a sequentibus non separavit Boeckh (μναμήϊ' 49, μαντήϊον· τῷ Λακ. [μαντεῖον· ᾧ καὶ Λ. Christ[1]] 69, Καρνήϊ' 80, ῥανθεῖca [ῥανθεῖcαν ὕμνων Beck] 100), item, syllaba intercepta, (κλυτάν | αἰῶν' 6—7, ὀφθαλμοῖc cειην.? [ὄccοιc αἰδοι. Hartung] 18, ἄμειψ' [ἄμειψεν κοιλ. Hartung] 38, μναμεῖ' 49, μαντεῖον· τῷ Λακ. 69, Καρνεῖ' 80, ῥάνθεν [ῥανθὲν εἰ ἀκούει κλέος 101, πάνολβον 102 Hartung] 100, γλῶccαν θάρcος τε [φέρβε καὶ γλῶccαν, θάρcος δὲ Hartung] 111) Bergk[1]; separavit Hermann opp VII 157,

στρ. α'

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής,
ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ
βροτήσιος ἀνὴρ πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
πολύφιλον ἑπέταν.
ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
σύ τοί νιν κλυτᾶς
αἰῶνος
ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο
σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσεαι
ἕκατι χρυσαρμάτου Κάστορος·
εὐδίαν δὲ μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεάν
καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν.

ἀντ. α'

σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
φέροντι καὶ τὰν θεόδοτον δύναμιν.
σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·

propter incisionem octies, i e omnibus in strophis observatam, propter tertiam syllabam bis (69. 100) longam, propter distinctionem ter [quater] obviam (49. 69. [80]. 111); adde vocabula semper fere esse et soni gravissimi et magni ponderis (sunt enim αἰῶνος, ὀφθαλμός, ἀμεῖψεν, μναμεῖα, μαντεῖον, Καρνεῖε, βανθειcᾶν, γλῶccάν τε), quibus versum expleri poetam voluisse non improbabile esse videatur, praesertim cll °Ἐν ἀνδρῶν N VI in. Hermannum secutus est Bergk[4] (μναμῆον scribens [c Herm 1798] 49, μαντῆον 69). vv 8 et 9 coniungebat Bergk[4] (ὀπὸ βαθμίδων [suadente Boeckhio] 8, τῷ καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ ἐν Ἄργει τε καὶ Λακεδαίμονι 70, κώμων ὑπὸ χευμάτecc' 101, τανυπτέροις 112). vv 10 et 11 copulavit Boeckh[2] (γαρύοντ' [γαρυέται ἀπὸ Mommsen] 72). Contractionem singularem 36 removentes χειράρα | τε. τονος ἀγάλματ' Er Schmid, τεκτόνια δαίδαλ' Hermann opp VII 147, τεκτόνι' ἀγάλματ' Bergk[2]; item solutiones 2 ὀργᾷ Hermann VII 145, ἀρχᾷ? Bergk, 29 ἀφῖκται Hermann p 147, 31 ὑγρᾷ? Ty Mommsen Rh Mus IV 554, κράνᾳ Schwenck ib V 627.

Versuum numeri sunt Boeckhiani ed prioris, uncis inclusimus Boeckhianos posteriores a Ty Mommsen adoptatos.

3 ἑπάγῃ Hecker Phil V 440 **5** θεόμοιρ' libri, corr Er Schmid **6** σύ libri; prll Π[76] νυν *C*[ac]*E*, unde νῦν Boeckh[2] **8** μετανίcceαι Ambrr **10** εὐδίαν δὲ libri et scholl (ante δὲ dist *B*; cf Philol 54, 1895, 288); εὐδιανὸς Io Go Schneider in lex s v, εὐδίᾳ? Ty Mommsen, εὐδιάν' ὡς (quod esset εὐδιανὰ ὡς) Bergk ἐὰν (ἐὰν) Ambrr (cf P IX 105); τεᾶς et ἑστίας Wilamowitz per litt 1893; de accusativorum structura prll Π[98] **12** δέ τι Ambrr, δ' ἔτι Vatt, corr Mosch (Tricl IV 207 ss. V 1—117 periit) **13** θεόδοτ. fr 42, Hes opp 320 **14** ἐρχόμενος Drachmann Pindarfortolkn 1891, 300; de notione verbi ἔρχεσθαι (~ στείχειν) cf cum Naegelsbachium ad B 457, tum Pind N VII 69 (ἔρχομαι [non ἦλθον, ἔμολον, ἵκω] ἐννέπων); atque ut ἔρχεσθαι ἔς τι est advenire, ita ἔρχεσθαι ἔν τινι in-

15 τὸ μέν, ὅτι βασιλεύς
(15) ἐσσὶ μεγαλᾶν πολίων,
ἔχει συγγενῆς
ὀφθαλμός
18[b] αἰδοιότατον γέρας
τεᾷ τοῦτο μιγνύμενον φρενί·
20 μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
(20) εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλών
δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων,

ἐπ. α′

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω
Κυράνας γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
25 παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν,
φιλεῖν δὲ Κάρρωτον ἕξοχ' ἑταίρων·
(25) ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων

cedere. Ergo: 'te in iustitia incedentem magna circumvolat fortuna'; quae mihi quidem magis Pindarice videntur et dici et sentiri quam 'merito veniente fortuna regem circumdari' **17—19** Librorum lectionem confirmat paraphr; (συγγενὴς) δ' Ceporinus ('non inepte' iudice Hermanno; quamquam 'potius τε esse debebat', quod recep Christ[2]), συγγενές? Heyne (Rauchenstein comm I 12) (**18[b]**) αἰδοιέστατον libri c paraphr, corr Er Schmid; Bergk[1] Hartung Ahrens (kl Schr I 72) Goram (Phil XIV 247) Herwerden (studd 36) alii quae temptaverint exponere nihil attinet; post γέρας dist non pauci invito Hermanno. Locus obscurus; primum ambigitur quid sit συγγ. ὀφθ.: 'innatus virtutis splendor consecutus est hoc decus' (fere c Herm ap Heyn) Boeckh, 'gentile lumen est haec dignitas' ἐπεὶ pro ἔχει scr Hermann opp VII 146, vim propriam (c paraphr) docte tuentur Tafel (dilucidd spec I Tubingae 1819, 7; dilucidd 754 ss) et Drachmann (Pindarfortolkn 301); tum dubitant utrum a verbo ἔχει apodosin incipere dicant an parenthesin; denique utrum ὅτι (15) sit 'quia' (cl ὅτι 20) an verba insequentia γέρας τοῦτο quasi exponat (id quod praetulerim cum v d [cf ad P II 82] ap Boeckh expll 285). 'Ac primum quidem' inquit P 'quod rex es potentissimus, omni tempore sponte refert oculus tuus venerabilem hanc dignitatem in animo tuo penitus infixam' **22** δέδεξο *Düt* **23** τῷ edere solent; prll Π[82] μή σε vett, μή μιν Mosch, transp Er Schmid **24** κυράνα libri, ἡ Κυρήνη ἀνυμνουμένη paraphr, unde ἀειδομένη *CsFs* (placuit Mommseno); Κυράνᾳ Er Schmid, Κυράναν (ἀμφὶ) Bergk et Hartung eo discrepantes, quod ἀειδόμενον Hartung ad Arcesilaum, Bergk ad proverbium (Stob flor 44, 40 et 20) vel oraculum (Diod VIII 30) aliquod referebat (quorsum igitur ἀμφὶ κᾶπον?), Κυράνας proposui Jahrbb class Phil 1877, 24, quod scholiastam legisse puto partitivum an explicativum genetivum interpretaretur dubitantem; cf ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος O III 23 (41), ubi eadem fere veterum grammaticorum haesitatio, et prll Π[95] **26** δεῖ ... ὑπερτιθέμεν καὶ φιλεῖν· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ φίλει scholl, quod de lectione ac non de interpretatione dici ratus Bergk c Hermanno (ap Heyn) φίλει edidit c Boeckhio **27** ἐπιμηθέος libri, corr Heyne

ὀψινόου θυγατέρα Πρόφαcιν Βαττιδᾶν
ἀφίκετο δόμουc θεμιcκρεόντων·
ἀλλ᾽ ἀριcθάρματον
ὕδατι Κασταλίαc ξενω-
θεὶc γέραc ἀμφέβαλε τεαῖcιν κόμαιc,

cτρ. β′

ἀκηράτοιc ἀνίαιc
ποδαρκέων δωδεκάδρομον τέμενοc.
κατέκλαcε γὰρ ἐντέων cθένοc οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται
ὁπόcα χεριαρᾶν
τεκτόνων δαίδαλ᾽ ἄγων
Κριcαῖον λόφον
ἄμειψεν
38b ἐν κοιλόπεδον νάποc
θεοῦ· τό cφ᾽ ἔχει κυπαρίccινον
μέλαθρον ἀμφ᾽ ἀνδριάντι cχεδόν,
Κρῆτεc ὃν τοξοφόροι τέγεϊ Παρναccίῳ
καθέccαντο μονόδροπον φυτόν.

28 ὀψινόου (ὑψ. *C*[i]) libri et paraphr (Lehrs Pindarsch 44), ὀψι(ν)νοον *PQ* c schol 35, 2 βαττιαδᾶν vett, corr Mosch **29** θεμικρεόντων Hartung coll θεμίπλεκτοc all; θέμιc pro adverbio accepit formula τὸ μὴ θέμιc coll Hermann ad Soph OC 1189 (cf Danielsson ap Gust Meyer gr Gr[3] 412), θεμιcκρεόντων scripsit idem opp VII 147, ex θεμιcτ-κρέων nullo sono intercalari velut ἀοc-φόροc coartatum videtur **31** ξυνωθεὶc *B* **32** ἀκηράτοιcι Vatt ἀνίαιcι vett, corr Mosch **33** ποδαρκέων libri et paraphr (ποδαρκῶν [ἐπαρκῶν libri], τουτέcτι τὸ cτάδιον τοῖc ποcὶν ἐπαρκέcαc); ποταρκέων Io Go Schneider (improbante Boeckhio expll 286) δωδεκαδρόμων *E* c Ambrr ct paraphr, δυώδεκα δρόμων Vatt vulgo, δωδεκάδρομον (*G*[ac]?)*V*[s]; δώδεκ᾽ ἂν δρόμων τέμενοc Thiersch (rec Boeckh[2]), parum feliciter ποδαρκέων δώδεκα δρόμων τέμενοc (ἀμφέβαλε Κάρρωτοc) Hermann ap Heyn 1817, infelicius etiam τέμενοc ἀμφέβαλε γέραc construebat (verba ὕδ. Καcτ. ξεν. non curans) idem opp VII 147, δωδεκαδρόμων (scil [ἵππων] ποδαρκέων ἀνίαιc praeeunte Pauwio) πτάμενοc Hartung, δυωδεκάδρομον Bergk (de δυω- prll II[55]). Dativus ἀνίαιc desiderat participium; neque esse video quod displiceat in verbo ποδαρκέω cll ἐξαρκέω N I 32, O V 24, εὐτυχέω, θεοcεβέω all; tum δώδεκα δρόμων an δωδεκάδρομον scribas non multum interest: praetuli adiectivum cl O Π 50 **36** δαιδάλματ᾽ libri, corr Pauw; v nott metr **38** ἂν κοιλ. Rittershusius ap Er Schmid, probavit κρέμαται ἂν κ. νάποc iungens Hermann opp VII 148, similiter ἄμειψεν, ἐν κ. ν. θεῷ scribens Bergk **39** θεοῦ· καί cφ᾽ Kayser lect P 53, θεοῦ· τῷ cφ᾽ 'cui dicata' Rauchenstein comm I 13, θεοῦ τοί cφ᾽ Bergk[2], θεοῦ τέ cφ᾽ Hartung, θεοῦ δέ cφ᾽ Rauchenstein Jahrbb Phil 1858, 402, θεῷ· τοῦ cφ᾽ Bergk[4]; de dupl nominativo prll II[97] **41** παρναcίῳ *BE* **42** καθέc(c)αντο (καθέccαν|τὸ *IU*) μονόδροπον φυτὸν libri, καθίδρυcαν paraphr, μονόδροπον diserte testantur et scholl et paraphr

ἀντ. β′

(40) ἑκόντι τοίνυν πρέπει
νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.
45 Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἡὐκομοι φλέγοντι Χάριτες. 60
μακάριος, ὃς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
(45) λόγων φερτάτων
μναμεῖα·
49b ἐν τεσσαράκοντα γάρ 65
50 πετόντεσσιν ἀνιόχοις ὅλον
δίφρον κομίξαις ἀταρβεῖ φρενί,
ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν
ἀέθλων καὶ πατρωΐαν πόλιν. 70

ἐπ. β′

(50) πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὔτ' ἔσεται·
55 ὁ Βάττου δ' ἔπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων,
πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον 75
ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
λέοντες περὶ δείματι φύγον,

φυτόν non exprimentes; κάθεσσαν τῷ (scil θεῷ) Mingarelli ap Heyn, κάθεσσαν θεῷ Hermann opp I 249, κάθεσσάν τοι Ahlwardt, κ. τὸν μονόδροπον, φυτόν Boeckh, quod aut αὐτόφυτον dicendum aut virgula post μονοδρ. deleta scribendum fuisse statuit Hermann ap Heyn 1817 et opp VII 149, κ. τοῦ μονοδρόπου φυτοῦ Kayser lectt P 53, καθέσσαντο ξύλον μονόδρυον (contuleris ἄδρυα· πλοῖα μονόξυλα Hesych) Hartung, κάθεσσαν τοῦ (scil νάπους) μονόδροπον φυτόν Ty Mommsen, κάθεσσαν Fῷ (scil τέγει) coniecit, καθέσσανθ' ᾧ (= Fῷ) frustra monente Boeckhio n cr 476 edidit Bergk, κάθεσσαν τὸν (ut videtur) μονόδρυον (c Hartungo) τύπον Herwerden Pindd 19, studd 38. Quam Hermann praeteriens quasi protulerat medelam emendatione Boeckhiana emendata, ut facillimam recepit Schneidewin; at displicet genus verbi cll τέμενος ἔσσασθαι P IV 204 et ἐπὶ χώρας ἔσσαι 273, displicet pronomen; nam φυτόν pro participio accipiendum cl οὐκ ἀποδάμου τυχόντος P IV 5, ἐπακτὸς ἐλθών VI 10. Meliora dum inveniantur acquiesco metro variato 44 ἀντιάσαι laudat schol 33 47 μετὰ *BĒC*^{2} 49 μνημ. Vatt praeter *D*, -μήϊα *DEH*, -μήϊον *B* c Ambrr, utrumque *G*, plur num exprimit paraphr; v nott metr 50 πετόντ. *BD*, πεντόντ. *E*, πεσσόντ. *C*, πεπόντ. *V* ἀνιόχοισιν Ambrr 51 κομίξαις *B* c Ambrr, -ξας rell. Hoc versu finitur *C* (fol 176^{v}) 52 ἀγαθῶν Vatt, ἀγαυῶν *V*, ἐνδοξοτάτων paraphr, ἀγλαῶν Mosch (Bergk), ἀγαθέων Ty Mommsen (male cll P IX 71, N VI 35) 53 πατρῴαν vett, corr Mosch 54 ἔσεται *HI* Mosch, ἔσσ. vulgo 55 ἔμπας τὰ Ambrr ([*V*^{ac}?]*XE* Philol 56, 1897, 85) Mosch, ἔμπαντα (ἔμπαν τὰ) *V*^{ut} et apogr *W* c Vatt et scholl *BU*; prll Π^{71}; est autem adverbium concessiva notione (ὅμως) referendum ad τὰ καὶ τά (non 'et haec et illa', sed, cum pudore dictum ut P VII extr, 'varia') 57 ξείνοισι vett vulgo, ξέν. *X* Mosch 58 φεῦγον vett, aor testantur scholl et paraphr, corr Mosch

(55) γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν·
60 ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
θῆρας αἰνῷ φόβῳ,
ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν.

στρ. γ'

δ καὶ βαρειᾶν νόσων
(60) ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ νέμει,
65 πόρεν τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
ἀπόλεμον ἀγαγὼν
ἐς παπίδας εὐνομίαν,
μυχόν τ' ἀμφέπει
(65) μαντεῖον·
69b τῷ καὶ Λακεδαίμονι
70 ἐν Ἄργει τε καὶ Ζαθέᾳ Πύλῳ
ἔναισσεν ἀλκάεντας Ἡρακλέος
ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ' ἐμὸν γαρύει
ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,

ἀντ. γ'

(69) ὅθεν γεγενναμένοι
75 ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεῖδαι,
ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν·
πολύθυτον ἔρανον
ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεᾷ

60 δῶκεν Mosch **62** μαντευμάτων Herwerden studd 37 **69** μαντήϊον libri, μαντεῖον Hermann opp VII 152 **71** ἀλκᾶντας libri, corr Bergk, v prll II[42] **72** αἰγιμίου *E* γαρύετ' boni, γαρύατ' *G*, γαρύεντ' eidem fere libri dett qui ἦλθεν 52, τῷ ταμίᾳ 62 (prll p 7), γαρύεται *V*[1]; γαρύοιτ' Mosch; paraphr καυχᾶται εἶναι exponens legisse, non intellexisse γαρύει videtur, quod reposui suadente Wilamowitzio (p litt 1893), similiter γάρυέν (scil Apollo cl v 69) coniecerat Heyne; de tempore non est quod moneam peritos; de -εῖ perperam intellecto ad P X 4, τὸ δ' ἐμὸν κλέος iungebant Alexandrini et Byzantini, disiungebant Calliergus et Melanthon, iungebant rursus Er Schmid Heyne Boeckh (v nott metr) Hermann (opp VII 150), tum disiungere placuit Hermanno opp VIII 97 (γαρύειν) Bergkio (γαρύεν) all **73** τάπὸ violato metro, violata craseos lege Pind (I II 9) Heyne **74** κεκοιναμένοι Hermann opp VIII 98 **75** αἰγεῖδαι vett, corr Mosch **76** ἄγεν *EV* **77** πολ. ἔρ. *E* c Mosch, π. ἐς ἔρ. rell vett; verba c antecedentibus iungere videntur scholl vett, c sequentibus (in adn) Heyne, c antecedentibus rursus Boeckh et Hermann ap Heyn, recte denique cum sequentibus Hermann opp VIII 99 **78** ἀναδεξαμέναν Hermann opp VIII 97 **79—81** τεᾷ Καρνεί(ε) ἐν vett

(75) Καρνεῖε
80b ἐν δαιτὶ σεβίζομεν
Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν·
ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι· σὺν Ἑλένᾳ γὰρ μόλον, 110
καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

ἐπ. γ′

85 ἐν Ἄρει· τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως
(80) δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντές σφε δωροφόροι, 115
τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε ναυσὶ θοαῖς
ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων,
κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν, 120
90 εὐθύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις
(85) ἁλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
ἔμμεν ἱππόκροτον
σκυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρυ-
μνοῖς ἀγορᾶς ἔπι δίχα κεῖται θανών· 125

στρ. δ′

μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
95 ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.
(90) ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες ἄϊδαν 130

(c scholl), τεὰ Καρνεῖ(α) ἐν Mosch, τεᾷ Καρνήϊ(ε) ἐν Boeckh n cr 480, τεὰ Καρνεῖα | ἐν Hermann opp VII 157, τεᾷ Καρνεῖε | ἐν et infra c Pauwio σεβιζέμεν idem VIII 98, τεὰ Καρνεῖ' ἐν et ἀγακτιμένα πόλις Hartung, τεὰ Καρνήϊ' ἐν et (plaudente Bergkio) ἀν' εὐκτιμέναν πόλιν Schoemann opp IV 78, τεᾷ Καρνεῖε | c' ἐν et Κυράνας τ' Bergk. De loci difficillimi sententia (ἐμοὶ πατέρες, ἔρανον ἀναδεξάμενοι, σεβίζομεν) teneo quae disserui Wochenschr class Phil 1893, 705 ss 83 ἀντηνορίδαι *V* 84 εἶδον *DE* 85 τὸ δ' ἐλ. ἔθνος Graecos Batti socios intellegunt scholl et paraphr, Antenoridas (ut Τρῶας ἱπποδάμους) recte Heyne et Boeckh, Asbystas Libyas (Her IV 170) τόδ' ἐλ. ἔθνος· scribens Bergk. Vulgari opinioni (καὶ τέσσαρας ἵππους συζευγνύναι παρὰ Λιβύων οἱ Ἕλληνες μεμαθήκασιν Her IV 189; cf etiam Lysimachum Alexandrinum ex antiquioribus fabulis haurientem schol 108 et Studniczka Kyr 130) leniter obloqui videtur Pindarus Troianos substituens 86 δέχονται *D*; de temp recte ad ἔχοντι 82 provocant cl N IV 48; οἰχνέοντες] παραγίνονται δὲ μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων rectissime paraphr; οἰχνεῖν est transitivum ut fr 75, 5, ἐποίχεσθαι O III 40, ἐλθεῖν I II 48 σφε] τοὺς Ἀντήνορος παῖδας τεθνηκότας paraphr, unde ἄνδρας οἰχνέοντάς σφι (Graecos 'commeantes' sacrorum communione recipiunt Troiani) δωροφόρους Hartung, οἰχνέοντάς σφε (Troianos 'mortuos' pie colunt Graeci postea Aristotele duce ad hanc oram delati) Bergk, οἰχνέοντές σφι (Graeci advenae Troianis sese insinuantes) Drachmann Pindarfort 305 87 τοὺς δ' c Hómano Christ 88 βαθείας e scholl Bergk 89 κτίσεν τ' Mosch 90 εὐθύτονον e scholl Er Schmid 93 ἐπίδιχα libri, ἔπι δίχα Er Schmid; in scholl utrumque

βασιλέες ἱεροί
ἐντί, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν
δρόσῳ μαλθακᾷ
ῥανθεισᾶν
κώμων ὑπὸ χεύμασιν,
ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενί,
σφὸν ὄλβον υἱῷ τε κοινὰν χάριν
ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ· τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων
πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν,

ἀντ. δ'

ἔχοντα Πυθωνόθεν
τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
μέλος χαρίεν. ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί·
λεγόμενον ἐρέω·
κρέσσονα μὲν ἁλικίας
νόον φέρβεται
γλῶσσάν τε·
θάρσος δὲ τανύπτερος
ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο·
ἀγωνίας δ', ἔρκος οἷον, σθένος·

98 ss genetivum exhibent boni libri c scholl 132 (μεγάλαν Vatt ut v 16 *BE*), acc *U* (alii ^{pc}) c scholl 136 et Mosch **100** (κώμων) θ' vett (etiam *U*), om *X* c Mosch; videtur θ' antiquitus interpolatum ad genetivos ἀρετᾶν et κώμων copulandos; nam e recentioribus qui solus tuetur, ῥανθεῖσι κ. θ' ὑποχεύμασιν (ὑποχ. *D* et Mosch) ἄρ Heyn 1817, aut μεγάλαν δ' ἀρετάν | δρ. μ. | ῥανθεῖσαν | κ. θ' ὑποχ. opp VII 152, δρόσῳ et ὑποχ. iungens, Hermann hoc quidem vix cuiquam persuadebit; μεγάλα δ' ἀρετά | δρ. μ. | ῥανθεῖσα κ. Boeckh, de aliis cf nott metr **101** τοι Boeckh, που Hermann opp VII 152; prll Π^{78}. Post φρενί interpunxit distinctione ante ἀκούοντι sublata, 'ut μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν genetivi ab ἀκούοντι sint suspensi, et deinde per epexegesin addatur σφὸν ὄλβον κτλ' Bergk. Retinui distinctionem utramque, ut et ἀρετᾶν intellegeretur genetivus adverbialis et augeretur verborum ἀκούοντί ποι vis et verecundia **103** ἐνδέκοντ' (= εἰσδέχονται)? Bergk. Fateor me identidem dubitasse an υἱῷ in suspicionem vocandum esset, ἄστει potius exspectantem: nunc quod traditum est tenere placet. Nam ut ὁ Βάττου ille παλαιὸς ὄλβος τὰ καὶ τὰ νέμων hoc quoque decus cum 'filio' (cf O IX 14) Arcesilao videtur communicasse, ita proprium atque legitimum est Arcesilai regis victoris.

ὦ Ἀρκεσίλα paraphr 132 (*Iac*), Ἀρκεσίλαν paraphr 138 **107** χάριεν vett, corr *I* (Apoll adv 160, 22 RS, Herdn I 490, 29, Π 673, 10 L) αἰνέοντι libri, ἐπαινέοντι Mosch, κεῖνον, δν αἰν. συν., λεγ. ἐρέω. Bergk; de praep om prll p 10; 'proverbio' utitur P (πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο..., ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο... N 431, Π 808) **111** (θάρσος) τε vett, δ' αὖ Mosch, δὲ Schneidewin c scholl, distinctionem post γλ. τε restituerat Hermann opp VII 151 **112** ἔπλετ' Vatt **113** ἐν ταῖς ἀγωνίαις (vocabuli οἷον duas inter-

ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας,
πέφανταί θ' ἁρματηλάτας σοφός·

ἐπ. δ'

ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι,
τετόλμακε. θεός τέ οἱ τὸ νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύναμιν,
καὶ τὸ λοιπὸν ὁμοῖα, Κρονίδαι μάκαρες,
δοίητ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
ἔχειν, μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων
χειμερία κατὰ πνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
εὔχομαί νιν Ὀλυμπίᾳ
τοῦτο δόμεν γέρας ἔπι Βάττου γένει.

pretationes mire confundens) paraphr, unde ἀγωνίαις δ', ἔρκος οἷ', ὃν cθ. Bergk **114** ἐν δὲ Hartung π(ο)τηνὸς libri, corr Heyne **116** ὅσσαι vett, corr Mosch **117** (θεός) τε libri, γὰρ paraphr, δέ Hartung (recep Bergk⁴) νῦν γε Er Schmid · **118** λοιπὸν ὦ (ὦ *D*) Κρ. libri, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα ταὐτὰ χρόνον paraphr¹, καὶ εἰς τὸ μέλλον, ὦ Κρ., οὖν (hoc om *HU*) φηci paraphr² *B* Rom; ὦ πλεῖστα Mosch, ὑμεῖc γε Tricl, ἀεί γε Pauw, ἔπειτα Hermann ap Heyn, ὄπιcθε Boeckh, ὁμοῖα e paraphr¹ et τυχεῖν (scil αὐτῷ) **120** Hartung, ἅπαcι Rauchenstein Jahrbb 1858, 402, ὅc' ὧν κε (paraphr² abusus) coniecit, ὁποῖα 'qualiacunque' ed Ty Mommsen, similiter ὅc' ὧν cφι coniecit, ὁμῶc ἕ ed Bergk⁴ (ὁμῶc, μάκ. ὦ Κρ. scr idem²·³). Tu si memineris O XI 10 ὁμοίως ab aliquot codd (Ambrosiano-Parisinis) ὁμῶc ὧν reddi, a plerisque omitti, hic quoque notam aliquam tachygraphicam (Bast comm palaeogr 826, tab VI 17 [ὁμο0], Wattenbach Anl gr Palaeogr³ 116 [ὅμως, ὁμοίως], Gardthausen gr Palaeogr 255 [ὅμοιον]) parum intellectam esse ratus ὁμοῖα . . . ἔχειν (scil αὐτῷ διδοῖτε) reponere non dubitabis, de locutione cll P VIII 51 (ἀντία πράξει), O V 16 **119** δίδοτ' ἐπὶ Naber (Mnem 1884, 37) plaudente Herwerdeno studd 25, δίδοιτ'? Jak Wackernagel KZ 33, 30 **120** post ἔχειν plene dist Gilderslceve **121** χειμερίων? Bergk καταπνοὰ libri, diremit Bergk c Christio, et καθάπερ ὑπὸ φθινοπώρου πνοῆς τὰ φύλλα κεῖται ἐπὶ γῆς τῶν δένδρων paraphr δαμάζοι *PQ* χρόνον (= τὰ χρονιcθέντα) glossatoris esse nego, nisi forte e v 118 (τὸ λοιπόν) glossam huc delatam esse dicis; δαμ. χρόνῳ (scil τὴν δύναμιν)? Heyne, κατὰ πν. δνοπαλίζοι χλόαν (i e φύλλα) coni, κ. πν. δν. πότμον (βίον paraphr) ed Bergk, πελεμίζοι θρόνον (hoc quidem praeeunte Heckero Phil V 446) Herwerden studd 37. Ad formam δαμαλίζειν (Eur Hippol 231) tuendam recte πυκταλίζειν ἁρπαλίζειν conferunt **122** διός τε *V* **123** φιλίων *B* **124** τωὐτὸ Bergk; cf ταύταν χάριν O VIII 57, νόημα τοὔτο P VI 29 ἐπὶ libri, ἔπι cum Ὀλυμπίᾳ iungens Tricl, cum γένει vel etiam (hoc quidem recte) cum δόμεν Er Schmid, ἔτι Heyne, prob Hermann

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ

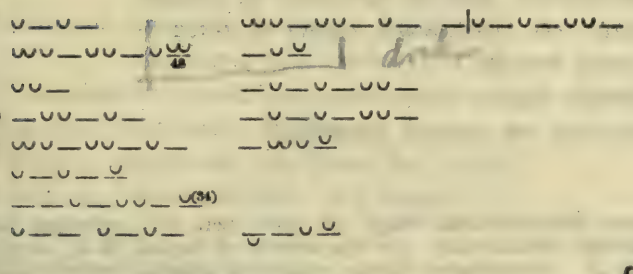

στρ. α′

'Ακούσατ'· ἢ γὰρ ἑλικώπιδος 'Αφροδί-
τας ἄρουραν ἢ Χαρίτων
ἀναπολίζομεν, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου
χθονὸς ἐς νάϊον προσοιχόμενοι·

Versus 1. 2 ut 'in re ambigua' diiungere maluit Boeckh, Bergk⁴ non modo 1. 2 (cf nott metr O III), sed etiam 3. 4 (Boe) rectius coniungi arbitrabatur (ἐναρίμβροτον? 30, πατρός? 39); vv 5. 6 (Boe) copulare in tanta diaereseos constantia nihil attinet, sed 7. 8 (Boe) nescio an rectius coniungantur

1 ἢ vulgo et traditur et editur, ἢ cum Moschopulo Dissen et Schneidewin 2 ἄρουραν, ἢ (anaphorice) Ed Boehmer 3 ἀναπολήσομεν Er Schmid, ἀναπολίσομεν? Bergk; cf τριπόλιστον οἶτον Soph Antig 858 (ubi τριπόλητον Dindorf) 4 ἐς ναὸν libri, idem exprimunt paraphr, tuebatur Tricl reliquis strophis fere mutatis; ἀέννaον ('unice verum') Hermann ap Heyn (recep Boeckh[1.2]), tum errore perspecto ἐς νάϊον idem ad Eur Ion 118. Obiter moneo scribendum esse 'Αθάναι τᾶι Προνάιαι in inscr Delph ap Ern Curtium Anecd nr 45 (Dittenberger Syll 189), Παλλὰς Προνάα c Hermanno Aesch Eum 21 (Callim fr 220), βωμοὺς προνάους (-νάους Hermann c codd) suppl 495 D; in attica saec V inscr CIA I 117, 6 — 140, 1 iota intercidisse passim, quam τὸ προνῆον et τὸν πρόνεων promiscue usurpari credere malim. Palmari Hermanni emendatione spreta misere desudabant Dissen (merito irridente Hermanno opp VI 287), Hartung, Ty Mommsen, Bergk; corrupitque Bergkii iudicium Mommsen, ut ἐς ναόν e gl voci ὀμφαλόν adscripta natum putaret,

Πυθιόνικος ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις
ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει
ἑτοῖμος ὕμνων
θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

στρ. β'

τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος, ἐπακτὸς ἐλ-
θὼν ἐριβρόμου νεφέλας
στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχούς
ἁλὸς ἄξοισι παμφόρῳ χεράδει
τυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ
πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
λόγοισι θνατῶν
εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

ac rursus Schneidewinum Bergk, ut νάϊον recte olim receptum abiceret prae invento futtili λάϊον. De iota abiecto cf δαχθείς 33 *B*, μάτρω(ϊ) θ' I VII 24 *D* παροιχόμενοι Dawes; videtur ἐς ὀμφαλὸν προσοιχόμενοι 'in umbilici sanctissimi regionem quasi accedentes' non minus eleganter dici, quam ἐς τὸν ὕπερθεν ἅλιον ἀνδιδοῖ ψυχάς fr 133 aut ἔνθα μήποτ' εἰς εὐνὴν πατρός τούτων πρόσειτι μηδέν Soph El 436 D^5 7 ἕτοιμος Vatt 9 v fr 321 10 οὐ Vatt ἐπακτὸς 'haud dubie mendosum' Bergk, quod persuasit Herwerdeno Pindd 18, studd 38 et Christio quod ipsi Bergkio non satis fecit ἐπακτὸς carminis contextu recipienti 12 ss ἄνεμος *BDV* (i e utriusque recensionis testes satis luculenti) c Byz, sed dissentit ἄνεμοι exhibens *E* c paraphr ἄξοισι vett (prll Π^{87}), ἄξοι Mosch, ἄξει (πρὸς τὸ ἄνεμος) Tricl πολυφόρῳ B^l e paraphr χεράδι vett, nisi quod χοιρ. D^a (P X 52), χαρ. *R* (casu); χεράδει σποδέων e Pindaro (v fr 327) EM 808, 42 et τὸ χέραδος Pindaricum diserte testatur schol Townl Φ 319 (cf κινεῖν χέραδος Sapph fr 114 B^4 et Alc fr in scholl Genev Φ 319 trad [I p 203 Nicole]); de Aristarchi et Apollonii veriloquiis Ahrens Beitr griech lat Etym 1879, 173 ss, Eug Horn Arist stud P 50, Arth Ludwich ind Königsberg 1896/97, 18; de vocalismo (διὰ τῶ χαράδεος tab Her I 60. 73) prll Π^{34} τυπτόμενοι Vatt Mosch c paraphr et scholio, τυπτόμενος *V* Tricl, unde quidnam fuerit in archetypo parum liquet; ἄνεμοι ... τυπτόμενοι ('illisi') Boeckh ('propulsantes' c scholl Ty Mommsen); sed sing num (ἄνεμος) quem exhibebat archetypon (de 'hiatu' ad O XIV 1) omnino retinendus, est enim vi collectiva, ut οὐ θεός, οὐ βροτός P III 30; τυπτόμενον (scil θησαυρόν) restituit Dawes misc cr 73 (ed 1827), θρυπτόμενον Pauw, κρυπτομένους (scil μυχούς maris ultra Herculis columnas alga aliisque plantis et sordibus obsiti) Hecker Phil V 446, κρυπτόμενον Bergk$^{3.4}$ (idem^4 χεράδει κασποδέων coniecit ex EM), τυπτομένους rursus Leutsch (ap Bergk^4), τυπτομένος Bury class rev VII 1893, 206; Dawesii lectionem post Hermannum receperunt plerique (in quibus Bergk^1) 15 κοινᾷ Ambrr 18 κρισαίαισιν ἐνὶ πτυχαῖσιν vett, corr Mosch, κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς Tricl ἀπαγγέλλει *BE*

στρ. γ′

σύ τοι σχεθών νιν ἐπὶ δεξιὰ χειρός, ὀρ-
θὰν ἄγεις ἐφημοσύναν,
τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ
Πηλεΐδᾳ παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
θεῶν σέβεσθαι·
ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

στρ. δ′

ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βια-
τὰς νόημα τοῦτο φέρων,
ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιόπων
Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς· ὁ δ' ἔφεπεν
κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσανίου δὲ γέροντος

19 σύ libri; prll Π[76] σχέθων libri et edd, σχεθών primus flagitavit Elmsley Eur Med 995 ('non ausus sum novare' Bergk) νῦν *B* solus (cf P V 6, IX 6), νυν Bergk[2.3.4] ad σχεθ. equos subaudiens, ergo 'perite aurigae officio functus', perperam laudato paraphr, a quo neque σχεθών νιν neque νυν exprimi perspexit Friederichs Pindd St 51 (τοι quod traditum est, τοίνυν exponit, ut N X 22 [39] et passim); tum σχεθών i q εὖ σχεθών περὶ τέρμα (Ψ 465) esse voluit Bergk, σχεθών χειρός iungebant Herm ap Heyn et Boeckh νιν πατέρα ἐπιδέξια πατρός interpretati, vituperavitque Boeckh lect Ambr ἐπὶ δεξιά, oboedientibus ad unum omnibus, fere coll nescio quo pacto ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα ε 277, νιν τὴν νίκην recte (nisi quod deae personam sensim induit Νίκα tamquam παραβάτις aut παραστάτις), tum mire 'dexteritate manus' Dissen, νιν τὴν ἐφημοσύνην Heimsoeth add corr 4. 38, Wiederherst Dram Aesch 385 **21** τάν vett c paraphr, τό Tricl, τά Er Schmid (Bergk), ὄρεσι τάν ποτε φαντί Dawes miscc cr 74 (ed 1827), quo recepto vitaveris productionem metricam a Pind fortasse alienam; de pron num plur cf οἷα Pind P I 73, III 18 (cl II 75), τά Her II 51 (ἱερόν τινα λόγον, τά) μεγαλοσθενῆ Bergk; sed quanto esset praepotentior adulescens tanto videbatur magis indigere illius cohortationis **23** μὲν] δὲ Ambrr **24** βαρυοπᾶν *E*, βαρυόπᾶν *B* **25** θεὸν *B* solus, tuebatur Friederichs Pindd St 52 **26** αὐτᾶς? Bergk[4], τακτᾶς Herwerden studd 37 **28** ἐγένετο vett, corr Tricl **29** τρέφων Herwerden studd 38, ut δεῖμα τρέφουσαν flagitabat Casaubon Soph Trach 108 et φέρειν γλῶσσαν dici posse negabat Cobet Mnem IX 1860, 116; cf P IV 102 **30** ἐναριμβρότων Tricl **31** ἀμμείνας vett, ἀναμείνας Tricl, ἀναμείναις Boeckh **32** νεστόρεον (epice) vett, corr Byz **33** δαχθείς *B* solus

δονηθεῖca φρὴν βόαce παῖδα ὅν,

στρ. ε′

χαμαιπετὲc δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐ-
τοῦ μένων ὁ θεῖος ἀνήρ
πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός,
ἐδόκηcέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ
ὁπλοτέροιcιν ἔργον πελώριον τελέcαις
ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦcιν ἔμμεν πρὸc ἀρετάν.
τὰ μὲν παρίκει·
τῶν νῦν δὲ καὶ Θρacύβουλοc
πατρῴαν μάλιcτα πρὸc cτάθμαν ἔβα,

στρ. ς′

πάτρῳ τ' ἐπερχόμενοc ἀγλαΐαν ἅπα-
cαν. νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει,
ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἧβαν δρέπων,

36 δονaθεῖca Tricl et edd ante Schneidewinum **37** ἀπέριψεν αὐτοῦ libri, τὸν λόγον αὐτοῦ ἔρριψεν paraphr, quasi αὐτοῦ fuisset, quod ediderunt Oxonienses c Calliergo; αὐτοῦ μένων δ' proposuit Heyne omnibus plaudentibus praeter Mommsenum(1.)[2], qui utrum cum paraphr fecerit an οὐκ ἀπέριψεν ad insequentis sententiae subiectum rettulerit (cl P IV 36, ἀπέριψεν interpretatus ut ἀπορρίψουcαν ἀπηγγελλόμην Soph El 1018) parum liquet. Est χαμαιπετὲc ἔποc ἀπορρῖψαι loquentis, non audientis (cf O IX 12), ἀπορρῖψαι autem (Herod I 153, VI 69) idem fere valet quod ἐκβαλεῖν P II 81; αὐτοῦ a posterioribus P carminibus alienum esse recte monuit Mommsen **38** (μένων) δ' libri (δὲ, om ὁ, *DG*), δ' eiecit Bergk, in ed IV dubitans propter v 44; aptius certe παῖδ' ἔρατον ⟨δ'⟩ O X 99 contulisset. Sed arridet hoc loco asyndeton **40** ἐδόκηcέ τε libri, corr Hermann γενεᾷ ὁπλοτέρουc posteros vel propter τῶν πάλαι intellege cl Theocr XVI 45 **43** παρίκει *D* all **44** τῶν δὲ νῦν vett, corr Byz **46** πάτρωι vett (excepto *B*), unde πάτρωῖ τ' ἐρχ. interpolavit Tricl ἀγλαΐαν (τ' ἀγλ. *E*) ἔδειξεν | ἅπαcαν (ὥπαcαν? *R*; cf O XIII 14) vett, ἔδειξεν non legisse paraphr (ἐπερχόμενοc πρὸc τὴν τοῦ θείου ἀγλαΐαν) manifestum est καὶ κατὰ τὸν κόcμον ἴcον ἑαυτὸν ἀπέδειξεν e suo addentem; ἅπαcαν (non expressum a paraphr vet) expunxerunt Byz, ἔδειξεν interpolatum esse (cf O XIII 75, N IV 83) perspexit Bergk[3], ἔνειξεν (om ἅπαcαν) coni idem[4], πᾶcάν τ' ἐπερχ. ἀγλ. ἔδ. Hartung, ὁμάν τ' ἐπ. ἀγλ. ἔδ.? Ty Mommsen, ἀγλαΐᾶν ἅπαcᾶν (scil πρὸc cταθμάν) Maur Schmidt CVII; versuum initia proxima πατρῴαν et πάτρῳ displicebant Mommseno, Pindaro non minus videntur placuisse quam πολλὰ μὲν et πολλὰ δὲ N XI 6. 7, τρὶc μὲν et τρὶc δὲ N X 27. 28, nisi quod accessit lusus quidam a patre ad patruum transsiliendi. Recte Bergk[3]: 'omne patrui decus imitans'; de participii constructione cf ad P I 70 **47—48** νόῳ] πόνῳ? Maur Schmidt CVII ἄγειν *D* solus διέπων *E* πλοῦτον, ἄγων et ἧβαν, δρέπει, cοφίαν Bergk ἧβαν] testatur schol Aristid p 54 D, ὕβριν (errore) Eust prooem c 12 [p 10, 14 Ab], ἀυατὰν Hermann opp VII 154, quem refutavit Kayser ἑπέταν proponens lectt P 56, Wien Jahrbb Litt 1844, 107, ἀπό νιν δρέπων (scil πλοῦτον) Rauchenstein comm I 15, ὑπεράφανον ἀκμὰν Ty Mommsen Rh Mus IV 546, ὑπεράφανον ὕβριν Heimsoeth indir Überlief Aesch 131

σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
τίν τ' Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς †πάσαις ὃς ἱππείαν ἔσοδον,
μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδάν, προσέχεται.
γλυκεῖα δὲ φρήν
καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

49 πτυχαῖσι Leutsch Philol 39, 395 **50** τίν δ' *I*, 'non male' Boeckhio iudice Ἐλάιχθον? huc trahentes Eust pr c 16 (12, 8 Ab) Schneidewin, Bergk all. Sequitur locus conclamatus: ὀργαῖς πάσαις ὃς (ὅσον *B*) ἱππείαν ἔσοδον (ἐς ὁδόν V^3) vett, num plur (ἱππικὰς ἁμίλλας) videtur exponere paraphr, εὑρές θ' ὃς (e paraphr) Mosch, ὀργαῖς ἐς (ταῖς ὁρμαῖς exponens) Tricl. Adiectivi formam ἵππιος restituit Hermann probantibus plerisque; prll Π^{50}. Ceterum cum Mosch fecerunt non pauci: ὅσθ' εὗρες ἱππίαν ἔσοδον Boeckh n cr 485, ἅς θ' (καὶ ταῖς ....ἅς) εὗρες -ας -ους Heimsoeth indir Über Aesch 7. 186, idem, sed ἅς scr Ty Mommsen, ὃς θῆκας -αν -ον? Bergk^2, ὅστ' οὗρος -ὰν -ων? Bergk^4, temere omnes vett libr lectione ὀργαῖς πάσαις relicta infelicis paraphraseos subsidia amplexi. Triclinianam lectionem receperunt (ὀργαῖς = 'suopte ingenio ductus') Hermann ap Heyn et (ἱππ. ἔσοδ. 'aditum ad equestria studia ludosque' cll P V 116) Boeckh, ὀργᾷς ὃς ἱππίαν ἐς ὁδόν Bergk^1, ὁρμᾷς ὃς ἱππίαν ἐς ὁδόν Rauchenstein Zeitschr Alterthumsw 1845 Supplem p 68, idem, sed ἱππείας (τέχνης) Hartung, ὀργαὶς (ab ὄργαμι; sed cf prll Π^{64}) πρὸς ἱππίαν ἔσοδον? Bergk^3, ὀργᾷς ὃς (haec quidem e Bergkio^1) ἱππειᾶν ἐσόδων Maur Schmidt et Christ$^{1.2}$ proposuerunt, proposita reiecit Schmidt ὀργαῖς ('summopere'), ὃς ἱππείαν ἔσοδον μ. ἀδ. ν. ποτεῖδες, πρ. coniciens p XCV. Locus procul dubio graviter corruptus: τίν τ', ἐλέλιχθον· ὦ δέσποθ' ἱππιᾶν ἐσόδων conieceris (ΩΔΑΙCΠΟΘ; de αι et ε confusis prll p 8, de ΠΠ [i e nominis Δεσπ. signo] parum intellecto Bast comm palaeogr 797. 755, Gardthausen gr Palaeogr 255 et infra Pind N III 58) cll δεσπόταν ναῶν P IV 207, O VI 103, Ἰσθμοῦ I VI 5 et de interiectione μεγαλοπόλιες ὦ Cyp. P II 1, μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, Ὀλυμπία, δέσποιν' ἀλαθείας O VIII 1; ἐσόδων parum recte interpretantur e Boeckhio cl ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι P V 116, intellego ἵππων εἰς τὸν δρόμον εἰσόδους καὶ ἐλάσεις, velut de Oreste auriga εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα dici fingit Soph nobilissimo loco El 700; cf Zeitschr Gymnasialw 1897 Jahresberr 287 **51** ἄδοντι (ἄδ. *E*) vett, corr Byz; prll Π^9 ποσιδᾶν *E*, ποσειδᾶν libri vulgo et edd προσέρχεται libri vulgo, corr Er Schmid

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩΙ

ΤΕΘΡΙΠΠΩΙ

Strophae

— — ⏑ — ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ — —
⏑ — ⏑⏑ — — ⏑ — ⏓ — ⏑ — ⏑ ⏑ —
— — ⏑ — —
— — ⏑ ⏑ — ⏒
5 ⏑ — ⏑⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — | — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏒
(7) ⏑ ⏑⏑ — ⏑ ⏒
⏓ ⏑⏑ ⏑ — ⏒

Epodus

— ⏑ — ⏑ ⏑ — — ⏑ — ⏑ ⏑ —
⏑ — — — ⏑ — | — — ⏑ ⏑ — ⏑ —
⏑⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —
3ᵇ 4ᵃ) ⏑⏑ ⏑ — ⏑ | — ⏑ ⏑ —
5 — — ⏑ — ⏑ — ⏑ ⏑ —
(5) — — ⏑ — — ⏑ ⏑ —
⏑ — ⏑ ⏑ — —

στρ.

Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι
προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ
κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
ἵπποισι βαλέσθαι.
5 ἐπεὶ τίνα πάτραν, τίνα οἶ-
κον ναίων ὀνυμάξεαι 5

Str vv 3. 4 separari elegantius duxit Boeckh praesertim cl str v 8, vereor ut recte. 5ᵃᵇ (5. 6 Boeckhii) coniunxit Bergk; de spondeo cf N II 4. In epodo sex versus effecit Boeckh, a quo discessit Henr Schmidt duos versus ultimos coniungens, Fel Vogt diss Argent IV 231 verba φαντί γε μάν (4ᵃ Boe) ad antecedentia trahens, Christ² v 2 dirimens, 3 + 4 (Boe) tripartito dividens, utrumque ille traditam colometriam secutus.

2 ἐρισθενεῖ Tricl 4 ἵπποις vett, correxit Tricl 5 τίνα τ' οἶκον libri, nisi quod τίν' οἶκον $D^{cl}G^{l}$, τίνα δ' οἶκον unus e dett (*P*), quod pla-

7 ἐπιφανέστερον
Ἑλλάδι πυθέσθαι;

ἀντ.

πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
10 Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἄπολλον, οἳ τεὸν πρόδομον 10

cuit Bergkio[1]; τίνα οἶκον Boeckh ναίων libri, idem legit Apollonius (sec codd *DG*, Didymus sec cett) οὐκ ἐξ ἀκοῆς ἀκηκοώς, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι interpretatus, alii legebant ναίοντ(α), τ' ἀίων (= ἀκούων), αἰῶν(ι); et ναίοντ(α) defendebant Hermann, Boeckh, ille ναιόμενον exponens (passive), hic habitatorem (= schol § 2) ὀνυμάξαι *BDE*[1]*V*, -μάξω *E* Mosch (-ζω *E*[ac]), -μάξομαι Tricl c parte scholl vett. Traditae lectionis ναίων interpretatio in scholiis tradita cum plerisque satisfacere non videretur, alii alia proposuerunt: μαίων (i e μώμενος) Pauw, κλείων (κλέονται I V 27) Thiersch, λαῶν (vel θνατῶν) Schneidewin, αἰνέων Kayser Wien Jahrbb 105 (1844) 102, ὑμῶν Wölfflin Philol VII (1852) 210, ἔργοις Rauchenstein Jahrbb class Phil 71 (1855) 280, νικῶντ' id ibid 83 (1861) 39, αἰᾶν (i e γαιάων) Mommsen, δαίων (i e φλέγων) Maur Schmidt p CVIII, δίων (olim δήων = quaerens) Bergk Jahrbb 99 (1869) 182[n]; χαιῶν (bonorum, ex Hesychio) Röhl ibid 111 (1875) 608, χάων rursus M Schmidt ind lcn 1879 p 4, τῶν νῦν Hiller (in schedis relictis 1891) cll O I 105, P VI 44; ναίων eiciebat (ut νῖκαι v 14) Bergk[2] ὀνυμάξαι plerique c Tricl corrigunt in ὀνυμάξομαι, perperam, id quod primus perspexit Hartung cll media verbi forma Soph OR 1021; ὀνυμάξεαι (servato ναίων opinor) cuni Boeckh, ὀνυμάξομεν Rauchenstein Jahrbb 83, 39, (ναίων) ὀνυμάξομαι = ὀνομασθήσομαι accipiebat Ty Mommsen, v. ὀνυμάξομαι = ὀνυμάξεταί τις Fennell. Quod Boeckh dubitanter proposuit nullo quantum scio probante, egregie inventum censeo: 'quam patriam, quam domum tenens tuam dixeris clariorem apud Graecos fama?' 9 πολίεσσι *V*, quod fuerunt qui reciperent μεγαλοπτ. scribentes v 1, πόλεσιν *E*, πολίεσσιν rell vett, corr Byz ὁ λόγος Vatt, om artic *V* et Byz 10 ἐρεχθέως *DE* c dett, quod ut tueretur προοίμιόν τ' v 2 Tricl Ἀπόλλων (ft recte) Mosch τεόν τε δόμον Vatt, τὲ (= τεὸν) δ. *V*, τεόν γε δ. Mosch (Boeckh); τεὸν δόμον ἐν vv 2. 3 iungens Hartung, τεὸν μέγαρον Rauchenstein Jahrbb 83 (1861) 40, τεὸν δόμον et v 2 γενεᾷ? Ty Mommsen, τεὸν τέμενος (quo vocabulo utitur Philochorus ap schol) Bergk[4]. τεόν attingere nemo audebit, δόμον tutatus est Wilamowitz Arist u Athen II 327, πρόδομον scripsi cll τὰ ἔμπροσθεν Herod V 62, πρόδομος· προστάς, προστῷον Hesych; de praepositionis compendio aut male aut omnino non intellecto cf P I 26, IV 271, IX 62; nam προ : τε secundum recentiorum rationem a Bastio (p 838) observatam confusa esse ideo minus crediderim, quod antiquius mendum videtur esse (οἶκον paraphr). En delphici templi εὐτειχὲς πρόθυρον θαλάμου et πρόσωπον τηλαυγές. Vaticana lectio οἳ ... τε ('quippe qui') quamvis videri possit ad sententiam loci esse accommodata, particulae tamen traiectione inaudita (nam εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι v 238 de vitio suspectum) damnatur. Retinuit οἳ ... τε Er Schmid restrictionem inesse ratus ('eorum Atheniensium, qui'), pessime, hoc praesertim loco. Nam quod fecerunt olim Alcmeonidae, Atheniensibus scilicet Pythiae gratiam conciliantes, Athenienses ut liberarentur, id si non populo (τῷ δήμῳ, τῷ λάβρῳ στρατῷ), at tamen nobilitati Atheniensium (Ἐρεχθέος ἀστῶν, cf Κάδμου στρατῷ I I 11, N I 61—61) condonat poeta, modesto quodam silentio usus, quasi nihil amplius illi fecissent, quam quod 'Erechthidarum' quivis facere potuisse videretur. 'Verum cum

Πυθῶνι δίᾳ
θαητὸν ἔτευξαν.
ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθ-
μοῖ νῖκαι, μία δ' ἐκπρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπιάς,
δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

ἐπ.

ὦ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων.
νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
φθόνον ἀμειβόμενον
τὰ καλὰ ἔρτα. φαντί γε μάν
(20) οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν
θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

tacet, clamat Pindarus, nec sine leni quadam acrimonia videntur verba πάτραν — ναίων v 5 dici coram exsule: 'ergo qui quae praeclare fecerunt non tam suo quam patriae nomine fecisse videri se voluut, eos carere patria?' Haec est summa 'prooemii', cuius pessum dabitur elegantia, si coniunctis vv 10—13 primum (τε) urbis, deinde (δὲ) gentis gloriam illustrari putaveris cum Kaysero (Wiener Jahrbb Litt 105, 110)

14 νῖκαι fuit cum expungendum censeret Bergk (v supra ad 5) 15 Ὀλυμπίας vett, Ὀλυμπιάς Tricl (idem coni Wesseling ad Herod VI 70) 16 δοιὼ ἀπὸ Tricl 17 ὑμῶν tres libri dett (e scholl), placuit Hartungo 18 εὐπραγίᾳ? Bergk χαίρω τι (vel τί) boni libri (ἔν τινι exponit Aristarchus), χαίρω· τι (vel τί) *EpcIP* c Tricl, χαίρω τε Hartung, τί δὲ τόδ' Rauchenstein Jahrbb 83, 40. Loci interpretationem contra Boeckhium stabilivit Hermann opp VII 155 21 πὰρ μονίμαν *D* all παρμενέμεν θάλλοισαν τ' εὐδ. (et sententiae(?) et metri(?) gratia) Hartung

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ

Strophae

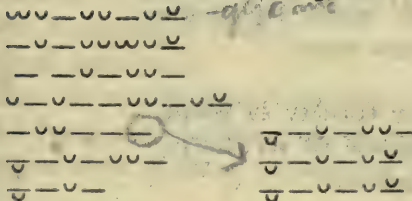

Epodi

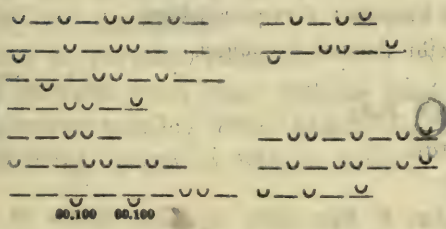

στρ. α′

Φιλόφρον Ἡσυχία, Δίκας
ὦ μεγιστόπολι θύγατερ,

Str v 5 syllaba 6 quinquies vel sexies brevis traditur: 32 (κνίξη malui). 45. 52. (65?). 72, quae facile corrigas, denique 92 (ubi μέρμηραν emendabat Hermann). De ep v 2 syllaba 3 vide ad 96. Membrum Reizianum (de quo nott metr P X) δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ 4 (3^b), quod incuria in ed mai seorsum expressum esse doluit Boeckh n cr 488, sine ulla dubitatione segregavi cll O IX str vv 3—8. Versus ultimi syll tertiam semper brevem esse voluit Er Schmid (πόᾳ [ποΐᾳ Bergk] 20, Θήβαις υἱοὺς 40, τρῖτταις [τρίταις Pauw; νικᾷς (hoc e Hartungo), τρὶς ἅς (= ἕως) Bergk⁴] 80), semper longam, ut trochaei semanti evaderent subsequente 'anacrusi' longa, Hermann, cuius emendationes videantur opp VII 158—160.

1 ἡσυχία libri, Ἀσυχία Bergk e Heynio

βουλᾶν τε καὶ πολέμων
ἔχοισα κλαῖδας ὑπερτάτας
Πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει δέκευ.
τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
ἐπίσταται καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ·

ἀντ. α′

τὺ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον
καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
τραχεῖα δυσμενέων
ὑπαντιάξαισα κράτει τιθεῖς
ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν
παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
ἑκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι.

ἐπ. α′

βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ.
Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὔ νιν ἄλυξεν,
οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ
τόξοισί τ' Ἀπόλλωνος· ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρραθεν ἐστεφανωμένον
υἱὸν ποίᾳ Παρναssίδι Δωριεῖ τε κώμῳ.

στρ. β′

ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκάς
ἃ δικαιόπολις ἀρεταῖς
κλεινᾶισιν Αἰακιδᾶν
θιγοῖσα νᾶσος· τελέαν δ' ἔχει
δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται
νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς

4 κλᾶδας *B* 6 ἔρξαι *E*, ἄρξαι *V* (cf P I 34) ὅπως *B* solus 11 -ξαισα *B*, -ξασα rell κρατι legit aut intellexit paraphr τιθεῖς (-εῖς' *BD*) libri et edd, nisi quod τίθεις (c Ahrensio dial dor 312) Bergk[3], τίθης? Christ 12 λάθεν Matthiae miscc philol II 11 (obss cr 39), recepit Bergk, prob Herwerden Pindd 19; male, propter 15—17; de μάθεν ad P II 72 14 εἰς δόμον *Gγρ* φέρει *V*[i]; cf ad O XI 4 15 βίᾳ Heyne (*Z*) 16 ἑκατοντοκάρανος *B*, -τακάρανος *E* (*DV*), corr Er Schmid μιν libri; prll Π[70] ἄλεξεν (vitio an foeda interpolatione?) *I* 20 παρναcίῃ libri, eleganter corr Boeckh; de cc prll Π[59] 21 ἔπεσε libri (οὐχὶ ἔπετε *Pm*); prll Π[92] 24 θίγοισα (-ουσα *E*) libri, corr Buttmann ausf Gramm[2] II 198 (Bergk, contra dicente Schneidewino) 25 post ἀείδεται dist Christ, Boeckhio praeeunte expll 311 26 νικαφόρους *E* solus, male θρέψαισα *B*, -ψασα vulgo

ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις·

ἀντ. β′

τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν
πᾶσαν μακραγορίαν
λύρᾳ τε καὶ φθέγματι μαλθακῷ,
μὴ κόρος ἐλθὼν κνίξῃ. τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον
ἵτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν,
ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

ἐπ. β′

παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεούς
Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις,
οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
Ἰσθμοῖ θρασύγυιον·
αὔξων δὲ πάτραν Μειδυλιδᾶν λόγον φέρεις,
τὸν ὄνπερ ποτ' Οἰκλέος παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
Θήβαις υἱοὺς αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾷ,

στρ. γ′

ὁπόθ' ἀπ' Ἄργεος ἦλυθον
δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι.
ὣδ' εἶπε μαρναμένων·
'φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει
ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα. θαέομαι σαφές·
δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος
νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.

ἀντ. γ′

ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ
νῦν ἀρείονος ἐνέχεται

28 καὶ ἐν Vatt, sec pravam schol interpretationem a Boeckhio explosam; ἐμπρέπει scil ἐν ταῖς νήσοις, similiter Soph El 1187 32 κνίσῃ libri; prll Π[62] μου *DG* τρέχον ἵτω Mosch, ἵτω τράχον Tricl 35 ἰχνεύων libri, ἰχνέων Er Schmid, οἰχνέων Hermann ap Heyn, ἰχνεῦων tutatus est Bergk cl θηρεῦει Hippon 22[a] (cf Hartel Hom Studd III 7, Heimer studd P 117, Wilh Schulze qu epp 55, 2) 36 Οὐλ. Tricl 37 κλυτομ- *PQRU*, κλειτομάχον *V* 38 μιδυλ. libri, corr Bergk (ut fr 190) φέρεις, 'quod etiam schol tuetur, cave mutes ('iure mutes' in ed IV) φέρῃ sive φέρεαι scribens' Bergk; prll Π[93] 40 ἠνίξατο libri, αἰνίξατο Boeckh n cr 462; prll Π[89] 43 ὧδε δ' εἶπε vett, corr Tricl (*G*) 44 ἐπιτρέπει solito errore aliquot libri. Post ἐπιπρέπει colon posuit Christ; rectius quidem Plut Arat 1 45 λῆμα c sequ coniungebat Bergk[3] 45 θαέομαι *B*[s]*EV*, θεάομαι Vatt vulgo 47 Κάδμου singulare, ut fuerint qui Κάδμου πρῶτον ἐν praeoptarent 49 Ἀρείονος (equi 'alati') Welcker ep Kykl II 371. 381, quod probavit (equi 'vaticinantis') Bergk

ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως· τὸ δὲ οἴκοθεν
ἀντία πράξει. μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ
θανόντος ὀστέα λέξαις υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν
ἀφίξεται λαῷ σὺν ἀβλαβεῖ

ἐπ γ′

Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς.' τοιαῦτα μέν
ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος. χαίρων δὲ καὶ αὐτός
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω,
ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ,
γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν
ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις.

στρ. δ′

τὸ δ', ἑκαταβόλε, πάνδοκον
ναὸν εὐκλέᾳ διανέμων
Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
ὕπασας, οἶκοι δὲ πρόσθεν ἁρπαλέαν δόσιν
πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες·
ὦναξ, ἑκόντι δ' εὔχομαι νόῳ

ἀντ. δ′

κατ' ἐμὶν ἁρμονίαν γλέπειν
ἀμφ' ἕκαστον, ὅσα νέομαι.

52 μοῦνος interpoll **53** λέξαις *B*, -ξας rell **55** εὐρυχόρους *B* solus, -χώρους (-χώρου *DIU*) vulgo τοῖαῦτα singulare ap Pind; cf ad 35 **56** ἀμφιάραος *D*; prll Π[22] **57/58** ὕμνῳ τέγγων Leop Schmidt P Leb 403 **59** ὑπαντίασεν vett vulgo, ὑπάντασεν *P* (Er Schmid), ὑπάντασέ τ' (praeeunte Triel) Boeckh (e scholl vett?) **59** γαίας vett, corr Triel **60** συγγενέσσι Hartung, ut O XII 14, P IX 108 poetam corrigens **63** γυιάλοις *V* **66** πενταθλίου Boeckh Post ἐπάγαγες plene dist Boeckh, virgula Bergk **67** ἄναξ *E*, male post invocatum iam deum 61 δὴ εὔχομαι Bergk **67—69** Crux interpretum dubitantium primum, quid sit ΤΙΝ (τίνα 'iuxta quem modum ... quaevis concinnem' Er Schmid, τίν = εὔχομαί σοι Pauw, = εὔχομαί σε Hermann opp I 257, τὶν ἁρμ. = τεὰν ἁρμ. varie explicantes alii, κατά τιν' e librr et paraphr[1] [cl σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ O IX 26] Kayser lectt P 58 et Wien Jahrbb Litt 105 p 111), deinde utrius sit ἁρμονία (poetae quam Apollo 'respiciat' [Boeckh], an Apollinis quam poeta [Ty Mommsen]), denique ut summa tantum perstringam, cuius generis sit ἕκαστον (masc Boeckh, Bergk; ἕκαστον τῶν ποιημάτων, ὅσα paraphr). E vv dd coniecturis Bergkianam ῥέπειν (i e καταρρέπειν τιν' ἁρμονίαν) et Mingarellianam Bergkio probatam νέμομαι afferre satis habeo; nam quod Kayser proposuerat (v supra), postea ipsum paenituit, duas

κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ
Δίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὅπιν
ἄφθονον αἰτέω, Ξέναρκες, ὑμετέραις τύχαις.
εἰ γάρ τις ἐκλὰ πέπαται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,
πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων
ἐπ. δ'
βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς·
τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει,
ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν.

simul in medium protulit Rauchenstein comm I 16. Sententiam loci unus omnium rectissime assecutus est Hermann (v supra): 'cantum tu mihi precor inspires'; nam ad carminum οἴμους, κελεύθους, λόγων ὁδούς verbum νέομαι referendum esse apparet. Sed restat scrupulus in traditis ΚΑΤΑΤΙΝ: scribe κατ' ἐμὶν cl schol Aristoph av 930 τὸν Π. συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν. Formam pronominis ut Atticis auribus molestam, ita huic loco convenientissimam duco; nam opposita sunt ἐμίν 68 et ὑμετέραις τύχαις 72. De mensura ἐμὶν prll Π[80], de vocabulorum collocatione cf ἀπό μοι λόγον τοῦτον, στόμα, βῖψον O IX 35 βλέπειν libri (cf ad P IV 172), correxi ex Alcm pap III 7 72 ἄφθιτον libri et edd vulgo ἄφθονον *Grę* ('fort ex paraphrasi ductum, ubi ἀνεπίφθονον legitur, sed olim haud dubie ἄφθονον fuit' Bergk[4]), ed Ty Mommsen; cf O XIII 25 73 πέπηται *E* (edidit Bergk[4] errore opinor; nam altero loco idem recte πέπαται fr 105) πόνῳ *BEV*[2], χρόνῳ *V*[1] (Mosch, Hermann ap Heyn, Boeckh[1]) σοφοῖς (*R*) scr Bergk 74 πολλοῖς πεδ' ἀφρόνων iungebat Tafel dilucidd II 879 male, nec melius παρὰ φρόνων Hartung, πέρα φρονῶν Mezger P Siegesl 407, περισσόφρων Herwerden studd 39; recte 'sapiens inter stultos, sapiens prae aliis plurimis, qui stulti comparati cum eo' Dissen 77—78 ἄλλοτε δ' ἄλλον vett, corr Byz ὕπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν | μέτρῳ (μέτρον *EVD*[1]*G*[2]) καταβαίνει. ἐν μεγάροισι (-ροις) libri vett, idem legerunt scholiastae varie explicantes (ὑποχείριον ποιῶν 109, ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ [μέτρα *G*, μέτρον *U*] ποιῶν 111[1], tum καταβαίνειν ποιεῖ et μέτρῳ adverbialiter ut videtur 111[2]); ante μέτρῳ plene distinguendum esse Bergk[3] perspexit, cum vulgo aut καταβαίνων scribentes (Er Schmid, Pauw) aut nihil nisi ἄλλοτε [δ'] 77[a], [ἐν] μεγάροις 78 mutantes scholiorum distinctionem retinerent; ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ (i e μετρίως) κατάβαιν'. ἐν Bergk[3], ὑπὸ χεῖρα, μέτρῳ Hartung, ὑποχείρων μέτρῳ 'ad modum oppressorum' Ty Mommsen, ἄλλος δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρον 'infra mensuram manuum aut virium descendit' Madvig advv cr I, 1871, 188, ὑποχειρῶν (i e ὑποχείριον ποιῶν). μέτρῳ καταβαίνειν· Bergk[4], alia rursus Herwerden Pindd 21, studd 39, Bornemann Phil 50, 1891, 232; ὑπὸ χειρῶν '*in account of the contrast with* ὕπερθε, *which suggests the gen.*' parum recte Gildersleeve, quasi priore loco ὕπερθε χειρῶν intellegendum sit; aptius afferas Calypsonis illud ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσον aut (cum Herwerdeno) Hesiodi theog 717: Τιτῆνας ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης πέμψαν cll eis quae ad O VI 77 adnotavimus. Ceterum carmen si luctatori dedicatum esse memineris, χεῖρας adversarii potius quam dei intelleges. Denique ἄλλον δέ quod dicit, quasi non ἄλλοτ' ἄλλον, sed ἄλλον μέν antecedat, anacoluthia est graeco poeta dignissima. Sed nobis quoque dictum esto: μέτρῳ καταβαίνειν

μέτρῳ καταβαίνειν· Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
νίκαις τρισσαῖς, ὠριστόμενες, δάμασσας ἔργῳ·

στρ. ε'

τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
σωμάτεσσι κακὰ φρονέων,
τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
ἔπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρίθη,
οὐδὲ μολόντων πὰρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκύς
ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι
πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαγμένοι.

ἀντ. ε'

ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχών
ἁβρότατος ἔπι μεγάλας
ἐξ ἐλπίδος πέτεται
ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων
κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν
τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πίτνει χαμαί,
ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον.

80 νίκαισι (-αις lemm et Byz) τρισσαῖς, ὠριστόμενες (ὦρ., ὦ 'ρ.), δάμας(ς)ας (-ς(ς)αις *B*^{clsch}) ἔργῳ libri; νικᾷς, τρισσοὺς δ' Bergk^{3}, de aliis v nott metr. Id tenendum τρισσούς non simpliciter esse tres, ut ne δισσούς quidem (N I 44. VIII 16) duos; v infra ἔργῳ· ἀντὶ τοῦ μετ' ἔργου καὶ ἐνεργείας πολλῆς schol, μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ 73 contulerunt alii; ἔργον imprimis gymnicum certamen significat, ἰσχύος ἔργον I III + IV 86, O VIII 63, IX 85, XIII 38, ut ἔργῳ δαμάσσαι plus valeat quam ἶφι δαμ. apud epicos; sed cf etiam ad P IX 29 **82** Post φρονέων plenius dist Bergk, virgulam posui (c Mommseno), quo celerius ἐν Πυθιάδι ad ἔμπετες subaudiretur. Ceterum id moneo ἀνεφέδρῳ quidem ter victori quattuor adversarios opus fuisse (ab cd ⓔ; ae ⓒ; ac), aut sex (ab cd ef ⓖ; ac eg; ae; v inscr olymp nr 164. 174, 6. τρισσὰ κατ' ἀντιπάλων ἆθλα κονισάμενος et ἑπτὰ γὰρ ἐκ παίδων 225, 13. 20 Dttb-Prg), quater victori octo (ab cd ef gh ⓘ; ac ei ⓖ; ag ⓔ; ae); ἐφέδρῳ ter victori octo (ⓐ bc de fg hi; ab df ⓗ; ah ⓓ; ad), quater, velut O VIII 67, sedecim (ⓐ bc de fg hi kl mn op qr; ab df hk mo ⓠ; ad hq ⓜ; am ⓗ; ah), ut plures utique eum quam quos ipse profligaverit competitores afflictos habuisse appareat **84** ἐπ' ἀλπνὸς Bergk **85** οὔτε μολόντων ἄψ μ. Hartung **86** [δὲ] χορῶν Bergk plaudente Herwerdeno **87** δεδαϊγμένοι libri, δεδαιγμένοι Hermann ap Heyn, δεδαγμένοι quod paraphr (δακνόμενοι) legisse vidit Boeckh, primus recepit Bergk; de contrario librariorum vitio ad P VI 3 **88** τι καὶ νέον *B* solus **89** ἀπὸ *E* (Mosch), unde ἄπο Ty Mommsen ἁβρ. ἔπι, μεγ. Hermann ap Heyn, ἁβρ. ἔπι μεγ. cum interpretatione 'in magna felicitate' Bergk; cf P XI 18 **90** πέταται libri et edd; prll II^{36} **93** πιτνεῖ (καὶ ἐπ. *D*) libri et edd; cf O II 23, N V 42, I II 26 **94** παρατρόπῳ *U* solus; ἀπότροπον γνώμας Hartung

ἐπ. ε′

ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκι᾽ᾶς ὄναρ
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ,
λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν
καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα φίλα μᾶτερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ
πόλιν τάνδε κόμιζε Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε κἀγαθῷ Τελαμῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

96 ἄνθρωπος schol N VI 4 *B*, Plut cons Apoll 6, Eust II 757, 32, ἄνθρωποϊ (de hiatu O XIV 1) libri et scholl h l, item schol Soph Ai 125, OR 1186; sing num primus reposuit Boeckh ('confidentius' iudice Ty Mommsen); cf si tanti esse videbitur O II 56. VII 26. XI 10, P VII 21, N III 30. V 18. Pluralem numerum in sententiam vulgo decantatam ingruisse nihil mirum, praesertim antecedente plurali ἐπάμεροι (cf P VI 12 *E* c paraphr) **97** ἔπεστι φέγγος ἀνδρῶν libri, transp Heyne; ἔλθῃ | ἀνδρί, λαμπρὸν ἔπ. φέγγ.? Bergk, ἐπέσπεν Hartung. De genetivo ἀνδρῶν, pro quo male dativum desiderabat Bergk, cf ne forte cl ἔπεστι πόντου Sophocleo (Ai 1218) a verbo ἔπεστι suspendas, O II 30, P III 105, VIII 92, X 10. An non sentis splendidam istam mortalium lucem vitamque suavem poetae graviter afflicto non εἶναι videri, sed ἐπεῖναι tantum alienae luci eique (ὅταν ... ἔλθῃ) fulguris instar emicanti? **99** διῖ libri, Διὶ Boeckh (Bergk⁴) **100** καὶ ἀγαθῷ (antiquo more) libri. κἀγαυῷ Bergk, causa obscura

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ

ΟΠΛΙΤΟΔΡΟΜΩΙ

Strophae

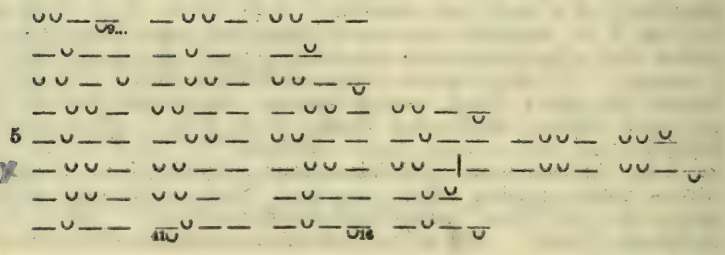

Epodi

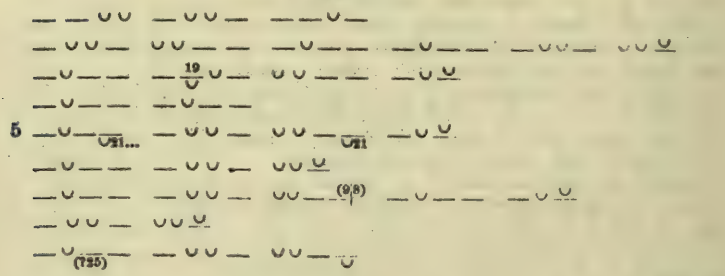

στρ. α′

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων

De quarta ionici syllaba str v 1 quater, v 3 per omnes strophas correpta cf append metr § 4^{b***}. Str vv 2. 3 silentio admisso (ut inter O VI str vv 5 et 6) copulabat Hermann epit doctr metr § 599, opp VII 162; cf append metr § 7***. 6 dispescuit Aug Rossbach gr Metr^{3} 460; de membro prosodiaco hypercatalecto 6^{b} integrum versum in Pind epiniciis non efficiente vid notl metr N V; de χορὸν ἐν, quod 114 esse voluit Bergk, prll II^{3}. Ep v 7 divisit Boeckh^{1}.

2 ἀγγέλων *DV*

Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν
ὄλβιον ἄνδρα διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας· 5
τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράτων ἐκ Παλίου κόλ-
πων ποτὲ Λατοΐδας
ἅρπασ', ἔνεικέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀγροτέραν δί- 10
φρῳ, τόθι νιν πολυμήλου
καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονός
ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν. 15

ἀντ. α'

ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων
ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ·
καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ, 20
ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ τε γάμον μειχθέντα κούρᾳ θ'
Ὑψέος εὐρυβία·
ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ 25
Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
δεύτερος· ὅν ποτε Πίνδου κλεεννᾶις ἐν πτυχαῖς
Ναΐς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρέοις' ἔτικτεν, 30

ἐπ. α'

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
θρέψατο παῖδα Κυράναν· ἁ μὲν οὔθ' ἑστῶν παλιμβά-
μους ἐφίλησεν ὁδούς,
οὔτε δείπνων οἰκουριᾶν μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας, 35

4 post ἄνδρα virgulam delevi cl I III + IV 61; structuram γεγωνεῖν στεφάνωμα primus perspexit Rauchenstein comm I (1844) 17 frustra obloquente Schneidewino, dubitantibus plerisque; prll II$^{96.98}$ 5 ἀνεμοσμαράτων Herwerden studd 41 ἀνεμοσφ. 'vento turgidum' esse dicens; cf ad fr 15 6 ἅρπασεν libri, corr Er Schmid ἔνεικε *V*, ἐνεγκε Vatt (Mosch) 8 τριτάταν *BEV*, τρίταν *DG*^{1} Byz 10 ξεῖνον *B*, ξένον rell vett θεοδμήτων *R* (prll II^{21}), θεοδώτων *E*, θεοσδότων *V* (P V 13, VIII 96) 11 χερὶ *BE*, χειρὶ rell vett κούφως τῇ χερὶ paraphr, unde κοῦφα *Z*^{i} (Heyne) 13 μιχθέντα *BE* paraphr, μιχθέντι *DV*; δαχθέντι dedit Bergk 16 κρέοις' vett (retin Ty Mommsen, 'per primi systematis' aut [ut I III + IV 82] 'per nominis proprii licentiam', supplem 178; secutus est Bergk^{4}), κρείοις' Byz (Boeckh) 17 γαίαι *D* solus λευκώλενον ex paraphr λευκόπηχυν Lehrs Pindarsch 145, recep Bergk^{4}; cf Eur Hippol 605. Quamquam Bacchylides λευκώλενον Dianam dicit V 99 19 δεῖπνον *V*^{i}*D*^{a}, οἰκουριῶν *B* (utrumque γρ. schol *GU*), οἰκουρίαν *Q*^{i}, οἰκοριᾶν Mosch (probantibus plerisque) μεθ'] οὔτε (ἢ est in *U* et apud Calliergum, μετὰ emendabant Ty Mommsen progr gymn Moeno-Francof 1867, 15, Lehrs Pindarsch 145) τῶν ἑταιρῶν τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐχ (del Bergk Jahrbb 117, 1878, 45) εἵλετο τὰς τέρψεις paraphr;

ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
φαγάνῳ τε μαρναμένα κεράϊζεν ἀγρίους
θῆρας, ἦ πολλάν τε καὶ ἡσύχιον
βουσὶν εἰρήναν παρέχοισα πατρῴαις,
τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκύν
παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
ὕπνον ἀαλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

στρ. β'

κίχε νιν λεόντί ποτ' εὐρυφαρέτρας
ὀβρίμῳ μούναν παλαίοισαν
ἄτερ ἐγχέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χίρωνα προσήνεπε φωνᾷ·
'σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυναικὸς
καὶ μεγάλαν δύναμιν
θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ, μό-
χθου καθύπερθε νεᾶνις
ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες.

οἰκοριᾶν τε ἐτ. Hartung, οὔτε δείνων (cll Hesychio s v et Ath XI 467^{d}; adde Herdn II 492, 16) τέρψιας οὔθ' (c paraphr) ἑταρᾶν οἰκουρίαν (invito paraphrasta) Bergk, idem, sed δείπνων et οἰκουριᾶν retinens Ty Mommsen (etiam griech Praep 1895, 570), ΓοικοΓορ(ι)ᾶν male conieci B ph W 1896, 221 (cf ibidem not 4 et prll Π^{55}), ΓοικοΓορούς? Jak Wackernagel (p litt 1896), de Laconicarum virginum epulis (θωστήρια Alcm parth) οἰκοαρᾶν proponens de Wilamowitz Herm 32, 1897, 261 (prll Π^{48}); de notione οὐκούριος cf κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι Soph OC 343; v append metr § 8^{c} **21** μαρναμέναν *D* κεραΐζειν *E* (Heyne) **22** ἀσύχιον Vatt **23** εἰράναν *V* παρέχουσα vett, corr Tricl **24—25** ὕπνον ... παῦρον *V* βλεφάροις Vatt ἀναλίσκοισα vett, ἀνλίσκοισα Tricl, ἀλδίσκοισα (ἀλδησκ. idem P IV 173) Maur Schmidt CXXXIII, ὕπνον ἐπὶ γλ. | παῦρ' ἀναλ. scr Bergk, probavit Herwerden praeterea πετόντα (vel contra poetae usum ἑπόντα) conicions studd 42; ὕπνον ἀαλίσκοισα scripsi, ut ΑΛΩΜΑ = ἀνάλωμα est in inscrr (boeot nr 488^{139} Coll, cea nr 47, 20 Pridik, Wilh Schulze GGA 1897, 900^{6}); cf prll Π^{67} et append metr § 6 **27** ὁμβρ. dett quidam c Tricl; prll Π^{68} **28** ἄνευ δόρατος paraphr, unde ἔγχεος restituere recte dubitavit Ty Mommsen; nam digammi positionem facientis exempla nisi post ν̄ non exstant; ceterum cf Iasonem διδύμας αἰχμάς gestantem P IV 79 et interprr Γ 18 **29** ἐκ μεγάρων 'ex aede Delphica' Boeckh, 'domo evocatum' aut 'domo evocans' recte c prioribus interprr Dissen, similiter, cl Σ 210 (= ἔξω), Bergk (idem μελάθρων mavult cll Soph Phil 147. 1453, Eur Cycl 491 πέτρινα μέλαθρα), denique cll ἐκ δεξιᾶς, ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν Christ; emendabant ἐμμεμαὼς Heimsoeth indir Überl Aesch 1862, 139, δὲ σμαραγῶν Maur Schmidt CIX, ἐκκαλέων Herwerden studd 42 χείρωνα libri προσήννεπε *V*, προσήνεπε Vatt; prll Π^{65}. De φωνᾷ dativo nudo cf Γ 161, Pind O X 65, P VIII 80, IV 57 **30** φιλλυρίδα *E*^{1}; cf ad P III 1 **31** νῖκος *D*^{a}*PQ*, νίκην paraphr κεφαλᾷ] κραδίᾳ Schneidewin, οἷον ἀταρβὴς νεῖκος ἄγει, κεφαλὰν μ. καθ. καὶ ἦτορ | νεᾶνις ἔχοισα? Bergk **32** ἔχουσα *B*

τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

ἀντ. β'

ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων;
ἐς γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου.
ὁσία κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,
ἦρα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιαδέα ποίαν;'
τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενής, ἀγανᾷ χλωρὸν γελάσσαις
ὀφρύϊ, μῆτιν ἑᾶν
εὐθὺς ἀμείβετο· 'κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πει-
θοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
40 Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
αἰδέοντ' ἀμφᾰδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

ἐπ. β'

καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον. κού-
ρας δ' ὀπόθεν γενεᾶν

solus οὐδὲ φόβῳ ἐχειμάσθησαν αὐτῆς αἱ φρένες paraphr, unde 'possis οὐκ ἐχείμανθεν scribere' Ty Mommsen, φρένας? Bergk[4], alter sermonis proprietatem, alter variatae structurae elegantiam pessumdans (cf etiam δονηθεῖσα φρήν, τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες ap Pind); non igitur dubitandum erit de plurali forma κεχείμαν(ν)ται (neque dubitavit Bergk Jahrbb 99, 1869, 188), quamquam alia exempla quae quidem et certa sint et ad dialectum Pindaricam pertineant desiderantur (de usu Archimedeo Heiberg Fleckeis Suppl XIII 561) **33** τίς μὲν *D* (Tricl) ἀποσπαρθεῖσα (non item in *U*) paraphr, praeoptavit Hermann ap Heyn **35** ἀπειράτου *QR* (ā parum intellecto; in *B* est ντ detrita charta) **36** ὁσία *DV* (quod edere solent cl formula epica οὐχ ὁσίη), κλειτὰν Vatt, ὁσία δὲ τὰν (οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον οἰκείως) Tricl; ὅσια c paraphrr (post Oxonn) recep Hartung χεῖρα *BEV* **37** ἦ ῥα cum Hermanno Boeckh, post ἦ ῥα. dist Ty Mommsen (Bergk); de crasi ἦ ἄρα prll Π[89] κεῖρε *B*, unde κεῖρεν Mosch, κείρειν vir doctus $X^b(Z)$ μελιηδέα *DV* c dett Vatt (retin Bergk[1] c Boeckhio) **38** χλιαρὸν *BDEV* Tricl, χλαρὸν *PQ* Mosch (παρὰ τὸ χλιαρόν schol[2b], ἀντὶ τοῦ χλιαρὸν καὶ ἡδὺ κατὰ συναίρεσιν schol[3]); χλαρὸν = λαρὸν (λάω, ἀπολαύω, λαβρός) Boeckh, = χλωρὸν Hermann ap Heyn, χλιαρὸν alii; prll Π[42]. Est autem χλωρὸν γελάσσαις fere i q ἁπαλὸν γελάσας hymn Merc 281; cf χλωραῖς ἐέρσαις N VIII 40 γελάσσαις *B*(*G*), -σ(σ)αις rell **39** κλαῖδες boni, κλαῖδες *I* c Mosch σοφοῖς Bergk; propter ipsam deae sapientiam occultae sunt amorum sacrorum claves **40** ἔν γε Tricl (fortasse adductus vet paraphr, ut post ὁμῶς plenius distingueret), τοῦτό γ' ἀνθρ. θ' ὁμῶς αἰδ. Kayser lectt P 61, causa obscura **41** ἀμφαδὸν libri (retin [-ᾱ-] Ty Mommsen), φανερῶς exponunt scholl, cf ἀναφανδὸν ὀπυίειν Π 178, ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν ζ 288, ἀμφᾰδά, ἀμφᾰδόν passim; ἀμφανδὸν Er Schmid; cf append metr § 8[f], de nasalibus continuatis prll Π[87] τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς = Ἥβας καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι (110), displicuit Batavis: τὸ παράπαν Naber Mnem 1884, 38, ἐρῶντες Herwerden studd 42 **43** δ' 'fortasse de-

ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; κύριον δς πάντων τέλος
οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χώποσαι
ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
κύμασι ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται,
χὤ τι μέλλει, χὠπόθεν
ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
εἰ δὲ χρὴ καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,
ἐρέω· ταύτᾳ πόσις ἵκεο βᾶσσαν
τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου
Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι·
ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
ναιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων
πότνιά τοι Λιβύα
δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρό-
φρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται,
οὔτε παγκάρπων φυτῶν νάποινον οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.
τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ
ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει.
ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον ⟨προς⟩θηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,

στρ. γ'

ἀντ. γ'

lendum' Bergk γενεάς (solito errore) B^i (in B et accentus et ν̄ periit), γενετάν E^i; γενεά e paraphr Hermann ap Heyn 1798, non repetiit 1817 **48** κύμασι vett, -σιν interpoll et edd, κύμασι Fp. Heimer studd P 64 χώ τι vulgo edd, χὤτι Bergk χ' ὥτι πόθεν Vatt, χώτι ποθι V, corr (χώπόθεν vel χώπποθεν vel χ' ὁππόθεν) Er Schmid **51** ταύτας? (quod exhibet R) Bergk **52** ὑπερποντίου $DGIU$ (explosit Tricl) **54** ἀγείρας libri, corr Heyne σοι libri; ad P IV 270 **57** ἐννόμως (συντελέθειν transitive e scholl) Hartung **58** νήποινον libri; prll Π^{20} **60** γαῖ' B, γαῖ V, unde γᾷ, γᾶ alii; corr Byz **62** θακάμεναι B, θηκ. DV, θης. $EGIPQRU$, ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν γόναι θεῖσαι τὸν Ἀρ. καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος paraphr, θησάμεν(αι) τοῖς ὄμμασιν schol GU (sec Ty Mommsen); κατθηκάμεναι Mosch (Boeckh), ἐνθηκ. Tricl versus initio, item ἀνθηκ. Er Schmid, θαησάμεναι paraphrastae amplificatione abusi certatim Bergk², Hartung, Ty Mommsen schol Germ V αὐταῖς BE; αὐτῷ Hecker Phil V 414, αὐγαῖς propter frustulum schol GU a Mommseno enotatum Bergk⁴ (prob Christ); προς- addidi syll -ον non ausus quattuor temporibus metiri quemadmodum diphthongos dubitanter duobus P IV 31. 54. 108. De vocabulo προστίθεσθαι cf ταύτην προσθοῦ δάμαρτα Soph Tr 1224, παίδων ... μή μοι πρόσθῃ μέριμναν OR 1460, ἐπιγουνίδιος autem ille a Tellure (cf 17) Horisque suscipitur, ut ab Autolyco avo parvulus Ulixes τ 401,

νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήσον-
ταί τε νιν ἀθάνατον,
Ζῆνα καὶ ἄγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγ-
χιστον ὀπάονα μήλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.'
ὣς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

ἐπ. γ'

ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι. κεῖνο κεῖν' ἅμαρ διαίτα-
σεν· θαλάμῳ δὲ μίγεν
ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις.
καί νυν ἐν Πυθῶνι νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα
υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμειξε τύχᾳ·
ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν,
ἃ νιν εὔφρων δέξεται
καλλιγύναικι πάτρᾳ
δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

στρ. δ'

ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι·
βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν
ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνον ποτὲ καὶ Ἰόλαον
οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐρυ-
σθῆος ἐπεὶ κεφαλάν

Wolfg Reichel vorhellen Götterkulte 46; de praep om prll p 10 et ad P VII 10, I VIII 31 **63** τε νιν *V*, τέ μιν *B*, γέ νιν *E* θήσονται] ποιήσουσιν paraphr, θήσονται scholl, ut utrum recte iam vett gramm ad θήσθαι rettulerint necne dubitare possis, quamquam θρέψουσι schol 113[1]; hymn Ap Del 124 primus adhibuit Schneidewin; θέσσονταί τ' ἔμεν ἀθ. Ζῆνα κτλ 'orabunt Iovem et Apollinem, ut fiat immortalis'? Bergk; prll II[93]. Distinctionem post ἀθ. a Boeckhio (Usener Götternn 53) deletam reduxi c Welckero Rh Mus 1833, 375 **64** ὀπάονα *Bᵘᶜ²* ἄγχιστον ὀπάονα iungunt scholl, χάρμα ἄγχιστον (sed ἄλπνιστον coniciens, quod idem placuit Bergkio) Hermann ap Heyn **65** ἀγραῖα *Bⁱ* **67** ὠκεῖα ... πρᾶξις *BEV*, plur num *D* c dett **71** καὶ νῦν vett, corr Tricl, καὶ νὺν Bergk καρνιάδα libri, corr Er Schmid **73** νικάσας *G*, -σας rell, νικήσας *E* **78** ἀκοὰ libri et scholl σοφοῖο *B*; σοφός de audientibus dicitur P IV 263. 295, N VIII 41, I II 12; ἀκόνα σοφοῖς de Wilamowitz p litt 1893, acute **79** ἔγνων libri (retin Bergk, Epimer Hom Cram An Ox I 102 τὴν γὰρ παραλήγουσαν ⟨οὐκ⟩ ἔχει τῆς μετοχῆς male corrigens, cf Herodn II 45, 5, Ἑρμ λόγ I 328), ἔγνον Schneidewin c Ahrensio; cf ad P IV 120 **80** ἀτιμώσαντα *Bᵃ* solus εὐρυσθέος vett, corr Byz

ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ, κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
σάματι, πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς.

ἀντ. δ'

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαῖφρων
ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμάνα
διδύμων κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ περιβάλλει,
μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων ἀὲ μέμναται, τά νιν θρέψαντο καὶ Ἰφικλέα·
τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλόν. Χαρίτων κελαδεννᾶν
μή με λίποι καθαρὸν φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γάρ,
φαμί, Νίκου τ' ἐν λόφῳ τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλέϊξας,

ἐπ. δ'

σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών·

83 μετοικήσαις *B*, -σας rell, πεδοικήσαις? (cl Eust prooem 21) Bergk 84 οἱ libri, οἱ Boeckh 85 ἀλκμάνα *B*, ἀλκμήνα rell; prll Π[37] 87 περιβάλλει libri vett vulgo et Tricl c scholl, παραβάλλει *D* (Mosch, Bergk), vulgari παρά et περί praepp confusione; ποτιβάλλῃ? Bergk[4] 88 αἰεί (ἀεί) μέμναται vett, ἐπιμέμναται Tricl, ἀΐ μ. Er Schmid, ἀναμ. Pauw, ἀὲ μ. Hermann ap Heyn (Ruhnken orr epp diss [II] 688, Bast Greg Cor 349, Cramer An Par III 321, 28, Ahrens dial dor 379), ἅμα μ. Bergk[2], denique (paraphr αἰσθάνεται καὶ ἔχει μνήμην et [κωφός·] μὴ ἀκούσας mire abusus) ἀΐων μνᾶται edidit Bergk[4] 89 Χαρίτων κτλ cum εὐχᾷ iungebat Hermann opp VII 163; cf τελέσαις εὐχωλαῖς ἰανθείς fr 122, 15. De futuri temp κωμάσομαι usu inde pendente, 'quod tempus scribendi carminis a tempore canendi distinxit poeta', Drachmann nord tidsskr 1893, 167; videtur esse poetae se ipsum vel sodales ad canendum impellentis, e pervetusto poetarum et recentiore urbanorum hominum more. Idem (praeeunte Rauchensteinio Einl 136) recte 165: 'ne Gratiae se relinquant, h e ne iustae et propriae carminis componendi rationis obliviscatur' 90—92 φαμὶ ... τάνδ' εὐκλεῖξαι ... φυγών libri, ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου paraphr 160[1b] (cf 156 παρὰ τοῦ ὑμνουμένου), aliter διορίζομαι γὰρ τὸν νικηφόρον ... εὐκλεᾶ κατασταῖσαι ... ἐκφυγών paraphr 160[1a], quem sequitur Boeckh cll B 350—53; contra εὐκλέϊξεν (cl Pind P III 75) Pauw, εὐκλέϊξας Hermann opp VII 163 (Bergk[1] Drachmann II 164), τόνδ' ... φυγόνθ'? (hoc quidem c Beckio et Kaysero) Dissen, φατὶ Schneidewin, nulla mutatione πόλιν τάνδε Thebas, ἔργῳ carmine interpretatus est Bergk, similiter (ἐσλόν 89 ad Thrasydaei Thebani victoriam eadem pyth partam referens) Rauchenstein Jahrbb 77, 246. Ante τρὶς δὴ dist, 'in summa tres victorias', Thebanam (89, δηλαδὴ καὶ τὰ Ἰολάεια ἐνίκησεν ὁ νικηφόρος schol 156[1]), Aegineticam, Megaricam fuisse arbitratus Christ, rectius tres Megaricas (τρίτον ἐν Μεγάροις et τρεῖς ἐν Μ.) paraphr 160: en cur φαμί in hoc ipso loco interposuerit poeta

οὕνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυ- 165
νῷ πεπονημένον εὖ
μὴ λόγον βλάπτων ἁλίοιο γέροντος κρυπτέτω·
κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν
παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν. 170
πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον ἄφωνοί θ'
ὡς ἕκασται φίλτατον
παρθενικαὶ πόσιν ἦ 175
υἱὸν εὔχονθ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

στρ. ε'

ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πᾶσιν
ἐπιχωρίοις. ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν
δίψαν ἀκειόμενον πράσσει χρέος, αὖτις ἐγεῖραι 180
καὶ παλαιὰν δόξαν ἐῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσσας
ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν

98 οὕνεκεν *V*, οὔνεκεν Vatt (Ty Mommsen), τοὔνεκεν Bergk πεποναμένον libri; prll Π[21] **96** σύν τε libri, καὶ μετὰ δικαιοσύνης, πάντα τρόπον (transp π. τρ. κ. μ. δ. Ty Mommsen) paraphr, σὺν παντὶ θυμῷ καὶ προθυμίᾳ πάσῃ καὶ δίκῃ ἤτοι δικαιοσύνῃ Tricl, σύν γε (legisse paraphr ratus) Boeckh (prob Bergk); de sententia N III 29 cll N IX 44 et αἰνείτω σοφὸν ἄνδρα σὺν δίκᾳ Bacchyl XIII 168 **97** νικήσ. *DE* (cf 73) **98** ἑκάστᾳι (dativum [-ηι] intellegi voluit) *B*, ἑκάστᾳ *G*, ἑκάστα *UV*, ἕκασται *E*[pc(atr)], ἕκαστα *DE*[ac] (cf supra v 60); plur num exprimit paraphr; sing c Boeckhio praetulit Bergk. Eundem (c Ty Mommsen invito paraphr 173 ὁρῶσαί σε) εἶδον pro prima persona habuisse ex virgula quam c Heynio all ante ἄφωνοι posuit cave colligas **99** παρθενικᾷ 'filiae virgini' Bergk **101** ἔν τ' ὀλ. τε vett, corr Byz **103** οὖν libri (prll Π[40]), ὧν edunt c Hermanno opp I 256; οὔ τις (nonne quis ...?) c *B*[1] Ty Mommsen, τι (scil χρέος καὶ δόξα πράσσει με δίψαν ἀκειόμενον αὖτις ἐγεῖραι δίψαν) Er Schmid, τις δόξα iungebat Pauw probante Hermanno ap Heyn (v infra) **104** αὖθις *V* **105** παλαιῶν Vatt τεῶν vett, ἐῶν Mosch, ὑμῶν paraphr; παλαιὰ δόξα (hoc c Er Schmid) Boeckh καὶ παλαιά τις δόξα iungens expll 329, ἀοιδάν | διψάδ' (paraphr, qui ἀοιδᾶν pro gen subiectivo accepto διψῶσαν ᾠδήν exponit, abusus) Hermann opp VII 164, unde ἀοιδάν recepit (ἐγεῖραι ἀοιδὰν καὶ δόξαν iungens) Bergk[1], ἀοιδᾶν et καὶ τεῶν δόξαν παλαϊῶν πρ. Bergk[2(4)], rursus ἀοιδάν | ... αὐτίκ' ἐγεῖραι καὶ τεῶν κτλ? Bergk[4]. Nihil mutandum, dummodo lectionem teneas a Moschopulo traditam; nam Moschopulum, cum magnam partem ex Ambrosianis pendeat (v infra ad 109. 112 et Ty Mommsen ad N III 18), ἐῶν e suo dedisse (τῶν σῶν προγόνων schol Byz a Mommseno ed 1867, 21) non credo; ceterum cf librorum lectiones N VII 25. 85, P V 10 et notti cr ad N VII 85. De παλαιάν ne dubites cf P V 55, I III + IV 16. 40—41, VII 16—17. Denique non inutile erit monere pron τις ad Carneadam (71), ut qui filio hunc Musarum currum iunxisse videatur, ἀκειόμενον ad

Ἴραca πρὸc πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μνα- 185
cτῆρεc ἀγακλέα κούραν·
τὰν μάλα πολλοὶ ἀριcτῆεc ἀνδρῶν αἰτεον
cύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδοc 190
ἀντ. ε′
ἔπλετο· χρυcοcτεφάνου δέ οἱ Ἥβαc
καρπὸν ἀνθήcαντ' ἀποδρέψαι
ἔθελον. πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
κλεινότερον γάμον, ἄκουcεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει 195
οἷον εὗρεν τεccαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοιcι,
πρὶν μέcον ἆμαρ, ἑλεῖν
ὠκύτατον γάμον· ἔcτacεν γὰρ ἅπαντα χορὸν πρὸc 200
τέρμαcιν αὐτίκ' ἀγῶνοc·
cὺν δ' ἀέθλοιc ἐκέλευcεν διακρῖναι ποδῶν,
ἄντινα cχήcοι τιc ἡρώων, ὅcοι γαμβροί cφιν ἦλθον· 205
ἐπ. ε′
οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυc ἁρμόζων κόρᾳ
νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν cτᾶcε κοcμή-
caιc, τέλοc ἔμμεν ἄκρον, 210
εἶπε δ' ἐν μέccοιc ἀπάγεcθαι, ὃc ἂν πρῶτοc θορών
ἀμφί οἱ ψαύcειε πέπλοιc.
ἔνθ' Ἀλεξίδαμοc, ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον, 215

poetam promissi religione obstrictum (cll O VIII 74, P XI 41) referendum esse **106** ἴραccαν (ἴρ. *E*) πρὸc vett, ἴραcαν ἐc Tricl, corr Heyne; idem ante Ἀνταίου dist, post Ἀντ. c scholl Ty Mommsen (Bergk⁴) **109** οἱ om *V*; unde χρυcοcτεφάνοιο δὲ Ἥβαc Moschop **112** ποτ'] τ' *V*, τε Mosch **113** εὗρεν *V*, εὕρῃ *B*, εὕρε rell vett, εὑρεῖν (οἷον ἄκουcεν . . . οὕτωc ἐδίδου [sic scribendum coni 117] iungens) Bergk πρὶν μέcον ἆμαρ ἐλθεῖν ex antiqua interpolatione (πρὶν . . . γενέcθαι recte supplet paraphr) meliores e Mosch, πρ. μ. ἃ. ἑλεῖν *GIPQ[R]U* Tricl hoc uno quantum video loco in praestantiore lectione consentientes; sed laborant vv dd in verbis interpretandis: 'priusquam meridies supervenisset' Boeckh expll 329, similiter (cl locutione ὁ λόγοc αἱρεῖ) Gildersleeve (νύξ, ἡμέρα, ἥλιοc αἱρεῖ graecum esse sentio, μέcον ἆμαρ αἱρεῖ non item), 'diem assequi, tempus (occasionem) capere Latinorum' confert Ty Mommsen; ἑλᾶν? Bergk², ἑλεῖν = γελεῖν, λάμπειν, ἀνθεῖν (Hesych) Bergk³, tum distinctione mutata εὑρεῖν ἑλεῖν videtur iunxisse (bene inventum turpi coniectura pessumdans) Bergk⁴, plura molitur Herwerden studd 43, Mnemos 25, 1897, 48 **114** πρὸc τέρμ.? Boeckh de metr 128 probante Bergkio¹ (cf ποτὶ γραμμᾷ 118); de praeposs inter se permutt prll p 10 **115** ἀέθλοιcι(ν) vett vulgo, ἀέθλοιc *E* **116** cχοίηι *E*, cχήcει *DV* **117** οὕτω δ' ἐδίδου *B* solus, οὕτωc δὲ δίδου *DEV* **118** κοcμήcαιc *B*(*G*), -cac rell **119** ἀπάγεcθαι contra Naberi temeritatem defendit Herwerden studd 69

παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλών
ἄγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον.
πολλὰ μὲν κεῖνοι δίκον
φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.

122 χειρὶ χειρὸς *EV*, χερὶ χερὸς *D* 123 κείνην E^2; κείνῳ Bergk 125 νίκας Vatt e paraphr, νικᾶν *V* ('quaesite' Ty Mommsen); Νίκας Bergk plerisque probantibus, proinde quasi alatae deae alas victor amplexus sit. De victorum taeniis, quas μίτρας vocat Pindarus, Jüthner Jahresh oest arch Inst I, 1898, 48

ΙΠΠΟΚΛΕΙ ΘΕΣΣΑΛΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩΙ

Strophae

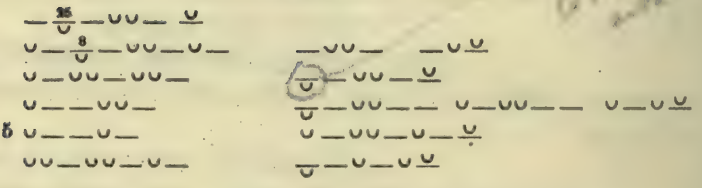

— 25/⏑ — ⏑⏑ — ⏓
⏑ — 8/⏑ — ⏑⏑ — ⏑ — — ⏑⏑ — — ⏑ ⏓
⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑/⏑ — ⏑⏑ — ⏓
⏑ — — ⏑⏑ — ⏑/⏑ — ⏑⏑ — — ⏑ — ⏑⏑ — — ⏑ — ⏑ ⏓
⏑ — — ⏑ — ⏑ — ⏑⏑ — ⏑ — ⏓
⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ — ⏑/⏑ — ⏑ — ⏑ ⏓

Epodi

67/⏑ — ⏑⏑ — — 49/⏑ — ⏑⏑ — ⏑ ⏓
— ⏑⏑ — ⏓
⏑/⏑ — ⏑ — ⏑⏑ — — ⏑⏑ — — ⏑ ⏓
— — ⏑ — ⏑⏑ — — ⏑ ⏓
—/⏑17 — ⏑ — ⏑⏑ — ⏑ — ⏓
⏑/⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑⏑ — ⏑ — — ⏑ ⏓

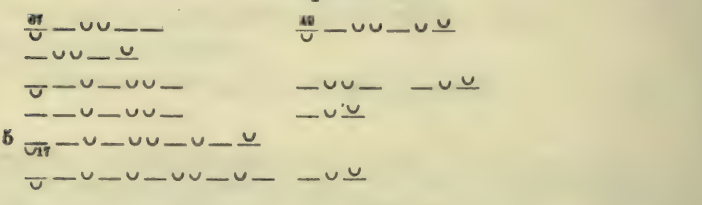

στρ. α′

Ὀλβία Λακεδαίμων,
μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνός
ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
τί κομπέω παρὰ καιρόν; ἀλλά με Πυθώ
τε καὶ τὸ Πελινναῖον ἀπύει

A certioribus str v 3 et ep 1 rationibus profectus str 4 duo deinceps membra Reiziana (antiquissimae poeseos propria sec Bergkium opp II 395, Frd Leo Rhein Mus XL 185 ss, 'prosodiaca' sec Aristid p 26, 12 J, 'Hipponactea' sec schol metr O I ep 9, Serv centimetr IV 464, 5 K) expressi cl Eur Herc 1050 c notis Wilamowitzii[2] p 219.

1 λακεδαῖμον (-δαίμον) $B^{s}B^{u}DEV^{i}$ c paraphr, -δαίμων $B^{i}B^{ls}V^{s}$ (Mosch, Boeckh, Bergk[4]) 3 Ἀριστομάχου Er Schmid (cf Boeckh expll 332) Ἡρακλεῦς Boeckh 4 παρὰ libri (πρὸς G^{l}), κατὰ scholl; post

Ἀλεύα τε παῖδες, Ἱπποκλέᾳ θέλοντες
ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.
ἀντ. α′
γεύεται γὰρ ἀέθλων·
στρατῷ τ' ἀμφικτιόνων ὁ Παρνάσσιος αὐτὸν μυχός
διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά
τε δαίμονος ὀρνύντος αὔξεται·
ὁ μέν που τεοῖς τε μήδεσι τοῦτ' ἔπραξεν,
τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρός
ἐπ. α′
Ὀλυμπιονίκα δὶς ἐν πολεμαδόκοις
Ἄρεος ὅπλοις·
ἔθηκε καὶ βαθυλείμων ὑπὸ Κίρρας ἀγών
πάτραν κρατησίποδα Φρικία.
ἕποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
ἐν ἁμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

κομπέω dist (ut videtur) schol[1], τί κομπέω; κατὰ καιρόν; Beck, τί; κομπέω π. κ.; Heyne, τὶ ('quidquamne') κ. π. κ.; ? Hermann ap Heyn, quae omnia explosit Boeckh, κατ' ἄκαιρον Ahrens ap Schneidew, τί κομπέω; κατὰ καιρὸν ἀλλά Bergk[3.4]. Poeta iuvenis anteoccupat quae opponi sibi videt ab obtrectatoribus exordii magniloquentiae invidentibus πελινν. duplici ν̄ $B^{i}V$, simplici rell, παλινν. B^{i} ἀπύειν (-εῖ B) $BD^{ac}V^{lit}$ (-εῖ perperam intellecto; cf P V 72, I VIII 69), βοᾷ καὶ προσκαλεῖται paraphr[2], ἀπύειν παρακελεύονται καὶ ὑμνεῖν par[1]; ἄπυεν? Christ[1], ut γάρυεν Heyne P V 72 **5** ἱπποκλέᾳ GI (eidem libri ἀλεύᾳ), -κλέα vulgo; παῖδ(ε) ἐς Ἱπποκλέα Ahrens dial dor 146. 564; de aetate nominum in -κλέας desinentium non est quod dubites coll inscr antiquissima 325 Röhl (Collitz 324, Meister gr Diall I 291 n) **8** παρνάσιος DV **9** -δρομῶν B^{ac}, -δρόμων B^{pc} **10** ἀνθρώπῳ Herwerden studd 43; cf ad P VIII 97 **11** τεοῖσί τε vett, τεοῖς γε. Mosch (prob Bergk c plerisque), τεοῖς τε Tricl (prob Kayser lectt P 62), τεοῖσι (quod exhibet V^{l}) Calliergus (prob Ty Mommsen). Recte Triclinius; nam respondent inter se τεοῖς τε μήδεσι — τὸ δὲ σ. (cl τε — δέ P IV 80, τε (οὐ) — οὐδέ P VIII 36); ceterum non addit Pindarus γε part pronominibus, nisi magna cum vi (velut τίν γε μέν N III 83), nam σέο γ' ἕκατι I V 2 de vitio suspectum (cl σεῦ ἕκατι O XIV 20; prll p 9) **12** (τεοῖς τε c Tricl) τό τε συγγ. Hartung **15/16** καὶ om E; ἔνθηκε καὶ Tricl (cf 69), θῆκεν δὲ καὶ? Boeckh (prob Hermann opp VII 165) βαθυλείμωνα (-μων D) | ἀγὼν ὑπὸ κίρρας | πέτραν κρατησίποδα φρικίαν libri c paraphr, ὑπὸ κίρρας ἀγὼν transp Tricl, βαθυλείμων ὑπὸ Κ. πέτρας | ἀγὼν Hartung, idem, sed πέζαν? Bergk, πετρᾶν? Christ; βαθυλείμων (invito Boeckhio expll 335) ὑπὸ Κ. ἀγών (c Tricl) omnino tenenda (16) πάτρων Jurenka Wien St XV, πάτραν κρατης. Φρικία scripsi cll Ἀρισταγόραν νῖκαι πάτραν τε ἐστεφάνωσαν N XI 19, Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια O XIV, εὔαθλος γενεά I VI 3, κρατήσιππον ἅρμα N IX 4, quibus optime Κέον πύξ τε καὶ στάδιον κρατεῦ(σαν) Bacch VI addit Drachmann. De Phricia nomine patris (e Φρικόδαμος orto?) non est quod dubites, praesertim in carmine puero victori destinato **17** ἕσποιτο Mosch (Boeckh)

στρ. β′

τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
ἀπήμων κέαρ· εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνη-
τὸς οὗτος ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,
ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσαις
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

ἀντ. β′

καὶ ζώων ἔτι νεαρόν
κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόντα στεφάνων Πυθίων.
ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔ ποτ' ἀμβατὸς αὐτῷ·
ὅσαις δὲ βροτὸν ἔθνος ἀγλαΐαις ἁ-
πτόμεσθα, περαίνει πρὸς ἔσχατον
πλόον· ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ⟨κεν⟩ εὕροις
ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυματὰν ὁδόν.

ἐπ. β′

παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας,
δώματ' ἐσελθών,
κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ
ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον

21—22 ἀπήμων active (ut Aesch suppl 186) paraphr, quem refutavit Hermann, male (θεὸς) οἷος proponens, opp VII 166, αἰεί Schneidewin Philol III 528, θεός ἐστιν Hartung, plura molitur Maur Schmidt CIX; optativum, quem testatur paraphr, potentialem interpretatur (*'ein Gott wäre er'*) Friederichs Pind St 56, (*'si quis aerumna prorsus fuerit liber, diis sit aequiparandus'*) Bergk[3.4]; est concessivus (ut O III 45): *'Gott mag unversehrten Herzens sein!'* **23** κρατήσαις *B*, -σας rell **24** ἔλῃ] λάβῃ *PQR* **26** ἴδοι libri, ἴδῃ c paraphr Calliergus nullo non probante **27** οὕπω Er Schmid, οὔπως Hermann ap Heyn 1817, οὐ ποτάμβατος Bergk αὐτοῖς boni omnes c paraphr, αὐτῷ *QZ* Tricl c schol[2], quod necessarium videtur propter περαίνει 28; αὐτός Hartung, αὐτῷ (= αὐτόθεν)? Bergk **28** βρότεον libri (O IX 34, N III 74), retin Boeckh[2], Ty Mommsen, βροτὸν Er Schmid ἁπτόμεθα vett, corr *I* c Tricl περαίνειν Mosch, περαίνοι (εἴθε ἔλθοι gl *Z*) Tricl περαίνει τὸν πλοῦν πρὸς τὸ ἔσχατον male iung Rauchenstein comm I 18, ἔσχατον· πλόον vaucl, tum virgula ante θαυματὰν dist Bergk ἰὼν εὕρῃς (om etiam ἐς 30) *DG*, ἰὼν εὕροις rell vett (ἐὼν εὕροις Eust prooem 10, 16 Ab), ἰὼν ἂν εὕροις Mosch, ἰὼν εὕροις ἂν Tricl, εὐμαρῶς εὕροις paraphr, οὐκ ἂν εὕροις schol 47; ἰών τις εὕροι Hermann ap Heyn 1798, ἰὼν κεν εὕροις id ibid 1817 (prob Gildersleeve), ἰὼν τάχ' εὕροις Bergk. Omissio haplographica: ΙΩΝ ΚΕΝ **30** θαυμαστὰν libri, corr Er Schmid **32** δώματ' ἐλθὼν *DG*, δώματα ἐλθὼν Mosch; cf Heimer studd P 67 **33** ἐπιτόσσαις *BE*[u](*G*)*V*[ac], -σ(σ)ας rell **34** ἔμπεδος *R* (nullius pretii codex), unde ἐμπέδως? Bergk

εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων.

στρ. γ'

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παντᾷ δὲ χοροὶ παρθένων
λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαν-
τες εἰλαπινάζοισιν εὐφρόνως.
νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται
ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

ἀντ. γ'

οἰκέοισι φυγόντες
ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασείᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ
μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἄγειτο δ' Ἀθάνα,
ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅμιλον· ἔπεφνέν
τε Γοργόνα, καὶ ποικίλον κάρα
δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε νασιώταις
λίθινον θάνατον φέρων. ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι

ἐπ. γ'

θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται
ἔμμεν ἄπιστον.
κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονί

36 γαλᾷ *D*, γανᾷ? (cl γάνυται· . . . γελᾷ, ἥδεται Hesych) Bergk ὀρθίαν *I* (Tricl?), ὀρθιᾶν vett vulgo, explosit Boeckh; ὁρῶς' ὕβριν Ὀρθία Crusius Rosch Lex Myth I 2816 n, Delph Hymn 52 n **38** δρόποις (i e δόρποις a δρέπειν)? Berg., πότοις Herwerden studd 44 παντᾷ *G*, παντᾶ vett vulgo δὲ χοροὶ τέ *D*; 'itaque τε fuit scripturae varietas' Bergk **39** λύρας exponit paraphr βοᾷ καναχᾷ τ' Herwerden Pindd 14, studd 44 **40** εἰλαπινάζουσιν *BEV* εὐφρόνως] σωφρόνως καὶ συνετῶς paraphr, ut εὔφρονες exponit al συνεταί N V 38 (67) **43** οἰκέουσι *E*; οἰκέοντι? Christ; prll Π[87] **45** ἄγειτο *EV*, ἄγειτο *D*; ἄγητο (ἄγητο)? Bergk **46** πέφνέ τ' *D* c dett **48** θαυμάσαι libri et paraphrr (ὥστε θαυμάσαι et liberius οὔτε θαυμάσιον οὔτε ἄπιστον), θαυμάσαι τελεσάντων iung (emendatione θαυματά repudiata) Hermann ap Boeckhium et ap Heyn 1817, 'nihil a diis effectum ita incredibile est, ei ut admirationem denegandam censeas' Boeckh n cr 503, θαυμάσαι φαίνεται (ὥστε) ἔμμεν ἄπιστον Tafel dilucidd I 946, θαυματόν ('quamvis mirum') Rauchenstein Einl 79, θαυμάτων Hartung, 'ne miror quidem' Dissen, post θαυμάσαι plene dist (ieiuna oratione iudice Boeckhio) Melanthonem secutus (tum θεῶν τελ. δ'?) Bergk. Videtur 'incredibile ad admirandum' tumidius paullo dici pro 'incredibile auditu' **51** κώπαν ἤδη μοι σχάσαις laudat schol Arist nub 107, κώπην σχάσας idem 740, unde κώπαν σχάσαις τάχυ δὴ ἄγκυραν quosdam legisse male coni Bergk

πρῴραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγον.

στρ. δ'

ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων
ὄπ' ἀμφὶ Πηνεϊὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἐμάν
τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς
ἕκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἅλι-
ξι θησέμεν ἐν καὶ παλαιτέροις,
νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γάρ
ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ἔκνιξε ⟨ἐλπίδας⟩·

ἀντ. δ'

τῶν δ' ἕκαστος ὀρούῃ,
τυχών κεν ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός·
τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτα προνοῆσαι.
πέποιθα ξενίᾳ προσανέϊ Θώρα-
κος, ὅσπερ ἐμὰν ποιπνύων χάριν
τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων τετράορον,
φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

52 πρώραθε libri, corr Bergk χειράδος *VPQRU* (Ziegler ad Theogn 576) ἀλκὰν *DEγρ* all c Tricl **54** ἐπ' ἄλλοτε ἄλλον (antiquo more) *V* ὥτε *GI*, ὥστε rell, ὦτε edunt c Boeckhio **56** πηνειὸν vett, corr *I* c Mosch **57** ἱπποκλέα (-κλέαν casu *F*) libri; corr Er Schmid c scholl Rom (de forma ad 5), τὸν Ἱπποκλέα σ' (ut esset Hippocles Hippocli filius) Hermann opp VII 165, genetivo probato ποτὲ pro σ' ἔτι Kayser lectt P 63, tum πόθ' Ἱπποκλέαν Rauchenstein comm I 18. Articulo nomen victoris ornare in posterioribus carminibus P non iam ausus est **58** ἐν ἅλιξιν *BEV*; ὁμάλιξι? Bergk ἔν τε καὶ (καὶ exp) *B*, ἔν τε vulgo, ἐν καὶ Tricl (Hermann ap Heyn); ἔν τ' αὖ Heyne (Hermann 1841 in censura Hauptii obss cr Jahns Jahrbb 33, 256, contra quem Triclinianam emendationem defendit Rauchenstein comm II 28), ἔμμεν vel εἶναι (παλαιτ. νέαισίν τε παρθ. iungens sec paraphr) Kayser lect P 64; de praep iterata Bossler de praep ap P usu 79 **60** ἑτέροισιν (-ροις *V*[1]) ἑτέρων ἔρως ἔκνιξε (ξε̄ *B*) φρένας vett, idem (sed ἑτέροις) schol Townl A 469, ἑταίροις ἑταίρων ἔκνιζεν ἔρως φρένας vel ἔκν. φρ. ἔρ. EM 379, 39; ἔκνιξέ γε Mosch, ἔκνιξε τὰς Tricl, ὑπέκνιξε (paraphr ὑπεκίνησε abusus) Hermann ap Heyn, unde ὑπέκνισε Boeckh, ἑτέροις ('fort accus aeol') ἑτερωνίων (cl schol Υ 404, Cram An Ox IV 329, 26, Eust II 1214, 27) Bergk, ἑτέροις ἑτέρων γερῶν ἔκν. ἔρ. φρ. Maur Schmidt CXXXIX, ἔκνιξε καρδίαν Ed Hiller in schedulis 1891, rectam emendandi viam aperiens; nam ἔκνιξε Ϝελπίδας scribendum cl schol P II 89 ἐλπίδας νῦν τὰς φρένας φησὶ καὶ τὰς διανοίας **61** ὀρ(ο)ύει libri, ὀρούῃ? Bergk; cf O VIII 23 **62** τυχὼν μὲν Hartung; de part colloc cf 29. Potentialis optativo aut imperativo elegantior **63** ἀτέκμαρτον vett (de ο͞ν:ᾱ cf O VII 45, N III 45, VIII 44, I VIII 15), correxi cum *I* (-talo?) Zeitschr Gymnasialw 1897 Jahresbb 286 **64** προσανεῖ vett, corr Tricl

ἐπ. δ′

πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει
καὶ νόος ὀρθός.
ἀδελφεοὺς καὶ ἐπαινήσομεν ἐκλούς, ὅτι
ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
αὔξοντες· ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται
πατρώϊαι κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες.

69 ἀδελφεούς τ' ἐπαινήσομεν vett, τ' om apographa cod *V* (non om *V*), ἀδ. τε ἐπ. Mosch, κἀδ. δὲ ἐπ. Tricl, ἀδ. μὲν ἐπ. Boeckh, κἀδ. μὲν ἐπ. Hermann opp VII 165, ἀδ. ἐπί τ' (vel ἐπὶ δ') αἰνήσομεν Bergk, ἀδ. δὲ ποταινήσομεν Ty Mommsen, ἀδ. τε μάλ' αἰνήσομεν Ed Hiller in schedulis 1891, ἀδελφεοῖσί τ' ἐπ. ἐκλοῖς Wilamowitz (p litt 1897); καί in fine carminis habes P IV 298 (καί κε), I V 59 (αἰνέω καί); de particulae collocatione 58, O VII 26, N IV 64, I VII 30 c Hauptii observationibus opp I 133 eisque quae ad O III 38 collegimus; de τε et καί a librario permutatis supra v 58 71 ἔνθ' *U* c paraphr (c Mommseno recepit Bergk[4]) κεῖται *D* c dett (et scholl), recep c Boeckhio Bergk πατρῶαι (-ῷαι *E*) vett, corr Byz

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ

Strophae

— —⏑—⏑⏑—⏑⏑—⏑⏑—⏑— —⏓

— —⏑—⏑⏑—

(2ᵇ) —⏓ —⏑⏑⏑⏑⏑— —⏑⏓

⏑⏑—⏑ ⏑⏑—⏑⏑⏓

5 —⏓ ⏑⏑—⏑⏑— —— ⏑⏑—⏑⏑⏓

(5) — —⏑—⏑⏑—⏑— —⏑—⏑⏓

Epodi

—⏑⏑—⏑— —

⏑⏑—⏑⏑— ⏓

— —⏑⏑—⏑— —⏑—⏑⏓

⏑⏑—⏑⏑—⏑— —⏑⏓

5 ⏑—⏑—⏑—— ⏑⏑—

⏓—⏑— (β'?γ'?)⏑—⏑⏑—⏓

στρ. α'

Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα
2ᵇ ποντιᾶν ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,

Strophae discriptionem certam esse dictitant (Boeckh n cr 504, Rossbach Metr³ 619); de vv 2. 3 (2ᵃᵇ Boe) equidem secus iudicavi. Str vv quartos (Boe) ut inter se exaequaret, 4 παρὰ, 20 Κασσάνδραν nomine eiecto οἰκτρότατα, 36 Παρνασσοῦ eiecto Δελφὸν ὑπὸ (πόδα), denique 25 ἐννύχια πάραγον κοιμήμαθ'· ὃ νέαις ἀλόχοις proposuit Hermann opp VII 168; item 9 ἱερὰν (vel ἱρὰν) ὄφρα Θέμιν Πυθ. Maur Schmidt ind Ien 1879, 5 n, item 41 Μοῖσα, δὴ τεόν Ed Boehmer p VIII, 79 κάλλιον θανάτου σχήσειν id ibid; eundem strophae versum ad normam traditae vv (20). 36. 41. lectionis (... ——⏑⏑—⏑⏑—) redigebat plurimis strophis audacter mutatis Bergk², aliter rursus interpretatus κοῖ-ται; τὸ δὴ - νέαις ἀλόχοις 25 retinuit Ty Mommsen.

1 ἀγυιᾶτι? Christ 2 τε (cum uno e Moschopp) Boeckh; videntur dearum nomina satis arcte coniungi praemissa allocutione κόραι, satis

ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
ματρὶ πὰρ Μελίαν χρυσέων ἐς ἄδυτον τριπόδων
θησαυρόν, ὃν περίαλλ' ἐτίμασε Λοξίας,

ἀντ. α'

Ἰσμήνιον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθέα μαντίων θῶκον,
ὦ παῖδες Ἁρμονίας,
ἔνθα καὶ νυν ἐπίνομον ἡρωΐδων
στρατὸν ὁμαγερέα καλεῖ συνίμεν,
ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν
γᾶς ὀμφαλὸν κελαδήσετ' ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ

ἐπ. α'

ἑπταπύλοισι Θήβαις
χάριν ἀγῶνί τε Κίρρας,
ἐν τῷ Θρασυδαΐος ἔμνασεν ἑστίαν
τρίτον ἔπι στέφανον πατρῴαν βαλών,
ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα
νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

στρ. β'

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμήστρας

dilucide diiungi additis genetivis Ὀλυμπ. (μὲν) — Νηρηΐδ. (δὲ) νηρεΐδων vett, corr Mosch **3** ἀριστογόνου c paraphr Ty Mommsen **4** εἰς τὴν Μελίαν καὶ ... εἰς τὸν ἄδυτον κτλ paraphr, unde praep πάρ in suspicionem vocabat Maur Schmidt CXIII εἰς vett, corr Tricl **5** ὃν περίαλλ' libri (ut P III 52 περιάπτων *BDV*, N XI 40 περιόδοις omnes; ὅν τε πέραλλ' conieci prll II^{26} (cf ad N III 33) **6** ἰσμήνειον *E* (Ty Mommsen), ἰσμήνιον *BDV*; de spiritu prll II^{19} ἀλαθεία *D* μαντείων Vatt (retin Ty Mommsen), μαντεῖο *V*; corr Hermann ap Heyn **7** καὶ νῦν vett, νῦν καὶ Tricl, καί νυν Er Schmid, καὶ νὺν Bergk **8** ὁμηγερέα *BE*, idem voluit (ὁμυγερέα) *V*, ὁμηγυρέα *DG* all (ut est in codd dett A 57, H 415); deteriorem formam ὁμαγυρέα praeoptavit Boeckh (quasi fingi possit adi ὁμηγορής), ὁμαγερέα Ty Mommsen (Bergk^4) **9** de καί correpto in arsi trochaica ad O XIV 1 **10** κελαδῆτε libri, ὑμνήσητε paraphr, κελαδήσετ' Heyne, κελαδῆτον Bergk **13** ss ἔμνασεν libri (-σαν *B*^{2}), ἀνέμνησε paraphr^2, unde ἄμνασεν Boeckh n cr 508, Kayser lectt P 55, ἔμνασεν ... (virgula post βαλών deleta) ... νικᾶν (Thrasydaei maiorum), ξένου κτλ Hermann ap Heyn, quod recepit (distinctione omissa de Oreste Pythionica cogitans praeeunte Kaysero l l) Bergk$^{3.4}$, ἐμνασέ μ' (c partic βαλών iungens) Hermann opp VII 167 (recep Bergk$^{1.2}$), ἑστιᾶν ... πατρῳᾶν Ty Mommsen, ἄν τοι (i e ἀνά τοι) Θρ. ἔμνασεν, ἑστίαν ... βαλών, ἐν ἀφν. ἀρ. Πυλάδα νικῶν, ξένου κτλ ('in memoriam revocat Pyladae hospitem Orestem')? Bergk^4. Traditam lectionem bene defendit Rauchenstein comm I 19 **14** ἐπὶ libri, ἔπι Hermann opp VII 167 (Bergk$^{3.4}$); praepositionis et a substantivo et ab attributo aliis vocabulis diiunctae exemplum fugit grammaticos **17** κλυταιμνήστρας libri et edd; prll II^{57}

χειρῶν ὕπο κρατερᾶν
18b ἐκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος,
ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
20 Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
ψυχᾷ πόρευ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον

ἀντ. β'

νηλὴς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρίπῳ
σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας
23b ἔκνισεν βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
ἢ ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαζομέναν
25 ἔννυχοι πάραγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις
ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον

ἐπ. β'

ἀλλοτρίαισι γλώσσαις·
κακολόγοι δὲ πολῖται.
ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
30 ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.
θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας
ἵκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

στρ. γ'

μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων

18 χερῶν libri, corr Er Schmid ὑπὸ καρτερᾶν (-ῶν *E*) *BEV* ὕπο (*DG*) Bergk c Boeckhio καὶ δόλου Hartung (c paraphr[3]), κἠκ (sive κἀκ) Bergk; φονευομένου ὑπὸ bene iungit paraphr[1] **20** κασάνδραν *BV* σὺν om *V* (Bergk[3]; v ad metr) **21** πόρευς(εν) Vatt, quod tuentur cll P XII 11, III 91, πόρευ' *VEpc*, ἔπεμπε paraphr, quod recepi cll πέμπον, πέμπε P IV 114. 178, N I 40 **23b** ἔκνισε vett, -σεν Byz; cf prll II[62] λόχον *V* (Mosch) male **24** λέχει vett, corr Byz δαμαζομέναν *BE*, δαμαλιζομέναν plurimi; τινὶ δαμαλιζ. Er Schmid, θαμιζομέναν (cl θαμίζεται· ὁμιλεῖ Hesych, μιγομένην paraphr) Maur Schmidt CXLI, δακναζομέναν? (λέχει pellicis Agamemnonis, κοῖται Aegisthi) Bergk[3] (retract id[4]), prob (etiam κοῖται ad furta Agamemnonis referens) Herwerden studd 44 **25** ἐννύχιοι *B*, ἔννυχον *V*; v ad metr τὸ δὴ vett, τόδε Tricl, τὸ δὲ *Ipc* **26** ἔχθιστον 'quod tanquam hostis nocet' Hermann opp VII 168, v supra ad P IV 99, αἴσχιστον ('quemadmodum schol *G* interpretari magis quam legisse videtur' Bergk) Hecker Phil V 439 ἀμβλάκιον *B*(*Ealiter*); ἀμπλακιᾶν maluit Hecker 1 1, ἔχθ., ἀμπλακίαν Hartung **28** τὲ *D* solus **29** κἴσχει μέγας Hartung (prob Herwerden) **30** ἄφαντος *D* solus; unde ἄφαντος πέλει Rauchenstein Phil 27, 1868, 170, pessime **31** θάνε vett, corr (Tricl) Pauw **32** ἱκὼν *BDEV*, ἵκων (ἥκων) *GIU* κλυταῖς *V* c dett Vatt non paucis, κλειταῖς *BDEG* ἐν ἀμύκλαις (= ἀμυκάλαις 'nobilibus decantatisque Clytaemnestrae spiculis') Hermann 1798 apud Heynium (III 2, 411), quem refutavit Boeckh n cr 506 **33** ὤλεσε Vatt πυρωθέντας? Bergk

Τρώων ἔλυσε δόμους
ἀβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον
Στρόφιον ἐξίκετο, νέα κεφαλά,
Παρναcσοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρονίῳ cὺν Ἄρει
πέφνεν τε ματέρα θῆκέ τ' Αἴγιcθον ἐν φοναῖc.
ἀντ. γ'
ἦρ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευcιπόρους τριόδους ἐδινήθην,
ὀρθὰν κέλευθον ἰών
τὸ πρίν· ἦ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
ἔβαλεν, ὡc ὅτ' ἄκατον ἐνναλίαν;
Μοῖcα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μιcθοῖο cυνέθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλλᾳ ταραccέμεν
ἐπ. γ'
ἢ πατρὶ Πυθονίκᾳ

34 ἔπαυcε Herwerden studd 45 ξένον γέροντα vett, transp Byz **35** νέα(ᾳ) κεφαλᾶ(ᾷ) libri ('magis poetice' arbitro Ty Mommsen[1.2]), νέα κεφαλά (νέος ὢν ἔτι paraphr) Heyne omnibus fere post Boeckhium[2] probantibus **36** παρναcοῦ meliores; prll Π[59] ἀλλὰ χρόνῳ(ω) vett(χρόνι B^{ω}), corr Tricl **37** ἔπεφνέ τε *V*, ἔπεφνε (om τε) Vatt, πέφνεν τε Mosch, ἔκπεφνε Tricl **38** ἆρ' *E*[1]; prll Π[39] ἀμευcίπορον τρίοδον libri, -πόρους τριόδους Hermann opp I 267, VII 170, -πόρων τριόδων Boeckh[1.2], trad lect (c scholl et Eust prooem c 21 p 14, 15 Ab) retinuit Bergk; prll Π[3] ἐδινήθην *B* (Ty Mommsen), -νάθην rell; prll Π[21] **40** ἐναλίαν vett, εἰναλίαν edunt c Byz **41** τὸ δ' ἐτεὸν εἰ vett (Ty Mommsen), corr Mosch μιcθῷ cυνέθευ παρέχειν vett, cυνέθευ εὖ παρέχειν Tricl, μιcθῷ γε Er Schmid, μιcθοῖcι Bothe, cυνετίθευ (post παρέχειν dist) Boeckh (Bergk[1]), παρεχέμεν cυνέθευ Hermann (ap Heyn 1798) apodosis ut inciperetur ab ἄλλοτε opp VII 170, μιcθοῦ γε (genetivum c paraphr), μιcθοῖο nescio quo modo parum esse aptum dicens, Bergk[3], μιcθοῖο recep Christ[1.2], μιcθοῖcα (contra poetae usum) Bergk[4], μιcθόν cυ Bornemann Philol 52, 1893, 41, μιcθόν γε? Fraccaroli Pind p 501; μιcθ.ῖ.ο recepi invito Bergkio **42** ὑπάργυρον 'cui argentum quasi subest' cl ὑπόξυλος Boeckh expll 342; immo: 'quae sub argento quasi est' (cll ὑπωρόφιος ἐπινίκιος ἐπίνικος); ἐπάργυρον (cll ἐπάργυρον· μιcθωτήν Hesych) Io Gottl Schneider fragmm jp 111 ἄλλοτ' ἄλλα (ᾳ *G*) χρὴ ταραccέμεν vett, ἄλλα γε χρὴ Tricl, χρὴ exp Er Schmid, nec legerunt vett gramm (ἀντὶ τοῦ τάραccε καὶ μετάφερε· λείπει τὸ ὀφείλεις), ἄλλῳ Bothe, ἄλλαν Hartung, ἀλλᾷ Bergk (prll Π[62]); 'ταράccειν vocabulum ab arte musica prorsus alienum' Bergk, idem distinctione Boeckhiana recepta ὑπ' ἄργυρον ἄλλοτ' ἀλλᾷ χαραccέμεν maluit 'translatione a nummis feriendis ducta', μιcθοῖο c Christio, tum ἄλλῳ (c Bothio) παραcχέμεν Herwerden Pindd 24 (Mnemos 25, 1897, 50), παρᾳccέμεν ('praeterferri') Jurenka Wien St XV. Mihi verbum ταραccέμεν (scil φωνήν, ut ἐλελίζειν φόρμιγγα) ipsos carminis sonos videtur resonare cll verbis θροεῖν, τερετίζειν (Graf de Graec re mus 21), denique si gravia cum ridendis componere fas est famoso illo φλαττόθρατ **43** ante ἢ dist (Heyne) Christ, Fennell, Gildersleeve, alio alius consilio; est autem ἤ — ἤ non 'aut — aut', 'nunc — nunc', sed 'sive — sive' vel planius 'et — et' (cf τῶν 45) πυθιονίκων *D*, πυθιονίκω (κῳ *B*) vett vulgo, πυθονίκῳ Tricl, (τῷ πατρὶ

τό γέ νυν ἢ Θρασυδαίῳ,
τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
τὰ μὲν ⟨ἐν⟩ ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι,
Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων πολυφάτων
ἔσχον θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις,

στρ. δ'

Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
Ἑλλανίδα στρατιὰν
ὠκύτατι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ
ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶσαν τυραννίδων·

ἀντ. δ'

ξυναῖσιν ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται

τοῦ) πυθιονίκου paraphr, unde receperunt $Q^{s}R$ **44** γε νῦν libri, γέ νυν Er Schmid, γὲ νὺν Bergk **46** ἐν om vett, inser Tricl, θαμάκις ἅρμασι κ. π. Ὀλυμπίας Kayser lect P 66, τὰ μὲν ἐν ἅρμασι κ. πάλας? 'quamquam πάλαι satis est conveniens' Bergk; ἐν ἅρμασι necessarium videtur opp γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες (49). De dicendi varietate (ἐν ἅρμασι: σὺν ἵπποις) Car Ritter diss Argentt IX 286 **47** ὀλυμπία(α) τ' libri, Ὀλυμπίας Er Schmid, τ' eiecit Pauw (cf prll p 9), reducebat Bergk cl schol (ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ νικήσαντες ἀκτῖνα ἔσχον), Ὀλυμπίαν (sc ἀκτῖνα) Boeckh, Ὀλυμπίαν et θοαῖς Hartung (θοαῖς recep Bergk) **49** γυμνοὶ PQR **51** ἐν εὐδικίᾳ Hecker Philol V 447, ἐν ἀσυχίᾳ Rauchenstein Philol 28, 1868, 170 **52** ἂν Mosch, ἄμ Hermann ap Heyn; v metr μακροτέρῳ σὺν BV, -τάτῳ σὺν Vatt vulgo (O II 36, I V 12); μάσσονι σύν Bergk[3] (recep Christ); μακροτέρως? Bergk[4] **54/55** ξυναῖσι δ' Vatt, ξυναῖσι V, ξυναῖσιν Mosch (RX, c lemm scholl?), 'non male' Ty Mommsen ἀμύνον|τ' ἄτα (ᾳ $B^{1}I$, η G^{s} c scholl) εἴ τις ἄκρ. ἐλ. ἡσυχία(ᾳ) (ἡσύχως Tricl) τε νεμ. αἰνὰν ὕβριν ἀπέφυγεν libri, nisi quod ἀμύνοντα supplevit P, -ται QR; idem legerunt scholl ἀμύνονται aut βλάπτονται (1) aut βλάπτουσιν (2. 3) exponentes; ἀμεύονται 'praetereunt mediocrem sortem' Hermann opp I 250, ἀμύνονται 'coercentur damno' Boeckh (Hermann opp VII 171), 'obsistunt dementes', interpretor, 'quasi vero vi vis sibi illata defendenda sit'; ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀϝάταν ὑπεράφανον ὦρσεν P II 28 ἄτᾳ· τίς] εἰ γάρ τις Hermann I, τᾶν εἴ τις Thiersch (τᾶνδ' εἴ τις Maur Schmidt CXII), ἄτᾳ, εἴ τις Boeckh[2] (kl Schr V 349), ἄται, εἴ τις Hermann VII (elisionem statuebat cl homerico ὀΐε' ὀδύναι Ahrens kl Schr I 72), ἀμύνοντ', εἰ|τιμᾶς τις Hartung, ἄγᾳ, εἴ τις (∪∪_∪) Bergk[4], ἄτᾳ· τίς ... ἀπέφυγεν; cl 29 et schol[2] Hóman ed Hungar Lps 1876 p XVI, ἀλλ' εἴ τις Jak Wackernagel litt ad me datis 1898 ἀσυχᾷ Hermann ap Heyn, ἡσυχᾷ Ty Mommsen, ἀσυχᾷ Bergk[3.4] (v prll II[82]), ἀσύχαν τε νεμ. αἰῶν' ὕβριν Hartung. Germanam lectionem Hóman restituit coniunctionem εἰ sive interpolatione satis antiqua — ne alterum quidem scholiastae aliud quidquam legisse puto — invectam sive ex antiqua scriptura ATAA(I) duos sonos musicales referente (_⌊_; cf ad P IV 31) natam expungens; nam primum quidem ἄτᾳ deletum quis aequo animo ferre potest? deinde post εἴ τις in sententia generali coniunctivum exspectares cl n cr ad N XI 14,

55 ἄτᾳ· τίς ἄκρον ἑλών
55b ἡσυχᾷ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν; μέλανος ἂν ἐσχατιάν
καλλίονα θανάτου ⟨στείχοι⟩ γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών·
ἐπ. δ′
ἅ τε τὸν Ἰφικλείδαν
60 διαφέρει Ἰόλαον
ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
τὸ μὲν παρ' ἅμαρ ἕδραισι Θεράπνας,
τὸ δ' οἰκέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

tum aliud videtur esse ἀποφυγεῖν (ὥστε μὴ ἐπιληφθῆναι, Ammon p 10 V), aliud ἀποφεύγειν (καὶ μὴ ἑρασθαι) Theogn 1159, tum sec vulgarem loci interpretationem non solum vv 52 et 55 ss, verum etiam verba ἡσυχᾷ τε νεμόμενος et αἰνὰν ὕβριν ἀπέφυγεν idem fere dicunt, denique verba ἐσχατιὰν καλλίονα θανάτου mea quidem sententia opponi necesse est eis quae in vita praeter voluntatem acciderint: quae in summo virtutis gloriaeque fastigio invidorum non solum odium paene ridiculum, verum etiam quam 'effugere' modestissimus quisque minime possit saevam insolentiam atque arrogantiam esse vult poeta. Sententiam vero et gravitatis et pietatis plenam eo Pindarus consilio videtur inseruisse, ne quis alienae superbiae arcendae causa regiam Thebis superbiam ipse sibi assumeret: οὔτε γὰρ ὕβρις ὕβριν ἐν ἄντλῳ τίθηειν οὔτ' ἄτην ἄτη, ἀλλ' ἡσυχία, δίκης μὲν θυγάτηρ, χάριτος δ' εὐωνύμου μήτηρ. De prima persona (ἐραίμαν, τέταμαι) admonitionis acrimoniam suaviter mitigante cf O III 45, P III 107, N I 31, Hor epp II 1, 264 **56** μέλανος δ' ἀν' (om ἀν' *BE*^{i}) libri (θανάτου gl *E*), δὲ vett gramm non legisse constat eo dissentientes quod μελ. ἀν' ἐσχ. alteri ad antecedentia trahebant, alteri c sequ coniungebant; delevit particulam Er Schmid **57** θανάτου *B* (μέλανος θανάτου schol *B*), θάνατον rell vett ἐν γλ. libri vulgo, εσχεν (sine acc et spir, ut εκὰς P VIII 21, θιγειν IX 42, πολῖ· XI 20) ἐν γλ. *D*, unde καλλίω θανάτου ἔσχεν γλ. Tricl, λείπει ἐξεῦρε gl *E*; in lectione mutila explicanda se torquent scholl; μέλανα δ' ἀν' ἐσχ. κ. θάνατον ⟨σχήσει c Thierschio⟩ Boeckh, μέλανος ἀν' ἐσχ. κ. θανάτου ⟨ταύταν⟩ Hermann opp VII 171, θάνατον ⟨πάσχει⟩ Hartung, alia Kayser Heidelb Jahrb 1868, 45, Rauchenstein Philol 28, 1868, 169, Maur Schmidt CX—XIII, Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 12—15, ἀπέφυγεν· μέλανος ὁ δ' ἐσχ. κ. θανάτου ⟨τέτμεν⟩ Bergk^{4}, μέλανα δ' ἀν' ἐσχ. κάλλιπεν θανάτοι· αἶαν γλυκυτάταν (hoc quidem c Bornemanno Phil 52, 39) dubitanter Christ^{2}. Locum emendavit μέλανος ἂν ἐσχ. κ. θανάτου ⟨στείχοι⟩ scribens de Wilamowitz p litt 1893. De verbo στείχειν cf Antigona τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσα, de particulae ἄν collocatione Jak Wackernagel indog Forsch I, 1892, 378 ss **58** κράτιστον *B*^{i} solus, Hartungo p 318 monente recep Bergk^{4}; cf Ambrr O III 42 **64** ἕδος *E*, ἔνδον vulgo (*Eγε*); ἐντὸς cll Hes theog 37. 51 Hecker Phil V 447, ἐνδὸς? Bergk

ΜΙΔΑΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΑΤΛΗΤΗΙ

Strophae

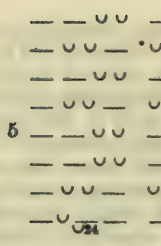

στρ. α′

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἃ τ' ὄχθαις ἔπι μηλοβότου
ναίεις Ἀκράγαντος ἐὔδματον κολώναν, ὦ ἄνα,
ἵλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ
αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνᾳ, τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων
οὔλιον θρῆνον διαπλέξαις' Ἀθάνα·

στρ. β′

τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς

Est Pindari carminum 'dactyloepitriticorum' de quibus quidem constet primum.

2 ὄχθους *V* ἐπὶ libri, corr Er Schmid **3** εὔδματον vett, ἐς εὔδμ. Tricl, ἐὐδμ. Er Schmid; ἐὐδμητον Ty Mommsen; prll Π[21] **4** εὐμενίᾳ *V*, εὐμενείᾳ(α) Vatt vulgo; prll Π[60] **5** εὐδόξου μίδα *E* (c scholl Vatt) **6** νικήσαντα *EV* **7** γοργόνων om meliores, ex scholl suppl *PQR* c Tricl **8** διαπλέξαις' *BV* soli, -ξαcθ' *D*, -ξας' rell (ἀθ)άνα eras *D*, om vocabulum *PQRU* **9** παρθένοις *V*

ἄϊε λειβόμενον δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ,
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσσεν κασιγνητᾶν μέρος
ἐνναλίᾳ Σερίφῳ λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων.
ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος,
λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας

στρ. γ'

υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
ἐρρύσατο, παρθένος αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
ὄφρα τὸν Εὐρυάλας ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὑροῖς' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
ὠνύμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,
εὐκλέα λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

στρ. δ'

λεπτοῦ διανισόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων,

10 δυσπενθεῖ vett, corr Byz **11** ἄυσε(ν) vett, διχῶς· ἢ ἄνυσεν ὃ ἐστιν ἀνυσθῆναι ἐποίησεν (Λ 365, Υ 452, ω 71)· ἢ ἄυσεν schol, ἄυσεν solum interpretantur paraphrr; ἄνυσεν Pauw, ἄνυσσεν Boeckh, ἄιξεν (cll scut 222, Ap Rh Δ 1524) μέρος ἄγων iungens Kaibel Herm 19, 1884, 247
12 ἐναλίᾳ vett, εἰναλίᾳ edunt c Moschop Σερίφῳ] producitur ῑ epigr 214, 5 (Kaib) c Aristoph Ach 542, item apud posteriores poetas, unde multa negotia oborta sunt criticis: εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ ταῖσί τε (Gorgonibus, vel τοῖσί τε, Seriphiis) Hermann ap Heyn, idem, sed λᾱοῖσί τε cll cum aliis tum ἀοιδαῖς N XI 18 Boeckh$^{1.2}$ (kl Schr V 347), εἰναλίᾳ τε πέτρᾳ Hermann opp VII 172, εἰναλίᾳ τε νομᾷ Rauchenstein comm I 20, de Ahrensii quodam invento (kl Schr I 73) Hermann opp VIII 89, εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λάϊνον ἄγε μόρον Hartung, εἰναλίᾳ Fe Σερ. λαοῖσί τε Ty Mommsen, εἰναλίαισι Σερίφου πλαξί Fe Maur Schmidt CXXIV, εἰναλία τε Σερ. λάσατο (cl λάισασθαι· κτήσασθαι Hesych)? Bergk, εἰν. τε C. λᾶσί τε (proleptice) Ed Boehmer. Quid, si Σέριφος insula non ab apsinthio (ἡ σέριφος, τὸ σέριφον), sed διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν a gryllo (ὁ σέρ[ι]φος Aristoph fr 676 D^{5}) denominata ῑ longum in formis dactylicis Σερίφιος, Σερίφιάς metricae debet productioni?
13 ἦτοι *EPQR* (vulgo edunt); ad O Π 3 φόρκοι' ἀμαύρωσε(ν) libri, Φόρκοιο μαύρ. Hermann ad Orph 722 et Boeckh, trad lect reduxit Bergk
14 ἐμπέδα Bossler de praep ap P usu 25 n. 'Locus haud dubie vitium contraxit'; 'at inperfectum ab hoc loco alienum' Bergk **16** εὐπαράου *D*, εὐπαράου rell, corr Bergk συλήσαις *B*(*G*), -σας rell, corr Heyne
17 φάτις Hecker Phil V 447 αὐτορρ. *B* all **22** μιν *B* solus, νιν rell
23 ὠνόμασε(ν) libri, et edd ante Ty Mommsen^{2}; ἔχειν | ὦπασε, τὸν κεφ.? Bergk **24** εὐκλέα libri (tuetur, dubitanter de -α ante λ- producto cogitans [nunc forsitan conferat Bacch XVII 90] Jos Lind diss P Lundae 1893, 15); εὐκλεᾶ Er Schmid (Bergk); εὐκλεέα scribebam prll Π^{42} λαοσσόν *V*, -σόων Vatt πρηστῆρ' *PQ* (c *G* supplem), πρηκτῆρ' *R*
25 διανισσόμενον *V* θ' ἅμα *V*, θαμὰ Vatt (Boeckh n cr 384), ὁμοῦ

τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ ναίοισι πόλι Χαρίτων
Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου
οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἤτοι κάμερον
δαίμων — τὸ δὲ μόρσιμον οὐ παρφυκτόν —, ἀλλ' ἔσται χρόνος
οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπείᾳ βαλών
ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

(τε ... καί) paraphr, θάμα Bergk **26—32** in *E* manus rec ex *D* supplevit **26** καλλιχώρῳ $\bar{V}D^{pc}$, -χόρων *U*, -χορον in nullo libro ναίουσι $B^{1}D$ (prll Π^{82}) πόλει *V*, πόλιν Vatt; παρὰ καλλίχορον ν. πόλιν (sui ad O II 6 inventi immemor) Hermann opp VII 172, πόλι? Bergk propter O VII 49 dubitans **29** ἐκ δὲ] αὖτε (tum ἤτοι 'oder') Hartung ἐκ δ' ἐτελεύτασεν ('die pompae') Boeckh n cr 510 (retr expll 347) ἤτοι libri (Bergk), ἦτοι Boeckh, ἐκ δ' ἐτελεύτασεν (= 'quo die victoriam Midas rettulit'), Μίδα, τοι Kaibel Herm 19, 247 **30** τό γε vett (Bergk), τὸ δὲ Tricl (*QG*^{suppl}) c scholl (Hermann opp VII 173) οὔ πα φυκτόν *V*; οὐ τεκμαρτόν, ἦ' ἔσται Maur Schmidt XCI ἤτοι κάμερον δαίμων post χρόνος inser $V^{ac}F$, quo errore abusus est Bergk[2]; idem quae coniecerat in ed III improbavit in ed IV de emendatione desperans. Neque vero ulla praeter Triclinianam (τὸ δὲ c scholl) opus est mutatione, dummodo ne aut c scholl (Doederlino, Schneidewino) ad ἤτοι κάμερον subaudiendum putes ἢ αὔριον aut cum Disseno οὐ παρφ., ἀλλ' ἔσται iungas. Nam respondent inter se ἤτοι et ἀλλά, velut ἤτοι ἐμὸν θυμὸν (γνώσεαι), ἀλλ' οὔ τοι τόδε (κέρδος ἔσσεται) π 309, ἤτοι ὅτε — ἀλλ' ὅτε μ 237; cf etiam οἱ δ' ἤτοι πρῶτοι τεύξαν νέας ἀμφιελίσσας, πρῶτοι δ' ἱστί' ⟨ἔθεν Boeckh⟩ κτλ Hesiod (fr 100, 7 Rz) ap schol Pind O VIII 26, ut intellegas ἐκτελευτᾶν δὲ δύναται τὸν ὄλβον (κάματον male Gildersleeve) ὁ δαίμων τοτὲ μὲν αὐθημερόν, τοτὲ δὲ καί τινα εἰς ἀνελπιστίαν βαλὼν τὸ μὲν δοῦναι, τὸ δ' οὔπω **31** καὶ τὶν (Bergk[3]) Mezger P Siegesl 200 ἀελπτία *DV* (quod vulgo edunt; de *E* ad 26), ἀελπία *BPQ*(*T*)*U*, ἀνελπιστίᾳ paraphr; ἀελπείᾳ reposui subst formam ad adi ἀελπής (ε 408) pertinentem, ut κακοεργείη (Gust Meyer Bezzenb Beitr I 89) ad κακοεργής. Ty Mommsen cum ἀελπείᾳ coniectura invenisset, edere[1.2] ἀελπίᾳ maluit; ἀελπείᾳ primus recepit Ed Boehmer

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ

ΧΡΟΜΙΩΙ ⟨ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΙ⟩

ΙΠΠΟΙΣ

Strophae

— — ⏑ — — — ⏑ ⏓
⏑ι

— — ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ ⏓

— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ ⏓

— — ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ ⏓

5 — ⏑ — — — ⏑ ⏓

— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — — ⏑ — — — ⏑ ⏓

— ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — ⏑ — — — ⏑ — — — ⏑ — — — ⏑ ⏓

Epodi

⏑⏑⏑ — — — ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ ⏓

(1b) — ⏑ ⏓

— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —

(2b) ⏑ ⏑ — | — — ⏑ — — — ⏑ ⏓

5 — ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — — | ⏑ — — — ⏑ ⏓

— — ⏑ — — | ⏑ ⏑ —

(4b) — ⏑ — — — ⏑ ⏓

στρ. α′

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος Ὀρτυγία,
δέμνιον Ἀρτέμιδος,

Str vv 1. 2 coniungebat Ahrens (cf v 37). Ep v 1 God Hermann cum ap Heyn 1798 ordine 'dactylico' claudi iussisset, Boeckhium secutus est 1817; idem propter diaeresin ante creticum constanter observatam et syllabam ancipitem 69 (v etiam 51) admissam 'asynartetorum' luculentum hoc esse exemplum censuit; de versu monometro admittendo cogitavit iam Ty Mommsen; cf e 'dactyloepitrr' δωρήσεται O VII, ἄμμε πότμος N VI, e iambis αἰῶνος P V, ex aeolicis Ἕν ἀνδρῶν N VI. Alterum quoque Boeckhii versum dispescui cll O VIII str 5/6, N VIII str 3/4; quartum cll O VIII str 5. 6. 7; v nott metr O III. In octo versiculos epodum diremit Ed Boehmer; poterat in decem.

Δάλου καιγνήτα, σέθεν ἁδυεπὴς
ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
αἶνον ἀελλοπόδων μέταν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν·
ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα τ'
ἔρτμασιν νικαφόροις ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

ἀντ. α'

ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευ-
σέν τέ οἱ χαίταις, ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονός

ἐπ. α'

Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων
ἀφνεαῖς·
ὦπασε δὲ Κρονίων
πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλ-
λοις ἐλαιᾶν χρυσέοις
μειχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν
καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών·

στρ. β'

ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
ἔνθα μοι ἁρμόδιον
δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν

7 θ' ἕρμασιν *B*, θ' ἔρτμασιν rell; prll Π[16] 8 θεῷ Dawes misc cr 56, ἐκ θεῶν c paraphr Mingarelli ap Heyn, 'orsa deorum, tanquam fundamenta, iacta sunt' Hermann ap Heyn 11 μεγάλων *BU* Tricl, μεγίστων rell e paraphr 13 ἔγειρε libri, νὺν ἐγεῖρ' transp Tricl, σπεῖρε e paraphr (ubi σιγεῖρε *B*) Beck 14 χαίτας *V* 16 χαλκεντέος boni libri (etiam *B*, qui ante terminationem -oc quid voluerit prae correctionibus obscurum) et Eust prooem c 16 (p 11, 20 Ab), χαλκέντεον *XYZ* c Mosch 17 θ' ἅμα δὴ v l schol[2], Tricl; θάμα (id quod ne Bergkius quidem voluerat) Leutsch ind Gott 1865, 4 χρυσέοισι vett, corr Tricl 20 κλέα? Bergk; cf καλὰ φράσαι O XIII 11 22 θ' ἅμα δ' Hartung plaudente Rauchensteinio Jahrbb class Phil 1858, 389, θάμα δ' ἐχθοδοπῶν? Bergk; de θαμά prll Π[79]

οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐκλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
ἀντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἔτεραι·
χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

ἀντ. β'

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσόμενον προϊδεῖν
συγγενὲς οἷς ἕπεται.
Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν,
ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦ-
σαι φίλοις ἐξαρκέων. κοιναὶ γὰρ ἔρχονθ' ἐλπίδες

ἐπ. β'

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι
προφρόνως
ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν
μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,

24 μεμφομένοις libri et scholl; fuisse tamen qui μεμφόμενοι legerent ex scholl 30, 9—11 Ab collegerunt Ahrens Philol XVI 55 et Horn de Aristarchi studd P 53 n. ἐκλὸς libri, ἐκλοὺς Aristarchus, ἑκλῶς schol 30, 9 cod *B*; ἐκλός γ' (scil λέλογχε) c Pauwio Rauchenstein comm I 20 καπνὸν *XYZ* c Mosch (abusi ft antiptosi scholl vett 30, 5. 14). Lectionem traditam ἐκλὸς propter metrum quidem (cl append metr § 8^{f}) retinere haud scio an liceret, si aut de acc plur -ος constaret apud Pindarum (prll II^{75}) aut ὁ ἐκλὸς λέλογχεν, τοῖς μεμφομένοις αὐτὸν, ὥσπερ ὕδωρ καπνῷ ἐπιφέρειν exponendum esset c scholl Non-Aristarcheis vel Didymeis (§ 2^{b}. 4, p 30, 6. 11 Ab); quae interpretatio placuit Rauchensteinio l l, displicuit recte Mommseno Rh Mus IV 1846, 555. Similiter λέλογχεν ὁ χρ. cetera quidem (reposito ἐκλοὺς) varie iungentes Hermann Dissen Matthiae (verm Schr 97, prob Bergk⁴). Aristarchum sequi praestabit: λέλογχε καὶ ὑποκείμενόν ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ κτλ. (cll N II 6—10), sive cum Aristarcho καὶ σβεννύναι (κατασβ. codd) perrexeris ('gloriam bonorum minuere student' Horn l l) sive cum aliis (§ 1. 6) intellexeris οὐκ ἀνύουσιν (velut '*mehren Rauch statt löschen Gluth*' Ty Mommsen 1846, 'quemadmodum fumus aqua infusa augescit, sic maledicentia bonorum laudes altius evehuntur' Feine diss philoll Ien II 298). Locutionis origo non minus obscura quam στάθμα περισσά P II 90. Aliena velut acute illud de fumi quibusdam cum invidorum vanitate similitudinibus dictum (Plut fr 23, 2) aut fumi vilitatem proverbiis celebratam admiscere nihil attinet, id quod Christ perspexit 25 ἠθείαις *D*; prll II^{35} 27 προιδεῖν — ἕπεται primus coniunxit Stephanus, nam schol 32, 15, ad quem provocat Ty Mommsen, βουλαῖσι — ἕπεται iungere videtur; 'quibus ingenitum est, eorum agit fortitudo in rebus, in deliberationibus mens provida futuri' Rauchenstein comm I 21 probantibus non paucis 29 ἀγησιδ. libri 31 ἔρασαι Mingarelli; cf ad P XI 54 -ψας vett, corr Tricl

ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαη-
τὰν ἐς αἴγλαν παῖς Διός
ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ
σὺν καιγνήτῳ μόλεν,

στρ. γ′

ὥς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα,
ἀλλὰ θεῶν βασίλεα
σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

ἀντ. γ′

δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.
ἀγχομένοις δὲ χρόνος
ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.

35—37 ὡς ἐπεὶ — ὥς τ' οὐ libri; si non ἐπεί, at tamen τε exprimit paraphr (καὶ ὅπως ad 58); ὡς ἄρα — ὡς τ' οὐ Hermann ap Heyn 1798 (recep Boeckh[1]), 'non ausim mutare ἐπεί' magna cum dubitatione 37 οὕτοι proponens Hermann ap Heyn 1817, servato ἐπεί del τ' Boeckh[2] (kl Schr V 387), falsae cuidam scholl lectioni (ad 53 ὅπως] ὅπερ *B*, ὥσπερ Beck) emendationes superstruebant Kayser lectt P 68, idem Wiener Jahrbb Litt 105, 1844, 111, Rauchenstein comm Pindd I 21, ὡς ἐπεί — ὕπ' οὐ λ. χρυσοθρόνοι' Ἥρας (cf metr) Ahrens Philol XVI 56, τοὐδ'· ὅπᾳ — ὡς τ' οὐ Ty Mommsen, pro apodosi vv 41 ss (τοὶ μέν) accepit (ὥς τε = ἐπεί τε) Bücheler ap Ed Boehmer. Ego quam plerique probaverunt (in quibus Bergk) lectionem Boeckhianam[2] maxime reformido coniunctionum epanalepsin (velut ὅκως, ἐπεὰν — ἔλθω ἐκεῖ, ὡς Her I 209 extr, ὡς, εἰ — ἀπολοῦνται, ὅτι Xen Cyrop V 3, 30) Pindari sermone dignam esse negans; anacoluthon statuo, ut ad ἐπεί — μόλεν apodosin velut θαῦμα ἦν haustam esse dicam, nisi forte de ellipsi quadam minus usitata cogitare audes cll comparationum formulis ὡς ὅτε ὡς εἰ simm **35** εἰς vett, corr Byz **38** ἐγκατέβαν (ex -ᾱ ortum) *UV*; ἐσκατέβα? Bergk **39** βασίλεια vett, βασιλεΐα Triel, βασιλίς Er Schmid, βασίλη (coll Hesych) Pauw, prob cum Ellenatio (Lex Soph) Bergk, βασίλεα Heyne (recepi c Bergkio), βασιλέα Boeckh, βασιλᾶ (βασίλα)? Buttmann ausf gr Gr[2] II 426 n, Lobeck path proll 42; cf P IV 5 et prll II[42] **43** ἄντεινε *B*[1]*UV*, ἀνέτεινε *BD*, corr Byz **45** μάρψαις *B*, -ψας rell ἀφύκτως e paraphr (ἀφύκτως κατεῖχεν) Bergk cll πλήξας ἀφύκτως Lycophr 493; trad lectionem cll ἐν βρόχοις μάρψας ἀφύκτοις Lycophr 310 et ἐν ἀφύκτοισι χερῶν εἶλε θεὰ δεσμοῖς Eur Alc 984 defendit Wilh Schulze qu epp 290 **46** χρόμος Maur Schmidt Rhein Mus IV, 1846, 462 (plaudente Buryo propter Χρομίος), ἄτρομος (ἀπέπνευσεν = ἀπέπνιξεν)? Bergk; 'diuturnitas' bene iam Er Schmid.

ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμάνας ἀρήγοισαι λέχει·
καὶ γὰρ αὐτὰ ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
σαις' ἀπὸ στρωμνᾶς ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

ἐπ. γ'

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκέοις σὺν ὅπλοις ἔδραμον
51ᵇ ἀθρόοι,
ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων·
52ᵇ κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων ⟨φάσγανον⟩
ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. τὸ γὰρ οἰκεῖ-
ον πιέζει πάνθ' ὁμῶς·
εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία
54ᵇ κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

στρ. δ'

ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
τερπνῷ τε μειχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
λῆμά τε καὶ δύναμιν
υἱοῦ· παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξοχον,

48 βέλος V^{ac} Mosch (cf μελ. v 47 et Ty Mommsen ad N III 18), quae lectio permultis fraudi fuit; ἄπλατον χρέος? Bergk 49 ἀλκμήνας libri 50 παισίν, ἄπεπλος Bergk[4] ὀρούσας' *UV* ὁμῶς libri, vet paraphr non exprimit, ὁμοίως τῷ Ἡρακλεῖ Tricl, '*mit ihnen*' (una cum servis) et ἄμυνεν '*suchte zu entrinnen*' (Friederichs Pindd St 60, '*wie Herakles*' Boehmer, ὅμως Stephanus (Hermann ap Heyn, Bergk) 51 σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον Tricl hiatu admisso, quem ut removeret ἀθρόοι c. ὅπλ. ἔδρ. Hermann ap Heyn 1798 (v nott metr); ἔδρ. c. ὅπλ. ἀθρ. Bergk, non male 52 χερσὶ *V* ἐν χερί τ'? Bergk φάσγανον om vett, add Mosch, scholl vett 77—81 in nostris quidem libris interciderunt (ut infra scholl 108 in *BD*, 111. 112 in *BDV*), ξίφος ἐκτινάσσων Tricl 53 πάνθ' libri et paraphr, item (πάνθ' et πᾶν θ') schol Eur Med 1196, 'πᾶν Pachymeres decl XI p 224 ed Boissonade, atque ita legunt Gregor Nazianz epist 194 et orat 3, item Gregor presb in vita Nazianzeni p 2, quos locos adscripsit Boiss, sed schol ad Gregor Naz or p 61: ἐν τῇ μιᾷ τοίνυν τῶν νικῶν (scr ἐν τῇ α' τῶν Νεμεονικῶν) ἐκεῖνό φησιν, ὅτι τὸ οἰκεῖον ἕκαστον πιέζει κακόν, ὅ ἐστι πάντα ἄνθρωπον τὸ ἴδιον ἀνιᾷ κακόν, testatur πάντα, adhibito Pindaricorum carminum exemplo. Adde Pausan X 22, 9 Πίνδαρος .. πάντα τινὰ ὑπὸ κακῶν οἰκείων ἔφη πιέζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀλλοτρίοις κήδεσιν ἀπήμαντον εἶναι.' Bergk 54 καρδία libri, corr Er Schmid; cf XI 10, Aesch Prom 881, sept 781 58 παλίγλωσσον *V* δέ οἱ] ὃ οἱ *TU* 60 ἐκκάλεσαν $B^{pc}DV^{l}$, ἐκάλεσαν rell vett, ἐκκάλεσεν Tricl c paraphr (ubi -σαν *U* solus ut videtur); plur num male retin Ty Mommsen, δὴ κάλεσεν (cl Theocr 24, 64) Bergk

ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἱ
φράζε καὶ παντὶ στρατῷ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις

ἀντ. δ′

ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών, 95
ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας,
καί τινα σὺν πλαγίῳ
ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον
φᾶσέ νιν † δώσειν μόρον.
καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχαν 100
ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-
παῖσι κείνου φαιδίμαν γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

ἐπ. δ′

ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον 105

61 δὲ οἱ *V* (ut Boeckh edidit), δέ οἱ rell **63** δ' ἐν libri, corr Er Schmid ἀϊδροδίκας] cf ἄιδροι· ἀίδριες Ἴων Τεύκρῳ (fr 34 Nauck²) Hesych **65** ἀνδρῶν γιγάντων intellego; cf τὸν πολεμιστὰν Ἀλκυονῆ Ν IV 27, τὸν βουβόταν Ἀλκ. I VI 32, Welcker gr Götterl I 788 **63—66** In lectione tradita καί τινα . . . στείχοντα τὸν ἐχθρότατον φᾶσέ νιν δώσειν μόρον, quam confirmant scholl, et artic τόν offensioni fuit viris doctis et verbum δώσειν c dupl acc coniunctum. Atque accusativos quidem tuebantur Aug Matthiae verm Schrr 97 et Ern Friese de cas sing ap P usu 28, ille ad τινὰ στείχοντα ex antecedd κτανών subaudiens, hic verba μόρον διδόναι audacius paullo ad sensum constructa esse ratus; τῷ ἐχθροτάτῳ . . . μόρῳ Beck (recep Christ), φᾶσέν ἵν (scil Nessum Herculi) Hermann ap Heyn 1798, φᾶσε ἵν Boeckh¹, φᾶσέ ἵν Hermann ap Heyn 1817, ποτ' ἐχθρότατον . . . μόρῳ Dissen (μόρῳ recep Boeckh², kl Schrr V 387), πανεχθροτάτῳ . . . μόρῳ Kayser lectt P 68, καί τινι . . . στείχοντι? Bergk² (Hermann ap Heyn), νόῳ στείχοντ' ὀδὸν ἐχθροτάταν . . . μόρῳ Hartung, πώσειν (= παύσειν) Ahrens Philol XVI 56, γεύσειν? Ty Mommsen, σὺν πλαγίῳ (adv) ἀνδρῶν πόρον στείχοντα . . . μόρῳ? Bergk³, ἀϊδρ., (vulgo plenius distinguebant) καί τινα . . . στείχοντα. τὸν Mezger P Siegesl 108 (sim, sed καί τινα Bücheler ap Ed Boehmer), ἀϊδρ., κεῖ τινα σὺν πλαγίῳ (v supra) ἀνδρῶν κυροῖ cτ., τὸν Bergk⁴, (F)ῶσειν πόρον Wilamowitz Herm 14, 171, θῆρας. ἀϊδροδίκαν καΐ τινα c. πλ. ἀνδρῶν χ' ὁρῷ στείχοντα, τὸν ἐχθροτάτῳ φ. ν. δ. μόρῳ Jurenka Wiener St XV, 14 plaudente Haeberlino. Aut fallor aut optime restituo ΦΑCΕΑΙCΤΩCΕΙΝ. De articulo cf ζωᾶς ἄωτον . . . τὸν ἄλπνιστον I V 12. Tiresias igitur non perituros modo dicit superbos homines (ut θῆρας 62), sed quanto quisque fastidiosior incesserit, tanto infestiore eos fato perituros esse (μετέωρον κλασθῆναι Apollod II 115 W, φαιδίμαν γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν infra v 68), τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἄϊστοῖ. Infinitivi autem subiectum hoc quidem loco elegantius subaudiri (ex ὁμιλήσει et κτανών, cll infra 67—68 c Erdmanno P us synt 77) quam addi patet, praesertim in vaticinio **68** ἀντιάζωσιν] εἰς μάχην συνάπτωσιν paraphr, ἀντιάξωσιν? Bergk²⁻⁴ γαῖαν *D* solus πεφυρήσεσθαι *UV* (συμφυρήσεσθαι paraphr); σφε φύρσεσθαι (sive σφι malis) Bergk; v supra **69** ἔννεπεν vett, corr Byz μὰν *BD*, μὲν *B*¹*D*¹*TUV* (**69**ᵇ) ἐν add Hermann ap Heyn, κἀν Ty Mommsen³, τὸν ἅπ.-χρόν. et καμάτων

69b ⟨ἐν⟩ σχερῷ
70 ἡσυχίαν καμάτων
70b μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥ- 110
βαν ἄκοιτιν καὶ γάμον
δαίσαντα πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ,
72b σεμνὸν αἰνήσειν νόμον.

μεγάλων traiecit Boeckh; prll II[3]. Pro σχερῷ est σχεῖν in duobus apographis cod *V*, unde fuerunt qui σχεῖν ἀεί, σχησέμεν, ξεινίαν conicerent 71 ante ὀλβ. ἐν δώμ. dist Boeckh Bergk[3] 72 διῖ libri, Διὶ Boeckh (Bergk[4]); cf ad O XIII 106 πὰρ Δ. Κρον. c antecedd iungit paraphr (prob Bergk[3], item νόμον pro subiecto accipiens Bücheler ap Ed Boehmer) αἰνήσει *B* δόμον *BDTU*, γάμον *VBγρ*, NOMON (quod modo νόμον, modo νομόν [διανέμησιν] exprimunt) scholl (cf Ty Mommsen scholl Germ VIII); νόμον Pauw (idem cl P II 43 Ty Mommsen), ἔδος? Heyne, πότμον Kayser Heidelb Jahrbb Lit 1868, 45, σταθμόν (cll I VII 45, O X 92) Bergk[4]

ΤΙΜΟΔΗΜΩΙ ΑΧΑΡΝΕΙ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΙ

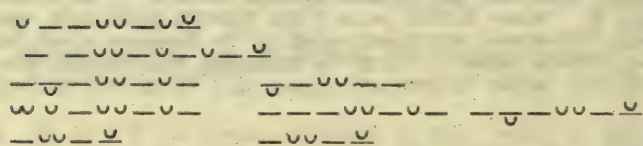

στρ. α′

Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι
ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοί
ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὅδ' ἀνὴρ
καταβολὰν ἱερῶν ἀγώ-
νων νικαφορίας δέδεκται πρῶτον Νεμεαίου
ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

στρ. β′

ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθυπομπός
αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις,
θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπε-
σθαι κάλλιστον ἄωτον ἐν Πυθίοισί τε νικᾶν

2 ταπόλλ' Bergk c Boeckhio ἀοιδᾷ male schol I IV 63 (413, 3 Ab), placuit Leutschio ind Gotting 1865, 8 **4** ἱερᾶν vett (antiquitus manavit ex καταβολάν, et ἱερὰν mavult Bury), corr Er Schmid e paraphr; de ἀγών nominis genere cl ἡ αἰών dubitat Ty Mommsen πρῶτα Tricl, πρώταν Heyne prob Boeckhio; cf ad P IX 41 **6** δ' ἔτι Aristarchum legisse Ty Mommsen perspexit, δέ τι *BD* (c Byz) πατρώαν V^s (recepit Mosch; cf N IX 14) **7** καθ' ὁδόν νιν *V*, καθ' ὁδόνιν *D*, κάθοδόν νιν BT^aU εὐθυπομπός *V*, εὐθύπομπος *BTU*, εὐθύποντος *D*, εὐθυπεμπής apogrr cod *V*, εὐθυπομπής Mosch; de ἠθύπομπος schol *D* prll II^{35} **9** θαμὰ libri, ἅμα Hartung, θάμα Bergk ἄωτον νικᾶν primus iunxit Mezger, vulgo νικᾶν infin esse volunt c scholl

Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' ἐοικός

στρ. γ'

ὀρειᾶν τε Πελειάδων
μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι.
καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατάν
δυνατός. ἐν Τροίᾳ μὲν Ἕ-
κτωρ Αἴαντος ἄεισεν· ὦ Τιμόδαμε, σὲ δ' ἀλκά
παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

στρ. δ'

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον
εὐάνορες· ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδαμίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.
παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρ-
ναςσῷ τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκόμιξαν.
ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

στρ. ε'

ἐν ἑλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς

10 Post παῖδ(α) distinxisse Aristarchum statuit Horn de Arist st P 56; παῖς scil ὀφείλει invitis Aristarcho et Hermanno ap Heyn 1817 Hartung ἔτι δ' (*T*?)*UXZ* Mosch **11** θερειᾶν Crates, quem refutaverunt gramm Alexandrr γε] τε vitio schol N I 3 (19, 10 Ab), Bergk confert schol h l (λείπει γὰρ τὸ νικᾶν αὐτὸν ἀεί); Fe ('eum ut Orionem')? Bergk[4] **12** ὀαρίων(α) Ath XI 490[f] codd *AE*, Eust Od ε 1535, 50 (cf Phil Buttmann Abh Berl Akad 1826, 56, Aug Nauck Mél gr-rom III, 1871, 234), ὠάριωνα schol N I 3 cod *V* (cf Athenaei codd dett), ὡρίωνα *U* et scholl h l passim, ὠαρίων(α) vulgo (retin Bergk) ἀνεῖσθαι *BD* (c Ath cod *A*), defendebant tanquam ἀν-εῖσθαι Ty Mommsen schol Germ VIII (non item in edd), tanquam ἀ[να]-νεῖσθαι (cf prll Π[67]) Bergk[3.4], νεῖσθαι *TUV*, confirmat paraphr πορεύεσθαι exponens 5?, 4 Ab; cf etiam Eust l c νεῖσθαι ἢ κεῖσθαι c lectione tradita αἰθέρι κεῖσθε Ath 491[c] **14** τροΐα Er Schmid c libris, Τρῳΐα Boeckh[2] (kl Schr V 303); prll Π[45] μὲν [*T*]*U* c Tricl, μὰν rell vett (*T*[1]*U*[1]) ἄκουσεν. libri, ἤκουσε *T*[1]*V*[1] 65, 12, *T*[1] 66, 4, ἠσθετο τῇ πείρᾳ, ὡς καὶ Ὅμηρος· τοὶ δὲ πλῆγῆς ἀΐοντες schol 66, 4 Ab; ἐγεύσατ' Hecker Philol V 447 (praeeunte Aug Matthiae), ἐπάϊσ' Bergk[4], ἄεισεν Wilh Schulze qu epp 357 (cf eundem KZ 29, 253; α 352, Hes opp 213; in Cyrilli gl ἀείδοεν· ἄκουσεν ft scribendum ἄεισον· ἄκουσον = ades animo) τιμόδημε libri; prll Π[56] τὰ δ' *TUV* **15** παγκράτιον *XZ*[ac] Mosch θυμὸς *D* **16** ἀχάρναι *BD*[ac]*B*[1]*D*[1], ἀχάρναι *TUV* Herodn I 327, 25 L παλαίφατοι manifesto errore (c uno de Moschopp) schol 67, 3 Ab (placuit Boeckhio Bergkio[1–3] all) **18** τιμοδημ. libri **19** πὰρ μὲν vett, τὰ μὲν *XYZ* Mosch, unde τὰ μὲν ἐν? Bergk[1.2.3] c Pauwio, παρὰ μὲν corr Tricl παρναςῷ Mosch, quod edere solent; prll Π[59] **21** πύλαις? Bergk[3–4] c Heckero Philol *y* 511, quod cll O IX 86, XIII 5, N X 27, Bacchyl fr 7 (= schol I II 19 [386, 8 Ab]) reposuit Christ; at cf Ἰσθμοῦ βᾶσαι I III 11, Ἴσθμιον νάπος VIII 63, Κορίνθου μυχοί N X 42. Quid Pelopi cum Isthmo, nisi aut de Neptuni amore aut de Pelopis

ὀκτὼ στεφάνοις ἔμειχθεν ἤδη·
ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ — τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ — 35
Διὸς ἀγῶνι. τόν, ὦ πολῖ-
ται, κωμάξατε Τιμοδάμῳ σὺν εὐκλέϊ νόστῳ·
ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ. 40

cum Oenomao certamine ('Ισθμοῖ δὲ τὸ τέρμα schol Ap Rh A 752) cogitaveris, obscurum. Male ἐν (τῇ) Πελοποννήσῳ paraphr **23** μᾶσσον *TUV* Mosch, ἀριθμῷ(ω) $DT^{1}B^{s}U^{s}$ **24** Διὸς ἀγῶνι ad Nemeam referendum esse vidit Christ; cf O VIII 28, P X 45, Soph Ai 52, Lobeck ad Soph Ai 475, Διὸς ἀγῶνά νυν Rauchenstein Philol 28, 1868, 171, ἀριθμοῦ. Διὸς ἀγῶνι τόδ' frustra ad scholl provocans Bergk[4] Τιμοδήμῳ(ω) libri cum scholl, nam Τιμοδ. σύν iunxisse paraphr[1] certe manifestum; Τιμοδήμου (in libro Tricl [α' Momms] suprascr) dubitanter quod proposuerat Bergk[2. 3], recepit Christ[3], vulgo nunc dativum retinent Hermanno obsecuti, cum antea -μω vulgatum fuerit auctore Calliergo εὐκλεεῖ libri, corr Calliergus

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΙ

Strophae

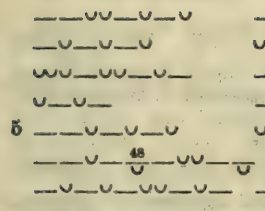

Epodi

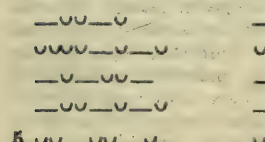

στρ. α′

Ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ ἀμετέρα, λίσσομαι,
τὰν πολυξέναν ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν· ὕδατι γάρ
μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες
κώμων νεανίαι, σέθεν ὄπα μαιόμενοι.
διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου,
ἀεθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν φιλεῖ,

1 ὦ *DB*^{1}, om *BV* 2 πολυξείναν vett, corr Mosch 6 πρῶτος *D* (i e cod Laur 32, 52 manus altera paullo neglegentior, cuius errores enotare vix quidquam attinet) 7 ἀθλ. Mosch ἀεθλονεικία *V* ἀεθλονικίας (scil πρᾶγος) Tricl, explosit Hermann ap Heyn

στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν·

ἀντ. α'.

τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε μήτιος ἁμᾶς ἄπο·
ἄρχε δ', οὐρανοῦ πολυνεφέλᾳ κρέοντι θύγατερ,
δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κείνων τέ νιν ὀάροις
λύρᾳ τε κοινάσομαι. χαρίεντα δ' ἕξει πόνον
χώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι
ὦκηαν, ὧν παλαίφατον † ἀγοράν
οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας τεάν
ἐμίανε κατ' αἶσαν ἐν περισθενεῖ μαλαχθείς

ἐπ. α'

παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν

8 ἀρετάν *V* 9 ἁμᾶς *B*, ἁμᾶς *V* (Bergk), ἀκᾶς *D* (cf 6) 10 οὐρανῷ *BD* (-νῶ *B*^{1} c schol Eur Hec 685 Ddf), οὐνῷ *V*^{c1} (i e οὐρανω suprascr οὐρανα [e suprascr οὐρανία coni Bergk; an e suprascr οὐρανοῦ = schol Vat?]), πολυνεφέλα libri, -λᾳ Ald; Οὐρ. πολυν. κρ. dativos esse voluit a θύγατερ pendentes Aristarchus, οὐρανοῦ πολυνεφέλᾳ κρέοντι Didymus (?), nisi forte οὐρανῷ praeoptavit c schol Vat (αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ); πολυνεφέλου οὐρανοῦ βασί paraphr *B*, quod βασίλεια exprimunt c Calliergo et (cod *D*; de *V* non constat), unde κρεοντί (Scaliger Valckenario plaudente; 'non intelligo' Hermann ap Heyn) fuerunt qui pro vocativo acciperent, κρέοισα? Bergk^{3}. Aristarchea lectione recepta οὐρανῷ dativum loci esse voluit Hermann opp I 255 (prob Ty Mommsen), οὐρανοῦ πολυνεφέλα (c paraphr?) maluit Boeckh, ἄρχε κρέοντι iungebat Dissen, Οὐρανοῖ (= Οὐρανία), πολυνεφέλᾳ κρ. Bergk; probato genetivo οὐρανοῦ (quem ad dativum πολυνεφέλᾳ assimilasse librarii videntur) epitheton πολυνεφέλας cum κρέοντι quam cum οὐρανοῦ coniungere multo praestat; prll Π^{100} et ad N V 6 11 δ' ἐκείνων libri, corr Boeckh μιν libri; prll Π^{79} 12 κοινώσομαι libri, κοινάσομαι Boeckh, κοίν' ἀείσομαι Bergk ἕξεις Heynio praeeunte Rauchenstein comm I 22 et Phil XIII 250 14 ἀγοράν quod est in libris (retinuit Bergk) metro repugnat; nam Alcaici versus syncopati paenultimam dissolvi non minus inauditum fuisse necesse est quam v c Pherecratei quem vocant; at tueri videtur paraphr ἀγοράν καὶ σύνοδον exponens. ἕδραν (quod languet post ἵνα—ὦκηαν) Kayser Wien Jahrbb 105, p. 108, ἁλκάν (ex Π 157) vel ὁρμάν Rauchenstein Phil XIII 250, ὀργάν Ed Boehmer p VIII; ἐσμόν inserui memor quarum etiam schol h l mentionem facit formicarum, quas παλαιφάτους fuisse Hesiodus auctor est a schol laudatus (fr 100 Rz). Videtur enim vitium e glossa olim adscripta ortum esse: ἑσμός· ὄχλος, πλῆθος, συναθροισμός· κυρίως δὲ ἐπὶ μελισσῶν gl Hesych, ἑσμός = 'cohors' epigr 985, 2 Kaib; cf μυρμήκων ἀγοράν et τοὺς παλαιοὺς μύθους τῶν Θετταλῶν Luc Icaromen 19 15 ἐλέγχειεσσιν *V*^{i} (-χεσσιν *V*^{s}), ἐλεγχέεσιν Vatt, corr Byz τεάν (τεᾶν *D*) vett, τάν Tricl; ἑάν Pauw, recep ('pro sua parte') Heyne, item (Fεάν, cFεάν fuisse rati) Bergk (1878) et Christ (1896!), νέαν Boissonade ap Schneidew; τεάν ad Musam (= Κλεοῦς ἐθελοίσας 83) referens testatur paraphr, sed videntur antiquitus fuisse qui ἑάν legerent (κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μερίδα κτλ schol 81, 7 Ab). Cave offendas in verborum collocatione contorta illa quidem, sed graeca

ἄκος ὑγιηρὸν ἐν βα-
θυπεδίῳ Νεμέᾳ τὸ καλλίνικον φέρει.
εἰ δ' ἐὼν καλὸς ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
παῖς Ἀριστοφάνεος, οὐκέτι πρόσω
ἀβάταν ἅλα κιόνων ὕπερ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές,

στρ. β'

ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας
μάρτυρας κλυτάς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεϊ
ὑπερόχους, ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε τεναγέων
ῥοάς, ὁπᾷ πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος,
καὶ γᾶν φράδασε. θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβεαι;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, 'ἐσλὸν αἰνεῖν',

18 ἐν βαθυπεδίῳ (-ίω) vett, ἐν βαθυπέδῳ apogr cod *V*, unde ἔν γε βαθυπέδῳ interpolavit Mosch probantibus plerisque, in quibus (codicis *B* in scholl errore abusus) φέρειν scribens (τό γε φέρειν, i e φέρεσθαι, τὴν νίκην ἐν Νεμέᾳ τῶν πληγῶν ἄκος ἐστί) Bergk, idem ἐν βαθυπετάλῳ coni (cl εὐφύλλου Νεμέας I VI 61). Adiectivi βαθυπέδιος forma singularis; sed cf etiam ἐπωνύμιος οἰκούριος μεθομάρε(ι)ος ἀναβωλάκιος 19 εἰ δ' ὢν libri, εἰ δὲ ὢν schol N IX 109; corr Heyne ἔρδει ἐοικότα μορφᾷ, ἀνορ. tum plene dist post Ἀριστοφ. male Herwerden Pindd 25, studd 46 20 ἀριστοφάνευς *V*, -φάνους Vatt; prll Π[43] οὐκέτι πρόσω schol N IX 109, περαιτέρω exponit paraphr (cf O III extr); οὐκέτι πρωτέρω Hermann ap Heyn 21 ὑπὲρ libri et edd; fuisse aliquem video qui κιόνων (δια-)περᾶν, ὑπὲρ Ἡρ· construeret 22—23 iunge et ναυτ. ἐσχ. et ἃς μάρτ. κλυτάς ut κλυτὰν ἀγγελίαν alia; ambigebant vett gramm, item in vocis κλυτάς prosodia libri. 'Genetivi accusativos amplexi pulcriores' Ty Mommsen 23 πελάγεσιν Hermann opp I 266, Boeckh e apogr cod Vat, τενάγεσιν (et vicissim πελαγέων 24)? Bergk[2] (recep Hartung, explosit Hecker Philol V 446) 24 ὑπέροχος vett, ὑπερόχως *B*[2] (δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους schol), ὑπερόχους Mosch; cf prll Π[73], de ὑπερόχ῱ς, Ἰδίᾳ ad P IX 28 ἰδίᾳ] οὐκέτι προστάξαντος Εὐρυσθέως . . . διηρεύνησεν (cl ἐξ αὐταγρεσίης Callim) paraphr, ἔνιοι γρ. διά τ' ἐρεύνασε (interpretatione διηρεύνησεν temere abusus opinor) schol, cui errori emendationes superstruebant Hermann (opp I 266 et ap Heyn) et Boeckh; σπιδίας τ' ἐρ. (μακράς) Maur Schmidt p XCVIII, ἀΐδνάς τ' ἐρ.? Bergk[4] (cll Hesych Πηλὸς ἀΐδνός et Ἀΐδνόν); ἰδίᾳ tuetur (ἀπ' ἄλλων) Leutsch ind Gott 1865/66 p 5, item (cl μόνος ἄνευ στρατιᾶς 34) Bury, poeta ipse addito ὁπᾷ . . . τέλος 25 ὅπα libri, ὅπᾳ Ty Mommsen, ὁπᾷ Bergk (cf O X 10) 26 (φράδ)ασε vett (-δησε *V*[ac]), item (φραδητὴν ἐποίησε) schol Vat, φραδᾶον· ἑρμηνεῦον Hesych; φράδασσε Mosch nullo non probante. De notione verbi id moneo ἐρευνᾶσαι et φραδᾶσαι pro synonymis h l accipienda esse 27 παραμείβη(η) libri, corr Boeckh 29 ἐσλὸν *BV*[s] (ἐσλὸν αἰνεῖν ἀντὶ τοῦ ἐσλοὺς ⟨καὶ⟩ ἀγαθοὺς

ἀντ. β′

οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες·
οἴκοθεν μάτευε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαχες
γλυκύ τι γαρυέμεν. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς
γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών·
ὃς κἰαολκὸν εἶλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς,
καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενὴς
Τελαμὼν Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν·

ἐπ. β′

καί ποτε χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκάν
ἔπετό οἱ, οὐδὲ νίν πο-
τε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν ἀκμὰν φρενῶν.
συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.

ἐπαινεῖν schol *V*; cf etiam τὸν ἐκλὸν ~ τοῖς ἀγαθοῖς paraphr I III 7 [11], φίλον ~ τοὺς φίλους par P II 83 [155]), ἐκλὸς *DV*^{i} (c apogrr) *B*^{i}*D*^{i} (τὸ ἐκλὸς ἀντὶ τοῦ ἐκλούς schol Vatt) Mosch; ambigua igitur et librorum et scholiorum auctoritas. Sed Pindarum ἐκλός scripsisse hoc loco parum credibile, nisi forte δίκας ἄωτος ἐκλὸς αἰνεῖν iungere placet ('iustitia egregia ad laudandum [Aeacum]' Leutsch ind Gott 1865/66 p 6); cf etiam prll II^{73}. Sequitur ut amplectamur cod Vaticani (*B*) lectionem, cuius vestigia non nimis incerta servavit etiam alterius recensionis testis (*V*). Interpretatio paullo difficilior: primum aegre ferunt quod ἐκλὸν (vel ἐκλὸς = ἐκλοὺς) αἰνεῖν se malle poeta profiteatur, quasi parum ἐκλός fuerit Hercules; unde ἔθνος ('genus victoris') Bergk. Sed cave ἐκλόν ad Aeacum potius quam ad Aristoclidam referas; nam victorem nondum rite laudasse poeta se arguit. Tum infinitivus quo referendus sit valde dubitant: δίκας ἄωτος scil ἐκλ. αἰνεῖν Er Schmid (λόγῳ 'rationi') et Dissen (λόγῳ cl φαμί 28), ἐκείνῳ τῷ λόγῳ scil ἐκλ. αἰνεῖν cll P IX 94 ss, N IX 6 Heyne recte; vett gramm quid decreverint obscurum; prius schol corruptum, alterum (δικαιόν ἐστι) nimium breve **31** ἔλαβες libri, ἔλαβες ἐκ θεῶν paraphr^{2}, ἔλαχες καὶ ἔχεις paraphr^{1}, unde ἔλαχες restituit Bergk **32** παλαιαῖσιν ἐν? Bergk **33** γέγαθε] λέλαμπε Herwerden studd 46; cf κύδεϊ γαίων homericum et Lehrs popul Aufs^{2} 87 περίαλλον Herwerden ib, ὁ πέραλλον Postgate Transact Cambr philol Soc I (1881) 252; prll II^{88} **34** καὶ Ἰωλκὸν libri, κἰαωλκὸν Ahrens Phil III 235, καὶ Fιωλκὸν Bergk; at recognosce quaeso √svelk (sulcus) > Fhελκ- (ἑλκ-) > ἀFολκ- (ὦλξ, αὔλαξ, ἄλοξ) > ἰαFολκός; de crasi cf χἰππίδια (ex emendatione Dindorfii) Epicharm 44 Kaib et prll II^{41} μοῦνος vett, corr Byz **36** ἀγκόνηι Aug Matthiae obss cr, ἐγκονιτί? Bergk^{4}, retr PLG II^{4} 266, denuo commendavit Herwerden Pindd 25 **37** Ἰόλα vett, dativum expressum a schol restituit Tricl **38** χαλκοτόξων Vatt **39** μιν libri, prll II^{79} ἀνδροδάμαις tacite Bergk^{4}, prll II^{84} ἄλκὰν φρ. Vatt (e versu 38, an eodem quo O II 63 *B* errore?), τὴν ἀνδρείαν ἐκ τῶν φρενῶν φόβος τις paraphr, qui si ἀλκάν legit, deteriorem lectionem communem habet cum Vatt; αἰχμὰν? Heyne, ἄλκᾶς? Christ; prll II^{98}

ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεννὸς ἀνὴρ
ἄλλοτ' ἄλλα πνέων οὔ ποτ' ἀτρεκεῖ
κατέβα ποδί, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

στρ. γ'

ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δόμοις,
παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα· χερσὶ θαμινά
βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων ἴσα τ' ἀνέμοις,
μάχᾳ λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν φόνον,
κάπρους τ' ἔναιρε· σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
ἑξέτης τὸ πρῶτον, ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν χρόνον·
τὸν ἐθάμβεον Ἄρτεμίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

ἀντ. γ'

κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων·

41 ψεφηνὸς libri c lemm schol *BV*, ψεφενὸς καὶ ψεφηνὸς EM 818, 33 (ex scholl Ambrr), unde ψεφεννὸς Porson adv 312 (277 Lips), quod placuit Bergkio[2]; ψεφεινὸς maluit Bergk[3.4] ἀτρεκεῖ *BV* (-εῖ Er Schmid, nullo non probante; at cf 20 et 13. 47, tum P VIII 7, denique ἄτρ- in carmine concitatis numeris unice insigni O X 13), ἀτρεμεῖ *D*, quod praeoptant (-μέϊ) Hecker Phil V 448 (lectionis Mediceae adhuc inscius), Leutsch ind Gott 1865/66 p 7, Diels Parmen p 55. Non male scholl imaginem hominis nunquam certo pede insistentis, οὐδέποτε ἀσφαλῶς ἐπιβαίνοντος, οὐκ ἐπιβαίνοντος, οὐ διομαλίζοντος, ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπιτυγχάνοντος, νῦν δὲ οὔ describunt; ἀτρεμία exponitur ἀφοβία schol N XI 15 **43** ἀχιλλεὺς libri, corr Morel **44** ἄθυρεν edd ante Hermannum. Post ἔργα plenius dist Bergk[4] **45** ἴσον τ' ἀνέμοισιν ἐν μάχᾳ vett, ἴσα τ' Mosch, ἀνέμοις μάχᾳ Tricl, ἴσον ἀνέμοις· μ. λεόντεσσι δ' Er Schmid, πάλλων ἴσα τ' ἀνέμοις, μάχᾳ Beck (recte, nisi quod ἴσά τ' edidit), idem, sed ante ἴσα distinguentes plerique c Hermanno, post ἀνέμοις potius quam post ἔργα (44) plenius distinguens Christ[2], ἴσον (c Schmidio) ἀνέμοις, μάχᾳ Bergk[4]. Quam ex schol 98 olim Heyne elicuit emendationem ἴσοσ ἀνέμοις refutavit Hermann ap Heyn (prob Boeckhio), renovavit tamen quodam modo Bergk Philol XVI 599 (assentiente Friederichsio P Studd 66). Paraphrasis solito neglegentius facta: ὀξείαις βολαῖς (-αῖσι codd, βολίσι Maur Schmidt ind Ien 1879, 7) = v 45 (cf ὀξέως· ταχέως, ὀξύ· ταχύ Hesych), nec tamen 46 aut pugnae aut caedis nomina ignorantur. De variis vv dd ad h l commentis Eug Abel scholl p 93—98 **47** σώματα $V^{al}D^{pc}$ Mosch, σώματι paraphr, quae lectio invasit in libros Vatt ($D^{ac}D^{1}$, σωμάτια B^{ac}) **48** ἀσθμαίνοντα libri, ἄσθματος πλήρης paraphr, unde σώματι . . . ἀσθμαίνοντι c Triclinio Er Schmid, quod probaverunt Hermann et Boeckh, bene refutavit Dissen in sua ed, revocavit Ty Mommsen, σώματα . . . ἀσθμαίνων ἐκόμιζεν (cl paraphr) Hartung plaudentibus quod mirere non paucis **49** ὅλον τ' cl O VI 89 mavult Boeckh ἔπειτ' ἂν χρ. vett, ἔπειτα χρ. Mosch, 'fort recte, nisi poeta forma ἔπειταν usus est' Bergk (ut P IV 211), ἔπειτεν? cl v 54 Boeckh; trad lect defendit cll O IX 85. II 30 simm Usener; prll Π[81]. Ante ὅλον δ' plenius dist Heyne et Hartung **50** ἐθάμβευν *BV*, ἐνθάμβευν D^{1} (idem voluit ἐνθάμβεν scribens *D*), ἐθάμβεον Mosch, ἐθάμβεεν Tricl

ποccὶ γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦτο προτέρων
ἔπος ἔχω· βαθυμῆτα Χίρων τράφε λιθίνῳ
Ἰάσον' ἔνδον τέγει, καὶ ἔπειτεν Ἀσκλαπιόν,
τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον·
νύμφευσε δ' αὖτις ἀγλαόκολπον
Νηρέος θύγατρα, γόνον τέ οἱ φέρτατον
ἀτίταλλεν ⟨ἐν⟩ ἁρμένοισι πᾶσι θυμὸν αὔξων·

ἐπ. γ'

ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθείς
ὑπὸ Τροΐαν δορίκτυ-
πον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν
Δαρδάνων τε, καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμείξαις
Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πά-
ξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
πάλιν οἶκαδ' ἀνεψιὸς ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

52 κράτεσκε praeteriti temp forma homerica, velut καλέσκετο O 338 πρότερον $B^{i}DV^{i}$ Tricl, προτέρων V^{s} (c apogr) B^{s} Mosch (primus recep Boeckh) 53 βαθυδμῆτα Vatt (*BD*^{ac}; cf 47); nomina in -μήτης desinentia suspecta Nauckio h l dubitanter βαθύμητις ἥρως proponenti Mél. gr-r IV 1874, 123 χείρων libri (λιθίνῳ) γ' *BV*, om γ' *D*, τ' Ald Rom, corr Er Schmid 54 ἔπειτεν Ambrr (*VD*^{pc}; cf 53), ἔπειτον (ἐπει. τὸν, ἔπι. τὸν) Vatt (unde fortasse τὸ ἔπει ἀντὶ τοῦ ἔπειτα Eustath prooem p 15, 14 Ab), ἔπειτεν Pauwio praeeunte vulgo receptum, ἔπειταν? Bergk (ut 49) ἀσκληπιόν libri; prll Π[25] 55 μαλθακόχειρα vett (cf I II 8), corr Byz νόμον (c paraphr) *V* (Boeckh), νομόν (διανέμησιν schol) Vatt (Ty Mommsen cl P V 64) 56 αὔθις libri, corr Boeckh ἀγλαόκολπον (-κολνον V^{s}; Philol 56, 88) Vatt, ἀγλαόκαρπον (B^{s}, -καρνον V^{i}, -κρανον D^{ac}) Ambrr; hoc vulgo recipiunt varie interpretantes, illud (in adn coniciens ἀγλαόμολπον) Bergk; -κρανον ('fontibus insignem') recep Boeckh[1], idem (= -κάρανον) Bury (et χαλκεόκρανον prodiit in pap Bacch V 74); de Nereidum velaminibus non est quod dubites 58 ἐν (in libris per haplogr omissum) e paraphr add Er Schmid πάντα libri, παντὶ θυμῷ quid sit intellegere mihi videor, πάντα θυμὸν αὔξων non item, nec confirmant lectionem scholl: ἐν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὴν αὐτοῦ παιδεύων ψυχήν paraphr, ἁρμοστὰ αὐτῷ πάντα παρέχων schol 101; unde rectissime πᾶσι Mingarellio ap Heyn praeeunte Hecker Philol V 448 (prob Hartung et Bergk), πάντα θυμόν male tuentur Heyne, Dissen (αὔξων = 'imbuens' expll 374), Ty Mommsen, Christ; cf παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις Theogn 275 (similiter 695); Hes scut 84, theog 639; formula posthomerica 59 θαλασσίων Mosch 60 τροΐαν Vatt, τρώιαν V^{ci}; prll Π[45] 61 ἐγχεσιφόροις *B* ἐπιμίξαις *B* 62 χεῖρας c sequ iungunt: 'in Aethiopum animis' schol[1.3], 'in suo ipsius' (interpretatione addita parum sana) schol[2], rursus 'in Memnonis praecordiis' Heyne, quem refutavit Hermann, κῆρας maluit Jacobs (item Maur Schmidt CXXXIII, Heynii interpretationem revocabat Huschke (1814), contra quem Dissen expll 374; χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξαι θάπος (coll θάπαν· φόβον Hesych), σφίσι

στρ. δ'

τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθεν·
Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα, céo δ' ἀγῶν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν 115
ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων.
βοᾶ δὲ νικαφόρῳ cὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει,
ὃc τάνδε νᾶcον εὐκλεΐ προcέθηκε λόγῳ 120
καὶ cεμνὸν ἀγλααῖcι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. ἐν δὲ πείρᾳ τέλος
διαφαίνεται ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται,

ἀντ. δ'

ἐν παιcὶ νέοιcι παῖc, ἐν ἀνδράcιν ἀνήρ, τρίτον 125
ἐν παλαιτέροιcι, μέρος ἕκαcτον οἷον ἔχομεν
βρότεον ἔθνος· ἑλᾷ δὲ καὶ τέccαρας ἀρετάς 130
〈ὁ〉 θνατὸc αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
τῶν οὐκ ἄπεccι· χαῖρε, φίλος· ἐγὼ τόδε τοι

μὴ Bergk⁴, quae ingeniosa atque elegans esse coniectura (sed post cφίcι posito commate) visa est Breyero anall P 34; χεῖρας ἐπιμιγνύναι similiter dictum est atque ἐπιφέρειν, ἐφιέναι, προσφέρειν, προσβάλλειν χεῖρα vel χεῖρας. Tum locutione ἐν φραcὶ πάξαcθαι (sicut P I 40 νόῳ τιθέμεν) exprimitur formula epica ἐν φρεcὶ θέcθαι; recte igitur παγίως (Bury, πλαγ. codd) λογίcαιτο schol 103, 1 Ab. Denique ὅπως μή quo rarius inveniatur apud poetas antiquiores, eo maiorem vim habeat necesse est: en Pelida ille cedere nescius eadem iracundia incitatus in eum qui Antilochum qua olim in eum qui Patroclum suum interemerit! **65** ὕμνον *D* **67** βοᾶ *B*, βοᾷ *Vᵃᶜˡ*, βοᾷ (cὺν τῷ ῑ) γρ. schol **68** εὐκλεεῖ vett, corr Mosch **71** post γένηται plene dist (ad sequ supplens Ἀριστοκλ. ἐcτίν) Er Schmid **72** ἐν δ' ἀνδρ. libri, corr Hermann ap Heyn τρίτατον *DV*, τρίτατος *B*, corr Byz; v infra **73** post μέρος dist Er Schmid Hermann Boeckh ἕκαcτον confirmant scholl; v infra οἷον (ante ἕκαcτον plenius dist) Hermann ap Heyn 1798 (v Boeckh) **75** μακρὸc αἰών *DV* (cf 72) interpolatione satis antiqua (tuetur Boeckh), θνατὸc (c Aristarcho et scholl omnibus) ἐών *B*; artic add Triel (71ss) γένηται. ἐν παιcὶ νέοιc cὺ παῖc, ἐν ἀνδράcιν ἀνήρ, τρίτος ἐν παλ., μέρος ἕκαcτος... ἔθνος· ἑλᾷ δὲ κάc (vel κῆc) τέccαρας ἀρετάc (vel δὲ καὶ τετράδ' ἐc ἀρετᾶc) ὁ θνατὸc αἰών, φρονεῖν δ' (vel τ') ἐν. τ. παρκείμενον· τῶν οὐκ ἄπεccι? Bergk; μακρὸc αἰών cum Byz qui praeoptant de quarta hominum (ergo παλαιτάτων) aetate cogitant praeter Boeckhium quo diutius consideret locum eo sibi obscuriorem fieri ultro fatentem. 'Experimento', ait poeta, 'perspicitur quibus quisque rebus (τέλος τούτων ἄ) excellat, inter pueros puer, inter viros vir, denique inter provectiores, prouti quamque aetatis partem exercemus humanum genus; procreat autem vel quattuor virtutes mortale aevum cum (missis aliquando experimentis laboribus curis) doceat: *frui paratis et quod adest memento componere aequus!*' vel ut ipsius verbis utar: ἁρπαλέαν δ' ἐνέπει cχεθεῖν φροντίδα τὰν πὰρ ποδός (P X 61, III 60) **76** ἄπεcτι libri c paraphr, tertiam personam tuebatur Dissen, dubitabat Bergk³·⁴ (v supra), secundam recepit Christ; cf P II 67

πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
cὺν γάλακτι, κιρναμένα δ' ἔερc' ἀμφέπει, 135
πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῆcιν ἐν πνοαῖcιν αὐλῶν,

ἐπ. δ'

ὀψέ περ. ἔcτι δ' αἰετὸc ὠκὺc ἐν ποτανοῖc,
ὃc ἔλαβεν αἶψα, τηλό- 140
θε μεταμαιόμενος, δαφοινὸν ἄγραν ποcίν·
κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
τίν γε μέν, εὐθρόνου Κλεοῦc ἐθελοί- 145
cας, ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας Ἐπιδαυρόθεν τ' ἄπο καὶ Μεγάρων δέδορκεν φάοc.

77 versum om *D*, suppl D^m (eadem manus quae N IV 29 ss exaravit) 78 κιρναμένων? Bergk ἀμφέπει c sequ iungit paraphr, dist Hermann ap Heyn (Bergk$^{3.4}$) 79 αἰολῖcιν (-λίcιν) libri, corr Boeckh πνοαῖc Vatt, πνοαῖcιν *V* ἐν πνοαῖcι Λυδίαιcιν Hecker Phil V 448 80 πετανοῖc *D* Triel 82 κραυγέται (cl Herdn II 929, 13 L)? Bergk 83 κλεὸc (ἐθελ. ante lituram, θελ. post lit) *V*, κλε(ι)οῦc *BD*; an ΚΛΕΟΟΣ fuit? cf ad fragm 308 84 ἀπὸ Bergk$^{3.4}$ (c Ty Mommsen); cf Hermann ad Soph Ant 106

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

⟨ΠΑΙΔΙ⟩ ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ

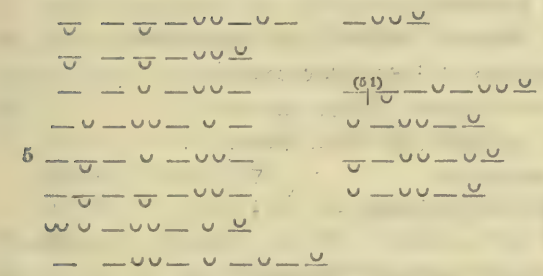

στρ. α′

Ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων
ἰατρός· αἱ δὲ σοφαί
Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει
γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.
ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει,
ὅ τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Str v 3 ut dispescerem commovere me non potuerunt incisiones in duodecim strophis undecies observatae: non displicuit vv 2. 3 metrorum epanalepsis; dirimebat (tribus syllabis νεομη- 35, Νεμέᾳ 75, duabus διαπρυ- 51 dimetiens) Bergk in nott metr; vv 7 et 8 propter 64 in unum coniungendos esse 23. 47 mutatis Bergk[2] suspicatus est, item Ahrens Phil XVI 56; mutavit sententiam Bergk[3.4]

3 θυγατέρες libri, corr Er Schmid συναπτόμεναι Rauchenstein Phil XIII 252, συναντόμεναι Leutsch Phil XVIII 340 (idem placuit Bergkio) 4 τόσσον Vatt, οὐδὲ ... γυῖα aff Plut tranq 6, οὐδὲ ... εὐλογία Tzetzes Chil VII 76 τοσόνδε ... τέγξει Plut, unde τέγγει Beck 6 ἐργμ. *BV*; prll II[16] 7 (ὅ τι) περ *VB* 8 ἐξέλῃ prosaice Bergk; cf P IX 119 et ad O XI 4

στρ. β′

τό μοι θέμεν Κρονίδᾳ τε Διὶ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ
ὕμνου προκώμιον εἶη· δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
ὑψίπυργον ἕδος, δίκᾳ ξεναρκεῖ κοινόν
φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἁλίῳ
σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποικίλον κιθαρίζων
θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθείς,
υἱὸν κελάδησε καλλίνικον

στρ. γ′

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὅρμον στεφάνων
πέμψαντα καὶ λιπαρᾶν
εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις
οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕκατι. φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθών
ξένιον ἄστυ κατέδρακεν
Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

στρ. δ′

σὺν ᾧ ποτε Τροΐαν κραταιὸς Τελαμών
πόρθησε καὶ Μέροπας
καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,

9 τῶ μοι Ahrens Phil XVI 56 Διὶ libri, corr Boeckh **12** εὔ-πυργον libri, ἠύπυργον Er Schmid, ὑψίπυργον scripsi; cf ad O V 46 ξεναρκεῖ vett, corr Tricl **13** ζαμενὴς cl N III 63 Bergk⁴, ζαθερεῖ? ex scholl Lehrs Pindarsch 10; cf μένος ἀελίου fr 129, σθένος ἀελίου P IV 144 ἀελίῳ Ty Mommsen (Bergk⁴); prll II¹¹ **14** ὃς Pauw, σῶς Christ² **15** ἅμα Christ¹·² **16** ὕμνον libri et scholl, υἱὸν Bergk² emendatione palmari, quam qui spernunt aut πέμψαντος (ex apogrr cod *V*, c schol 118, 10 Ab? aliter certe 120, 5) aut πέμψαντι invehunt (e coni Pauwii); ὕμνον κελάδη (cl Ahrens d a 144) σε? Ty Mommsen, παῖδ' ἀγκελάδησε? Fennell **19—38** in *D* manus tertia exaravit (secus visum Eug Abel ed scholl p 2) **19** virgulam post ἑπταπ. del Bergk **20** οὕνεκεν Vatt (prll II²⁰), οὕνεκεν *V*; corr Tricl **23** ξείνιον vett, corr Tricl κατέδρακεν vett, κατ' εὐχὴν θεάσασθαι τὴν τοῦ Ἡρακλέους αὐλήν paraphr (119, 5 Ab), unde ὄλβιος in libris fuisse coni Bergk; κατέδραμεν Tricl, κατέδρασεν 'sive καθήδρασεν malis', 'i e deiecit adversarium', tum παρ' αὐλάν (c Kaysero)? Bergk⁴, κατέδρακεν (ἐλθὼν πρὸς αὐλάν recte iungens) tuitus est Ty Mommsen (vulgatam explicari posse ratus suppl 109. 113); ad κατέδρακεν cf Ἀλεκτρᾶν ὑπερθεν I III + IV 79 **25** ξὺν libri (Bergk), σὺν Boeckh; prll II⁶⁴ τρωΐαν libri Boeckh² (Bergk), corr Er Schmid καρτερός libri, κράτιστος Er Schmid praeterea κραταιός coniciens, quod primus recep Boekh, recte; cf c 382, hy Merc 265, Λ 119 (θήρ), E 83 (Μοῖρα) **27** πολεμιστὴν *V* (*B*¹*D*ᶜ)

οὐ τετραορίας γε πρὶν δυώδεκα πέτρῳ
ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἱπποδάμους ἔλεν
δὶς τόσσους. ἀπειρομάχας ἐών κε φανείη
λόγον ὁ μὴ συνιείς· ἐπεί
ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

στρ. ε'

τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός
ὥραί τ' ἐπειγόμεναι·
ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ νεομηνίᾳ θιγέμεν.
ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα
μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ· σφόδρα δόξομεν
δαΐων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων
γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

στρ. ϛ'

χαμαὶ πετοῖσαν. ἐμοὶ δ' ὁποίαν ἀρετάν
ἔδωκε πότμος ἄναξ,
εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν τελέσει.
ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει

29 ἥρωας, quod non magis corrigendum esse duxi, quam τόσσους 30, ubi τόσους edunt c Tricl; cf 21. (22.) 46. 53. 69. 78 **31** ξυνιείς libri, συνιείς Boeckh; cf 25 **31—32** ἐπηρεάζοντα κτλ. laudat Stob floril 46, 12 c cod Laur schol Soph El 1026 Ὧραι Heyne, Boeckh **35** νουμηνίᾳ Tricl (Boeckh) **36** καί περ libri (Boeckh), κεἴπερ (c Donaldsono?) Bergk, καὶ περέχει Ahrens Philol XVI 57, cui obsecutus (prll Π^{41}) καίπερ scripsi c Christio, καὶ γὰρ? Fennell **37** ἐπιβουλίᾳ Vatt, -αις V^{c1} (idem vitium omnes O X 41), praetulit Kayser lectt P 73 δόξωμεν vett, corr Tricl. Locus difficillimus; sed aut fallor aut hoc vult poeta: 'carminis lege non solum Aeacidas canere iubente (I VI 19), sed certum etiam canendi tempus definiente in variis Herculis casibus enarrandis multus esse prohibeor; accedit quod iynge nescio qua impellor ut novilunium attingere haveam, scilicet ut probus sim νουμηνιαστής (Lysias ap Ath XII 551 f, Demosth Aristogit 799/800, Arist vesp 96; alia congessit Roscher Philol 57, 1898, 218^{15}) in sacris domesticis aut gentiliciis celebrandis ex animi sententia (8) ovans atque gratulans (9 ss 73 ss) potius quam laborum (1) aut malorum (32) recordationi indulgens: utut est, mi anime, quamvis paene demersus invidiae quasi undis (ἀβάπτιστος ἅλμας P II 80) reluctare inimicorum insidiis . . .' **41** χαμαὶ πετοῖσαν $D^{(3)}$, χαμαιπ. BV (Boeckh); ad P II 79 θι Aug Peter dial P 61 **42** Πότμος Bergk (Heyne, Boeckh), πότμος Ty Mommsen **46** ἀπάρχει BDV, 'procul a patria regnat' c Heynio Dissen cl ἀποικεῖν, quod invehebat Rauchenstein Phil XIII 255, ὑπάρχει B^1D^1 (recep Er Schmid), ἡγεμονεύει paraphr, ἐπάρχει? Pauw (recep Har-

ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

στρ. ζ'

ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεννὰν Ἀχιλεύς
νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ,
βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λατρίαν Ἰαολκὸν
πολεμίᾳ χερὶ προτραπών
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν.

στρ. η'

δάμαρτος Ἱππολύτας Ἄκαστος δολίαις
τέχναισι χρησάμενος
τᾷ (†) Δαιδάλου τε μαχαίρᾳ φύτευέ οἱ θάνατον

tung), ἀπάρκει (*secesserat*, = ἀπᾱFέρκει, parum probabiliter, quamquam ἀρσιπόδας hy Ven 212, ἀερσιμάχους Bacchyl XIII 67 K) edidit Bergk[4]; confirmatur ἀπάρχει Aeschyleo Κιλίκων ἄπαρχος (Pers 327), nisi quod ἦ ft praestat ἀπαρχεῖ 49 ἐν Εὐξένῳ Tricl; cf 17 et str v 2; ἀχιλλεύς *DV*; ἐν Εὐξένῳ δ' Ἀχ. φ. π.? Christ 51 δ' ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ libri, Ἀπ. vulgo edunt e scholl; δέ| ἀπείρῳ διαπρ.? Bergk, Ζαπρυσίᾳ certe exspectaveris; v nott metr 53 Δωδώναθεν ἐρχ. Tricl; cf ad 29. 49 ἰώνιον *B* 54 λατρείαν Bergk e libris, λατρίαν? cl O X 28 Er Schmid, recep Heyne; prll II[50] ἰαωλκόν Vatt (Bergk), ἰαολκόν *V* 55 χειρὶ vett, corr Tricl προστραπών libri, προτραπών schol legisse (πορθήσας) coni Heyne, recep Bergk, recte; cf Wattenbach Anl gr Pal[3] 115; παρτραπών (παρατρέψαι· παρενέγκαι, πορθῆσαι Hesych) Hartung, alia Rauchenstein Phil XIII 256, Ahrens Phil XVI 57, Herwerden studd 48 58 ἀκάστου libri, confirmant scholl utriusque recensionis (137, 1—2 et 138, 1—3 Ab); altero schol (*V*) χολωθείς ... καὶ αἰτίᾳ χρησάμενος abusus Tricl quae tradit (τινὲς δὲ ... χωσάμενος) male videtur collegisse (Abel p 137 ss), cuius vestigia legens τέχναις χαρασσάμενος (= χαραχθείς) in textum recep Bergk[4] ('debuit saltem χαραξάμενος' Herwerden studd 48). Locus corruptus; nam ut sit graecum δολίαις τέχναις τινὸς χρῆσθαι = ἐπιβουλεύεσθαι (id quod putant plerique cum Pauwio Heynio Disseno), qua sunt verba tradita (δὲ) ambiguitate, φύτευε (59[b]) ad Hippolytam aut ad Peleum potius quam ad Acastum pertinere videretur, nisi a tergo nos quasi retraheret Πελίαο παῖς (60); Acastum esse verbi χρῆσθαι (58) subiectum δάμαρτος docet in fronte enuntiati ita collocatum, ut marito Acasto, non Peleo quem desiderabat muliercula opponi necesse sit: Ἄκαστος scripsi, tum (59) τε pro δέ (prll p 9/10); de structura Erdmann de Pind usu synt 88 med et nos ad P I 70 59 δαιδάλου libri (c scholl[1.2] de Daedalo heroe fabrorum eponymo hariolantibus), δαιδάλῳ Didymus (et schol 139, 12 Ab), quem secuti sunt Hermann et Boeckh (kl Schr V 300); Hes fr 38 Rz (schol Pind) et Zenobius V 20 (iam ab Heynio laudatus) ensem ab Hephaesto factum testantur. Et Hephaesto nomen fuisse Daedalo cl vasculo quodam tarentino 'Enyalium', 'Heram', 'Daedalum' fabulam agentes repraesentante

ἐκ λόχου, Πελίαο παῖς· ἄλαλκε δὲ Χίρων,
καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν·
πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμάν
καὶ δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων

στρ. θ′

ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν Νηρεΐδων,
εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐγγενὲς αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν· ἀπότρεπε
αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός·

(Millin gal mythol XIII 48, Müller-Wieseler Denkm II 195, Th Schreiber Bilderatl V 13) coniecit Welcker gr Trag I 75 de Daedalo Sophocleo verba faciens (fr 162 ss N²), probavit Bergk cl Eur Herc 471, oblocutus est Maur Haupt opp II 262, denique Ἡφαίστου μάχαιραν idem quod Ἡφαιστότευκτον aut Ἡφαίστου ἔργον esse negavit Ern Kuhnert Fleckeis Supplem 15, 197 n. In re dubia traditam lectionem abicere nolui, praesertim cum parum placeret gladius 'artificiosus' τε] δὲ libri; v ad 58 **60** χείρων libri **62** θρασυμαχᾶν vett, τὴν θρασεῖαν τῶν θηρίων φύσιν satis neglegenter paraphr, θρασεομαχᾶν Tricl, θρασυμαχάνων Hermann ap Heyn (recte; fuit olim θρασυμαχάν), θρασέων μάχαν Ahlwardt (placuit Boeckhio kl Schr V 377, 'non male' Ty Mommsen), θρασυμαχανός τε (particula ut traiecta esse videretur) scr Bergk[2. 3], 'nec paenituit' Bergkium[4], θρασυμάχανόν τε? Ty Mommsen **63—64** cf nott metr; ἀκμάν | τε libri (defendebat Boeckh kl Schr V 260), ἀκμάν | καὶ Ahlwardt (vituperavit Boeckh l l, prob Ty Mommsen), ἀκμάν τ' | ἦ Bergk[4], κἀκμάν | ἦ Ed Boehmer p XIII, ἀκμάν τ' | ἀλγεινοτ. Ed Hiller in schedulis 1891. Displicuit καί Boeckhio ut ab ἀκμάν ad quod pertineret versus fine diiunctum. Sed quoniam nullius fere ponderis est ἀκμάν antecedente iam ὀξυτάτους, particula non tam ad ἀκμάν quam ad δεινοτάτων ὀδόντων pertinet; ceterum cf ad P X 69 **64** σχάσας *DV* **66—67** ἕδραν e libris Pind *V*[1], ἕδρας scholl 142, 9 (*BD*, periit *V*); δ' αὖ κύκλον ἑδρᾶν, ταῖς Hartung, δὲ κύκλον ἑδρᾶν, τὰς Ahrens Phil XVI 58, τὰν ('assidentes mensis efficiunt') Herwerden Pindd 27, stud 49. De genetivo praeter Soph Phil 1122 a Bergkio adlatum cf ἐφάπτεσθαι, ἐπιβαίνειν (etiam Bacchyl V 73); ceterum immerito suspectum habet locum Bergk **68** ἐξύφαναν Bury male cll 45, P IV 141 ἐς γενεὰς (-ᾶς *V*) libri, ἐς γένος Ursinus, quae diu obtinuit lectio, ἔγγενες quod exhibent scholl commendavit Rittershusius ap Er Schmid, recep Bergk, ἐς γέρας Pauw, ἐς γενεάν οἱ? cl N X 14 Boeckh **69** ss usque ad N VI 32 (ἁρόταις) perierunt in *V* **69** ἀποτρέπω propter μοι 72 Vogt diss Argentorr IV 248; cf 37 **70** Εὐρώπαν quod (e scholl) vulgo edebant acriter impugnavit Kayser lectt P 73 εὔπορον coniciens (opp ἄπορα 71), εὐρωπὰν Bergk (cf εὐρωπόν· σκοτεινόν, πλατύ Hesych), Εὖρον ἂν Ahrens Phil XVI 58, εὔορμον Leutsch ind Gotting 1868/69 (additamm III 2) p 6; Europa (vel Europae) terra est hy Ap 151. 191, Aesch Prom 734, fr 191 N²; epitheton quodvis hoc quidem loco otiosum

ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

στρ. ι′

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγυίων ἀέθλων
κάρυξ ἑτοῖμος ἔβαν
Ὀλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ Νεμέᾳ τε συνθέμενος,
ἔνθα πεῖραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων
οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, πάτραν ἵν' ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεᾶν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς
πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
μάτρῳ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

στρ. ια′

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν·
ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἐμάν
γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριαίνα
ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

στρ. ιβ′

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ
κὸς ἄειδέν ποτε, παῖ.

74 ἑτοιμος *BD* (Philol LVI 93[22]), corr Boeckh **75** Οὐλ. edd post Er Schmid **77** νέον D^{ac}, νέον γ' Tricl πάτραν νιν *BD*^{pc} (πάτρανιν D^{ac}; cf in eodem libro ὀδόνιν N II 7, ἐνεμέα 23, θελξάνιν IV 3, ἀνάπο I VIII 63), confirmat lectionem schol 144, 13 Ab (τὴν πατρίδα σου ταύτην), quam elegantissime correxit πάτραν ἵν' (ad οἴκαδε referens) Hermann ap Heyn, male πάτραν νυν (cl initio paraphr τοιγαροῦν, quod om *D*) Bergk[4] **78** τεᾶν] σὰν Hermann ap Heyn, sed cf eundem opp I 253; prll Π[55] **80** μάτρωΐ libri, corr Heyne **82** χρυσὸς δ' Boeckh[1], monente Hermanno (ap Heyn 1817) retr Boeckh[2] **84** ἐργμ. *B* **86** ὀρσοτρίαινα libri, corr Ceporinus **87** ἵν' ἐν] ὡς νενικηκότος et ὅτι . . . ἐστέφθη schol et paraphr *B* (om *D*, periit *V*) 146, 6—9 Ab; ἵνα = ὅπου γε, 'quandoquidem' (velut Soph El 855), similiter iam 'quemadmodum, prout' Er Schmid, '*darin, daſs*', '*weil*' Hartung, κελαδῆτιν—ἵνα, ut carmen Isthmiacum aliquando in ipso Isthmo agendum P significare videretur, Dissen; ὃς ἐν Rauchenstein Zeitschr Alterthumsw 1845 Suppl p 61 n, idem vel ὃς ἐν? Bergk[2], ἕνεκ' (= οὕνεκα) Bergk[3.4] (idem dubitanter Ty Mommsen[1]; prll Π[20]) **88** θάλησε verbi θηλέω, ἀναθηλέω immemor Er Schmid κορινθίοισι vett, corr Tricl **90** ὁ κὸς ἀείσεται, παῖ libri, bis in metrum peccantes et absurde fut temp pro praeterito invehentes c scholl; Hermanni (ap Heyn 1798) emendationem ὁ κὸς ἄειδέν ποτε, παῖ deleto articulo emendavit Boeckh

ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἀντιτύχῃ,
ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι.
οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοις,
ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκειν,
μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

assentiente Hermanno (1817), τότε maluit (*damals, als er siegte*) Rauchenstein (ad 87), τῶν (στεφάνων) Εὐφάνης . . . ὁ σός γ' ἐπάϊε (vel ἐπάϊσε, 'animadvertit') identidem proposuit Bergk **91** ἄν τις τύχῃ pron τις post αὐτός satis importune addito, metro violato libri; ἅπερ δή ἄν τις om αὐτός paraphr solus, τύχῃ egregie confirmant si non scholl (παρατετυχηκότος et παρατετυχηκώς καὶ [i e] ἐωρακώς), at certe paraphrr (τύχῃ λέγων, ἔνιοι δὲ . . . τύχῃ θεασάμενος), quod fugit eos qui ἄν τις ἴδῃ ediderunt cum Hermanno; ἄν τετύχῃ vel ἄντα τύχῃ vel ἀντιτύχῃ Mingarelli, quarum hariolationum quae videbantur Heynio altera placuit Bergkio, prima eidem ad N VI 27, mihi tertia cl N VI 27 cum VII 42 **93** οἷον Aristarchus, οἷον (θαυμαστικῶς) Didymus (idem *D*, utrumque *B*), quibus collatis prudenter ne quis οἵαν coniceret monuit Boeckh n cr 525 ἔριδας paraphr (184, 5; sed cf v l 184, 11—12) στρέφοι libri c scholl, στρέφοιν (= στρέφοιμι)? Bergk (cf N VIII 38; prob Ahrens praeterea οἵων, 'propter talia quae ipse vidi', coniciens Phil XVI 59), στρέφοις scripsi **94** ἕλκειν libri c lemm scholl (in *B* est ἕλκειν, unde ἕλκει Calliergus et Hermann ap Heyn 1798) **95** μαλθακὰ libri, corr Er Schmid. Verbis ἄλλοισι δ' ἄλ. ἄλλοι a Callicle et Euphane aequalibus ad alteros aequales transitum fieri patet; quamquam fuerunt qui negarent. Ac Melesias quidem 93 nuncupatur; quem laudans, ut qui non solum eadem aetate vixerit, verum etiam virtutes illius ipse expertus sit vel disciplinae particeps fuerit (ἀντιτύχῃ), quisnam ceteros existimatores superaturus, reluctantes vero utique profligaturus esse dicatur non est quod dubites.

ΠΥΘΕΑΙ ⟨ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ⟩

⟨ΑΓΕΝΕΙΩΙ⟩ ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΙ

Strophae

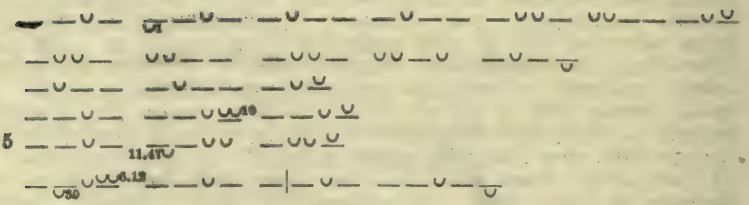

Epodi

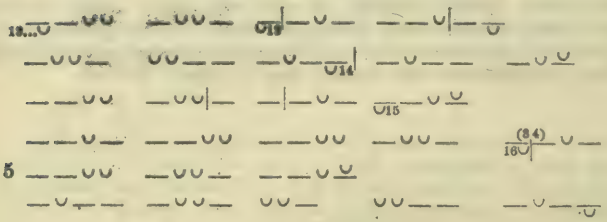

Correctionem metricam γένυι 6 invenit, inventam iure sprevit Boeckh, resumpsit Hermann ap Heyn 1817; eidem placuit commentum Schmidianum 10 πὰρ βωμὸν πατρός θ' Ἑλλ. στάντες, πίτναντ(ο), ipse 12 Ἐνδᾳδος ἁρίγνωτες proposuit; cf append metr § 6.

In epodi metris constituendis vix ulla esset difficultas, si vv 1 et 2, 3 et 4 inter se coniungere liceret; nunc ea re laboramus, quod aut vv 1 et 3. 4. 5 cum scholl metr diversis rationibus dimetiri (cf etiam nott metr O III et I III) aut primum versum membro hypercatalecto finire necesse est; hoc praeoptavi cll str 6, N IX 9, I I 16. 17, VI 9, Soph Tr 102. Nam verbis ὁ τᾶς θεοῦ δν Ψαμάθεια, quamquam incisione (item verba parallela ἐπ. β′ et γ′) a sequentibus secernuntur, versum effici ut negem cum aliis causis commoveor, tum ea re quod quae in ceteris carminibus velut in hymnis Pindarus fortasse non abnuerit, in epiniciis consulto eum evitasse persuasum habeo. De ultimi (54) versus syllaba paenultima cf O VI ep 2. XII str 2, P I ep 9 (8^a).

στρ. α′

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥστ' ἐλινύοντα ἐργά-
ζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
ἑσταότ'· ἀλλ' ἐπὶ πάσας
ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδά,
στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοις', ὅτι
Λάμπωνος υἱὸς Πυθέας εὐρυσθενής
νίκη Νεμείοις παγκρατίου στέφανον,
οὕπω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,

ἀντ. α′

ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥρωας αἰχματὰς φυτευθέν-
τας καὶ ἀπὸ χρυσεᾶν Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραιρεν
ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν·
τάν ποτ' εὐανδρόν τε καὶ ναυσικλυτάν
θέσσαντο, πὰρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου
στάντες, πίτναν τ' ἐς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾷ
Ἐνδαΐδος ἀριγνῶτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος,

ἐπ. α′

ὃ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.

Carmen periit in *V* **1** ἐλινύοντ' (ἐλινύσσοντ' *D*, ἐλιννύοντ' schol *D* I II 66 p 393 Ab) libri, ἐλινύοντά μ' c ed Brubach (1542) scribebant ante Ty Mommsen schol Germ p VII **2** πάσης libri, corr Tricl **3** ὅ τοι Tricl (ut videtur), propter trad colometr, de qua schol metr 150, 14 Ab **5** νικᾷ (ᾷ) libri, schol 152, 15, cf Eust prooem 14, 24 Ab; νίκη (a verbo aeolico νίκημι, de quo schol Ambr Theocr VII 40) Heyne; νικᾷ ('repetit poeta praeconis vocem, itaque et praes temp et dor contr retinet, qua alias non utitur') Bergk; de contractione dubito cl prll II[41], de tempore cll 8 et Theocr VI 46 **6** φαίνων (Hermann c scholl) vett, φαῖνεν interpoll οἰνάνθαν ὀπώρας Pauw aliique permoti scholiastae dubitatione ἡ δὲ ὀπώρα οὐκ ἔστι τῆς οἰνάνθης μήτηρ, ἀλλὰ τοὐναντίον dicentis; ὀπώραν maturitatem interpr c Didymo Dissen cl I II 5; ματρί? (cll P VIII 85, Eur Phoen 1160) Bergk, τερείνας coniecerit quispiam cl paraphr ἁπαλῆς (Dreykorn progr gy Landau 1863, 5), sed iunge τέρειναν — ὀπώραν cll Lobeckio ad Soph Ai v 7, Godofredo de eloc P (Soest 1862) 37, Wilamowitzio ad Eur Herc 468 **7** νηρεΐδων vett, corr Tricl **8** ἐγέραιρε(ν) libri c scholl, ἐγέραρεν Calliergus et edd plerique, temp impf reduxerunt Ty Mommsen et Bergk[4]; cf 5 ξείνων vett, corr Tricl **10** θέσσαντο] vett gramm interpretationem (ηὔξαντο) impugnavit Christ cl O I 64 (66); prll II[93] **11** ἐς libri, εἰς edunt c Er Schmid; cf 47 ἁμᾷ] iota add Bergk; prll II[82] **12** Ἐνδηΐδες gl. cypr Hesych (vocalismo ionico, Otto Hoffmann gr Diall I 228), Ἐνδαΐδα Bacchyl ἀρίγνωτες libri, corr Lobeck parall 181 **13** τὸν libri, corr Er Schmid

αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν
ἐν δίκᾳ τε μὴ κεκινδυνευμένον,
πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλα-
σεν. στάσομαι· οὔ τοι ἅπαξα κερδίων
φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής·
καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώ-
τατον ἀνθρώπῳ νοῆσαι.

στρ. β'

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆ-
σαι πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκά-
πτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν·
καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί.
πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἄειδ' ἐν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων

ἀντ. β'

ἄγεῖτο παντοίων νόμων· αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνη-
σαν Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν
Πηλέα θ', ὥς τέ νιν ἅβρὰ
Κρηθεῖς Ἱππολύτα δόλῳ πεδᾶσαι
ἤθελε ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπόν

14 τε μὴ libri, τ' οὐ μὴ Hermann epit doctr metr § 599, τι μὴ Hartung, recep Bergk **16** ἀποινώσας lectionem ed Ald iam a Rittershusio et Er Schmidio spretam retin (-σαις scribens) Heyne **17** ἀτρεκής libri, neque aliud quidquam aut schol aut paraphr, quamquam ἀτρεκές in scholio exaravit *D* et ἀτρεκές (sicut 18 ἀνδρί) interpolatum exhibet floril append Laur p 242 M; sed 'malim ἀτρεκές, et sic ft paraphr' Bergk, recep Christ, quod adverbialiter '*ohne Scheu*' exposuit Mezger Christio[2] non obloquente **18** ἀνθρώπῳ] ἐν καιρῷ? scholl abusus Hermann ap Heyn, recep Hartung, explosit Rauchenstein Phil XIII 259 **19** χερῶν Tricl σιδηρ. libri, corr Heyne **19/20** δ' αὐτόθεν more suo Tricl, ἤδη (om αὐτόθεν) paraphr et schol, unde δὴ αὐτόθεν Boeckh[1] (Bergk[2.3]), μακρὰ δή | αὐτόθεν Thiersch (Boeckh[2]), quae explosit Ty Mommsen **20** ἔξω vett, et habet ὥστε ἐπὶ τὸ ἐξώτερον φέρεσθαι paraphr 158, 12, sed δύναμαι bis scholl, unde ἔχω recte Tricl γουνάτων vett, corr Tricl ἐλαφρὰν libri, corr Er Schmid **22** κἀκείνοις libri, corr Boeckh ἀείδει libri, ἄειδεν Er Schmid, ἄειδ' ἐν Pauw **23** μέσσ. *B* (paraphr non exprimit), μοίσ. *D*, μοί(αις) Tricl, corr Er Schmid **26** κρηθῆϊς libri et schol, corr Heyne **27** ξυνεῦνα *B*; βίου ξυνᾶνα interpr Eustath prooem 16, 12 Ab, 'Pelei' Dissen, δόλου intellege ξυνᾶνα πείσαισα iungens

πείσαισ' ἀκοίταν ποικίλοις βουλεύμασιν,
ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου 55
ἐπ. β'
εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ νιν παντὶ θυμῷ
παρφαμένα λιτάνευεν.
τοῦ δὲ ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι·
εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον 60
δείσαισ· ὁ δ' εὖ φράσθη κατέ-
νευσέν τέ οἱ ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη- 65
ρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,
στρ. γ'
γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις, ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλει-
τὰν θαμὰ νίσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
ἔνθα νιν εὔφρονες ἵλαι 70
σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
καὶ σθένει γυίων ἐρίζοντι θρασεῖ.
πότμος δὲ κρίνει συγγενὴς ἔργων πέρι
πάντων. τὺ δ' Αἰγίνᾳ †[θεᾶς], Εὐθύμενες, 75

28 ἀκοίταν] Ἄκαστον Eustathii interpretationem secutus proposuit, propositum (propter nom propr 30 repetitum; prll Π^{94}) reiecit Er Schmid, recep Bergk[4] **29** συνέπλεξε *D* Tricl, quod post verba ψεύσταν δὲ ποιητόν interpolationem redolet, συνέπλαξε schol legisse e verbis τὸ δὲ πλάσμα ψεύστης ἦν λόγος, ὅτι collegit Bergk, ipse συνέπλαξε (quasi spatha texentis) coniecit; cf ὅρ.ου πῆγμα παγέν Aeschyli et latinum compingere **30** ἄρα libri, ἆρα Boeckh (prll Π^{50}), δὴ ἄρα Jak Wackernagel p litt 1896; cf append metr § 8[a] ἀκάστα *D* Tricl **31** μιν libri **32** τοῦ δέ, ὀργὰν $B^{ci}D^{ci}$, 'non est mutandum' Hermann ap Heyn 1798, τοῖο δ' (ὀργὰν) idem opp I 250, τοῦ μὲν Boeckh, τοῦ δ' ὑπ' (dubitanter[4]) Bergk, alia Kayser lectt P 75, Wien Jahrbb Lit 105 p 112, Maur Schmidt CXXXVI; de Fοργ- cf ΛυκόΦοργον heroem Homericum **34** δείσαις Tricl ὁ δ' εὖ φράσθη $B^{ci}D^{ci}$, εὖ non expr paraphr, unde vulgo (Boeckh, Bergk) male ὁ δ' ἐφρ. c ed Ald; cf P IV 287, IX 49 **36** ποντίαν libri, ποντιᾶν Bergk c Heynio πράξειν *D*; πράσσειν male Herwerden studd 50 **38** μιν libri; defendit pron cll N 316 (om *ACD* Townl), λ 570 Hermann ap Heyn, item α 194, ζ 48 Dissen, aliter ego prll Π^{98}; τὸν θεόν paraphr[1], αὐτόν paraphr[2]; μὲν Mingarelli plaudente Heynio, μάλ' (ὅπου δὴ μάλιστα par[1]) Bergk εὔφρονες] συνεταί (ut paraphr P X 40 [58]) par[1], εὔφρονες οὖσαι, τουτέστιν εὐφραντικαί par[2] **39** θράσος ex scholl Eug Abel; σθένει ... θρασεῖ fere idem quod τόλμᾳ τε καὶ σθένει P X 24 **40** συγγενὲς *D* Tricl, quod (suppl θράσος) prob Abel πέρι] prll Π^{98} **41** θεᾶς libri, θεοῦ Er Schmid quod fere recipiunt; Αἰγίναθεν,

Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πίτνων ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

ἀντ. γ′

ἦτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει
κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα. 80

ὦ Εὐθ. Mingarelli, Αἰγίνας vel Αἰγίνᾳ θάλος? Bergk Jahrbb class Phil 99, 1869, 189, Αἰγίναθεν ἀπ', Εὐθ. Christ. Atque Αἰγίναθεν habere aliquid probabilitatis Hermann censuit ap Heyn; contulerit quispiam ἀπὸ Μαντινέας Cᾶμος O X 70, quamquam non solum ἵκεν praecedit, verum etiam oppositae sunt aliae civitates, Midea Tegea Tiryns 66—68; neque vero οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν ἄπτεσθαι videtur apte conferri posse: quid igitur nobis relinquitur, nisi ut aut titubantem poetam ab Isthmiaca victoria (schol N V 67 [162, 10 Ab], schol [*D*] I VI 89 [458, 5]), quo tendebat 37, ex improviso ad Aegineticam delabi aut locum corruptum esse iudicemus? θεᾶc glossemate (cl τῆς θεᾶς Νίκης paraphr) antiquam lectionem (v c χάριν) expulsam esse conicio 42 πιτνῶν *D*, πιτνῶν (tanquam aor) Boeckh, πίτνων (*B*) primus ed Bergk; cf I II 26 43 ἦτοι libri, ἤτοι edunt c Heynio; cf ad O II 3 μεταΐξαc (γε) pars Tricll πυθέαc libri, = ἔνιοι ap schol 164, 4, unde alios πυθέα (vocativum) legisse recte vulgo colligitur; ceterum c libris congruunt paraphrr, nisi quod pro μεταΐξαντα mire μετὰ τὰ προειρημένα ὑπὸ coῦ (quae varie corriguntur), pro κείνου partim coῦ partim ὑμῶν exhibent. Sed appellari Pytheam imperativus ἴcθι 48 docet (cl Bacchyl XIII 158 K). Sequitur ut non Pytheam et Euthymenem (43 et I VI 62) μάτρωαc intellegamus materterarum filios, 'consobrinos' (hoc primus Ty Mommsen Pind vit (1845) 48, in versione germanica eo procedens, ut '*Neffe*' pro '*Oheim*' venditaret), sed μάτρωα Euthymenem, Pytheae Phylacidaeque avunculum sive ex maioribus maternis aliquem, μεταΐξαντα autem Pytheam, quem decorans (hoc nimirum carmine fieri iusso, ut Bacchylideo [V] Lampon pater) καὶ νῦν μάτρως (cf Αἰγίνᾳ χάριν? 41) κείνου (i e Pelei; cf 30, Soph El [de Oreste] 681. 698. 703. 720. 791) ὁμόσπορον ἔθνος (Aeacidas; cf 8). decorare videatur (de verbo ἀπὸ κοινοῦ accipiendo prll Π^{98}). Denique (45) ἐκράτεις restituendum; videtur autem ἐκράτει (κράτει, κρατεῖ) antiquitus (schol 164, 7; 168, 12. 15) una cum nominativo Πυθέας (43) esse interpolatum. An tu Euthymenem Nemeae Aeginae Megaris vicisse statuere mavis (cum Bergkio)? quasi vero Euthymeni potius dedicatum carmen sit quam Pytheae? Sed priusquam pergamus, en novarum lectionum fasciculus varios odores exhalans: μετ' ἀΐξαντα (scil Euthymenem Pytheas 'praegressum secutus') Fulvius Ursinus (recep Ty Mommsen), μετάϊξ ἄντα ('aemulatus [te] coram'?) Pauw, μεταΐξαc (hoc iam Benedictus Beckius [-ξαις debebant], Euthymenes scilicet) vel μεταΐξαν (scil ἔθνος) τὰ καὶ νῦν τεὸς . . ., Πυθέα Mingarelli, μεταΐξαc τε (c Benedicto) καὶ νῦν ἐὸν μάτρῳ', ἀγάλλει κλεινὸν . . . Πυθέαc Heyne, μεταΐξαντα . . . ἀγάλλει ('laetatur', 'celebrat et praedicat') κείνου (= ἑαυτοῦ) ὁμόσπ. ἔθνος ('genus', 'ce ipsum'), Πυθέα Hermann ap Heyn, Boeckh n cr 470. 529, Dissen expll 400, tres emendationes proposuit Ty Mommsen Pind vit 48, idem ibd primus recte κείνου Pelei intellexit (idque tenuit schol Germ p X et in ed mai), cum multa tum quod recepimus (43) Πυθέα, (45) ἐκράτεις coni Kayser Neue Jen Allg Litt Ztg 1846, 1147, idem tamen (45 retento ἐκράτει) 43 ἔθνος· Πυθέᾳ | ἀ Νεμέα maluit Heidelb Jahrbb 1868, 41, alia rursus Hartung, Rauchenstein Phil XIII 261, N Schw Mus III 251, Leop Schmidt P Leb 120, Schnitzer progr gy Ellwangens 1867, 53, 'dubitanter ut par est' ἦ τοι μετάϊξαc ('persecutus es ea studia, quibus etiam nunc Euth ornat et auget consanguineam

ἁ Νεμέα μὲν ἄραρεν
μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλης' Ἀπόλλων·
ἅλικας δ' ἐλθόντας οἶκοι τ' ἐκράτεις
Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ. χαίρω δ' ὅτι
ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
ἴσθι, γλυκείαν τοι Μενάνδρου σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβάν
ἐπ. γ'
ἐπαύρεο. χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀεθληταῖσιν ἔμμεν·
εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις
ὥστ' ἀείδειν, μηκέτι ῥίγει· δίδου
φωνάν, ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχαίου,
πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατί-
ῳ φθέγξαι ἑλεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
νικῶντ' ἀρετάν, προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
ἀνθέων ποιήεντα φέρειν στεφανώ-
ματα σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

gentem') τὰ (haec Kaysero praeeunte) . . . κεδνὸν ὁμόσπ. ἔθνος, Πυθέα, | ᾧ N. μὲν ἄραρεν ('cui Euthymeni favet Nemea') Bergk, Ἰσθμόν τ' ἐπαΐξας (-ξαις voluit)· τὰ (dist c Hartungo) καὶ νῦν τεὸς μάτρως ('consobrinus') . . . Πυθέας Mezger progr gymn Hof 1866, 8, Ἰσθμοῖ τ' ἐπεὶ νίκης, τὰ καὶ νῦν κτλ idem P Siegesl 337, Ἰσθμοῖ τ' ἄϊξας ἄντα (Mezgerum et Pauwium quasi contaminans)· καὶ νῦν . . . Πυθέα Bury, τεὸς μάτρως c' (hoc Bergkio praeeunte ap Ty Momms[2]) ἀγάλλει καὶ σοῦ ὁμ. ἔθν., Πυθέα ed Christ[1 2], τεὸν μάτρω (cf Heyne) c' ἀγάλλει . . . Πυθέα Fennell, τὲ τεὸς μ. ἀγ. καί σου κτλ? Christ[2] **44** ἄραρε libri, ἄρηρεν Tricl φίλας' Boeckh **45** ἔρδοντας? Christ; ἐλθεῖν absolute dictum non significat 'peregre venire', sed 'venire, adesse, nomina dare' τε κράτει *B* (schol 164, 7), τε κρατεῖ *D* (sch 168, 12); τ' ἐκράτει post Boeckhium edunt c Beckio, τ' ἐκράτεις? Kayser[1] (v supra) **47** μάρνανται c Ahlwardtio Fel Vogt diss Argentorr IV 362; cf ad 11 **48** συμπτυχᾷ Hartung, συντυχὼν (c gen, usu Sophocleo)? Bergk **49** ἔμεν libri, corr Tricl **50** δίδου libri, δίδοι Hermann opp I 256, sed cf Jak Wackernagel KZ 33, 25; 'fort ῥίγει δίδοι iung' Bergk; cur Pytheas (sec alios: Musa) iubeatur μηκέτι ῥιγεῖν ignoramus **52** πύκτα *D* Tricl παγκρατίου *D* Tricl τριπλόαν *B* **54** ἄνθεα libri (cf φαιδρὰ τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων paraphr), corr Hermann ap Heyn χάριειν libri, simplex c̄ testari videtur schol metr, corr Er Schmid, ft non opus; cf nott metr et P IV 54

ΑΛΚΙΜΙΔΗΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ

Strophae

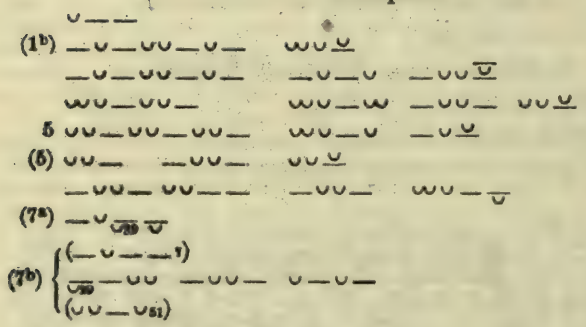

Epodi

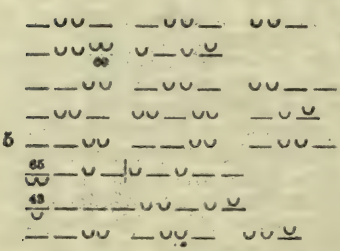

In carminis versibus discribendis ea est inter vv dd dissensio, ut LXIX versus efficiat Boeckh[1.2], LXXV Schneidewin 1843, LXVI Hermann 1844 (opp VIII 68); in laudandis versibus Hermanni ratio obtinuit. Strophae v 1 post tertiam syll finiri patet (de versus brevitate cll O VII, P V, N I), quod qui solus statuere ausus est Christ[1], postremo 'in re dubia a consensu vv dd recedere' noluit 5 (4) pes ultimus a Bergkio ad 6 (5) transfertur mutato (κλέος ex ὄνομ') 49; cum audacia pausae ἐρτμάτων | ἕνεκεν 33/34 nihil sane habeo quod conferam praeter καμάτων | ἐκτὸς ἐόντα C VI 103/4 8 (7ᵃ) quem cum 7 (6) coniunxerat Boeckh, non solum constanti vocabulorum fine, verum etiam hiatu (28/29. 14ᵃ·ᵇ) et a 7 (6) et a 9 (7ᵇ) disiungi solus videtur Schneidewin perspexisse. Ep v 6 dispescuerunt Boeckh et Schneidewin.

στρ. α′

Ἓν ἀνδρῶν,
1ᵇ ἓν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφότεροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰὲν ἕδος ὃ
μένει οὐρανός. ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν
ὃ νόον ἤτοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτα 10
ἄμμε πότμος
7ᵇ ἄντιν᾽ ἔγραψε δραμέμεν ποτὶ στάθμαν.

Str 7ᵃ choriambum esse voluit Hartung (νῦν ἐφάνη 14, ⟨δεῖξε⟩ χαμαί 51, ἀγγελίας [deleto ἔβαν] 58); nobis 29ᵃ certe choriambus pro 'ditrochaeo' positus videtur, 7 et 36 ambigui. Str 7ᵃ⁺ᵇ Hermann³ (ap Heyn 1817) normis usus στρ β′ et ἀντ γ′ (ἐπὶ εἴκοσι), ut esset _ ∪ ∪ ∪ _ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ _ ∪ _, similiter Bergk a στρ α′ et ἀντ γ′ (ἐπ᾽ εἴκοσι) profectus reliquas strophas ingeniosis castigaverunt correctionibus; en Bergkianae: νῦν πέφαντ᾽ οὐκ 14, οὖρ. ἐπ. εὐκλεᾶ· οἰχ. 'nisi malis εὐκλέ᾽· ἀποιχ.' 29, ἀπὸ-τωὐτοῦ | αἵματος (del πάτρας) χρυς. 35/36, νεῖκος (del ἔμπες᾽) Ἀχιλεὺς ⟨δεῖξε⟩ χαμαί 51. Nos in constituendo v 7ᵇ ad Boeckhii (vel Hermannianam alteram opp I 261) rationem revertimus nulla fere ne 51 quidem versui graviore medicina adhibita. Ep 4 ordinem dactylicum trochaico quodam membro excipi iusserunt Boeckh, Hermann, Ty Mommsen: τριετη-ρίδι Κρεοντίδαν 40, nos τριετηρίδι — Κρεοντίδαν (cum Bergkio) legere malumus; cf append metr § 5 n. 6 n. Epodi vv 1—8 uno tenore legere qui maluerit metra (velut vv 6. 7) vereor ut facilius expediverit.

Medium quendam hoc carmine inter aeolica et dactyloepitritica cursum teneri observavit Ern Graf P logaoed Str 39.

1—32 perierunt in *V* **2** ματρὸς] γαστρὸς Stob codd (ecl II 121, 19 Wchsm) **3** αἰ᾽ libri, corr Hermann ap Heyn; forma in P libris non obvia nunc occurrit Bacchyl XIII 174, XVIII 43 **4** μέγαν] κατὰ τὸν νοῦν bis scholl neglecto adiectivo, quod confirmat schol Eurip Med 1224 **6** ἐφαμερίαν libri; prll II¹⁴ μετὰ νύκτας libri, ἐν νυκτὶ et διὰ νύκτα paraphrr, κατὰ νύκτας Pauw, μεθ᾽ ἡμέραν recte comparavit, unde μετὰ νύκτα exspectandum esse sensit Hartung, quod reposui c Wilamowitzio (Eur Her² II 232, v 1106), Hartung ipse νυχίαν τις interpolare maluit, alii (velut Heyne) ἅμαρ ἢ νύκτας P IV 256 male conferunt; de hiatu cf 28 et nott metr **7ᵃ** ἄμμι Kayser lectt P 76 c paraphr¹ et uno de Tricll **7ᵇ** ἄν τιν᾽ et δραμεῖν libri, ἄντιν᾽ Tricl, neque aliud quidquam legerunt paraphrr εἴτε — εἴτε et εἴ τις . . . τινα (ὅστις . . . τινα *B*) exponentes, ἄντιν᾽ ἔγραψε δραμέειν π. στ. Hermann ap Heyn 1798, quod pulvisculo quodam absterso recipere non dubitavi; οἵαν τιν᾽ maluit idem opp I 261 Boeckhio Bergkio¹ Schneidewino plaudentibus — qui utinam οἰός τις ι 348, υ 377 (+ 380), ὅς(ς)ος τις κ 45, Her I 192, ποῖός τις Soph OC 1163, Ant 42 accuratius paullo considerare voluissent —, πρὸς ἄντιν᾽ . . . ποτε σταθμάν Bergk²; cf v 51ᵇ et nott metr

ἀντ. α′

τεκμαίρει

8ᵇ καί νυν Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν
ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν, αἴτ' ἀμειβόμεναι
10 τόκα μὲν ὧν βίον ἀνδράσιν ἐπητανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν,
τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν. ἦλθέ τοι
Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
παῖς ἐναγώνιος, ὃς ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν
νῦν πέφανται.
14ᵇ οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

ἐπ. α′

15 ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἑὸν πόδα νέμων
πατροπάτορος ὁμαιμίοις.
κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνικος ἐὼν Αἰακίδαις
ἔρνεα πρῶτος ⟨ἔνεικεν⟩ ἀπ' Ἀλφεοῦ,
καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωσάμενος,
20 Νεμέᾳ δὲ τρεῖς, ἔπαυσε λάθαν

8ᵇ δὲ καὶ νῦν vett, καὶ del Tricl; καί νυν Er Schmid, καὶ νῦν 'propter emphasin' Pauw, prob Ty Mommsen, recep Fennell, quasi vero iam pridem illud comprobarit Alcimidas; καί νὺν Bergk; prll II[69] συγγενὲς] τὸ ἑαυτοῦ interpretatur paraphr[2] (178, 23), recte, dummodo τε καὶ τῶν ἑαυτοῦ simul audias, ut τὸ συγγενές fere sit i q συγγενὴς πότμος; at contra τὸ πρὸς τοὺς θεούς paraphr[1] (178, 6); 'cognatos suos' interpr Hermann ap Heyn (assentientibus Boeckhio n cr 535, Disseno expll 408); unde Ἀλκιμίδα τὸ συγγενές ('cognati'), ἰδεῖν Hartung, quem secutus est Bergk; nominativum Ἀλκιμίδας confirmant non solum scholl (adde Aristarchum quamvis hariolantem 180, 5), verum etiam P ipse pergens ἦλθέ τοι κτλ 11 **10** ἄνδρεσσιν libri, corr Hermann ap Heyn ἐκ πεδίων vett, πεδίων Tricl, ἐκ reduxit (de ἐπητανόν cll Hes opp 607, hy Merc 113) Hermann 1844 opp VIII 70 **14ᵃ** νῦν τε πέφαντ' vett, τε om Tricl, Hermann ap Heyn 1798 et opp I 261, Boeckh, Schneidewin, Bergk[3.4] diversis rationibus usi; cf nott metr **14ᵇ** ἄμοιρος *D* Tricl ante, non post κυναγ. dist c paraphr Hartung, Rauchenstein Phil XIII 262, Bergk[3.4], obloq Ty Mommsen **16** ὁμαιμίου libri, om scholl, defendit cl τὸ συγγενές 8ᵇ, ut esset quasi quaedam appositio (πατροπ., ὁμ.) Friederichs P Studd 75 irridente Bergkio, tuetur Bergk ipse Asclepiadis de 'Alcimida Theonis filio Crete' testimonio ap schol inscr (173, 8) temere abusus; ὁμαιχμίου 'iisdem exercitationibus dediti' Hermann opp VIII 70, ὁμαίμονος (ὁμαιμίου 'fratris' interpr Bury) Hecker Phil V 439, ὁμαικίου Rauchenstein Phil XIII 262, ὁμαιμίοις scripsi cl πατρίαν καθ' ὁδόν N II 6 **18** lacunam eleganter suppl ἔνεικεν scribens Bergk[2], praeeunte ἐνεγκὼν Kaysero lectt P 77, ἐπάρκες' Fennell, ἔτοσσεν Bury; ad aliud metrum ἐλαίας Boeckh, ἐϋρρόου Hermann, ἐπεὶ δράπεν Ty Mommsen **19** Ἰσθμῷ *B*, Ἰσθμοῖῳ *D* (cf 56, VII 41), corr Tricl **20** τρὶς (in fine versus) libri (contrariam interpolationem 19 invexit πέντε μὲν Hartung), corr cl O VII 82 Hermann opp VIII 70, στεφανώσεις intellege cl prll II[69]; cf nott metr

Ϲαοκλείδα', ὃς ὑπέρτατος
Ἀγησιμάχῳ υἱέων γένετο.

στρ. β'

ἐπεί οἱ
τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
ἦλθον, οἵ τε πόνων ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
ἕτερον οὔ τινα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία ⟨πλεόνων⟩
ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἁπάσας. ἔλπομαι
μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν
ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰείς· εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα,
οὖρον ἐπέων
ἐϋκλέ'· ἀποιχομένων γὰρ ἀνέρων —

ἀντ. β'

ἀοιδαὶ
καὶ λόγοι τὰ καλά σφιν ἔργ' ἐκόμισαν·

21 ϲωκλείδα vett, τὴν περὶ ἐκείνου (ἐκεῖνον ed Boeckh, ut περὶ αὐτόν est p 183, 4 Ab) λήθην schol, Ϲωκλείδᾳ Tricl, recep Bergk[4] olim Ϲωκλείδα suspicatus (cf Ϲοιναύτ[ες] Dittenb Syll 31[b] 13, alia ap Car Keil anall epigr 112. 117, Wilh Schulze qu epp 397); sed ut λάθαν παύειν τινί cll I VIII 13, Soph Ant 575 vereor ne idem Graecis auribus valeat quod ἀναμιμνήσκειν τινά potius quam quod volunt τινός, ita λάθαν τινὸς παύειν optime illustratur opp λάθαν τινὸς ποιεῖν, ποιεῖϲθαι Soph Thy fr 238 N[2], Her VIII 79. De Ϲαοκλ. quod reposui cum Wilamowitzio (infra ad 43) cf prll Π[56]; de terminatione -δα' Ty Mommsen suppl 165/6 **22** ἀγησιμ. *BD* et edd, ἀγησιμ. Hermann opp VIII 71; prll Π[8] υἱῶν ἐγέν. vett (= P IX 86), υἱέων γέν. Tricl, ὑέων Wilh Schulze comm philoll sodal Gryphisw 1887, 26 **23** ἐπεὶ οἱ *D*; ἐπεὶ οἱ Boeckh (expll 409), veram lect reduxit Hermann opp VIII 71 **25** lacunam e scholl suppl Er Schmid **27** ἄντα σκοποῦ τετυχεῖν *B*, ἄντα σκοποῦ τυχεῖν *D*; ἔνιοι γρ. ἂν τετυχεῖν ... γρ. δὲ καὶ ἄντα (τυχεῖν scil) scholl, ἄν non exprimit paraphr[2]; τυχεῖν ἄντα σκοποῦ Tricl, σκοποῦ ἄντα τυχεῖν certissima emendatione Mingarelli **28** ὥ τ' *B*, ᾧ τ' *D*, ὥτ' edunt c Tricl ἰεῖϲ' c sequ iungens Tricl εὐθὺν libri (c scholl?), εὔθυν' Er Schmid **29**[b] εὐκλέα παροιχ. libri; ἐϋκλέ'· ἀποιχ. Er Schmid (idem commend Ahrens, recep Schneidewin), et videtur Π in ΕΥΚΛΕΑΠΟΙΧ. a librario (Vaticano?) pro Π[+] acceptum esse, εὐκλῆα Hermann opp I 261, εὐκλεῖα Boeckh n cr 533 (Christ); v nott metr **30** ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι libri et scholl, nisi quod suspicionem movent paraphr verba διὰ τῶν οἰκείων λόγων οἱ ποιηταί 184, 11; nam λόγοι quod exhibet apogr *B*, unde recep Boeckh (Bergk[1]), nullius auctoritatis, ut recte Ty Mommsen[1]; confirmare rursus lect trad videntur scholl 185, 9 et 191, 4 ss cl schol P I 181. Probabiliter tamen ἀοιδαὶ καὶ λόγοι (cll N XI 17—18) Pauw (utrumque recep Bergk[2–4]); nam λόγιοι duabus syllabis pronuntiari, sive extrito ι putaveris, ut pariter ac λόγοι sonuerit, sive coalescentibus ιο, quemadmodum αο, εο passim, υω semel (γενύων πνέον cnomatopoetice, opinor) coalescunt, parum credibile. Ceterum post ἀοιδούς et λογίους strenue distinctos (καί — καί P I 94) in eodem carmine λογίοιϲιν = ϲοφοῖϲ = ποιηταῖϲ (45) dici minime ferendum videtur ἔργα ἐκόμιϲαν vett, corr Tricl; sententiam generalem recte statuit paraphr 50.

Βαccίδαιcιν ἅ τ' οὐ cπανίζει, παλαίφατος γενεά,
ἴδια ναυcτολέοντες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγερώχων ἐργμάτων
ἕνεκεν. καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ
χεῖρας ἰμάντι δεθεὶς Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ ταύτας
αἷμα πάτρας
χρυcαλακάτου ποτὲ Καλλίας ἀδών

ἐπ. β'

ἔρνει Λατοῦc, παρὰ Κατταλίαν τε Χαρίτων
ἑcπέριος δμάδῳ φλέγεν·
πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων
ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν
τίμαcε Ποcειδάνιον ἂν τέμενοc·
βοτάνα τέ νίν ποθ' ἁ λέοντος
νικάcαντ' ἤρεφε δαcκίοιc
Φλειοῦντος ὑπ' ὠγυγίοιc ὄρεcιν.

στρ. γ'

πλατεῖαι
πάντοθεν λογίοιcιν ἐντὶ πρόcοδοι

De locutione cf παιῶν ... νεοκρᾶτα φίλον κομίcειεν Aesch choeph 344, ac ne Pindarus quidem P I 93 defunctorum hominum mores a poetis, sed poetis a fama superstite denuntiari facit **31** Βουδίδαιcιν (a Budione) Didymus ('ineptiens' Otfr Müller Aeginet 140) vv 33—44 exstant etiam in *V* **33** παρέχει *V* ἐργμάτων Vatt; prll Π[16] **35** ἰμαντωθεὶc libri c lemm scholl, em Tricl ('haud dubie ex schol perdito' Bergk) **36**[b] χρυcαλακάτα (c gl -ου) Tricl, χρυcαλακάτας Er Schmid: quidni etiam βαθυζώνα καλλικόμα μελιγλώccα? ᾄδων *BD*[ac], ἀδῶν *D*[pc], ἀδῶν *V*; prll Π[9] **37** κατταλία Vatt c paraphr (-λίᾳ), κατταλίαν *V*, recepi cll O IX 3. 17, P III 78 **38** φλέγειν *V* **39** ἀμφικτυόνων *D* **40** κρεοντίδαν del Tricl τὸν Καλλίαν intellegens c scholl vett; ac fuerunt nostra etiam aetate qui Κρεοντίδαν interpretarentur τὸν Κρέοντος Pindari videlicet usu neglecto ut Φιλυρίδας, Δεινομένειε παῖ, Ξενάρκειον υἱόν, ita nunquam Δεινομενείδαν, Ξεναρκείδαν dicentis; cf etiam Fick et Bechtel gr Personn 26; Κρεοντιδᾶν = 'Corinthiorum' Rauchenstein Zeitschr Alterthumsw II, 1844, 406, explosit Ty Mommsen Rh Mus IV, 1846, 556 **42** ποία τε νίν ποθ' ἁ λέοντος? Hermann opp VIII 73, βοτάνᾳ δέ νιν πόα (ΠΟΓΑ) λέοντος 'pratum leonis'? Bergk **43** νικάcαντ' ἔρεψε δαcκίοιc vett, νικάcαντ' ἔρεψ' ἀcκίοιc Tricl (cf ἐπ. α' et γ'), eodem metro: νικάcαντ' ἔρεφ' ἀcκίοιc Er Schmid (Boeckh), νικῶντ' (an κρατέοντ'?) ἤρεφε δαcκίοιc Hermann opp VIII 73 (recep Bergk[4]), νικάcαντ' ἔχε δαcκ. Ty Mommsen; νικάcαντ' ἤρεφε δαcκίοιc (cf prll Π[99]), Φλ. de Wilamowitz ad Eur Her[2] 681. De geminatis epithetis cf O I 10, N IV 27, qua in re luxuriare vidimus Bacchylidem **44** φλιοῦντος libri ὠγυγίοι' ὄρεcιν (ut esset 'antiquus' ὁ Φλ. ager Phliasiorum) Bergk[4]; de epithetorum traiectione quam vocant cf ad N V 6

ναῦον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας,
πέτεται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας τηλόθεν
ὄνυμ' αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
Μέμνονος οὐκ ἀπονοστήσαντος ἔπαλτο· βαρὺ δέ σφιν
νεῖκος ἔπλεν
51b Ἀχιλεὺς χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων,

ἀντ. γ'

φαεννᾶς
52b υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀόος ἀκμᾷ
ἔγχεος ζακότοιο. καὶ ταῦτα μὲν παλαιότεροι
ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον· ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν·
τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων
λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν
θυμόν. ἑκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
ἄγγελος βᾶν,

Versu 44 terminatur cod V **46** σφιcιν vett (*BD*), corr Tricl **48** πέταται libri; prll II[36] **50** ἀπονοστάσαντος libri, retin (N XI 26 -η-) Bergk, invito Ahrensio d d 149; prll II[21] ἐπᾶλτο libri, ἔπαλτο (v l schol = ἐπάλθη) primus recep Schneidewin, ἔπλᾶτο? Bergk σφιν libri[cj] **51** νεῖκος ἔμπες' libri κἀμβὰς *B*, καββὰς *D*; paraphr unde ἐπέδειξε et χαμαὶ κλίνας τὸν Μέμνονα hauserit obscurum; sed de ἐπέδειξε nescio an recte conferas P VI 46; βαρὺ δέ σφι ⟨δεῖξε⟩ νεῖκος | χαμαὶ καταβὰς (hoc praeierant Hermann ap Heyn et Boeckh[1]) Ἀχ. Dissen, recep Boeckh[2], βαρὺ δ' ἔμπε-σέ σφι νεῖκος | χ. κ. Ἀχ. Kayser lectt P 77 (recep Christ), βαρὺ δέ σφιν | ἔλκος Ἀχιλεύς | ἔμπαισε (hoc praeierat Boissonade) χ. κ. Ahrensio auctore recep Schneidewin, βαρὺ δέ σφιν | ἔμπες' ἔλκος | χ. κ. Ἀχ. Rauchenstein Phil XIII 263, βαρὺ δέ σφι | νεῖκος ἔμπας (hoc etiam Hermann opp I 261) καββὰς Ἀχ. ⟨ἐπέδειξ'⟩ deleto χαμαί Ty Mommsen, alii pro δεῖξε scribere φράσσε aut φᾶνε maluerunt; verba χαμ. κ. ἀφ' ἁρμ. (c Hermanno opp VIII) ad sequentia traxit Bergk, de quo plura nott metr; νεῖκος ἔπλεν ('evasit contentio') scripsi praeeunte (ἔπλεν vel ἔμπλεν) Ed Boehmer p IX, cetera (praeter καμβάς, καββάς) intacta relinquens, de locutione cll σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῶμα πέλονται ap Soph, tum Ἀχιλεὺς πυρὶ καιόμενος ὦρσε γόον vel Ἰφιγένεια σφαχθεῖσα ἔκνιξεν ὄρσαι χόλον ap Pind. Formam ἔπλεν fuisse M 11 et Zenodoti et Aristarchi auctoritate coarguitur frustra obloquente Nauckio Mél gr-rom IV 319. De metro 51b (⏑⏑–⏑) cf 7b (–⏑––), de quarta syllaba correpta P IX 1. 3, nisi forte χαμάδις scribere mavis cum Boeckhio n cr 534, ut metra sint ⏑⏑–⏑⏑ vulgo, –⏑⏑– 7b, ⏑⏑–⏑⏑ 51b cll str v 5 in, ep 4 med, append metr § 6 n **52**b ἐνάριζεν *B* ἀοῦc libri, corr Er Schmid plaudente Boeckhio kl Schr V 387, dubitante Hermanno opp VIII 73 αἰχμᾷ libri, corr e paraphr Er Schmid ἐνάριξαν ... αἰχμαί? Bergk **53** ταύταν libri c scholl, retin Bergk; τάνδε Er Schmid, ταῦτα Pauw, Hermann opp VIII 74 **56** μέγεται *D* παντὶ om *B*, suppl *B*[b], παντὸς (cf 19) *D*, ἑκάστου paraphr **58** ἔβαν libri (prll II[69]), corr Hermann opp I 261, non obtemperavit Bergk[3-4]

58[b] πέμπτον ⟨τ'⟩ ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων 100

ἐπ. γ'

εὔχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς,
'Αλκιμίδαν ἐπαρκέσαι
κλειτᾷ γενεᾷ — δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, 105
παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν
κλᾶρος προπετὴς ἄνθε' 'Ολυμπιάδος —,
δελφῖνι καὶ τάχος δι' ἅλμας
ἴσον εἶποιμι Μελησίαν 110
χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον.

58[b] πέμπτον ἐπὶ libri metrum non violaturi, si ἐπὶ (F)Feίκοσι legere liceret, ut ἐπὶ (F)ρηγμῖνι licet (cf ad P XII 24), πέμπτον γ' ἐπὶ Hermann opp I 261, quod ut 'commodissimum' edere solent, dissentiente Fennellio (πέμπτῶν ἐπί), ego τ' praeoptavi cl ἀμφότερ(ον) ... τε — καί O I 104, VI 17, P IV 79, I I 42 **59** ἱερῶς? Bergk **60** ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε κλειτᾷ γενεᾷ libri, 'Αλκιμίδα (genet) ὅ γ' ἐπάρκεσε κλειτὰ γενεά Er Schmid, quod recep (ἐπάρκεσεν scr c Tricl) Boeckh, item (sed ὅ τ') Hermann opp VIII 74, 'Αλκιμίδᾶ (nomin) τό γ' ... Ahlwardt, quod respuit Boeckh kl Schr V 377, recep Bergk, idem (dissuadente Disseno expll 414) 'Αλκιμίδα (vocativum cl N VII 70), τό γ' (vel ὅ τ') ἐπάρκεσας κλειτᾷ γενεᾷ coniecit, τοὺς ἀέθλοισιν ἱεροῖς | 'Αλκιμίδας ἐπάρκεσεν ... Hartung, et 'Αλκιμίδας (pro ⏑⏑⏑⏑) ut nom propr (cf 51[b]) excusationem habet: 'Αλκιμίδαν ἐπαρκέσαι scripsi eiectis quae (ex paraphr ὅπερ?) interpolata esse crediderim τό γ'; de infinitivo apud verbum γαρύειν sane inusitato cf αἰνέω Πυθέαν πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι I V 59 **62** παῖς ἔτ' ἐνόσφισε καὶ πολυτιμίδα *D*, παῖ σέ τ' (*B*) ἐνόσφισε τιμίδαν Tricl; cf nott metr et ad 40 **63** verba κλᾶρος προπετὴς non ad eam sortitionem spectant, qua paria componuntur, quam describit Lucianus loco notissimo (προσελθὼν ... ἕκαστος ... καθεὶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα κτλ Hermot 40), sed ad antiquissimam illam singulos eligendi aut ordinem aliquem constituendi rationem: ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος. Quare finge animo competitoribus nimio pluribus nomina professis Olympiae aut Aegina ipsa duos illos magnae spei adulescentes 'procaci sorte' certamine excludi: tum victoria se fraudari merito eos conquestos esse libenter concedes **64** δελφῖνι κε (-φίνι κε) vett, δελφῖνί κεν Tricl, ἀντὶ τοῦ ἴσον ἂν εἶποιμι καὶ τὸν Μελησίαν paraphr, unde cll 57 ss c schol 97[1] certissima ratione δελφῖνι καὶ restituisse mihi videor dissuadente Bergkio. De optativo voluntatem (ἑκόντι νώτῳ μεθέπων 57) exprimente cf σιγῷμι 'tacere malim' fr 81, 3, φίλον εἴη = ἔστω (subsequente futuro ὑποθεύσομαι) P II 83, αἰνήσαις (post imperativum addito futuro) O IX 14, φέροις (post imperativos) 41; de particulae collocatione ad P X 69, de ε : αι supra ad 60 et prll p 8 **65** ἴσον vett, ἴσον Tricl, quod vulgo recipiunt ⏑⏑_⏑⏑_⏑_ interpretantes; εἰκάζοιμι 'dubitanter' Bergk, recep Christ[1. 2]; de ἴσῶν Feίποιμι prll II[b] **66** χερῶν *D* Tricl

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩΙ

Strophae

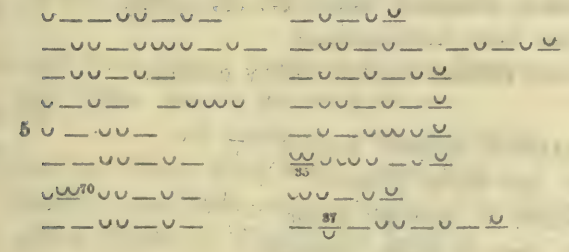

Epodi

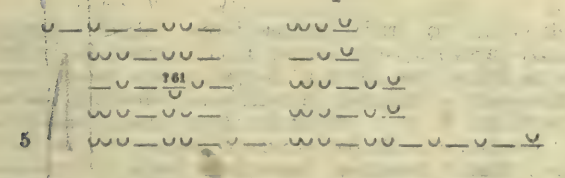

στρ. α′

Ἐλείθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, Ἥ-
ρας, γενέτειρα τέκνων· ἄνευ σέθεν
οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν. 5

Ep versus quarti rationem primus perspexit Hermann (ap Heyn 1817); cᾶμα νέ-, κτέατ' ἀνά-, ὕδατος, γάπεδον, δὴ ἔπεσι Boeckh[1], unde apud Schneidewinum[1.2.3] et Christium[1.2] haesit γᾶπεδον.

1 εἰλείθυια vett, corr Tricl πάρεδρος *D* 2 τέκνον *D*; v ad N III 6 3 εὐφροσύναν *D*; cf ad O II 52; οὐ φάος ἐκ μελαίνας δρ. εὐφρόνας Hartung, οὐδὲ κνέφας μελαινᾶν δρ. εὐφροναῖν? Bergk; cf Wilamowitz ad Eur Her[2] v 1106 τεὰν ἑλ. ἄδ. *B*; ἀδελφὰν Er Schmid, explosit Boeckh

ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τίν
καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθείς
εὔδοξος ἀείδεται Ϝωγένης μετὰ πενταέθλοις.

ἀντ. α'

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμ-
πειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.
εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλε· ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί
σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι·
ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,
εἰ Μναμοσύνας ἔκατι λιπαράμπυκος
εὕρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

ἐπ. α'

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον
ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν·
ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου πέρας
ἅμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι

5 ἐπ' ἴσα vett (*B*?), corr Tricl; ἐπὶ ἴσοις Bothe, ἐπὶ ἴσας? Bergk **6** πότμω (πότμος *D*) ζυγόν | θ' vett, πότμῳ Tricl, ζυγένθ' Er Schmid; ζυγοῦνθ' Wieseler ap Schneidew, ζυγοὶ θ' Bergk[3], contra quos et emendationem Schmidianam et scholiorum expositionem defendunt Hartung 200 et Friederichs Pindd St 76 **8** ἔνδοξος *D* c scholl πεντάθλοις vett, corr Tricl **9** δορίκτυπον *B*[i], δορύκτυπον *D* (δορυκτ. cur Boeckhio[2] Schneidewino aliis placuerit obscurum), δορικτύπων (lectio Ambrosiana?) *B*[s] (*man pr*) Tricl(?), γενναίων paraphr **10** ἀγωνίας Hartung, temere **12** ἔβαλε(.)ταὶ libri vett, ἐνέβαλε (c scholl)· ταὶ Hermann ap Heyn (Bergk), ἐνέβαλεν· αἱ praeoptavit Boeckh **15** μνημοσύνας libri, corr Boeckh **16** εὕρηταί τις libri interpolatione manifesta, εὕρῃ gl Tricl, εὕρη τις ed Er Schmid, εὕρηται (scil τὰ καλὰ ἔργα) Hermann ap Heyn, omnibus fere probantibus, τις subaudire mavult Fennell; ὁ ἔρδων τὰ καλὰ ἔργα intellege cll vv 11—14; de verbi genere P I 48. III 111. IV 187, prll II[93] **18** ἀοιδαῖσι *B*, κλυταὶς ἐπ. ἀοιδαίς Herwerden Pindd 27, κλυτὰς ἐπ. ἀοιδάς Bornemann Philol 45, 1886, 600 **18** λάβεν *D*, βάλον Tricl **19** ἀφνεός τε vett, corr Tricl θανάτου | παρὰ ϲᾶμα libri, ὁμοίως τελευτῶσι (τελευτᾷ) paraphr; θάνατον πάρα (vel θανάτου πάρα, ut παρ' Ἅιδου) θαμὰ Hermann ap Heyn (prob Boeckh[2]), θανάτου πέρας ἅμα Wieseler ap Schneidew (recep Christ), θαν. πέλας ἅμα Hartung, θανάτου πόρον ἅμα Kayser Wiener Jahrbb 105 p 103, πόρον recep Bergk[3.4]. Wieseleri Ε pro Α scribentis emendatio palmaris: videtur poeta formulas epicas ὀλέθρου πείραθ' ἱκέσθαι, τέλος θανάτοιο κιχάνειν suo more (prll II[100]) variasse, πεῖρας θανάτου O II 31, verbum νέομαι Pindaro ut cui maxime adamatum **20** πλέον libri, corr Er Schmid

λόγον Ὀδυσσέος ἢ πάθαν
διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον·

στρ. β'

ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ ⟨τε⟩ μαχανᾷ
σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ κλέπ-
τει παράγοισα μύθοις· τυφλὸν δ' ἔχει
ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος· εἰ γὰρ ἦν
ἔ τὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν, οὔ κεν ὅπλων χολωθείς
ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
λευρὸν ξίφος· ὃν κράτιστον Ἀχιλέος ἄτερ μάχᾳ
ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι θοαῖς
ἂν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαί

ἀντ. β'

πρὸς Ἴλιον πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
κῦμ' Ἅιδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἓν
καὶ δοκέοντα· τιμὰ δὲ γίνεται
ὧν θεὸς ἄβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων
βοαθόων, τοὶ † γὰρ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις

21 πάθεν Tricl, selectius arbitro Boeckhio, πάθ' ὧν (quod graecum esse nego) Bergk[4], πάθη Bornemann Phil 45, 1886, 600 **22** ψεύδεσσί οἱ *B* ποτανοῖσι? aliquando Boeckh, τε add Hermann ad Orph p 788 (recep Boeckh c plerisque), γε (per errorem, opinor, ad lectionem Schmidianam 1798 laudatam relapsus) Hermann ap Heyn 1817; ad rem cf O I 28—34, σεμνὰς Χάριτας O XIV 7, fr 95 **25** ἐὰν v l (ἔνιοι) schol (Tricl), ἐὰν Dionysius Charmidae f (Boeckh n cr 538), utrumque iunctim vett; ἔ τὰν ('vulgus ipsarum rerum veritatem') Boeckh, ἑτὰν Hartung, ἐτὰν Bergk; cf ad I II 10 εἰδέμεν libri, corr Er Schmid **26** ἔσπαξε *D* **27** ἀχιλλέως vett, corr Tricl **29** ἐν ναυσὶ Tricl (Hartung) εὐθυπόρου *B* πνοαί (e paraphr) *B*, sed γρ πομπαί B^{ma} **30** πρὸς Ἴλ. π. bis habet *B* **31** ἅΐδαο libri, Ἄϊδα edunt c Oxonn; prll Π^{42} πέσε libri; prll Π^{92} ἀδόκ. ἐν Schneidewin, retin ἐν Bergk, item ('in inglorium atque etiam in gloriosum') Maur Haupt opp I 133, item alii ἀδόκ. pro nominativo accipientes; cf (Ζεὺς) καθελὼν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον δ' ἐξαείρων fr trag adesp 482 N^2, de praep anastropha Bossler 80 **32** Verba ὧν — βοαθόων his habet *B* αὔξει libri (*B* utroque loco) et lemm scholl, ὧν ἂν αὐξήσῃ et ὧν ἂν αὔξῃ paraphrr, unde αὔξῃ recep Bergk, male; nam a communi hominum sorte (ἔρχεται 30) sensim ad id quod certis quibusdam evenerit transiri (cf N VI 30/31) docemur non solum verbis τοὶ . . . μόλον (sec lectionem antedidymeam), verum etiam vocabulo epico βοαθόων quo heroas significari manifestum est, ut ad eos ipsos pompis heroicis (46) a deo Pythio auctos verba θεὸς αὔξει referre necesse sit **33—34** τοὶ γὰρ libri, τοὶ παρὰ ex scholl Hermann ap Heyn, γὰρ παρὰ Bergk (v infra), τοί ποτε malim μόλον antiquam lectionem ex scholl elicuit Hermann, ἔμολε(ν) libri e coni Didymi, quem τεθνακότων

κεῖται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν,
τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἅμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν ἵκοντο.
ἐπ. β'
Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
τοῦτό οἱ γέρας. ψχετο δὲ πρὸς θεόν,
κτέατ' ἄγων Τροΐαθεν ἀκροθινίων·
ἵνα κρεῶν νιν ὕπερ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ.
στρ. γ'
βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.
ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐ-
χρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον, ἡρῳαῖς δὲ πομπαῖς

βοαθόων τοι (... μόλεν), ἐν Πυθίοισι (δὲ) δαπ. κεῖται (Νεοπτόλεμος) coniunxisse testantur scholl; unde ante Didymum τεθνακότων βοαθόων, τοὶ fuisse conicias, quamquam βοαθόων omittit paraphr[1] (211, 12); cum Didymo facit Rauchenstein Phil 36, 1877, 69 βοαθόον (scil λόγον, cll ἐπίκουρον O I 110, XIII 97) Hermann ap Heyn, quem sequitur Dissen τοὶ ... μόλον 'cum(?) templum adierint' interpretans expll 424—25, τεθνακότων. βοαθόων (gen partit), τοὶ ... μόλον ... ἐν Π. γαπέδοις Hartung, βοαθόων· τῷ ... μολὼν (tum γαπ. c Hartungo) Mezger Phil 28, 720, Siegesl 367, τεθνακότων. βοαθέων τις πατρὶ (Achilli Neoptolemus) ... μόλεν Maur Schmidt CXXXIX, τεθνακότων· βοαθόων γὰρ μέτα ... μολὼν ... Πυθίοισί γε Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 21, βοαθόων γὰρ παρὰ ... μόνος χθονὸς ἐν Πυθίοισι τε Bergk[3. 4], βοαθόος τοι π. ... μόλεν Bornemann Phil 45, 604, βοαθόον (c Herm). τῷ (c Mezg) π. ... μόλον *per questo io venni* interpretans Fraccaroli Pind 588, 1, τεθνακότων. βίᾳ θάνεν τοι ... μολὼν Christ[2] **35** πριάμοιο *D* Tricl Νεοπόλεμος invexit Christ immerito provocans ad Paulum Kretschmer KZ 33, 1895, 571; prll II[42] **36** de καί ad O III 38; τᾷ καὶ Δαναοί, πόνης' ἄνοδ' ἀποπλέων (vel ἀνοδίᾳ πλέων)? Bergk **37** ἅμαρτεν. ἵκοντο δ' εἰς ἔφυραν πλα(γ)χθέντες libri, scholl quod bis habent ἵκοντο δέ (212, 10 et 214, 12), non multum valet; emendavit Boeckh; neque enim aut de metro (πλαγχθέντε̄ς δ') aut de mensura (-τε̄ πλαγχθ., ἵκοντο) erit quod dubites, de metro cll O IX 59. 69, P VII 5, de πλ̄ Heimer studd P 98, de augmento omisso ad P IV 118; πλανέντες? Hermann opp I 251, πλάναισιν scr Bergk simul πλάνητες vel πλανᾶται proponens, quorum prius recep Christ **38** ἐνβασίλευεν vett, corr Tricl **39** φέρεν *B*, ἔσχεν paraphr, φέρει *D* ('egregie' Boeckh), recep Christ[2] **41** κτέαν' ἄγων *B* (cf P II 59 Ambrr, O V 24 *A*), quod vulgo edunt, κτέατ' ἀνάγων *D* (cf N VI 19. 56); accusativi forma κτέατα hoc solo loco testata τρωΐαθεν libri, corr Er Schmid; prll II[45] **42** ὑπὲρ libri, quod prob Boeckh in interpretatione a nobis non dissentiens ille quidem, sed in prosodia administranda parum sibi constans P V 124, IX 124, ὕπερ Er Schmid Bergk **43** βάρυ(ν)θε(ν) περισσὰ δὲ libri, transp Er Schmid **46** ἡρωΐαις libri et edd; prll II[45]

θεμιςκόπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις.
εὐώνυμον ἐς δίκαν τρία ἔπεα διαρκέςει·
οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμαςιν ἐπιςτατεῖ,
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκγόνων. θραςύ μοι τόδ' εἰπεῖν

ἀντ. γ'

φαενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων
οἴκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυςις ἐν
παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ· κόρον δ' ἔχει
καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίςια.
φυᾷ δ' ἕκαςτος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες,
ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον
εὐδαιμονίαν ἅπαςαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
ὤρεξε. Θεαρίων, τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου

ἐπ. γ'

δίδωςι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ
ςύνεςιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.
ξεῖνός εἰμι· ςκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον,

47 θεμίςκοπον libri, θεμιςκόπον editur c Lobeckio **48** distinctio nostra Aristarchea ab Er Schmid, Ty Mommsen, Bergkio[3.4] probata, πολυθύτοις εὐων. ἐς δίκαν. τρία dist Hermann ap Heyn, 'ut prospera in iis gubernet iustitia' Boeckh, quae post θεμιςκόπον mihi quidem videntur esse ieiuna; ad εὐώνυμον ἐς δίκαν cf δίκην ὑπεχέτω ... μὴ καλὴν μηδ' εὐώνυμον, ἀλλ' αἰςχράν Plat Legg 754[e] **49** οὐ ψ. ὁ μάρτυς· ἔργμαςιν — ἐκγόνων. dist Mezger Jahrbb class Phil 93, 105, μάρτυς· ἔργμ. ἐπιςτατεῖ. Bury; de forma ψεῦδις non erit quod dubites cll ἴδρις τρόφις ἄναλκις adiectt, μάντις subst (Monro hom Gr[2] p 109) μάρτυς] μάντις (lectio Ambrosiana?) *B*[s] ἔργμαςιν *D* **49—50** ἐπιςτατεῖ (scil Neoptolemus), Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκγόνων. θραςύ dist Hermann opp III 23, post ἐπιςτατεῖ vulgo plenius dist **51** λέγων Heimsoeth add corr 55 **55** τό, τὸ δ' *B*[s] **57** μοῖρα edd ante Er Schmid **59** ἀραμένῳ libri, corr 'metri causa' Hermann ap Heyn 1817, τόλμαν καλῶν ἀρέςθαι 'certare' interpr opp III 23; cf ad I VI 60 **60** ςύνεςις libri, retinuit ἀράμενον (59) scribens Er Schmid, item (ἀρόμενον) Kayser lectt P 79, ςύνεςιν Hermann ap Heyn omnibus fere probantibus praeter Christium[2] (cuius interpr v apud ipsum), audacius olim τόλμα τε καλῶν ἐραμένῳ ςύνεςιν? Bergk **61** εἰμι· ςκοτεινόν libri, diiambo choriambum explente; quod vario modo emendare student: κοτεινὸν = κοτήεντα Boeckh, κελαινὸν vel εἰμ'· ἐρεβεννόν (cl gl *Hesych ἐρεβεννή· ςκοτεινή)? Bergk, εἰμ'· ἀπέχων ςκοτεϊνὸν Hartung, κρυφαῖον? ipse sibi non satisfaciens Rauchenstein Phil XIII 429; alii pronuntiatione (Lobeck path elemm I 125, Meyer gr Gr[3] 331) ϲκ in κ abisse putant cll ὅς ῥα Σκάμανδρον, ἔπειτα ςκέπαρνον ap Hom, πετραίη τε ςκίη τε Hes opp 589, alterum ex Pind exemplum afferebat Christ fr 142, 3; de adiectivi epicae poesi propter metrum negati vocalismo cf ποθεινός αἰπεινός ap Pind

ὕδατος ὥτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω·
ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

στρ. δ'

ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνήρ
Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων·
προξενίᾳ πέποιθ'· ἔν τε δαμόταις
ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλών,
βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ,
εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι ψάγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω
μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι

ἀντ. δ'

θοὰν γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψεν παλαισμάτων
αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴ-
θωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν.

62 ὥτε (ᾧτε *B*) vett et edd **65** καὶ προξενίᾳ libri et προξεγίᾳ confirmant scholl, καὶ del Hermann ap Heyn, προ- del Ty Mommsen; καὶ aut asyndeti horrori aut falsae compendii (de quo ad P VII 10) interpretationi debetur **66** ὑπερβάλλων libri, ὑπερβαλών edunt c Er Schmid, nisi quod ὑπερβλέπων scholiis abusus Ty Mommsen **68** δέ τις ἂν ἐρεῖ libri c scholl, cf καί κέ τις ὧδ' ἐρέει formulam epicam; δέ τις ἐρέει? Boeckh, μαθὼν δέ κε (F)ἐρέει malle Hermann videtur opp (III 24) IV 32; de forma ἐρέει ad I V 48; ἀνερεῖ? Gildersleeve Amer journ philol III, 1882, 438, recep Bury ('renuntiabit'?) **69** ψάγιον vett (etiam *D*), ψέγιον Tricl, ψόγιον Io Gottl Schneider in Lex (prob Boeckh), ψάγιον· πλάγιον, λοξόν Hesych primus attulit Bergk **70** Εὐξενίδᾱ vocativum aeolicum esse primus statuit Hermann ap Heyn, Εὐξεινίδι Σωγένους πάτρᾳ scholiis ut solet audacter abusus Hartung ad audaciora etiam temptamina abripiens Rauchensteinium Phil XIII 429 ὑπομνύω scr Bergk (c scholl ut videbatur: ἀπομνύω codd, ὑπομνύω edd) **71** ad verba τέρμα προβὰς explicanda primus Hesych gl προβάς· ὑπερβάς adhibebat aliam ipse interpretationem praeoptans Hermann opp III 32, τέρμα non scopum, sed lineam qua arcerentur iaculantes ne propius ad scopum accederent interpr Ed Pinder Fünfkampf Hellen 1867, 93; cf quae ad βαλβῖδα illustrandam congessit Jüthner Eran Vindob (1893) 310 ὡςείτε vett, ὥςτε Tricl, ὥτε Boeckh; prll Π[83] χαλκοπάραον libri, ῑ add Hermann opp III 25 **72** ὃς ἐξέπεμψας *B*, ὃς ἐξέπεμψε *D*, quod addito ν̄ recep Hermann ap Heyn merito vituperans 1817 Boeckhium haec ad Sogenis res c scholl referentem, ὅ c' ἐξέπεμψεν graviter dissuadente Hermanno opp III 31 recep Bergk[4], ὃς ἑκ c' ἔπεμψεν Bury. Voluit poeta ἐκπέμπειν idem esse quod ἔξαθλον ποιεῖν, cum v 73 ironice, 74 extra iocum adderet; quae perspexit schol 225, 3, non item (schol 226, 14 secutus) Boeckh **73** πρὶν] πρὸς c gl ἐν Tricl ἁλίῳ Ty Mommsen (Bergk[4]); prll Π[11] ἐμπεσεῖν libri; prll Π[91]

εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀρθεὶς
ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.
εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖσά τοι
κολλᾷ χρύσεον ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ
καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖς' ἐέρσας.

ἐπ. δ'

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ
πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει
ἡσυχᾷ. βασιλῆα δὲ θεῶν πρέπει
δάπεδον ἂν τόδε γαρυέμεν ἀμέρᾳ
ὀπί· λέγοντι γὰρ Αἰακόν
νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

στρ. ε'

ἑᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,

75 πὲρ ἂν libri, corr Hermann ap Heyn; verba εἴ τι ... ἀνέκραγον non tam ad fabulam ipsam, quam ad ea quae suam quasi causam agens addiderit poeta 'animo praeter consuetudinem commoto' (oppos ἡσυχᾷ 82, ἀμέρᾳ ὀπί 83) spectare arbitror **76** οὐ γὰρ $B^{l}D^{l}$ c paraphr infinitivum ἀπὸ κοινοῦ accipiente, post ἔα με plenius dist Hermann ap Heyn, post ἀνέκραγον plene Er Schmid, ἔα με — καταθέμεν Hartung **77** ἀναβάλλεο vett (cf 66), corr Tricl εἴρειν στ. ἐλ. ἀναβάλ(λ)εο iung scholiastae, εἴρειν exponentes λέγειν 227, 13. 16 (pap Bacchyl XVII 20. 74; πλέκειν schol 227, 8), λέγειν ἀναβάλλου, οἷον μὴ λέγε schol 227, 14 ('a frigida laudatione abstine' Er Schmid), contra ἀνακρούου καὶ ἄρχου 227, 15, quae probaverunt Lonicerus et Phil Melanthon Μοῖσά, τοι κόλλα legentes, similiter (sed καὶ κολλᾶν) Hartung, (καὶ κόλλα?) Rauchenstein Phil XIII 430, ἔα — εἴρειν στεφάνους (c Ceporino)· ἐλαφρόν ἀναβάλεο, Μοῖσά, τοι· κόλλα Christ[2]; post ἐλαφρόν plene dist Heyne (Boeckh, Bergk), recte; nam respicit poeta ad τὸ τερπνόν (74) **78** ἁμᾷ libri et edd ante Bergkium; prll Π^{62} **81** πολύφατον ὕμνων (ὕμνον *D*, ut 82 θεὸν D^{cl}) θρόον vett, πολυφάτων Tricl, qua interpolatione retenta verba transp Er Schmid, πολύφατον reduxit Hermann ap Heyn **82** ἡσυχῇ libri, ἀσυχᾷ Hermann ut P XI extr, ἀσυχᾷ Bergk; prll Π^{62} **83** θαμερᾷ *B*, θεμερᾷ *D*; quas lectiones ad η olim suprascr revocat Ty Mommsen, ad heta ex antiquitate nescio quo pacto propagatum Christ (Sitzgsber bayr Akad 1891 hist-phil Kl p 41), θευμερᾷ(ᾷ) Tricl, ἡμέρᾳ Benedictus, ἀμέρᾳ Hermann ap Heyn **84** μιν libri, νιν Boeckh n cr 401 ματροδόκοισι(ν) vett, corr Tricl **85** ἐμᾷ(ᾷ) libri c scholl, τεᾷ Pauw, ὑμᾷ Heyne, ἑᾷ (Sogenis) Hermann ap Heyn, ἑᾷ (Aeaci, assentiente Boeckhio) Dissen (expll 437, ἐμᾷ (Pindari, posito Thebis fuisse Aeaceum, sicut Athenis) defendit Hartung, tacite reduxit Bergk[3.4]; ἑός antiquiore usu ut omnium personarum commune fuisse constat, ita reflexivam semper retinuit notionem, ut recte si restituatur hoc loco ad Aeacum potius quam ad Sogenem referendum sit; cf Brugmann gr Gr[3] 422 πολίαρχον (πολῆ- vel πολυ- D^{ac}) libri c scholl, πολιᾶχον? Bergk; cf Κυράναν ἀρχέπολιν P IX 54

Ἡράκλεες, σέο δὲ προπραόνα μὲν
ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ γεύεται
ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
νόῳ φιλήσαντ' ἀτενεῖ γείτονι χάρμα πάντων
ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι, —
ἐν τίν κ' ἐθέλοι, Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
ναίειν πατρὶ Σωτένης ἀταλὸν ἀμφέπων
θυμὸν προγόνων ἐϋκτήμονα ζαθέαν ἄγυιαν.

ἀντ. ε'

ἐπεὶ τετραόροισιν ὤθ' ἁρμάτων ζυγοῖς
ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς,
ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
τὶν δ' ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν πειθέμεν
κόραν τε γλαυκώπιδα· δύναται δὲ βροτοῖσιν ἀλκάν
ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις
ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ διαπλέκοις
εὐδαίμον' ἐόντα, παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεί

ἐπ. ε'

γέρας τό περ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ

86 προπρεῶνα libri c scholl πρόθυμον exponentibus; cf epicum vocabulum προπρηνής; προσηνέα (-ανέα debebat) μὲν del Hartung, προπρεῶνα retin 'praestantem' interpr, tum τὲ vel μὰν requirens Rauchenstein Phil XIII 431, προπρήονα? del μὲν Bergk; nihil mutandum, dummodo foedum ionismum abstergas; prll Π^{42} γεύεται B^3D Aristarch, δεύεται B^1 scholl$^{1\cdot2}$, recep Christ solus 87 ἀνήρ. τί ... γείτονι; schol^3, rectius dist Aristarch 88 ἀτενεῖ libri, corr Hermann ap Heyn 89 ἂν ἔχοι libri, tuebantur Boeckh^1 et Hermann opp IV 174, ἀνέχοι Thiersch, ὑπέχοι? Rauchenstein Phil XIII 431, ἀλέγοι Bergk; Thierschium fr 119, 3 δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες conferentem et c paraphr παρέχει exponentem redarguebat Boeckh^1, emendationem (nulla addita interpretatione kl Schr V 387) recep Boeckh^2, alii contulerunt P II 89, Soph Ai 212; ἀνέχοι αὐτό intellege ἀνέχοιτο γειτνιῶν (δ 595) de genere verbi cl prll Π^{95} 92 εὐκτ. vett, corr Triel ἄγυιαν vett, prosodiam ionicam (Herodn I 530, 30) invexit Triel; cf O IX 34 93 ὥσθ' *B*, ὧθ' *D*, quod edunt c Boeckhio 94 χερὸς *B* 95 ἥραν libri, tuetur nescio quo pacto Bornemann Phil 45, 611, Ἥρας Bothio praeeunte Boeckh 96 δύναται δὲ D^l, recep infra (99) διαπλέκοι (scil Ζεύς) scribens Hartung, — δύναται δέ — separavit Bergk male antestatus scholiastam διδόμεν et ad δύναται et ad πεῖται referentem 97 δυσβά *D* θαμὰ] τ' ἴθμα (= πόρους)? Bergk 98 σφιν vett, corr Triel ἁρμόσαις libri et scholl, pro optativo accipit διαπλέκειν (99) scribens Bergk 99 γήρᾳ(α) libri, corr Er Schmid 101 ὄπισθε(ν) libri, corr Morel

ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
ἔπεσι· ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν
ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
σιν ἅτε μαψυλάκαις 'Διὸς Κόρινθος'.

104 ἔπεσσιν *B* ταῦτα libri, corr ex scholl Boeckh τετράκις libri, corr Er Schmid **105** μαψυλάκας libri, μαψιλάκας Er Schmid, quod explosit Boeckh, idem nec passive (ὁ μάτην φλυαρηθείς schol) accipi μαψυλάκας posse neque a fatuis ineptisque hominibus illud Δ. K. decantari pueris recte observavit, ipse post μαψυλάκας distinxit, ad ἀπορία fere e paraphr λόγων (ἀπορία· ἀγνωσία Hesych; *ärgerlich ists, wird unerträglich, hilft gar nichts* alii), ad μαψυλάκας subaudiens ταὐτὰ ... ἀναπολεῖ, denique Δ. K. pro totius sententiae quasi appositione accipiens; μαψυλάκαις Io Gottl Schneider 1776 ad Pind fr XL, quod non displicebat Bergkio; de generis diversitate cf φίλε τέκνον alia: ταὐτὰ δὲ ἀεὶ θρυλεῖν ἀπορίαν ἐξελέγχει, ὥσπερ ἂν εἴ τις μαψυλάκαις παιδίοις (ὥσπερ παρὰ νηπίοις τοῖς τέκνοις paraphr) θρυλοίη τὸ Διὸς Κόρινθος. Ceterum Διοσκόρινθος libri et (casu) schol 236, 2, quod tuetur *Zeus Knäblein* interpr Usener Götternn 70

⟨ΔΕΙΝΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ⟩

⟨ΔΙΑΤΛΟΔΡΟΜΩΙ⟩

Strophae

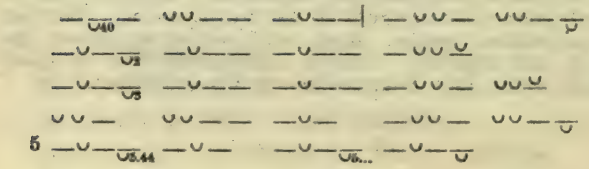

Epodi

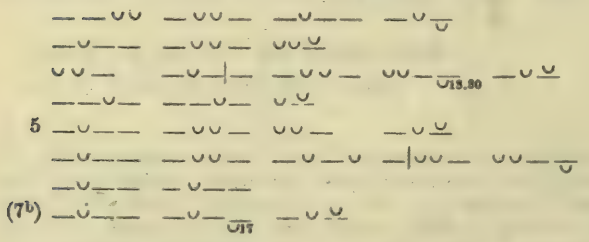

στρ. α′

Ὥρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας
ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
ἅ τε παρθενηΐοις παίδων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις,
τὸν μὲν ἀμέροις ἀνάγκας χερσὶ βαστά-
ζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις. 5

Str v 1ᵇ cum 2 coniungebat Ty Mommsen (ἁΐc-|cει cοφοῖc antistr γ′). Ep 7ᵃᵇ divisit Aug Rossbach gr Metr³ 462. De strophae initio et de ep v 4 extr cf append metr § 5ᵃ not.

1 ἀμβροσιῶν *D* (P IX 19 *B*, N IX 18 *B*) 2 παρθενηΐοισι *B*, παρθενίοισι *D* Triel, corr Hermann ap Heyn 1798, opp I 254; de licentia metrica Hermanno (ap Heyn 1817) suspecta app metr § 4ᵇ**, de vocalismo cf Πελοπηϊάδαι 12 βλεφ. libri, corr Boeckh 3 ἀμέροις *B* Triel, ἀμάρας *D*; ἀνάγκας libri e scholl; ἀμέροις ἀνάγκαις χερσὶ

ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον
τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

ἀντ. α′

οἷοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον
ποιμένες ἀμφεπόληcαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς Οἰνώνας βασιλεύς
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος. πολλά νιν πολ-
λοὶ λιτάνευον ἰδεῖν·
ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι περιναιεταόντων
ἤθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἑκόντες,

ἐπ. α′

οἵ τε κραναᾶις ἐν Ἀθάναιcιν ἅρμοζον στρατόν,
οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
ἱκέτας Αἰακοῦ cεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
ἀcτῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχαδὰ πεποικιλμέναν,
Δείνιος διccῶν cταδίων
καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
cὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθείc
ὄλβος ἀνθρώποιcι παρμονώτερος·

στρ. β

ὅcπερ καὶ Κινύραν ἔβριcε πλούτῳ
ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.
ἴcταμαι δὴ ποccὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρίν τι φάμεν.
πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται· νεαρὰ δ' ἐξευ-
ρόντα δόμεν βαcάνῳ
ἐc ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖcιν·

Hermann ap Heyn 1798, retr 1817, recep Bergk$^{3\text{-}4}$, 'quodsi ἀνάγκας retinendum' ἀμέρας mavult idem^{4}, similiter 'si quid mutandum esset' ἀμέρας ἀνάγκας ... ἑτέρας Boeckh; ἀμέραις quod iam Hermann flagitaverat scr Hecker Phil V 441 ἀναγκὰc (ἀν' ἀγκὰc) Er Schmid, Heyne. De oxymoro ad O VI 43, de adi trai ad N V 6 **9** κ(ω)βοατὶ vett, corr Triel **10** ἂν ἀξίαις libri, corr (e vv dd ad Hesych s v ἀναξίαν) Beck **12** σπάρτην *BD* (ut 36 ζωῆς *B*, ἐφαπτοίμην *B*) πελοπηΐδαι libri, corr (cum ed Brubach) Er Schmid **14** φίλων *D* **15** καναχηδὰ libri, corr Bergk; prll II^{30} **16** Δεινίδος Triel, Δείνιος, ἤ τοι τοῦ Δεινίου schol; prll p 69 νέμειον libri, corr Pauw **18** ὥcπερ *D* Triel ποντίῳ (cf 1) *D* **19** ἀναπνέων *Dei* **20** (γὰρ) πολλὰ libri, πολλοῖc Er Schmid, πολλᾷ Pauw **21** δὲ λόγοι om Triell (casu), confirmant scholl et schol Soph Ai 154; λόγοι? Bergk, ὄψον φθονεροῖcι δὲ μόμφοι? Christ, idem sed μομφαί Herwerden studd 53

ἅπτεται δ' ἐσλῶν ἀεί, χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

ἀντ. β'

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν υἱόν,
φασγάνῳ ἀμφικυλίσαις.
ἦ τιν' ἄγλωσσον μέν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθα κατέχει
ἐν λυγρῷ νείκει· μέγιστον δ' αἰόλῳ ψεύ-
δει γέρας ἀντέταται.
κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν·
χρυσέων δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

ἐπ. β'

ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δᾴοισιν ἐν θερμῷ χροΐ
ἕλκεα ῥῆξαν πελεμιζόμενοι
ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
ἄλλων τε μόχθων ἐν πολυφθόροις
ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι,
αἰμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδής, κακοποιὸν ὄνειδος·
ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει καθρόν.

στρ. γ'

εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος,
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθοις
ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς παισὶ κλέος
μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω. χρυσὸν εὔχον-
ται, πεδίον δ' ἕτεροι

22 αἰεί vett, corr Tricl ἐρίζει libri et scholl e schol Soph Ai 154, ἐφίζει male cl Semon 7, 84 Hecker Phil V 449, 'verissime' iudice Herwerdeno studd 53 **23** ἀμφικυλίσσαις libri, -ίσαις (e schol) Boeckh **24** λάθαν *D*; lectionem *B* scholl confirmatam male interpretatus (e Lobeckio[1] ad Soph Ai p 365, quem refutavit Dissen) 'oblivio eum capit, ut obmutescat' λάσθα ('contemptus, irrisio')? Bergk κατέχει τε λ. ν. *B*, κατέχει-|ν λ. ν. *D*, κατέχει λ. ν. Tricl; κατέχει confirmant paraphrr (cf etiam ἀντέταται 25), κατέσχεν schol, sicut τουτέστιν . . . ἐτελεύτησεν paraphr[1], unde male κάτεχεν Bergk; λυγρῷ ἐν Er Schmid, ἐν λυγρῷ Hermann opp I 251, sicut est in scholl (quorum lectione vulgata [= cod *B*] ἐν λ. γήρει mire abutitur Kayser lectt P 82) **27** πάλαισεν libri (om scholl), defendit Dissen expll 447; φόνῳ (= αἵματι) παλάχθη male Herwerden studd 53 **28** δαίοισιν (δᾳοῖσιν *B*) libri, corr Hermann ap Heyn **29** πολεμιζόμενοι libri, διακινοῦντες vel κινούμενοι (Aristarch) exponunt gramm vett, unde recte πελεμιζόμενοι Wakefield (silv crit I 79, non vidi), primus recep Boeckh obloquente Kaysero lectt P 83 **30** ἀλεξιβρότῳ *D*; prll II[66] **31** πολυφθόροισι ἐν libri, corr Boeckh **33** αἰμυλίων vett, corr Tricl ὁμόφυτος *B* **37** κλέος, | μὴ τὸ δύσφ. Christ χρυσὸν δ' *B*

ἀπέραντον, ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδὼν καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαι, 65
αἰνέων αἰνητά, μομφὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

ἀντ. γ'

αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις
ὡς ὅτε δένδρεον ἄρσει,
⟨ἐν⟩ σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖς' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρόν 70
αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀν-
δρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
πιστόν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομίξαι 75

ἐπ. γ'

οὔ μοι δυνατόν· κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον

38 ἀδ(ὼν) *B*, quod vulgo edunt; prll Π[9] καγ χθονὶ Bergk καλύψαιμ' libri, καλύψαιν? Bergk, recep Ty Mommsen, καλύψαι Jak Wackernagel verm Beitr Basel 1897, 45[2], quam emendationem confirmat paraphr εὔχομαι — τεθνάναι exponens **40—41** αὔξεται libri, testantur scholl identidem, 'crescit occulto velut arbor aevo fama' Hor c I 12, 45, ἀρετὰ γὰρ ἐπαινεομένα δένδρον ὣς ἀέξεται ex memoria laudans ut videtur Clem Alex paedag I 154 P, cf etiam νεοθαλὴς δ' αὔξεται μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ N IX 48; ἄρσει δ' ἀρετά (cetera c Bergkio) Fel Vogt diss Argentorr IV 270, ὕμνοισιν δ' ἀρετά? c schol 249, 7 (λόγοις 248, 17) Christ δένδρεον ἄρσει σοφοῖς libri, tuebatur Ty Mommsen (nott metr), δένδρεον ἄρσει | ⟨ἐν⟩ σοφοῖς Boeckh (de ἄρσειν Pind N V 43, I III+IV 24, Boeckh kl Schr V 331[1], Wackernagel KZ 27, 276), δένδρεον αἴνῳ Bergk; at confirmat alterum verbum finitum paraphr[3] (249, 2), nec redolet ἄρσει interpolatoris officinam. Retinui vulgatam distinctionem, quamquam et ex ἐέρσαις (cll N III 78, δρόσος P V 99, I VI 64, ῥαίνειν ὕμνῳ P VIII 57, I VI 21) et ex ἄρσει lucis atque vigoris nescio quid etiam ad αὔξεται δ' ἀρετά redundare sponte persentiscis. Tum (41) ante πρὸς ὑγρ. αἰθέρα dist Heimsoethio suadente Schneidewin, non male; nam pertinent illa verba non minus ad αὔξεται quam ad ἀερθεῖσα. Obversari poetae videntur imagines Homericae κλέος οὐρανὸν ἵκει, (Ἔρις) οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη. De σοφοῖς civibus ad P IX 78, de δικαίοις καὶ πιστοῖς καὶ ἀφθόνοις καὶ ἀγαθοῖς amicis O II 6. VI 7, P IV 280, N III 29. X 78. XI 17, I VIII 69 **44** πιστόν paraphr, πιστά *B* (cf ad P X 63), πίσταν *D*; πίστιν (e scholl 250, 8?) interpol Tricl, retin Boeckh; nunc paraphrastae et lectionem et interpretationem (τὸ πιστόν) amplecti solent ('*Pfand*' Ty Mommsen, '*Bestätigung*' Rauchenstein Phil XIII 443, '*evidence*' Fennell, '*die Treue der Freunde*' Mezger); '*einen treuen Freund*' recte Herwerden studd 54. 'Havet', inquit, 'etiam laetitia (cf N X 78) ante oculos sibi ponere ex amicis viris aliquem fidum, tanquam felicitatis testem atque participem.' Et locutionis μαστεύει ἐν ὄμμασι θέσθαι gravitatem et generis medii θέσθαι proprietatem, denique nominis πιστόν numerum singularem eo consilio quaesita esse, ut ad patrem victoris mortuum si non vocandum, at certe invocandum transitus fiat, facile perspicitur; emendabant πιστὰ νοῷ (scil τὰ ἐν ὄμμ.) Μέγα Bergk[4], ἐν ὄμμασ' ἰδέσθαι Herwerden (cf ad P I 92), πιστά Foi Bury **46** Χαριάδαις τε libri c scholl τῇ ... πατρίδι καὶ

ὑπερεῖcαι λίθον Μοιcαῖον ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων
δὶc δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόcφορον
ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰείc, ἐπαοιδαῖc δ' ἀνήρ
νώδυνον καί τιc κάματον
θῆκεν· ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος
δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέcθαι
τὰν Ἀδράcτου τὰν τε Καδμείων ἔριν.

τοῖc X. exponentibus; Χαριάδαιcι? Heyne, 'gentem tuam et tribules' Hermann ap Heyn, 'Chariadas universos et singulos' Boeckh[1] n cr N IV 77, 'Chariadas et Eteochariadas' Odofr Müller Aeginet 139, 'gentem tuam et Chariadas quorum tua gens pars est' fere c Hermanno Boeckh[2] ap Diss expll 450; de τὲ particula explicativa cf I V 19 λάβρον (λαῦρον *B*) libri c scholl, τ' ἐλαφρόν? vel (τε) βάθρον? Bergk, λευρόν Herwerden studd 54; de adiectivi notione '*umfassend*' Wilamowitz Eur Her[2] II 65 47 ὑπερείcω Hermann ap Heyn, inf ut ἠθικώτερον tuetur Boeckh ap Diss expll 449, ὑπερείcαιν? Bergk ποδῶν] δρόμων Rauchenstein Phil XIII 473, prob (sed 'mutare talia non ausus') Bergk 48 προcφόρῳ ex scholl Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 22, quod fuerunt quibus probaret 49 εἵνεκ' ἔργων Hartung, ὕμμιν ἔργῳ? Bergk 51 τῶν τε K. quod iam Dissen proposuerat expll 451, Naber Mnem n s XII, 1884, 40; τὰν — τάν τε magis poeticum: hinc Adrastum, illinc Cadmeos videre videmur ἐρίζοντας

⟨ΧΡΟΜΙΩΙ ΑΙΤΝΑΙΩΙ⟩

⟨ΑΡΜΑΤΙ⟩

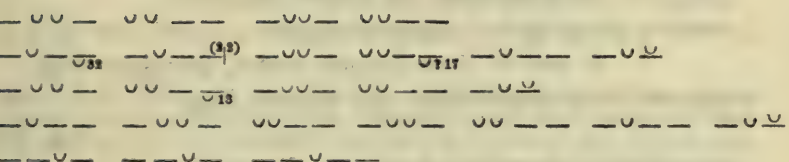

στρ. α′

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σεκυωνόθε, Μοῖσαι,
τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
ἔνθ' ἀναπεπταμέναι ξείνων νενίκανται θύραι,
ὄλβιον ἐς Χρομίου δῶμ'.
ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε.
τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων
ματέρι καὶ διδύμοις παίδεσσιν αὐδὰν μανύει
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμοκλάροις ἐπόπταις.

στρ. β′

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλόν
μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι·
θεσπεσία δ' ἐπέων καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.

De 'carminibus separatis' [N] IX. X. XI prll p 70 De ultimo strophae membro hypercatalecto cf N V, I I. VI.

1 σικυωνόθε libri; falsam prosodiam (cf ad P IV 102) invexit Ceporinus, veram reduxit Schneidewin; de vocalismo prll II[56] 2 εἰς *B*, ἐς *D* 3 πράσσετε *B* c paraphr, πράσσεται *D*[int], quod retin cll O X 3 et 30 Fel Vogt diss Argentorr IV 250, male 4 αὐδὰν μανύει] 'hymnum ordiendum esse significat' Heyne probantibus Boeckhio n cr 549, Hermanno ap Heyn 1817, αἴγλαν? Bergk; de scholl Ty Mommsen parergg Pind 1877, 7, Abel p 257 7 καύχας libri c scholl omnibus, καύχαις Benedictus (prob Hermann Boeckh Bergk), καυχᾶσσ'?? Schneidewin (recep Christ[2]), alia Kayser lectt P 84, Hartung, Rauchenstein Phil XIII 435, Leutsch

ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρ-
μιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν
ἱππίων ἀέθλων κορυφάν, ἅ τε Φοίβῳ
θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' Ἀσωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγώ
μναcθεὶc ἐπαcκήcω κλυταῖc ἥρωα τιμαῖc,

στρ. γ'

ὃc τότε μὲν βαcιλεύων κεῖθι νέαιcί θ' ἑορταῖc
ἰcχύοc τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαιc
ἅρμαcί τε γλαφυροῖc ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
φεῦγε γὰρ Ἀμφιαρῆ πο-
τε θρacυμήδεα καὶ δεινὰν cτάcιν
πατρίων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεοc· ἀρχοὶ
δ' οὐκ ἔτ' ἔcαν Ταλαοῦ παῖδεc, βιαcθέντεc λύᾳ.
κρέccων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόcθεν ἀνήρ.

στρ. δ'

ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, ὅρκιον ὡc ὅτε πιcτόν,
δόντεc Οἰκλείδᾳ γυναῖκα,
ξανθοκομᾶν Δαναῶν †ἦcαν μέγιcτοι — ◡ —
καί ποτ' ἐc ἑπταπύλουc Θή-
βαc ἄγαγον cτρατὸν ἀνδρῶν αἰcιᾶν

XIV 68; ad πρόcφορoc ex verbis τετελ. ἐcλ. dativum subaudias, de dupl gen prll Π[95] 8 ἐπ' αὐτὸν ὅρcωμεν libri, corr Morel 9 ἱππείων libri, corr Hermann ap Heyn 13 ἀμφιάρηόν ποτε *B*, ἀμφιάρηόν τε *D*, recep Tricl, dubitanter (de synizesi ηο cogitans) Boeckh, πρὸ τούτου paraphr, unde πρὶν? Ty Mommsen parergg 11, Ἀμφιάρην ποτὲ Bergk$^{(2.3)4}$, Ἀμφιαρῆ ποτε scripsi; prll Π[22] 14 πατρώων vett, πατέρων Tricl, πατρῴων vulgo retinent, corr Er Schmid; prll Π[46] πατρ. τ(ε) paraphr legisse susp Bergk, στάcιν — οἴκων coniung Ed Boehmer; sunt οἶκοι βαcίλειοι 16 ἀνδροδάμαντ' *B*, ἀνδρομάδαν τ' *D*, unde ἀνδρομέδαν τ' Tricl, ἀνδροδάμαν τ' (ex scholl 266, 10) suprascr in duobus Tricll recep Heyne, ἀνδροδάμαν δ' (Boeckhio monente) Schneidewin, ἀνδροδάμαντ' cll I VI 73, fr 166 e coniectura reposuit Boeckh improbante (prae ἀνδροδάμαν ab ἀνδρόδαμος) Lobeckio parall (I) 262; prll Π[85] 17—18 ἦcαν μέγιcτοι libri, ἐγένοντο περιφανέcτεροι paraphr; lacunae sedem alii alio loco indicant edd, post καί ποτε | Er Schmid, post καί ποτ' ἐc | male Beck (Kayser), post μέγιcτοι plerique Hermanno auctore; ἔccαν μέγιcτοι. ⟨δὴ τόθεν⟩ Boeckh (supplem prob Hermann ap Heyn 1817, item, post δὴ τόθεν distinguens, Hartung, explosit Kayser lectt P 85), μέγιcτοι. ⟨τουτάκι⟩ Rauchenstein comm Pindd I 26, μέγιcτοι ⟨λαγέται⟩ Bergk$^{2.3}$, Δαναῶν ⟨τὰ πρῶτ' ἔγεντ' Ἀδραcτίδαι⟩ edidit Bergk^{4}, μέγιcτοι ⟨τοῦμπαλιν⟩? Christ^{3}, καί ποτε | ἐc⟨λὸν ἐc⟩ Ed Boehmer, nihil subsidii apud paraphr καί ποτε (an καὶ τότε?) exponentem ἐντεῦθεν δὴ καὶ et ἀνδρῶν cτρατὸν nude cτράτευμα, neque ad sententiam quidquam deest, dummodo e v 14 (βιαcθέντεc) ad ἀνδροδάμαντα ... δόνταc (i e τὸν κρείττονα καὶ τὸν βιαcάμενον δαμά-

οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων
ἀστεροπὰν ἐλελίξαις οἴκοθεν μαργουμένους
στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

στρ. ε'

φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι
χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππεί-
οις τε σὺν ἔντεσιν· Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκύν
νόστον † ἐρεισάμενοι λευκ-
ανθέα σώμασι πίαναν καπνόν·
ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους
φῶτας· ὁ δ' Ἀμφιαρεῖ σχίσσεν κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις,

σαντας) c paraphr τοὺς περὶ Ἄδραστον subaudias; sed quoniam ἀνδρῶν στρατός sine ullo epitheto positum verendum est ut aliud quidquam significet nisi aut illorum hominum exercitum aut virorum opp deorum puerorum mulierum plebeiorum servorum animalium, non displicet certe facillima Boehmeri correctio **18** αἰσιῶν *B*, om *D*, corr Tricl; cf P IV 23 **22** Ἰσμ. libri **23** ἐρεισάμενοι BD^{la}; ἐρυσάμενοι DD^{la} Tricl, ut ἔρυσον pro ἔρεισον P X 51 PQ^{ac} Tricl, πυρῶντι : πειρῶντι 67 *Z*, ὁμυγερέα : ὁμηγερέα P XI 8 *V*, κῶδος : κῆδος O I 107 *CEγρ*, νεογήους : νεογυίους N IX 24 *D*, peccatum itacisticum, cui emendationes superstruere (ἐρυσσάμενοι 'continentes, impedientes' Hermann ap Heyn, ἀνυσσάμενοι 'ironice dictum' Kayser Heidelb Jahrbb 1868, 45, ἐρυκόμενοι 'interclusi' Herwerden studd 55) fas esse nego; ἐρεισάμενοι trad lect aut explicemus aut emendemus oportet. Defendunt 'proiecto vel amisso reditu' Ty Mommsen parergg 12, '*having set fast on Ismenos banks*'? Fennell, '*laid down*', '*buried their hopes*' fere c paraphr (ἀπέθεντο) Bury, quas ad interpretationes stabiliendas comparaverit quispiam ἀπερείδεσθαί τι εἴς τι 'deponere', 'defigere' usu hellenistico, nec miratus sim, si quando vel apud antiquiores poetas traditum invenerim ἐν τέτρασι παίδων ἀπερείσατο γυίοις νόστον ἔχθιστον, sed absolute ἐρείδεσθαι hic pro ἀποτίθεσθαι non credo. Denique ὀλεσσάμενοι Benedictus, ἀπουράμενοι Hartung; an ἀμερσάμενοι? ('fraudati' cll κατασχόμενος, στεφανωσάμενος) **23** σώμασιν ἐπίαναν *BD*, σώμασ' ἐπ. Tricl contra Pind usum (Hermann opp I 250), σώματα (v l, sec Kayseri emendationem lectt P 85, aut calami quodam lapsu ad λευκανθέα assimilata aut e paraphr σώματα τροφὴν δόντες τῷ πυρί invecta) schol 268, 5, 'melior lectio' iudice Hermanno ap Heyn, 'ob id ipsum, quod difficilior est, alteri praeferri debet' Boeckh, male tamen; neque enim temere praeferenda difficiliora, hoc autem loco post σώματα epitheto ornata male se haberent νεόγυιοι φῶτες (24); de λευκανθέα ... καπνόν cf ἐπεὶ κνίση μὲν ἀνήνοθεν ρ 270, ὄφρα οἱ αἰμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς Λ 266. Rectissime igitur σώμασιν πίαναν c Kaysero reduxit Bergk **24** νεογήους *D* ἀμφιάρηι libri, Ἀμφιαρῆι Er Schmid; cf 18 τχίς(c)ε(ν) $B^{e}B^{i}D^{si}$, διέσχισε paraphr, σχίσαις vitio B^{i} **25** γᾶς βαθ. Hecker Phil. V 449, γᾶν βαθ., χθονὶ Rauchenstein Phil XIII 436, σχίσσαις κερ. παμβ. Z. γᾶν βαθ., χθονὶ κρύψεν θάμ' Bergk$^{3\cdot4}$, σχίσσαις ... κρύψ' ἄνδρ' ἅμ' Bury, quem laudavit Christ; quae Alfonsus Hecker vir acutissimus praesagire animo si potuisset, articuli ap P usum (velut P I 5. X 27, I III+IV 72) non dubito quin accuratius circumspicere maluisset

στρ. ς′

δουρὶ Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατάν
θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ
δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
εἰ δυνατόν, Κρονίων, πεῖ-
ραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζω-
ᾶς ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
αἰτέῳ σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,

ἀντ. ς′

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμεῖξαι
λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί
τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
ἄνδρες. ἄπιστον ἔειπ'. αἰ-
δὼς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται,
ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
ζων παρὰ πεζοβόαις ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις
ἔκρινας, ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀυτᾶς,

στρ. η′

οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν
λοιγὸν Ἐνυαλίου. παῦροι δὲ βουλεῦσαι φόνου
παρποδίου νεφέλαν τρέ-
ψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας

28 φοινικοστόλον *D*; φοινικοστόλων (= 'punicantium', exquisita ambiguitate) Mezger P Siegesl 118 **29** ταύταν 'hanc nuperam' Er Schmid, 'simile certamen' ad cladem Argivorum spectans Mingarelli, 'notos hosce impetus' Dissen expll 459, τακτὰν (= κειμένην περὶ θαν. κτλ.) de Wilamowitz Herm 14, 171 (de structura πεῖρα — περί cf P VI 17—18 et Erdmann de P usu synt 90), '*Kriegszug der erwogen worden sein muss gegen die Karth.*' c Buechelero Ed Boehmer, satis probabiliter, dummodo πεῖραν ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς artius coniungas non sine vv 21 ss recordatione: 'ultimum illud', inquit P, 'quod cum Poenis aliquando fore omnes intellegimus certamen, si per fatum licet, quam longissime ut differatur deprecor'; verbi ἀναβάλλεσθαι interpretatio Heynio debetur ἀναβάλλεο Er Schmid, ἀναβαλλέμεν Herwerden Pindd 29 (= Naber Mnem n s XII, 1884, 27) **31** ὦ ζεῦ *D* **32** εἰσὶν τοι? Boeckh ἔχοντες] ἔχοντι? Bergk **33** ὑπόκρυφα edebant ante Boeckhium **35** ἀν' (= ἀνὰ), tum οὕνεκεν = ὅτι Beck Heyne, ἔκρινας ἂν 'pernosceres belli saevitiam, quia aemulatio illum (Chromium) accendit' c paraphr Hermann ap Heyn, praepositionem reduxit Kayser o lectt P 85 monente Hartung, 'fort ἀγ scribendum, quamquam I V 23 est ἀν καθαράν' Bergk⁴ **38** ποδὶ Tricl, explosit Henr Stephanus

χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί· λέγεται μὰν
Ἕκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
ἀγχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου, 95
στρ. θ'
ἔνθα Ῥέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
παιδὶ τοῦθ' Ἀγησιδάμου
φέγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ· τὰ δ' ἄλλαις ἁμέραις 100
πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρ-
σῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ φάσομαι.
ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται
σύν τε δίκᾳ, τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα. 105
ἵστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον.
στρ. ι'
εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται 110
κῦδος, οὐκ ἔστι πρόσωθεν
θανατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.
ἡσυχία δὲ φιλεῖ μὲν
συμπόσιον· νεοθαλὴς δ' αὔξεται 115
μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ·
θαρσαλέα δὲ παρὰ κρατῆρα φωνὰ γίνεται.
ἐγκιρνάτω τίς νιν, γλυκὺν κώμου προφάταν, 120
στρ. ια'
ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι βιατάν
ἀμπέλου παῖδ', ἅς ποθ' ἵπποι
κτησάμεναι Χρομίῳ πέμψαν θεμιπλέκτοις ἁμᾷ 125

41 ἔνθ' ἀρείας πόρον libri, utrum Ἀρείας πόρον (Ἀρειάσπορον) an Ῥείας π. discriberent dubitabant iam vett gramm; ἔνθα Ῥέας π. scribendum esse cll Aesch Prom 837—40, Hesych s v Ῥέας πόρον (πόντον edunt, πόρτον cod; cf v l P III 76) Beckio praeeunte perspexit Boeckh n cr 551, expll 460, Ἀρείας sive πηγῆς ('certe Ἀρέας leg c Bothio' Boeckh) sive ἀρίας τοῦ φυτοῦ intellegere malueris sensu cassum καλέοισι] prll Π^{87} **42** τοῦτ' Ἀγ. libri et edd ἡμέραις vett, corr Tricl **44** δὲ οἳ (οἳ) vett, δ', οἳ Tricl **47** οὐκέτι πόρσω *B*, οὐκ ἔστι πρόσω utique rectius *D*, οὐκέτ' ἐστὶ πρόσω Tricl; binas emendationes proposuerunt Pauw, Hermann, οὐκ ἔστιν τι πόρσω? (de iterato ἔτι male cl Soph Trach 830) Boeckh, οὐκ ἔστιν πέραν τοῦ (= πέρα τούτου) Ty Mommsen parergg 16, ἵστω ... ὄλβον, εἴ τις ... κῦδος· ⟨ὡς⟩ οὐκ ἔστι Bergk[4], οὐκ ἔστι πρόσωθεν Ed Boehmer, quod recepi πρόσωω statuere hoc loco nondum ausus **48** ἡσυχία vett, nominativum diserte tutantur scholl (282, 1. 3 cl 152, 20), Mommsen secus iudicantem (parergg 16) iam pridem refutaverat Rauchenstein Phil XIII 436; ἡσυχίαν Tricl, edebant ante Bergkium[2] **49** παρὰ κρητῆρι schol Luc conv 32, Orion 35, 15, male; cf παρὰ πότον **50** μιν libri **52** ἀμφὶ libri, ἅμα ex scholl Er Schmid, quod vulgo edunt, ἁμᾷ Fel Vogt diss Argentorr IV 222; prll Π^{82}

Λατοΐδα στεφάνοις ἐκ
τᾶς ἱερᾶς Σεκυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι
σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῖ' ἄγχιστα Μοισᾶν.

53 σικυῶνος libri 54 τιμαλφοῖν *D*, cf Christoph Ziegler ad Theogn 576 55 νικᾶν libri, (ὑπὲρ πολλᾶν) νικᾶν v l fuisse testantur scholl (286, 1. 2), recep Christ, νίκαν c paraphr Ceporinum secuti edere solent, Νίκαν Bury σκοποῦ libri, σκοποῖ' Ahrens Phil III 235, prob Ty Mommsen addens defendi posse etiam σκοπῷ, quod recep Bergk[4]; cf etiam append metr § 8[e] Μοῖσαν v l scholl 285, 4; 286, 3

⟨ΘΕΑΙΩΙ ΑΡΓΕΙΩΙ⟩

⟨ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ⟩

Strophae

⏑⏑—⏑⏑—⏑—⏑̄ 1.73 —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑⏓
—⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑⏓
—⏑⏑̄ 75— —⏑⏑— ⏑⏑⏓
—⏑—⏑̄ 4.22 —⏑⏑— ⏑⏑—⏑̄ 7 82 —⏑⏓
—⏑—— —⏑⏑— 5/⏑⏑—⏑̄ 55 —⏑⏑— ⏑⏑⏓
—⏑⏑̄ 84— —⏑—— —⏑— —⏑—⏑̄ 6.24 —⏑—— —⏑⏓

Epodi

—⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏓
—⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏓
—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑⏓
—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑—⏑̄
—⏑—— —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—⏑̄
⏑⏑⏑— —⏑— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑—— —⏑⏓

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρό- στρ. α′
νων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὑμνεῖ-
τε· φλέγεται δ' ἀρεταῖς
μυρίαις ἔργων θρασέων ἕνεκεν.

Ep vv 4. 5. 6 nullo hiatu distingui observavit Boeckh; sed arsium levitati 4 (v 88) et 5 (vv 16. 71) succurrere interpunctionem (ἐπ. δ′ et ε′). Favet coniunctioni quod soli hi versus in hoc carmine nulla pausa graviore distinentur; contra faciunt non solum diaereses quinquies ita observatae, ut trimeter et tetrameter excipiantur atque superentur quasi hexametro, verum etiam ultimi versus initium contractionibus (cf append metr § 6, 3 not) et prima syllaba soluta insignitum. Ergo: ut effusus ita non impotens ruit profundo Pindarus ore!

1 ἀγλαοθώκων Tricl, ἀγλαοθράνων? Bergk, βίαν (73) non corrigentes

μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίσαις Γοργόνος·
ὃ πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ καταοίκισθεν ἄστη
ταῖς Ἐπάφου παλάμαις·
οὐδ' Ὑπερμήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

ἀντ. α'

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξαν-
θά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·
γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνω-
θεῖσα Διὸς βέλεσιν
μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·
καὶ γυναιξὶν καλλικόμοισιν ἀριστεύει πάλαι·
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμάναν Δανάαν τε μολὼν τοῦ-
τον κατέφανε λόγον·
πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ·

ἐπ. α'

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος· ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος

4 περσέως *D*, περσέ ... exesis litt *B*, corr Tricl **5** κατψκισθεν libri (nisi quod κατψκισεν suprascr habet apogr cod *B* saec XV), κατψκίσθησαν paraphr; Αἴγυπτον κάτα ψκισεν (subiect Ἄργος, cf 2. 10) Hermann ap Heyn 1798, quod cum durum videretur, ὅπᾳ ἔκτισθεν id ibd 1817 (ὅπᾳ paraphrastam resipit, ἔκτισθεν contra usum poetae: κτίσθη O VIII 37), rursus τὰ (= ἔστιν, ἅ) κατψκισεν Boeckh kl Schr V 379 (recep Bergk[1.2.5]), Hermanni et Boeckhii interpolationibus inter se coniunctis τὰ κατέκτισθεν Ty Mommsen, παλάμαις κατέναισθεν ἄστεα τ. Ἐπ. (cll ἐνάσθη· ψκίσθη, κατέναισσε· κατψκισεν Hesych), vel propterea parum probabiliter quod κατανάσσαι πόλιν graece dici non videtur, Bergk[4], alia Hartung, Rauchenstein comm Pindd I 28, Phil XIII 437, Maur Schmidt (1869) CXXXVI, Hardie class rev IV, 1890, 318, Bury ed Nem (1890) p 198 et class rev VII, 1893, 346—347; κατα(F)οίκισθεν scripsi (– ⏑⏑ – ⏑ ⏑ – –) de forma cl fr 119, 1 **6** ὑπερμνήστρα *D* Tricl, retin Bergk; prll Π[57] μονόψαφον cl Aesch suppl 373 tutatus est Heyne, μονόψαφος (quod si traditum invenisset paraphr, in explicando nescio an minus elaboraturus fuerit) Hecker Phil V 439 probantibus plerisque; cf O I 60 κολεῷ libri c schol metr 288, 12, κουλεῷ Hermann ap Heyn (recep Boeckh, Bergk) **8** βέλεϊ *D* **9** πολέμοιο νέφος, formula epica interpretibus non minus hoc loco facessivit negotii quam P 243—44, γέρας (τοῖς Θηβαίοις scil) Rauchenstein Phil XIII 437, φάος? Bergk, σέλας Herwerden studd 56; of de Wilamowitz Eur Her[2] II 236 **10** γυναιξὶ libri, retin Bergk[4] c Ty Mommsen, corr Er Schmid; cf 60 bis. Interpunctionem Ceporini ante πάλαι plene distinguentis explosit Ty Mommsen **11** ἀλκμήναν vett, corr Tricl; prll Π[27] τὸν libri, τοῦτον B^1D^1 (id quod perspexit Ty Mommsen parergg 22), primus recep Er Schmid; ἐτὸν Bergk[4] et fuerunt quibus persuaderet **12** πατρὶ δ' D^1 (c Heynio recep Bergk), πατρί τ' *BD* (defendit Dissen expll 464) **13** ὄλβος Kayser lectt P 86, ὄλβων Herwerden studd 57

ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν· τῷ ὄψιν ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐςἦλθεν,
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον
ἄλοχος Ἥβα τελείᾳ παρὰ ματέρι βαίνοις'
ἔστι, καλλίστα θεῶν. στρ. β'
βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀναγή-
σασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
μοῖραν ἐκλιῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώ-
πων βαρὺς ἀντιάσαι·
ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'· ἀγών τοι χάλκεος
δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥ-
ρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσαις δὶς ἔ-
σχεν Θεαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων. ἀντ. β'
ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἕλλα-
να στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολών
καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον, Μοί-
σαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,

14 ἐκείνου *B* **15** ἕνα(ι)ρε(ν) τί οἱ libri, ἀναιροῦντος αὐτοῦ (participio exponens ἐπεὶ ... ἔναιρεν, quoniam ὅτε γὰρ praemiserat) schol 297, 12 (aliter Ty Mommsen parergg 23); ἐναρόντι | ὄψιν Rittershausen ap Er Schmid, ἐναρόντ(ι) ὄψιν Foȉ Ahrens kl Schr I 74 (mutata dist recep Bergk[3]), ἐναρόντος Ty Mommsen, ἐναρόντι Foȉ Bury (refutantur Rittersh hiatu — nisi forte cll ἐπιόσσομαι ἐπιόψομαι satis defendi putas —, Momms linguae graecae legibus, Bury metro ⏑⏑–⏑⏑, de quo append § 6 n *); rectius retento ἔναρεν plerique: τῷ Mingarelli, τῷ ⟨δ'⟩ Hermann ap Heyn 1798 (recep Bergk[3.4]), explosisse ⟨δ'⟩ videtur Dissen expll 465, Foȉ (οἱ) Ceporinus, prob Hermann ad Orph p 789 et ap Heyn 1817, hiatum non curans, unde Foȉ δ' Heimer studd 50, καί Foȉ ὄψιν Boeckh (kl Schr V 349); Mingarellianum τῷ reponere non dubitavi, de hiatu cl I I 16, τι : τοι O VIII 59 (τοι τι *B*). IX 21, P V 12, I VII 44 **22** χάλκεον *B*[a] **23** βουθυσίαν vett, felicissima coniectura assecutus erat Pauw, θυσίαν Tricll **24** ἁλία (ἁλίου suprascr) interpolavit *D* (c schol), recep Tricl; prll II p 70 νικήσαις *B* Θειαῖος libri, retin c Mommseno Bergk[4], Θιαῖος fuisse conciens, corr Hermann opp I 253; prll II[50] εὐφρόνων *B*[a] (γρ schol), δυσφόρων Er Schmid, δυσφρόνων Bergk[2.3], εὐφόρως Bergk[4]; labores Pind neque faciles ad perferendum dicit neque aut per se libenter fortiterque susceptos aut fertiles, sed ἀπόνους τε καὶ τερπνοὺς διὰ τὴν λήθην γενομένους; de prolepsi O I 68. 82, P IV 194. X 10. 56 **26** Μοίσαισιν? Heyne in schedis 1817, recepp στέφανον ἀρόσαι iungentes Bergk[2.3.4] et Hartung, item sed ἀρόσαι absolute accipiens Rauchenstein Phil XIII 439; de accusativis στρατόν — στέφανον prll II[98]

τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαιϲι λαχών,
τρὶς δὲ καὶ ϲεμνοῖϲ δαπέδοιϲ ἐν Ἀδραϲτείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενί, ϲιγᾷ
οἱ ϲτόμα· πὰν δὲ τέλοϲ
ἐν τὶν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ
προϲφέρων τόλμαν παραιτεῖται χάριν.

ἐπ. β'
γνώτ' ἀείδω οἵ τε καὶ ὅϲτιϲ ἁμιλλᾶται πέρι
ἐϲχάτων ἀέθλων κορυφαῖϲ. ὕπατον δ' ἔϲχεν Πίϲα
Ἡρακλέοϲ τεθμόν· ἁδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν
ἐν τελεταῖϲ δὶϲ Ἀθαναίων νιν ὀμφαί
κώμαϲαν· γαίᾳ δὲ καυθείϲᾳ πυρὶ καρπὸϲ ἐλαίαϲ
ἔμολεν Ἥραϲ τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων
ἔρκεϲιν παμποικίλοιϲ.

στρ. γ'
ἕπεται δέ, Θεαῖε, ματρώ-
ων — πολύγνωτον γένοϲ — ὑμετέρων
εὐάγων τιμὰ Χαρίτεϲϲί τε καὶ ⟨ϲὺν⟩
Τυνδαρίδαιϲ θαμάκιϲ.
ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θραϲύκλου
Ἀντία τε ϲύγγονοϲ, Ἀργεῖ μὴ κρύπτειν φάοϲ
ὀμμάτων. νικαφορίαιϲ γὰρ ὅϲαιϲ ἱπ-
ποτρόφον ἄϲτυ τὸ Προί-

29 μὲν *libri*, e scholl corr Er Schmid **31** οἵ] θεῷ *libri*, testantur lectionem (e Θεαίῳ suprascr?) antiquitus corruptam scholl; γνωτὰ Θειαίῳ Hermann ap Heyn incohans, οἵ pro θεῷ Kayser lectt P 87 absolvens loci emendationem, Hartungi Bergkiique coniecturas silentio praeterire fas est; de notione adi γνωτός ad I II 13 **32** ne quis abusus schol 303, 7/8 ἐϲχάταιϲ edere animum inducat: scite Pind quamvis diversis de causis et hic et N IX 9 (ἐπ' αὐτὰν ... ἱππίων ἀέθλων κορυφάν) epitheton ad nomen regens attrahere noluit κορυφᾶϲ sunt qui malint (c scholl$^{1.2}$) praeeunte Phil Melanthone, partim cas gen partim num sing praeoptantes, utrumque male **33** ἁδεῖα ... ἐν τελετᾷ coni unus de scholl **34** μιν *B*, om *D*, corr Boeckh **36** ἐν ἀγγέων θ'? Bergk; cf Heimsoeth add corr 1840, 59 **37** Θειαῖε *libri*, corr Boeckh πολύγνωτο(ν) γένοϲ *libri*; κατά subaudit paraphr (nostra aetate διά vel εἰϲ vel ἀνά substituerunt), πεδ' εὔγνωτον novavit Bergk^4, πολυγνώτῳ γένει nulla aut mutationis aut restitutionis probabilitate Er Schmid Hartung, post ὑμετέρων dist Pauw Mingarelli Christ^3; verbum ἕπεται corrigentes: δέκεται cl P I 98 Rauchenstein Phil XIII 440, ἐφέπει Bury; denique ἕπεϲθαι 'comitari' c accus iungi posse decrevit Heimsoeth add corr 60. Sunt πολύγνωτον γένοϲ nominativi non magis libere interpositi quam N VI 32 (παλαίφατοϲ γενεά) postpositi **38** καὶ τυνδ. *libri*, suppl Er Schmid τυνδαρίδαιϲι vett, corr Tricl **40** ξύγγονοϲ Er Schmid; cf N XI 12 et prll Π^{64} **41** νικαφορίαιϲι vett, corr Tricl ἱπποτρόφον ἄϲτυ τὸ προί-|τοιο θάληϲε(ν) *libri*; Προίτοιο

τοιο θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,
καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις·

ἀντ. γ'

Σεκυωνόθε δ' ἀργυρωθέν-
τες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἀπέβαν,
ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι νῶ-
τον μαλακαῖσι κρόκαις·
ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατόν
ἐξελέγχειν — μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς —
ὅν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
ὑψίβατοι πόλιες
καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκε δρόμῳ,
σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει.

ἐπ. γ'

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν πὰρ Παμφάη

τόδ' (αὕτη ἡ πόλις ad Ἄργεϊ respiciens paraphr) ἱπποτρόφον | ἄστυ θάλησεν Boeckh (prob Hermann 1817), ἱπποτρόφον ἀν Προῖτου | ἄστυ θάλησαν? Bergk olim (cf ἀπέβαν 43, de diaeresi -οϊ- Choerob Π 110, 29 Hlg, Herodn I 10, 16 L), Προίτου τόδ' ἀν' ἱπποτρόφον | ἄστυ θάλησαν Bergk[3], Προίτοιο καθ' ἱπποτρόφον | ἄστυ θάλησαν ludos Tirynthios dici ratus, ut Bergk Argivos, Rauchenstein Jahrbb class Phil 77, 250, Phil XIII 440, denique Προίτοιό τ' ἀν' ἱππ. κτλ Bergk[4]; ego cum collocationem verborum in libris traditam (cf etiam paraphrastae errorem 308, 1) Boeckhianae utique praeferendam esse censeam, ut nihil dicam de pron τόδε ab eodem satis infeliciter invecto, nomini proprio semel venia data consulto poetam in duorum versuum commissura (cf 23. 29. 65. 83) posuisse quamvis invitus crediderim (cf O X 99, Bacch III 64. 92): Argivum certe Proeti regnum (de quo schol Pind h l [263, 8] et schol Eur Phoen 1109) haud scio an non temere Pindarus commemoraverit. Sed duriusculum ὅσαις — τε — καὶ — τετράκις vid. tur monente Hartungo, nisi forte ὅσαις quod legisse paraphr constat idem fere esse putas quod οἵαις! an Κορίνθοι' ἐν μυχοῖς corrigere mavis? quid vero quod victorum mentionem desiderant c Bergkio? at testatur non solum τὲ (τοῦτο μὲν — τοῦτο δὲ), verum etiam θάλησεν (ἔθαλλεν) paraphr; v infra 43 σικυωνόθεν libri, -θε Er Schmid ἐπέβαν lectio Ald diu obtinuit, ἀπέβαν c codd primus recep Bergk 48 ἔθηκε vett, θῆκεν Tricl ποδῶν τε χειρῶν τε *B*, alterum τε om *D*, prius Er Schmid παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ τοῖς δυναμένοις νικῆσαι σὺν ποδῶν σθένει καὶ (om *B*) δρόμῳ καὶ χειρῶν σθένει, πάλη κτλ paraphr, qua opera partim satis neglegenter (βωμῷ) partim non male (ποδῶν σθένει) in Pind verbis explicandis collocata non est veri simile quantum exagitaverit criticos: π. Δ. θ. θρόνῳ vel δόμῳ Eug Abel p 310[n], δόμῳ recep Bury, δρόμοισιν Rauchenstein Phil XIII 440, θῆκεν θέλουσιν Maur Schmidt CXXXVII, θῆκεν δαεῖσιν Ty Mommsen parergg 27, πὰρ Διὸς (scil ναῷ), δρόμῳ σὺν iungens Christ; δρόμῳ, σὺν π. χ. τ' ἐνίκασαν ('plane dicendum haec praemia proposita magna ex parte cessisse Theaei maioribus: σὺν non cum σθένει iungendum, sed adhaerescit verbo: in omnibus his ludis victores renuntiati sunt') Bergk[4]; et νικαφορίας 41 fuisse ματρώων et χαλκόν 45 obtigisse quibus eisdem φιάλας persentisces cl σφίσιν 50 49 παρὰ libri, corr Er

καὶ καςιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα cφίcιν
ἐγγενὲc ἔμμεν ἀεθληταῖc ἀγαθοῖcιν· ἐπεί
εὐρυχόρου ταμίαι Cπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἑρμᾷ καὶ cὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,
μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι. καὶ
μὰν θεῶν πιcτὸν γένος.

cτρ. δ′

μεταμειβόμενοι δ᾽ ἐναλλὰξ
ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
Διὶ νέμονται, τὰν δ᾽ ὑπὸ κεύθεcι γαίας
ἐν γυάλοις Θεράπνας,
πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεί
τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸc ἔμμεναι οἰκεῖν τ᾽ οὐρανῷ,
εἵλετ᾽ αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκηc
Κάcτοροc ἐν πολέμῳ.
τὸν γὰρ Ἴδαc ἀμφὶ βουcίν πωc χολω-
θεὶc ἔτρωcεν χαλκέαc λόγχαc ἀκμᾷ.

ἀντ. δ′

ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυγά-
ζων ἴδεν Λυγκεὺc δρυὸc ἐν cτελέχει
ἥμενον. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάν-
των γένετ᾽ ὀξύτατον
ὄμμα. λαιψηροῖc δὲ πόδεccιν ἄφαρ
ἐξικέcθαν, καὶ μέγα ἔργον ἐμήcαντ᾽ ὠκέωc

Schmid Παμφάῃ Tricl, male et propter metaplasmum et propter casum ipsum, cuius in paraphr (ἐπιξενωθέντος παρά) alia ratio; ἐπὶ ξένια πρὸc Π.? Bergk, prob Herwerden Pindd 29; nunc ξενίαν (παρέχειν) habes Bacchyl XIII 191 K **51** ἔμεν *D* **53** θαλειᾶν Ceporinus, explos Er Schmid θαλείαν scribens, θάλειαν edunt c Heynio **55** μεταμείβεcθαι etiam P III 96 traditur, activum πεδαμείβειν O XII 12 **56** διΐ libri, corr Boeckh τάν θ᾽ *D* Tricl **57** ἀμπιπλάντεc *B*, ἀμπιμπλ. *D*, recepturus eram prll II[58], sed cf ad P IX 41; de vocalismo ionico ἐμπιπλείc (Hes theog 880 *MC*) cf Smyth 570 ss **60** βουcί vett, corr Tricl ἔτρωcε libri, corr Morel, quamquam ‿ ∪ ‿ ∪ 6. 24; sed cf ad 10 αἰχμᾷ(ᾶ) libri, corr Pauw **61** πόδ᾽ αὐγάζων *BD*[l], πέδ᾽ αὖ γάζων *D*, πεδαυγάζων Tricl (cf prll I p 7) ἴδεν *B*, quod vulgo edunt, ἴδε *D* Tricl **62** ἥμενον Aristarchus, ἥμενος Didymus, neutrum est in libris nostris, e quibus ἥμενος vett, ἡμένως Tricll (ut κακαγόρως O I 53); ἡμένους Boeckh (kl Schr V 301), ἡμένῳ Thiersch, ἥμενον primus recep Hartung; de antiquis huius loci lectionibus enucleandis bene meritus est Ty Mommsen parergg 30—36 (ap Eug Abel p 318 ss), quem secutus ἥμενον recep Bergk[4] (in scholl 314, 12—13 πῶc addens; alia ap Eug Abel 322) **63** πόδεcιν vett, corr Tricl **64** ἐμνήcατ᾽ *B*, ἐμνήcαντ᾽ *D* Tricl, corr

καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-
δαι Διός· αὐτίκα γάρ
ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἐναν-
τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωΐῳ·

ἐπ. δ'

ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν
οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεὶς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῷ,
ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
ἅμα δ' ἐκαίοντ' ἐρῆμοι. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
ποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

στρ. ε'

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βί-
αν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
καί νιν οὕπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσ-
σοντα πνοὰς ἔκιχεν.
θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς

Er Schmid Ἀφαρηϊάδαι Ed Boehmer (cf app metr § 6 n *); Ἀφάρης, -τος Bacchyl V 129, Herodn II 850, 18 c nott Lentzii **66** ἦλθε παῖς Ζηνὸς? Christ[2]; cf 73 et Car Ritter diss Argentorr IX 272 πατρώῳ(ω) libri, corr Er Schmid **69** ἀνέχασαν *B*, ἀνέχασαν *D* Tricl, ὑποχωρῆσαι εἰς τοὐπίσω πεποιήκασιν paraphr, Eust ad Λ 333 aptissime contulit Hermann ap Heyn; ἀνέχασσαν editur e Gilb Wakefield (silv critt I 61), ἀνέχασσεν vel ἀνεχάσσατ'? Bergk[4] **71** δ' ἐπίδαπ' ἴδα πυρφ. *D*[1] **72** ἁμᾶ δὲ κέοντ' libri, ἅμα δὲ καίοντ' e scholl Er Schmid, augm add Boeckh ἐρημοι libri; noviciam prosodiam relictam a Boeckhio n cr 359 corr Ahrens d d 35 **74** μιν libri φρίσσοντ' ἀμπνοὰς *B*, idem, sed ἀναπν. *D* Tricl; nomen ἀμπνοάς (ἀναπν-) cum e scholl librarii sumpsisse non videantur, e prava aut 'tritissimae vocis' ἀναπνοή (Ty Mommsen parergg 39; de ἀμ- (ἀν-) forma a librariis invecta O IX 52, P VI 31, I II 16) aut locorum Pindd (velut P III 57) recordatione natum esse apparet pravo (φρίσσοντ-α) epimerismo suppeditata accedente nasalismi in libris nostris condicione incerta (ἀ[μ]φίστανται, ἀ[μ]φελεῖν, Τυ[μ]φῶνος, Μό[μ]ψος, λά[μ]βρον; prll Π[58]); recte igitur φρίσσοντα πνοὰς Er Schmid probante Bergkio[1.2.3], cum subito infeliciter inventum Mommsenianum γένυς (parergg 38) Bergkianum γένει' procreavit; Hesychiana certe glossa allata ἄσθμα· ἀναπνοή βιαία, quam suam in gratiam adhibere sibi visus est Bergk, id ipsum quod voluit, ἀναπνοαῖς fuisse vocis ἄσθματι interpretamentum, non efficit **75** θερμὰ δὴ Er Schmidii correctionem metricam quamvis recte explosam ab Hermanno (ap Heyn 1817) retin edd praeter Bergkium[4] θερμὰ τέγγων θάκρυ' ὑπὸ (ἀνὰ Bergk[5]) στοναχαῖς scribentem, Hermanno (1798 et 1817) emendationes etiam infelicius cessere; cf app § 8[b] στοναχαῖς dativum cl epico οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε comitativum quam antiptosi nescio qua admissa pro στοναχὰς δάκρυσι dictum interpretari malo

ὄρθιον φώνησε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
ἔσσεται πενθέων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν
τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ. 145
οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ
φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν
ἀντ. ε'
καμάτου μεταλαμβάνειν. ὣς
ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέ οἱ,
καὶ τόδ' ἐξαύδας' ἔπος· Ἐσσί μοι υἱός· 150
τόνδε δ' ἔπειτα πόσις
σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ πελάσαις
στάξεν ἥρως. ἄλλ' ἄγε τῶνδέ τοι ἔμπαν αἵρεσιν
παρδίδωμ'· εἰ μὲν θάνατόν τε φυγὼν καὶ 155
γῆρας ἀπεχθόμενον
αὐτὸς Ὄλυμπον θέλεις ⟨ναίειν ἐμοὶ⟩
σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεφεῖ τ' Ἄρει,
ἐπ. ε'
ἔστι τοι τούτων λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι 160
μάρναται, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσασθαι ἶσον,
ἥμισυ μέν κε πνέοις γαίας ὑπένερθεν ἐών,
ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν. 165
ὣς ἄρ' αὐδάσαντος οὐ γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν,
ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
χαλκομίτρα Κάστορος. 170

77 ἐπίτελλον *B* 78 παῦροι' ἂν D^1 79 ἤνεπε *B* (recep Bergk), ἔνεπε *D*, ἔννεπε Heyne ἀντία ἤλυθέν οἱ *B*; ἤλυθεν ἀντία οἱ Hermann Orph 788, 'pulchre' iudice Boeckhio 82 ἔσταξεν vett, ἔσταξ' Tricl, στάξεν Pauw ἔμπας? metri causa Bergk; prll Π^{71} 84 Οὔλυμπον edunt c Tricl; prll Π^{2} ἐθέλεις vett (retinebat ⏑ ∪ _ _ _ Boeckh[2] kl Schr V 391), corr Tricl νὺν οἰκέειν suppl duo Tricll, οἰκεῖν ἐμοὶ e scholl Benedictus, prob Hermann ap Heyn, ναίειν (vel οἰκεῖν) ἐμοὶ? Boeckh[2], unde ναίειν ἐμοὶ recep Bergk[2.3.4]; cf ναῖον· ᾤκουν, ναίοντα· οἰκοῦντα, ναίουσιν· οἰκοῦσιν Hesych 85 σοι libri; cf ad P IV 270 86 πάντων τε paraphr, non displicuit Bergkio ἀποδάσασθαι libri, corr Er Schmid 90 χαλκεομίτρα vett, corr (Tricl) Er Schmid

⟨ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΙ ΤΕΝΕΔΙΩΙ⟩

⟨ΠΡΥΤΑΝΕΙ⟩

Strophae

— ∪ — — — ∪ ∪ — ∪ ∪ — ⏑ — ∪ ⏑
— ∪ — — — ∪ — — — ∪ ∪ — ∪ ∪ — ⏑
— ∪ ∪ — ∪ ∪ — — — ∪ ∪ — ∪ ∪ ⏑
— ∪ — — — ∪ — — — ∪ ⏑
— ∪ ∪ — — ∪ — — ∪ — — — ∪ ∪ ⏑

Epodi

— ∪ ∪ — ∪ ∪ — — — ∪ ∪ — ∪ ∪ —
— ∪ — — — ∪ ∪ — ∪ ∪ — ⏑ — ∪ ⏑
— ∪ ∪ — ∪ ∪ — — — ∪ ∪ — ∪ ∪ — ⏑
— ∪ ∪ — ∪ ∪ — — — ∪ ∪ — — ∪ —
— ∪ — — — ∪ — — — ∪ ⏑
— ∪ — — ∪ — — — ∪ ∪ — ∪ ∪ ⏑

στρ. α′

Παῖ Ῥέας, ἅ τε .πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία,
Ζηνὸς ὑψίστου καςιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,
εὖ μὲν Ἀριςταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῷ ςκάπτῳ πέλας,
οἵ ςε γεραίροντες ὀρθὰν φυλάςςοιςιν Τένεδον,

ἀντ. α′

πολλὰ μὲν λοιβαῖςιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,

4 ἀγλαῷ ςκάπτῳ vett c duob Tricll iota ut solent omisso, genetivum exponit paraphr πύλας *B* 6 λοιβαῖς vett, corr Tricl; λοιβαῖς ἀγαπαζόμενοι deos ex Olympo in campum quasi deducens Herwerden studd 58; cf ἀγαζόμενοι· λιπαροῦντες. ἀγάζεται· cέβεται. ἀγάςματα (Soph fr inc)· cεβάςματα Hesych. E fragm Soph ὦ πρῶρα λοιβῆς Ἑστία 658 N² in scholl laudato πρῶραν θεῶν aliquando fuisse collegit Bergk

πολλὰ δὲ κνίσᾳ· λύρα δέ σφι βρέμεται καὶ ἀοιδά·
καὶ ξενίου Διὸς ἄσκειται θέμις αἰενάοις
ἐν τραπέζαις· ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
δωδεκάμηνον περᾶσαί νιν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

ἐπ. α′

ἄνδρα δ' ἐγώ — μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε σύγγονον.
εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλους,
ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν,

7 σφισι vett, corr (Tricl) Boeckh **8** Θέμις Boeckh², prob Schneidewin, quemadmodum τὰν Ζηνὸς ὅρκιαν Θέμιν θεοκλυτεῖ Medea Eur Med 209 ἀενάοις libri, corr Pauw; prll Π[49] **9—10** σὺν δόξᾳ(α) libri δωδ. libri (Bergk), δωδ. Er Schmid; prll Π[55] περᾶσαι *D*[1] (παράσχου αὐτοῖς ἐξενιαυτῆσαι paraphr), περάσαι *B*[a]*D* (et διανύσειε et εὔχεται αὐτὸν διατελέσαι schol) καρδίᾳ(α) vett, corr Tricl; cf N I 54 σὺν ἀτρ. κ. quod et libri et paraphrr exhibent non magis equidem quam v c σὺν χαύνᾳ πραπίδι, σὺν ἑκόντι νώτῳ, σὺν ποσσὶ κούφοις dignum Pindaro arbitror; ceterum cf paraphrr (Tzetzianas?) σὺν φροντίδι ὀξείᾳ O VI 37, ἐν ἀλαθεῖ νόῳ II 92; at νιν confirmari videtur paraphrr εὔχεται αὐτόν κτλ et παράσχου αὐτοῖς κτλ cll νιν : αὐτούς Apoll Dysc pron 84, 7 RS; νιν δόξᾳ . . . περᾶσαι σὺν? Boeckh, (σὺν δόξᾳ) περᾶσαί νιν? Dissen, prob Schneidewin Boissonade Hartung; alia Kayser lectt P 88, Bergk², Rauchenstein Phil XIII 441, tum Kayserum quasi c Rauchensteinio concilians Bergk³, Ty Mommsen in edd (retr parergg 42), Maur Schmidt CXXXVII, Schnitzer progr gy Ellwang 1867, 65, Christ **11** versum qui olim corrigebant Bergk[(3)] et Christ[(1)] postea interpretari maluerunt, ille (c scholl?) ἄνδρα πατέρα iungens (ut ἀγητὴρ, κυβερνάτας, μάντις ἀνήρ?) et vv 11—18 ad patrem Arcesilaum referens, hic c Friederichsio (studd 92) et Mezgero (Siegesl 482) ἄνδρα Aristagoram, θαητὸν δέμας eiusdem intellegens, haec quidem rectissime, sed in eo falsus quod fortissimo viro de patre satis ignavo (22. 30. 38) potius quam quod par erat vice versa poetam gratulantem facit; meam interpretationem, quae proxime accedit ad Dissenianam[(2)] ab anglicis editoribus laudatam, distinctionibus post ἐγώ et Ἀρκ. insertis significabam: hominem vero, inquit, (Aristagoram) ita ego laudabo, ut quamvis gratuler patri de tali filio, atque etiam admirabilem illam filio ipsi formam (μακαρίζω τινά ⟨τινος⟩, καὶ ⟨τινός⟩ τι) innatamque (P VIII 60) animi tranquillitatem, tamen . . ., *'von meinem Helden aber sag ich: Heil seinem Vater! Heil auch dieser Schönheit des Leibes und dem Adel seiner Seele! doch . . .'* **12** ἀρτεμίαν Io Gottl Schneider (in lex v ἀτρ.), recep Bergk³·⁴, Ἀρτεμίαν (n pr c paraphr²) Hartung, quod nomen graecum fuisse constat (ex Ἀρτεμίδωρος?) decurtatum, ut Ἀρτεμᾶς ex Ἀρτεματόρας ξύγγ. Er Schmid; cf N X 40 **13** παραμέ ψεται *B* ἄλλων libri, τῷ εἴδει παρέρχεται τοὺς ἄλλους paraphr²; μορφᾶν Boeckh, ἄλλως (= ους sec Tricl O I 53, N X 62) cl P II 50 Pauw, ἄλλους Hartung, προαμεύσεται (cll προαμείψασθαι· προαλλάξασθαι [de tempore?], παρελθεῖν[?]. προαμεύς⟨ασθ⟩αι· ὁμοίως Hesych) Bergk⁴, περαμεύσεται monstrose Bury; παραμεύσασθαι ἄλλων qui tuebuntur (cum Hermanno² Schneidewino Matthiaeo Kühnero Gerthio) verbi παρελθεῖν cum genetivo iuncti exempla velim afferant **14** ἐπέδειξε(ν)] διήνεγκε paraphr¹, ἐφανέρωσε par², ἐπιδείξῃ Breyer anall P 27 mihi quidem non displicet in-

θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

στρ. β′

ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσιν ἐπαινεῖσθαι χρεών,
καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
ἐκ δὲ περικτιόνων ἓξ καὶ δέκ' Ἀρισταγόραν
ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
ἐστεφάνωσαν πάλᾳ καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

ἀντ. β′

ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλίᾳ
καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου
κάλλιον ἂν δηϊώντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

ἐπ. β′

πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον
κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὔχαι
ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν
ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἐών.

στρ. γ′

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
αἶμ' ἀπὸ Σπάρτας, — Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων, —

dicativus iterativum modum excipiens tamquam de certo aliquo homine *wenn jetzt einer*, ne dictum concessive *wenn gleich* (cll O VIII 54, N III 20. VII 74. 76; de modis variatis ad P IV 264) **17** ἀγαθοῖς μὲν αἶν. vett, μέν om B^l, ἀγαθοῖσι Tricl, μιν Mingarelli, tres coniecturas prop Ty Mommsen parergg 44, *the significant* μέν retinendum ratus ἀγαθοῖς μὲν ἐπαινεῖσθαι Bury (de omisso ἐπ- conferre poterat P V 107); paraphrr pronomen ignorantibus utique parendum est cll P III 103 et n cr N I 66: INETT et MEN confusa ad uncialem litteraturam pertinent **18** μελίζεν ἀοιδαῖς Pauw (cf prll Π^{86}), μέλειν ἐν ἀοιδαῖς Hermann opp I 260. VII 172; in verbi genere post δαιδαλθέντα variato non est quod offendas **19** περικτυόνων *D* ἑκκαίδεκ' (ἑκκ.) *BD*, ἓξ καὶ δ. c apogr *B* Bergk^3, retractare videtur idem^4 (n cr); ἑκκαιδεκάταν pap Bacch VII 3, ἑκκαιδεκάδωρα malim Δ 109; cf Gust Meyer gr Gr^3 501 **21** μεγαλαυχεῖ libri, corr Tricl **22—28** om *D* Tricl **26** δηριόντων? Wilh Schulze qu epp 348, 3; δηρῖομαι est O XIII 44 **27** τέθμ. Ἡρ.? nec elegantius nec correctius Bergk$^{2.3.4}$; cf N X 33; an utroque loco Ἡρᾱκλέος τεθμ- (cl app § 8^{c-c})? **28** ἀναδησ. vett, corr Tricl **30** ἔλαβον *B* **33** λίαν libri c scholl lemm et paraphr^2, corr Pauw; cf Bast comm pal 722, tab I 14 **35** χαλκεντέων (χαλκέ τε *B*) libri, quod primo retinebat (spondeum opinor pro dactylo esse ratus) Her-

καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοᾶν κεκραμένον
ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος· ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί

ἀντ. γ'

ἀμφέροντ' ἀλλαccόμεναι γενεαῖc ἀνδρῶν cθένοc·
ἐν cχερῷ δ' οὔτ' ὢν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι,
δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάcαιc ἐτέων περόδοιc
ἄνθοc εὐῶδεc φέρειν πλούτῳ ἴcον,
ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτωc ἔθνοc ἄγει

ἐπ. γ'

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸc ἀνθρώποιc caφὲc οὐχ ἕπεται
τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαιc ἐμβαίνομεν,
ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντεc· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
ἐλπίδι γυῖα· προμαθείαc δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν·
ἀπροcίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

---

mann ap Heyn 1798, alii vereor ne hyperthesin metricam auxilio arcessant (—∪ ⏑ —); sed praestabit c Er Schmidio χαλκεντέα emendare cl n cr N V 6

36 Ἰcμ. libri et edd ῥοὰν libri, plur num (ῥεύματα) exprimit paraphr; em Bergk[3.4] **40** περιόδοιc libri, corr Er Schmid (Eust prooem § 21 p 15, 3 Ab, Cram An Ox IV 309, 20) **41** πλούτῳ om *B*, (εὐώδη) καὶ ἐπικερδῆ paraphr; πλουτώcιον novavit Bergk cl χαριτώcιος Ibyc fr[4] 51, πλούτῳ τ' (cl paraphr καὶ ἐπικερδῆ) Ty Mommsen parergg 46; πλούτῳ est dat instrum, ἴcον ad sententiam (πάcαιc περόδοιc) concinnandam necessarium **42** οὕτω cθένοc libri, γένοc paraphr, unde corr Heyne **44** ἔμπαc Tricl μεγαληγοροῦμεν paraphr, unde μεγαλαγορίαιc? Bergk obloquente Ty Mommsen parergg 46 **45** ἔργα τε libri, recte cl P I 70 tuetur Boeckh kl Schr V 385, ἔργα γε Bergk, ἔργ' ἅτε Ty Mommsen parergg 46 ss, μεγαλανορίαιc ἐν βαίνομεν, ἔργα τε π. μ. scil. βαίνομεν Christ[1.2] **47** κερδέων δὴ χρὴ? Bergk

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ

⟨ΗΡΟΔΟΤΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ⟩

⟨ΑΡΜΑΤΙ⟩

Strophae

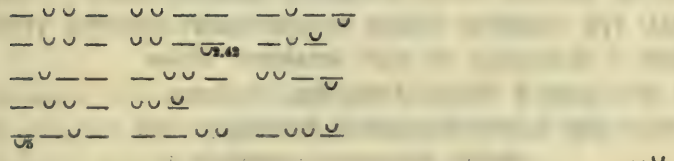

— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — — ⏑ — ⏓
— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏓ 2.42 — ⏑ ⏓
— ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏓
— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ ⏓
5 ⏓ 5 — ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ ⏓
— ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — ⏑ ⏑ — — ⏑ — — — ⏑ ⏓

Epodi

— — ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — — ⏑ ⏓
— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — — ⏑ ⏓
— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — — ⏑ — — — ⏑ ⏑ ⏓
— — ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏓ (α′β′) ⏑ — — — ⏑ — ⏓
5 — — ⏑ — — — ⏑ — ⏓ 17 — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — — ⏑ — — — ⏑ — ⏓

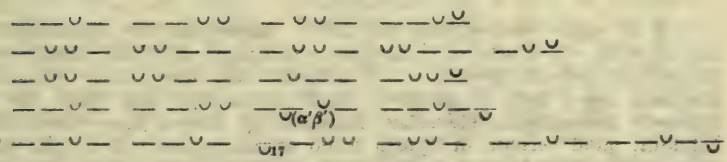

στρ. α′

Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα,
πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι.

Str vv 3 + 4 tam confidenter coniunxit, ut versus numerandi rationem non sine magna legentium molestia immutaret Ty Mommsen; cf metrorum ambitum eundem eadem diaeresi sexies diremptum I V 3 + 4, a Mommseno quidem non minus confidenter coniunctum. Ep v 4 syllabam decimam correptam legit schol metr (τὸ ζ′ ἰαμβέλεγος); cf I VI str 8. De membris hypercatalectis ep vv 4. 5 cf nott metr N V.

1 ἁμᾶ *B* (⏑ ⏓ — ??) 3 θάσομαι *D* Tricl 4 ἐν om (c apogrr *D*) Tricl τέταμαι Hartung, ἐν ἂν κεχ. Herwerden studd 58; lect trad testatur paraphr (ἐφ' ᾗ νῦν πᾶς ἔγκειμαι)

τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς; 5
εἶξον, ὠπολλωνιάς· ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων
σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

ἀντ. α′

καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
ἐν Κέῳ ἀμφιρύτᾳ σὺν ποντίοις
ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ 10
δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους
ἔξ ὤπασεν Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾗ καὶ τὸν ἀδεί-
μαντον Ἀλκμάνα τέκεν

ἐπ. α′

παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γαρυόνα φρίξαν κύνες. 15
ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἅρμασι τεθρίππῳ γέρας,
ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω 20
ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι νιν ὕμνῳ.
κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ
Θήβαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι· 25

στρ. β′

ἔν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων,

6 ὦ Ἀπολλ. edere solent; prll Π^{87} ἀμφοτέρων B^{c1}, ἀμφοτέροις *D*, corr Boeckh **8** κείῳ *D* ἀμφιρύτῳ (e apogrr *D*) Tricl, ἀμφιρύτᾳ (e melioribus) reduxit Boeckh **9** ἀνδράσι vett, -σιν Tricl ἁλιερκέος? Hermann opp I 249; cf ad 32 **11** ἔξ ὤπασε libri, nisi quod -σαν D^{1}; ἐξώπασεν Aristarchus, ἐξώπαζεν· ἐξέπεμπεν gl Hesych huc vocavit Maur Schmidt, quod verbum in Cyprio titulo se indagavisse ait Bergk, de ἐξώπιος, κατωπιᾶν Ahrens (kypr Inschr I 12) kl Schr I 226; ἔξ ὤπασεν edunt e Hermanno **12** Ἀλκμήνα libri et edd τέκε libri, corr Boeckh **13** Γηρυόνα libri et edd **14** ss poterat Pind dicere aut Ἡροδότῳ τεύχων γέρας τὸ μὲν ἵπποις νικήσαντι — ἐξαίρετόν τι γέρας τεύχειν ἐθέλω, τὸ δὲ Ἡρόδοτον αὐτὸν ἡνιοχεύσαντα ἐθέλω ἢ Καστορείῳ κτλ aut Ἡροδότῳ τὸ μὲν ἵπποις νικήσαντι, τὸ δὲ ἡνιοχεύσαντι τεύχων γέρας, νικῶντά τε καὶ δι' ἑαυτοῦ νενικηκότα ἐθέλω ἢ Καστ. κτλ; quae in brevius eum contraxisse nec vett gramm nec Boeckh Hermann Schneidewin Bergk$^{1.2}$ moleste tulerunt; τεύχων μέλος, ἅρμ. τεθρ. γέρας, | ἀνί' ἐν ἀλλοτρ. Hartung, alia non meliora Bergk$^{3.4}$, Maur Schmidt CXXXVIII, νωμάσαντι, θέλω Wiskemann progr gymn Marb 1876, 23 (recep Christ^{2}), alia rursus Herwerden studd 58, Jurenka Wien St XV, denique τεύχω ut 'simplicissime', ita pessime Bury; defendebat participium male cll O I 12—15, I III 9—12 all Fennell **16** Ἰολάου libri, -δοι Ty Mommsen; cf app metr § 8^{n} μιν libri **17—18** non de victoriis omnino (ἀέθλοισι), sed de curulibus dicendum fuisse putabat in emendatione sibi ipse non satisfaciens Bergk, unde ἔνθ' ἀέθλ. Maur Schmidt ind lect 1879, 10; 'nec ipsum genus dicendi v 18 offensione caret, ut schol quoque animadvertit' Bergk, μίγεν emendabat Wiskemann progr gymn Marb 1876, 23; στεφάνοισι θίγον ἀντὶ τοῦ στεφάνων e Pind laudat schol I IV 18

καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
γευόμενοι στεφάνων
νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετά
ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἔν τ' ἀσπιδοδού-
ποισιν ὁπλίταις δρόμοις,

ἀντ. β'

οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς
καὶ λιθίνοις ὁπότ' ἐν δίσκοις ἵεν.
οὐ γὰρ ἦν πενταέθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ
ἔργματι κεῖτο τέλος.
τῶν ἀθρόοις ἀνδησάμενοι θαμάκις
ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν
καὶ παρ' Εὐρώτᾳ πέλας,

ἐπ. β'

Ἰφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἔδος.
χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ

20 λεβήταισι *B*, -τεσι *D*, corr Tricl **21** σευόμενοι *D* Tricl **23** γυμνοῖς vett, corr Tricl ἀσπιδοδούποισιν (ου̃ e corr) *B*, ἀσπιδόσιν | ποισιν (alii leg πασιν [c apogrr Tricl] vel πεισιν [Ty Momms], est σι) *D*; ἀσπισιδούποισι(ν)? cl fr 17 Bergk **24** οἷς τε *D* c apogrr, unde ἧσί τε Tricl αἰχμάς ex scholl praeeuntibus Pauwio et Kayserο (lectt P 88), obloquente Bergkio Hartung, sed αἰχμαίς (acc aeol, ut δίσκοις 25)? Bergk **25** ὁπότε vett, ὅτε Tricl, ὁπόταν Trypho ap Eust Od p 1591, 30, ποτ' ἀνὰ Ammon diff vocc s v δίσκος (p 41 V); ὁπότ' ἐν Hermann ap Heyn (qua praep alteri membro addita more Pind etiam in priore αἰχμαῖς dativus elegantissime distinguitur a dativo mere instrumentali χερσίν; ipsum praepositionis usum notissimum bene illustr Dissen expll 487, Ern Friese progr colleg francog Berol 1872, 8), accusativis invectis (cf 24) ὁπότ' αὖ Kayser lectt P 89, item ὁπότ' εὖ Hartung, ὁπότ' ἐκ (scil χερῶν) δίσκοις (acc aeol) Bergk[4], ὁπότεν Vogt diss Argentorr IV 244 (prll Π[81]), retinent vet lect ὁπότε scribens (ut ante δίσκ.?) Ty Mommsen, 'caesuram' excusans Christ **26** ἦ ἔ (= ἦεν) *B*, ἧς *D* ('ex ΗΕ ortum' Bergk), ἧς *D*[1] apogrr *D* Tricl, ἦν Calliergus πένταθλον vett, πω πένταθλον Tricl, πεντάθλιον (P VIII 68) Boeckh, πένταθλον, ἐὸν δ' Maur Schmidt CXXIV; πεντάεθλον scribere, ut metrum esset ⏑–⏑–– ⏑–⏑– ⏑⏑––, non sum ausus; cf app § 8[c.d] **27** ἔρματι *D* et Ammon l l, ἔργματι *B* et edd **22—27** (λάμπει — τέλος) pro parenthesi habent, ut τῶν (28) sit στεφάνων, Fennell et Bury **28** ἀθρόους *D* Tricl ἀνδησαμένους Tricl **29** ἔρν. (item 66) *D* ἔφανε libri, corr Er Schmid εὐρώτα libri et (suppl ῥεέθροις) schol 366, 8, retin Er Schmid Heyne, -τᾳ Morel Boeckh πέλας] in *B* ligatura [Wattenbach[3] 91 nr 26] deceptus πύλας legebat Ty Mommsen[1.2], item N XI 4 *B*; Εὐρώτα πόρῳ Herwerden studd 58, quasi inaudita sint πέλας παρεῖναι, πέλας παρεστάνει, πὰρ ποδὶ σχεδόν (O I 74) **32** Ποσειδάωνί τ' Mingarellio praeeunte Bergk; eundem hiatum -ι Ἰσθμ.

Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσι περιστέλλων ἀοιδάν
γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν
Ἀσωποδώρου πατρὸς αἶσαν

στρ. γ'

Ἐρχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν,
ἅ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
δέξατο συντυχίᾳ·
νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος
συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ νόῳ
καὶ προμάθειαν φέρει·

ἀντ. γ'

εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται πᾶσαν ὀργάν,
ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις, —
χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
μὴ φθονεραῖσι φέρειν

habes fr 122, 10, Bacchyl II 7; prll Π^7 **33** ὀγχηστίαισί τ' vett, -σίν τ' Tricl ἀϊόν(ες)σι vett, -σιν Tricl; cf ad 16 **35** Ὀρχομ. libri et edd **36** ἐρειδόμενον ναυαγίαις libri et schol inscr 355, 8 Ab; βαρυνόμενον ἐπὶ τῆς ναυαγίας paraphr, similiter 'afflictum naufragio' Dissen, ναυαγίοις 'suffultum naufragii tabulis' Er Schmid, prob Bergk, ἐρειπόμενον Hartung, aoristum certe exspectares cl ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετο Sophocleo; magnificentius paullo dictum ναυαγίαις ἐρείδεσθαι pro ἐν ναυαγίαις ἐμπεπτωκέναι; de dativo cf οὔδει ἐρείσθη et οὔδεϊ δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται ap Hom; plur num cur praeoptaverit poeta non difficile est intellectu cl 37 **41** ἀρετὰ B^{ac}, ἀρετᾷ(ᾶ) $B^{pc}D$ cum Aristarcho; olim APETA Bergk[4] fuisse perspexit, scilicet postquam quod adscriptum a Pindaro fuerat ι intercidit (Meisterhans[3] 52), ἀρεται (schem Pind) v l schol 370, 4. 371, 3; ἀρετὰ c Tricl edebant ante Boeckhium, 'si cui summo studio parata virtus est' Hermann ap Heyn (quam Hermanno tribuit interpretationem non meliorem 'si virtus circa totum animum est' Horn de Aristarchi st P 71 unde hauserit nescio), ἀρετᾷ 'si quis virtuti omnimodis incumbit et operam dat' Boeckh, εἰ δ' ἀρετὰ κατάκειται πᾶσιν ὀργᾶν Kayser lectt P 90, εἰ δ' ἀρετᾷ καταθῇ τις Hartung, alia Rauchenstein Jahrbb class Phil 93, 225. Phil 35, 256, Maur Schmidt CXLV, Wiskemann progr Marb 1876, 24, Bury, Bornemann (Pind I Isthm Ode Hmbg 1893, 16), Jurenka Wien St XV, Christ[2], de emendatione desperabat Herwerden studd 59. Nihil mutandum; nam egregie dicitur εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται (ὁ πονήσας scilicet; Heimsoeth add corr 62) πᾶσαν ὀργᾶν, 'in virtute' (i e in laude equestri potius quam in studiis civilibus, quae leniter modo perstrinxerat P) 'si collocatus atque occupatus est toto pectore': en quantum distet κατακεῖσθαι a vulgari quod vulgo desiderant ἐγκεῖσθαι ('sectari')! dativus ἀρετᾷ est loci, sicut apud τίθημι P I 40, τίθεμαι N X 89; de apodosi liberiore quadam ratione protasin excipiente cf N VII 90 **42** δαπάν(αι)σί τε vett, corr Tricl **43** κόσμον v l fuisse ex scholl 58 et 61 colligebat Bergk, quem refutavit Abel ad 370, 12

γνώμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

ἐπ. γ'

μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐπ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς,
μηλοβότᾳ τ' ἀρότᾳ τ' ὀρνιχολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τράφει.
γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται·
ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἄβρόν,
εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται, πολιατᾶν καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

στρ. δ'

ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱόν
γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
ἁρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων,
παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχόν
καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα καὶ Εὔβοιαν, ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·

ἀντ. δ'

Πρωτεσίλα, τὸ σεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
πάντα δ' ἐξείπεῖν, ὅς' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν
ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
ὕμνος. ἢ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει.

47 ἄλλος (om ἄλλοις) *B*, ἄλλος ἄλλοις *D*, transp Tricl ἐφ' ἔργμασιν *B* et edd, ἐφ' ἅρμ. *D* **48** τρέφει *D* Tricl, τράφει (*B*) primus recep Schneidewin **49** ἀμύνειν, cum διατείνεσθαι ap scriptt att infinitivum flagitet, Herwerden studd 59 probante Christio; participium confirmat paraphr **51** εὖ ἀγ. libri, εὐᾶγ. Pauw δέχεται libri, corr Boeckh **54** ἱπποδρομίων Rauchenstein Phil 35, 256, prob Herwerden; accusativum luculentissime testari videtur Chrysippus stoicus ap schol, quamquam duobus hoc loco 'cognominibus' deum ornari parum probabile, ut a genetivo epitheton ad nomen regens attractione notissima traiectum dicere malim; nam tertiam (ἁρμάτων ἱπποδρόμιον Mezger) aut quartam (ἱπποδρόμιον scil ὕμνον Christ) interpretationem vereor ne non circumspicias **59** medium dynamicum, rarissimum ap Pind, explicatur eis quae sequuntur **61** ἔμπορεν *B* **63** σεσιγαμένον Hermann opp VIII 126, recep Ty Mommsen; cf ad O XIII 91

ἐπ. δ′

εἴη νιν εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερθέντ' ἀγλααῖς
Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,
ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων
οὐ φράζεται δόξας ἄνευθεν.

64 μιν libri ἀγλαΐαισι *B*, ἀγλααῖσι *D*, corr Triel **65** πυθόθεν libri, corr Pauw **68** ἀλαοῖσι Chrysippus legisse fertur (τυφλοῖς πράγμασιν) schol 377, 10 ἐμπίπτων] τοῖς δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπεμβαίνων καταγελᾷ paraphr, ἄλλοισι δ' ἐν πόνοις Hartung, ἄλλοις δ' ἐνιλλώπτων? Bergk (καταμωκᾶσθαι Hesych), ἐμπαίζων Rauchenstein Phil· 35, 256; trad lect vulgo interpretantur 'insultans ridet', 'insultat atque irridet', 'si quibus forte occurrit ridet': banausorum non solum avaritiam sordesque, verum etiam arrogantiam stultam atque rusticam quos dolose circumscriptos possessione aut honoribus summoveant irridentium notat poeta; ἐμπίτνων malim, nam πίπτειν non est ap Pind

⟨ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ⟩

⟨ΑΡΜΑΤΙ⟩

Strophae

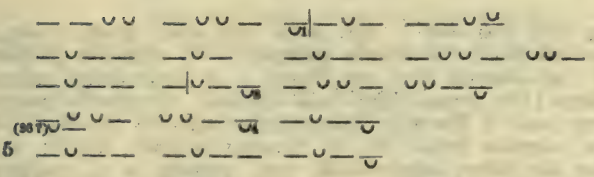

Epodi

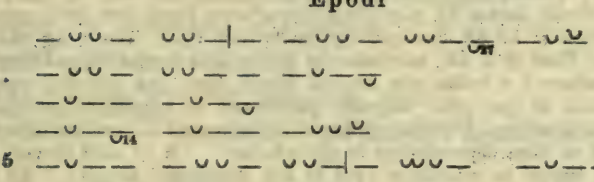

στρ. α′

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἳ χρυσαμπύκων
ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαι-
νον κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους,
ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν.

Ep 5. 6 coniungere Boeckh dubitavit propter pedem ωυ_ 'in hoc quidem metro atque hac versus sede' incommodum (cf append metr § 6, 3); coniungere diviso v 1 maluit Rossbach gr Metr³ 465.

1 ὅς(c)οι libri, οἳ Er Schmid, idem habet schol Arist pac 696 2 ἐς δίφρον B^2D, ἐν δίφρῳ B^1, unde ἐν δίφρον? Christ; si quidem ἐν δίφρῳ B suprascriptum haberet, ut de rec Ambr cogitare liceret! συναντώμεν(οι) B c schol Arist; cf O II 39. 96 5 παιδίοις Plut Pyth orac c 23; de adi c verbo artius coniungendo cf βαθεῖαν ὑπέχων O II 54

ἀντ. α΄

ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις·
οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖ-
αι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας
ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
νῦν δ' ἐφίητι ⟨τὸ⟩ τὠργείου φυλάξαι
ῥῆμ' ἀλαθείας ⟨ἑτᾶς⟩ ἄγχιστα βαῖνον,

ἐπ. α΄

'χρήματα χρήματ' ἀνήρ' ὅς
φᾶ κτεάνων θ' ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων.
ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφός· οὐκ ἄγνωτ' ἀείδω
'Ισθμίαν ἵπποισι νίκαν,

6 μοθσα libri non-corr ποτ' *B* (οὐ ποτ' schol Aristt), recep Ed Boehmer, τότ' *D* Tricl, τὸ παλαιόν paraphr **7** ἐπέρνατο (ᾱ parum intellecto) *B* μελίφθογγοι libri, corr Heyne **8** ἀργυρωθείσας πρόσωπα Gurlitt ap Heyn 1798, irrisit Ulixis καλὰ πρόσωπα contegentis immemor Boeckh, recep (ποτὲ 7) Hartung; ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα intellegunt aut ore ambitiose adornato (schol 382, 8), fucato, pallidulo, frigido, tristi, *von der Blässe des Silbers angekränkelt*, aut, proinde ac si venditantis vox audiatur, bellissime candido atque argenteo ad aspiciendum, parum recte utrique, quamquam apte iam pridem contulerant οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε Πειθώ Anacr 33, κατηργυρωμένος λέγω Soph Ant 1077, φωνὰν ὑπάργυρον Pind P XI 42 denique ἀργυρωνήτους ὑφάς Aesch Ag 949 et ἀργυρωθέντες Pind N X 43: mercenariae igitur illae laudationes κατηργυρωμέναι βλέπουσιν i e vultu non sincero atque vero, sed propter mercedem composito, ut quo plus 'argenti' polliceare, eo impensius profanatis mellitae vocis suavibus blandisque sonis decantentur — credo: *there is nothing bitter or even depreciatory in this phrase!* **9** τὸ add Heyne, recep (in adn ἐφίητί με τὠλκαίου [scil fr 49] coniciens) Bergk **10** καλῶς suppl Tricl, ὁδῶν cl P III 103 Hermann ap Heyn, recep Boeckh, ἑᾶς Bothe, ἑτᾶς post varia tentamina Bergk[4]; ἀλαθείαν ἐτ(ε)άν Pindaro reddendi princeps exstitit Hartung N VII 25, quem imitatus hoc quidem loco rem videtur acu tetigisse, tertio loco (N X 11) non item Bergk, quartum et quintum adiectivi exempla (N VII 85, X 41) addere sibi visus est Bury; et traditur ἀλάθει' ἀτρεκής invito Bergkio N V 17, ἀλάθειαν ἐτήτυμον O X 54 **11** 'haud dubie δ φᾶ scribendum' contextu recipere dubitans Bergk θ' ἅμα libri c scholl, θαμὰ Boeckh, θάμα Bergk; cf A 417, Ω 773, Soph Phil 772 **12** ἀγνῶτ' *B*, ἄγνωτ' (ut num plur significaretur, ἔνιοι ap schol) *D*, ἀγνῶτ(ι) ἀείδω Callistratus probante Didymo (fragm p 238 MS), nec melius ἀγνῶτι$_{H}$ ἀείδω suadente Kaysero lectt P 90 Rauchenstein Phil 35, 257, ἀγνῶτ(α) vel ἄγνωτα νίκαν iungebant ἔνιοι ap schol, probantibus Hermanno Boeckhio Bergkio, invito Didymo (p 385, 9 ss Ab), οὐδ' (immerito paraphr οὐ γάρ antestatus) ἄγνωτ' ἀείδω, 'Ισθμ. κτλ Hartung, ἄγνωτ' ἀείδω 'Ισθμ. sicut ante Stephanum edebant Boehmer; 'non obscure', inquit P, (tibi, Thrasybule, pro tua sapientia) 'Isthmiacam cano victoriam ...'; 'obscure' et accusativi plur et verbi γινώσκειν usu notissimo, de quo cf etiam γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν P IV 263, γνώτ' ἀείδω N X 31, ubi φανερά opp αἰνιγματωδῶς scholl$^{2.3}$, γνωτόν· εὐεπίγνωστον (H 401, ω 182), Hesych, εὔγνωτος· φανερός Suid

τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμᾳ πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,
στρ. β΄
εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος.
ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς
εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε τ' ἀγλαΐαν·
καὶ †τόθι κλεινᾶις Ἐρεχθειδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρὼς
ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός,
ἀντ. β΄
τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἀπάσαις ἁνίαις·
ὃν τε καὶ κάρυκες ὠ-
ρᾶν ἀνέγνον, σπονδοφόροι Κρονίδα
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον·
ἀδυπνόῳ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
χρυσέας ἐν γούναισιν πίτνοντα Νίκας
ἐπ. β΄
γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν
δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διός
ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμειχθεν.
καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν, οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

15 αὖον? (= τὸ ξηρὸν σέλινον) identidem apposuit Bergk; cf ad O I 57 κόμᾳ Philol 54, 279; γαιᾶι simm pap Bacch) *B*; κόμαν edebant ante Boeckhium **16** ἀνδε.θαι libri, corr Er Schmid, vv 32. 48 corrigebat Hermann epit doctr metr § 538. 599; cf ad N X 74 **18** εὐρυσθενής quod epitheton deum ἑκάεργον, ἑκατηβόλον, σκοπόν (P III 27), ἄνακτα egregie significat non expressit paraphr; εἶδε idem exposuit εὐμενῶς ἐθεάσατο, non male, siquidem in conspectum dei Delphici Xenocratem non venisse apparet ex carm P VI; εὔφρων ἄναξ εἶδ' Ἀπ.? Kayser lectt P 90, nec multum afuit, quin transversos ageret editores **18** μιν libri; Boeckh n cr 401 **19** καὶ τότε *D*^{l}, καὶ ὅπου = 'item ubi' paraphr, quid quod ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ... οὐκ ἐμέμφθη Ἀπόλλων exp schol? ἀγλαΐαν | καὶ τόθι· κλειναῖς δ' Heyne, ἀγλαΐαν· | καὶ τόθι (et Delphis) κλειναῖς τ(ε) Bergk cl schol P VI 13^{2}; καί ποτε conicio: 'ac ne Athenis quidem olim quem habuit aurigam vituperavit', ut tecte laudetur auriga Delphicus Panathenaici nomine posterius (22) addito; quo consilio non perspecto v 22 multa molitur Hartung **22** νωμᾶ πάσαις libri, νεῖμε πάσαις Pauw, νεῖμ' ἁπ. Hermann ap Heyn; ἁπάσαις immerito vituperant Hartung et Bergk, 'manibusque omnis effundit habenas' Verg Aen V 818 recte contulit Dissen **23** Ὡρᾶν Christ ἀνέγνων libri; cf ad P IX 79 **26** πίτνοντο *D*, unde πιτνῶντο Tricl, πιτνῶντα Ceporinus, πιτνόντα Boeckh, πίτνοντα (*B*) primus ed Bergk; cf N V 42 **27** τᾷ Herwerden studd 60

στρ. γ′

οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἁ κέλευθος γίνεται,
εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀν-
δρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
μακρὰ διεκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὀργάν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

ἀντ. γ′

ἱπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
καὶ θεῶν δαῖτας προσέ-
πτυκτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν
οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·
ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάν.

ἐπ. γ′

μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θνα-
τῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς ἐργασάμαν.
ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

34 εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν scil δόμους (30) ἄγοι vel ἄγει *B*, ἐσάγοι iungit Boeckh expll 497 et 470 ad N X 48, ἄγοι· τιμὰς (sive τιμὰς δ')? Bergk **36** Ξεινοκράτης edunt c Tricl, Ξενοκρ. libri, fortasse recte, ut diiambus in nom propr respondeat choriambo **39** διαίτας libri, ex scholl (πανηγύρεις, ἑορτάς) corr Morel ξενίοις (c apogr *D*) Tricl, ξενίαν (*BD*) reduxit Stephanus **40** οὖριος ἄνεμος πνεύσας paraphr[1], unde male οὔριος πνεύσαις scil Ξενοκράτης Hermann Eur Hec 1052 ὑπέστειλεν vett, corr Tricl **41** θερείας cll genett χειμῶνος θέρους Hecker Phil V 440 (siquidem accusativum voluisset); cf I V 59 **42** πλέον *B*, πλέεν? Hartung pessime ἀκτάς schol B^a, unde recep edd ante Bergk[3.4], αὐγάς schol B^iD mire (an ἀκτῖνας esse putabant?), quas ῥύσεις (ῥήσεις *D*; an ῥήξεις volebant? cf ἀκτή· ... ῥῆξις Hesych) intellexisse ἔνιοι dicuntur; ἀγάς? (Boeckh ad P II 82, Dissen expll 498) Schneidewin, ὄχθας Rauchenstein Phil 35, 1876, 257; ἀκτάν (*BD*) fluminis regionem significare apparebit cll P I 79, XI 21, Soph Ant 812, OR 177 **43** ἀμφικρέμονται *D* **44** σιγάσω (πατρῴαν *deines Vaters*) Hartung, σιγάντω(ν)? Bergk **45** μήτε Heyne et Hartung, dubii haerebant Bergk[4] et Christ[2]; μήτε si traditum esset, vereor ut nostrum quisquam offensurus fuerit: nunc post μήτε ποτὲ (44) equidem μηδέ mordicus teneo c Boeckhio n cr 476 praesertim in hoc suavissimi carminis epilogo suavissimo **46** εἰργασάμην libri, εἰργασάμαν Boeckh; prll Π^{89}

⟨ΜΕΛΙΣΣΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ⟩

⟨ΙΠΠΟΙΣ⟩

Strophae

Epodi

De duobus carminibus eodem metro conscriptis prll p 71. Carmen IV vv 1 (19) bis. 2 (20). 15 (33). 16 (34). 17 (35) bis, ut in primo antiquitus systemate arsium leviorum licentiam effusius usurpare observavit Fel Vogt diss Argentorr IV 306; sed cf n cr III 8. 15. 17. De epodi v 1 explicando parum liquet; nam aut ad decantatum illud Ἑρασμονίδη Χαρίλαε referendus est aut quattuor metris discribendus c scholl metr (cl O VI ep 2 et append metr § 5 not); hoc praetuli. Ep v 5 syllaba nona terminabat Hermann opp VII 133 invitis vv III + IV 53. 71. (89?), item ep v 7 (6 Boe) syllaba octava repugnante v 90. Poetam ipsum bis trimetrum seiunxisse arbitror de adverbio ἐξ a verbo suo ἄλλαξεν $17^{a/b}$ diremptо cll tmeseos q v exemplis cum vulgaribus velut P II 46. XII 29, N I 48, tum audacioribus paullo O VII 43. X 73, N I 48, denique ἀλλ' ἐν | κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατιᾷ τ' ἐν ἀπειρίτῳ O VI 53 (de incisionibus quibusdam ap P non ferendis cf ad IV 36). Sed commotum me imprimis v 72 esse fateor.

στρ.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις
ἢ σθένει πλούτου κατέχει φρασὶν αἰανῆ κόρον,
ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονται
ἐκ σέθεν· ζώει δὲ μάσσων
ὄλβος ὀπιζομένων, πλαγίαις δὲ φρένεσσιν
οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

ἀντ.

εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν,
χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσσιν βαστάσαι.
ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ
μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ
δεξαμένῳ στεφάνους, τὰ δὲ κοίλᾳ λέοντος
ἐν βαθυστέρνου νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

ἐπ.

ἱπποδρομίᾳ κρατέων· ἀνδρῶν δ' ἀρετάν
σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
ἵκτε μὰν Κλεωνύμου
δόξαν παλαιὰν ἅρμασιν·
καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι
πλούτου διέστειχον τετραορίαν πόνοις.
αἰῶν δὲ κυλινδομέναις ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ
ἄλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

---

3 μεμῖχθαι vulgo edunt c Bergkio, perperam; nam aut μεμίχθαι (c Boeckhio) aut μεμεῖχθαι scribendum; prll Π[68] **7** ὑμνᾶσαι libri, corr Heyne **8** χαρίτες(c)ι libri, 'nescio an vere' cll 20. 44. 56. 62 Boeckh, ν̄ addunt c Er Schmidio **12** βαθυστέρνῳ paraphr, recep (quod iure mirere) Bergk[2.3.4] κήρυξε *B* **15** Κλειων. Tricl **16** ἅρμαι libri **17**[a] ματρόθεν libri, corr Er Schmid Λαβδακίδαισι libri, -σιν (non immemor v 35 πολέμοιϑ) Boeckh, -σι ξύννομοι Ty Mommsen[1.2], non item griech Praeposs 737 **17**[b] διέστιχον libri (cf Π 258), corr Hermann ap Heyn; διὰ πλούτου ἦρχοντο, τουτέστι πλοῦτον ἐκτῶντο paraphr, 'versabantur in divitiis', 'divitias habebant' Dissen expll 502, malim intellegere οὐ φείσαντο τοῦ πλούτου (scil δαπάνᾳ χαίροντες ἵππων 47) de genetivo cl διέπρησσον πεδίοιο formula epica, ut ἀπὸ κοινοῦ et ad σύννομοι et ad διέστειχον referre liceat; πλούτῳ διέσχον καὶ Hartung, πλούτου, διέστιλβον Bulle progr schol prim Brem 1869, 20

⟨ΜΕΛΙΣΣΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ⟩

⟨ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ⟩

στρ. α′

Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾷ κέλευθος,
ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν·
αἷσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεί
σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται βιότου τέλος. ἄλλοτε δ' ἄλλοῖος οὖρος
πάντας ἀνθρώπους ἐπαίσσων ἐλαύνει.

ἀντ. α′

τοὶ μὲν ὧν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται
πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοί
ὕβριος· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
ἁπλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πὰν τέλος· ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν,
οἴκοθεν στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις·

ἐπ. α′

καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν·
ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,

1 πάντᾱ *B*, παντᾶ *D*; prll Π^{93} 2 εὐμηχ. *B*, εὐμαχανίας et schol et paraphr legisse susp Bergk ἔφανες libri vulgo, ἔφανας unus e Tricll^{pc}? 2—3 Ἰσθμ. ὑμ. om *D*, supplere frustra studuit Tricl 5 βίου vett, τὸ βίου Tricl, corr Donaldson (1841) 8 ἀμφικτυ. *D* κελαδενᾶς *B* alterum τ(ε) confirmat paraphr 402, 14, abesse mavult Christ 11 πᾶν libri et edd κατὰ π. τ. si non scholl 15, at tamen schol 18 cum sequ coniunxisse susp Bergk ἀνορέας (e quibusdam apogrr *D*) Tricl ἐσχάταισιν — στάλαισιν male iung Er Schmid Heyne alii; cf πρὸς ἐσχατιὰν ἀρεταῖσιν ἱκάνων O III 43 13 vexavit criticos, ut τῷ μηκέτι Bergk, τᾶν μηκέτι Herwerden, alii alia novarent

15 χαλκέῳ τ' Ἄρει ἄδον.
ἀλλ' ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
(35) τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων
17b ἀνδρῶν ἐρήμωσεν μάκαιραν ἑστίαν·
νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλα μηνῶν ζόφον
18b χθὼν ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις

στρ. β'

δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητὴρ δὲ γᾶς Ὀγχηστὸν οἰκέων
καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων,
τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον
(40) ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιάν
εὐκλεῶν ἔργων· ἐν ὕπνῳ
γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει,
Ἀορσφόρος θαητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

ἀντ. β'

ἅ τε κἀν γουνοῖς Ἀθανᾶν ἅρμα καρύξαικα νικᾶν
ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σεκυῶνος ὤπασεν
(45) τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.
οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον
καμπύλον δίφρον, Πανελλά-
νεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνᾳ χαῖρον ἵππων.
30 τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωτοι σιωπαί.

ἐπ. β'

ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων,
(50) πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ·

15 χαλκείῳ(ω) vett, corr Tricl τ' om *D* ἄδον (ᾆδον) libri, ἄδον Stephanus, ἄδον Ty Mommsen[2]; prll Π[0] **18** ποικίλων libri et schol, φοινίων Kayser lectt P 91, ποικίλα Hartung egregie, recep Bergk[4], spreverunt Ty Mommsen et edd Britannici ἅτε *B*, ὥτε *D* (Boeckh) ἄνθος *D*, ἄνθησαν (e Chrysippi interpretatione) Ceporinus, ἄνθησεν (*B*) e scholl Pauw **23** εὐκλεῶν libri, corr Er Schmid πέσεν libri; prll Π[92] **24** ἀωσφόρος *B*, ἑωσφόρος *D* (prob Hermann), Ἀοσφόρος? Bergk; prll Π[43] **25** κεἰν *B* (Ty Mommsen), κήν *D* Tricl (Bergk), κἀν Boeckh[2]; prll Π[41] ἀθηνᾶν libri, corr Heyne κηρύξ. libri, corr Aldus νίκᾶν vett, scholl dissident, νίκαν — ὤπασεν iung paraphr[1] post ὤπασεν ut vid distinguens c scholl 407, 1—5, prob Ty Mommsen solus **26** σικυῶνος libri ὤπασε vett, -σεν Tricl **27** (ἀοιδ)ῶν *B* scholl 407, 2. 5, c Hartungo Bergk, ἀοιδᾶν (-δὰν *D*) Tricl (c schol 407, 4?), revoc Bury **28** ξυνῶν *B* **30** ἄγνωστοι libri, corr Ty Mommsen suppl 61 **31** ἔστι vett, corr Tricl **32** ἄκρον om *B* **33** διδοῖ τέλος vett, τέλος ignorant scholl, eiec Tricl

καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
35a ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαις'. ἴστε μάν
Αἴαντος ἀλκάν, φοίνιον τὰν ὀψίᾳ
ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχει 60
36b παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τροίανδ' ἔβαν.

στρ. γ'

(55) ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν 65
θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.
40 τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγ-
καρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντον βέβακεν 70
(60) ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

ἀντ. γ'

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κεῖνον ἄψαι πυρσὸν ὕμνων

35 τέχνα *B* Tricl ex interpolatione satis antiqua in scholl (τῇ τέχνῃ ἀποσφαλῆναι πεποίηκε. τὸ δὲ καταμάρψαι ἀντὶ τοῦ καταμαρφθῆναι — ἡ τύχη ἐποίησε καταγωνισθῆναι τέχνῃ) diserte defensa, quae nostris temporibus patronum invenit Ty Mommsen; καταμάρψαις' libri in carminis contextu μάν] καὶ *D* ἀλκάν, φοίνιον τὰν 'feriendo cruentavit' Madvig adv cr I 188 obloquente Lehrsio Rhein Mus 30, 96; cf ad I II 3 **36** ταμὼν quod frustra sollicitaverunt καμὼν, πετὼν, δικὼν scribentes confirmat et schol et paraphr (male interpr διατεμὼν καὶ διαφθείρας) μομφὰν ἔχει] ὄνειδος τοῖς Ἕλλησι περιεποίησε interpr Chrysippus, at μέμψιν ἔχει ἐν τ. Ἕλλ. τοῖς ἐν Τροίᾳ διαβεβηκόσιν (prius ἐν del Hartung) paraphr; fac μομφὰν ἔχειν τινί posse idem fere esse quod αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος (Aesch Eum 99) vel πρός τινος (Soph Ant 1313), atque ἐλέγχιστον μερόπεσσι βροτοῖσιν, ἄτιμος Ἀργείοισιν recte comparari a Friederichsio Pindd St 94: tum temp praes quod confirmat paraphr quid sibi velit obscurum ('accepit acceptamque tenet' Erdmann de P usu synt 55); sequitur ut perpetuum opprobrium Aiax quasi infligat Graecis, quicunque Troiam accesserunt, quippe qui propter χειρόνων τέχναν digniorem virum debito privarint honore, quem restituit Homerus (ut Iliadis auctor, recte Ed Hiller Rhein Mus 42, 331, ut Aethiopidis, alii maluerunt cum Bergkio); μομφὰν ἔχ' ἐν παίδεσσιν de passiva notione cll Eur Heraclid 974, Isaei or XI 39 Bergk⁴, id quod nobis quidem versum dividentibus vel propter metrum displicet, cum πρός | κάλαμον O X 84, ἐξ | οὐρανοῦ N V 34 simm ausus esse P non videatur; ἔχει = ἐχεϝε cum Schnitzero (progr gymn Ellwang 1867, 69, ap Abelium p 411) interpr Bury, plura molientem vide sis Maur Schmidt CXLIII τρώανδ' *B*, τρῴωνδ' *D*; Τρῴανδ' Boeckh², Τροίανδ' (c Boeckhio¹) Bergk⁴; prll Π⁴⁵ **40** ἔρποι *D*; post ἕρπει plene dist Chrysippus, item (typothett errore?) Boeckh², qui error manavit in Dissenii (cf expll 506), Schneidewini¹ Bergkii¹ Hartungi edd **41** πόντου cl N VI 48 Naber Mnem n s XII (1884) 40; quidni ἆγεν δι' ὁμίλου P IX 123 aut (τέτμανται κέλευθοι) δι' Ὑπερβορέων I VI 23? Sed notabile videtur Pind loci permeati (βέβακεν διὰ) accusativum, termino ipso obversante (καὶ ἐς Αἰθίοπας ἔπαλτο N VI) loci pervolati (πέτεται διά) genetivum praeoptare

καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ᾽ ἐπάξιον, 75
ἔρνεϊ Τελεσιάδα. τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς
θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
(65) ἐν πόνῳ, μῆτιν δ᾽ ἀλώπηξ,
αἰετοῦ ἅ τ᾽ ἀναπιταμένα ῥόμβον ἴσχει — 80
χρὴ δὲ πὰν ἔρδοντ᾽ ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

ἐπ. γ′

οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν·
ἀλλ᾽ ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι, 85
συμπεσεῖν δ᾽ ἀκμᾷ βαρύς.

44 verba στεφάνωμ᾽ ... ἀλώπηξ (47) bis habet *B* (ἄξιον, omm ἔρν. Τελες. B^1) καὶ τῷ τοῦ Μελίσσου παγκρατίῳ· αὐτὸς γὰρ συνῳδὸς καὶ τῇ τῶν στεφάνων εὐδοξίᾳ scholl 413, 18 ss, unde alios καὶ Μελίσσου παγκρατίῳ, alios vero Μελίσσῳ παγκρατίου στεφάνων ἐπαξίῳ legisse collegit Bergk **45** ἔρνεϊ *D* Τελεσιάδᾳ duo e Tricll c antiquioribus quibusdam gramm Τελ. [patri ipsi quoque luctatori] εἰκὼς iungentibus, et οἱ δὲ ἐν τῷ ἔρνεϊ στίζουσι schol 414, 1, quos παγκρατίου. — ἔρνεϊ iunxisse susp Bergk τόλμᾳ *BD* εἰκὼς libri; ὅμοιος ὢν et ἐοικέναι (φησὶν αὐτόν) schol, nisi quod οἰκεῖος ὤν (calami lapsu?) 414, 8, an οἰκὼς referens? Hartung, fortasse recte (cf ad P III 57); εἰκὼν ed Calliergus θηρᾶν libri, θηρῶν Heyne, testantur scholl (ἐν θηρσὶν male interpr) 414, 5, (θηρεύοντι ἐοικέναι [quem θήρᾳ legisse vulgo putant, θηρῶν scil Μέλισσον Bergk]) 414, 9—10, sed θηρᾷ (qui idem οἰκεῖος) 414, 8—9, quem si recte ἤτοι τῇ θήρᾳ emend Io Go Schneider ap Boe tertium lectionis θηρῶν quamvis invitum testem numerare licebit (aliorum de scholiis commenta recensuit Abel p 415—16). Qua lectione recepta sententia efficitur verbo finito carens; nam pro ἐστίν quod subaudiunt (Heyne Boeckh[1]) ἦν flagitatur, quod intellexerunt scholl (414, 5); nec melius θηρᾷ ('animum leonis sectatur') Hermann Viger 939, quem secuti τολμᾶν γὰρ εἰδὼς ... θηρᾷ Thiersch Act philoll Mon (I 223) II 282, τολμᾷ γὰρ εἴκων ... θηρᾷ cll ν 143, χ 288 in peculiari de hoc loco commentatione (progr gymn Gedanensis edit Königsberg i Pr 1818; ego non vidi) Aug Meineke probante Boeckhio[2], denique verbo θηρᾷ absolute accepto Bury; temp praeterit restituebat τόλμα γὰρ, tum ἐριβρεμέτᾳ ἐν θήρᾳ λέοντι scribens Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 26 probante Rauchensteinio Phil 36, 1877, 70; alia Hartung, Goram Phil 14, 1859, 258, Maur Schmidt CXXIV, Kayser Wien Jahrb 105 p 115, N Jen Allg Litt Ztg 1846, 1148, Herwerden studd 61, quibus repudiatis nunc vulgo faciunt cum Heynio. Finge animo poetam praemisso participio εἰκὼς (vel οἰκὼς) τόλμᾳ λεόντων post alterum substantivum ἀλώπηξ nominativo casu positum, ad quod si opus esse videbitur participium ὢν subaudias (cf πόσις ἵκεο P IX 51), pergere voluisse οὕτως ἀμαύρωσεν τὸν ἐχθρόν· οὐ γὰρ ... ἔλαχεν, sed nova sententia se ingerente χρὴ δὲ πὰν ἔρδειν. 'oportet enim et leonem et vulpeculam simulare', parenthesin cum apodosi quasi confluxisse. De 'appositione' θηρῶν λεόντων ne cum Boeckhio n cr 566 aliena immisceas cf cum Bergkio Eur Herc fur 465, Epimenid ap Ael nat anim XII 7 **48** πᾶν libri et edd ἔρδοντ᾽ *B* ἔρδοντα μαυρῶσαι Boeckh (P XII 13) **51** συμπεσεῖν libri αἰχμᾷ libri (idem vitium N VI 52, X 60; Boeckh n cr 531), tuentur (cll nescio quo pacto γυναικὸς αἰχμᾷ et

(70) καί τοί ποτ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἄπο Καδμεΐᾶν μορφὰν βραχύς,
53b ψυχὰν δ' ἄκαμπτος, προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνήρ
τὰν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα ξένων
54b ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

στρ. δ'

55 υἱὸς Ἀλκμάνας· ὃς Οὐλυμπόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
καὶ βαθύκρημνον πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
(75) ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἀμερώσαις.
νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίμα-
ται τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥβαν τ' ὀπυίει,
60 χρυσέων οἴκων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

ἀντ. δ'

τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν δαῖτα πορσύνοντες ἀστοί
(80) καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν αὔξομεν
ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρεοντὶς υἱούς·
65 τοῖσιν ἐν δυθμαῖσιν αὐγᾶν
φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς παννυχίζει,

[Mezgero monente 284] γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν ap Aesch) Christ[2] et Jahrbb class Phil 1879, 13, (cl O VIII 58) Bury; corr Pauw **52** καί τοί ποτ' *D*, idem, sed τοι *B* Tricl, καίτοι πότ' edere solent, πότ(ι) Fennell; de duobus accusativis δόμους — Λιβύαν prll Π[98] **53** καδμειᾶν libri, corr Er Schmid ἄκομπος vitio *B* **54** ξείνων vett, corr Tricl Ποσειδᾶνός cφ' (= αὐτόν) ἐρέπτοντα σχέθοι metri exaequandi causa Hermann ap Heyn et opp VII 13. (de vocabulo ἐρέπτειν nunc conferri potest Bacch IV 15), εἴργοντα (cl paraphr ἐμφράττοντα) Boehmer p IX; ἐρέφειν exhibet schol (419, 8), de metro cf N V 6. 10 12, app metr § 6 **55** ἀλκμήνας libri Οὐλ. libri; prll Π[2] **56** βαθυκρήμνου libri, τῆς γῆς καὶ τῆς πολυβαθοῦς θαλάσσης ... τὸ τέλος paraphr; γαίας plur esse cl μ 404 (adde O 284) statuit Er Schmid, βαθύκρημνον? Heyne, quam emendationem certissimam ne mentione quidem dignam putaverunt Boeckh, Schneidewin, Bergk[1-3], in lucem protraxit Ty Mommsen, recep nemo; sed quam longe P a Bacchylideo epitheta cumulandi studio abhorruerit ut persentiscas cf cum quae ad N V 6 adnotavimus, tum O I 10. II 54, N IV 27. VI 43, I II 3; iam γαίας τε πάσας καὶ βαθύκρημνον'... θέναρ accusativi quam eleganter se excipiant te non fugiet **57** πορθμοὺς metri causa Er Schmid, prob Fel Vogt diss Argentt IV 305, πόντον Hecker Phil V 438; et vocabuli formam traditam et vocabulum ipsum confirmat paraphr **58** αἰγιόχῳ διΐ vett, glossam exp Tricl **59** ὀπύει *B*, ὀπήει *D* (cf N IX 24), corr Cepor **62** νεόδματα formam testatur schol 421, 4 **64** οἱ τέκε libri, transp Morel Κρειοντὶς Er Schmid υἱῆς *D* **65** δυθμαῖσιν *BcaDca* Hesych (δυθμέσι cod), δυσμ. Tricl, edebant ante Ty Mommsen; cf Callim

αἰθέρα κνιςάεντι λακτίζοιca καπνῷ,

ἐπ. δ′

(85) καὶ δεύτερον ἅμαρ ἐτείων τέρμ' ἀέθλων 115
γίνεται, ἰcχύος ἔργον.
ἔνθα λευκωθεὶc κάρα
70 μύρτοις δδ' ἀνὴρ διπλόαν
νίκαν ἀνεφάνατο παίδων ⟨τε⟩ τρίταν 120
71b πρόcθεν, κυβερνατῆρος οἰακοcτρόφου
(90) γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβούλῳ. cὺν Ὀρcέᾳ δέ νιν
72b κωμάξομαι τερπνὰν ἐπιcτάζων χάριν.

hy Cer 10, fr 539 (II 681 Schn) **66** ἀέρα (e paraphr) Plut de prim frig 10, αἰθέρα confirmat schol κνιcάντι libri, κνιccᾶντι Hermann ap Heyn; de ᾳε prll II[42] πλακτίζοιca Hecker Phil V 438, idem (69) λευκανθὴc, 'palmaribus coniecturis' iudice Herwerdeno studd 62 **67** ἀέθλων τέρμα libri, transp Er Schmid **71** παίδων τρίταν vett, τὴν interpol Tricl, π. | ⟨τε⟩ τρ. Hermann ap Heyn, postea ne τε esset in versus initio καὶ τρ. opp VII 133, ⟨καὶ⟩ παίδων Ty Mommsen immerito antestatus Chrysippum, παίδων ⟨δὲ⟩ Schnitzer progr Ellwang 1867, 70 πρόcθε vett, corr Tricl **72** πεπιθὼν libri, πειθόμενος paraphr, πιcυνὸc novavit Hermann opp VII 134, πεπιθὼc Hartung κωμάζομαι *B* ἀποcτάζων *B* (cum Hermanno VII 135 retin Ty Mommsen), ἐπιcτοχάζων *D*, ex scholl vett corr Tricl

⟨ΦΤΛΑΚΙΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ⟩

⟨ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ⟩

Strophae

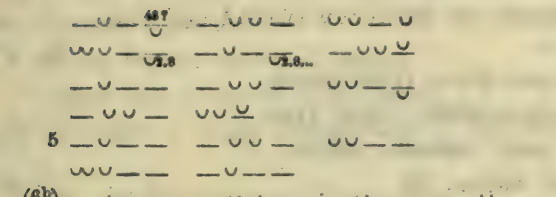

Epodi

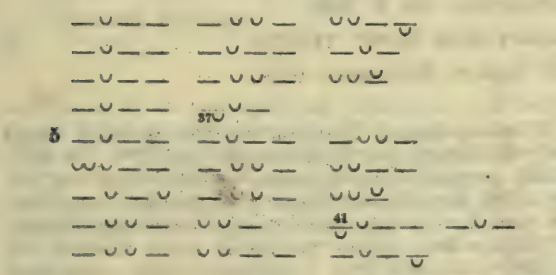

στρ. α΄

Μᾶτερ Ἁλίου πολυώνυμε Θεία,
σέο ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμιαν

De str vv 3 et 4 non coniungendis nott metr I I. 6^{ab} in unum coniunxit Boeckh[2]; ego hunc disicere hexametrum malui deleta particula δέ 27. Ep v 4 ad normam ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – cum Boeckhio constituit Bergk, nos Hermannum secuti sumus, nisi quod 37 pro cretico (vel ditrochaeo) admisimus anapaestum (vel ionicum a minori); eandem fortasse poeta sibi sumpsit licentiam 16, contrariam 41.

1 δελίου libri, retin Bergk[3.4] c Mommseno; prll Π[11] 2 σέο γ' ἕκ. libri (de poetae usu ad P X 11), γε scholl non agnoscunt, delevit Bergk

χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ⟨ὑφ'⟩ ἅρμασιν ἵπποι
διὰ τεάν, ὦναξα, τιμάν
ὠκυδινήτοις ἐν ἀμίλλαισι θαυμασταὶ πέλονται·

ἀντ. α'

ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινόν
κλέος ἔπραξεν, ὄντιν' ἀθρόοι στέφανοι
χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ,

ἐπ. α'

εἴ τις εὖ πάσχων· λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ.
μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοις' ἀρετά,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν
Πυθέᾳ τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἐμόν
σὺν Χάριτιν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς

5 καὶ ἅρμασιν *D*, καὶ ἐν ἅρμ. *B* Tricl, καὶ ὑφ' ἅρμ. ex scholl Bergk **6** ὠκυδινάτοις libri, retin Bergk, corr Ty Mommsen; prll Π[21] **8** ἔπραξεν] plur num exprimit paraphr, vitii originem ostendit schol 430, 14; secus visum Bergkio **11** διὰ δαίμονος Heyne, prob Boeckh, recep Hartung, male; nam et paraphr διὰ τοὺς θεούς egregie confirmat accusativum nec poeta cur 'propter deos' quam 'per deum' dicere maluerit obscurum **12** δύω $B^{i}D^{ci}$, δύο B^{sa} Tricl ἀνέλπιστον vett, quae lectio obtinuit apud grammaticos (Bekk An I 595, 15 all), quamquam dudum emendaverant Alexandrini schol 431, 4—6 comprobante Triclinio **13** ἀκούῃ *B*, recep Er Schmid, ἀκούσῃ *D* Tricl (Boeckh Bergk) **16** θνατοῖς vett, -σι Tricl, -σιν Hermann ap Heyn 1817 **18—19** ἀμφοῖν Πυθέᾳ τε (Πυθέα τε 'o Pytheaque' Er Schmid), quod ἀμφοτέροις ὑμῖν σοί τε καὶ τῷ Π. recte interpr paraphr, minus durum videbitur cl N VIII 46 cum eis quae post Jak Grimm kl Schr III 256 de nominum quorundam num duali disputavit Jak Wackernagel KZ 23, 308 (de exemplis quibusdam Homericis velut Αἴαντε δύω ... Τεῦκρόν τε Μ 335 mihi quidem secus videtur); simillime apud Lusatos audire memini cum dicerent '*wir beide mit Hugo*', ut duo, non tres homines intellegerentur. Ante παγκρ. dist Er Schmid Heyne, nec qui omittunt distinctionem omnes pancratium Pytheae reservare voluisse credibile **21** χάριτι vett, corr Tricl σὺν χάρ. 'cum carminibus' Heyne, corr Boeckh[2]. Schol verba satis obscura

στρ. β′

τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαράν,
μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ
κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταί
λόγον ἐκέρδαναν· κλέονται
ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

ἀντ. β′

μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι
ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαενναῖς
Οἰνεῖδαι κρατεροί,
ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόαις Ἰόλαος
γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει,
Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύκεός τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροις.

ἐπ. β′

ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαί
Αἰακοῦ παίδων τε· τοὶ καὶ σὺν μάχαις
δὶς πόλιν Τρώων ἔπραθον, σπόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,

ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ σὺν Χάριτι καὶ Λάμπωνος υἱοῖς explicantur paraphrasi procul dubio absurda σὺν ταῖς Χ. παρεγενόμην καὶ σὺν τοῖς τοῦ Λ. υἱοῖς **21—22** paraphr εἰ δὲ τούτων ὁ βίος καθορᾷ etsi τέτραπται male iungit, tamen υἱοῖς testatur, id quod vidit Hartung **24** ἀοιδᾷ] gen mavult Bergk, credo quia ἀοιδᾷ κιρν. iungenda esse parum perspexit **25** κιρνάμεναι vett, corr Tricl; sed ne κιρνάμεν' scribas c uno de Tricll, cf ad O V 17, P IV 2 **27** ἐκέρδανον Tricl, retin Hermann 1798 obloquente Boeckhio (κλέονται) δ' libri c paraphr; non displicebit asyndeton; v nott metr **29** post σεβιζόμενοι distinctionem ab Heynio deletam reduxit (c scholl 433, 18; 434, 3 Ab) Bergk, et fuerunt, quibus persuaderet; respondent inter se σεβιζόμενοι et γέρας ἔχει **31** οἰνεῖδαι vett, corr Er Schmid καρτεροί vett, κρατ. Tricl; cf P IV 71. XI 18 **32** ἱπποσίας vett, corr Tricl **33** Πολυδεύκευς Pauw; prll Π[42] **35** τῶν Αἰακοῦ παίδων paullo neglegentius paraphr ταῖς ἑαυτῶν συμμαχίαις paraphr, unde τοὶ καὶ συμμάχαις 'auxilio suo' nescio quo pacto Ern Friese Pindd (progr colleg francog Berol 1872) 15 n **36** πράθον ἑσπόμενοι *B*, πάθον ἑπ. *D*, πράθ. ἑσπ. Tricl, quod vulgo retinent, correxi cum Bergkio[1]; prll Π[91]. De mensura ἔπραθον cf ἔπραξεν 8, ἔπρασσεν, πέπραγεν all Heimer studd P 95; de augmento a librariis omisso prll Π[89] **37** ἡρακλεῖ vett, ἡρακληϊ Tricl, ῆ ft non opus πρότερον libri c paraphr, πρῶτα μέν Hermann ap Heyn 1817, Boeckhianam rationem secuti τέ πρότερον satis insulse Hartung, τὸ πρότερον Homan (ed Lips 1876)

καὶ σὺν Ἀτρείδαις. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν·
λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον
Μέμνονα χαλκοάραν· τίς γὰρ ἐσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἑῷ δορὶ Καΐκου παρ' ὄχθαις;

στρ. γ'

τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
διαπρεπέα νᾶσον· τετείχισται δὲ πάλαι
πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
κελαδέμεν· καὶ νῦν ἐν Ἄρει
μαρτυρῆσαι κεν πόλις Αἴαντος ὀρθωθεῖσα ναύταις

ἀντ. γ'

ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμῖνι Διὸς ὄμβρῳ
ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
ἀλλ' ὅμως καύχαμα κατάβρεχε σιγᾷ·

38 ἀτρείδαισιν vett, corr Tricl παιδόθεν *D*, σπιδόθεν = μακρόθεν Maur Schmidt XCVIII, 'σχεδόθεν melius intellegerem' Herwerden Pindd 30 41 χαλκοαρᾶν? Bergk, non ineleganter; sed cf N IV 27 τίς ἄρ' metri causa edunt c Er Schmid; cf append metr § 8ᵉ; de τίς γάρ O XIII 20 42 ἑῷ testatur paraphr 435, 13 cum Tzetza Lycophr 250 et scholl antehom p 20, τρῶς' ὁλοῷ Hartung, quasi vero perierit Telephus, nec melius τρῶσεν ἑλών? Bergk⁴; mire 'Telephi ipsius telo' vertit Hermann ap Heyn (nott N VII 125). Ceterum τρῶσαι (i e littera paragogica neglegenter omissa) bis Tzetzes Καΐκου] lect trad testatur Tzetzes c paraphr; mensurae insolentiam ut in nomine peregrino defendit Boeckh, Mυσίαις proposuit Hermann ap Heyn 1817 45 πύργος ὑψηλότατος liberiorem in modum paraphr, non male; nam turrem altis ex decoribus exstructam ipsam quoque altam fieri necesse est; recte idem ὑψηλὸς ἀναβαίνειν iungens non heroum virtutes ipsas ascendentes facit, sed poetarum hymnos aut nepotum admirationem atque aemulationem 48 κελαδῆσαι libri; vocabulum aptissimum, vocabuli forma metro (⏑⏑—— —) adversatur; audacioribus igitur coniecturis (κελαρύσαι multis murmur illud nescio quid probantibus Bergk, καναχίσαι Kayser Wien Jahrb Litt 105 p 101) repudiatis optio dabitur inter κελαδέμεν Schmidianam et κελαδέειν Boeckhianam, quarum hanc quidem propter poetae dialectum ἐέι nunquam non contrahentem recte explosit Ahrens Rhein Mus 2, 1843, 459, illam dubitationibus de participio κελάδων ab Aug Nauckio motis (Mél gr-rom IV 51) non deterritus recepi cll non solum ποταμοῦ κε(λ)άδοντος pap Bacchyl IX 65 Ken, verum aliorum etiam verborum formis parallelis, velut αἴδομαι : αἰδέομαι. κέλεται : κελήσατο 49 post ὄμβρῳ dist credo ut ἀνδρῶν φόνῳ appositio esset ad Διὸς ὄμβρῳ c paraphr¹ Christ² 50 ἰσαρίθμων legit, interpretari frustra studuit paraphr², ἀναρίθμων paraphr¹ (437, 8) φόνου (ergo Διὸς ὄμβρῳ ἀνδρῶν φόνου) Herwerden studd 63 51 καύχημα libri; prll Π²⁹ κατέβραχεσιν *D*, unde male κατάβραχε? cl O VI 55 Schneidewin

Ζεὺς τά τε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
μέλιτι καὶ τοιᾷδε τιμᾷ
54b καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων 70
ἐπ. γ'
55 ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου
ἐκμαθών· οὗτοι τετύφλωται μακρός
μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι,
ἐλπίδων ἔκνιξ' ὅπιν.
αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις 75
60 Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι,
χερσὶ δεξιόν, νόῳ ἀντίπαλον.
λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν,
καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον. 80

52 τάδε καὶ libri, corr Boeckh **53—54** τοιαίδε τιμαί scholl$^{2.3}$ (recep, ἐν — μέλιτι — χάρμα satis recte interpr Er Schmid, Dissen expll 520), τοιᾷδε τιμᾷ schol^{1} c paraphr (Bergk) **56—58** De lectione satis constat: nam ἔκνιξ' ὅπιν *B* et ἔκνιζ' ὅπιν *D* eodem conveniunt, ἔκνισ' ὀπί (ἔκνισα τῇ φωνῇ) novavit Aristarchus. Loci interpretatio virorum doctorum studiis non minus obscurata quam expedita: τετύφλωται sunt qui ad hominum oblivionem referant (c schol 440, 7? Heyne, Hartung, Ty Mommsen vita P 57 et ed mai 422), alii de progressu aut eventu dictum putant praeeunte Disseno ('non hebescit', 'non defecit' expll 520), = ἔνιοι scholl 440, 15 ὀξυδερκεῖ καὶ ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα, optime modo ne urgeas ἀποτελέσματα. Tum δαπάναι ἐλπίδων iungebat (ἐπὶ τῶν ἐκβεβηκυιῶν ἐλπίδων) Aristarchus, item ('sumptus in spem victoriae facti') Er Schmid, 'frustra factos' interpr Bury p 85, et post ἐλπίδων dist certe Bergk^{4}; contra ἐλπίδων — ὅπιν schol (ἔνιοι) 440, 16, quos secutus 'nec operam (μόχθος) nec oleum (δαπάναι) frustra insumpsisti' Kayser lectt P 92, ac planius etiam: 'non frustraneus fuit longus labor virorum', 'nec quotquot sumptus i e quotiens certaverunt, laes. iis est ἐλπίδων ὅπις, h e semper vicerunt' Heimsoeth add corr 67; ὁπόσαι ita explicant, ut aut 'quanti fuerint' (Er Schmid) aut 'quotquot fuerunt, hoc attrivit eorum studium' (Dissen) intellegant, alii rursus schema Pindaricum statuunt (ἔνιοι scholl, Heimsoeth 68, Ty Mommsen, Osc Wilpert de schem Pind [1878] 27). Emendabant: οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι, ἐλπίδων ἐκτὸς ὅπις Hartung, ἐλπίδων ἐξέπεσον Rauchenstein Phil 35, 260 satisfaciens Herwerdeno studd 63, non item Mauricio Schmidt CXLV; οὐ τετύφλωται intellege 'non caecus est, non temere susceptus temere ab eis tam diu continuatur', tum ad ὁπόσαι subaudi non ἦσαν, sed εἰσίν vel εἶεν: 'quanti essent vel futuri essent sumptus, id nunquam animorum pupugit curam', h e 'id non magnopere cum animis suis reputaverunt'; laudatur enim Lamponis et prudentia et liberalitas **59** ἐν γυιοδάμαις . . . πλαγαῖς Hartung, ἐν (sive ἐς) γυιοδαμᾶν? Bergk, ἢ γυιοδαμᾶν? Christ^{2}; cf 61 et prll Π^{85} **60** Φυλακίδαν *D* **61** νόων *D*; (ἐν γυιοδάμαις) χερσί, δεξιὸν Hermann ap Heyn et opp III 217, (εὐθυπορῆσαι) χερσί, δεξιὸν (ἐν γυιοδάμαις 'inter athletas') Boeckh, χερσὶ δεξιόν τε νόῳ ἀντίπαλον? Bergk$^{2.3.4}$ **63** νόον *D*, νόῳ Tricl

⟨ΦΥΛΑΚΙΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ⟩

⟨ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ⟩

Strophae

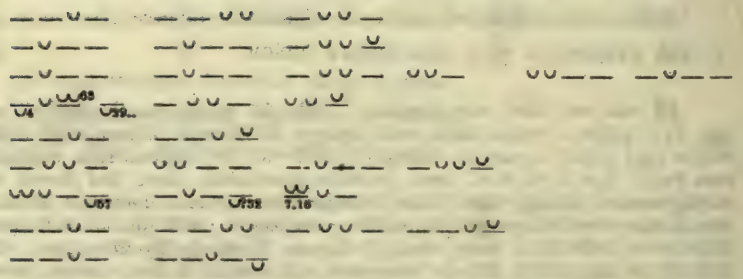

Epodi

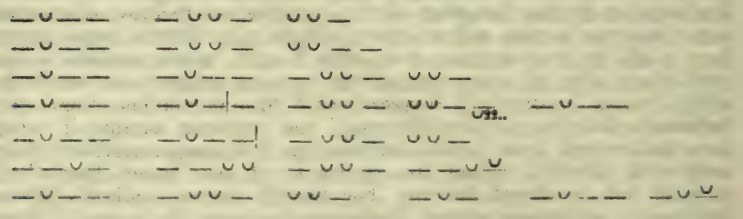

στρ. α΄

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου
δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων
κίρναμεν Λάμπωνος εὐαέθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν
Νεμέᾳ μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ,

Str vv 3 et 4 in unum contraxit, 5 et 6 coniungi posse observavit Boeckh[1]; 7 δὲ τριτατον, 16 ὑ-ψίθρονον αὖ Er Schmid probante Hermanno ap Heyn 1817. Ep 4 divisit Boeckh[1].

2 μοισέων libri, corr Heyne 3 κιρνάμεναι in or obl schol inscr I V; casu in edd Heynii obtinuit κιρνάμεν, quam immerito coniecturam Heynianam nuncupant εὐάθλου libri, corr Ty Mommsen; prll II[42]

τὶν ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
νῦν αὖτεν Ἰσθμοῦ δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κάτα
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

ἀντ. α′

εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρείς
καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς,
σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον, ἐ-
σχατιαῖς ἤδη πρὸς ὄλβου
βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών.
τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
ἀντιάσαις ἄϊδαν γῆράς τε δέξασθαι πολιόν
ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
Κλωθὼ καιγνήτας τε †προσεννέπω σπέσθαι κλυταῖς

4 τίν γ' interpolavit Pauw (de poetae usu ad P X 11), τίν metiri ἐνίους testatur Apoll pron 82, 8 Schn; prll Π[80] δεξαμένου (Λάμπωνος) Heimsoeth add corr 69; cf ἄμμι I VII 49 et Wochenschr klass Phil 1893, 708 **5** αὖτ' ἐν Ἰσθμοῦ libri, idem schol inscr I V (nisi quod ἐν om *D*), ἐν Ἰσθμῷ ... τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ paullo neglegentius paraphr, unde αὖτ' ἐν Ἰσθμῷ, δεσπ. Ceporinus; αὖτις Ἰσθμ. prava cod cuiusdam Triclinianiᵃᶜ lectione (αὐτὶς ἐν Ἰσθμοῦ) fretus Boeckh, αὖτε Ἰσθμοῦ Hermann ap Heyn 1817 (de hiatu tolerando prll II[7]), αὖτε δ' Ἰσθμοῦ Hartung, αὖ τίν, Ἰσθμοῦ δέσποτα (δέσπ. *D*) Bergk, αὖτεν Usener; prll Π[81] **6** νηρηΐδ. *B* **8—9** σπεύδειν *D*, utrum κατὰ Αἴγιναν σπένδειν an κατασπ. τὴν Αἴγ. iungenda essent ambigebant vett gramm, illud praefero cum Boeckhio, hoc Bergk cum Kaysero lectt P 92 **12** ἐσχατιαῖς *B* c paraphr[1], nec refragari paraphr[2] (πρὸς τὸ ἔσχατον ... ἑαυτὸν προσορμίσας; cf etiam ὁρμίζει ἐπ' ἄκρον par[1]) perspexit Hartung, ἐσχατιᾶς Calliergus, ἐσχατιὰς *D* Tricl Boeckh, ἐσχατιαῖς (accus aeol)? Bergk; accusativus Pindaro indignus **17** verba tradita non metro solo laborant (_ ∪ _ : _ ∪ ∪ _, unde προσεννέπῳ ἕσπεσθαι Pauw, προσεννέπῳ ἀνδρὸς φιλτάτου | σπ. κλ. M. ἐφ. Herwerden studd 17), sed in precibus ad deas imprimis horrendas, οὐρανίας χθονίας τε δαίμονας πανδειμάτους factis vocabulum προσεννέπω sic nude positum inverecundi habet nescio quid; nam alia certe praeconis causa illius τοὺς ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶντος Aesch. Ag 513, alia rursus chori Iovem ὅστις ποτ' ἐστίν ... τοῦτό νιν προσεννέποντος 160: πείθονται Parcae (Aesch Eum 724), non iubentur (φαμί N III 17, ἐννέπω Soph OC 936); nec confirmat trad lect παρακαλῶ paraphr cl παρηγορεῖ· παρακαλεῖ gl Hesych: παραγορέω conicio, ut προσεννέπω critico Vaticano deberi iudicem memoria lapso; similiter ἄλλοτ' ἀλλοῖαι O II 33 Ambrr praeter *A* (ex VII 95, P III 104?), μέμικται IX 99 *A* c Thomm (ex I 93), θάνατον O X 105 omnes (ex 42? eadem versus sede), ἐν καὶ τελευτᾷ P I 35 plerique vett, δαμάζοι V 121 *PQRS*, δαμαλιζομέναν XI 24 *V* c dett Vatt (etiam *PQR*), βρότεον ἔθνος X 28 *V* c Vatt (ex N III 74), ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι N VI 30 (ex P I 94), ὡσείτε VII 71 Vatt (ex P I 44),

ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

ἐπ. α′

ὔμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,
τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον ἔμμεν
τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις.
μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέ-
τμανθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι,
καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους·
οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις,
ἅτις οὐ Πηλέος αἰεὶ κλέος ἡ-
ρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν,

στρ. β′

οὐδ' ἅτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς
Τροΐαν, ἥρωσι μόχθον,
Λαομεδοντιᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν
ἐν ναυσὶν Ἀλκμάνας τέκος.
εἷλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
ἔθνεα καὶ τὸν βουβόταν οὖρεϊ ἶσον
Φλέγραισιν εὑρὼν Ἀλκυονῆ, σφετέρας δ' οὐ φείσατο

τοιοῦτον τι ἔπος I VI 42 Vatt (ex O VI 16) **19** ὑμέ B^1D^{a1}, ὔμμε (ex ὕμμε B^{pc}) Tricl τ'] δὲ paraphr *B*, 'ft recte' Bergk, quasi ἐγὼ δέ et ὔμμε δέ inter se respondeant **20** εἶναι (hoc uno loco) libri, corr Boeckh, αἰεί? frigide Bergk **21** ἐπιστείχοντι (c paraphr) B^3; accusativum cur tandem aptiorem dicat Dissen (expll 524) obscurum: Graeci enim quibus usi rationibus antiquiores recentiores, poetae pedestres scriptores infinitivo modo accusativum, modo praedicati quadam ad regentis quasi enuntiati nomen correlativum attractione facta dativum addiderint, parum adhuc exploratum est praeter quam quod duo quaedam genera (cf e gr Pind N X 50 et Aesch choeph 410) adumbravit Lobeck Soph Ai v 1006. Ego (ap Pind cll O III 4, I I 53 et 46, VI 21) soni quandam diversitatem observare mihi videor, ut attractione admissa elegantiorem, variata structura graviorem fieri orationem arbitrer **22** τέτμηνθ' libri et edd, suspectum Ahrensio d d 133; cf. τάμνω, τμᾶμα (Archimed) **23** πέρανείλοιο *B* c schol 448, 17 et Tricl **24** οὐδ' — οὐδὲ paraphr, οὔτ' — οὔτε Bury παλίγλωσσος *B* **25** πηλέως *B* ἀΰει libri, κατακούει paraphr, unde corr Hermann ap Heyn **28** τρωΐαν B^3, c Boeckhio[2] et Mommseno recep Bergk[4]; prll II[45] **29** λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν libri et edd ante Kayserum lectt P 93 recte scholl antestantem, Λαομεδοντειᾶν scr Bergk, et licet certe ει scribere per Herodn I 136, 31, II 417, 2; 860, 30, sed cf Eur Tro 822 **30** ἀλκμήνας libri **31** πέφνεν τε mavult Christ μερόπων τ' libri, del τ' Boeckh[2] (kl Schr V 261); cf ad 33 et prll p 9 **32** οὖρεϊ vulgo libri et edd, συνίζησις gl Tricl; de οὖ- ad P VI 21 **33** σφετέρας δ'] pravum Heynii iussum δ' particulam delentis

χερcὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶc

ἀντ. β'

Ἡρακλέηc. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
ἐc πλόον * * κύρηcεν δαινυμένων.
τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντοc cτάντα κελήcατο νε-
κταρέαιc cπονδαῖcιν ἄρξαι
καρτεραίχμαν Ἀμφιτρυωνιάδαν,
ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατοc
οἰνοδόκον φιάλαν χρυcῷ πεφρικυῖαν Τελαμών,
ὁ δ' ἀνατείναιc οὐρανῷ χεῖραc ἀμάχουc
αὔδαcε τοιοῦτον ἔποc· Εἴ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
θυμῷ θέλων ἀρᾶν ἄκουcαc,

ἐπ. β'

νῦν cε, νῦν εὐχαῖc ὑπὸ θεcπεcίαιc
λίccομαι παῖδα θραcὺν ἐξ Ἐριβοίαc
ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἁμὸν μοιρίδιον τελέcαι·

spretum a Boeckhio ut renovaret paraphrasi paullo neglegentiore (ἐν δὲ Φλεγραίᾳ . . . οὐκ ἐφείcατο) adductus est Bergk non paucos secum ducens; ceterum interpolatione illa satis vetusta τ' (31) confirmari trad lect δ' (33) sponte intellegitur **36** ἐc πλόον κήρυccε δαινυμένων *B*, ἐc πλ. κύρηcε δανυμένων *D*, quem secutus ⟨πάντων⟩ δαινυμένων Tricl, lectione *B* cum supplem Tricl contaminata κήρυc(c)ε πάντων Calliergus, idem (sed κάρυccε, 'ad expeditionem se vocare indicabat') Hermann 1815 opp II 111, Triclinianam interpolationem denotatam a Pauwio retinuit καλέων — κύρηcε iungens Boeckh, item κύρηcε — δαινυμένων Hartung, ἐc πλ. ⟨τοῦτον⟩ κύρηcεν δαινύμενον illud probabiliter, hoc infeliciter (quod perspexit Bergk[4]) usus paraphr (εἰc τοῦτον τὸν πλοῦν καὶ ταύτην τὴν cυμμαχίαν καλῶν ἔτυχεν ἀνευρὼν εὐωχούμενον τὸν Τελαμῶνα) Ty Mommsen, ἐc πλόον ⟨ξυνὸν⟩ κύρηcε δαινυμένων Christ[2], ἐc πλ. κύρηcεν ἀντῶν (quasi traditum esset πάντων) δαινυμένου Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 26 (et fuerunt quibus persuaderet), nec melius τετμὼν κύρηcεν δαινύμενον Tyrrell Hermath XI 351 (recep Bury), fuisse suspicor ΚΕΙΝΟΝ ΚΥΡΗCΕΝ; ad propositum (ἄγε) poeta revertitur **38** κρατεραίχμαν *D* ἀμφιτρυωνίδαν *D* **39** ἄνδωκέ τ' mavult Bergk **41** ἀντείναc libri, metrum corr Er Schmid, terminationem Boeckh **42** τοιοῦτόν τι vett (cf ad 17), τοιοῦτόν τ' Tricl, τοιοῦτόν γ' Pauw, probaverunt quod mirere Hermann Boeckh Schneidewin, τοιοῦτον (F)ἔποc Heyne; F in thesi facere positionem cum diu frustra negaverint (Kayser lectt P 93, Hartung, Rauchenstein Phil 35, 260), nunc omnes fere concedunt; prll II[5] **42—43** ἐμὰν . . . ἀρὰν libri, gen quem testatur paraphr restituit Ty Mommsen **43** de aphaeresi θυμῷ ἐθέλων aut crasi θυμῷ ἐθέλων quam statuunt θέλω Pindaricum esse negantes prll II[37] **44** εὐχαῖc ὑπὸ θεcπεcίαν libri, corr Ceporinus **46** τῶδε *B*[ec], τόνδε *D* ξ. ἁμὸν *B*, κεῖνον ἁμ. *D*; lectionem vulgatam (τῷδε, ξεῖνον ἁμὸν) tuetur schol μοιρίδιον exponens εὐτυχῆ (cf μοιρηγενέc, ὀλβιόδαιμον), τελέcαι verbum ἀπὸ κοινοῦ et ad παῖδα ἐξ Ἐριβοίαc et ad ξεῖνον μοιρίδιον intellegens (cf O I 88, P I 40, prll II[98]); particula καί quam desiderant addita ante ξεῖνον omnis huius loci deleretur gratia

τὸν μὲν ἄρρηκτον φυάν, ὥς-
περ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
θηρός, ὃν πάμπρωτον ᾀέθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ·
θυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεός
ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἁ-
δεῖα δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν χάρις,

στρ. γ'

εἶπέν τε φωνήσαις ἅτε μάντις ἀνήρ·
'Ἔσσεταί τοι παῖς, ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
καί νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλευ ἐπώνυμον εὐ-
ρυβίαν Αἴαντα, λαῶν
ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνυαλίου.'
ὣς ἦρα εἰπὼν αὐτίκα
ἔζετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ⟨ἀν⟩αγήσασθ' ἀρετάς·
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει τε· τὸν Ἀργείων τρόπον
εἰρήσεται πόλλ' ἐν βραχίστοις.

atque vigor; emendabant: ξείνῳ ἀμῷ (contra poetae usum, de quo ad O XIV 1)? Heyne, ξυνόδαμον (cl O IX 46)? Bergk[3] (recep δαμόταν interpr, oppos Teucro, Bury), τῷδ', ὃν ξεῖνον ἵκον Hartung, ξείνιόν μου Schnitzer progr Ellwang 1867, 72 (recep Christ), aliter idem p 80, Rauchenstein Phil 35, 260, Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 27, Fennell, ἄνδρα τόνδε (Telamonem) ξεῖνον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι (κατὰ μοῖραν ἐκποιεῖσθαι vel παιδοποιεῖν)? Bergk **47** τὸν μὲν] 'illum vero' (scil παῖδα) Hermann ap Heyn; τὰν μέν? Heyne, τῶς μέν Hartung · με νῦν] μίμνοι interpolatione notabili libri, nisi quod μένει unus e Tricll, μίμνον, μίμνειν alii, περιλαμβάνει με gl Tricl, paraphr vet periit, corr Stephanus **50** μιν libri **53** κέκλετ' libri, quod κέκλεται interpretatur τὸ θεῖον (hoc e suo addens; aliter visum Hartungo Mommseno) παρακελ(εύ)εται ..., ἔξωθεν τὸ καλεῖσθαι τὸ ὄνομα paraphr; κέκλευ (?) Phil Melanthon, κέκλε'? vel κέκλετ(ε)? hoc quidem vel propter ἔσσεταί τοι parum probabiliter Bergk **55** ὣς ἄρα libri, quod retinere per metrum quidem liceret, nisi certa res esset ὡς ἦ ἄρα θεὸς σάφα εἰπαις O VIII 46; ὣς ἄρα Boeckh; prll Π[39] **56** ἀγήσασθαι (ἀγ. *D*) libri, ἀναγ.? Mingarelli, quod cl N X 19 comprob Hermann ap Heyn **57** γάρ τ' Er Schmid, Φ. δ' ἦλθον γάρ? Bergk, νῦν Rauchenstein Philol 36, 1877, 71, eorum qui γὰρ ἦλθον legebant hariolationes explosit Heimer studd P 67; cf 29 et prll Π[1] **58** Verba τὸν Ἀργ. τρ. c antecedd iungit paraphr, quod probaverunt εἰρήσεταί πᾳ δ' ἐν βρ. vel δ' ὧν ἐν βρ. scribentes (59), male; asyndeton contra Naberum defendit Herwerden studd 64 **59** που κέν *B*, πα κ' ἐν *D*, πᾳ κ' ἐν Tricl; verbi subiectum non exprimitur in scholl, τὸ ἐγκώμιον add paraphr; που κἀν Heyne, πά κ' ἐν (male cl Iliad X 42, idem τις ἂν ἐρεῖ male delevit N VII 68) Boeckh, κε explosit Hermann opp IV 32, πως ἐν? Dissen, πάντ' ἐν Schneidewin, πᾶν ἐν (vel πάντ' ἐν vel πᾳ κήν) Bergk[1–3], παῦρ' ἐν Bergk[4], βαί' ἐν Bury; mihi simplicissimum est visum πόλλ' ἐν βραχίστοις (ΠΟΛΛ: ΠΟΥΚ) scribere cl τὰ πολλὰ κεῖνα διὰ

ἀντ. γ′

ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,
ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μάτρως. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς
φάος οἵαν μοῖραν ὕμνων·
τὰν Ψαλυχιαδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
ἄρδοντι καλλίστᾳ ὀρόσῳ,
τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν
θεοφιλῆ ναίοισι· Λάμπων δὲ μελέταν
ἔργοις ὀπάζων Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

ἐπ. γ′

ξυνὸν ἄστει κόσμον ἑῷ προσάγων·
καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαί-
ης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτει-
λαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις·

παύρων λέγω Aesch fr 99, 5 N² **60** ἄραντο libri, sicut [ἄ]ρατο νίκαν pap Bacchyl II 5, ἐξάρατο ἔδνον Pind O IX 10; sed κλέος κῦδος μισθὸν ἀρέσθαι Pind IX 102, P I 75, N VII 59 [ἀραμ. codd], IX 46, I I 50; de vocalium in priore verbo (ἀFερ-) contractione prll II[42.86] **61** τρεῖς, (scil τὴν μὲν) ἀπ' Ἰσθμοῦ dist Bergk; cf ad carm inscr p 73 **62** μάτρωες. ἀν δ' libri (c schol 457, 4; Arist Byz ap Miller MLG 431 num huc spectet satis incertum), corr Er Schmid ἐκ ψέφαος Fὰν μοῖραν? Bergk; cf Phil 56, 1897, 96 **63** ψαλυχιαδᾶν libri, formam poeticam (cf etiam 38) agnoscunt scholl 457, 12 (*D*, -ίδαι *B*), 458, 1 (*BD*), recep Bergk, Ψαλῡχιδᾶν Er Schmid, Ψαλυκχαδᾶν (-υχαδᾶν unus e Tricll ante correctionem) Hermann ap Heyn 1817 III p 224 **67** ad Ἡσιόδου τοῦτ' ἔπος sine auctoris nomine μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει (Hes opp 412; vv 410—13 ab Hesiodo abiudicat Ad Kirchhoff) afferunt scholl 458, 14, eadem verba Homero adscribunt ad N VI 91 p 194, 12 Ab **69** προσάγειν olim (Jahrbb class Phil 1877, 24) proposuisse paenitet **70** ξείνων libri, corr Er Schmid **72** ἀθλ. libri, corr Er Schmid Lamponem τῶν ἄλλων ἀλειπτῶν διαφέρειν dicit schol vet 459, 15, unde τὸν ἀλείπτην Μένανδρον intellegere maluit Tricl, unde φαίης κε Μένανδρον Pindaro reddebat Ty Mommsen **73** χαλκοδάμαν Heyne; prll II[85] **74** σφε] γε EM 673, 22. Cram An Par III 15, 29, unde alios ἑ (Fε) legisse coni Bergk

⟨ΣΤΡΕΦΙΑΔΗΙ ΘΗΒΑΙΩΙ⟩

⟨ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ⟩

Strophae

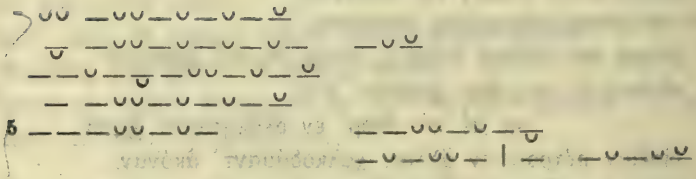

⏑⏑ —⏑⏑—⏑—⏑—⏓
⏓ —⏑⏑—⏑—⏑—⏑— —⏑⏓
——⏑—⏓—⏑⏑—⏑—⏓
— —⏑⏑—⏑—⏑—⏓
5 ———⏑⏑—⏑— ——⏑⏑—⏑—⏓
—⏑—⏑⏑— | —⏑—⏑⏓

Epodi

—⏑—⏑⏑—⏑—⏑—⏑⏓
— —⏑⏑—⏑— —⏑⏑—⏓
— —⏑⏑—⏑—
⏑⏑ —⏑⏑—⏑—⏑—⏓
5 —⏓—⏑⏑—⏑—⏓ —⏑⏑—⏑⏓
—⏑⏑— —(⏓)
— —⏑⏑— —⏑—⏑⏑⏓

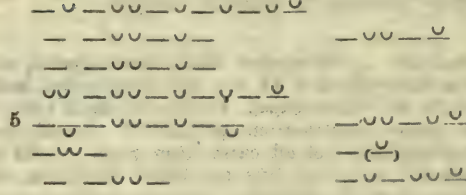

στρ. α´

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεόν
εὔφρανας; ἦρα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἁνίκ' εὐρυχαίταν
5 ἄντειλας Διόνυσον, ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον νεί- 5
φοντα δεξαμένα τὸν φέρτατον θεῶν,

Ep v 6, de quo cf ἀγγελίαν πέμψω O IX ep 5, Reizianum esse (ut Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον O IX 18) maluit Bergk ad 33; 6 et 7 coniungebant, ut evaderet —⏑⏑— —⏑— —⏑⏑— ..., Hermann ap Heyn 1817 et Christ² ad 34, infelicius etiam Fel Vogt diss Argentorr IV 237.

3 ἢ ῥα *D* Tricl, vulgo edunt 5 νίφοντα libri; prll Π⁶³

ἀντ. α′

ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
ἢ ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
ἢ ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄ-
δραστον ἐξ ἁλαλᾶς ἀμπέμψας ὀρφανόν

ἐπ. α′

μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν οὔνεκεν ὀρθῷ
ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι, μαντεύμαισι Πυθίοις;
ἀλλὰ παλαιὰ γάρ
εὖδει χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

στρ. β′

ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.
κώμαζ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
καὶ Στρεψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
νίκαν παγκρατίου· σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορφά-
εις· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

6 θερέτροις *B* **7** ταῖς θείαις γοναῖς (compendio male intellecto?) paraphr **8—9** ἢ ὅτ(ε) libri, ἢ ὅτ' Pauw, ἢ ὅτ' Boeckh (kl Schr V 350), ὅτ(ε) del Er Schmid, ἤτ' (= ἤτοι) Bergk; cf Hartel Hom Studd II 359 Τειρ. πυκιναῖς libri, transp Pauw, πυκναῖς . . . βουλαῖς? Bergk **10** κρατ. *D* Tricl ἀνπεμψας *B* Tricl, ἀπέπεμψας paraphr, quem ἄππ. legisse coni Bergk **11** ἑταίρων εἰς libri, corr Er Schmid **12** οὔνεκ' ὀρθῷ (οονεκ' vel εονεκ' *B* teste Mommseno) *BD*, οὔνεκα ὀρθῷ Tricl (cf nott metr O VIII), ὅτε paraphr, ὅτι gl Tricl; ἀνίκ' ἀρ' ὀρθῷ? Heyne, οὔνεκεν ὀρθῷ Thiersch, ἀνίκ' ἀν' ὀρθῷ Hartung, οὔνεκεν ὀρθῷ Ty Mommsen; prll Π[20] **15** αἰδεῖσθαι *D* Tricl, ἀργεῖδαι γρ schol πυθίοισι vett, corr Tricl **16** ἀλλ' ἃ παλαιὰ Bergk; ν nott metr γάρ] μέν schol Ξ 276 **19** ζευγέν *B* **20** ἔπειτ' ἐν vett (c scholl), ἔπειτ' ἄρ' Tricl, ἔπειτεν Pauw **22** μορφάες (-φάεσς *B*, -φόεσς Tricll) libri, corr Ceporinus; -ЄС pro -ЄIC vocali littera subsequente vett gramm propagaturos non fuisse ratus λιλεῖ τ' ἀρετᾶν (λιλῆ certe debebat iudice Wilh Schulze qu epp 361 n) coni Bergk[4] αἴσχιον *B*, αἴσχθιον (lectionibus αἴσχιον et ἔχθιον contaminatis?) *D*, αἰσχίω Tricl, genus neutrum agnoscit οὐχ ἧττόν ἐστιν ἡ γνώμη τοῦ κάλλους exponens paraphr[1], neglegentius paullo οὐκ αἰσχύνουσαν par[2]; αἰσχίονα adversante metro Bothe, αἰσχίω (c Tricl) recep Thiersch; vett librorum lectionem αἴσχιον retin (deterius aliquid, 'deteriorem' interpr) Boeckh (Bergk[1–3]), αἰσχίων ed Bergk[4] ratione obscura, αἰσχίων accusativi formam grammaticis ante Aristarchum proba-

ἀντ. β′

φλέγεται δὲ ἰοπλόκοισι Μοίσαις,
μάτρωΐ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμειξεν, 35
τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
ἴστω γὰρ σαφὲς ὅστις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλαζαν
αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται, 40

ἐπ. β′

λοιγὸν †ἀμύνων ἐναντίῳ στρατῷ,
ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
ζώων τ' ἀπὸ καὶ θανών.
τὸ δέ, Διὸς ὁτοιο παῖ, μαχατάν
αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἕκτορα 45
Ἀμφιάρηόν τε,
εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἀλικίαν

στρ. γ′

προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι

tam fuisse narrat Christ (abusus fortasse scholl Γ 11, Δ 400); 'gerit atque exercet', inquit poeta, 'summam fortunam (cf πλοῦτον ἄγειν P VI 47) ut aliquid robore formaque non minus decorum atque splendidum': διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι οὐχ ἧττον καλὸς ἐστιν ἢ διὰ τὸ σθένος καὶ τὴν μορφήν, ut dubitem an eandem voluerit sententiam efficere Bergk αἰσχίων coniciens; de praedicativi adiectivi genere neutro ad P I 85, de structura prll II[98] **23** δ' ἰοπλοκάμοισι libri, δ' ἰοβοστρύχοισι (praeeunte Tricl ad O VI 30) Er Schmid, emend Bergk **24** μάτρω (-ῳ *B*) vett, corr Tricl **25** Ἄρης] ἄρ' *D* (Tricl) **26** τιμὰ (ᾶ *B*) libri, τιμᾷ v l schol, quam τιμαὶ fuisse (schem Pind) coni Bergk **27** ὅτις *D*[ut] πρὸς libri, corr Er Schmid **28** λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ libri, χάλαζαν ἀμύνεται ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις paraphr, quem aut λοιγὸν ἄντα φέρων .... στρατῷ aut λοιγὸν .. φέρων ἐναντίον στρ. legisse conicias; Pindaricum certe vocabulum periit interpolatione satis antiqua; emendabant: ἀντιτίνων Hermann ap Heyn, ἄντα φέρων ἐναντίῳ Thiersch (Boeckh[2]), ἀντιπνέων Wölfflin Phil VII 209, λοιγὸν αἰπὺν ἐναντίῳ στρ. φέρων Kayser Heidelb Jahrb 61, 1868, 47, ἀμπαλὼν Ty Mommsen, ἀντιφέρων ἐναντίῳ (cl AP VII 438) dubitanter Bergk, alia alii, perperam omnes ex vocabuli interpolati litteratura aliquid efficiendum esse rati **29** αὔξων ... ἀστῶν transp (ἀστῶν ἄπο coniungens cl παρὰ τῶν ἀστῶν κλέος paraphr) Hartung; ἀστῶν γενεᾷ cum gravitate dici videtur cll non solum P X 42, O XI 15, sed etiam P VII 10 **33** ἀμφιάραόν τε libri, om paraphr, vocalismum rest Boeckh; in Amphiarao (de quo est locus nobilissimus O VI 16) viris patriam strenue defendentibus addito primus offendit Hartung ἀμφὶ πατρίᾳ γᾷ scribens, ἀν' Ἀμφιάρειον ad Amphiarai Ἅρμα quod vocant (Unger Theb paradd 408) bello Peloponnesiaco priore (cf ad carm inscr) occidisse Strepsiadam maiorem opinatus Bergk (v nott metr), ἀμφ' Ἀμφιάρειον Bury **34** λευκανθέ'? Christ[2] (v nott metr); cf cum alia iuventutis epitheta velut εὐάνθεμον φυάν O I 67, tum ultimae epodi vocem respondentem **35** ἄριστον Tricl (e apogrr cod *D*)

ἔχον πολέμοιο νεῖκος ἐχάταις ἐλπίσιν.
ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἁρμό-
ζων. ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος.

ἀντ. γ'

ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
δαίμων δ' ἄϊσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἔ-
δραν· ὅ τοι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος

ἐπ. γ'

δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμούς
ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός. τὸ δὲ πὰρ δίκαν
γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
ἄμμι δ', ὦ χρυσέα κόμα θάλλων, πόρε, Λοξία,
τεαῖσιν ἀμίλλαισιν
εὐανθέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

36 ἐχάταις ἐπ' ἐλπίς . . *B* (ἐλπίσιν B^{2}), ἐχάτοισιν ἐπ' ἐλπίδιν *D*, corr Calliergus **39** ἁρμόζων libri et scholl$^{2.3}$, ἁρμόσαις (c schol^{1}) Er Schmid, veram lectionem reduxit Bergk$^{3.4}$ **39—40** φθόνος, ὅτι (εἰ et ὅτι exponentes) scholl$^{1.2}$ (Er Schmid), φθόνος(,) ὅ τι (scil τερπνὸν ὃν διώκων ἔπειμι) Heyne, idem sed ἔπειμι c sequ coniungens Boeckh, φθόνος. ὅ τι (ὅπερ τερπνόν [ἐστι]) schol^{3}, post Tricl et Calliergum primus reposuit Bergk^{3}, τὸ δὲ τερπ. Rauchenstein Phil 35, 260; cf ὁπόσαι δαπάναι I V 58 **40** ἐφάμερον vett, ἐφάμερος (c apogrr cod *D*) Tricl, ἐπάμερον? Ty Mommsen^{1}; prll II^{14} **41** ἔπεί μιν *D*, unde ἔπειοι Tricl **42** θνάσκομεν libri; prll II^{51} **43** ἄϊστος libri c schol 60, corr c paraphr (59) Benedictus **44** ὅ τοι (quod Schneidewin coniecerat) *B*, ὅτι *D* **50** σαῖς ἐν Mingarelli ap Heyn, τεαῖς ἐν? Ty Mommsen^{1}; prll II^{55} ἀμίλλαις Bergk (v nott metr) **51** πυθοῖ libri, corr Er Schmid; prll II^{44}

⟨ΚΛΕΑΝΔΡΩΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ⟩

⟨ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ⟩

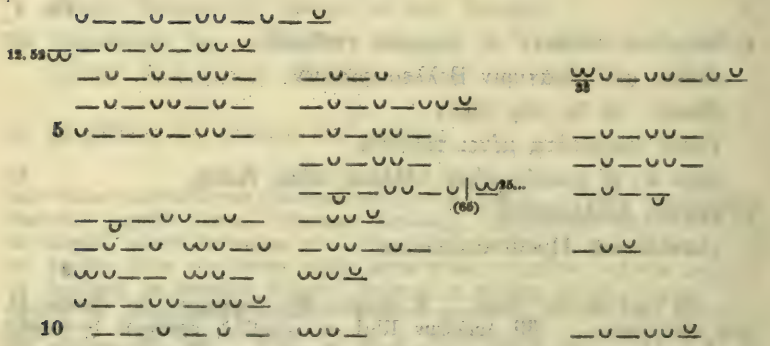

στρ. α′

Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον
εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων

Str vv 1 et 2 coniunxit Hermann, quem secutus est Bergk[1.4] versibus 21. 41 mutatis; cf ad 11. 31, nott metr P II. 5 periodum ut amplitudine ita concinnitate insignem conformavit Boeckh, recepit Bergk[2.3], tribus versibus dispescere maluit idem[1.4]. 6 hiatum (δοι)δαὶ ἔλιπον (56) tolerari nescio quo pacto posse censuit Boeckh, excusari tempore inani (— Λ⏑ ⏒) dicit Bergk, quod quidem admitti non posse vv 26. 36. 46 ostendunt, versus trimetri (glyconei cum choriambo) ratio evincit. 15^{c}—41^{a} (χρὴ δ' — ἰόν-[) et 54—70 (ἔργον — δάμασεν) perierunt in *B*, ut solus testis relinquatur *D*.

1 librorum lectionem tuetur schol c paraphr; τις ἁλικία τι λύτρον interpol Hartung, ἁλικίᾳ (= ἐν ἁλ.) τι λύτρον ed Bergk[4], alia Maur Schmidt CII, ind Ien 1880, 5, Rauchenstein Phil 35, 260, Wiskemann progr gy Marburg 1876, 28; una cum victore (imberbi? prll p 75) praedicatur sodalicium (cf 65), ut alias familia gens urbs

πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου παρὰ πρό-
θυρον ἰὼν ἀνεγειρέτω
κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα, καὶ Νεμέᾳ
ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξ-
εῦρε, τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀχνύμενος
(5 Bgk) θυμόν, αἰτέομαι χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες
μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων,
μήτε κάδεα θεράπευε·
παυσάμενοι δ' ἀπράκτων κακῶν
γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον·
(10) ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
τὸν Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός,
στρ. β'
ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλά
ἐμὲ δεῖμα μὲν παροιχόμενον
καρτερᾶν ἔπαυσε μεριμνᾶν· τὸ δὲ πρὸ
ποδὸς ἄρειον ἀεὶ ⟨σκοπεῖν⟩
χρῆμα πάν· δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,

3 πρόθυμον *D* ἀγειρέτω *D* Tricl, ἀνεγ. (ut corr Hermann) *B* **4** κώμων *B* post Νεμέᾳ (c paraphr) dist Ty Mommsen, Νεμέᾳ, ἀέθλων ὅθι (quod ad utramque victoriam referretur)? Bergk ἐξεῦρε, τῷ] virgula dist Bergk, opinor ut gen masc (Κλεάνδρῳ, c paraphr) potius quam neutrum (= τῷ 65, c Hartungo) intellegeretur, recte **6** πέσωμεν libri; prll Π[92] **7** ἀπρήκτων libri, ἀπράκτων *D*[l], reposuit Schneidewin **10** τὸν] τε (≋ΓΕ *B*[lit]) libri, γε laudat schol 12, recep c Calliergo Boeckh Musis ad quas provocat invitis omnibus, τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν ἐπηρτημένον Ταντάλειον λίθον paraphr; δὴ Er Schmid, τὸν (= τ̃; cf errorem cod *D* infra 15) emend Heimsoeth indir Überl Aesch Text (1862) 99, ἅτε Bergk[3.4] probantibus vel cautioribus quibusdam, καὶ Ty Mommsen, πᾷ Rauchenstein Phil 35, 261, Heimsoethii emendationem renovavit Fennell, propter artic repet abiecit Bury, prae duabus uno quasi fetu editis a se emendationibus sprevit Christ; repetitur τόν non eadem vi: 'pendentem (τόν) supra caput illum (τόν) Tantali lapidem', quasi altero loco fuerit pron aliquod proprie demonstr, velut ἁ νέορτος ἅδε νύμφα, unde distinctioni nullum locum esse apparet cll Aesch Prom 942, choeph 730; distinguendum vero in appositione explicativa τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην Soph OR 806 **11/12** ἀλλ' ἐμοὶ δ. μ. παροιχομένων καρτερὰν ἔπ. μέρ. libri, idem (sed καρσεράν τ' ?? et ἔλυσεν?) paraphr, ἀλλά | μοι, tum παροιχόμενον c Benedicto, Boeckh (de ἀλλά | cf O IX 51), ἀλλ' ἐμοὶ χάρμα μὲν παροιχομένων — μέριμναν ('praeteritorum recordationem') Ty Mommsen, ἀλλ' ἔμ' οὐ δεῖμα μὲν παροιχόμενον καρτερᾶν ἔπ. μεριμνᾶν Bergk[(3.)4] (καρτερὰν μέρ. tueatur quispiam cl prll Π[98]), idem, sed ἀλλά | ἐμὲ δ. Ed Boehmer p IX **13** αἰεὶ libri, corr Er Schmid **13—14** ex scholl (σκοπεῖν καὶ εὖ διατιθέναι et προσβλέπειν) rectissime supplevit Thiersch (recep Boeckh[2]); ⟨ὁρᾶν⟩ ἀεί Bergk χρῆμα· πανδόλιος Leop Schmidt

ἐλίccων βίου πόρον· ἰ-
ατὰ δ' ἔcτι βροτοῖc cύν τ' ἐλευθερίᾳ
καὶ τά. χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν·
χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοιci Θήβαιc τραφέντα
Αἰγίνᾳ Χαρίτων ἄωτον προνέμειν,
πατρὸc οὕνεκα δίδυμαι γέ-
νοντο θύγατρεc Ἀcωπίδων
(20) ὁπλόταται, Ζηνί τε ἄδον βαcιλέϊ.
δ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιοc ὤκιccεν ἀγεμόνα·

στρ. γ'

cὲ δ' ἐc νᾶcον Οἰνοπίαν ἐνεγκών
κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκεc
Αἰακὸν βαρυcφαράγῳ πατρὶ κεδνό-
τατον ἐπιχθονίων· ὃ καί
(25) δαιμόνεccι δίκαc ἐπείραινε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι
ἀρίcτευον υἱέεc υἱ-
έων τ' ἀρηῖφιλοι παῖδεc ἀνορέᾳ
χάλκεον cτονόεντ' ἀμφέπειν ὅμαδον·
cώφρονέc τ' ἐγένοντο πινυτοί τε θυμόν.
ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί,
(30) Ζεὺc ὅτ' ἀμφὶ Θέτιοc ἀγλα-
όc τ' ἔριcαν Ποcειδᾶν γάμῳ,
ἄλοχον εὐειδέα θέλων ἑκάτεροc
ἑᾶν ἔμμεν· ἔρωc γὰρ ἔχεν.
ἀλλ' οὔ cφιν ἄμβροτοι τέλεcαν εὐνὰν θεῶν πραπίδεc,

P Leb 164 (recep Bergk), χρῆμα πάν] 'perquam bonum' cl N VIII 21, ut τὸ — ἄρειον ὄν (non secus atque O I 99) intellegere videatur, Christ[3] **15** βιότου vett, corr (ex scholl?) Tricl καὶ ταὸν *D*; cf ad 10 et P X 68 τραφέντ' *D* (de *B* ad carm initium), corr Er Schmid **17** Θυγατέρεc *D*, corr Tricl (ἀcωπίδων) θ' *D*, corr Heyne; prll p 9 **18** ὁπλότατα *D*, corr Tricl θ' ἄδον *D*, θ' ἑαδον Tricl, τ' ἑαδον Hartung, τε ἄδον Er Schmid, τε ἄδον Ty Mommsen[2]; prll Π[9] βαcιλῆϊ *D*, corr Er Schmid **20** ὤκιcεν *D*, corr Tricl; de augm prll Π[39] **21/22** ἐνεγκὼν κοιμᾶτο *D* Tricl, διακομίcαc cυνεκοιμήθη paraphr; ἔνεγκε, κοιμᾷ τε Hermann ap Heyn 1817, ἐνεγκὼν | κοίμαcε Kayser Wien Jahrb Litt 105 p 104, φέρων (cl P III 45) ἐκοιμᾶτο Bergk[4] **24** ἐπέραινε *D*, corr Tricl **25** cτονόεντα τ' *D*, corr Tricl **27** ἔριcαc *D* Tricl, ἐφιλονείκηcαν paraphr, unde ἔριcαν (c Benedicto?) Hermann opp I 259 et Boeckh; ἔριcαc scil ὧ Ποc. tuentur Heynio praeeunte Ty Mommsen et Bury **28** εὐειδ' ἐθέλων Boeckh **29** ἔμμεναι *D*, ἔμμεν Tricl ἔcχεν *D*, ἔλεν Tricl, κατεῖχεν paraphr, ἔχεν? Er Schmid

στρ. δ′

ἐπεὶ θεσφάτων ἐπάκουσαν· εἶπεν
εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
(35) οὕνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρτερον γό-
γων ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν
ποντίαν θεόν, ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
35 διώξει χερὶ τριόδον-
τός τ' ἀμαιμακέτου, Δί τε μιγομέναν
ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μέν
παύσατε· βροτέων δὲ λεχέων τυχοῖσα
(40) υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ,
χεῖρας Ἄρεῖ τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.

31/32 εἶπε δ' libri, εἶπεν | Boeckh[2] (kl Schr V 261), εἶπε | δ' Christ **31** ἤκουσαν *D*, κατήκουσαν paraphr, ἐπάκουσαν Tricl (prob Hermann ap Heyn 1817, Schneidewin GGA 1847 p 2069), ὅπ' ἄκουσαν Hermann opp I 252 (recep Bergk[1]), συνίευν· ἔειπεν? Boeckh, alia Kayser lectt P 93, Rauchenstein Phil 35, 262, ἐσυνῆκαν Bergk[4] (Jahrbb class Phil 99, 1869, 191); de praepositione omissa cf: [προς]θηκάμεναι P IX 62 omnes, [ἀν]όρουσε O VIII 40 omnes praeter *B*, [ἐκ]διδάκησεν P IV 217 Ambrr, [προς]βάλλοντα 271 Ambrr, [ἀν]αρπάσαις O IX 18 pars Ambrr, denique ad P VII 10 et prll p 10 **33** εἵνεκεν *D* Tricl, retin Bergk, οὕνεκεν (ed 1841) Donaldson; cf N IX 36 et prll Π[20] in trad lect syllaba brevis requiritur; corrigunt: γόνον ἄρ' Er Schmid, γόνῶν οἱ Boeckh, κε ante vel ἂν post γόνον inserentem Bergkium merito vituperavit nescio quis (Kayser?), γε γόνον? Bury, transpositionibus metrum qui emendaverunt (πατέρος ἄνακτα γόνον τεκεῖν vel τεκέμεν ἄνακτα πατρὸς γόνον) verborum mihi ordinem videntur pessumdedisse; γόνῶν (F)ἄνακτα reduxi metri inaequalitatem (P V ep versu ultimo hanc quidem modestiorem; cf etiam huius carm 25. 35. 45) vaticinii gravitate excusari ratus; de digammate positionem efficiente prll Π[5] **35** χειρὶ *D*, corr Tricl διΐ μιγ. *D*, Ζηνὶ μιγ. Tricl (Ty Mommsen), Δί τε μιγ. Hermann ap Heyn et Boeckh (n cr 352) emendatione certissima, Διΐ συμμιγ.? Ty Mommsen, Διΐ γε μιγ.? Bergk[3], Δὶ δαμαζομέναν (cl P XI 24 c paraphr) confidenter Bergk[4] ἢ Διός περ? Heyne, ἢ Διὸς σὺν? Bergk[3]; cf ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ ψ 219; neque obstat quidquam quin Δὶ — πάρα iungas cl Δὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ Bosslero quidem (praep 84) invito; Dissen cum μιγ. παρά iungere nollet, 'apud', 'in matrimonio' intellegebat expll 546, prosaice, velut συνῳκηκυῖα δ' Ἱπποτίκῳ πρότερον, ἐξ οὗ Καλλίαν ἔτεκε τὸν πλούσιον· ἔτεκε δὲ καὶ παρὰ τῷ Περικλεῖ Ξάνθιππον Plut Per 24 m τυχοῦσα *D* Tricl, corr Heyne, λαχοῖσα? Bergk; cf non solum ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς P IX 41, γάμων ἐπαξίων τεύξῃ Soph El 971, verum etiam δουλείας, βίας, κακῶν τυχεῖν οὐκ ἀγαθῇ δηλονότι τύχῃ **37** ἄρεϊ | χεῖρας *D*, quod sec antiq colometr satis bene corr χέρας scribens Tricl; χεῖρας Ἄρεϊ ἐναλ. metrorum ratione perspecta transp Hermann ap Heyn, emendationem particula quae in transponendis vocabulis perierat reducta absolvit Boeckh non satisfaciens Bergkio[4] ὃς Ἄρει χέρας praeoptanti aut Buryo ἀνδρ' Ἄρει χέρας in carminis contextum invehenti

τὸ μὲν ἐμόν, Πηλεΐ γέρας θεόμορον
ὀπάσσαι γάμου Αἰακίδᾳ,
ὅν τ' εὐσεβέστατον φάτις Ἰωλκοῦ τράφειν πεδίον·

στρ. ε'

ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθύς
Χίρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέ-
ταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω
ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ἑσπέραις ἐράτον
λύοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥ-
ρωϊ παρθενίας.' ὣς φάτο Κρονίδαις
ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπός
οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν
καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτε.
καὶ νεαρὰν ἔδειξαν σοφῶν

38—40 πηλεῖ θεά-|μοιρον ὀπάσαι γάμου | αἰακίδα γέρας, ὃν-|τ' *D*, θεόμοιρον Tricll ratione obscura, Πηλεΐ θεόμορον ὀπάσαι, tum -δᾳ γέρας, ὅν | τε c Calliergo (Tricl?) Hermann ap Heyn 1798, idem, sed ⟨τὸ⟩ γέρας, | ὅντ' Boeckh[1.2], Π. γάμου θεόμορον | ὀπάσσαι γέρας Αἰακ., | ὅντ' sive uno vocabulo traiecto Π. γέρας κτλ Hermann ap Heyn 1817, simpliciorem transpositionem prob Bergk[1.2], item, sed γάμον scribens (genetivum testante paraphr) Bury, difficiliorem post Ty Mommsen recep Bergk[3.4] **40** φασιν ἰαωλκοῦ *D*, φάς' ἰαω. Tricll, φάτις Ἰωλκοῦ Bothe (Hermann opp I 256), prob Boeckh (Bergk[1–3]), φρασιν Ἰωλκ. τράφεν dativum more epico (cf ad P IX 29) addens Bergk[4]; Bothii emendationem confirmat paraphr (λέγουσιν), vituperavit tanquam deae vaticinanti parum convenientem Bergk **41** (ἰόν)των] ultimum folium codicis *B* incipit vv 41—53 continens εὐθὺς libri, εὐθὺ Hermann ap Heyn 1817 (Bergk[1.4]) **42** χείρωνος libri (χε- periit *B*) **43** νηρέως libri, corr Boeckh **44** διχομηνίδε(c)σι libri, corr Boeckh δ' ἑσπ. vett, corr Tricl **45** ἐνέποισα vett, corr Tricl **46—47** συνα|λέγειν *B*, συ|ναλέγειν *D* Tricl; (47) γάμον *D*, γάμ(ου??) *B*, γάμου Tricl ἄνακτα καὶ νέ' ἀνέδειξαν vett, ἄνακτε καὶ νέαν ἔδειξαν Tricl; paraphr ἐγαμήθη γὰρ ἡ Θέτις τῷ Πηλεῖ nihil docet, nisi id forte ἄνακτα vett grammPeleum interpretatos esse, Iovem maluit Er Schmid. Peleum Heyne, Nereum Hartung, ἄνακτε (Iovem et Neptunum) Emperius sec notam marginalem in Pindari Disseniani exemplo Schneidewiniano a Schneidewino ipso adscriptam, postea idem proposuit Schneidewin (1843), idem rursus Rauchenstein comm Pindd I 30 (1844) Triclinianae emendationis omnes ignari, obloquente propter dualem substantivorum numerum a Pindaro abiudicandum Kaysero Wien Jahrb Litt 105 p 114 (at cll χεροῖν O XIII 95, ποδοῖν N IX 47 quis hoc quidem loco non exspectaverit ἄνακτε, sicut alias τῷ θεώ?), ἄνακτι (Peleo) Kayser lectt P 94, ἄνακτας (deos omnes)· αἰϊνέαν τ' (vel δ') ἔδειξαν Bergk[4]. Verba ultima καὶ νεαρὰν ἔδ. emendavit Er Schmid nullo fere non probante (Bergkio[1–5]), quamquam paraphr[1] certe prava iam lectione abusum esse patet; 'iuvenilem' in-

στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν Ἀχιλέος·
δ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν
(55) αἵμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον, 110

στρ. ς'

γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τροΐας
ἵνας ἑκταμὼν δορί, ταί νιν ῥύοντό
ποτε μάχας ἐναριμβρότου
ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν 115
ὑπέρθυμον Ἕκτορά τ' ἄλ-
λους τ' ἀριστέας· οἷς δῶμα Φερσεφόνας
(60) μανύων Ἀχιλεύς, οὖρος Αἰακιδᾶν, 120
Αἴγιναν σφετέραν τε ῥίζαν πρόφαινεν.
τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' ἀοιδαί τι λίπον, 125
ἀλλά οἱ παρά τε πυρὰν τά-
φον θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
στάν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.
(65) ἔδοξ' ἦρα καὶ ἀθανάτοις, 130
ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕμνοις θεᾶν διδόμεν.

tellege cl O II 43. Prioris (46) versus emendationem ξύν' ἀλέγειν (ξυνά, κοινῶς) ab Hermanno ap Heyn propositam receperunt edd ad unum omnes, dubitanter (φαντὶ δ' εὐνὰν ἀλέγειν?) Bergk, (νῦν ἀλ.?) Ty Mommsen, (Ζῆν' ἀλ.?) Bury, nova interpretatione usi (καί = 'id est') Fennell et Bury c Mezgero; in avia delatus est Maur Schmidt Rhein Mus IV 463
48 στόμας Tricll ἀπείροισι(ν) libri et scholl, ἀοιδαῖσιν Hartung; depingitur admiratio hominum in re inaudita stupescentium ἀχιλέως *B*, ἀχιλλέος *D* 51 Ἀτρεάδαισι libri c lemm scholl, unde Ἀργεάδαισι? (cl Herodn I 66, 15 L et Steph Byz v° Ἄργος) Bergk, paraphr Atridas testari non ignorans 52 τρωΐας libri; prll Π[40] 53 μιν libri; prll Π[79] ποτ' ἐκ μάχας vett, corr Tricl; ταί (vel potius τοί) νιν (Troiam) ῥύονθ', ὁπότε μάχας . . . κορύσσοιτο? Bergk[2.3.4] ἐναριμ . . . του· hac voce terminatur cod *B* 54 κορύσσοντα *D* c paraphr, κορύσσοντε Tricll 55 περς. *D* Tricl, Φερς. Boeckh ἀχιλλεύς *D*, corr Tricl 56 οὔτε libri c paraphr, retin Boeckh[1] (n cr 476), οὐδὲ corrigunt c Disseno (Boeckhio[2]) ἀοιδαὶ ἔλιπον libri (v nott metr), ἀοιδαί γ' ἔλιπον Hermann opp I 250, vituperavit Boeckh n cr 576, aptissimum dixit Ty Mommsen suppl 166; κατέλιπον paraphr, unde neminem eorum qui ex scholiis Pindarum interpolare solent in κάλιπον incidisse miror; ἀοιδαί τι λίπον scripsi: 'illum quidem mortuum adeo non destituerunt carmina, ut ad ipsum rogum Musae adstantes naeniam funderent celeberrimam' 58 ἔσταν libri, corr Mingarelli ἔχευαν libri, corr Er Schmid 59 ἄρα libri; prll Π[39] καὶ ἀθ. *D* c paraphr, unde primus repos Bergk[2], δ' pro καὶ Tricll, unde τόδ' Boeckh, ἔδοξ' ἄρ' ἄδοε ἀθ.? Bergk 60 ἐς λόγον γε libri, corr (ex scholl?) Calliergus

στρ. ζ′

τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔκσυταί τε
Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέος
μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι. γεραίρε-
τέ νιν, ὃς Ἰσθμιον ἂν νάπος
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων· ἐπεὶ περικτίονας
ἐνίκασε δή ποτε καὶ
κεῖνος ἄνδρας ἀφύκτῳ χερὶ κλονέων.
τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτοῦ γενεά
πατραδελφεοῦ· ἁλίκων τῶ τις ἁβρόν
ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ πλεκέτω
μυρσίνας στέφανον. ἐπεί νιν
Ἀλκαθόου τ' ἀγὼν σὺν τύχᾳ
ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεότας δέκετο πρίν·
τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει·
ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν.

61 φέρει confirmant scholl 509, 5. 8. 9, ἔχει interpolavit Hecker Phil V 450 e scholl 509, 6 **63** γεραίρεταί μιν *D* (prll Π^{79}), γερᾶραί τέ μιν Tricl (καὶ τιμῆσαι αὐτόν paraphr), γέραιρέ τέ μιν Hermann ap Heyn, γεραίρετέ μιν Bothe, quod vulgo edunt, γεραιρέμεν θ' male Bury; de metro ad 33 ἀνάπος *D*, ἂν πέδον Tricl, em Hermann ap Heyn **65** κἀκεῖνος *D* Tricl, corr Boeckh ἀφύκτε χειρὶ *D*, corr Tricl τὸ μὲν *D*, corr Tricl γενεάν *D*, corr Tricl, κριτὸς γενεά? Christ τῷ τις edere solent (prll Π^{82}), ἁβρόν | τῷ ἁλίκων τις Ed Boehmer p IX **67** ἁλκάθου *D*, corr Tricl **68** εἰ ἐπιδ. *D*, corr Tricl τε νεότας πρὶν ἔδεκτο libri, τε νεότας δέκετο πρίν Hermann ap Heyn 1798, τε πρὶν ἔδεκτο νεότας (ne vox monosyllaba versum clauderet, Jahrbb class Phil 99, 1869, 184 n) maluit Bergk **69** παρέχειν *D*, corr Tricl; cf ad P X 4 **70** χόα (vel χεία)|πω *D*, χειᾷ (del πω) Tricl; ὑπὸ χρεία καλῶν δάμασεν? Bergk.

FRAGMENTA

Indices carminum Pindaricorum habemus quinque vel potius duos, alterum in codice *A* servatum (Boeckhio qui innotuit ex apographo Redigerano), neglegentius paullo repetitum ab Eustathio, alterum apud Suidam, cuius affines sunt, indices si spectas, Thomana vita (cum appendice Vindobonensi) et γένος ἔμμετρον.

In Ambrosiano igitur libro scriptum legimus: γέγραφε δὲ βιβλία ἑπτακαίδεκα· ὕμνους, παιᾶνας, διθυράμβων β′, προσοδίων β′, παρθενίων β′, φέρεται δὲ καὶ γ′ (φέρεται δὲ καὶ παρθ. β′ καὶ γ′ cod, transp altero καὶ deleto Boeckh), ὃ ἐπιγράφεται (Boeckh, -φει cod) κεχωρισμένων παρθενίων (κεχωρισμένα π. alii laudant), ὑπορχημάτων β′, ἐγκώμια, θρήνους, ἐπινίκων δ′. Eustathius autem (prooem c 34, p 26, 19 Ab): εἰσὶ δὲ (τὰ ποιήματα) ⟨ὕμνοι, cf p 22, 9 ss 27, 4⟩, παιᾶνες, διθύραμβοι, προσόδια, παρθένια, τὰ καὶ αὐτὰ μνημονευθέντα πρὸ βραχέων (scil p 25, 12; nam ubi versum affert ex partheneis p 20, 21 ᾆσμα dicere satis habet), ὑπορχήματα, ἐγκώμια, θρῆνοι καὶ ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν† (στιχομετρίαν Birt Buchwesen 165, μετὰ τῶν ἱστοριῶν Vitelli Mus Ital I 162) ὡσεὶ τετρακισχίλιοι, οὓς καὶ ἐπινίκους τετρασυλλάβως φασίν.

Suidas (i e Hesychius Milesius epitomatus recoctus interpolatus) haec habet: Πίνδαρος· ἔγραψε δὲ ἐν βιβλίοις ιζ′ Δωρίδι διαλέκτῳ ταῦτα· ὀλυμπιονίκας, πυθιονίκας, ⟨ἰσθμιονίκας, νεμεονίκας, v infra⟩, προσόδια, παρθένια, ἐνθρονισμούς, βακχικά, δαφνηφορικά, παιᾶνας, ὑπορχήματα, ὕμνους, διθυράμβους, σκολιά, ἐγκώμια, θρήνους, δράματα τραγικά [ιζ′, numerum repetitum expunxit Welcker gr Trag (III) 1290], ἐπιγράμματα ἐπικά*) καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι καὶ ἄλλα πλεῖστα. Cuius indicis vitae Thomanae in duobus codd (*UΠ*″) post enumerata epiniciorum genera adiectum quasi nucleum quendam habes: ἀπὸ δὲ τῶν ιζ′ βιβλίων εἰσὶ καὶ τὰ λεγόμενα προσόδια καὶ παρθένια (παρθένοι codd), παιᾶνες, ὕμνοι, διθυραμβικά, σκολιὰ καὶ ἄλλα.**)

*) ‘ἕπη κ,δ h e viginti quattuor milia versuum’ Bergk, πάντα ἐπικὰ opp καταλογάδην Daub Fleckeis Supplem 11, 1880, 450.

**) Bergkio (⁴ 368 n) haec insolentioribus nominibus omissis e Suida hausta esse videbantur. At omittuntur etiam vulgaria, velut ὑπορχήματα θρῆνοι. Illud non casu factum esse apparet, hoc paullo obscurius est ad intellegendum.

Brevissimum indicem vita a Nonnianae quodam artis aemulo*) composita metro heroico exhibet vv 26 ss: ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας †ἀναδεδεγμένος**) καὶ μέλος ὀρχηθμοῖο***) θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων. In quo cum desint non solum nova illa monstra, ἐνθρονισμοί βακχικά δράματα τραγικά, sed etiam ex iis quae cod *A* praebet προσόδια διθύραμβοι ἐγκώμια θρῆνοι, fuerunt qui unum saltem carminum genus recuperare conarentur v 27.†)

Apparet igitur de duobus indicibus esse quaestionem, de Ambrosiano et de Hesychiano vel Thomano.††) Atque Ambrosianum quidem ad Aristophanem Byzantium ut referamus ceteri grammatici suadent secundum eius editionem procul dubio laudantes: ἐν τῷ πρώτῳ τῶν διθυράμβων schol Pind, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρθενίων schol Aristoph, ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθενίων scholl Pind et Theocr. Alterum indicem cum in recentiorem aetatem recte relegasset Boeckh (de Aristarcho cogitans expll 555), Ernestus de Leutsch (Philol XI 176) Aristophani obtrusit, breviorem, in quo carminum genera minus subtiliter (hoc cum Boeckhio 556) digererentur, Callimacho adscribens, cuius mentionem Schneidewin iniecerat (Eust prooem p 25 n). Bergk et indicis Ambrosiani et Aristophanis honorem restituit in eo discedens a Boeckhio, quod indicem ab epiniciis incipientem et Aristophanis et Callimachi aetate superiorem putavit commotus maxime scoliis ab Aristoxeno (Ath XIV 635^{d}), a Theophrasto (ut conici quidem licet Ath X 427^{d}), a Chamaeleonte (Ath XIII 573^{e}) allatis, quae confirmari viderentur poetae verbis τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολιοῦ se dicentis. Atqui scoliorum nomen antiquitus omnibus carminibus inditum esse, quae in conviviis post paeanem cantari aut recitari possent, nunc quidem omnes consentiunt. Sed quoniam Bergk in fragmentis adornandis Aristophaneum ferme ordinem secutus est, nihil amplius mali ex errore illo redundavit.

Suidae index qua ratione ex Aristophaneo ortus esse videretur, scite exposuit (Herm 21, 1886, 366) qui hanc editionem paraturus erat Eduardus Hiller.

*) Docuit Arth Ludwich Rh Mus 34, 1879, 358 ss.

**) ἀναδεδεγμένος codd Eust, ἐνδεδεγμένους vel ἐνδεδαγμένους rell.

***) ὀρχηθμοῖο codd Eust, -μοῖσι Boeckh c rell.

†) ἀνδράσι θρήνους, ἓν δέ τε θρήνους, ἓν δ' ἐλεγείους, ἓν δὲ θρονισμούς.

††) De vita Thomana aut de appendice Vindobonensi quaestionem longius persequi cum non sit huius loci: id per se probabile et Thomanam vitam et Suidae indicem ad epiniciorum illam editionem celeberrimam pertinere; unde epiniciorum ipsorum ordinem Thomanum (de quo prll p 54) Hesychio reddere voluimus.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ

1 (4)*)

⟨. . . ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ⟩

—∪—∪ —∪—— —∪—— —∪∪— —∪—— ∪∪——
(3) ——∪∪ —∪∪— —∪—— —∪∪— ∪∪∪
(5) ∪∪∪—— —∪——
—∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪—— ∪∪—
(7.8) ——∪— ——∪∪ —∪∪— ——∪— ∪—∪——
Boe

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυ-
σικλυτὸς Αἴγινα· σὺν θεῶν δέ νιν αἶσα
Ὕλλου τε καὶ Αἰγιμιοῦ Δωριεὺς ἐλ-
θὼν στρατὸς ἐκτίσατο·
τὰ μὲν ὑπὸ στάθμᾳ νέμονται
οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν ξεί-
νων ὑπερβαίνοντες· οἷοι δ' ἀρετάν
δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοὶ
Μοισᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων.

Carminis 'epinicii' (Boeckh cll verbis ἀγωνίων ἀέθλων) stropha prima (de str exitu nott metr N V) inscriptione omissa (ut semper in Isthmiis *D*), item interpretatione metrica (ut idem liber I III—VIII), scholiis aut glossis non adiectis decem versibus discriptum post carmen

*) Fragmentorum numeros fere retinui Bergkianos adiectis Boeckhianis. Stellula notavi ea fragmenta quae generi alicui e coniectura adscribuntur, duabus stellulis quae sine poetae nomine afferuntur, cruce † suspecta vel pseudepigrapha.

Variam lectionem Pausaniae mecum Frdr Spiro, Clementis Alexandrini Otto Stählin benigne communicaverunt sodales olim Romani; scholiorum Pindaricorum libros mss quantum potui ipse inspexi.

I VIII legitur in cod *D* fol 97ᵛ, neque unquam plura continuit liber (Phil 54, 1895, 281; de cod *B* ad I VIII). Hauserunt inde non solum codicis apographa, verum quattuor etiam interpolati (de quibus Phil 54, 284).

Strophae versus traditos fere retinuit Hermann (Acta philoll Mon I, 1812, 316 et apud Boeckh n cr 578), octo esse voluit Boeckh, septem Bergk.

1 κλεινὸς μὲν Hermann cὺν θεῶ et αἶcα cod, cὺν θεοῦ — αἴcᾳ Hermann, cὺν θεῶν — αἴcᾳ Boeckh; de metro cf 4 extr et append § 8ᵈ·ᶠ 2 ἐκτήcατο cod, ἐκτίccατο (in versus initio) Hermann 3 τῶν μὲν Hermann (Bergk²—⁴) non oboediente Boeckhio, τοὶ μὲν Bergk¹ (Hartung)

Fragm 190 [199] huc vocabat Boeckh.

2. *3 (26)

ΚΑΣΜΥΛΩΙ ΡΟΔΙΩΙ ΠΥΚΤΗΙ

⏑⏑⏑—⏑—⏑⏑⏑⏑ —⏑— —
—⏑⏑—⏑—⏑—⏑ —⏑⏑—⏑— — —⏑—⏑—

ὁ δ' ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος ἁβρὰ πάcχειν
τὰν Ἀγαμήδεϊ Τρεφωνίῳ θ' Ἑκαταβόλου cυμ-
βουλίαν λαβών

Schol Lucian dial mort III e cod Vat (Pal 73) protraxit Erw Rohde Phil 35, 1876, 199: τοῦτον γὰρ τὸν Τροφώνιον καὶ τὸν ἄλλον μέμνηται ἐν τῇ ὠδῇ τῶν Ἰcθμιονικῶν τῇ εἰc Καcμύλον (κάcμηλον cod) Ῥόδιον πύκτην, ἱcτορεῖ δὲ οὕτωc (Bergk, οὗτοc cod)· ὁ δὲ θέλων τε κτλ. ὁ δὲ τὴν περὶ ταῦτα μετάφραcιν (Bergk, φράcιν cod.) cυντάξαc λέγει οὕτωc· reliqua interciderunt; ἱcτορεῖ et λέγει inter se permutari iubet Bergk⁴ addend 485, male. De Casmylo Euagorae filio pugile Rhodio testimonium Simonideum (154 B⁴) attulit Rohde 1 δ' ἐθέλων Rohde 2 Ἀγαμήδει τε et λαβὼν cυμβουλίαν vel Cὺ δ' ἐθέλων . . . λάβον cυμβ. Bergk, alia idem add 485. De nominis Τρεφώνιοc vocalismo prll II⁵⁶.

(*3) Plut consol ad Apoll c 14 p 109: Καὶ περὶ Ἀγαμήδουc δὲ καὶ Τροφωνίου φηcὶ Πίνδαροc, τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖc οἰκοδομήcαντας αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνοc μιcθόν, τὸν δ' αὐτοῖc ἐπαγγείλαcθαι εἰc ἑβδόμην ἡμέραν ἀποδώcειν, ἐν τοcούτῳ δ' εὐωχεῖcθαι παρακελεύcαcθαι, τοὺc δὲ ποιήcαντας τὸ προcταχθὲν τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆcαι. (Λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ Πινδάρῳ ἐπιcκήψαντι τοῖc παρὰ τῶν Βοιωτῶν πεμφθεῖcιν εἰc θεοῦ πυθέcθαι, τί ἄριcτόν ἐcτιν ἀνθρώποιc (cf vit Ambr), ἀποκρίναcθαι τὴν πρόμαντιν, ὅτι οὐδ' αὐτὸc ἀγνοεῖ, εἴγε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδουc ἐκείνου ἐcτίν· εἰ δὲ καὶ πειραθῆναι βούλεται, μετ' οὐ πολὺ ἔcεcθαι αὐτῷ πρόδηλον. καὶ οὕτω πυθόμενον τὸν Πίνδαρον cυλλογίζεcθαι τὰ πρὸc τὸν θάνατον, διελθόντοc δ' ὀλίγου χρόνου τελευτῆcαι). Fragmentum statim huc vocavit Rohde.

4 (199)

. . . ΜΙΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

κεῖ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων

Schol Pind I V inscr (427/28 Ab): (ἔνιοί φασι Πυθέαν μὴ νενικηκέναι Ἴσθμια. λανθάνει δὲ αὐτούς· ἐν γὰρ τῇ γεγραμμένῃ ᾠδῇ μίδᾳ (ᾠδῇ μίδα *D*, μὶ ᾠδῇ *B*, πρώτῃ ᾠδῇ edebant c Calliergo, unde Πρωτέᾳ ᾠδῇ Bergk) ὡς οἰκείῳ αὐτοῦ (-τῷ edunt c libris) ἱστορεῖ, ὅτι καὶ ὁ Πυθέας Ἴσθμια ἐνίκησε· λέγει δὲ ἤδη τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν· κεῖ μοί τιν' ἄ. τ. θ. καὶ τὰ ἑξῆς. Pancratio victorem fuisse Boeckh suspicatur expll 659. Midae nomen barbarum (tibicinis Agrigentini ap Pind P XII, 5, figulorum fullonum, peregrinorum libertinorum in inscrr) a Psalychidarum 'propinquitate' abhorret, ut priorem nominis partem intercidisse conicias.

5 (1). 6

_ ⏑⏑ _ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ _ ⏓
_ _ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ _ _
⏑ _ ⏑⏑ _ ⏑⏑ _ _

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι
γέρας φθιμένῳ Μελικέρτᾳ

(5) Apollon synt II 21 p 156, 11 B: Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους· Αἰολίδαν κτλ; laudat versus idem de pron p 48, 20 R S. De carminis argumento hypoth Pind Isthm p 349, 13; 351, 14; 352, 4 et Er Bethe genethl Gotting (1888) 32 ss
1 κέκλοντο synt 2 ᾧ (ᾡ) ἀντὶ τοῦ ὡς et οἱ, ἵνα δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀκούηται vv ll ab Apollonio recensitae, ᾧ pro αὐτῆς (Inus) accipit synt
3 φθιμένῳ (synt) retin Io Go Schneider, ἐπιφθιμένῳ adv, ἀποφθιμένῳ edunt post Im Bekker

(6) Apoll synt 11: ἀποροῦσι πῶς ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν καὶ Σισύφου παρίστησιν. Cf ad fr 5, 2.

7 (2)

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν

Apoll pron 84,7 R S: Ἔτι καὶ ἡ νὶν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· ὅστις . . . νιν. Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις. ἐξεκυλίσθη cod, ἐξεκύλισσε Heyne, corr Bekker (ut N VIII 23 Boeckh²). Aptissime Bergk κυλιστικὸν Μέλισσον confert e schol Pind I IV 81.

8 (3)

Eust Od 1715, 63: ὅτι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον κατὰ γένος εἰρῆσθαι οὐδέτερον, ὡς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν τρία κρᾶτα ἤτοι κράατα.

9 (e paeanibus); cf ad fr 64/65

10—28 (incertae sedis)

Eust prooem comm Pindd c 11. 16. 21 (p 10. 11—12. 14—15 Ab). 'Haec fragmenta ad Isthmias, fortasse nonnulla ad Nemeaeas odas revocanda' esse Bergk contendit unum certe apud Eustathium esse 'scoliorum' fragmentum non ignorans (123, 5); ceterum cf Wilamowitz Eur Herc[1] I 184, de Nemeaeis Philol 54, 1895, 284. Partem aliquam (velut 12. 13. 16. 17. 19. 20. 23) ad Isthmia carmina pertinere facile conicias; ex 'incertis' addas 227 (νέων μέριμναι). 228 (τιθεμένων). 229 (νικώμενοι).

(10) Eust 21: μάλιστα δὲ ἅτριπτον εἰς συνήθη γνῶσιν τὸ ἁρμῷ, ἤγουν ἄρτι, ὃ παρ' ἑτέροις ἁρμοῖ λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Λυκόφρονι (106) γινόμενον (?), ὅθεν καὶ τὸ ἀρτίως, οἷον

ἐλπίσιν ἀθανάταις ἁρμοῖ φέρονται

ἁρμῷ cod, ἁρμοῖ Pindaro reddebat Schneidewin (Eust p 12—13) ad threnos fragmentum revocans, utrumque recte.

(11) Eust 21: τὸ μέντοι ἐρίξαι, ἤγουν ἔριν κινῆσαι, οἷον

οὐ ψεῦδος ἐρίξω,

ἤγουν οὐ πρὸς ψεῦδος φιλονεικήσω, οὐχ οὕτως ἀσαφές.

(12[a.b.c]) Eust 11: (παράδειγμα) τοῦ τάσσειν ἀσυνήθως καθ' ὑποταγὴν τῶν ὀφειλόντων προτάσσεσθαι τό

ἐνίκασαν οἱ

(ἐνίκησαν cod, corr Schneidewin), ἤγουν οἵτινες ἐνίκησαν. Fictum exemplum mihi quidem esse videretur, nisi adderet Eustathius alterum eiusdem generis ex O II 23 atque tertium ex 8 haustum. Unde (12[b]) νίκᾳ μίγνυσθαι, τὸ νικᾶν (ap Eust II 382, 38. 482. 14; Od 1428, 34) et (12[c]) ἔργῳ μίγνυσθαι, τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα (II 382, 38) ad Pindarum pertinere posse non negaverim (negabant Boeckh expll 685 et Bergk[4] 477). Nam licet νίκᾳ μίγνυσθαι ad normam locutionum similium, velut ἄνθεσι στεφάνοις φύλλοις μίγνυσθαι, formatum sit: ἔργῳ μίγνυσθαι, τὸ ἐργάζεσθαι, quamquam εἶχετ' ἔργου est P IV 233, qua ratione Eustathius vel quem ille expilavit aut e traditis carminibus aut e suo hausisse videatur difficile dictu est.

(13) Eust 16: καὶ ἐπιθέτων δὲ πόριμος ἐπινοητὴς ὁ αὐτὸς διεκπέφηνεν, ὡς ὅτε (λέγει) ἵππον κρατησίποδα, τὸν δρόμῳ νικήσαντα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ . . . κραταίποδες. Quae fuerunt qui ad P X 16 aut ad O XIII 81 referrent, quasi Phricias ille equus fuisset, aut equus (non taurus) κραταίπους audivisset apud Delphos, invita Minerva utrique.

(14. 15) Eust 11: . . . καὶ Δία εὐρύζυγον ἄλλως παρὰ τὸ ὑψίζυγον· τὸν δὲ αὐτὸν καὶ . . . ἐριςφάραγον (idem ad Od 1636, 8; cf Pind P IX 5. I VIII 23, Bacch V 20, denique poetae anonymi (Pindari? Bergk e Gaisfordio) ἐριςφάραγος πόςις Ἥρης | ἔςται (Ἥρας ἔςςεται Bergk) EM 160, 53).

(16. 17. 18) Eust l l: ... καὶ κρατησιβίαν χερσί, τὸν ῥωμαλέον, καὶ ἁρμαιδούπους, τοὺς ἱππικωτάτους, καὶ ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα, τὸν ἐννοσίγαιον. De Schneidewini quadam ad Pind P VI 50 opinione aliis velut Bergkio probata Zeitschr Gymnasialw 1897 Jahresber 288.

(19. 20) Eust l l: ... καὶ ἀγῶνα δὲ μναϲιϲτέφανον (μνηϲιϲτ. cod, corr Schneidewin), ὃν καὶ ἑτέρωϲ κατὰ λόγον δριμύτατον μναϲτῆρα (μνηϲτ. cod, corr Sw) ϲτεφάνων εἶπεν. Addit P XII 24.

(21) Eust l l: ... καὶ λιτὰν δὲ Ἀῶ (λιτὴν et Ἠῶ cod), τὴν εὐκταίαν καὶ ὡς ἂν τιϲ Ὁμηρικῶϲ πολύλλιϲτον εἴτε καθ' ἕτερόν τινα (quasi non iam exstaret Θ 488) τρίλ(λ)ιϲτον.

(22) Eust 21: (αἰολίζει) τὸ ἐπιτόϲϲα(ι)ϲ (P X 33), ὃ ἐϲτιν ἐπιτυχών, καὶ τόϲϲαι καλῶν, ἤγουν ἐπιτυχεῖν.

(23. 24) Eust l l: καὶ τὸ ἀμεύϲαϲθαι (ἀμεῦϲαι cod), ὃ ἐϲτι παρελθεῖν καὶ νικῆϲαι, οἷον ἀμεύϲεϲθαι (-ϲαϲθαι? Bergk cl gl Hesych; sed cf P I 45) Νάξιον Τεῖϲανδρον (τίϲ. cod), ὅθεν καὶ ἀμευϲιεπὴ φροντίδα φηϲὶ τὴν ταχέωϲ εὑρετικὴν διάνοιαν (διαλλάϲϲουϲαν καὶ ἀμειβομένην τοῖϲ λόγοιϲ exponit Hesych et EM p 82, 15, *cogitationem quae superet verba* Schneidewin). De Tisandro (23) Cleocriti filio Naxio (Siculo) pugile nobilissimo testimonium Paus VI 13, 8 attulit Schneidewin.

(25. 26. 27) Eust l l: ... καὶ τὸ πέδοικοϲ, ὃ ἐϲτι μέτοικοϲ, καὶ τὸ πεδὰ ϲτόμα φλέγει ἀντὶ τοῦ μετὰ ϲτόμα (de osculabundo?), καὶ τὸ πεδαϲχεῖν ἤτοι μεταϲχεῖν.

(28) Eust l l: ... καὶ τὸ ἀκαϲκᾷ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡϲύχωϲ (ἀκᾷ· ἠρέμα καὶ ἡϲύχωϲ paraphr P IV 156 [277] et ἀκαϲκᾷ· ἡϲύχωϲ κτλ gl Hesych contulit Schneidewin).

In iis quae paullo infra de δᾶμοϲ: δῆμοϲ, κεχλαδιώϲ: χλιδή, πράν: πρίν hariolatur Eustathius, nihil amplius obscuri nisi quid haec ad Pindarum? nam recte ad τὸ πρὰν Δωρικόν Schneidewin adscripsit: 'neque utitur Pindarus neque hoc videtur velle Eustathius'.

Denique ibidem: καὶ τὸ ἔπει δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα ἡ ἀποκοπὴ καινὸν παρ' αὐτῷ ποιεῖ quid sibi velit elucebit fortasse cl v l N III 54.

ΥΜΝΟΙ

α′ 29—35

ΘΗΒΑΙΟΙΣ

29. *30 (5. 6)

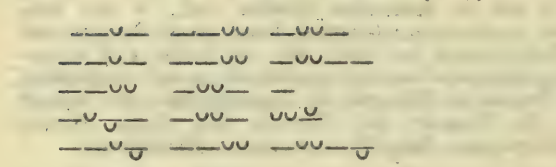

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
ἢ τὰν Διονύσου πολυγαθέα τιμάν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας ὑμνήσομεν . . .;

* * *

πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνάν
ἆγον Ὀλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν
σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἃ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν
ἀλαθέας Ὥρας.

De hypercatalexeon et genere et frequentia in epiniciis carminibus inaudita cf nott metr N V; sed monendum est versuum fines certos non esse nisi post Ἡρακλέος, ut vv 1—2. 3—4. 5—6 coniunctis nulla praeter strophae initium ⏑ – ⏑ – – fragmentique exitum satis incertum hypercatalexis relinquatur.

Lucian Icaromen 27: ἐν δὲ τῷ δείπνῳ ὅ τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε καὶ ὁ Σιληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο καὶ αἱ Μοῦσαι ἀνασταῖσαι τῆς τε Ἡσιόδου θεογονίας ἦσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῶν Πινδάρου.

(29) [Lucian] encom Demosth 19: ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπὶ πολλὰ τῷ νῷ τραπόμενος οὕτω πως ἠπόρηκεν· Ἰσμηνὸν κτλ. Ad quae Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων schol; similiter ἐν τῇ ᾠδῇ, ἧς ἡ ἀρχή· Ἰσμηνὸν ἢ χρ. M. schol Pind N X 1. vv 1. 2. 4 et 5 initium laudat Plut glor Ath c 4 p 348, v 1 et 2 initium Dio Prus or XXXIII, 4. Fragmentum primus huc vocavit Boeckh 1 χρυσηλ. Plut Dio 2 ἀνδρῶν om Luc 3 κυανάμπ. laudat Dionys Phas ap schol inscr Pind P II 4 Ἡρακλέους Plut et v l Luc 5 Διωνύσου Boeckh; cf I VII 5, de metr append § 4 nr 16 et not 33. § 8ᵍ.

(30) Clem Alex strom VI 731: Πίνδαρος δὲ ἀντικρυς καὶ σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι, βασιλέα σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως· Πρώτον κτλ; v l (pro iambelego) sine auctoris nomine affert Hephaestio p 51, 22 W 1 πρῶτα codd Clem vulgo 2 χρυσίαιειν ἵπποιειν Clem, corr Hermann παρὰ πάγον Clem, corr Boeckh 4 ἄγον Clem, corr Hermann Οὐλύμπου edunt c Hermanno 5 ἔμμεναι Clem, corr Heyne 6 ἀγαθὰ σωτῆρας om Ὥρας Clem, ἀγαθὰς Ὥρας Stephanus, ἀγαθὰς σωτείρας Ὥρας Schneider, ἀγαθὰ σωτῆρας Ὥρας Hermann, ἀλαθέας Ὥρας ex Hesychio s v recuperavit Boeckh.

*31 (7)

Aristid II 142 Ddf: Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτούς φησιν ἑρομένου τοῦ Διός, εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαί τινας αὐτῷ θεούς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτ' ἔργα καὶ πᾶσάν γε τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ. Similia, sed e suo exornata praebet Choricius Gaz p 305 Boiss, 3 Förster. Primus huc rettulit Boeckh.

32 (8)

(τοῦ θεοῦ)

(ἄκουσε Κάδμος) μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου

Aristid II 383 Ddf: κἂν τοῖς ὕμνοις διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς (θεοῖς καὶ? Christ) ἀνθρώποις καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν ἀκοῦσαι τοῦ Ἀπόλλωνος (Πίνδαρος) μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου. Plut Pyth orac c 6 p 397: ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκοῦσαί φησι τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον ⟨ἐπιδεικνυμένου inser Paton, οὐ libri⟩ μουσικὰν ὀρθάν, οὐχ ἡδεῖαν κτλ; idem anim procr c 33 p 1030: ὥς που αὐτὸς ὁ Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησιν ἐπακούειν (Boeckh, -οντος libri) μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου (agnovit Heyne, οὐκ ἀνορέαν ἐπιδεικνύμενος libri) τὸν Κάδμον. Metrum Boeckh ita constituebat, ut frg 172, 1—2 responderet.

*33 (133)

ἄνακτα τὸν πάντων ὑπερβάλλοντα Χρόνον μακάρων

Plut quaest Plat VIII 4 p 1007: τὴν δ' οὐσίαν αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν οὐ συνορῶντες, ἣν ὅ τε Πίνδαρος ἔοικεν οὐ φαύλως ὑπονοῶν εἰπεῖν· ἄνα τῶν πάντων κτλ. ἄνακτα Heyne τὸν Hermann. Vocavit huc Bergk.

**34 (9)

ὃς καὶ τυπεὶς ἀγνῷ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν

Hephaestio p 52, 7 W: Ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ (τῷ Πλατωνικῷ) τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον· ὃς καὶ τυπείς (v l τυπῶς et τί πῶς) κτλ; sequitur fragm Pind 216; cf fr 30, 1. Invito Hephaestione a verbis ξανθ. Ἀθ. novum versum incipi iussit Boeckh cll fragm 29, 1. 2. Idem Schneideri (fragmm p 78) de EM 474, 30 (Ἱππία· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ) coniecturam iure sprevit.

**35 (10)

κείνων λυθέντων καῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ

Heph p 51, 19: Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ (τῷ ἐγκωμιολογικῷ) ἰαμβέλεγος καλεῖται· τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον, διεσπαρμένως δέ· πρῶτον μὲν εὐβ. Θ. οὐρ. (fr 30, 1). κείνων λυθέντων (v l λυθέντες) κτλ.

Hunc ad splendidissimum hymnum Thebanum non est dubium quin pertineant non pauca etiam ex incertis fragmentis et re et metro similibus. De Cadmi rebus conferantur etiam quae 'poetas et mythographos' antestatus tradit schol Pind P III 153.

*36 (11)

ΕΙΣ ΑΜΜΩΝΑ

Paus IX 16, 1: Οὐ πόρρω δέ ἐστι ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δέ ἐστιν ἔργον· ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐς Ἀμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ὕμνον (Schneider, ὕμνους codd)· οὗτος καὶ ἐς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκεν. Schol Pind P IX 89: λέγει δὲ τὴν Λιβύην Διὸς κῆπον . . . διὰ τὸ τὸν Ἄμμωνα Δία νομίζεσθαι.

Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα

φησί, καὶ πάλιν (P IV 16)· Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις. Bergkius huc vocabat fragm adesp 84, quod nos dithyrambis (74[b]) adiecimus.

37 (12)

Paus IX 23, 3: Λέγεται δὲ καὶ ὀνείρατος ὄψιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι ἐς γῆρας· ἐπιστᾶσα δὲ ἡ Περσεφόνη οἱ καθεύδοντι οὐκ ἔφασκεν ὑμνηθῆναι μόνη θεῶν ὑπὸ Πινδάρου, ποιήσειν (-σει Laur) μέντοι καὶ ἐς αὐτὴν ᾆσμα Πίνδαρον ἐλθόντα ὡς αὐτήν. ... ὕμνον ᾖσεν ἐς Περσεφόνην ... ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλα τε ἐς τὸν Ἅιδην εἰσὶν ἐπικλήσεις καὶ ὁ χρυσήνιος, δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἁρπαγῇ. Vit Pind Ambr: καὶ ἡ Δημήτηρ (idem Eust p 22, 14 Ab) ὄναρ ἐπιστᾶσα αὐτῷ ἐμέμψατο, ὅτι μόνην τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν. ὁ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή·

Πότνια θεcμοφόρε χρυcάνιον

(χρυcανίου scil Ἅιδου δάμαρ maluit Boeckh).

38—41

⟨ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ⟩

*(38 [16]) Aristid II 334 Ddf: ἀλλὰ κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνυ γὰρ μετ' ἀληθείας ταῦτ' ἐκεῖνος ὕμνηcεν·

ἐν ἔργμαcι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ cθένοc

(ἔργμαcι vel ἔργμ. $\Theta L^m N^m$ Dindorfii, recep Schneider confirmante Phot bibl 248 p 435ᵃ 27—29, ἅρμαcι vel ἅρματι alii). Dubitanter huc vocavit Boeckh Τύχα scribere non ausus.

*(39 [14]) Paus IV 30, 6: ἧcε δὲ ὕcτερον (post Bupalum) Πίνδαροc ἄλλα τε ἐc τὴν Τύχην καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεcεν αὐτήν. Plut de Rom fort c 10 p 322: τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνον (Numam) ἐθαύμαcαν βαcιλεῖc ὡc πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ φερέπολιν τῆc Ῥώμηc ἀληθῶc κατὰ Πίνδαρον.

*(40 [15]) Plut de Rom fort c 4 p 318: οὐ μὲν γὰρ ἀπειθὴc (Τύχη) κατὰ Πίνδαρον (ἀπευθὴc codd, em Reiske; cf Hor c I 35, 17. III 29, 49), οὐδὲ δίδυμον cτρέφοιcα (Pindaro reddebat Boeckh, dubitabat Bergk, cτρέφουcα codd Plut, de cuius plura verba κατὰ Πίνδαρον laudandi ratione cf ad fr 57) πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίαc καὶ Πειθοῦc ἀδελφή κτλ.

*(41 [13] Paus VII 26, 8: Ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην καὶ ὑπὲρ τὰc ἀδελφάc τι ἰcχύειν. Pindaro redde ἀδελφεάc cll Hermanno ad Soph OC 1056, Boeckhio n cr Pind N VII 4.

Ad fragmm 38—41 id monendum est de Pindari in Fortunam (Thebanam? Boeckh cl Paus IX 16, 1) hymno parum constare; 'nam quod Aristides dicit ὕμνηcεν ambiguum est' (Bergk). Conferre propter metrum ad 38. 39 licebit fr 44 (de arce Ogygia). 198ᵇ (de Tilphossa).

42 (171)

. . . — ⏑⏑—— —⏑—— —⏑⏑—
—⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—
⏑—⏑— ——⏑— ——⏑— ——⏑——·
—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏑—
—⏑—— —⏑—— —⏑—⏑̄

. . . ἀλλοτρίοιcιν μὴ προφαίνειν, τίc φέρεται
μόχθοc ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω·

καλῶν μὲν ὧν μοῖράν τε τερπ-
νῶν ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ
δεικνύναι εἰ δέ τις ἀνθρώ-
ποισι θεόσδοτος ἀτλάτα κακότας
προστύχῃ, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

Versuum discriptio parum certa; dedi Boeckhianam de membro hypercatalecto (3) cl fr 29.

Stob flor CIX 1 (vol IV p 54 Mein): Πινδάρου ὕμνων (hoc e cod optimo Vindob add Meineke)· Ἀλλοτρίοισι μὴ κτλ 1 -σιν Boeckh προφέρειν *B* 2 ἅμιν Stob, ἄμμιν Boeckh 3 καλὸν Vind, καλῶν *B*, κακῶν rell ὧν Stob, corr Grotius 4 ἀνθρώποις Stob, corr Hermann ἀθεόσθοτος Stob, corr Stephanus ατληκηκότας Vind, ἄτη *B*, ἀτληκηκότα vel ἀθληκηκότα edd vett, ἀθλίοις κακότας Stephanus, ἀνταία κακότας Hermann ap Heyn, ἀτλάτα κακότας Boeckh, ἄτα edere Bergk satis habuit, ἀτηρὰ κακότας Wilamowitz Götting Nachr 1898, 217 n 3, ἀταρὰ scribere debuit cll ὀδυναρός:ὀκνηρός (Ϝᾰτέοντα > Ϝᾰτηρός?). De adiectivi ἄτλ. motione et non solum O IX 33, N III 21, I I 37, sed etiam ἀθανάτοις τιμαῖς fr 121 (I II 28): ἐλπίσιν ἀθανάταις fr 10, θεοδμάτους ἀρετάς I VI 11: Δάλου θεοδμάτας O VI 59 (*C V* c Vatt) 5 προστύχοι *B* · σκότῳ maluit Schneidewin (item fr 142, 3)

Boeckh huic fragmento praefixit fr 180 (λόγος· Ἀλλοτρ.), Bergk fr 43 (φρόνεϊ. Ἀλλοτρ.). Videtur ad ἀλλοτρίοισιν substantivum requiri velut ὄμμασιν.

*43 (173)

. . . . . —⏑⏑̲
—⏑—— —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—
—⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑——
—⏑⏑— ⏑⏑—— ——⏑—
—⏑—— —⏑— . . .

ὦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει·
τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσαις ἑκών
ἄλλοτ' ἀλλοῖᾳ φρόνει.

vv 3 et 4 coniunxit Boeckh probante Bergkio. Ath XII 513ᶜ: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί· ὦ τέκνον κτλ. vv (1) 2—3 laudant Philodem voll rhett II 74 Sudh, Plut qu natt c 19 p 916, de sollert animm c 27 p 978, Luc de saltat c 67. De Amphiarai praecepto filio Thebas proficiscenti dato Ath VII 317ᵃ, Boeckh expll 650, Bergk ad Theogn 215, Ed Hiller Rhein Mus 42, 341 3 προστρέπων male Philod 4 παρεὸν δ' ἐπαινήσας Ath cod *E*.

*44 (23)

Lactant commentt Stat Theb II 85 Jahnke: *Ogygii*] *Thebani* . . . (cl 173). *Sic et Pindarus in hymnis* (Boeckh, *som(p)nis* vel *somniis* codd):

opireιωc DeeYPeNOPONNHTHeΦΛHeCCINHYHā | cod *M*; idem, sed
opite · · · · · · · · · · · OΠO · · · · · · TAN · · · · · HY | cod *L*; unde

Ὠγυγίους δ' εὗρεν ὅ(που) πόλιν αἴτεσ τάνδ' ἐς αἰπύ

scil κτισθεῖσαν ἐξεῖναί οἱ οἰκίζειν Boeckh. Primum vocabulum scholio nititur, deinde TH(Λ)ΕΦΑΝΕCCI certum esse dicens cum alia tum haec:

Ὠγυγίοις δ' εὗρεν (ἐν) οὔρεσι τη(λ)εφανέσσιν υἷα (Agave)

Buecheler proponit Rh Mus 54, 1899, 7. Probabilius forsitan

Ὠγυγίων δ' εὗρεν ὀρ(έ)ων ἐν τη(λ)εφανέσσι πύ(ργοις)

legas. Utut est, metrum non solum ab hymni Thebani, verum etiam a ceterorum fragmentorum ad res Thebanas pertinentium 'dactyloepitritis' videtur esse alienum, nisi forte verbo εὗρεν expulso aut traiecto vv 42, 4. 43, 3. 194, 4 similitudinem affectandam esse censes. Sed cf etiam frr 38 ss (de Fortuna Thebana?). 198[b] (de Tilphossae fonte).

45 (20)

Bekk anecd gr I 80, 8: ἀρχαιέστερον. Πίνδαρος ὕμνοις.

46 (21)

Bekk anecd gr I 339, 28: ἄγριος ἔλαιος, ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν· ἔστι (δὲ) παρὰ Πινδάρῳ ἐν ὕμνοις. Ex Photio esse conicit Fredrich Gött Nachr 1896, 327.

47 (18)

EM 821, 59 et Gud 578, 42: ὡμήρησεν (Ὅμηρός, ὅμηροι)] Πίνδαρος δὲ ἐν ὕμνοις· ἐρίφων μεθομήρεον, οἷον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον. Pana intellegit Boeckh; μέθ' ὁμήρεον et πορευόμενοι mavult Schneider, μεθομήρεα Bergk, μεθομάρεον flagito de praep cll μεθομιλεῖν A 269, συνομαίμων (: συναίμων, ὁμαίμων) Aesch Prom 409, de formatione singulari (pro -άρας) n cr N III 18, de terminatione -ε(ι)ος prll II[46. 47. 50].

48 (17)

Aristid II 168 Ddf: πέπονθας ταὐτὸν τῷ Πινδάρου Πηλεῖ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλτατον (φίλον et φίλιον v l) ὄντα ἑαυτῷ προσδιέφθειρεν. Schol p 463: ἐν ὕμνοις μέμνηται Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα, τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς. φίλον (φίλτατον v l) δὲ λέγει (Aristides), ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν. Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν Πολυμήλαν (de qua cf Tzetzes Lycophr 175) εἶχε γυναῖκα. ὁ δὲ Ἄκτωρ πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα. Boeckh cum fr 172 ad hymnum Thebanum revocabat.

49 (19)

Schol Pind P IV 288: ταύτην δὲ (Phrixi novercam) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν ὕμνοις Δαμοδίκαν (Boeckh, Δημοτικήν codd) φησίν, Ἱππίας δὲ Γορ-

γῶπιν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην, Φερεκύδης Θεμιστώ. Cf Hygin astron XX p 60, 6—25 B.

50 (22)

Quint inst VIII 6, 71: 'Exquisitam vero figuram huius rei (hyperboles crescentis) deprehendisse apud principem lyricorum Pindarum videor in libro quem inscripsit ὕμνους. Is namque Herculis impetum adversus Meropas (N IV 26 c scholl [42], I VI 31 c scholl [47]), qui in insula Coo dicuntur habitasse, *non igni nec ventis nec mari, sed fulmini* (fulminis *A*, retin Bergk) dicit *similem fuisse*'. De re cf interprr Ξ 255, de figura ibid 394—401 (οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάει — οὔτε πυρὸς τόσσος γε πέλει βρόμος — οὔτ' ἄνεμος κτλ).

51

Strab VII (frgm) tom II p 91 Kram: οὐκ ὀκνοῦσι δέ τινες καὶ τὸ μέχρι τοῦ Μυρτῴου πελάγους ἅπαν καλεῖν Ἑλλήσποντον, εἴπερ, ὡς φησιν ἐν τοῖς ὕμνοις Πίνδαρος, οἱ μεθ' Ἡρακλέους ἐκ Τροίας πλέοντες διὰ παρθένιον Ἕλλας πορθμόν, ἐπεὶ τῷ Μυρτῴῳ συνῆψαν, εἰς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν Ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος. Quae in versus 'dactyloepitriticos' redigebant Meineke Zeitschr Alterth-w 1844, 15 et abusus fr 189 Schneidewin GGA 1844, 268 (Beitr Krit PLG p 82). Ego praeter Ἕλλας διὰ παρθένιον πορθμόν aut (ἐ)παλινδρόμεον (sed dubito cll e gr ἀντιπνεύσαντος et ἐπαλινδρόμησεν Plut Cic 32) nihil quod quidem satis certum sit dispicio.

51[a. b. c. d]

⟨ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΤΩΙΟΝ⟩

51[a. b. d] (101/2 Bgk, 70 Boe)

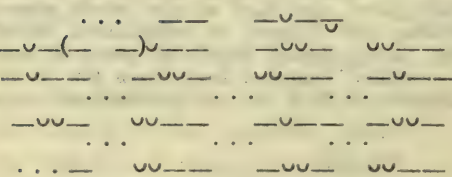

. . . ⟨δι⟩νηθεὶς ἐπῆεν
γᾶν τε καὶ (——) θάλασσαν
καὶ σκοπιαῖσιν (⏑————)ς ὀρέων ὕπερ ἔστα
καὶ μυχοὺς διζάσατο βαλλό⟨μενος⟩ κρηπῖδας ἀλσέων.

(51[a]) Strab IX 412: οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα κἂν ᾖ ψιλά· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος λεγόμενον· . . νηθεὶς ἐπῆει κτλ 1 κινηθεὶς Kramer, δινηθεὶς (vel ὁρμηθεὶς) Meineke vindic Strabonn (1852) 142, et ὁρμαθεὶς recepit de Wilamowitz Herm 29, 247 immerito irridens δινηθεὶς, quo verbo dei mare terrasque ingenti ambitu pervagantis iter egregie videtur adumbrari (de temp cl Homerico ἀΐξασα, de vocabulo ipso Pind P XI 38), περι-

διναθεὶς cl περιδινεῖσθαι· — περιέρχεσθαι gl Hesych maluit Bergk; de ᾱ prll II[21] ἐπῆει Strab, γὰρ ἐπῄϊε (γὰν τε κ. θ.) Wilamowitz, formam contractam non ignorat Homerus (Hes fr 236 Rz) 2 γῆν Strab, corr Hermann τε del Boeckh καὶ ⟨πᾶσαν⟩ Meineke σκοπιαῖσι (spat sex litt)c Strab cod *A*, μεγάλαις interpol *A*[bm] plerisque probantibus, ⟨ἄκραι⟩c ⟨Πτῴων⟩ Meineke, ⟨ἐπ᾽ αἰπειναῖ⟩c conicio 3 δεινάσατο Strab *A*, τινάξατο Schneider, ἐδύσατο (vel metro vitiato διανίσσετο) Hermann, διφάσατο Schneidewin, ἰνάσατο? (cl ἰνάσατο· κατέχεεν, ἐκάθηρεν gl Hesych) Bergk, διζήσατο Meineke, dialectum restituit Wilamowitz βαλλό(spat quinque litt) Strab *A*, suppl Byz?

(51[b.d], 101/2 Bgk, 70 Boe) Strab ib 413 interiecta Alcaei poetae mentione: τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίον ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μυθεύεται δ᾽ Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῷον ὄρος, ὅ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὁ αὐτὸς ποιητής·

καί ποτε τὸν τρικάρανον

Πτωΐου κευθμῶνα κατέσχεθε κούρα

καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ

ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέᾳ.

ὑπέρκειται δὲ τὸ Πτῷον τοῦ Τηνερικοῦ πεδίου καὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πρὸς Ἀκραιφίῳ· Θηβαίων δ᾽ ἦν τό τε μαντεῖον καὶ τὸ ὄρος κτλ. καὶ τότε conicio τρικαράνου male Bergk; cf ad N V 6 πτώου Strab *A*, quod pro iambo accepit Boeckh, Πτωΐου Meineke (1852), diserte testatur Herodianus ap Reitzenstein Gesch gr Etymm 305 κούρα non est ap Strab, adieci ex Herodiani l l; qua de puella edocemur Pindari fragmento 51[c] ipso quoque nuperrime in lucem protracto.

(51[c]) Schol Paus IX 23, 6 (Herm 29, 149): ὅτι οὗτος (Pausanias cum Asio poeta; οὐ τὸν *Fa* Ricc, οὗτον *Fb* [Laur 56, 11], em de Wilamowitz Herm 29, 246) Ἀθάμαντ(ος) καὶ Θεμιστοῦς φησι (φασι codd) τὸν Πτῷον. Πίνδαρος δὲ ἐν ὕμνοις Ἀπόλλων(ος) καὶ τῆς Ἀθάμαντ(ος) θυγατρὸς Ζευξίππης (Εὐξίππης Steph Byz v Ἀκραιφία; Εὔξιππος hominum nomen non ignotum). Quo testimonio confirmatur Heynii coniectura fuisse in Apollinem Ptoum Pindari hymnum, Bergk fragmenta inter parthenea rettulit cum Boeckhio.

(?) 51[e]

Cod Par suppl gr 676 (*S* ap Leop Cohn Bresl phill Abh II 1887, 61): Ἀθηνᾶ γὰρ τῷ Ἡρακλεῖ πολλαχοῦ ἀνῆκε θερμὰ λουτρὰ πρὸς (λουτάρια καὶ *S*) ἀνάπαυλαν τῶν πόνων ὡς μαρτυρεῖ καὶ ΠΙΝΔ/// ///ΝΥΜΝΟΙϹ (teste Crusio). Eadem fere Zenob (Par vulg) VI 49, cum addat ὡς φησι καὶ Πίνδαρος (Πείσανδρος Ruhnken) ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους, item schol Arist nubb 1047 addens ὡς Πείσανδρος· τῷ δ᾽ ἐν Θερμ. κτλ (fr 7 K). Ruhnkenii emendationem certissimam iudico (cf ad fr 167), ut si recte supra legatur Πίνδαρος ἐν ὕμνοις, sec recc gramm usum ὕμνους ἐπινίκους interpretatus de titubante paroemiographi memoria cogitare cl θερμὰ Νυμφᾶν λουτρά (O XII) quam lavacra Heraclea Pindari hymnis inserere malim.

Didymi in hymnos Pindaricos fuisse commentarios Schneider collegit e schol recentiore (IV 55 n Ddf, p 543 Dübn) Aristoph plut 9: καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται, probante Boeckhio expll 560, ad Thomae Magistri vel Tzetzae in epinicia commentarium referre Bergk maluit; cf frr 66 ss.

ΠΑΙΑΝΕΣ

52—56

⟨ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ⟩ ΔΕΛΦΟΙΣ

52 (24)

ἀμφιπόλοισι μαρνάμενος
μοιριᾶν περὶ τιμᾶν

Schol Pind N VII 94: καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας· ἐκεῖνοι γὰρ ἠτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν παιᾶνα (confirmat schol 150) ἔφη· ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μυρίαν περὶ τιμὰν (-ὰν et ἂν iunctim *D*) ἀπολωλέναι. μοιριᾶν cll eis quae sequuntur περὶ τῶν νομιζομένων τιμῶν Schneidero praeeunte Boeckh ἀπολωλέναι (ut paullo ante καὶ διὰ τοῦτο ἀπολωλέναι et ad 150 ἐτελεύτησεν — ἀνῃρέθη) e suo dedisse schol viderunt Schneider Heyne Hermann (opp III 23); sequitur ut μαρνάμενος reponamus.

53 (25)

χρύσεαι δ' ἐξύπερθ' αἰετοῦ
ἄειδον Κληδόνες

Paus X 5, 12: τὰ μέντοι ἄλλα με οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι ἢ τὰ ἐς τὰς ψδὰς τὰς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ἦσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ· χρύς(ε)ια(ι) δ' ἐξ ὑπερψου (edunt c cod Laur, ὑπαρέτου *Pc*, ὑπηρέτου *Ag*) ἄειδον (ἃ εἶδον *Pc Ag*) Κληλήμονες. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἐς μίμησιν ἐμοὶ δοκεῖν τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Galen ad Hippocr de artice XVIII 1, p 519 Kühn: οὕτω γὰρ ἐοίκασιν εἰκάζοντες οἱ παλαιοὶ καλέσαι τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος· ἀετὸν δὲ καὶ οἴδε, καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς παιᾶσι (ταῖς πλείασι codd)· χρύσεα δ' ὀξύπτερα αἰετοῦ ἄειδον Κληδόνες. Pindari Κληδόνας testantur Ath VII 290e, Eust Od 1689, 37. 1709, 56, opp 89, 26 T.

χρύσεαι Hermann ap Heyn ἐξ ὑπερψου edebant ante Cobetum (or de arte interpr 1847, 128), qui ὑπὲρ αἰετοῦ e Galeno recuperavit ἐξ (ὀξ) utriusque recensionis neglegens, ἔξ ὑπὲρ Schneidewin Philol V 366, ἐξύπερθ' egregie Bergk (Rh Mus VIII 147).

*(54 [27]) Paus X 16, 3: τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης αὐτοί τε λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ᾠδῇ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντά σφισιν ἐποίησεν. Strab IX 419: καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλόν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· οἱ δὲ κόρακάς φασι (ἢ κύκνους Plut def oracc 1 p 409). De terrae umbilico praeter P IV 74. VI 3. VIII 59. XI 10, N VII 33 aut de aquilis istis praeter P IV 4 cecinisse Pindarum negare nemo audebit. Boeckhius quidem cum paeani delphico hoc fragmentum inseruit, fragmentum quod est de Trophonio et Agamede (3) ad epinicium quoddam pertinere ne suspicari quidem poterat.

*(55 [28]) Schol Aesch Eum 2: Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα, διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐζήτει αὐτὸν ἡ Γῆ.

*(56) Himer orr III 1: Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιόον προσύπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσᾴσομαι, ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποίησιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖος Κιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Idem XIII 7: τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ κόμῃ τε χρυσῇ (velut Pind O VI 41. I VII 49) καὶ λύραις κοσμήσαντες κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσι κτλ; de Apollinis itinere XIV 10, de Simonidis in Apollinem carmine XVI 7. 'Sed omnino inepto huic rhetori non multum tribuendum' Bergk.

57—60

⟨ΕΙΣ ΔΙΑ ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ⟩

*57 (20)

Δωδωναῖε μεγάσθενες,
ἀριστότεχνα πάτερ
* * *
δαμιοργὸς (?) εὐνομίας καὶ (?) δίκας

*(57 [20]) Dio Prus or XII 81/2: ποιητὴς προσεῖπεν ἕτερος· Δωδ. . . . πάτερ οὗτος γὰρ δὴ πρῶτος καὶ τελειότατος δημιουργός κτλ. Plut praec reip ger c 13 p 807: ὁ δὲ πολιτικὸς ἀριστοτέχνας τις ὢν κατὰ Πίνδαρον (= qu conv I 2, 5) καὶ δημιουργὸς εὐνομίας καὶ δίκης, e Pindaro idem de sera num vind c 4 p 550 affert: ἀριστοτέχναν . . . ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν, denique adv Stoic c 14 p 1065: ὁ δὲ πατρῷος καὶ ὕπατος καὶ θεμίστιος Ζεὺς καὶ ἀριστοτέχνας κατὰ Πίνδαρον, οὐ δρᾶμα δήπου μέγα καὶ ποικίλον καὶ πολυμαθὲς δημιουργῶν τὸν κόσμον, ἀλλὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἄστυ κοινὸν εὐνομηςόμενον (συννομησομένων codd) μετὰ δίκης καὶ ἀρετῆς ὁμολογουμένως καὶ μακαρίως κτλ.; de Plutarchi dictione ad fr. 77. 78. Clem Alex str V 710 (Euseb praep ev XIII 675[b]): [N VI 1. 2] καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργόν, ὃν ἀριστοτέχναν πατέρα λέγει κτλ. Pindaro δίκας δαμιοεργὲ καὶ εὐνομίας reddebat Bergk.

(58 [30]) Schol Soph Tr 172: Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτὰς (sacerdotes Dodonaeas dicit schol; cf fragm Soph 418 N[2]; τρεῖς περιστεράς testatur Strab VII fr 1)· οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν (Her II 54. 55. 57) εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον, τὴν ⟨δὲ εἰς τὸ Brunck⟩ περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος παιᾶσιν.

*(59 [31]) Strab VII 328: πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἕλλούς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλούς, ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὁμήρῳ κεῖσθαι, ἡ γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα οὐκ ἐᾷ διϊσχυρίζεσθαι. EM 709, 36: Σελλοί] . . . καὶ οἱ μὲν Ἑλλοὺς (Ἑλλ.) αὐτοὺς ἐξεδέξαντο, ὡς Πίνδαρος. Schol *A* Π 234: Πίνδαρος χωρὶς τοῦ τ ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ δρυτόμου, ᾧ φασι τὴν περιστερὰν πρώτην καταδεῖξαι τὸ μαντεῖον (de re cf Serv Aen III 466). Eust Il 1057, 57: Ἕλλοι κατὰ Πίνδαρον. Pindaro Ἑλλούς praeisse Hesiodum (e fr 156 Rz: ἔστι τις Ἑλλοπίη . . . ἔνθα δὲ Δωδώνη τις) suspicatur Ben Niese Herm XII 413.

*(60 [32]) Strab VII 328: Ἡ Δωδώνη τοίνυν τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν . . ., καὶ οἱ τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην· ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο.

61 (33)

⏑—⏑—⏑⏑— —⏑—⏑⏑——
⏑—⏑⏑—⏑—⏑—
—⏑—⏑—⏑⏑—— —⏑⏑—— —⏑⏑—⏑⏑
——⏑⏑—⏑⏑—

τί ἔλπεαι σοφίαν ἔμμεν, ἂν ὀλίγον τοι
ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βου-
λεύματ' ἐρευνάσει βροτέᾳ φρενί·
θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

Stob Anth II p 4 Wachsm: Πίνδαρος παιάνων· τί ἔλπεαι — φρενί. Clem Al str V 726 (Euseb pr ev XIII 688) frr 140. 141 praemissis (ubi v nott cr): τί ἔλπεαι (ὅτι ἔλπεται Clem *L*) σοφίαν ὀλίγον τοι (ὀλίγαν τοι *L*, ὀλίγον τι Euseb) ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν; τὰ θεῶν (ζαθέων *L*) βουλεύματ' ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φρενὶ δύσκολον· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ. Clementem secutus est Hermann ap Heyn, Stobaeum rect Boeckh 1 Ετί Stob *F* (*E*^{pc}), Μί *LM*^{pc}, τί *P* τί δ' Heeren Boeckh Bergk εἶναι Stob, ἔμμεναι Boeckh, ἔμμεν Bergk ᾗ (ᾶ) Stob codd, nisi quod ἂν *P*^{2m} (dativus velut φυᾷ διαφέρομεν vulgaris, acc velut ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν νόον ἤτοι φύσιν ἀθανάτοις exquisitior), ᾗ τ'? (om τοι vel τι) Boeckh, quod vulgo recipiunt (partic τοι retenta Bergk) ὀλίγον τοι Stob *L*, ὀλίγοι (om τοι) *FP*^{1} 2 ἴσχει Stob *L*; de mensura ῠ Wilh Schulze qu epp 338 3 ἐρευνᾶσαι Stob *F*, -ῆσαι *PL*, de Clemente vid supra, ἐρευνάσει ('quod elegantissimum cuivis videbitur quippe ad ἄνδρα relatum, quo deinceps etiam illud ἔφυ poeta rettulit') Boeckh, ἐρευνᾶσαι retin Wachsmuth, ἐρευνάσει βροτέᾳ φρενί, | ⟨ὅστις καρπὸν ἀρούρας αἴνυται,⟩ θνατᾶς τ' κτλ coni Bergk.

62 (34)

Schol Apoll Rh Arg A 1086: εἴληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων (unam dicit Apoll 1084 ss) παρὰ Πινδάρου ἐκ παιάνων. εὐλόγως δὲ ὅσσαν εἶπε τὴν τῆς ἀλκυόνος φωνήν (1087)· ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὡς φησι Πίνδαρος. De Glauco marino fragm 263 cl Philostr imagg

II 15, 6 (περιθέουσι δὲ αὐτὸν [Glaucum] καὶ ἀλκυόνες . . . ᾄδουσαι τὰ τῶν ἀνθρώπων) huc vocat Schneider fragmm p 39.

63 (35)

Schol *M* Lycophr Alex 440: Δήραινος· τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀβδήροις, ἔνθα Δηραίνου Ἀπόλλωνος ἱερόν ἐστιν, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν παιᾶσιν. Cf fr 316 et Tzetzes ad h l.

64. *65

ΝΙΟΒΗΣ ΓΑΜΟΙ

(64 [36]) Ps-Plut de mus 15 (1136): Ὄλυμπον πρῶτον Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ μουσικῆς ἐπὶ τῷ Πύθωνί φησιν ἐπικήδειον αὐλῆσαι λυδιστί. εἰσὶ δ' οἳ Ἄντιππον (Μελανιππίδην codd) τούτου τοῦ μέλους ἄρξαι φασί. Πίνδαρος δ' ἐν παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι. Post διδαχθῆναι e Vulgatii interpretatione ὑπ' Ἀνθίππου (Ἀντίππου) cl Poll IV 78 add Burette et Boeckh, quo additamento male recepto pessime ἐν παιᾶσιν ἐπὶ τ. γ. iungens supra pro Melanippide Antippum recte inseruit; aliter illum locum expediebat Bergk PLG III[4] 593.

*(65 [37]) Ad eundem paeanem Boeckh revocavit Ael v hist XII 36: (ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων) Ὅμηρος μὲν ἓξ λέγει ἄρρενας καὶ τοσαύτας κόρας (Ω 604), Λᾶσος δὲ δὶς ἑπτὰ λέγει (item bis septenos c tragg Aristoph sec schol Eur Phoen 159), Ἡσίοδος δὲ ἐννέα καὶ δέκα . . . (bis denos sec Apollod III 45 W). Ἀλκμὰν δέκα φησί, Μίμνερμος εἴκοσι καὶ Πίνδαρος τοσούτους (item bis denos Xanthus Lydus ἐκ Φιλόττου τοῦ Ἀκκυρίου, ὃς ᾤκει ἐν Σιπύλῳ, ὃς ἀνηρέθη ἐν κυνηγεσίῳ ὑπὸ ἄρκτου schol Eur Phoen 159, unde etiam Alcmani ⟨δὶς⟩ δέκα reddas). 'Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos' addit Gell noctt att XX 7. Ad 'Niobae nuptias' pertinere opinor quae tradit Servius Verg Georg I 31 (= fragm 9 B[4]): '*generum* vero *pro marito positum* multi accipiunt' (affertur Sapph 105 B[4]); 'sic et Pindarus ἐν τοῖς παιᾶσιν (ἐν τοῖς Ἰσθμίοις legebant e coni Petri Danielis Lemovicensis); γαμεῖ δὲ (e duobus Antiopa Asopi filia natis) Ζῆθος μὲν Θήβην . . ., Ἀμφίων δὲ Νιόβην τὴν Ταντάλου Apollod III 45 W.

66 (38)

Ammon diff affin vocc p 70 (Valck 1739): Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησίν· — καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρυσέον εἰς Ἰσμηνὸν † πρῶτον. εἰς τὸ Ἰσμήνιον sive εἰς Ἰσμηνίου corr Valckenaer, εἰς τὸ Ἰσμηνίου ἱερόν Gisb Koen Greg Cor 475, εἰς Ἰσμηνίου ἡρῷον Maur Schmidt Didym p 239 verbis ita transpositis, ut Ἐφόρου ἐν τῇ δευτέρᾳ potius quam Didymi esse viderentur; atque hoc quidem ipsum ut probari possit, transponere verba, nisi illud ἀπὸ τούτου habebit quo referatur, nihil attinet. Ceterum Θηβαιγενής Hesiodo (theog 530 c schol Soph Trach 116) et Euripidi (suppl 136 c codd) reddidit Valckenaer animm ad Ammon 98, eandem formam (et Ἰσμηνίου si quando) Pindaro reddendam esse patet.

67 (40)

Schol Pind O I 26 (*HQ*): περὶ δὲ τῆς δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν παιᾶσιν, ὅτι (Schneider, παιᾶσι ποτὶ codd) δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστιν.

68 (41)

Schol Ambr O II 70: ἐν δὲ τοῖς παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Λαΐῳ, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει· Λάϊε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων.

69 (42)

Schol P VI 4[a]: ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπῃ, περὶ ἧς ἐν παιᾶσιν εἴρηται. Schol[a]: ἐκεῖ γὰρ (ἐν Πυθοῖ) ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν παιᾶσιν εἴρηται.

70 (39)

Schol P XII 45: ἐν γὰρ τῷ Κηφισσῷ οἱ αὐλητικοὶ κάλαμοι φύονται· εἴρηται δὲ καὶ ἐν παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς. Conf ad fr 249[b].

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ

71 (43)

Schol Pind O XIII 25: ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον (fr 115), ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ (O XIII) ἐν Κορίνθῳ.

72—74

⟨ΩΡΙΩΝ⟩

72 (44)

. . . ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρίᾳ
Ὠαρίων.

EM 460, 35: ὁ θώραξ ὁ δεκτικὸς τῆς τροφῆς τόπος· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐμπίπλασθαι οἴνου θωράξασθαι (θωράσασθαι codd) λέγεται, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει (Ach 1135)· καὶ Πίνδαρος διθυράμβων πρώτῳ· ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς (ἀλόγῳ ποτε θεωραχθεὶς Sorb) ἐπ' ἀλλοτρίᾳ. Cram An Par IV 194, 7: Ὠρίων, ἐπεὶ καὶ Ὠαρίων ἐν συστολῇ (τοῦ ῑ scil cll Herodn I 20, 7. II 723, 25 L, Choerob II 397, 21 Hlg) καὶ Πίνδαρος (καὶ Εὐριπίδης)· ἀλλ' οὐχ ὅ ποτε θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρίᾳ Ὠαρίων (seq Eur Cycl 213); eadem: Ὠαρίων priore loco, tum ἀλ(λ)όχῳ ποτὲ θ(ε)ωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρίᾳ spatio quinque litt admisso et versu Eur adiecto Etym Angelic (Ritschl opp I 690); Pindari denique verba omisso Orionis nomine satis fideliter servavit Meletius de nat hom (Cram An Ox III 89, 29,

Ritschl 700) cum Nicol Petrei versione latina nisi quod ἐπέχεεν ἀλλότρια Petr ἐπέχραεν c Schneidero maluit Boeckh Ὠαρίων an Ὠαρίων scribendum esset dubitabat Bergk; cf ad N II 12.

73ª (52) Hygin astron II nr 34 p 72 B: *ORION: hunc (1) Hesiodus Neptuni filium dicit ex Euryale Minois filia*[1]*) natum; concessum autem ei, ut supra fluctus curreret, ut in terra* (fr 17 Rz); . . . (2) *Antimachus*[2]*) autem dicit quendam Hyriea*[3]*) fuisse Thebis — Pindarus*[4]*) autem in insula Chio —; hunc autem cum Iove ⟨Neptunum⟩*[5]*) et Mercurium hospitio recepisset petisse ut sibi aliquid liberorum nasceretur . . .* (sequitur historiola de Orione ex deorum urina[6]) nato). *hic dicitur Thebis*[7]*) Chium venisse et ibi Oenopionis*[8]*) filiam Meropen*[9]*) per vinum cupiditate incensus*[10]*) compressisse . . .* (sequitur fabula de Orione ab Oenopione excaecato, a Čedalione ad ortus Solis deducto, a Sole sanato, Chium Oenopionis ulciscendi causa reverso[11]), denique Cretam delato), *et ibi venari coepisse cum Diana et ei polliceri*[12]*) quae supra* (de Scorpio cap 26 B) *diximus et ita ad sidera pervenisse.* (3) *nonnulli autem aiunt Oriona cum Oenopione prope nimia coniunctum amicitia vixisse et quod ei voluerit suum studium in venando probare Dianae quoque pollicitum*[12]*) quae supra* (cp 26) *diximus et ita interfectum.* (4) *alii dicunt cum Callimacho* (fr 387 Schn) *cum Dianae voluerit vim afferre ab ea sagittis esse confixum et ad sidera propter venandi consimile studium deformatum.* (5) *Istrus autem dicit Oriona a Diana esse dilectum* (ac postremo a dea imprudenti interfectum).

[1]) idem tradit Pherecydes ap Apollod I 25 W. *Hyrieum Tanagraeum Neptuni et Alcyonae unius ex Atlantidibus filium* facit Euphorio ap schol Ven C 486 (fr 108 Mein) boeoticam scilicet de Orione terrigena fabulam cum cretensi concilians; sed cf etiam de Alcyona Hyriei matre schol Arat p 230 Maass [2]) *Aristomachus* libri (etiam scholl Germanici *BP* et *G*), correxi cll Antimachi (de Teumesso) fragmm 2. 3. (de Aegaeone) 14 K [3]) *Catrea* libri vulgo (cf v l Hyg fab 195 p 125 MSchm, e ceterorum testium consensu corr Muncker; *Boeotium Thebanum Tanagraeum* regem fuisse uno quasi ore testantur, *in Thraciam* Hyg fab 195, *Tanagram* corr Maur Schmidt [4]) de Pind v infra [5]) om Hyg; sed cf schol Germanici *BP* et *G*, Hyg fab nr 195, Euphor l l; *Apollinem* tertium patrem esse iubet (per errorem) schol Nic ther 15[1] [6]) accuratius rem exponit Euphorio (de quo supra) . . . λαβόντες οὖν οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτὴν . . ., denique ἐγένετο ὁ Οὐρίων, οὕτως ὀνομασθεὶς διὰ τὸ οὐρῆσαι ὥσπερ τοὺς θεούς, ἔπειτα δὲ [illegible]ατ' εὐφημισμὸν (*venustate* Hyg) Ὡρίων. Similem originem quod referre dicitur Hesiodus schol Germ *BP*, recte explosit Robert Erat catast p 166; Eratosthenem similia tradidisse e verbo αὐξηθέντα colligas auctore Wilamowitzio ap Robertum p 164 [7]) *Thebis* interpolatum ab Hygino esse recte iudicaremus, si Hesiodeam hoc loco fabulam traditurus esset: Antimacheam refert [8]) *Oenopio* Bacchi filius Hes fr 145 Rz [9]) in *Meropae* nomine omnes fere consentiunt testes, nisi quod Ἀερόπην habet schol Nic ther 15 cod *A*, Ἀλερόπην *K*, Αἰρὼ κόρην Parthen erott XX, ubi Μερόπην scribebat Hercher, Ἀερόπην non minus facile restituas. Sed quod gravius est, vulgo quam *filiam* vocant *Oenopionis*, velut τὴν Οἰνωπίωνος Hes ap Erat, *e matre Helica* sec Parthen XX, eam Μερόπην τὴν (Οἰνοπίωνος) γυναῖκα diserte esse iubet schol Nic ther 15[3] (ceterum cum Eratosthene fere congruens), id quod propter Pind fr 72 minime neglegendum esse perspexit Schneidewin Rhein Mus II (1843) 298: genetivi ambiguitatem recentioribus hominibus fraudi fuisse credideris cll Ἕκτορος Ἀνδρομάχῃ, Ἠγησὼ Προξένου; *filiam* primo rite expeti, tum violari fingit Parth XX. Ceterum de Meropa una e Pleiadibus cum mortali viro nupta cf scholl Arat p 229/30 Maass

[10]) sic plerique, velut βιάσασθαι οἰνωθέντα Hes ap Erat, μεθύσας Οἰνοπίων solus (e Pherecyde?) Apollod I 25 [11]) traditur nullo refragante [12]) *insolentem propter iactationem mortuum esse Orionem* c Hesiodo ap Erat catast 32 (Ὡρίων) testatur schol Nic ther 15[1] (de 15[2] v supra ad [9]), *propter vim aut Dianae* Erat s v Σκορπ. (= ἄλλοι s v Ὡρ.), Callim ap Hyg astr § 4 (hy Dian 265?), Arat 637 (προτέρων λόγος), Nic ther 16, Euphor fr 108 M, *aut Upi virgini Hyperboreae* (alteri quasi Artemidi) *illatam* Euphor fr 109, Apollod I 27[2], *a dis (Diana) Aurorae cum Orione amori invidentibus* ε 121 ss (Deliaca fabulae forma sec Apollod I 25—27), *in Creta* Hes ap Erat Ὡρ., Antimachus ap Hyg astr § 2 extr, *in Chio* Erat Σκορπ., Arat (προτ. λόγ.) 637 ss c plerisque poet Alexandrr ut videtur (Παυστήρια· ὄρη ἐν Χίῳ, ἐν οἷς ὁ Ὡρίων ἀπέθανεν ap Hesych scr Robert Myth I 452[5]), *scorpione a Tellure immisso* Hes ap Erat Ὡρ., *a (Latona et) Diana* sec alios, *deae ab eo violatae sagittis* Hyg fab 195, Callim ap Hyg astr § 4, Hor c III 4, 72.

73[b] (52) Strab IX 404: καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ (quae corrupit Eustath II 264, 44) τῆς Θηβαΐδος, ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ Ὡρίωνος γένεσις, ἣν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς διθυράμβοις.

Hoc testimoniorum conspectu opus esse videbatur, ut de natalibus, de adulterio, de oculorum acie amissa restituta, de exitu Orionis haberes quid P docuisse censeres. Ac de origine quidem fabulis boeoticis cum Strabonis testimonio satis luculento collatis id sequitur, ut γηγενῆ (Apollod I 25) Pindari Orionem fuisse credamus, unde fr adesp 84 B[4] huic dithyrambo adicere placuit cll fr Pind (de Erichthonio) 253. (de Tityo) 294. De adulterio dictum ad [9]); a peccato ultionis narrationem abesse vix posse facile concedes. Denique mortem occubuisse Orionem apud P utrum in Creta an in Chio decernamus nulla erit dubitatio, nisi forte Pindarum ut Antimachum aut Euphorionem boeoticam fabulam cum alienis contaminasse putas. Hygini igitur verba illa *Pindarus autem in insula Chio* ad finem potius quam ad initium § 2 adscribenda esse arbitror. Ceterum duae videntur fuisse memoriae boeoticae, altera mitior, quam nobis quidem repraesentat Corinna γεροίων α′ fr 3 (εὐσεβέστατον αὐτὸν λέγει). 7 B[4], altera paullo atrocior, quam sequitur Pindarus.

Relinquitur ut apponamus eximium quod exstat de Orionis catasterismo fragmentum:

*74[a] (53) ... τρεχέτω δὲ μέτα

Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων — **λεοντοδάμας —

Schol Pind N II 17 (ex Aristarcho?): ὁτὲ μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὁτὲ δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν· τρεχέτω δὲ ... κύων (δὲ add *B* solus ut vid, om *TUV*, periit schol *D*; post μέτα versum finivit Bergk). δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὡρίων καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους· ὑπομνήματα δὲ τούτων ὁ Ζεὺς κατης ἐρισε. παρὸ δή φησιν· Ὁ Ὡρίων ἐπίτω ταῖς Πλειάσι (ἐπίτω em Bergk, ἐπιὼν codd, unde ap P τρέχων δὲ scr Boeckh). Lucian pro imagg 19: ὁ τὸν Ὡρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν, primus huc vocavit Schneider fragmm p 49, post κύων addidit Boeckh, quod si recte fecit, accusativi forma λεοντοδάμαν Luciano debetur, pro qua in Pind λεοντοδάμαντα exspectaveris cl prll II[85]. EM 675, 36: λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ κατασερισμοῦ αὐτῶν, ὅτι τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατρῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν συναντῆσαι αὐτῇ Ὡρίωνα· εἶτα ἐρασθεὶς ὥρμησε πρὸς τὸ ἁρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῶν θυγατρῶν Ὡρίων ἐδίωκε, γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἱονεὶ μνήματα κατασερίσαι τὰς Πλειάδας φευγούσας τὸν Ὡρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός. Cf Eust Od 1712, 49.

**74[b] (fr adesp 84 B[4]): Hippolyt refut haeres V p 96 Miller, p 134 Dnck-Schndw: μάθετε πῶς κατὰ μέρος παρὰ τῶν ἐθνῶν τὴν ἀνεξεύρητον καὶ ἀδιάφορον τοῦ ἀνθρώπου γενεὰν λαβόντες ἐπιπλάσσουσι τῷ Χριστῷ. Γῆ δέ φασιν οἱ Ἕλληνες ἄνθρωπον ἀνέδωκε πρώτη καλὸν ἐνεγκαμένη γέρας, μὴ φυτῶν ἀναισθήτων μηδὲ θηρίων ἀλόγων, ἀλλὰ ἡμέρου ζῴου καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλουσα μήτηρ γενέσθαι. Χαλεπὸν δέ, φησίν, ἐξευρεῖν εἴτε Βοιωτοῖς Ἀλκομενεὺς ὑπὲρ λίμνης Κηφισίδος ἀνέσχε πρῶτος ἀνθρώπων, εἴτε Κουρῆτες ἢ σανίδαι οἱ θεῖον γένος ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες οὓς πρῶτος ἥλιος ἔπιδε (ἔφιδε cod [ac]) δενδροφυεῖς ἀναβλαστάνοντας, εἴτε πρὸς σεληναῖον Ἀρκάδα διὰ Πελασγὸν ἡραρυίας οἰκήτορα, δίαυλον Ἐλευσῖν ἡ Λῆμνος καλλίπαιδα Κάβιρον ἀρρήτων ἐτέκνωσεν ὀργιασμῷ, εἴτε Φελλήνη Φλεγραῖον Ἀλκυονέα πρεσβύτατον Γιγάντων. Λίβες δὲ Τάρβαντα φασὶ πρωτόγονον αὐχμηρῶν ἀναδύντα πεδίων γλυκείας ἀπάρξασθαι Διὸς βαλάνου. Αἰγυπτίων δὲ Νεῖλος ὕλην ἐπιλιπαίνων, μέχρι σήμερον ζωογονῶν, φησίν, ὑγρᾶς ἀρκούμενα θερμότητι ζῷα καὶ σῶμα ἀναδίδωσιν. Ἀσσύριοι δὲ Ἰάννην ἰχθυοφάγον γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, Χαλδαῖοι δὲ τὸν Ἀδὰμ καὶ τοῦτον εἶναι φάσκουσι τὸν ἄνθρωπον ὃν ἀνέδωκεν ἡ γῆ μόνον κτλ. Primus ut Pindaricum commentatus est (obloquente nescio quo pacto Carolo Robert 1894 gr Mythol I 857/8) fragmentique fines recte descripsit Schneidewin Philol I 420 ss, strophae initium perisse ratus verborum πρώτα . . . ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας et ἡ καλλίπαιδα Λ. ἀρρ. ἐτ. Καβ. ὀργίων responsione perspecta emendatius edidit Hermann ib 586, Schneidewini operam non sine invidia castigavit, responsionem Hermannianam versibus εἴτε — Καφισίδος et εἴτε — πρεσβύτατον inter se collatis confirmavit, ante prima fragmenti verba quae ἄνθρωπον ⟨ὡς⟩ ἄνδωκε γαῖα πρώτα ἐνεγκ. κ. γ. esse voluit verbum regens una cum antecedentibus haustum esse coniecit (velut *in hac re omnes gentes consentiunt*), denique Pindari hymno Ammoniaco fragmentum adscripsit Bergk Zeitschr Alterthumsw 1847, 1 ss et PLG[4] III 711 ss. Dithyrambi nos initium servatum esse censemus particulam δέ post Γῆ ab Hippolyto additam esse arbitrati.

Strophae

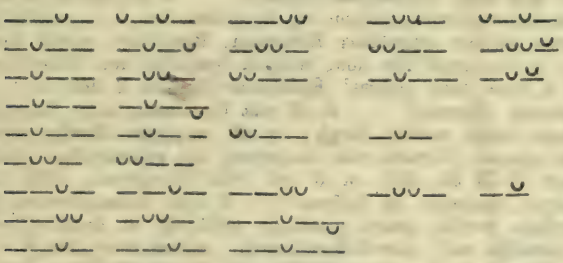

Epodi

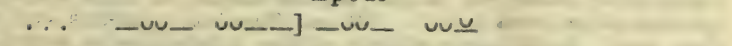

Str v 5 (de quo cf append § 8[d. f]) Hermannum non secus ac nos dimensum esse apparebit cll eius opp I 252. elem doctr metr 362; de v 7 clausula bisyllaba cf P I 2; de duobus versibus ultimis nott metr N V. I I. Ep vv 1. 2 e fr 72 constitui posse censeo; fr 74[a] si modo cetera recte suspicati sumus ad dithyrambi epodum aliquam pertinere sponte patet.

στρ. α′

Πρώτα ⟨μὲν⟩ ἐξανῆκε γαῖ᾽
ἄνθρωπον ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας
ἁμέρου μάτηρ ζοοῦ γε-
νέσθ᾽ ἐθέλοισα· τὸ δ᾽ ἐξευρεῖν χαλεπόν,
εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς λί-
μνας ὑπὲρ Καφισίδος
πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχεν,
εἴτε ⟨καὶ⟩ Κουρῆτες Ἰδαῖοι ἔσαν, θεῖον γένος,
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς Ἅλιος πρώτους ἐπείδεν
δενδροφυεῖς ἀναβλαστόντας,
εἴτ᾽ Ἀρκαδία προσελαναῖον Πελασγόν,
ἢ Ῥαρίας Δίαυλον οἰκιστῆρ᾽ Ἐλευσίς,

ἀντ. α′

ἢ καλλίπαιδα Λᾶμνος ἀρ-
ρήτων ἐτέκνωσε Κάβιρον ὀργίων,
εἴτε Πελλάνα Φλεγραῖον
Ἀλκυονῆα Γιγάντων πρεσβύτατον
[septem versus perierunt]

1 πρώτα δὲ γαῖ᾽ ἄνδωκεν ἄνθρωπον ⟨τότ᾽⟩ ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας Hermann, de Bergkio v supra; ἐξανῆκε scripsi cll P IV 99, ῥόον ὄντε βάθιστον γαῖα τότ᾽ ἐξανίησιν Callim hy Del 206; ἀναδιδόναι ter in hoc quidem loco e suo dare Hippolytus videtur 2 μὴ φυτῶν κτλ] in versus redigebat Schneidewin, ἁμέρου καὶ θεοφιλοῦς ita ut in antistropho otiosum epitheton addere cogeretur Hermann, Bergkium secuti sumus (Ztschr Alterth 1 l), nisi quod ille ζῶὰς scripsit ipse sibi non satisfaciens; ζοός Theocr II 5, ζόος ‘sec plures’ Epicharm Herodn II 947, 14 3 restituit Hermann (Καφιcc.) 4—6 rest Hermann, εἴτε Κου-ρῆτες ἔσαν, γένος Ἰδαῖοι θεῶν maluit Bergk; vv 5/6 respicere Strabo videtur X 472: ἄλλοι δὲ γηγενεῖς (λέγουσι τοὺς Κουρῆτας) καὶ χαλκάσπιδας (χαλκάσπιδες — κοῦροι? O IX 54—56)· οἱ δ᾽ οὐ τοὺς Κουρῆτας, ἀλλὰ τοὺς Κορύβαντας Φρύγας, ἐκείνους δὲ Κρῆτας 7 rest Schneidewin, nisi quod Ἅλιοτ (tribus potius quam quattuor syllabis) et ἀναβλαστόντας Bergk 8 Ἀρκάδα διὰ] corr Schneidewin, cetera rest Bergk 9 Ῥαρίας rest Hermann de spir cll Choerob II 43, 27 Hlg, Herodn I 546, 20 L, cetera rest Bergk; Δίαυλον nomen ad ludos Eleusinios referebat Schneidewin p 431 10 rest Hermann; genetivus ἀρρ. ὀργ. (‘vix aptus’ Bergk) est qualitatis; Κάβιρον c Schneidewino retinui cll IGSept I 3577 ss, Szanto Ath Mitt XV, 1890, 384. 386, invito (?) Herodiano II 448, 29 L 11 rest Bergk de Πελλάνα cl Thuc IV 120, Παλλάνα scr Hermann, Φαλλάνα Schneidewin de Φ male cl Φερσεφόνα: est Φελλ. oculorum lapsus ad Φλεγρ. aberrantium; post v 11 lacunam indicavit Bergk recte de Erichthonio cogitans (fr 253) cum Schneidewino p 441/42

ἐπ. α′

. . . . . φαντὶ δὲ πρωτόγονον
Λίβυες αὐχμηρῶν πεδίων ἀναδύ-
ντα Ἰάρβαντα γλυκείας Διὸς ἀπάρξασθαι βαλάνου·

*

De ep vv 1. 2 notti metr. Ἰάρβαντα coll Verg Aen IV 196 ss recuperavit Schneidewin p 435, φ. δὲ πρωτ. Γαράμαντα maluit Bergk, Ἰάρβαντα post ἀναδύντα inserendum duxi. De reliquis restituendis desperabam: Αἰγυπτίων δὲ Νείλος ἰλυῖ γᾶν λιπαίνων | ὑγρᾷ σαρκούμενα (hoc quidem voluisse Hippolytum apparet) θερμότατι ζωά τε σώματ' ἀνδίδωσιν Schneidewin, similiter (sed ἀνδιδοῖ) Hermann, plura molitus est Bergk, ἐπιλιμπάνων scr Crusius Anth lyr (1897) p LXVI.

75 (45)

⟨ΣΕΜΕΛΗ (?) ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ⟩

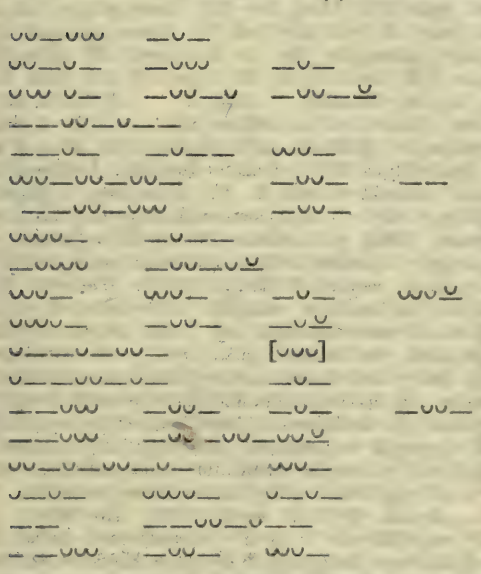

Versuum discriptio fere Boeckhiana, xxiii efficiebat Hermann ap Heyn ad O VIII, v 16 dirimebat Bergk, item 3, tum 6/7 tripartito Christ.

Dion Halic de comp verb c 22 (p 152 R): ἀρχέτω (ut austerae harmoniae exemplar) Πίνδαρος καὶ τούτου διθύραμβός τις, οὗ ἐστιν ἀρχή· Ἴδετ' ἐν χορόν . . . χοροί. vv 1—8 (ἀοιδᾶν) commentatur rhetor, unde 'comm' et 'lemm' attuli. Codd lectiones (*F* Laur 59, 15 saec XII, *P* Par 1741 saec XI [quorum ille 'praestantior' sec Usenerum ind aest Bonn 1878 p VII], *M* Marc Ven 508[4] saec XV ['quasi arbiter quidam', sed 'ad *F* accedens' Usener p IX], *E* epitoma integrum Pindari locum exhibens, cuius recensio in quattuor libris nititur) cum Bergkio Usener communicavit, qui libelli Dionysiaci editionem nunc ipsum evulgaturus est.

Ἴδετ' ἐν χόρον, Ὀλύμπιοι,
ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἵ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν.
ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τὰν ἐαρίδρεπτον
λοιβάν· Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ
ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾶν
δεύτερον ἐπὶ κισσοάραν θεόν,

1 ἴδετ' PM^s, δεῦτ' EFM^s; Dion comm 'verbum' testantem, tum verbum ἴδετε ipsum e Cram An Ox I 169, 19. 176, 5 adhibuit Schneidewin exercitt cr (Braunschw 1836) 21; mire ὡς παρὰ Πινδάρῳ· καλεῖτ' ἐς χορὸν Ὀλύμπιοι (-πια v l) ἀντὶ τοῦ καλεῖσθε Anonym de barb et soloec (Append Lex Vind a Nauckio ed 1867) p 291, quem explosit Schneidewin Eust prooem p 29 ἐν χορόν EF Greg Cor 658, item gramm Ox I 1, ἐς χ. M^{oc}, utrumque test (ἐνοχ.) P **3** οἵ τ'] οἳ F ἄστεος] versum terminabat Christ ὀμφαλὸν] ὀφθαλμὸν M^s **4** ἀθάναις F^1 (Boeckh), ἀθήναις rell **6** ἰοδέτων PM, ἰαδέτων E, ὁδ' ἐγων F^a (acc add F^b), ἰοδέτην Ald, ἰοδετᾶν (ab ἰοδέτας) Boeckh λάχει F **6/7** rem recte considerantibus libri trium lectionum se testes offerunt: τᾶν τ' ἐαριδρέπτων PE, τᾶν τ' ἐαριδρεπῶν MM^1P^1 (nisi quod τ' αὖτ' P^1, τ' αῦ M^1, ἐπαριδρ. M), ἄντ' ἐαριδρόπων FF^1, deinde duarum: λοιβᾶν PM, ἀοιδᾶν $EFF^1P^1M^1$, tum διατεθέντε est in F, denique τ' ignorat, ἀγλαΐᾱι agnoscit comm Dion; τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν Boeckh, τὰν ἐαρίδρεπτον λοιβάν Hermann (Pind ed Gothan 1855 p IX), 'λάχετε = ἐλάχετε', cum τῶν ἐαριδρόπων· | ἀμοιβὰν Διόθεν ('huius honoris memores [ἀμοιβάν = χάριν] me superne respicite') Bergk λοιβήν translate dici solere negans, proinde quasi in bacchico carmine exercendus sit sermo pedester; ceterum cf si tanti esse videbitur ap Pind ipsum σπένδειν ἀοιδαῖς et κώμων ὑπὸ χεύμασιν, ac rursus φύλλ' ἀοιδᾶν et carminum στεφανώσεις, denique aliis deis alios flores sacros quasi esse memineris. E tribus illis quae traduntur adiectivis ἐαρίδροπος (quod placuit Bergkio) parum videtur defendi posse cll ὠμόδροπος (Aesch) μονόδροπος (Pind), alterum quod tueare cll ἠριγενὴς κηριτρεφὴς (Hes opp 418) consensu cod M e lemm PM manifesto corruptis nonnimis commendatur, ἐαρίδρεπτος et testium et conformationis probitate ceteris praestat; de ultimo versus membro contracto cf O IX ep 5, Soph Ant 785
8 πορευθέντα· οἱ δ' ἂν F, πορευθέντα· οἱ δὲ F^1, πορευθέντες ἀοιδαὶ M, πορευθέντες ἀοιδὰν M^1, πορευθέντες ἀοιδαῖς EPP^1 (ergo ΑΟΙΔΑΝ ΑΟΙΔΑΙ ΑΟΙΔΑΙϹ); πορευθέντ(α) ἀοιδᾶν Io Go Schneider p 47, πορευθέντ' ἐν ἀοιδαῖς? Heyne, σὺν ἀγλαᾷ | ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾷ Boeckh, ἐς ἀοιδάν Hermann (cf ad 6/7), recep Bergk. Videtur hoc quidem loco cod F solus (cf 15. 18) carere interpolatione; nam et ἐς Pindaro indignum videtur inter σύν — ἐπί (ut taceam 'deos profectos'), et ἀγλαΐα genetivum requirit, ut 'coronis' statim 'carmina' adiciantur **9** δεύτερον in suspicionem vocabat Herm Sauppe ind Gotting 1890, 5 (ausgew Schr 810) ut ex δεῦτ' profectum suprascr $\overline{\text{po}}$, in δεῦτε etiam Goram incidit ἐπὶ τὸν libri, τὸν exp Barnes, ἐπί τε scr Bergk κισσοδόταν P (sed κισσοδόμ [sec Schneidew ed Goth] ante corr), κισσοδαῆ (-η) EFM; κισσοδέταν vulgo edunt (cf ad 6), κισσόδετον mavult Schneider, κισσοκόμαν scr Bergk (librarii F errore abusus), κισσοθαλῆ? Christ (de mensura ᾰ nunc

Βρόμιον ὄν τ' Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν,
γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν
γυναικῶν τε Καδμεΐδαν [ἔμολον].
ἐναργέᾳ δ' ἐμὲ σάματ' οὐ λανθάνει,
φοινικοεάνων ὁπότ' οἰχθέντος Ὥρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπάγηςιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.
τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἐραταί
ἴων φόβαι, ῥόδα τε κόμαιςι μίγνυται,
ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ μελέων cὺν αὐλοῖc,
ἀχεῖ τε Cεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί

conferatur Bacch XIII 196 K), κιccοάραν edidi cll παῖc ὁ κιccοφόροc O II 27 et κιccήρης· κιccοφόροc schol Soph Ant 1132, de formatione prll II[49] **10** τὸν βρόμιον τὸν *P* (Boeckh), ὄν βρόμιον ὄν *EFM*, τὸν Βρόμιον? Schneider, recep Bergk in adn Βρόμιον ὄν τ' coniciens, quod longe praestat τε om *EF*, βροτοὶ tacite om Boekh[1.2] **11/12** πληθυντικῶc δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀδελφῷ τῷ Ποcειδῶνι· cύνηθεc δὲ τὸ cχῆμα Πινδάρῳ· ὑπάτων μὲν [τε] πατέρων γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἀντὶ τοῦ Διὸc καὶ Cεμέλης schol Pind I VIII 75 μὲν *P*, τε *E*, utrumque *FM* schol Pind μέλπε *P*, μέλπομεν rell (12) τε om *F* cum epitomae cod Urb εμολον (sine spir et acc) *P* solus, cεμέλην (-αν) *EFM*. Scribebant μέλπωμεν (Sylb) . . . Cεμέλαν Schneider, μελπόμενοι . . . Cεμέλαν Hermann; Cεμέλαν glossema esse scholl Isthm extr nondum cognitis Boeckh perspexit ipse μελπέμεν . . . Καθμειᾶν ἔμολον scribens, quae vulgo retinent praeter Usenerum μέλπομεν γ. τε K. ἄγαλμα proponentem. Mihi ἔμολον propter πορευθέντα suspectum, ut e glossa (Cεμέλην) profectum quam in *EFM* glossa expulsum esse credere malim. De diaeresi Καδμεΐδαν cf I IV 53 **13** ἐν ἀλγεα *F*, tum τεμεωι τε *F*, νεμέω *E* (tres codd) *P* (?), νεμέα *E* (cod Urb) *P* (??); ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ Schneider (Hm Boe Sw Hrtg Mms), ἐναργέα θεόν. | ἐμὲ δ' ὧν μάντιν vel ἐναργέα μὲν σάματ'? Bergk[3], ἐναργέ' ἀνέμων μαντῆϊ' et (15) ἐπάγωcιν ἔαρ· ed Bergk[4], ἐναργέα τελέων σάματ' Usener Rh Mus 23, 1868, 148, ἐναργέᾳ δ' ἐμὲ σάματ' scripsi **14** φοίνικοc ἑανῶν *EPM*, φοινικοάων *F*, φοίνικοc ἔρνοc (varie interpr) edebant c Rob Stephano, φοινικοεανῶν monente Schneidewino Herm Ad Koch Phil 6, 1851, 734, accentum corr (ᾗ an εᾷ? dubitans) Bergk; καὶ Πίνδαροc φοινικέαc τὰc Ὥραc ἐκάλεcεν Etym Angel 87 (Ritschl opp I 685) θάλαμοι (= θαλάμοι'?) *F*; Aristid II 370 BK contulit Usener **15** εὐόαμον *F* ἐπάγοιcιν *F*, ἐπαῖωcιν *EPM*, quod vulgo edebant (post νεκτάρεα dist: *lauschen dem Frühlingsrufe* Hartung), ἐπάγηcιν Usener; de terminatione cf ἐθέληcιν Theogn 139, λάχηιcιν pap Bacch XIX 3/4 Ken, θάλπηcιν fr Bacch 27 Bgk[4] (20 Bl), de ῑ adscribendo Meyer gr Gr[2] 541, Brugmann gr Gr[3] 349. At 'ver non adducit flores, sed educit' Bergk: ἐπιπλόμενον ἔαρ interpretere ἐπάγειν φυτά cl Schilleriano *der neue Lenz bringt neue Saaten wieder* **16** prius τότε om *F*, alterum secl Christ; cf νῦν cε, νῦν I VI 44 ἄμβροτον *EF* χθόν' *PM* (primus recep Schneidewin), χέρcον *EF* **16/17** ἐραταὶ ἴων φόβαι ῥόδα τε *E* (libris fere consentientibus), ἐρατέων (i e ερατειων pro ερατειων) φοβερόδατε *F*, ἐρατὰν ἴον φοβερά τε *PM* μίγνυνται *EF* **18** ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ (τε ὀμφᾶι) *F*, idem ex Apoll Dysc (synt 223/24: ὡc Βοιώτιόν ἐcτιν ἔθοc, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ· ἀχεῖται ὀμφαὶ μ. c. αὐ.) correxerat Hermann (ed Goth 1843 p 280); οἰχνεῖτ' *EPM*; ὀμφὰ (ἀμφᾶ Urb) *E*, ὀμφαῖc *PM*; ἀχεῖταί τ' ὀμφαὶ Boeckh **19** οἰχνεῖτε libri, corr Hermann

76. 77

⟨... ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ⟩

Plutarchus de glor Ath c 7 tria Pindari fragmenta affert; ac primum quidem poetae nomine ipso corrupto fr 78, deinde fr 77 satis libere ille quidem, sed ita tamen cum duobus fr 76 verbis (ἔρεισμα τ. Ἑλλ.) coniungens, ut ex uno eodemque carmine duo fragmenta esse videantur; cf etiam Aristid II 251 c schol III 600 Ddf. Ex dithyrambis esse fr 76 et 78 aliunde novimus, ad eundem dithyrambum tria fragmenta referebat Bergk; nec refragatur metrum ex aeolicis et dactyloepitriticis quod videtur mixtum esse ad instar carmm O XIII et N VI. Sed seiungere fr 78 tutius duximus, ut dactyloepitrici carminis initium esse posset membro alloeometro sicut N X insignitum.

Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι,
δαιμόνιον πτολίεθρον

76 (46) E tribus potissimum testimoniis fragmentum celeberrimum concinnavit Boeckh, schol Arist Ach 674: παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου διθυράμβων· Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι (cl Suid v ἰοστέφανοι), schol nub 299: Πίνδαρος· Ὦ ταὶ (e cod Ven Dindorf) λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλεῖναι Ἀθᾶναι, Aristophane ipso eq 1329: Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι, unde epithetorum etiam ordinem recte constituit Boeckh; neque ἰοστέφ. Ἑλλ. ullus testium continuat, ἀοίδιμοι Ἑλλ. multi praestant velut Ps-Aeschines (v infra). Ultima fragmenti vocabula e schol Aristid (III 341 Ddf) τὸ δὲ ἔρεισμα πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι καὶ Πίνδαρος δέ φησιν· ἔρεισμ' Ἀθήνας (Ἀθηναίων *D*) δαιμόνιον πτολίεθρον adiecit Dissen. Dithyrambi initium (quod servatum nobis esse probabiliter statuit Bergk) e prava epistulae Pseud-Aeschineae (IV p 35 Hrch) lectione αἵ τε λιπ. κ. ἀοίδ. Ἑλλ. ἔρ. corrupit Boeckh, quamquam verum iam pridem e meliore lectione ὧ τε expressum erat a Brunckio, cuius emendationem postea certatim arripuerunt Schneidewin et Bergk, ille cl Eust prooem c 28, hic cl Arist eq ll. Himerium (or XVI 2) 'Pindari fidibus' profana manu quasi percussis Constantinopolin canentem ut fatuitatis crimine liberaret Boeckh plura velut εἰ δὲ Νηρηΐδων ἁλιπορφύρων χοροὶ ἄκροις ἐπισκιρτῶντες τοῖς κύμασι κύκλῳ περὶ πᾶσαν χορεύουσι ex hoc ipso Pindari dithyrambo sumpsisse coniecit; cf ad fr 56.

... ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεννάν
κρηπῖδ' ἐλευθερίας

77 (196) Plut de glor Ath c 7 p 350: ἐν τούτοις Πίνδαρος ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος προσεῖπε τὰς Ἀθήνας ... ὅτι πρῶτον, ὥς φησιν αὐτός, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεινὴν κρηπῖδ' ἐλευθερίας (eadem fere vit Themist 8, de Herod malign 34 *p* 867⌈δθι παῖδες⌋), κρηπῖδ' edidit Bergk[1.2], quod defendas cll κλαῖδας P VIII 4: κλαῖδες IX 39, Wilh Schulze qu epp 425[6]; sed cf etiam de metro append § 8[c.d]. Quae iniecta etiam Salaminis Mycalae Plataearum mentione sequuntur verba ὥσπερ ἀδαμαντίνοι⟨ς κίοσι?⟩ στηρίξαντες τὴν ἐλευθερίαν si modo ex antiquiore aliquo poeta sumpta sunt ac non Plutarcheae Musae debentur in amplificanda Pindari crepidine debacchanti, ab hoc certe carmine ampullas istas alienas esse iudico.

78 (225)

_ω_ω_υυ⏑
_υ_υ _υυ_ υυ_
_υυ_ υυ_υ _υυ_ υυ⏑

Κλῦθ' Ἀλαλά, Πολέμου θύγατερ,
ἐγχέων προοίμιον, ᾇ θύεται
ἄνδρες (ὑπὲρ πόλιος) τὸν ἱερόθυτον θάνατον

Plut de frat am 11 p 483 (sine poetae nomine): Κλῦθ' Ἀλαλά. π.·θ., idem fere Herodn II 944, 18 L, proxima verba ἐγχ. πρ. addit Ath I 19ᵃ, unde hausit Eust Iliad Z 994, 59. Pindarum auctorem significat Plut de glor Ath 7 p 349: Κλῦθι ἄννα [lacuna] γω Πολ. θύγ. ἐγ. πρ. ἀμφύετε (v l ἐνφύετε) ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον, ὡς ὁ Θηβαῖος Πίνδαρος (Ἐπαμινώνδας codd, em Xylander, del nomen Haupt) εἶπεν ὑπὲρ πατρίδος καὶ τάφων καὶ ἱερῶν ἐπιδιδόντες τοῖς καλλίστοις καὶ λαμπροτάτοις ἀγῶσιν. De Plutarcheo vini aqua temperandi studio cf ad fr 77. Restituit fragmentum Maur Haupt (1851) opp I 310 ss in lucem protracto schol Laur Aesch Pers 49: κλῦθι αλλα πολέμου θύγατερ ἀιθύεται ἄνδρες, ἐν διθυράμβῳ· οὕτω στεῦται (ap Aesch) ἑνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ, denique adhibito Herodiano π. σχημ. (rhett gr III 180, 27 Sp): Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἑνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφοράν, οἷον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως (ὑπὲρ πόλεων v l) καὶ (sequitur fr 239), unde ᾇ θύεται ἄνδρες egregie Haupt; tum ὑπὲρ πολίων inser Haupt, πόλιος praeoptavit Bergk, quae qui spreverit nisi versuum 2 et 3 aequabilitatem reformidaverit ἀνέρες τὸν scribat.

79ᵃ·ᵇ. 80

⟨... ΘΗΒΑΙΟΙΣ⟩

79ᵃ·ᵇ (47. 48)

Πρὶν μὲν ἕρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδά
διθυράμβων καὶ τὸ κὰν κίβδηλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων

* * *

τὶν μὲν καταρχαί,
μᾶτερ μεγάλα, πάρα ῥόμβοι κυμβάλων·
ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλ', αἰθομένα τε
δᾳὰς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις

Strab X 469: Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων (de Curetibus et Corybantibus) ὑπονοιῶν· ὅ τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πρὶν ... διθυράμβων, μνησθεὶς τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησί· καὶ μὲν ... πεύκαις, τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδειχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν συνοικείων ἀλλήλοις. Aristoxenus ap Ath XI 467ᵃ·ᵇ: καὶ Πίνδαρος δέ φησι· Πρὶν μὲν ... ἀοιδὰ καὶ τὸ κὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων, Clearchus ibd X 455ᶜ: Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδὴν ... ἐποίησε·

Πρὶν μὲν ... κίβδηλον ἀνθρώποις (ἄνθρωποι v l). Dion comp verb c 14 p 80R: εἰσὶ δὲ οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν· δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος ἐν οἷς φησι· Πρὶν μὲν ... (ἀοιδὰ) διθυράμβων καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποις (ἄνθρωποι v l). Omittit igitur διθυράμβων Ath utroque loco; rem diserte testatur (τῶν π. τ. Διόνυσον ὕμνων) Strabo. Pro ἀπὸ στομάτων altero loco ἀνθρώποις (-ποι) exhibet Ath, atque hoc quidem commune habet cum Dionysio; unde ἀνθρώποισιν ἀπὸ στ. Hermann nullo non probante.

(79ª) **1** εἶρπε Strab Ath X, ἦρπε Ath XI, ἤρπε (ηρπε Par) Dion; prll II[89] σχοινοτονίας Strab, σχοινοτονία Ath X, σχοινοτονῆ φωνήεντα v l Dion (idem epitoma, sed σχοινοτενεῖα ατα οἴδα Par), et lectionem et interpretationem stabilivit Boeckh; cf etiam μὴ ἀποτείνειν (τὰ ᾄσματα) μηδὲ σχοινοτενῆ ἐργάζεσθαι Philostr heroic I 214, 3 K. Quid si Callias comicus non a patre restiario, sed a canticorum longitudine cognomen accepit Σχοινίων (Heph p 55, 13 W)? neque 'vocem dilatatam' quam testatur Hesych σχοινίνην φώνην, saltem καὶ διερρωγυῖαν exponens, multum abesse arbitror **2** κίβδαλον Dion solus, quod vulgo recipiunt, Röhlio IGA 509 monente Athenaeum secutus sum cll ἡ κίβδος Poll onom VII 99, tum ὕψος: ὑψηλός, ἐρυγμός: ἐρύγμηλος, de accentu Herodn I 161, 14 L (79ᵇ) **1** coi libri, corr Wilamowitz Herm XIV 194 n κατάρχει libri, καταρχαί Scalig Casaub, non displicuit Boeckhio, κατάρχειν Hermann (ap Heyn 1817 ad O VIII), quod edere solebant, Scaligeri memoriam renovavit Wilamowitz **2** πάρα μεγάλοι Strab libri vulgo, πάρα μεγάλαι v l, corr Boeckh ῥοίμβοι libri, unde ῥύμβοι Mein vind Strab 174 quamvis atticam glossam esse (schol Theocr II 30) non ignorans com gr II 452 **3** καχλάδων libri, em Hermann (αἰθομένα) τε Strab, retin Kramer, δὲ vulgo edunt c Herm (tacite).

80

Philod de piet (Gomperz Herkulann St I) 19, 14: οἱ δὲ (Δία καὶ) Ἥραν πατέ|(ρα καὶ) μητέρα θε|(ὧν νο)μίζουσιν, Πίν(δαρος) δ' (ἐκ) Κυβέ|(λης μ)ητρὸς ἐν τῷ|

(.) . . OIN . . KYBE
(.) . . MAT . . . ΦΕΡΕ
(.) . ⟨ΚΔΟ . . . PIOC,

quae hunc in modum aut emendata aut suppleta (προ)οι(μίῳ)· Κυβέ|(λα) μᾶτ(ερ θεῶν·) Φερεκύ(δης) δ' ὁ (Συ)ριος . . . ad phrygium hunc dithyrambum revocabat Bergk[4].

81 (49)

σὲ δ' ἐγὼ παρά νιν
αἰνέω μέν, Γαρυόνα, τὸ δὲ μὴ Διὶ φίλτερον
σιγῶμι πάμπαν

Aristid II 70 Ddf: 'τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος' αὐτοῖς τούτοις, ὅτι καὶ ἑτέρωθι μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβῳ τινί· σὲ δ' ἐγὼ παράμιν (παρ' ἁμίν), φησίν, αἰνέω μέν, Γηρυόνη, τὸ δὲ μὴ Διῖ φίλτερον σιγῶμι (σιγῶ με, σιγῶμι μὴ) πάμπαν· οὐ γὰρ εἰκός, φησίν, ἁρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ καὶ κακὸν εἶναι. **1** παρ' ἄμμιν Boeckh, παρά μιν Hermann (παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα Scholl II 409 Ddf), παρά νιν Bergk[4] **2** Γηρυόνα edunt c Boeckhio; prll II[28] Διὶ Hermann σιγῶμι (c lemm schol) Hermann opp I 266, σίγημι

Schneider, cίγαμι? Bergk. Quae inde a verbis οὐ γὰρ εἰκός addit Aristides in versus Pindaricos redigebant Boeckh Bergk Christ dissuadentibus Hermanno et Wilamowitzio (Eur Her² I 97 n); cf ad fr 77 et 78.

82 (50)

— ∪] — ∪∪ — ∪ — — ∪ — ∪ — —

τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκρημνον

Schol inscr Pind P II: καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν διθυράμβοις· τὰν κτλ ἀγχίκρημνον *EG*, ἄγει κρίμνων *CVP*^{pc} (-μνον *V*^{ac}), ἄγει κνήμων alii.

83 (51)

— ∪ ω — ∪ — — ∪ ω ω ∪ ⏑

ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον

Schol Vat Pind O VI 152: ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὗες ἐκαλοῦντο καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς διθυράμβοις· ἦν . . . ἔλεγον. Idem fere Strabo VII 321, Galen protr 7, nisi quod uterque male om τό, recte pro ἔλεγον exhibet ἔνεπον.

84 (54)

Harpocr p 232: παλιναίρετος] . . . ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος διθυράμβοις. Bekker An I 59, 14; Phot lex 373, 11—13; Suidas.

*86. *85 (56. 55)

(86) Herodn II 626, 35 ss L: ἡ αἰτιατικὴ ἴκτινον, . . . εἶτα . . . κατὰ μεταπλασμὸν γέγονεν ἴκτινα, . . . ὥσπερ ἀλίτροχον ἀλίτροχα παρ' Ἰβύκῳ καὶ διθύραμβον διθύραμβα παρὰ Πινδάρῳ. Choerob I 267, 18. 391, 21 Hlg.

(85) EM 274, 44: Διθύραμβος· ὁ Διόνυσος. Ἐπίθετόν ἐστι τοῦ Διονύσου, ὅτι ἐν διθύρῳ ωντρῳ τῆς Νύς[c]ης ἐτράφη . . . Πίνδαρος δέ φησι λυθίραμμον (dedi e Cyrilli cod Vind 319, λυθιράμβον Etym)· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα· λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, ἵν' ᾖ λυθίραμμος καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεοναςμόν. Ἡρωδιανὸς δέ φησι τὰ προστακτικὰ μὴ συντίθεσθαι (II 375, 14 L). Sorb cod haec habet: Πίνδαρος δὲ ὅτι τίκτων ἐπεβόησεν ὁ Ζεὺς· λῦθι, λῦθι ῥάμμα, ἵν' ᾖ λυθίραμβος (cod Angelic [Ritschl opp I 685], λυθρίαμβος Sorb) καὶ ἐν τροπῇ διθύραμβος. Nullius pretii Et Gud 146, 42, nec novi quidquam addit Procl Phot bibl p 320 B. p 244 W. Subiungamus quod iam Boeckh inter dithyrambos referebat:

247 (123) Herodn II 492, 28 L (EM 277, 39): Διόνυσος] οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύς[c]ης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη ὡς Πίνδαρος καὶ ἀνετράφη. Quibus omnibus consideratis id sequi videtur, ut Pindarum primum Nysae Bacchum et nasci et educari fecisse, deinde deo cognomen indidisse Διθύραμβον, tum huius nominis accusativum Διθύραμβα transformasse dicamus.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ

⟨ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ⟩

87. 88 (58).

— — ∪ — — — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — — — ∪ — — — ∪ ∪ — —
— — ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∪ — — — ∪ ∪ — —
— — ∪ — — — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — — — ∪ — — — ∪ ∪ — —
(5) — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — —
5 — — ∪ — — — ∪ ∪ —
— ∪ — — — ∪ — — — ∪ ∪ — — — ∪ ∪ — —
— ∪ ∪ — — ∪ ∪ — — — ∪ ∪ — — — ∪ ∪ — —

στρ.

Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου παί-
δεσσι Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔρνος,
πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκί-
νητον τέρας, ἄν τε βροτοί
Δᾶλον κικλήσκοισιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ
τηλέφαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον.

[Desunt strophae versus quos quidem sciamus quattuor.]

ἀντ.

[Deest strophae versus primus.]

ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κυμάτες-
σιν παντοδαπῶν ⟨τ'⟩ ἀνέμων
ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἁ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδί-
νεσσι θυίοις' ἀγχιτόκοις ἐπέβα νιν,

Utrumque fragmentum ad προσοδιακὸν παιᾶνα Ceis iubentibus a Pindaro (Isthm I init c scholl, post Simonidis obitum susp Bergk) conscriptum rettulit Schneider fragm p 29; strophicam responsionem Boeckh perspexit, str vv 3. 4 (4. 5 Boe) aliter disiunxit Bergk (θυίοις' scr 88, 3), $1^{a.b}$ (1. 2 Boe) coniunxi; fortasse etiam 5. 6 coniungendi, ut respondeant quasi inter se 1. 3. 5.

(87) Theophr ap Ps-Philon περὶ ἀφθαρσίας κόσμου c 23 (Diels Doxogr p 486) Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησί· Χαῖρ' ὦ . . . ἄστρον 1 θεοδμήτα *M* Ty Mommsen; prll Π^{21} παῖδ' οἱ *M* (Diels dubitat an παίδοιν dederit scriptor metri immemor) ἔρκος Hartung 3 κικλήσκοισιν] dialectum rest Boeckh², de ῑ addendo prll Π^{51} μάκαρ *M*, μάκαρες vulgo τηλέφᾰτον (∼ θοαῖς) edebant ante Bergkium (88) Strab X 485: ἦν γὰρ τὸ πάρ. φορ. φησὶν ὁ Πίνδαρος . . . γένναν 2/3 (ῥιπαῖσιν) laudat schol κ 3 (= Cram An Par III 464, 7, Eust 1644, 54), qui quod post κυμάτεσσι habet Δήλος (Δᾶλος) insiticium esse Boeckh perspexit; τ' ante ἀνέμων inserunt c Schneidero 3 αλλακαιογενης varia prosodia codd Strab,

δή τότε τέσσαρες ὀρθαί
πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
κίονες· ἔνθα τεκοῖς' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

ἀλλὰ Κοίου γένος Schneider, em Porson ad Eur Hec 788 (in meo exemplo [1802] non inest) ὠδίνεσι Strab, ὀδύναισι edebant ante Boeckhium θύοις Strab *CD*, θείαις *B*, θοαῖς Boeckh, θύοις' Bergk; Wilh Schulze qu epp 314 ἐπιβαίνειν Strab, ἐπέβαινεν Schneider, quod vulgo retinent, ἐπέβα νιν Porson, recep Bergk 5 πρυμνῶν *CD*, πρεμνῶν *B*, corr Schneider (Pors Herm) ἐπὶ κρανοῖς Strab *B*, ἐκράνοις et ἐπὶ κραναῇ alii, corr Porson σχεδὸν et πέτρᾳ *B* ἀδαμ. κίον. laudat Plut fac orb lun c 6 p 923; cf etiam Seneca natt qu VI 26, 3

89 (59)

⟨ΑΙΓΙΝΗΤΑΙΣ ΕΙΣ ΑΦΑΙΑΝ⟩

Paus II 30, 3: Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸς τὸ Πανελληνίου Διὸς ἰοῦσίν ἐστιν Ἀφαίας ἱερόν, ἐς ἣν καὶ Πίνδαρος ᾄσμα Αἰγινήταις ἐποίησε. Primus ad prosodia revocavit Schneider p 32; cuius eiusdem carminis initium a schol Aristoph servatum esse Boeckh coniecit. Schol igitur Arist eq 1263: τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως·

Τί κάλλιον ἀρχομένοις ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι;

male cum Aristophanis imitatione confudit Suid ν προσόδια, aliam imitationem habes Ath XV extr 1 ἀρχομένοισιν et Aristoph et scholl libri, nisi quod in schol ἀρχομένοις Θ, qui idem etiam καταπαυομένοις habet; Bergk ἀρχομένοις scribebat (ap Arist ἀρχομένοις et in antistr ἐννυχίαις) evitans ut opinor homoeoteleuta satis molesta, quibuscum quae e Pindaro componam nulla habeo, accedere proxime unum videtur ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι βιατάν N IX 51, longius certe absunt O VI 103. XIII 40, I VII 40. Sed augetur suspicio difficultatibus metricis, nisi forte in gravissimi carminis primo membro poetam illud Ἐρασμονίδη Χαρίλαε imitatum esse putas. At recepta dativi forma breviore et tolletur putidula illa clausularum monotonia et metrum evadet elegantissimum ⏑ – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ quale habes O XIII ep in

*90 (60)

⟨ΕΙΣ ΔΕΛΦΟΥΣ⟩

Πρὸς Ὀλυμπίου Διός σε,
χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ,
λίσσομαι Χαρίτες⟨σί⟩ τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ

Aristid II 160 BK: ἑτέρωθι δὲ (Πίνδαρος) ἔτι λαμπρότερον· Πρὸς Ὀλ.... προφάταν. ὁρᾷς ὡς εὐχόμενος μεταξὺ οὐ κατέσχεν ἑαυτόν, ἀλλὰ κάνταῦθα ἐσεμνολογήσατο. Inter prosodia rettulit Boeckh, paeanem esse a verbis Ὀρχήστ' ἀγλ. (fr 148) incipientem coni Hartung 3 ἄ(ι)σομαι χάριτές τε (-τάς τε *U*) κ. c. ἀφροδίτα (-τη *U*) libri, em interpretatione latina Wilh Canter († 1575), unde primus graece Schneider p 69

ἐν Ζαθέῳ με δέξαι χρόνῳ
ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν.

4 χρόνῳ libri, nisi quod χώρῳ *U* (recep Boeckh), θρόνῳ (cl Paus X 24, 4)? Schneidewin (recep Ty Mommsen, Christ) χορῷ Bergk (recep Hartung), χρόνῳ recte tuetur Br Keil **5** πιερίων libri, em Canter

91—93

⟨ΕΙΣ ΔΙΑ ΑΙΤΝΑΙΟΝ⟩

91 (61) Porphyr de abst III 16 (ex Theophrasto?): Πίνδαρος δὲ ἐν προσοδίοις πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὁπότε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις (ἀλόγοις corrigunt c Wesselingo) ζῴοις. Quae sequuntur (ἐρασθέντα δὲ Πασιφάης Δία γενέσθαι ⟨νῦν add Abresch⟩ μὲν ταῦρον, νῦν δὲ ἀετὸν καὶ κύκνον) vulgo corrupta putant (δέ φασι Δία scr Bergk), ad Pind carmen referre solus Christ videtur. Rem ipsam vel in Pind non incredibilem suo more exornaverunt poetae Alexandrini velut Nicander (p 65 Schn). Probabiliter huc Bergk vocavit frr 92. 93, quae cum frr 125. 126 coniungere Boeckh maluit; cf ad fr 276.

*92. *93 (93) Strab XIII 626/7: Πίνδαρος δὲ συνοικειοῖ τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσσαις, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν Σικελίᾳ· καὶ γὰρ τῇ Αἴτνῃ φησὶν ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα· τόν ποτε Κιλίκιον... λαχνάεντα (P I 16), καὶ πάλιν·

κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται,

καὶ πάλιν·

ἀλλ' οἷος ἄπλατον κεράϊζες θεῶν
Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκᾳ, Ζεῦ πάτερ,
ἐν Ἀρίμοις ποτέ.

Respicere hunc Julianum apparet (epp 24 p 510 Hrtln), nisi quod epiniciorum carminum memoriam admiscet et novum illud addit ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατογκέφαλον ἑνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν(cf Hes th 855; aliter certe Apollod I 41 W).

(93) **1/2** κεράϊζε θεῶν libri, sed tum ζεῦ *τω* (Gemisti excerpta Parisina et Veneta) et πάτερ *F* (i e Vat optimus) c Gemisti excc, unde κεράϊζες...Ζεῦ πάτερ c Tschuckio Bergk, recte; nam ut in narratione Ζεὺς πατήρ putidum, ita Ζεῦ πάτερ in anastropha sollemne. De metro append § 8ᵃ **2** τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον libri (cf Pind O IV 6, P I 16. VIII 16, Hes theog 825), πεντηκοντακέφαλλον Bergk² cll Hes theog 287, Arist equ 416 (cf Schulze qu epp 252), em Hermann. De versus metro eximio append § 4 nrr 31. 32 **3** εἰν Ἀρ. Boeckh, contra poetae usum; de trochaei syllaba prima soluta append § 6, 1

94 (277)

μεμνᾶτ' ἀοιδᾶς

Cram An Par III 292, 26 (schol Ψ 361 μεμνέψτο): Πίνδαρος δὲ δωρικώτερον διὰ τῆς αι διφθόγγου ἐν προσοδίοις· μεμνᾶτ' ἀοιδᾶς, eadem (sed omm verb ἐν πρ. et ἀοιδ.) EM 579, 3; traditur utroque loco διὰ τῆς αῖ et μεμναίατ(ο), quae correxi (καὶ τὸ ῆ δὲ μετὰ τοῦ ι δίφθογγόν ἐστιν), μεμναῖτο praeierat Sylburg, μεμνᾶτο Boeckh, vulgo in trad lect acquiescunt, male; neque enim aut sermo est de numero plurali aut (ne quis grammatici errorem subesse putet) -ατο pro -ντο Pindaricum vel δωρικώτερον cuiquam visum esse credibile.

ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ

95 (63)

Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων,
καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
* * *
Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σε-
μνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν

Schol Pind III 139: πάρεδρος ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθενείων (παρθένων codd) φησίν· Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, ἕως τοῦ Ματρὸς...τερπνόν. Initium auctius exhibet Vit Ambr (cf etiam Eust pr c 27 et Vit Thom): ὁ γοῦν Πὰν ὁ θεὸς ὤφθη μεταξὺ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ᾄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ ᾆσμα ἐποίησεν εἰς τὸν θεόν, ἐν ᾧ χάριν ὁμολογεῖ τῆς τιμῆς αὐτῷ, οὗ ἡ ἀρχή· Ὦ Πὰν Πὰν Ἀρκ. μεδ. καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ, ubi alterum Πάν delendum esse perspexit Boeckh, cf Soph Ai 694/5, Theocr I 123 σεμνᾶν] σεμνῶν libri, corr Boeckh; vocabulum repetitum eo minus habet offensionis (prll Π^{94}), quod quantum distet a versu secundo ultimus sciri nequit μέλημα] ἄγαλμα v l, manavit e scholl 137

De carminis opportunitate id addam per temporis quidem rationes potuisse fingi et Pana saltantem ἐν τῇ κρεουργίᾳ τοῦ Πέλοπος (schol Aristid III 564, 10 Ddf) vel canentem περὶ τοῦ Πέλοπος (vit Thom *GE* Vrat^{d}, παιᾶνα vit Ambr Eust) post ol 76, 1, et Pindarum gratias deo hoc carmine 'pseudo-partheneo' agentem ad delubrum quod in carmine c ol 76, 3 facto commemorat (P III 78).

*96 (66)

ὦ μάκαρ, ὅν τε μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπόν
καλέοισιν Ὀλύμπιοι

Aristot rhet II 24 (1401^{a} 15): ἢ εἴ τις κύνα ἐγκωμιάζων τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ συμπαραλαμβάνοι ἢ τὸν Πᾶνα, ὅτι Πίνδαρος ἔφησεν· ὦ μάκαρ... Ὀλύμπιον. Nihil discitur e comm Anonymi p 148, 27 R aut Stephani p 304, 3 R. κύνα παντοδ. peculiarem versum esse Bergk iussit; παντόδᾰμον maluit Lobeck Agl 860 probante Schneidewino; καλέουσιν libri, corr Boeckh. Fragmentum cum pseudopartheneo (95) coniungunt auctore Boeckhio; 97—100 adiecit Bergk.

*97 (64)

αὐτὸς αὐτῷ μέλος γλάζεις

Schol Theocr I 2: μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων· τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις, τουτέστιν ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις. τὸ σαυτοῦ libri vulgo (τὸ ἑαυτοῦ Ambr 222 teste Zieglero, sed τὸ σαυτοῦ asseverante Bergkio, τοσαύτα Bar 5, τὰς αὐτοῦ et μέλους Gen b), τὸ σαυτοῦ retin (fragm nescio quo pacto ad illam de Pane Pindari carmen cantante narratiunculam referens) Boeckh, τὸ scholiastae esse censuit Ahrens, τὺ σαυτῷ (hoc e paraphr) Bergk[1], τὸ (= δ) revocavit idem[4], pronomen a Pindari sermone non minus quam ἑαυτοῦ abhorrens movit nemo; ⟨αὐ⟩τὸς αὐτῷ scripsi, nisi forte αὐταυτῷ praeoptas (cll Epich 172, 7 [ex emend Porsoni], Sophr 19 Kaib); ab aeoliis frr 95 et 96 numeris haec ⏑ – ⏑ – ⏑ – – – utique videntur esse aliena. Ad γλάζεις conferunt γλάζει (γλ⟨αγγ⟩άζει)· πτερύσσεται. κέκραγε Hesych; quae in κλάζεις et κλάζει (κλ⟨αγγ⟩άζει) mutare nisi qui dormitaverit animum non inducet.

*98 (65)

Schol Theocr V 14: τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον] . . . ἢ ὥς φησι Φιλοστέφανος, ὅτι Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ· τινὲς δέ φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον (quae aut ante aut post φασι codd inserunt verba τὸν Ἀπόλλωνα del Bergk; cf etiam EM 54, 29). φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν.

*99 (67)

Aristid II 331 K: διδόασι δ' αὐτῷ (Διονύσῳ) καὶ τὸν Πᾶνα

χορευτὴν τελεώτατον
θεῶν

ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὑμνεῖ καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον.

*100 (68)

Serv Verg Georg I 17: 'Pindarus *Pana ⟨Apollinis⟩ et Penelopae filium* dicit'; ibd comm Leid: '*Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lycaeo monte editum* scribit' (cf Euphor ap schol Eurip Rhes 36); schol Bern addit: 'alii ex Aethere et Oeno[n]e' (cf Araethus Tegeata ap schol Eur Rhes 36). Accedit schol Lucani III 402: 'Pindarus et Hecataeus (?) dicunt *Apollinis et Penelopae filium*'. Unde supplere non dubito Holoboli schol Theocr syring 1: τὸν δὲ Πᾶνα ἔνιοι γηγενῆ ἱστοροῦσιν, ἔνιοι δὲ Αἰθέρος καὶ νύμφης Οἰνόης, ⟨ἔνιοι δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης⟩, ὡς καὶ Πίνδαρος, ἔνιοι δὲ Ὀδυσσέως. De Oenoa Panis nutrice Paus VIII 30, 3.

101. 102 B[4] = supra 51[b]

103 (62)

Schol Arist Ach 720: ἀγοράζειν ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν . . . Ἀττικῶς· ὅθεν καὶ ἡ Κόρινναἐπιτιμᾷ Πινδάρῳ ἀττικίζοντι, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ

τῶν παρθεν(εί)ων ἐχρήσατο τῇ λέξει. Verba Ἀττικῶς—λέξει om Rav, ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί libri vulgo, em Iac Geel 1843 litt ad Schneidewinum datis (p LXXXI ed Goth) non satisfaciens Leutschio Philol XI 181.

104 (69)

Schol Theocr II 10: Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθεν(εί)ων, ὅτι (ἤτοι et τοι v l) τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται παρεῖναι (εἶναι *A*, εἶναι καὶ alii, τὸν vulgo, corr Bergk) Ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες Σελήνην.

**104[b] (adesp [90B[4]])

(—∪—)∪∪—∪— ——∪∪—∪
—∪∪—— —∪∪——
—∪—∪∪—∪— ∪—∪∪—∪—
—∪—∪∪—∪—∪— ∪—∪—
——— —∪∪—∪— ——∪∪—∪

... προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυζεν,
ὡς ἀπὸ κρανᾶν φέρτατον ὕδωρ,
θήλεον γάλα· τοὶ δ' ἐπίμπλαν ἐσσύμενοι πίθους·

Plut Pyth orr c 29 p 409: οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ἤσθοντο τοῦ θεοῦ τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ καὶ περιουσίᾳ γάλακτος· προβάτων ... ἅπαντες. De carminibus daphnephoricis Apollini Galaxio virginum choro celebratis Procl chrest ap Phot 321[b] 29 (248, 25 W. ap Boeckh prooem parth p 590; cf supra ad fr 66). (Πίνδαρος) ἔσχεν υἱὸν Δαΐφαντον, ᾧ καὶ δαφνηφορικὸν ᾆσμα ἔγραψεν vit Ambr. Fragmentum Pindaro adscribendum esse primus docuit Schneidewin Zeitschr Alterthumsw 1, 1834, 433 (ed Goth fr 182[d]) plaudente Bergkio[1], comprobante Wilamowitzio Herm 34, 1899, 223 1 προπάντων libri nostri, προβάτων Leonicus 2 κρηνάων libri, corr Bergk ὕδωρ] Pindarus si carminis auctor est, semel ut in clausula adonea ῡ produxit (prll II[2]), id quod ponere (cl N Π str 5) quam versum corrumpere aut mutata librorum lectione (velut φέρτιστον Schneidewin) ne versum quidem restituere malui 3 θήλεον libri, θάλεον Schneidewin, θάλεον Bergk, θηλᾶν Wilamowitz (prll II[42]); quid si ex eadem e qua femininum θηλέ(ι)α (-εῖα Pindarus, sed cf prll II[50]) constat, aliquando neutrum θήλε(ι)ον prognatum esse suspicari fas est de licentia quadam in adiectivis formandis a Pind usurpata cll eis quae ad N III 18 adnotavimus, de notione θῆλυς ἔέρση (ε 467)? nam θηλάειc mihi quidem (ut οὐθατόειc vel οὐθάτιος apud recentiores poetas) de ubere quam de lacte videtur aptius dici ἐπίμπλων libri, ἐπίμπλαν certe legisse Plutarchus videtur, de Pindaro cf N X 57; ἐπίμπλευν? Bergk, ἐπίμπλεν Wilamowitz πίθους] offendunt in vocabulo iterato (5), nec difficile erat σκύφους rescribere cll Βοιωτίοιcιν ἐν σκύφοιcιν Bacchyl ap Ath XI 500[b] (Poll onom 10, 166), μέγαν σκύφον οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχοντι Alcm ibd 499[a], γάλακτος κίccινον φέρων σκύφος Eur ibd 477[a], denique eiusdem Cycl 390 (ut ἀμφορεύς 327): malui tamen asyndeto restituto (4) poetam in lactis affluentia describenda ipsum quoque verbis quasi abundantem agnoscere (ἐπίμπλαν πίθους: πίθοι πλῆcθεν ἅπαντες) cl prll II[94]

ἀcκὸc οὔτε τιc ἀμφορεὺc ἐλίνυεν δόμοιc,
πέλλαι δὲ ξύλιναι πίθοι ⟨τε⟩ πλῆcθεν ἅπαντεc.

4 ἀcκὸc δὲ libri, ἀcκὸc δ' edd οὔτε (οντε) libri, οὐδὲ Bergk, item Ed Schwartz ap Guilh Paton (Plut pyth dial tres) p 131 ἐλίνῠεν] cf Heimer studd P 132, Wilh Schulze qu epp 343; ἐλίνυ' ἐν cum Schneidewino maluit Bergk **5** ξύλινοι libri, ξύλιναι Wilamowitz (semel Pind cur ποτανὸν ἰcχύν dixerit non obscurum fr 107, 4); ξύλινοι πίθοι secl Toup πέλλαι ἅπαντεc iungens, satis hoc quidem audacter; πέλλαι δὲ καὶ λίθινοι πίθοι Schneidewin, πέλλαι γὰρ λίθινοί ⟨τε⟩ π. Bergk, πίθοι ⟨τε⟩ Ed Schwartz πλῆcθεν libri, πλᾶcθεν Ald, cum Wyttenbachio recep Bergk

**104c

Oxyrh pap II 62/63, e scholl Ammonii (saec p C I?) Φ 162/63:

.....]αc̣[.....
.....]ε̣λ̣ι.[...].αν̣ [.....
.....αμφο]τερα[...]c̣χερ̣[.....
.....·.].cτ̣ο̣π̣[..]ο̣να[.....
τοδορυουc̣[.]κ̣α̣ι̣.α̣[.]α̣ νακ̣[.....
εν̣παρθενειοιcπα[...]αcτερ [.....
γενημαιοcπο̣[.]θ̣.ια.ν̣[..]αcαμ[....
cι[κ̣]χερcιριπτενκαι [..]α̣μ̣[.....
οδεχαλκεοιc θραcυ [.....
πε.ν̣κ[ν̣]χωμοπτο̣λι[.....
μαχαιθαυμαινετ̣.[.....
λεωνιενταρομ[βονβαλλειδαμααμφο
τεραιcτηνδαcπι[δααπεβαλεν .... ο
τιδυcχρηcτοcενυδαcιν.....

Pindaro adscribunt Grenfell et Hunt cll ἱέντα ῥόμβον l 12 et ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμβον Pind O XIII 94, neque improbabilem esse coniecturam dixerim, nisi quod Pindari nomini l 4 locus esse non videtur **3** ἀμφοτέρα[ιc ταῖ]c χερ]cίν? **4** Ἀ]cτοπ[αῖ]ον? ut Ἀcτεροπαῖον voluisse gramm videatur **5** nihil dispicio **6** πα[ῖc δ'] Ἀcτερ[οπαίου γε|γένημαι suppl Gr-H, παῖc = 'aemulus'? **7** lacunas qui expleat exspectatur: obiectum velut 'hastas' desideramus ἀμ[φοτέραι]cι Gr-H **9** ὁ δὲ χρυcέοιc exspectaveris cl N VIII 27 **11/12** δούρων ἀζα]λέων Blass, quibus receptis haec dubitanter propono:

παῖc δ' Ἀcτεροπαίου γεγένημαι,
ὅc ποτ' (αἰγανέαc) ἀμφοτέραιcι χερcίν
ῥῖπτε καὶ οὐχ ἅμαρτεν (Ἀχιλλέα)·
ὁ δὲ χαλκέοιc θραcυμή-
δηc ἐν ὅπλοιcι τάρβηcε ζαμενῆ,
χὠμόπτολιc ἁλικία εἴξαιcα μάχαc
θαύμαινε νεανίαν
δούρων ἀζαλέων ἱέντα ῥόμβον.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ

105. 106

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩΙ

⏑ ⏑⏑ — ⏑ —
⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ — ⏑ ⏓
⏑ — — · ⏑ — —
⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ — — ⏑ —
⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ — ⏑ — —
⏑⏑ — ⏑ — ...

Cύνες ὅ τοι λέγω,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε
πάτερ κτίστορ Αἴτνας·
νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἁλᾶται στρατῶν
ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς ⟨δ'⟩ ἔβα...

(105[a] [71]) Schol vet Pind P II 127: ἱστέον δὲ ὅτι τὸν ἐπίνικον ἐπὶ μισθῷ συντάξας ὁ Πίνδαρος ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή· cύνες...ἐπώνυμε· ὃ δὴ Καστόρειον εἶπε κτλ, quod Castoreum carmen non iam inveniri tradit schol Pal (p 472, 9 Ab). De 'Castoreo' P II 69 ad epinicium ipsum referendo mihi quidem satisfecit Boeckh kl Schr VII 448 ss; fragmentum auctius servavit (item ἐκ τῶν Π. ὑπορχημάτων) schol Arist av 927: Cύνες...ἐπώνυμε π. κτ. Αἴτνας, et correctius schol Pind N VII 1: ὅταν ὑπή τις ὁμωνυμία, οἷον (sequ fr 120), καὶ Cύνες... ὁμώνυμε... Αἴτνας, similiter Strab VI 268; initium laudant Plat Menon 76[d]. Phaedr 236[d], Greg Naz epp II 103.

(*105[b] [72]) Schol Ven Arist av 942: καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως· νομάδεσσι ... πέπαται. ἀκλεὴς ἔβα τῶνδε (vulgo, ἀκλεῆτε βάτην δὲ *V*). Λαβὼν ⟨δὲ⟩ ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος ἤτει αὐτὸν καὶ ἁμάξιον (ἁμάδιον *V*, corr Ed Boehmer; cf schol nub 862).

Fragmm 105[a. b] vel propter Aristophanis parodiam av 926—45 ad unum idemque carmen pertinere contra Hermannum (opp VII 124) Boeckh evicit (kl Schr VII 457 ss), idem artissimo sententiarum vinculo conexa esse primus statuit (463), denique interiectum quidquam fuisse recte negavit Bergk. (105) 1 ξ(ὺ)νες Plat (v I) et Strab; prll II[64] ὅ τοι Arist

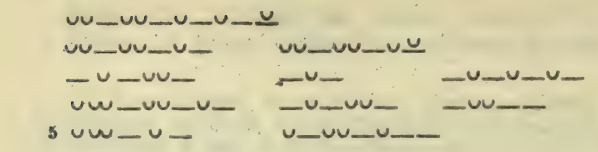

ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέχειν πυκινώτατον ἕρπετον·
Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γλάγεος αἶγες ἐξοχώταται·
ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἅρμα Θη-
βαῖον, ἀλλ' ἀπὸ τᾶς ἀγλαοκάρπου
Κικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

av 945, schol Pind P II cod *G*, (om δ) Strab, δ σοι Plat Phaedr, ὅτι testes plerique **2** ὁμώνυμε c Strabone schol Pind N VII et in parodia Arist av 927, ἐπώνυμε schol Pind P II, schol Arist av (cf etiam fr 120 Dio); festivius illud. Egregium Hermanni errorem Iovem patrem interpretantis explosit Boeckh (459). De metris vv 1—3 recte dirimendis cf Aristophanes; de dimetro v 3 ἔρεισμ' Ἀκράγαντος O II 7 **4** Στράτων edebant, ex Aristoph male repetitum esse, ap Pind μόνος fuisse censebat Hermann (contra quem Boeckh 465), Βάτων ('cui Aristoph Στράτων potuit substituere')? Bergk, στράτων cll στάρτοι· αἱ τάξεις τοῦ πλήθους Hesych, ὁ Αἰθαλεὺς στρατός leg Gortyn V 5, de accentu Herodiani (Arcadii) testimonio (I 215, 21 L) nescio quo pacto in dubitationem vocato Ed Lübbert Rh Mus 41, 1886, 468; οἴκ. οὐ πέπ. propter oppositum στρατῶν ἁλᾶται dici arbitror **5** ἁμαξ. attico spiritu vulgo edunt (cf P IV 247); ἁμαξηφόρητον libri, corr Schneider p 9 **6** ⟨δ'⟩ inserunt ex Aristoph, ἀκλεὲς δ' ἔβα | ζεύγος ἡμιόνων ἄνευ ἅρματος? Brunck (teste Schneidero ap Heyn 1817 III 161), ἀκλεὴς δ' ἀπέβα τῶνδε tanquam de exsule Hartung; et ἀκλεὴς et ἔβα Pindari esse apparet cl Aristoph av 944 c scholl 943. 945 Ddf

(*106 [73]) Ath I 28ᵃ: Πίνδαρος δ' ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα πυθικῇ ᾠδῇ· ἀπὸ Ταϋγέτοιο . . . ματεύειν. vv 1. 2 laudat Eustath Od 1822, 5, vv 3. 4 idem Od 1569, 44. Σκύριαι αἶγες saepius laudantur, velut Str IX 437ᵇ, Ath XII 540ᵈ, adhibita Pind memoria Zenob II 18 (Miller MLG 359).

2 τρέφειν Eustath, recep Bergk, τράφειν Ty Mommsen, ad ἀπὸ T. repetendi verbum aut antecessit aut e v 5 supplendum est; de vocalismo prll II[34] **3** γάλακτος Ath, γλάγους Eustath, recep Bergk, γλάγεος Schneidewin Beitr Krit PLG 36; Σκύριας per errorem typoth olim edd Ath, unde Σκυρίας ἐξοχωτάτους Schneider; ἐξοχώτατοι edd Ath, tuebatur (cll c aliis male tum O II 94) Nauck Phil IX 176 n. **4** ἀπὸ τῆς Ath, ἀγλαοκάρπους Ath cod *C*; Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου, Κικελίας δ' edebant ap Ath, em (ἀλλ' add e schol Ven Aristoph pac 73) Boeckh kl Schr VII 471

(*) 107 (74)

Strophae

— — — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ —
— (⏑⏑ —) — ⏑ — ⏑ —
(2) — ⏑⏑ — ⏑⏑⏑ — ⏑ — — ⏑⏑ ⏓
⏓ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — — — ⏑ — ⏑ ⏓
5 — ⏑⏑ — ⏑⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ —
(5) ⏑ — — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ ⏓
— ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ ⏑⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ ⏓
⏑ — — ⏑ — ⏑ — ⏑ — —
— — ⏑⏑ — — — ⏑ ⏓

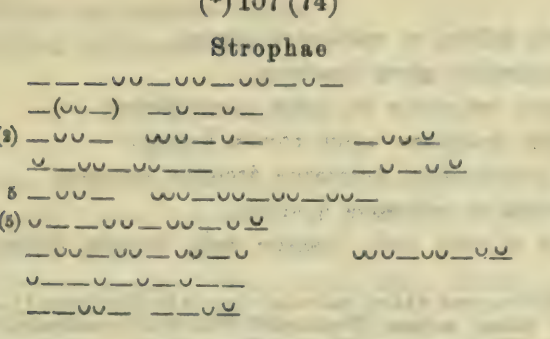

Epodus

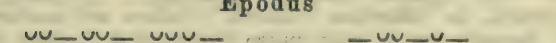

⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑⏑ — — ⏑⏑ — ⏑ —

*

Dionys Halic de Demosthenis dictione c 7 (VI 972 R, I 142 Usener-Raderm): ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλά ἐστιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμοὺς ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν ἐοικέναι δόξειεν ἂν τοῖς εἰς τὸν ἥλιον εἰρημένοις, ὥς γ' ἐμοὶ φαίνεται· Ἀκτίς. Initium fragmenti (vel carminis, Hermann opp VIII 85) laudavit Philo in libro de providentia conscripto, qui ad nos quidem non pervenit nisi in armeniam linguam ab homine satis diligenti illo quidem, sed sermonis graeci parum gnaro translatus; unde quae latine expressit Io Bapt Aucher monachus armenius (Ven 1822 II 97), germanice Car Frid Neumann (Berl Jahrbb wiss Krit II 1829, 811), propterea minus habent fidei, quod ex versione armenia ad verbum facta aliquam sententiam quocunque modo uterque effingebat. Rectius fecerunt Paulus Bötticher (de Lagarde, Zeitschr Alterthumswiss XI [1853] 184; cf idem de Auchero iudicans ap Wendland, Philo üb d Vors 1892, 3 n) et Frid Conybeare (epistula ad Wilamowitzium data mihique ab hoc liberaliter permissa) quaenam vocabula graeca reddidisse aut reddere voluisse interpres armenius videretur — accurate uterque, magis tamen sobrie Conybeare — inquirentes. En Conybearii versio, ad quam id moneo, latine reddi quae graecis ap Dionys verbis respondere non videantur: *Nam* [1] ἀκτίς ἀελίου *dicit iuvenis* (vel νέος, vel μειράκιον Conyb) πολύσκοπε *ne da* (cod Ven, *dare* alii) *te* [2] *indulgentiam corporealium* ὀμμάτων [3] ἄστρον ὑπέρτατον ἁμέρα (vel ἁμέρας) *adpellatum* (?) [4] *quod* (vel *quam*) ἔθηκας *rex* (vel βασιλικήν Conyb; cf ἀνακτόριον: ἀμάχ.?) ἰσχύν *illius quod* (vel *quem*) [5] καὶ σοφίας ὁδόν ἐπί σκότον ἀτραπόν (*invium* Arm) *existens* (!) [6] ἐλαύνειν τὶ νεώτερον ἢ πάρος [7] ἀλλά σὲ πρός Διός ἵππος *deus* ἱκετεύω ἀπήμονα [8] ἐς ὄλβον τὶ τροπαί *quam* (ΘΗΒ = ΤΗΝ?) *cantabo* (ΑΙϹΩ?) [9] ὦ πότνια (*'gloriosa augusta', according to the usual method of the translator, rendered by two words* Conyb) πάγκοινον τέρας. Philo de provid II p 110 (graece ap Euseb praep ev VIII 395c) quae ex Pindaro afferre videtur μηνύματα ἢ βασιλέων τελευτῆς ἢ πόλεων φθορᾶς· ὃ καὶ Πίνδαρος ᾐνίξατο γενομένης ἐκλείψεως διὰ τῶν πρόσθεν (p 97?) εἰρημένων quonam spectent obscurum. Sed gravissimus testis prodit Plut fac orb lun 19 p 931: εἰ δὲ μὴ Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει . . . καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους ἄστρον (τὸν codd, corr Boeckh) φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἅματι (Schott ap Wyttenbach, ἅμα τὴν codd) νύκτα γινομένην (γεν. c codd? Wyttb)

στρ.

'Ακτὶς ἀελίου, τί πολύσκοπε μήσεαι,
ὦ (βροτέων) μᾶτερ ὀμμάτων,
(2) ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον;
ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχύν πτανὸν ἀνδράσιν
5 καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπίσκοτον ἁρπαλὸν ἐσσυμένα·
(5) ἐλαύνεις τι νεώτερον ἢ πάρος;
ἀλλά σε πρὸς Διός, ἱππόσοα θοάς, ἱκετεύω, ἀπήμονα

καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἁρπαλὸν ⟨ἐσσυμένην?⟩ φάσκοντας. Adde (ex eodem auctore [Posidonio? Plin II 85] pendentem) Plin nat hist II 54: 'Viri ingentes (Thales, Hipparchus) . . ., misera hominum mente absoluta, in defectibus ⟨siderum⟩ scelera aut mortem aliquam [siderum] pavente; quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est solis deliquio.' — Emendatius paullo ediderunt fragmentum Ios Scaliger castigg Prop III 4, Io Gottl Schneider fragg p 41, hyporchematis adscripsit Boeckh, peculiari commentatione illustravit Hermann 1845 opp VIII 75 ss, strophicam carminis compositionem agnovit Frid Blass Jahrbb class Phil 99 (1869) 387 ss, Rh Mus 55 (1900) 91.

1 'Αελίου vulgo edunt, ἀελίου Hermann τί] *'iuvenis'* videtur exprimere Arm, unde ναΐ recepit Hartung, ego τά conieci proll II[77] ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ ὀμμ. Dionys; κἀκεῖνό που κατὰ Πίνδαρον, τὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μητέρα (Boissonade e cod Vat, μέτρα vulgo, δμήτειραν Hermann) Philostr epp 53 (72); unde (τί πολύσκοπον) ἐρημώσαισα μέτρον ὀμμάτων Schneider, ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων (= θεαμάτων) Boeckh, ἐμοὶ θέας μέτρ' ὄμμασιν Dissen, ἐμοὶ θοῶν μᾶτερ ὀμμάτων Schneidewin, μηδομένα πότ', ὦ δμάτειρ' ὀμμάτων Hermann, ἐμήσαο (ἐμήσω Bamberger ap Schneidewin), θοῶν μᾶτερ ὀμμ. Bergk[4], μήσεαι, ὦ μᾶτερ ὀμμάτων Blass (cf τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον λ 474). Quid vero si pro Pindarico ὦ βροτέων (quod om Dionysius) μᾶτερ ὀμμ. mutato ordine Armenius (ὦ) μᾶτερ βροτέων legens 'indulgentiam (*Ermüdung* Neumann, unde κόπῳ suspicatus πότ', ὦ scripsit Hermann) corporealium', κώματα (κάματον μάταν ματίαν?) βροτέων intellegere sibi visus est? 3 λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως παρὰ Πινδάρῳ, ἄστρον ὑπέρτατον schol Arat Phaen 11 κλεπτόμενον] καλούμενον? Arm, βλεπόμενος Philostr l c (quem corr Hermann) λιποῖσα vel simile aliquid desiderabat Hermann 'Ακτῖνα esse ἄστρον praefracte negans; 'inani cum verborum tinnitu' neque ἄστρον ὑπέρτατον (nam *noblesse oblige*) neque ἐν ἀμέρᾳ (vespere enim legitima quasi solis fuga) addi arbitror 4 ἀγμάχανον *B* ἰσχὲν *B*, πτανόν δράσιν cod Paris 1745 (ap Schneidewin), ἰσχύν τ' ἀνδράσι Blass, in antistropho lacunam indicare malui 5 ante σοφίας sec unum cod *fac* s *age* Arm ἐπίσκοτον (*M*[s], confirmat Arm, ἐπίσκοπον *M*[i], -πτον *B*, -πτεν *P*), ⟨ἥ που⟩ ἐπίσκοτον Hermann, ⟨ἥ ποι⟩ σκοτίαν praeoptabam prll II[78] ἄτροπον ἐσσαμένα Dionys, corr Schneider 6 ἐλαύνεις *M* (Scaliger), ἐλαύνειν *P* (Boeckh Bergk Blass), ἐλαύνει *B* τί Schneidewin 7 ss ἵππος θαθοὰς Dionys ὄλβον τινά] confirmare Arm videtur, τρόποιο Dionys, τράποιο Sylburg; ἵπποις θοαῖς—τράποιο—τέρας (accusative) Hermanno[1] auctore Boeckh, ἵππους ζαθέας—τράποις (tum τέρας vocative) Schneidewin, ἵππους θοάσαις' ἐπ ἀπήμον' ἐς οἶμόν τινα τράποις—τέρας Hermann[2], ἀλλά σε—ἵππους τε θοὰς—ἀπήμον' εἰς οἶμόν τινα τράποιο—τέρας (vocative) Bergk[3. 4], idem[3] antea ἱππόσοα ς' coniecerat, unde ἱππόσοα θοάς (vel θεὸς) Blass; recepi Bergkii[2] egregie inventum cll P II 65, I V 32, sed

ἐς ὄλβον τινὰ τράποιο Θήβαις,
ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.

ἀντ.

... ...
... ...
... ... πολέμου
εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ (⏑ —) φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομέναν,
ἢ πόντου κενέωσιν ΑΛΛΑ πέδον
ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος, ὕδατι ζακότῳ ῥέον,
ἢ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις
ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος·

ἐπ.

ὀλοφύ(ρομαι οὐ)δέν, ὅ τι πάντων μέτα πείσομαι.

moneo ἐλαύνειν 6 non esse curru vehi 'novo quodam modo' (Boeckh), sed mali aliquid agitare, persequi, afferre (ut κολῳόν A 575, τέσσαρας ἀρετάς Pind N III 74, Ἰλίῳ κῆδος Aesch Ag 700 ἀπήμονα ⟨νῦν⟩ Blass; cf 16 **9** πάσκοινον *B* **12** δὶς ἅμα Dion, δ' ἢ σᾶμα Scaliger, δ' εἰ c. Hermann, πολέμου | εἰ dubitanter Blass, dubitanter reposui **15** κεῶσιν *B* ἀλλὰ Dion, ἀνὰ Scaliger; ἄμ Hermann, ⟨ἄρ'⟩ ἅμ Blass **16** ἱερόν] διερόν Scaliger plerisque probantibus, ῥέον scripsi **17** κατακλύσαισα *M* (-κλυ- *P*, -σκλυ- *B*), corr Hermann[1] θήσει Dion, θήσεις Barnes **18** νέων *B* ἀρχῆς Dion, corr Boeckh **19** ὀλοφύ *BP*, ὀλοφ *M*, lac IX litt *M*, XVII *B*, XXV *P* ὀλυφυρομένων πάντων μέτα Boeckh, ὀλοφύρομαι οὐδέν, ὅτι (ὅπερ) πάντων μέτα Hermann[2]. Octo igitur Pindarus formidines enarrat: bellum, frugum perniciem, immanem nivium vim, seditionem, terrae solum mari haustum, humum aut gelu constrictam aut imbribus aestivis obrutam, terrarum denique humanique generis exitium; in quibus iustum ordinem desiderari ratus hunc in modum poetae membra disiecit Bergk: ἢ στάσιν οὐλ. | ἢ παγετὸν (pruinam) καρποῦ φθ. ἢ νιφ. σθ. ὑπ. | ἢ πόντου κ. ἀνὰ πέδον | χθονὸς ἢ νότ. θέρος, | ὕδ. ζακ. ξερὰν | εἰ γαῖαν κτλ.

Solis defectionem utrum anno 478 (17. Febr, sec Hofmann progr gymn Tergest 1889, 46 [16. Febr a 477 idem scripserat progr 1884, 15]) an 463 (30. April, Boeckh expll 602) factam esse statuamus, non facile erit ad diiudicandum. Nam de ea defectione quae Xerxi formidini fuisse ferebatur (Henr Stein ad Her VII 37, Hofmann 1884, 15) actum videtur esse, alteram autem anni 480 defectionem (Her IX 10?) minorem fuisse quam ut in censum venire possit Hofmann auctor est (1884, 17. 1889, 46). Restat igitur, ut aut anni 478 mens Febr aut 463 mens Apr poetae animum defectione solis commoveri fingamus. Sed priorem annum si quis propterea praeoptaverit, quod Februarius nivibus aut frigoribus (v 12—46) accommodatior esse videatur: quemadmodum pacata fuisse rei publicae tempora recte Boeckh collegit e verbis πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις, sic nives et frigora quanto minus exspectata, tanto formidolosiora. Ceterum ad annum 463 carmen referre malim, non solum propter ingentem terrarum inundationem et huius fragmenti vv 16—17 et Olympici carminis quod anno 464 compositum credo O IX 42 ss commemoratam, sed etiam propter Pythagoream quandam disciplinam, quam verba ὦ (βροτέων) μᾶτερ ὀμμάτων redolere mihi videntur, cuius ante iter Siculum (476/75) poetam vix crediderim fuisse alumnum. Nam

aliud certe oculorum acie amissa solem desiderare medicaque quasi vi ornare (Hes fr 17 Rz, Apollod I 25 W, Eur Hec 1066 D), aliud mortalium oculorum lumina e solis 'luce' quasi prognata putare.

108 (75)

θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχάν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος, εὐθεῖα δή
κέλευθος, ἀρετὰν ἐλεῖν
τελευταί τε καλλίονες.

Epist Socr I p 610 Hrch: ἀπειθεῖν δὲ αὐτῷ ὀκνῶ καὶ τὸν Πίνδαρον ἡγούμενος εἰς τοῦτο εἶναι σοφόν, ὅς φησιν· θεοῦ...καλλίονες. σχεδὸν γὰρ οὕτω που αὐτῷ ἔχει τὸ ὑπόρχημα. 2 ἕκαστον ἐν edebant ante Hermannum (ap Heyn 1817 p 39), verba om Aristides non solum II 125, 10 K, sed etiam II 228, 4 K; vv 2. 3 vulgo iungunt, inde a verbis εὐθεῖα δή versum 3 incipit Hermann, inde a κέλευθος male ante ἕκ. ἐν τρ. distinguens Christ.

110. 109 (76. 228)

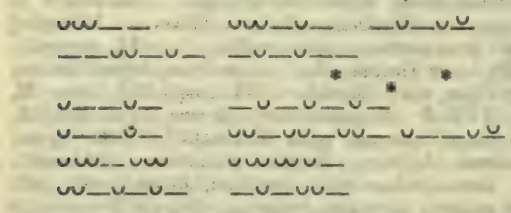

γλυκὺ δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

* * *

τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθείς
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος Ἡσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδος ἐπίκοτον ἀνελών,
πενίας δότειραν, ἐχθρὰν ⟨δὲ⟩ κουροτρόφον.

(110) Stob flor 50, 3 (περὶ πολέμου): Πίνδαρος ὑπορχημάτων· γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπείρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα νιν (μιν v l) καρδίᾳ περισσῶς. Scholl Λ 227: φιλοπόλεμοι οἱ νέοι, ὡς καὶ Πίνδαρος· γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος· ἐμπείρων δέ τις τ. πρ. ν. περ. (νιν περ. om *A*, περ. om *B*, καρδίᾳ om *ABT*), quibuscum fere congruit Eustath II 841, 32 (νιν καρδ. περ. om c cod *A*), nisi quod omnium solus recte πεπειραμένων, quod edi iussit Schneider; γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος tanquam proverbium laudari solet, velut Diogenian III 94, schol Thuc II 8. Numero plurali ἀπείροισιν quem e Stobaeo recipiunt metrum favet; nam de adiectivi numero singulari collectiva notione usurpato ap Pind si dubitaveris cf quaeso ad N III 29.

(109) Stob flor 58, 9 (περὶ ἡcυχίαc): Πινδάρου ὑπορχημάτων (hoc add *A*)· τὸ κοινόν τιc...κουροτρόφον. Polyb IV 31: οὐδὲ γὰρ Θηβαίουc ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ τῆc Ἑλλάδοc ἀποcτάντεc κινδύνων τὰ Περcῶν εἵλοντο διὰ τὸν φόβον, οὐδὲ Πίνδαρον τὸν cυναποφηνάμενον αὐτοῖc ἄγειν τὴν ἡcυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων· τὸ κοινόν τιc...φάοc. 1 laudat Philod mus p 18 K, respicere videtur id ibd p 87 K; καταθείc Stob 2 ἐρευνηcάτω Stob τὸ φαιδρὸν] ἱερὸν memoria in formularum ἱερὸν ἦμαρ κνέφαc (φάοc Hes opp 339, Aesch Eum 1005) recordationem aberrante Stob 3 πραπίδων *B* solus in vulgarem formam delatus ἐπικότον *A*, ἐπικόπον (ἐπὶ κόπον) rell, corr Grotius (floril p 223) 4 ἐχθρὰν κουρ. libri et edd, ἔχθραc κουρ.? Christ

Alterum fragmentum postquam ex hyporchematis esse (e cod *A*) innotuit huc vocavit priori subiciens Schneidewin; eiusdem carminis esse fragmenta vel metro coarguitur. Poetam non tantum esse pacis quantum concordiae diligentem monuit Boeckh kl Schr IV 346, Persis ipsis ne tum quidem eum studuisse e Polybii silentio collegit Bergk gr Litt-Gesch II 516.

111 (77)

⏑⏑—⏑⏑—⏑⏑—⏑⏓
—⏑—⏑—⏑⏑——
——⏑⏑—⏑— ⏑——
——⏑⏑—⏑— ⏑——
——⏑⏑—⏑— ⏑——

ἐνέπιcε κεκραμέν' ἐν αἵματι,
πολλὰ δ' ἔμβαλ' ἕλκεα νωμῶν
τραχὺ ῥόπαλον, τέλοc δ' ἀείραιc
†πρὸc cτιβαρὰc cπάραξε πλευράc,
αἰὼν δὲ δι' ὀcτέων ἐραίcθη.

Erotian glossar Hippocr p 49 Kl: Αἰών· ὁ νωτιαῖοc μυελόc ... καὶ Πίνδαροc ἐν ὑπορχήμαcι (-τι v l) λέγων (*AB*, λέγει v l)· ἐνέπιcε...ἐρραίcθη. De Hercule sermonem esse vidit Heyne 1 ἐνέπιcε καὶ κραμμένα (*AB*, κεκραμένα *C*) ἐν αἵματι libri, ἐνέπτυcε (adversarius scilicet) Vulcanius ap Heringam obss cr 116, ἐξέπτυcε κεκραμέν' αἵματι Heringa 2 πολλὰ δ' ἕλκεα πλευρὰc ἔμβαλεν ὦμον libri, ἔμβαλε νωμῶν Vulcanius, ἕλκε' (del πλευρὰc) Heringa, ἔμβαλ' ἕλκεα Bergk 3 ρώπ. vel ράπ. libri, ρόπ. edd vett; de mensura τραχὺ Fρόπ. prll II[6] ἀείραc libri, corr Boeckh 4 πρὸc ⟨ἄκραν⟩ Bergk, ἀνδρὸc Christ, ὑψοῦ (ad ἀείραιc) conicio; non displicet versiculi sigmatismus ἐcπάραξε (c libr dett?) edd vett, retin Bergk, ἀπάραξε *ABC*, cπάραξε Heringa 5 ἐρρ. libri, corr Christ; cf ἀπέριψε Ἁλιρόθιοc ἀμφίρυτοc χρυcόραπιc alia.

112 (78)

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα

Ath XIV 631[c]: ἡ δ' ὑπορχηματική ἐcτιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸc ὀρχεῖται...καὶ Πίνδαροc δέ φηcιν· Λάκαινα...ἀγέλα. ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνεc, καὶ ἔcτιν ὑπορχηματικὴ ὄρχηcιc ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

113 (79)

Schol Theocr VII 103: Ὁμόλη (Bergk[4] c Ambr [ὁμ.], Ὁμόλας [lemma] alii, Ὅμολος vulgo) δὲ Θετταλίας ὄρος ὡς Ἔφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολωΐων (Meursius, ὁμόλων Ambr, ὁμηρῶν simm alii), καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν.

114[a. b] (80)

Schol Pind I I 21: Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέος ἡνίοχος (cf Paus V 8, 3) † ἀλλ' εὑρήματα Πινδάρου † ἐν ὑπορχήμασιν, ὡς † εὕρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει. 'Haec immane quantum corrupta sunt' Boeckh ἅρματα δὲ αὐτοῦ εὕρημα κατὰ τὰ Πινδάρου etc coniciens, de Castoris invento cl schol P V 6; ἅρμα δὲ εὕρηκε κατὰ Πίνδαρον ἐν ὑπορχ., ὡς καὶ ⟨ζεῦγος⟩ εὕρημα K., ὡς αὐτὸς (ὁ Πίνδ. scil.) λέγει malim, ut duo esse fragmenta videantur.

115 (81)

Schol Pind O XIII 25: ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον. Cf fr 71.

**116. **117 (82)

Hephaest p 84 (45, 2 W): ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον Πινδαρικὸν ἑνδεκασύλλαβον, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμοίως τῷ Σαπφικῷ χοριαμβικὴν καὶ ἰαμβικὴν κατακλεῖδα, οἷον (v 1 etiam Cram An Par I 123, 19)

ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι

* * *

ἅγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ

Μοισ. Boeckh, μους. libri. Inter Pindari hyporchemata ut carminis in Apollinem facti essent fragmenta rettulit Boeckh. De metro cf Pind P II ep 8[b], I VIII 1, (δεκασύλλ.) O XIV 1.

ΕΓΚΩΜΙΑ

118. *119 (83. 84)

⟨ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ⟩

—∪—— —∪—— —...
* * *
—∪∪— ∪∪—... ...
—∪—— —∪—— —∪∪— ∪∪——
—∪—— —∪∪— ∪∪——
—∪∪— ∪∪—— —∪∪—

Βούλομαι παίδεσσιν Ἑλλάνων
* * *
ἐν δὲ Ῥόδον καταοίκισθεν ...·
ἔνθεν ὁρμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται,
πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
ἔσπετο δ' αἰενάου πλούτου νέφος.

De Theronis maioribus a Cadmo oriundis sunt scholl Pind O II 15/16. 39. 70. 82, III 68, P VI 4, ex Timaeo et Pindaro. Pindari in Theronem encomii initium (fr 118) soli schol Ambr debetur (O II 39. 70, Boeckhio innotuit ex apogr Vrat), altera particula quae est de migrationibus (fr 119) servatur ap schol Vat O II 16, intercidit in schol Ambr 15, ubi ex Timaeo haustam esse discimus.

(118) Schol Ambr O II 39: εὖ δὲ τὸ τοῦ Κάδμου θυγατέρων μεμνῆσθαι, ἵνα οἰκείῳ παραδείγματι χρήσηται· τὸ γὰρ τοῦ Θήρωνος γένος ἐνθένδε κατάγεσθαί φησιν ὁ Πίνδαρος ἐν ἐγκωμίῳ οὗ ἡ ἀρχή· Βούλομαι παίδευσιν Ἑλλάνων. Schol Ambr O II 70[a] incipit περὶ τῶν Θήρωνος προγόνων, quibus eisdem verbis interrogationi περὶ τίνων οὖν λέγει Καμόντες οἳ πολλά;' respondetur ap schol Vat O II 16; pergit Ambr octo proavos Cadmum Polydorum Labdacum Laium Oedipodem Eteoclem Polydorum Haemonem fuisse usque ad Haemonem in exsilium missum (τῶν ἐμφυλίων ἀνδρῶν ἀποκτείναντά τινα), cuius posteros Rhodi habitasse (Eteoclem, Polydorum alterum, Haemonem e Pindaro sumptos non esse Pindarus O II 46 docet cl schol Vat. O II 82[1]), unde Agrigentum venisse, aetates autem usque ad Theronem in summa septem. ad illas octo numerari, ταῦτα ἱστορεῖ (Pindarus) ἐν ἐγκωμίῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Βούλομαι παίδεσσιν (παίδευσιν apogr Vrat) Ἑλλάνων. Eidem fere indici (non sine Haemone

parricida) schol Vat O II 16 subicit summam xxvii aetatum Pindari testimonio non adhibito. Et xv illas Ambrosiani schol aetates persequi licet auctore schol Vat O II 82[1]; sed remanent cum aliae tum graviores quaedam de Theronis avo dubitationes, quibus indulgere hoc loco nolumus.

(119) Schol Vat O II 16: Ἱππόστρατος δὲ (ὁ τὰ περὶ τῆς Σικελίας γενεαλογῶν schol P VI 4) ἱστορεῖ αὐτὸν (τὸν Θήρωνα scil) πλούτῳ διενηνοχέναι· ἀλλ' οἵ γε πρόγονοι τῶν Ἀκραγαντίνων Γελῷοι οὐχ οὕτως ηὐπορήκεσαν, ἀλλὰ καὶ πᾶν τοὐναντίον μόγις καὶ ταπεινῶς διέζων ἐπὶ φυλακῇ τῆς πόλεως μισθαρνοῦντες. ἔνιοι δέ φασιν ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδ' ὅλως εἰς τὴν Γέλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα· ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· ἐν δὲ Ῥόδον...νέφος. Schol Ambr O II 15: οἱ δὲ Ἀκραγαντῖνοι Γελῷων εἰσὶν ἄποικοι, ὥστε τὸ 'πατέρων ἄωτον' λέγει ἐπὶ τῶν Θήρωνος προγόνων, οἳ οὐχ ἁπλῶς εἰς τὴν Γέλαν (Chrph Schneider, τὸν Γέλωνα cod) κατῆραν (μετῆραν cod), ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα· καὶ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ Πινδάρου σαφηνίζεται, ὡς καὶ Τίμαιός φησι. **1** ἐν *GQ*·Vrat[d], ἀν vulgo κατῳκισθεν libri, κατένασθεν Bergk, et ante et post hoc verbum lacunam indicavit Boeckh, καταϝοίκ. scripsimus nulla mutatione sicut N X 5; prll II[89] **2** ἔνθεν δ' *GHQ*, ἐν δ' *B*, ὅθεν δ' *V*, ἔνθ' *E* Boe ἀφορμαθέντες libri; ἔνθεν ὁρμ. Pindarum ut opinor non dedecebit **4** ἔσπετο *GQ*, ἔπετο vulgo ἀεννάου libri; prll II[49]

*120. *121 (85. 86)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΙ ΑΜΥΝΤΑ

—∪—∪ —∪∪— ∪∪—
—∪∪— ∪∪——
* * *
. . . (—)∪—— —∪—— —. . .
. . . (—∪)—— —∪——
—∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪∪
——∪— ——∪∪ —∪(∪—) . . .

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα
* * *
. . . πρέπει δ' ἐκλοῖσιν ὑμνεῖσθαι . . .
. . . καλλίσταις ἀοιδαῖς
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψαύει μόνον,
θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον ⟨ἅπαν⟩.

Alexandrum Amyntae filium Philhellena quem vocabant Olympiae stadio paene victorem (Her V 22) hanc quidem ob laudem epinicio ornari non potuisse sponte intellegitur. Inter encomia recte fragmm revocavit Boeckh cl Dion Prus or II 33 (ἐπήνεσεν Ἀλέξανδρον).

De regis donis Delphicis et Olympicis cf Her VIII 121, Solin IX 13 ss (p 65 Mo[2]); de eiusdem cum Pindaro necessitate Solin l l. Certaminis Olympici tempus ut recte ol 71, 1 (496) definiverit Maxim Duncker Gesch

Alterth[5] VII 100[3]: carmen etiamsi καλὸν ἔργον ad nullam aliam rem pertinuerit aliquanto post componi potuisse nemo negabit.

(120) Schol Pind N VII 1: ὅταν ὑπή τις ὁμωνυμία, οἷον· Ὀλβίων . . Ἀμύντα. **1** laudat Dio 1 1 ἐπώνυμε exhibens; cf fr 105, 2.

(121) Dionys Halic de Demosth dictione c 26 (I 185 Usn-Rdrm): πρέπει . . . ἔργον. Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπουδακώς. **1** δὲ ὅλοισιν libri, corr Sylburg **1/2** supplere otiosum est **3** τιμαῖσι libri, corr Boeckh μόνον ῥηθέν· libri, ῥηθέν del Bothe, μόνον· ῥηθὲν ⟨μένει⟩ parum recte Radermacher **4** δ' ἐπιταθὲν libri, δ' ἐπιλασθὲν Sylburg, prob Schneider Boeckh, δὲ ειγαθὲν Barnes, prob Reiske Schneidewin ἅπαν addidi.

Fragmenta 122—126. 128 SCOLIA praeeunte fere Schneidero inscripsit Boeckh, quibus fr 127 adiecit Bergk; cf Ed Hiller Herm 21, 366 ss et supra p 388.

122 (87)

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩΙ

στρ. α'

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι
Πειθοῦς ἐν ἀφνεῷ Κορίνθῳ,

Ath XIII 573[e] (Chamaeleo): καὶ οἱ ἰδιῶται δὲ κατεύχονται τῇ θεῷ (Veneri) τελεσθέντων περὶ ὧν ἂν ποιῶνται τὴν δέησιν ἀπάξειν (ἐπάξειν Schweigh e Pind) αὐτῇ καὶ [τὰς del Wilamowitz ind Gotting 1889/90 p 5] ἑταίρας. ὑπάρχοντος οὖν τοῦ τοιούτου νομίμου περὶ τὴν θεὸν Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιὼν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτὸς ἀπάξειν (ἐπάξειν Schwgh) ἑταίρας εὔξατο τῇ θεῷ νικήσας. Πίνδαρός τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον (O XIII), οὗ ἡ ἀρχὴ 'Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον', ὕστερον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ᾀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως.πεποίηται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἳ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν. διόπερ ἔφη· ὦ Κύπρου... ἰανθείς. ἤρξατο δ' οὕτως τοῦ μέλους· Πολύξεναι . . . καλόν. ἀρξάμενος δ' (Kaib, θ' *A*) οὕτως ἐξῆς φησιν· ἀλλὰ θαυμάζω . . . γυναιξί. δῆλον γὰρ ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἠγωνία ποιόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα. πιστεύων δέ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς αὑτῷ πεποίηκεν εὐθέως· ἐδιδάξαμεν . . . βασάνῳ. Strophas minutiores esse docuit Bergk Actt Soc Gr (ed Wstrm et Fnckh) I, 1836, 199.

1 πολύξειναι *A*, corr Boeckh **2** ἀφνειῷ Ath, -ᾷ Schneider, -ῷ cl B 570 reduxit Schneidewin exercc cr (Brunsv 1836) p 22, de ἀφνεός prll II[46]

αἵ τε τᾶc χλωρᾶc λιβάνου ξανθὰ δάκρη
θυμιᾶτε, πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι
νοήματι πρὸc Ἀφροδίταν,

στρ. β'

ὔμμιν ἄνευθ' ἐπαγορίας ἔπορεν,
ὦ παῖδεc, ἐρατειναῖc ⟨ἐν⟩ εὐναῖc
μαλθακᾶc ὥραc ἀπὸ καρπὸν δρέπεcθαι.
cὺν δ' ἀνάγκᾳ πὰν καλόν ... ...

* * *

(στρ. γ')

... ...
... ...

ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέξοντι Ἰcθμοῦ
δεcπόται τοιάνδε μελίφρονοc ἀρχὰν εὑρόμενον cκολίου
ξυνάορον ξυναῖc γυναιξίν.

(στρ. δ')

διδάξαμεν χρυcὸν καθαρᾷ βαcάνῳ

* * *

ὦ Κύπρου δέcποινα, τεὸν δεῦτ' ἐc ἅλcοc
φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν τελέαιc
ἐπάγαγ' εὐχωλαῖc ἰανθείc.

3 διαιτε τασχειρας λιβάνου *A*, corr Tittmann e Zonara p 1307 (cf Phot lex v λίβανον); an ταί τε? cl O XIV 1 δάκρυα *A*, ξανθὰ δάκρη sine poetae nomine Cram An Ox I 121, 1, unde corr Schneidewin l l et Bergk Rh Mus IV 1836 fasc 2 p 219; quod ibd laudatur ἐν ἠρινοῖc πέταλcι Pindaro tribuebat Schneidewin **4** θυμιᾶτε] τε ἡμῖν *A*, corr Tittmann e Zonara et Phavorino πολλάκιc ματέραc *A*, corr Boeckh οὐρανίανϊπτάμεναι *A*, οὐρανίαν πτ. Hermann ap Heyn, οὐράνι' ἀμπτάμεναι (cl Eur Tro 518)? Bergk, οὐράνιαι πτ. Kaibel **5** νοήματι ποττὰν *A*, νόημα ποττὰν Hermann ap Heyn, νόημα πρὸc τὰν? Boeckh n cr 438, νοήματι πρὸc Wilamowitz ind Gotting 1889/90 p 5; de dativo cf Soph OR 487, de interpolatione semidocta ποττὰν (ποτὶ τὰν *B*) cf 10; articulus quomodo defendi possit non video **6** ὑμῖν ἄνωθεν ἀπαγορίας Ath, ὔμμιν Hermann ap Heyn (idem etiam I II 30 recipi debebat), ὔμμιν ἃ τ' ἄν. ἀπ. 'e caelo excusationem' Boeckh (at quorsum tandem cὺν δ' ἀνάγκᾳ?), peius etiam ἄνευθ' ἀπαγορίας 'sine intermissione' Bergk[1], emendavit ἄνευθ' ἐπαγορίας Meineke, prob Bergk[(3)4] **7** ἐν add Boeckh **8** μαλθακιυρας *A*, corr Boeckh **9** παγκαλον *A*, πᾶν καλόν edunt c Hermanno; prll Π[71] **10** λεξοῦντι *A* (cf gramm Meerm in Schaeferi Greg Cor p 658 et n cr O I 110), retin Bergk, λέξαντι codd dett, λέξοντι Casaubonus, ΛΕΞΟΝΤΙ dedit Pind Ἰcθμοῦ] ὁμοῦ Ath libri, corr Casaub; de hiatu prll Π[7] **11** τοιόνδε *A*, corr Schweigh **13** ἐδιδάξαμεν Ath, διδάξαμεν Hermann ap Heyn, ἐδείξαμεν Hecker Phil V 438 καθάραι *A*, καθαρᾷ Casaub, καθαρὸν prosaice Meineke **14** δηῦτ' Dindorf thes Π pag ult **15** κόραν et ἑκατόνγυιον *A*, corr Casaub ξενοφόων (lectione valde notabili cl prll Π[56]) *A*, -φῶν Musurus τελείαιc *A*, corr Boeckh **16** ἀπάγαγ' e Chamaeleonte (v supra) Meineke.

*123 (88)

ΘΕΟΞΕΝΩΙ ΤΕΝΕΔΙΩΙ

Strophae

– – ◡◡ – ◡◡ – – ◡ – – – ◡◡ – ◡◡ –
– ◡◡ – ◡◡ – – ◡ – – – ◡ – – ◡ –
– – ◡ – – – ◡◡ – ◡◡ – ◡ | – ◡ – – ◡ – – – ◡ – – – ◡ –

Epodus

– – ◡ – – – ◡◡ – ◡◡ –
– – ◡◡ – ◡◡ – – – ◡◡ – ◡◡ –
– – ◡ – – – ◡◡ – ◡(◡ –) – – ◡ –

στρ.

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι,
θυμέ, σὺν ἁλικίᾳ·
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας πρὸς ὄσσων
μαρμαρυζοίσας δρακείς
ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαν-
τος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

ἀντ.

(5) ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμα-
σθεὶς ἑλικογλεφάρου
ὃ ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως,
ἢ γυναικείῳ θράσει

Ath XIII 601[d]: μνησθεὶς δὲ καὶ τοῦ Τενεδίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησιν; Χρῆν μὲν . . . Ἀγησιλάου. vv 2 ss (ἀκτῖνας . . . μέλαιναν ψυχάν) laudat idem XIII 564[e] (Ath[1]). Str vv 3. 4 Boeckhii et Bergkii in unum coniunxi, epodi versus aliter discripsi. De tempore carminis Suidas v Πίνδαρος et prll IV p 70 ad N XI.
1 μὲ *A*, μὲν c Hermanno Heyne ἡλικίᾳ Ath, corr Boeckh 2 ἀκτῖνας ὄσσων Ath[1], retin in antistr μοχθεῖ scribens Hermann opp VIII 88, ἀκτ. προσώπου Ath[3], retin Bergk, ἀκτ. πρὸς (ποτ') ὄσσων? Kaibel, et καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων scr Pind O VII 90, ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν traditum legitur P IV 297; ceterum ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί et ὄμματα μαρμαίροντα ex Homero nota, στηθέων παρηΐδων προσώπου μαρμαρυγή recentioris videtur esse monetae, ut plura non dicam μαρμαρυζουσας *A* Ath[1], μαρμαριζοίσας Ath[3], quod vulgo edunt; est autem μαρμαρίζειν verbum denominativum 'marmorizare' 'marmoris splendorem imitari', ἀμαρυγ- μαρμαρυγ- stirpes verbales e √μαρ prognatae ut αἰθυγ- ex √αιθ, denique -ζω pro vulgari -σσω aeolico cuidam deberi videtur exemplo sicut ἀτύζομαι Homero δρακις *A* Ath[3] 3 ἢ *A* Ath[3], retin Boeckh; cf antistr. Plura qui movere voluerit, Plutarchum is non solum μέλ. καρδ. κεχάλκ. ψυχρᾷ φλογί testari sciat (ser num vind c 13 p 558), verum etiam ἐξ ἀδάμ. ἢ σιδ. κεχ. μ. κ. (inimm util c 9 p 91) 4 ἑλικοβλεφάρου Ath, ἑλικοβλ. Ἀφρ. laudat Eust prooem c 16 (p 12, 9 Ab); cf ad P IV 172 5/6 φορεῖτε *A*, corr Musurus. Interpretatio lectione non minus impe-

†ψυχρὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύ-
ων. ἀλλ' ἐγὼ θεᾶς ἕκατι κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλᾳ
ἐπ.
ἱρᾶν μελισσᾶν τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω
παιδὸς νεόγυιον ἐς ἥβαν· ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ
Πειθώ τ' ἔναιεν καὶ Χάρις υἱὸν (∪ _) Ἀγησίλα.

dita: ψυχὰν Schneider, quo recepto 'ad mulierum obnoxios cultores referri videtur' Boeckh, 'servire mulieribus (eum dicit)' Hermann opp VIII 88, similiter (θεραπεύων scil γυναῖκας) Herwerden Pindd 31; 'muliebri impudentia tritam (ψηχρὰν scr) quamvis viam persequens fertur' Bergk Actt soc gr I (1836) 198, αἰσχρὰν φορεῖται Ahrens kl Schr I 57, ἢ γυναικείαν θρασεῖ | ψυχὰν . . . θεραπεύων Bergk[4], ἢ γυναικείοις φρασίν? Kaibel, quasi vero de impudentia muliebri non constet fere inter homines Graecos, σύρδαν φορεῖται (*oder muss frech wie ein Weib alles ohne Unterschied nehmen*) de Wilamowitz Götting Nachrr 1898, 234[1], βληχρὰν φορεῖται 'muliebri procacitate inaniter trepidat atque concursat officia curasque affectans' conicio **6/7** ἐγὼ δεκατιτας κηρος ὣς δαχθεὶς ἐλεηρὰν μέλισσαν *A*, ἐλειηρᾶν (palustrium?) μελισσᾶν Hermann ap Heyn, ἐγὼ ⟨ὥρας⟩ ἕκατι τᾶς ⟨ποθεινᾶς⟩ κηρὸς ὣς ‖ (ineunte epodo) δαχθεὶς ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν Boeckh, . . . κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλᾳ | ἱρᾶν μελισσᾶν ('uti cera apum sanctarum tacta sole' emendatione palmari) Bergk 1836, ἐγὼ τᾶσδ' ἕκατι cetera c Bergkio Hermann opp VIII 89, facillima correctione, nisi τᾶσδε ('Ἀφροδίτας 4) scaenicum magis deceret poetam quam Pindarum, ἐγὼ θεᾶς ἕκατι cett c Bergkio Schneidewin[2], in quo acquiescendum duco, nam τᾶς contrario quodam vitio ac τᾶσδε laboraturum esse concesseris cll O II 78. VII 20 (τοῖσιν), ἐγὼ πᾶς δέατι Bergk[4] τήκομαι Ath, corr Boeckh **8** παίδων Ath, παιδὸς scripsi sine ulla dubitatione ἥβην Ath, corr Boeckh τονεδω *A*, corr Musurus **9** τε ναίει Schneider, de temporis imperf proprietate recte monuit Schneidewin, ἐν δ' ἄρα καὶ ('iuventam cum aliorum [παίδων] tum eius quem'), Τενέδῳ Πειθὼ τὸν ἄγεν Ahrens kl Schr I 57, Πειθώ τ' ἀνάγεν Hermann opp VIII 89, Πειθώ τε νέον | κ. Χ. υἱὸν ⟨ἀνᾶγ'⟩ Ἀγησίλα Bergk[4]

*124[a-b] (89. 239)

_ ∪∪ _ ∪∪ _ ∪ _ _
_ ∪ _ _ _ ∪ ∪ _ _ ∪∪ _ _ ∪ _ _
_ ∪ _ _ _ ∪ ∪ _ _ ∪ _ _ _ ∪ _ _

Ath XI 480[c]: καὶ τῶν μὲν ἀττικῶν (κυλίκων) μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· ὦ Θρασύβουλ' . . . κέντρον. Continuo subiunxit fr 124[c] (Ath XIV 641[b]) Bergk, quod ne tum quidem sprevit vir optimus, cum carminis stropham certissime constituit Frdr Blass Rhein Mus 19, 1864, 306 vocatis huc versibus quos idem Athenaeus exhibet XI 782[d] (vol III p 19 Kaib): ἀνίκ' ἀνθρώπων . . . πλουτέοντες et (εἶτ' ἐπάγει) ἀέξονται . . . δαμέντες. Sunt enim metro non 'simili' ut ait Bergk, sed plane eodem, nec displicet continuatis fragmentis ἀνίκ' ἀνθρώπων 'cum ad eam hilaritatem venerint convivae tui, qua perfusi homines . . .' Res propterea gravioris momenti est, quod altero fragmento nulla lacuna subiuncto excluditur epodus (fr 124[c]), nisi forte unius quasi periodi strophas esse statuis, ut verba δεί[πνου . . . ἄφθο]νον βορᾶν medium str locum teneant; de minutioribus istorum carminum strophis Bergk ipse primus recte iudicavit ad fr 122.

(στρ. α′)

(a) ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτό ⟨τοι⟩ πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισίν τε γλυκερὸν καὶ Διωνύσοιο καρπῷ

(στρ. β′)

καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον·
(b) ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχονται μέριμναι
στηθέων ἔξω· πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου

(στρ. γ′)

πάντες ἴσον νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν·
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες
. . . . . .

(στρ. δ′)

. . . . . .
(—) ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

(124ª) 1 ὄχημ'? Boeckh 2 τοι add Boeckh 3 τοι γλυκερὸν πὰρ Blass, male διον. Ath, Διων. edunt c Boeckhio, recte; nam melius decurrit tetrameter semel quam bis infractus, unde in altera str πολῦχρ. praefero (πολὔχρ. P VI 8) 4 ἀθηναιεσι *A*, corr Schneider; Ἀθηναῖος pro Ἀττικός ex hoc Pindari loco afferre Suidas videtur v Ἀθηναίας addens καὶ Πίνδαρος ἐν σχῷ (ἐν σκολίοις Küster, ἐν σχολίῳ i e 'in scholio aliquo plura invenies' Ed Hiller Herm 21, 368). Panathenaicos calices dici cl I II 19 censet Boeckh (124ᵇ) 2 ἔξωθεν et πολυχρύσου Ath, corr Mitscherlich 3 ἴσα νέομεν Ath, metro violato, nisi forte (c)νέομεν positionem facere contendis cl δόρυ· ἴοει Bacch XVII 90; ἴσᾳ vulgo edunt c Hermanno, quod cll δαιμονίᾳ simm (prll II⁹⁹) defendi posse nego, ἴσα πλέομεν Bergk, ὁμοῦ νέομεν tacite Blass, ὁμῶς certe Pindaro reddere debebat, ἴσον νέομεν scripsi; de -ον: -α cf ad P X 63, a nasalium -ν v- concursu non abhorrere Pindarum constat 4 ἀφνειὸς Ath, corr Hermann; prll II⁴⁶ Ultimum versum affert (τόξοισι scr) Eust II 1367, 30; fuit cum huc vocaret ἐλπίσιν ἀθ. ἁρμ. φέρονται (fr 10), ⟨εὖτ'⟩ ἀέξονται κτλ scribens Bergk.

*124ᶜ (94)

— — ∪ — — — ∪ ∪ — ∪ ∪ —
— — ∪ — ∪ — ∪ —

δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον
καίπερ πεδ' ἄφθονον βοράν

Aristot ap Ath XIV 641ᵇ: Ἀρ. δ' ἐν τῷ περὶ μέθης (fr 91 R) τὰ τραγήματά φησι λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τρωγάλια· ὡσεὶ γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. Πίνδαρος δέ ἐστιν ὁ εἰπών· δείπνου . . . βοράν. 1 ut Pindari afferunt Clem Alex strr I 377 (ubi in vulgarem numerum τρωγάλια aberravit cod Mon) et Eust Od 1401, 49, γλυκὺ τρωγάλιον laudant Philodem de mus Δ XII 3 et Plut de sanit c 20 p 133 2 καὶ περι *A*, corr Boeckh παιδαφθονον *A*, corr Schneider πέδ' scribens, πεδ' reposuit Boeckh², eandem prosodiam diserte defendit Bergk⁴, unde casu videtur factum esse, ut idem fr 26 retineret vulgatam

125. 126 (91. 92)

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ

—∪—— —∪∪— ∪∪—⏑
—∪—— —∪——
—∪—— —∪—— —∪—— —∪⏑
* * *
—∪—— —∪—∪ —∪∪—
∪—∪— ∪—∪———

(βάρβιτον)
τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρεν
πρῶτος, ἐν δείπνοισι Λυδῶν
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πακτίδος
* * *
μηδ' ἁμαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολύ τοι
φέριστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών

(125) Aristox ap Ath XIV 635[b]: Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν. ὅπερ (? Kaibel, διόπερ vulgo) καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἱέρωνα σκολίῳ τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον διὰ τὸ [διὰ (del Musurus)] δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων. Ath 635[c]: ἀγνοεῖ δ' ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον· τόν ῥα Τέρπ. . . . πηκτίδος. πηκτὶς δὲ καὶ μάγαδις ταὐτόν, καθά φησιν ὁ Ἀριστόξενος καὶ Μέναιχμος κτλ. (126) Heracl Pont ap Ath XII 512[d]: Πίνδαρος ⟨δὲ⟩ παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακοσίων ἄρχοντι· μηδ' ἁμαύρου . . . αἰών. Ad unum carmen fragmm revocavit Boeckh. (125) 1 hunc locum si respicit Ps-Plut de mus c 28 (ἔτι δὲ καθάπερ Πίνδαρός φησι καὶ τῶν σκολιῶν μελῶν Τέρπανδρος εὑρετὴς ἦν) non sicut Athenaeus aut Aristodemus τόν ῥα videtur βάρβιτον interpretatus esse 2 λύδιον *A*, corr Schneider 3 ἀντίφθογγος *A*, v supra πηκτ. Ath, quod vulgo retinent, πακτ. vulgo recipitur Sapph 122 B[4], monuit Herwerden Mnem 1899, 378 (126) 2 φέρτιστον edunt c Schneidero, φέριστον retin Kaibel. Conf fr 268.

127 (236)

——∪∪—∪∪—∪
∪—∪—∪∪—∪
——∪∪—∪∪—∪ —∪—∪—∪

εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι
χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν·
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δί-
ωκε, θυμέ, πρᾶξιν.

Chamael ap Ath XIII 601c: καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὢν ἐρωτικός φησιν· εἶη ... πρᾶξιν. Ath XIII 561b: καὶ κατὰ Πίνδαρον ἄλλος τις ἔφη· εἶη ... καιρόν (Ath1). De metro Wilamowitz Eur Herc2 II 27 et Götting Nachrr 1898, 225 n. Poetam iuvenilem coarguit v 3, quem corruptum esse cum Christio iudicat Kaibel. 1 ἐρῶντι? Christ, prosaice

128 (90)

⏑⏑_⏑⏑_⏑_ ⏑_—
_⏑_ _⏑_ ⏑⏑_
⏑⏑_⏑⏑_ — _⏑_

χάριτάς τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
ὄφρα σὺν Χειμάρῳ ⟨τε⟩ μεθύω
Ἀγάθωνί τ' ἰάλω κότταβον

Theophr ap Ath X 427d: διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη ἐστί· λέγω δ' οἷον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε· χάριτας ... κότταβον. 2 σὺν χειμαμάρῳ μεθύων Ath codd, Χειμάρῳ μεθύων edebant ante Boeckhium, qui Χειμάρρῳ μεθύω e cens quodam Ien, Χίμάρῳ μεθύων Bergk, Χειμάρῳ me commonente reduxit Christ2 (cf inscrr passim, Fick et Bechtel gr Personenn 248. 290/91), Χειμάρῳ τε μεθύω scripsi 3 ἀγάθωνι δὲ βάλω Ath, Ἀγάθωνι δὲ καλῷ vulgo edebant e cens Ien, unde verbum desiderabatur: κότταβον ⟨παίζω⟩ vel κοτταβίζω Meineke, (Ἀγάθωνί τε καλῷ) κότταβον ⟨ἀγκυλῶμαι⟩? Bergk; Ἀγαθωνίδᾳ coni Wilamowitz ap Kaib (Ἀγάθωνι λατάξω idem Herm 14,170; cf Kretschmer gr Vaseninschr 87), Ἀγάθωνί τε βάλλω Christ2, Ἀγάθωνί τ' ἰάλω scripsi cl ἰάλω· προπέμψω gl Hesych.

ΘΡΗΝΟΙ

129+130 (95)

—∪—— —∪∪— ∪∪——
—∪∪— ∪∪——
—∪∪— ∪∪——
—∪∪— ∪∪——
—∪∪— ∪∪—— —∪—— —∪—∪
... ...
——∪— —∪∪— ∪∪—∪ —∪——
—∪—— —∪—— —∪∪— ∪∪—— —∪—∪ —∪—∪
——∪∪ —∪∪— ——∪—
——∪∪ —— —∪∪— ∪∪—— —∪∪— ∪∪——

Plut consol ad Apoll c 35 p 120: Λέγεται δ' ὑπὸ μὲν τοῦ μελικοῦ Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβῶν ἐν Ἅιδου· τοῖσι λάμπει . . βωμοῖς· Sequitur (ἐν ἄλλῳ θρήνῳ) fragm. 131. Plut de latenter viv c 7 p 1130: (εὐσεβῶν χῶρον) τοῖσι . . λειμώνεσσι καὶ τοῖσιν †ἀκάρπων μὲν †ἀνθηρῶν καὶ †σκυθίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον (qua in libera quae videtur verborum προάστιον αὐτῶν κτλ. paraphrasi εὐκάρπων facile restituas cum Ruhnkenio, σκιερῶν δένδρων cum Boeckhio) καὶ ποταμοί τινες ἄκλυστοι καὶ λεῖοι διαρρέουσι· καὶ διατριβὰς ἔχουσιν ἐν μνήμαις καὶ λόγοις τῶν γεγονότων καὶ ὄντων, παραπέμποντες αὐτοὺς (αὐτοὺς vulgo) καὶ συνόντες. ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμων ὁδός ἐστιν εἰς ἔρεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχάς, 'ἔνθεν . . ποταμοί', δεχόμενοι καὶ ἀποκρύπτοντες ἀγνοίᾳ καὶ λήθῃ (ἀγνοίᾳ καὶ ἀδοξίᾳ dicit Plut) τοὺς κολαζομένους. Ex beatorum diatribis quas Pindarum Platonem alios antestatus commemorat Aristid II 225 BK (ποιητῶν τε χοροὺς . . . τὴν δεξιὰν προτεινόντων κτλ.) certi nihil recuperare licet. Sed cl Plat reip X p 614^{c} 'memorias et sermones' bene illustravit Dieterich Nekyia 120; idem quod tres illas vias aut tria animarum genera e Pindaro sumpta a Plutarcho esse docet, mihi quidem nondum persuasit. Quae ap Plut consol c 34 fragmento nostro antecedunt verba de piorum apud inferos 'proedria et honore', item quae Ps-Plat Axioch 371^{a} affert lyrici poetae fragmenta (Dieterich 121) a Pindaro aut ab hoc certe Pindari threno aliena sunt.

Boeckhii versibus 1—3 ut responderent vv 5 extr — 7, cum alia mutavit Hermann tum (6/7) κίδνατ' ἀεί, θύα μιγνύντ. (~ ἐνθάδε νύκτα κάτω, φοι. 1/2). Unam stropham 'omnibus numeris absolutam' Boeckh statuit. Idem versibus 6. 7 respondere fr 130 recte observavit; quod fragm eisdem verbis quibus p 1130 (ἔνθεν . . ποταμοί) legitur p 17^{c} (de aud poet c 2).

(στρ.)

τοῖσι λάμπει μὲν σθένος ἀελίου τὰν
(2) ἐνθάδε νύκτα κάτω, φοι-
νικορόδοις δ' ἐνὶ λειμώ-
νεσσι προάστιον αὐτῶν
(3) καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσέοις καρποῖς βεβριθός
* * *
καὶ τοὶ μὲν ἵπποισί ⟨τε⟩ γυμνασίαις ⟨τε⟩, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
(5) τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δέ σφισιν εὐαν-
θὴς ἅπας τέθαλεν ὄλβος·
ὀδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
†ἀεὶ θύματα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παν-
τοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

(ἀντίστρ.)

* * *
ἔνθεν τὸν ἀπείρον' ἐρεύγονται σκότον
βληχροὶ ὀνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί ⏑⏑—— ——⏑⏑— ⏑⏑——

1 μὲν μένος Plut[1] (consol Apoll), μένος Plut[2] (lat viv), μὲν σθένος scripsi; cf Ψ 190, κ 160, Solon 13, 23: Pind P IV 144. IX 41 c prll II[67] ἐνθένδε Plut[2] **2** φοινικορόδοις ἐν λ. Plut[2], φοινικορόδιαί τε λειμῶνες Plut[1], corr Boeckh, nisi quod δ' ἐνὶ Bergk; φοινικορόδους (Διὸς κήπους) e Pind Cramer An Ox III 173, 16 προάστειον Plut, corr Hermann **3** σκιαρόν Plut, σκιαρᾷ Boeckh e Hermanno χρυσοκάρποισι Plut, corr Boeckh βέβριθε Plut, retin (-εν) Boeckh e Hermanno, βεβριθός Reiske, χρυσοκάρποισι σταχύεσσι βεβριθὸς πέπταται? (εὐκάρπων μὲν ἀθήρων coni in paraphr) Bergk **4** ἱππείοις γυμνασίοις Plut, ἵπποις γυμν. ⟨τε⟩ Boeckh, ἵπποις γυμνασίοισί τ' ἀέθλοις Hartung, ἵπποισι σταδίοισί τε γυμνοῖς? Bergk, ἵπποισί ⟨τε⟩ γυμνασίαις ⟨τε⟩ (γυμνασία· ἄσκησις, μελέτη Hesych) edidi; an καί deleto τοὶ μὲν ἱππείαισί τε γυμνασίαις τε scribere praestat (cl Soph El 505 c schol διφρηλασία)? **5** τέθηλε Plut, dial rest Hermann **6** ἐρατῶν Plut, corr Xylander **7** ἀεὶ θύματα Plut, αἰεὶ θύα (hoc c Herm; v supra) Boeckh; θύον si certa quaedam arbor (Plin n h XIII 16, von Fritze *Rauchopfer* 1894 p 6), παντοῖα θύα probari non posunt: ἀρτύματα? cl ἀρτύμασι· τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σοφοκλῆς Φινεῖ (643 N[2]) Hesych c gl pervulgata ἀρτύματα· ἡδύσματα. De spondeis μιγνύντ ~ ρᾶς νυκτ choriambi vice fungentibus append § 5 not 35.

131 (96)

—⏑—⏑ —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—
——⏑— ——⏑⏑ —⏑⏑— ⏑—⏑—
——⏑⏑ —⏑⏑— —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑⏑
—⏑—— —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑—— —⏑——
——⏑— —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑⏑

Plut consol Apoll c 35 p 120: καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησίν· ὀλβίᾳ...κρίσιν. vv 2—4 (ὡς σῶμα...θεῶν)

ὀλβίᾳ δραπόντες αἴσᾳ λυσίπονον τελετάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζωὸν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον
ἐκ θεῶν· εὕδει δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ εὐδόν-
τεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

idem vit Rom c 28 (Plut^{2}). Non male ap Plut^{1} καὶ ἐν ἄλλῳ θρήνῳ π. ψ. λ. φησίν· ὀλβίᾳ .. τελευτάν· καὶ μικρὸν προελθών· σῶμα μὲν κτλ? Bergk. De trimetro 3^{a} cf append § 4 nr 17 c § 8^{e}, de dimetro 5^{a} ibid nr 10 c § 8$^{c.e}$ 1 ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες et τελευτάν Plut, λυσίπ. ⟨μετανίσ-σονται⟩ τελευτάν Boeckh, τελετάν Dübner (calami lapsu opinor; nam 'mortem' interpr), ὀλβίᾳ λαχόντες αἴσᾳ λυσιπόνων τελετᾶν? Bergk$^{3.4}$, λα-χόντες etiam Lehrs pop Aufs^{2} 313 n, δραπόντες et τελετάν scripsi Zeitschr Gymnasialw 1882 Jahresb 41 n, et τελετάν in cod Vat 139 invenit Rohde Psyche^{2} II 217 n 1; cf v l O X 51 3 ζῶν δὲ Plut^{1}, ζωὸν δ' ἔτι Plut^{2} (ubi δέ τι male Sintenis) μόνον ἐστί Plut^{1}, ἐστι μόνον Plut^{2} 5 ἐφέρ-πουσαν Plut, corr Boeckh

†132 (97)

Ψυχαὶ δ' ἀσεβ(έ)ων ὑπουράνιοι γαίᾳ (?) π(ο)τῶνται
ἐν ἄλγεσι φονίοις ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβ(έ)ων δ' ἐπουράνιοι (?) νάουσι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν (?) ἀείδους(ιν) ἐν ὕμνοις.

Clem Alex strom IV 640 (τὸν μελοποιόν), unde Theodoret gr aff cur VIII 117, 2 (Πίνδαρος ὁ λυρικός). De his versibus a Pindari Musa alienis recte aestimandis optime meritus est Dissen (ed 1830 comment p 651), quem secutus est Rauchenstein Einl p 82 n, emendabant cum alii tum Lehrs pop Aufs^{2} 313 n 2; Welckerum fragm defendentem (Rh Mus 2, 1833, 121 [kl Schr V 252], gr Götterl I 741) redarguit Rohde Psyche^{2} II 214.

**133 (98)

— ∪ ∪ — ∪∪ — — ∪ — — ∪ —
— ∪ ∪ — ∪∪ — ∪ — ∪ — — — ∪ — — ∪ —
— ∪ — — — ∪∪ — — ∪∪ — ∪∪ — — —
— ∪ — — — ∪∪ — ∪∪ — —
— ∪ — — — ∪ — — — ∪ ∪ — — ∪∪ — — ∪ — — ∪ — —

οἵσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτεϊ
ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν, ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγαυοί
καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε μέγιστοι
ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥροες ἁ-
γνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

Plat Menon p 81^{b} (exscr Stob flor 43, 112): λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεῖοί εἰσιν· ...φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὴ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον· οἷσι... καλέονται. vv 3/4 ita dirimi solent, ut novo quasi strophae exordio facto ἐκ τᾶν κτλ (4) esset versus hypercatalectus 1 οἷσι γὰρ ἂν Plato, οἷσι δὲ Boeckh 2 εἰς Plato, corr Boeckh ἔτει edd ante Boeckhium 3 ψυχὰν Plato, ψυχὰ Stob, corr Boeckh 5 αὔξονται edd ante Boeckhium καλεῦνται c libb retinui; sed cf prll II^{42}

134 (99)

εὐδαιμόνων

δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος

Stob flor 103, 6: Πίνδαρος θρήνων· εὐδαιμόνων... ὄλβος. εὐδαίμων et ὄλβιος sec lectiones deteriores edebant ante Schneiderum.

135 (100)

πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη

Schol Pind O 1 127: ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσσας] καὶ ἐν θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθηται τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· πέφνε... πεδάθη. Porphyr ap schol *B* K 252 (cf fr Pind 171): καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη. In schol Pind τρισκαίδεκα non pauci, δεκατρεῖς *C*, τετάρτῳ (-τον *E*) omnes, πεδάθη *BE*, πελάθη *AQ*, πεδάσθη πελάσθη alii, quae corr Hermann. De re cf si placet schol Ap Rh I 752.

*136^{a} (101)

ἄστρα τε καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα — πόντου.

Aristid II 215 RK: ἐπέρχεταί μοι τὸ τοῦ Πίνδαρου παραθεῖναι (cf ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει, τίς Πίνδαρος κτλ orationis funebris initio, tum ... ὡς πρὶν ὑμέναιον ᾄσθηναί σοι καιρὸν εἶναι, τοὺς θρήνους ᾆδειν κατέλαβεν), 'ἄστρα... πόντου' τὴν ἀωρίαν τὴν σὴν ἀνακαλεῖ. Suppleri poterit κύματ' ⟨ἀγκαλεῖ σε⟩ cl ἀγκαλέει· ἀνακαλεῖ gl Hesych.

*136^{b} (p 619 Boe)

De Pindaro Hor c IV 2, 21: *flebili sponsae iuvenemve raptum plorat et viris a.imumque moresque aureos educit in astra nigroque invidet Orco.*

*137^{a} (102)

ὄλβιος ὅστις ἰδὼν κεῖν' εἶς' ὑπὸ χθόν'· οἶδε μὲν βίου τελευτάν, οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν.

Clem Alex str III 518: ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει· ὄλβιος... ἀρχάν. 1 ἐκεῖνα κοινὰ εἰς (εἰς' *L*)

codd, unde ἐκεῖνα κοίλαν εἶϲιν ex Heinsii coni edd ante Bergkium; dittographiam quandam esse patet χθόνα et οἶδεν *L*, corr Bergk.

137ᵇ (102)

Schol Pind P VII 17: ἔοικε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἱπποκράτουϲ τελευτὴν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν (Megaclis scil victoriae a C 486) ἀπηντηκέναι, εἰϲ ὃν καὶ θρῆνον γράφει ὁ Πίνδαροϲ. Ad fr 137ᵃ referunt c Boeckhio.

138 (103)

Antiatt Bekk An I 99, 2: ἤτοι· οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποταϲϲόμενον. Πίνδαροϲ θρήνοιϲ. Thom Mag s v (174/5 R) c Pind N VI 5 contulit Boeckh.

139ᵃᵇ (139ᵇ=187. 188 Boe)

—⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑——
—⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑——
—⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑(—— —⏑)—
(—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑)⏑— ⏑⏑—
—⏑—⏑ —⏑⏑— ⏑⏑——
—⏑⏑— ⏑⏑—⏑ —⏑⏑— ⏑⏑⏓
(—⏑)—— —⏑⏓
—⏑—— —⏑—⏑ —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑—— —⏑⏓
—⏑—— —⏑···

Ἔντι μὲν χρυϲαλακάτου τεκέων Λατοῦϲ ἀοιδαί
ὥριαι παιανίδεϲ· ἐντὶ ⟨δὲ καὶ⟩ θάλ-
λοντοϲ ἐκ κιϲϲοῦ ϲτεφάνων Διονύϲου

Schol Vat Rhes 895. Accuratiorem lectionis multifariam obscuratae notitiam post Amatium (cum alias tum ap Schneidewinum[1] Rh Mus II, 1833, 110) atque Ambroschium (ibd et in Schneidewini[2] ed prooem Eust p 31) debemus Wilamowitzio[1] (Herm XIV, 1879, 172) denique Wilamowitzio[2] et Schwartzio (schol Eurip II 344); punctis suppositis distinxi incerta, lineola | codicis versus significavi. Schol igitur: ἰαλέμῳ· ⟨.... τὸν ἰά⟩λεμον παρωνομάϲθαι ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμου τοῦ Ἀπόλλ^{ω} καὶ Καλλιόπηϲ, ὥϲ φηϲι Πίνδαροϲ· [1] ἔντι μὲν χρυϲαλακάτου τεκέων | λατοῦϲ ἀοιδαὶ [2] ὥ.ιαι παιάνιδεϲ· ἔντι | . . θ̣άλλοντεϲ [τέλλοντεϲ Wil[1]] ἐκ κιϲυ^{τ} [ἐκ κιϲυ.̃ Amati, ἐκιϲυ? duo κ̄ esse praefracte negans Ambrosch, ἐκ κιϲϲ.̃ Wil[1]] ϲτέφανον ἐκ διο·· | [3]... ...αιόμεναι· τὸ δὲ κ̣ο̣ι̣...αν τρ(ε̣ι̣ϲ̣) | [4] ... ...ϲώματ' [solus agnovit Ambrosch] ἀποφθιμένων [5] ἁ μὲν ἀχέταν λινὸν αἴλινον ὑμνεῖν [6] ἁ δὲ ὑμέναιον ἐργάμοιϲι χροιζόμενον | [7]..ϲύμ πρω^{τ} λάβεν [8] ἔϲχατ(ο̣ν̣) ὕμν(ο̣ν̣) [ἐϲχάτοιϲ ὕμνοιϲ Amatius et (ὕμνο^{α}ιϲ?) Ambrosch]. ἁ δὲ ἰάλεμον ὁμοβόλῳ νούϲ^{ω} ὅτι παῖδα θέντοι ϲθένοϲ υἱὸν οἴαγρον. Schol Pind P IV 313 (fr 188 Boe): Ἀπόλλωνοϲ τὸν Ὀρφέα φηϲὶν (ὁ Πίνδ.; at Pind ἐξ Ἀπ. θεόθεν dicit, non πατρόθεν) εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸϲ ὁ Πίνδαροϲ καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουϲιν, statim huc rettulit Schneidewin. Denique schol O 256: καὶ Πίνδαροϲ χρυϲάορα τὸν Ὀρφέα φηϲίν, adiunxit v d (ThM) Hall allg Litt Ztg 1840 p 80. Threnum Schneidewin agnovit.
2 ὥριαι Hermann opp V 197 παιανίδεϲ Lobeck proll path 524 2/3 ἔντι

⟨διθύραμβον μ⟩αιόμεναι· τὸ δὲ (κοιμίσσαντο) τρεῖς
... ... σώματ' ἀποφθιμένων.
ἃ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὕμνει,
ἃ δ' Ὑμέναιον, ⟨ὃν⟩ ἐν γάμοισι χροΐζόμενον
⟨Μοῖρα⟩ σύμπρωτον λάβεν,
ἐσχάτοις ὕμνοισιν· ἃ δ' Ἰάλεμον ὠμοβόλῳ νού-
σῳ πεδαθέντα σθένος·
υἱὸν Οἰάγρου ... (χρυσάορα Ὀρφέα)

δ' ἐπαντέλλοντος εὐκίσσου στέφανον | ἐκ διθυράμβου μαιόμεναι Hermann, ἔντι δ' αὖ θάλλοντα ναρκίσσου στέφανον | ἐκ Διωνύσου μεταμαιόμεναι Schneidewin[(1)2], ἔντι δὲ καὶ θάλλοντος ἐκ κισσοῦ στεφάνων Διονύσου | διθύραμβον μαιόμεναι Wilamowitz[2] 3/4 κοιμίσαντῳ agnovit Amatius, σώματ post coniecturam a Welckero factam Ambrosch. Tres Musae ut (quattuor) filios composuisse dici possint, Ialemum et Orpheum eiusdem esse matris Calliopae statuere fas erit (sed v infra): τὸ δὲ κοιμίς⟨ς⟩αν⟨το⟩ τρεῖς | ⟨οὐράνιαι θεαὶ υἱῶν⟩ σώματ' ἀποφθιμένων propono de verbi genere cl κοίμισαί μ' ἐς Ἅιδου Eur Tr 588 5 ὑμνεῖν inf ab ἀχέταν suspensum esse ratus (cll εὐδρακὴς λεύσσειν, εὐφεγγὴς ἰδεῖν) retin Welcker sententiam irridente Hermanno, ὕμνει Hermann, ὑμνεῖ Christ, contra poetae usum; cf Erdmann P us synt 56 6 ἐν γάμοισι χροΐζόμενον Welcker, ⟨ὃν⟩ ἐν γάμ. χρονιζόμενον Hermann, in quibus χρον. (tardatum') explosit Schneidewin[2]. Quod Hymenaei novi mariti sub ipsas nuptias mortem mali ominis futuram fuisse contendunt: virginitatis potius quam matrimonii deum antiquitus fuisse ipso veriloquio (*syūman*) coarguitur, ἐπεὶ ὑμήν ἐστιν ὁ ῥηγνύμενος ἐπὶ τῇ τῶν παρθένων διακορήσει... schol Ven Σ 493 7 Μοῖρα suppl Bergk συμπρῶτα Welcker (quod cl append § 8[f] ferri posse non nego), σὺν πρώτοις λάβεν | ἐσχάτοις θ' Hermann, σύμπρωτον Hermanni iussu scr Bergk[3], σὺν πρῶτον λάβ. idem[4], illud recepi cll πάμπρωτον et ὅτε ξύμπρωτ' ἐφύοντο Emped p 116 Krst; iungo χροΐζ. σύμπρ. 8 ὕμνοισιν Schneidewin ὁμοβόλῳ retin Welcker, ὠμοβόλῳ Hermann, ὠμοβόρῳ Schneidewin, non displicuit Hermanno (p 196), nunc vulgo editur; ὠμοβόλῳ tueor de conformatione cll ὀξυτόμος ὠκυβόλος, de metaphora A 52, Ω 759, πένθεῖ τ' ἀτλήτῳ βεβολήατο I 3, φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις Soph Ant 819: quid si Homeri ἀγανοῖσι βέλεσσιν lyricus poeta intercedebat? ὅτι del Hermann πεδαθέντα Schneidewin 9 Οἰάγρου Schneidewin (v supra), Οἰάγρου ⟨τε⟩, χρυσάορ' Ὀρφέα Bergk, Οἰάγρου ⟨δὲ⟩ c Wilamowitzio[2] malim, ut post tres illos trium Musarum filios compositos atque deploratos novo quasi exordio facto in tertiae filio altero ceteris ut natu minore ita dignitate maiore summa carminis consistere videatur.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ

140 (104)

τί θεός; [ὅτι] τὸ πάν

Clem Al str V 726 (Euseb praep ev XIII 688ᵃ): Πίνδαρός τε ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύεται ἀντικρὺς εἰπών· τί ... πᾶν. δ, τι vulgo, τί Schneider, ὅτι; ('quid sit rogas') Bergk. In tanta fragmenti brevitate et lectio et interpretatio incerta; id dicere ausim ὅτι quoquo modo acceperis non esse poetae 'debacchantis', esse Clementis vel antiquioris unde hauserit iste florilegii.

141 (105)

⏑ω—⏑— —⏑—
—ω⏑— —⏑——

θεὸς ὁ πάντα τεύχων βροτοῖς
καὶ χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει.

Didym Caec de trin III 1 p 320 ed Bonon: θεὸς ... φυτεύει. Pindari esse θεὸς ... βροτοῖς testatur Clem Al (Euseb) l l τὰ πάντα Clem Did, quod vulgo retinent, τὰ ⟨τερπνὰ⟩ πάντα Christ³ (quod Gratiis tribuit Pind O I 30. XIV 5), τὰ delevi (om casu opinor Euseb) de metro et huius et insequentis fragmenti cll O II 2. 1 c frr 108/9 πάντας τ. βροτούς Clem, βροτοῖς om Did φοιτεύει Did, corr Heyne

142 (106)

⏑—⏑ω —⏑——
⏑—⏑ω —⏑— —⏑—
⏑—⏑ω —⏑—
⏑——⏑—ω—
—⏑—

θεῷ δὲ δυνατὸν μελαίνας
ἐκ νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος,

κελαινεφεΐ δὲ σκότει
καλύψαι σέλας καθαρόν
ἁμέρας

Clem Al str V 708: ὁ μελοποιὸς δὲ θεῷ . . . σέλας, unde Euseb praep ev XIII 674^{b}, Theodoret gr aff cur VI 89, 27. Pindaro tantum non diserte adscribit Clemens. Strophicam responsionem inter hoc fragm et hyporchematis fr 108 intercedere perspexit Blass Rhein Mus 55, 1900, 92. E Pindari v 2 suum αἰθέρα ἀμίαντον expressisse Bacchylides videtur III 86.

1 δὲ Clem, om Eus, γὰρ de suo Theod ἐκ μελ. libri, transp Blass **2** ὧρσε (ὦρσαι) Clem, ὄρσαι Eus **3** κελαινεφές (*Z*, -φεῖ vulgo) Clem, -φεΐ Boeckh σκότῳ Schneidewin (ad fr 42, 1) **4** καλ. καθ. ἁμ. σέλας libri, σέλας transp Blass.

143 (107)

κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος

Plut de superst c 6 p 167: κεῖνοι (dii) γὰρ . . . Ἀχέροντος, ὁ Πίνδαρός φησι, idem sine poetae nomine adv Stoic c 31 p 1075: καὶ τό· κεῖνοι γάρ τ' κτλ, et Amatorii c 18 p 763: ἐκεῖνοι μὲν γὰρ οἱ τῶν φιλοσόφων (scil θεοί) ἄνοσοι κτλ. Threnis adscr Boeckh, recte; similia Simonidis (θρήνων) fr 36 et Bacch fr 34 (23 Bl). Quamquam aeolico metro non alterum threni ap Pind exstat exemplum.

144 (108)

Ἐλαςίβροντα παῖ Ῥέας

Schol Aristoph ᵓq 621 Ddf: τὸ δὲ ἐλαςίβροντα (ἐλαςίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη Arist) παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου, quod carminis Pindarici exordium plenius ἐλαςίβροντε π. Ῥ. exhibet Suid v ἐλ. ἀν. ἔπη. Ceterum προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον ἐλαςίβροντα schol Arist.

145 (109)

θεὸς ⟨θεῶν⟩ πλέον τι λαχ(ών)

Aristid II 346/7 BK: (Κέκληται Ζεὺς) πάνθ' ὅσα αὐτὸς εὗρεν μεγάλα καὶ ἑαυτῷ πρέποντα ὀνόματα· οὗτος ἁπάντων ἀρχὰς καὶ πέρατα καὶ μέτρα καὶ καιροὺς ἔχων, ἴσον πανταχοῦ πάντων κρατῶν, αὐτὸς ἂν μόνος εἰπὼν ἃ χρὴ περὶ αὐτοῦ, θεὸς ἅτε πλέον τι λαχών· τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν ὁτῳοῦν εἴρηται περὶ Διός. θεῶν ed Iunt, recep Schneider et Boeckh, θεὸς e codd c Abreschio Dindorf, retin Bergk, θεὸς ⟨θεῶν⟩ Br Keil (cf fr 61, 2) de sententiae forma θεὸς — λαχών decerni quidquam posse iure negans, nempe ut ἅτε sit Aristidis.

146 (112)

. . . πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ
ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρός
(ἡμένα) . . .

Schol *T* Ω 100 de Minerva: ἐκ δεξιῶν, ὡς φησι Πίνδαρος· πῦρ πν. ἅτερ . . . πατρὸς ἵζεαι. Plut qu conv I 2, 4 p 617 post eundem Iliadis versum: διαρρήδην δ' ὁ Πίνδαρος λέγει· πῦρ πν. ἅ τε κ. ἀγχ. ἡμένη. Aristid II 305, 21 BK: Πίνδαρος δ' αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι. ἕζεαι Bergk, ἡμένα e Plutarchi cum Aristide consensu conicias; reliqua parum certa.

147 (114)

ἐν χρόνῳ δ' ἔγεντ' Ἀπόλλων

Clem Al str I 383: εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος γράφει· ἐν χρόνῳ δ' ἐγένετ' Ἀπόλλων. Eadem Euseb praep ev X 499^{d}. ἐν δὲ χρόνῳ | ἔγεντ' Ἀπ. Boeckh cl fr (hymn theb) 29, 1^{b}+2^{a}. De ἔγεντο cf P VI 28.

148 (115)

ὀρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσσων
εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον

Aristox ap Ath I 22^{b}: Πίνδαρος τὸν Ἀπόλλωνα ὀρχηστὴν καλεῖ· ὀρχηστὰ (*CE*) . . . Ἄπολλον. Ex Athenaeo Eustath Od 1602, 23; εὐρυφαρέτραν testatur idem II 52, 18. ὀρχήστ' Boeckh. Cum fr 90 coniungebat Hartung.

149 (116)

κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν

Plut de E apud Delphos c 21 p 394: πρὸς ὃν δὲ (Apollinem) Πίνδαρος εἴρηκεν οὐκ ἀηδῶς· κατεκρίθη δεονατοῖς ἀγονώτατος (ἀγαν.) ἔμμεν. Eadem correctiora sine poetae nomine de def orace c 7 p 413, denique ὁ δ' Ἀπόλλων κατεκρίθη θνατοῖς κτλ ὡς ὁ Πίνδ. φησι adv Epicurr c 22 p 1102. Particula δέ Plutarchea esse metro coarguitur; κατεκρίθης? (propter πρὸς ὃν Plutarchi p 394) Bergk.

150 (118)

μαντεύεο, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ

Eustath II p 9, 40: καὶ Πίνδαρος . . . λέγει· μαντεύεο, Μοῦσα, πρ. δ' ἐγώ. Schol Ven A 1 (= Matranga Anecdd 374): καὶ Πίνδαρος· μαντεύεο, Μοῦσα. Μοῖσα Boeckh.

151 (119)

Μοῖc' ἀνέηκέ με

Eustath paullo ante: contra atque Homerum facere Pindarum ἐν τῷ· Μοῦcα ἀνέηκέ με, ἤγουν ἀνέπειcεν. Eadem transpositis verbis ibd 179, 14. Μοῖc' Boeckh.

152 (266)

. . . μελιccοτεύκτων κηρίων
ἐμὰ γλυκερώτεροc ὀμφά

Cram An Ox I 285, 19: Πίνδαροc· μελιccοτεύκτων . . . γλυκερω^τρ (teste Art Ludwich Arist II 655) ὀμφά. EM 577, 19 sine poetae nomine eadem, sed γλυκερότεροc ὄμφα Sorb, γλυκύτεροc ὄμφα (= Etym Angelic Ritschelii opp I 689) Havn, γλυκερωτέρα (-ρώτεροc) ὄμφακοc vulgo.

153 (125)

δενδρέων δὲ νομὸν Διώνυcοc πολυγαθὴc αὐξάνοι,
ἁγνὸν φέγγοc ὀπώραc

Plut de Is et Osir c 35 p 365: ὅτι δ' οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διόνυcον, ἀλλὰ καὶ πάcηc ὑγρᾶc φύcεωc Ἕλληνεc ἡγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγόν, ἀρκεῖ Πίνδαροc μάρτυc εἶναι λέγων· δενδρέων . . . ὀπώραc. Idem(2) qu conv IX 14, 4 p 745: καὶ γὰρ ὑμῖν ἐcτι Δημήτηρ ἀνηcιδώρα καὶ Διόνυcοc δενδρέων ν. π. αὐξάνων, ἁγν. φ. ὀπώραc, denique(3) satis corrupte Amator c 15 p 757 (una c fr 165): δενδρέων δὲ τρόπον Διόν. πολύ τε φέγγοc αὐξάνει ἁγν. φ. ὀπώραc. δένδρον vulgo (δένδρων v l) Plut[1] νόμον Plut codd, corr Heyne πολυθαλὴc et πολυθῆc v l Plut[2], Διόν. πολυγ. retin. Hermann et Boeckh, πολυγ. Διόν. Bergk, Διών. πολυγ. Wilamowitz Kydath 225, metro elegantiore; nam Διόν. defenditur Pind I VII 5, fr 139, 2, aliis locis minus certa res αὐξάνων Plut[2], retin Christ, cf ad fr 145.

154 (126)

⏑]⏑ — — ⏑⏑ — — — ⏑ —
— ⏑⏑ — — — ⏑ — — ⏑⏑ — ⏑⏑ — — — ⏑⏑ —
⏑⏑ — — — ⏑ — — ⏑⏑ — — ⏑⏑ —

⟨καὶ⟩ ἐλαφρὰν κυπάριccον ⟨μὲν⟩ φιλέ͜ειν,
ἐ͜ᾶν δὲ νομὸν Κρήταc περιδαῖον· ἐμοὶ δ'
ὀλίγον μὲν γᾶc δέδοται,
ὅθεν ἁδρόc, πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ cταcίων

Plut de exil c 9 p 602: ᾧ δ' ἔξεcτιν εἰc μικρὰν ἀποβάντα νῆcον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτοc ἄθλιόc ἐcτι μὴ προcλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ μηδ' ἐπᾴδων πολλάκιc· ἐλαφρὰν . . . cταcίων. Ionicum metrum odorari videbatur Christ, restituere non est ausus. 1 καὶ addidi φιλέειν] de forma ap Pind inaudita ad I V 48, de Bacchylide Io Schöne

Lpz St XIX 293, de ionica dial Otto Hoffmann Diall III 464 ss: ⟨μὲν⟩ φιλέειν scripsi de particulae collocatione cl ἁ Νεμέα μέν N V 44, nott cr O X 99. Sunt autem oppositae non magnificentioribus minutiores arbores, sed simplices liberalium hominum deliciae (κυπάριϲϲοϲ ἐλαφρά) divitum quorundam fastidio bonarum rerum numero (κυπαρίϲϲων νομόϲ) stolide ferocium; unde cl latino vocabulo *nemus* aliquid lucis fortasse redundabit in ἐπέων πολὺν νομόν Υ 249 (Hes opp 403). 2 περιδαίων Plut, corr Hermann opp I 267 3 ὅθεν Plut, τόθεν Bergk ἄδρυϲ Plut, 'unde prunum', 'unde tenuis victus mihi' (ἄδρυα· μῆλα Hesych gl sicula; cf Ath II 50[a]) Heyne et Boeckh, ἁδρόϲ 'unde robustus fio' c Reiskio Schneider, quod recepi cl Horatiano *satis beatus unicis Sabinis* c gl Hesych ἁδρόϲ· πολύϲ μέγαϲ πλούϲιοϲ παχύϲ, ut πενθέων δέ κτλ explicantis sint potius quam adversantis. Vocabulum ipsum a graviore poesi alienum minus offendit in carmine convivali, de quo primus cogitavit Dissen (1830) II 656 οὐδὲ om codd Par; οὐ λάχον conieceris.

Ad Synesii locum laud calv p 77[a]: ἂν μὲν γὰρ ᾖ τῆϲ Πινδάρου τυγχάνειν εὐχῆϲ καὶ ζῆν ἔχωμεν ἀπὸ τῶν οἰκείων κτλ, quem huc (vel ad P III 110 vel N I 31) revocabat Boeckh, nunc quidem Bacchyl I 29 (167 Bl[2]) recordari iuvat.

155 (127)

···⏑– –⏑⏓
–⏑–⏑⏑–⏓
⏑⏑–⏑–⏑– –
– –⏑–⏑⏑– ––
– – –⏑⏑···

...τί ἔρδων φίλοϲ
ϲοί τε, καρτερόβροντα
Κρονίδα, φίλοϲ δὲ Μοίϲαιϲ,
Εὐθυμίᾳ τε μέλων εἴην,
τοῦτ' αἴτημί ϲε...

(Appollonius ap) Ath V 191[f]: καθήμενοι μὲν γὰρ ἐδείπνουν, τροφῇ τῇ λιτοτάτῃ καὶ ὑγιεινοτάτῃ χρώμενοι καὶ οἴνῳ τοϲούτῳ ὅϲοϲ ἱκανὸϲ ἂν γένοιτο πρὸϲ εὐθυμίαν, ἣν ὁ Πίνδαροϲ αἰτεῖται παρὰ τοῦ Διόϲ· τί ἔρδων ...αἴτημί ϲε. Ex Athenaeo Eustath Od 1490, 38. Encomii est fragmentum sicut 154. 1 τί δ' edebant ap Ath, ὅ τι δ' Schneidewino probante Bergk 2. 3 coniunxit Bergk c Boeckhio, diremit Hartung ϲοὶ μέν? Kaibel, (Εὐθυμίᾳ) δὲ (4) restituere maluit Hartung 4 μελῶν Ath *AC*, corr Casaub μέλων ⟨κεν⟩ Kaibel, ἂν maluit Christ; non displicet, in hoc praesertim carmine et ante verbum αἴτημι, potentialis sententiae in optativam quasi transitus, displiceret particulae collocatio 5 αἴτημι Eustath c bonis Ath libris, αἰτοῦμαι dett.

156 (57)

–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓
–⏑⏑– ⏑⏑⏑–⏑– ⏑⏑⏑– –

ὁ ζαμενὴϲ δ' ὁ χοροιτύποϲ,
ὃν Μαλέαϲ ὄροϲ ἔθρεψε, Ναΐδοϲ ἀκοίταϲ

Paus III 25, 2: εἰσὶ δὲ οἱ Σιληνὸν ἐκ Μαλέας ἐλθόντα ἐνταῦθα λέγουσιν οἰκῆσαι· τραφῆναι μὲν δὴ τὸν Σιληνὸν ἐν τῇ Μαλέᾳ δηλοῖ καὶ τάδε ἐξ ᾄσματος Πινδάρου· ὁ ζαμενὴς ... ἀκοίτας Σιληνός. ὡς δὲ καὶ Πύρριχος ὄνομα ἦν αὐτῷ Πινδάρῳ μὲν οὐκ ἔστιν εἰρημένον, λέγουσι δὲ οἱ περὶ τὴν Μαλέαν οἰκοῦντες. Inter dithyrambos rettulit Boeckh. 1 δ', ὁ Boeckh c aliis; cf ad I VIII 10 2 μαλέγορος Paus codd Leid Paris, μελέγορος Angelic, Μαλεάγονος Camerarius (ὁ χοροιτύπος ut esset Bacchus), Μαλέας ὄρος rest Wilamowitz Herm 33, 1898, 516; de re Meineke ad Steph Byz 42, 15 Σειληνός edebant c Boeckhio (cf Kretschmer gr Vaseninschr 132), glossa videtur esse Christio.

157 (128)

— ∪ — ∪ — ∪∪ — ∪∪ — —
— ∪∪ — ∪∪ — —

ὦ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις
χρήματά μοι διακομπέων

Schol Arist nubb 223: περιέθηκεν οὖν αὐτῷ (Socrati τί με καλεῖς, ὦ ᾿φήμερε;) τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν. ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· ὦ τάλας ... διακομπέων. Eadem Suid v ὦ ᾿φήμερε. Dithyrambis adscr Hartung. ἐφήμερε c Aristophane schol, ἐφάμερε Hermann, ἐπάμερε? Schneidewin; prll Π[14] νήπιε libri, corr Küster διακομπεύων (om χρ. μ. διακ. Ven) Ald Suid, διακομπέων Hermann ap Heyn, διακομπεῖν Boeckh.

158 (129)

ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρπεται

Schol Pind P IV 104: μελίσσας· κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας φασί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς πάσας διὰ τὸ τοῦ ζῴου καθαρόν. μελίσσας· τὰς περὶ τὰ θεῖα καὶ μυστικὰ διατελούσας νύμφας καὶ μελίσσας ἔλεγον. καὶ ἑτέρωθι ὁ αὐτός φησι· ταῖς ... τέρπεται (*CVX*, brevius *E*). ἱεραῖς libri, Boeckh. De Melissa locum Lactant inst I 22 adscripsit Schneider; cf vit Ambr in. De Pindari in Proserpinam hymno (fr 37) cogitabat Boeckh, de dithyrambo phrygio (fr 79. 80) ⟨ἃ⟩ ταῖς ... τέρπεαι coniciens Bergk.

159 (132)

ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος

Dion Halic de oratorr antiq c 2: ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον ᾿ἀνδρῶν ... ἄριστος᾽ κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν κτλ. σωτήρ Dionysium legisse confirmatur iis quae sequuntur.

160

θανόντων δὲ καὶ φίλοι προδόται

Stob flor 126, 2 (IV p 139 Mein) Πινδάρου· θανόντων κτλ. Lemma om Gaisford, e cod Vind add Meineke. καὶ λόγοι φίλοι Stob, λόγοι e

lectoris alicuius indignabundi glossa ΛΟΓΟΙ (= λόγῳ φίλοι) ortum esse arbitratus expunxi e Bergkio.

161 (134)

οἱ μέν

κάτω κάρα δεσμοῖσι δέδενται

Schol Ven Arist pac 152: κατωκάρᾳ· (παρ' Ἀθηναίοις ἐπίρρημά ἐστι σύνθετον καὶ σὺν τῷ ῑ γράφεται Herodn I 489, 15 L) ... Ἀττικοὶ οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ὑφ' ἕν. Πίνδαρος· οἱ μέν ... δέδενται (δεσμοῖσιν δέδεντε cod). Similiter Greg Cor 124, Suid v κατωκάρα. De metaplasmo attico κάρᾳ (velut Aesch Eum 176. fr 180, 3) inter omnes constat, Herodiani praeceptum spernunt edd e Hesychio ut videtur (v κάτω κάρα), Pindaro cur tribuant quod Atticorum esse perhibetur obscurum est. Versus diremit Hermann (cf τοῖσι μὲν | O XIII 60), δέδενται ⏑ _ suppleri posse Boeckh statuit, τοὶ μὲν ⟨ὧν⟩ ... δεσμοῖς δέδενται? Bernhardy ad Suidam; an δέδεντο? Cercopum casum recte Schneidewin commemoravit.

162. 163

... ⏑ _ ⏑ _

_ ⏑⏑ _ ⏑ _ ⏑ ⏑

πιτνάντες θοάν

κλίμακ' ἐς αἰπὺν οὐρανόν

_ _ ⏑⏑ _ ⏑ _ _ ⏑ _ _ ⏑ _ ⏑⏑ _ _

ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς

In his frustulis de metro statuere arduum est. Sed duo eiusdem carminis fragmenta esse cum Bergkio (Zeitschr Alterthumsw 5, 1836, 547) et Schneidewino (Eust prooem p 36) si sumpseris, aut idem metrum restituere (cum Schneidewino[1. 2]) aut nihil decernere (c Hermanno Zeitschr 5, 539) quam data opera (c Bergkio) diversa metra efficere probabilius erit.

(162) Cram An Ox I 201, 14: Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου· πίτνοντες θοὰν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπύν, τὴν μεγάλην δηλονότι. θοαῖς ἀφροσύναις, ἀντὶ τοῦ μεγάλαις· καὶ θοὴ ἐπεδέξατο γᾶ (ὑπεδέξατο γαῖα EM 453, 6 ss, ubi ultima duo exempla afferuntur quae Pindari fragmentis adiciebat Schneidewin, quorum prius etiam huic de Aloidis carmini Bergk[3. 4]; cf Otto Schneider Callimm II p 724). πιτνάντες Hermann tradita verborum collocatio non solum propter metrum displicet, κλίμακ' ἐς αἰπ. οὐρ. Schneidewin[1. 2], κλ. ἐσ οὐρ. αἰπ. Bergk (v nott metr).

(163[137]) Apoll synt Bekk An II 179, 20: τὸ γὰρ 'ἀλλήλους τρώσητε' οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ 'ἑαυτοὺς τρώσητε'· ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὄτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου (ἐπιάλτου *A*), συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ ἀλλαλοφ. ἐπάξ. λόγχας, οὐ μὴν τῷ ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς· οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις. De Aloidarum morte cf Pind P IV 88 c schol (156: κατατοξεύειν τὴν ἔλαφον ὑπολαμβάνοντες), Apollod I 55 W (ἠκόντισαν), Hyg fab 28 (iaculis), schol *BT* E 385.

164 (142)

φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος

Ath IV 154f: φιλόμαχον ... Περσέως παρὰ Πινδάρῳ. Περσέος Boeckh. Cf frr 254. 284.

165 (146)

ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσα.

Schol Ap Rh B 477 (EM 75, 44) post fabulam de Rhoeco narratam (ad fr Pind 252) haec habet: καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· ἰσοδένδρου τ. αἰ. λαχοῦσα. Plut de oracc def c 11 p 415: πλέον δ' (Hesiodus) οὗ Πίνδαρος εἴρηκεν εἰπὼν τὰς νύμφας ζῆν ἰσοδ. τ. αἰ. λαχούσας, διὸ καὶ καλεῖν αὐτὰς ἁμαδρυάδας (οὐ Πίνδ. codd vulgo, οὐδὲ Π. edd, tum αὐτὰς vulgo, em Wilamowitz Herm 33, 527). Idem Amator c 15 p 757: ἢ γὰρ οὐ νύμφαι τινὲς αὐτοῖς δρυάδες εἰσὶν ἴσον δένδρου τ. αἰ. λαχοῦσαι, (seq fr 153) κατὰ Πίνδαρον. λαχοῖσαι edunt c Heynio; at sing num non solum schol Apoll praestat cod *L*, verum etiam Etymologici cod *A* sec Reitzenstein Gesch gr Etymm p 18, 26, pluralem Plutarchus ad orationem suam accommodavit. Quid quod Pindari versum exprimere ἡλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ videtur schol Theocr III 13?

166. 167 (147. 148)

—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑——
—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑——
—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑—⏑ —⏑···

ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος οἴνου,
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ὤθεον, αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων πί-
νοντες ἐπλάζοντο

···⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—
—⏑⏑— ⏑⏑— —⏑—— —⏑⏑—

ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπείς
ὤχεθ' ὑπὸ χθόνα Καινεὺς σχίσαις ὀρθῷ ποδὶ γᾶν

Ath XI 476b: καὶ τῶν ποιητῶν δὲ πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι (cf EM 504, 31, ubi Πίνδαρος ex Πείσανδρος Ruhnken; cf ad P IX 88 et fr 51e). Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· (ἀν-δρ)οδάμαν δ' .. ἐπλάζοντο. Unde (οδαμαν δ' et ἐσσυμένως omissis) Eustath Il 916, 38. Horatianum *per quos cecidere iusta morte Centauri* primus huc revocavit, duo fragmenta cl schol P II 85 ad nobilissimas Pirithoi nuptias (in carmine quodam convivali, ut opinabatur) a Pindaro cantatas rettulit Boeckh. 1 ⟨ἀνδρ⟩οδάμαν δ' Casaub, ἀδάμαν δ' Schweighäuser, ἀνδροδάμαντα δ' Boeckh, ἀδάμαντα δ' Hermann opp III 217, ἀνδροδάμαν δ' ἄρ' Schneidewin; de terminatione prll II[85] μελιηδέος Ath, corr Boeckh 3 κεράων Meineke; cf fr 325.

Schol Ap Rh A 57 (61): ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε λέγοντος· ὁ δὲ χλωραῖς ... γᾶν. Plut Stoic absurd poet dicere c1 p1057: Ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὔθυναν ὑπεῖχεν, ἀπιθάνως ἄρρηκτος σιδήρῳ καὶ ἀπαθὴς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδύς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν. χλωραῖς *L*, -ῇς rell οἴχεται *L*, ᾤχετο dett, ᾤχετ' εἰς χθόνα reliquis verbis omissis cod Par, unde ᾤχεθ' ὑπὸ χθόνα Καιν. Boeckh, prob Bergk[4], recte; nam primum χθόνα non redolet interpolationem (Boeckh), deinde praes hist cum a Pind usu alienum (ad fr 139, 5) tum in verbo οἴχεσθαι maxime incredibile; id concedo in isto carmine dramatice quasi potuisse e Lapithis unum non tam narrare quae facta essent quam agnoscere quae essent, usu verbi οἴχεσθαι notissimo (de quo Buttmann ausf Gr[2] II 252); denique ad ᾤχετο plus uno nomine desideratur supplementum, quod verbis καταδὺς ὑπὸ γῆν circumscribit Plut.

168 (150)

. . . . . — ∪∪—
—∪∪— ∪∪—— —∪∪— ∪∪—⏓
—∪∪— ∪∪—— —∪∪— ∪∪—— —∪— —∪⏓
—∪⏓— ⏓∪—— —∪—— —∪⏓

Philostr imm II 24: ὀργίζεται τῷ Ἡρακλεῖ Θειοδάμας, ὅτι ἀροῦντι αὐτῷ ἐπιστὰς ἀποσφάττει τὸν ἕτερον τῶν βοῶν καὶ σιτεῖται σφόδρα ἐθὰς ὢν τοῦ τοιούτου σιτίου (cf βοηλατοῦντος Θειοδ. Apollod II 153, βοηλάτου τινός 118, denique Pherecyd ἐν τῇ τρίτῃ ap schol Apoll Rh A 1212). Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστᾶ περιττὰ ἡγεῖσθαι· τῷ δὲ (Θειοδάμαντι δὲ codd et edd; virgula vulgo dist, Boeckhio monente plene Welcker) περὶ βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας καί πῦρ κομισάμενος — ἀγαθοὶ δὲ ἐμπυρεύσασθαι καὶ βόλιτοι (? Benndorf, οἱ λίθοι codd) — ἀπανθρακίζει τὸν βοῦν ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν εἰ μαλάττονται ἤδη καὶ μόνον οὐχὶ ἐγκαλῶν ὡς βραδεῖ τῷ πυρί. Quae Philostratum ut in usum imaginis suae tam verbose exposuisse patet, ita e Pindari carmine (cll περὶ βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας et εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στέγην ἀφικόμενος) quam e narratiuncula illa Pherecydea (cll ἀροῦντι vel βοηλατοῦντι Θειοδάμαντι ἐπιστάς) sumpsisse veri similius est. Ath X 411[b]: Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ τὴν ἀδηφαγίαν ἐπιφέρει (p 737 N[2])· 'ὑπὸ δὲ τῆς βουλιμίας (Bentley, εὐφημίας Ath) κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας'. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἴληφεν εἰπόντος· διαβοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν πυρὶ δ' (εἰς ... πυρὶ δ' bis habent codd) ὑπνόων τε σώματα. καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν ην ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Post Casauboni, cuius vestigia magnam partem Hartung legit, et Hermanni operam in emendando fragm frustra collocatam, δοιὰ βοῶν | θέρμ' ἔδει ἀνθρ. στέψαντα πυρίπνοά τε | σώματα· καὶ τ. ἐ. σ. τ' ἐνοπάν | ⟨εἶδον⟩ ἠδ' ὀστέων στ. βαρύν· | ἦν ⟨δὲ⟩ ἰδόντα διακρῖναι (i e —∪∪— ∪∪∪——) πολλὸς ἐν κ. χρόνος Boeckh, δοιὰ βοῶν κατέπινεν | θέρμ' ἅλις ἀνθρ. (cetera c Boeckhio) Bergk[1. 2], prob Schneidewin ('nec quae Ion dicit disertis verbis ap P reperiri necesse est' Boeckh), δοιὰ βοῶν | θερμὰν ἐς ἀνθρακιὰν τρέψαις πυρπολέων τε | σώματα. καὶ ... ἐνοπάν | ⟨ἄϊον⟩ ἠδ' (cetera c Boeckhio) Meineke, ... σώματα κεῖτο τέγει· σαρκῶν τ' (vel δ') ἐνοπὰν ἠδ' ὀστ. στ. βαρύν | ἦν διακρ. ἰδ. πολλὸς ἐν κ. χρόνος? Bergk[3. 4], δοιὰ βοῶν | ἀθρό' (?) ἐς ἀνθρ. στέψαν, πυρὶ δ' (vel πυρί τ') ἓν πόλεον κτλ (versum paenult c Meinekio,

[1]... δοιὰ βοῶν
θερμὰ πρὸς ἀνθρακιὰν στέψεν, πυρὶ δ' ἐκκαπύοντα
σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ καρ-
κῶν τ' ἐνοπὰν ⟨ἶδον⟩ ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν·
ἦν διακρῖναι ἰδόντα παῦρος ἐν καιρῷ χρόνος'

ultimum c Bergkio[s. 4]) Christ[2]. 1 unum bovem test Philostr, duo ap P fuisse coarguuntur plur num σώματα, id quod vidit Boeckh 2 πρὸς scr cl Aesch sept 50 στέψεν scr; videtur Hercules boves recens mactatos (cl ἐν θερμῷ χροΐ N VIII 28) ac tantum non in ignem (cf πυρπόλει τοὺς ἀνθρακας Arist av 1580) ipsum exspirantes torruisse, vix tostos devorasse, unde pro ὑπνόων τε inserere ἐκκαπύοντα ausus sum cll καπύ[ον]τα· πνέοντα Hesych, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν X 467, de ϗκ N I 60 et n cr XI 19, de mensura ŭ Wilh Schulze qu epp 337 ss 3 ἶδον adieci versus continuans 4 verba transp c Bergkio; an ἰδόντας διακρ. (de metro cl app § 8f, de mensura ϗρ P IV 63, de plur num I I 43)? οὐ πολλὸς flagitabat Coraës ad Isocr II p 155, obloquente Boeckhio, παῦρος scr de loci sententia cl P IV 286.

169 (151)

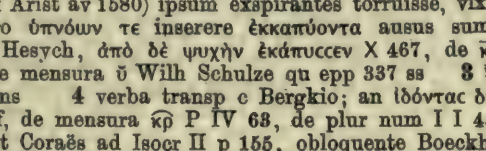

Schol Pind N IX 35: ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προϋπάρχον δίκαιον καταπαύει. ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος· νόμος ... χειρί. Auctius affert, sed et lectione et sententia ad tempus immutata (Callicles) Plat Gorg 484[b]: δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἅπερ ἐγὼ λέγω (ὅτι δικαιόν ἐστι τὸν ἀμείνω τοῦ χείρονος πλέον ἔχειν καὶ τὸν δυνατώτερον τοῦ ἀδυνατωτέρου, et τὸ τῆς φύσεως δίκαιον) ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι, ἐν ᾧ λέγει ὅτι νόμος ... ἀθανάτων· οὗτος δὲ δή, φησίν, ἄγει ... χειρί· τεκμ. ἔργ. Ἡρ., ἐπεὶ— ἀπριάτας—λέγει οὕτω πως· τὸ γὰρ ᾄσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δ' ὅτι οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς, ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει, καὶ βοῦς καὶ τἆλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτίονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ ἡττόνων. Ibid 488[b] (Socrates): πῶς φῂς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν; (non dist Boeckh) ἄγειν βίᾳ τὸν κρείττω τὰ κτλ; similiter (Hippias) Protag 337[d], tum Plat legg III 690[b-c]. X 890[a], (ὑπερτάτῃ χειρὶ βιάζεται τὸ δίκαιον) Liban III p 30 R. Aliter vero καὶ ἔφαμέν που κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον ὡς φάναι Plat legg 714[e]. E Plat Gorg hausit Aristid II 68, apud quem δικαιῶν (-οῦντα in paraphr) τὸ βιαιότατον legitur; cf εἰ τὸ δίκαιον ἡ χεὶρ ὁριεῖ ibd 70, ὑπερτ. χ. τὸ δίκαιον ὁριζόμενος Demetr Cydon ap Boisson an nov 303. Plato quid voluerit non est huius loci exponere; de quo quid docuerit Wilamowitz in primitiis suis acadd Berol (Sitzgsber 1899, 781) adhuc parum constat. Primi fragm versus multifariam laudati decantati: chorum ducit sententiam loci ceteris rectius assecutus Herodotus: οὕτω μέν νυν ταῦτα νενόμισται,

νόμος ὁ πάντων βασιλεύς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον
ὑπερτάτᾳ χειρί. τεκμαίρομαι
ὅ ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ Γαρυόνα βόας
Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέος
ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν

καὶ ὀρθῶς μοι δοκεῖ Π. (cl fr 215) ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι III 38; tum v Alcidamas ap Arist rhet III 3 p 1416ª 22, Orig c Cels c 40 (II 44 K), Iambl ap Stob fl 46, 77, Plut vit Demetr c 42 p 909, ad princ inerud c 3 p 780, Clem Al I 427. II 438; Dio Prus or 75 init, Chrysipp ap Marcian Dig I 3, 2. vv 5—8 Boeckh recuperavit e schol Aristid III 408 Ddf (cf schol Vat II 710): τὰ λοιπὰ τῆς χρήσεως ἦν οὕτως· ἐπεὶ Γηρυόνου ... ἤλασεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον Εὐρυσθέως κτλ.

1 Platonis facetiis abusus (cf etiam νόμ. ὁ. π. β. κατὰ τὴν φύσιν Hesych, κράτιστον φύσιν ut Pindaricum laudans Liban III 364 R) fragmento verba κατὰ φύσιν praemisit Boeckh, peius etiam e Protag πολλὰ δὲ παρὰ φύσιν? Dissen (1830 II 660) **2** θνητῶν Plut et v l passim **3** δικαιῶν τὸ βιαιότατον schol Pind, βιαίων (*BT* ap Schanzium) τὸ δικαιότατον Plat Gorg 484, βιαίως τ. δικ. olim edd **4** χερί v l Plat Aristid **5** γηρυόνου libri, -όνα Boeckh; prll II²⁸ **6** κυκλωπείων libri, corr Boeckh εὐρυσθέως libri, corr Boeckh, ⟨κεῖνος⟩ Εὐρ.? Christ **7** ἀναιρεῖται Ox Vat, 'in *B* vox oblitterata' Dindf, ἀναιτήτας e paraphr Boeckh ἤλασεν Ox Vat, ἔλασεν vulgo, recep Christ, ἠλάσατο in paraphr Plato, unde ἤλσατο? Bergk cl Ibyc fr 55 (ex Geryonide aliqua?), de qua forma etiam Sim Am 17 Bgk⁴ obvia v Mucke de diall Stesich cett Lps 1879, 91, Holsten de Stesich et Ib dial Grphsw 1884, 19.

170 (154)

πάντα θύειν ἑκατόν

Strab III 155: καὶ τῷ Ἄρει τράγον θύουσι (οἱ Λυσιτανοί) καὶ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἵππους· ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι· πάντα κτλ. Idem e Strabone Eust A p 49, 10.

171 (157)

κατὰ μὲν φίλα τέκνα
ἔπεφνεν θάλλοντας ἥβᾳ δώδεκ, αὐτὸν δὲ τρίτον

Porphyr ap schol *B* K 252: ὁτὲ δὲ τὸν προκείμενον περιγράφουσι τῷ ἐπιτρέχοντι ἀρκούμενοι, οἷον κατὰ μὲν ... τρίτον· ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον καὶ (seq fr 135) φησὶν ὁ Πίνδαρος. De Nelidarum (praeter Nestorem) internecione cogitabat Boeckh; et duodecim (praeter Nestorem) filios fuisse tradit (Asclep Tragil?) schol *L* Apoll Rh A 152, quamquam secus alii; Λ 692 c scholl *BT*, λ 285, Hes frr 33—35 Rz, Apollod I 93. II 142 RW. τέκν' ἔπεφνεν edunt c Boeckhio; cf append metr § 4 nrr 11. 25, § 8ᶠ θάλλοντα cod, corr Boeckh δυώδεκα cod, δυ͜ώδεκ' legunt c Boeckhio; prll II²⁵.

172 (158)

—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—⏓
—⏑—— —⏑—— —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑⏓
—⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—⏓
—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—
—⏑— —⏑—— —⏑—

Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐπέλαμψεν
μυρίοις· πρῶτον μὲν Ἀλκμάνας σὺν υἱῷ
Τρώϊον ἂμ πεδίον,
καὶ μετὰ ζωστῆρας Ἀμαζόνος ἦλθεν,
καὶ τὸν Ἰάσονος εὔδοξον πλόον ἐκτελέσαις
εἷλε Μήδειαν ἐν Κόλχων δόμοις

Schol Eurip Androm 796: οἱ μὲν πλείους Τελαμῶνά φασι συστρατεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν ἱστορίαν Εὐριπίδης λαβεῖν. λέγει δὲ ὁ Πίνδαρος οὕτως· Πηλέος...δόμοις. Cum fr 48 ad hymnum Thebanum revocabat Boeckh obloquente Leutschio Philol XI 179. 1 (Πίνδαρος) οὗ *M*, οὐ *A*, unde Οὐ (Πηλέος...;) Boeckh, οὕτως· (Πηλ.) Cobet, ὡς? Bergk πηλέως *A* (*M*), corr Boeckh. μόχοι νεωτάτοις *M*, μόχθοιν νεώτατ' *A*, tum ἐπέλαμψε μυρίοις *MA*, μόχθοις νεότας ἐνέλαμψεν Bergk; μυρίοις ad sequ vers traxit Schwartz, eleganter 2 ἀλκμήνης *MA*, -ας Boeckh; prll II[27] υἱῶ *M*, ὑμῖν *A* τρώων *MA*, corr Boeckh 3 ἀμαζόνας *A*, Ἀμαζόνος (*M*) coniectura invenerat Bothe, prob Boeckh, ζωστῆρ' ὅτ' Ἀμαζόνος Hermann opp VIII 314, ζωστῆρας (= ζωστείρας) Ἀμαζόνας alii praeoptabant; cf ἐπὶ τὸν Ἱππολύτης ζωστῆρα EM 402, 13 ss e Pindaro ἦλθε libri, ἦλθεν Boeckh 4 ἔνδοξον *A*, om *M*, εὔδοξον dett ἐκτελέσας *A*, ἐκτελευτήσας *M*, unde versus sequ initio ἐκτελευτάσαις ἕλεν Boeckh, item ἐκτελέσσαις εἷλε vv 3. 4 in unum coniunctis Schneidewin GGA 1847, 3, 1554 et Hermann opp VIII 314, ἐκτελέσαις | ⟨ἐξ⟩εῖλε... ἐκ Κόλχων δόμων (hoc c dett libb) Bergk.

173—176

⏑⏑⏑—⏑— —⏑— —⏑—

Σύριον εὐρυαίχμαν διεῖπον στρατόν

(173 [160]) Strab XII 544 (de Syris vel Leucosyris, de quibus cf Nöldeke Herm V 445): καὶ Πίνδαρός φησιν, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες Σύριον... στρατόν. διεῖπον (coni Casaubonus) *DE*, διῖπον *C*, δίϊππον de binis equis interpr Heyne, refut Boeckh.

(174 [159]) Paus VII 2, 6/7: Τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ἐν Διδύμοις τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαντεῖόν ἐστιν ἀρχαιότερον ἢ κατὰ τὴν Ἰώνων ἐσοίκησιν· πολλῷ δὲ πρεσβύτερα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ ἐς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν. οὐ μὴν πάντα γε τὰ ἐς τὴν θεὸν ἐπύθετο ἐμοὶ δοκεῖν Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα. Cf EM 402, 13 ss.

(175 [161]) Paus I 2, 1: Ἐσελθόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐστὶν Ἀντιόπης μνῆμα Ἀμαζόνος. ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μέν φησιν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἁρπασθῆναι.

? (176 [162]) Plut vit Thes c 28: τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης (Theseus) ἔγημε Φαίδραν ἔχων υἱὸν Ἱππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι Δημοφῶντα. Error videtur subesse.

Haec quattuor fragmenta ex eodem carmine petita esse coniecit Boeckh.

177 (164—168)

Ex Heliodoro metrico Priscianus de metris Terentianis (Gramm Latt III 427 K): *Pindarus teste Heliodoro* ἀντέστρεψεν, *hoc est convertit rythmum iambicum hoc modo,*

(1) πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν

(2) ἀνδροφθόρον, οὐδὲ σιγᾷ κατερρύη.

In secundo enim iambo pyrrichium secundum et tertium trochaeum et quartum spondeum posuit. Idem

(3) τροχὸν μέλος, ταὶ δὲ Χίρωνος ἐντολαί.

Hic iambus et in tertio trochaeum habet et in quarto spondeum. Idem

(4) αἴνιγμα παρθένου ἐξ ἀγριᾶν γνάθων.

Hic quarto loco spondeum posuit. Idem

(5) ἐν δασκίοισιν πατήρ, νηλεεῖ νοῷ δ'.

In hoc quoque iambo trochaeum in tertio loco posuit et in quarto spondeum. Idem

(6) δ' οὐδὲν προσαιτέων ἐφθεγξάμαν ἔπι.

Hic similiter in quarto loco spondeum habet.

Ab Heliodoro temere versus diremptos esse vel ex elisione in versuum commissura bis (5. 6) admissa apparet. 'Conversio' ista quid sibi velit satis obscurum. **1** Є(ΘΗ)ΚЄΝ libri, ἔθηκε Hermann opp II 260, qua falsa lectione adductus est Heliodorus, ut μετα- thesin iambicam solutam esse iuberet; Pindaro θῆκε reddidit Bergk **3** ΑΙΔЄ libri, ταὶ δὲ Hermann, supplere ⟨*et in secundo pyrrhichium*⟩ *et in tertio* maluit Bergk; tum etiam *Hic* ⟨*quoque*⟩ *iambus* debebat cl Prisc ad 5 χείρ. Prisc **5** ΠΑΤЄΡΝΗΛЄЄΙΝΟΩΛΙ *A*, ϹΙΑΤΗΡΔΙΑ *R*, νόῳ δ' vulgo edunt, νόῳ Bergk; v infra **6** ἐπί vulgo, (ἔπι vel) ἔτι Hermann.

Cum duobus igitur trimetris iambicis (1. 6), in priore quidem falsa lectione, in altero falsa mensura usus, quattuor metricus composuit versus trimetros, in tertio παρθένοῦ ἐξ si legere Heliodoro invito nobis fas est, schemate hoc: ⏑̲ — ⏑ ⏑̲ ⏑̲ ⏑ — ⏑ — ⏑ —, ut trimetri ionici essent medio metro infracti.

Versus 1+2. 4. 6 Boeckhius, 1—6 Bergkius ad Pindari quandam Oedipodeam revocabant, 3. 5 ad Achillem apud Chironem educatum Boeckh. Primo versui praemissum olim fuisse οὐδείς, quintum supplendum esse ⟨Κιθαιρῶνος δ' ὄρεσιν⟩ ἐν δασκίοισιν π. ν. νόῳ | ⟨ἐξέθηκε⟩ scil Λάϊος, e quo nomine interpretamenti causa adscripto reliquias ΛΙ vel ΔΙΑ servatas esse coni Bergk.

178ª (169)

νόμων ἀκούοντες θεόδματον κέλαδον . . .

Heliod ap Priscian Gramm Latt III 428 K: *Idem* (Heliodorus) *ostendit Pindarum etiam trisyllabos in fine versus* (i e membri iambici quod vide-

batur esse; cf ad fr 177, 1) *posuisse*, νόμων ... θεόδμητον κέλαδον. Ad Cadmi nuptias revocabat Boeckh; neque refragantur numeri cll frr 32. 33 ab Heliodoro illi quidem parum perspecti. θεόδματον Boeckh, θεοδμάτων Bergk.

178[b]

Oxyrh pap II 47 (e tractatu quodam metrico saec p C I/II perscripto, de quo Frdr Leo Götting Nachrr 1899, 495 ss) col XII 15:

| ⏑ ⏑ — | ⏑ — / — ⏑ | ⏑ ⏑̣ —

τὸ Παρθένει[ον καλού-
μενον μέτρ[ον· τούτου
Πίνδαρος κα[ὶ τὴν δ̄ καὶ
τὴν πέμπτ[ην συλλαβὴν
[ἐκτείνειν φιλεῖ]

quae ita supplere satis habui, ut schema apud Pindarum frequentissimum evaderet ⏑ ⏑ — — — ⏑ —. Est autem dimetri append metr § 4 nr 11 recensiti forma catalectica, cuius exempla Pindarica congessi Berl philol Wochenschr 1900 p 4. De rarioribus ap Pind formis ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ — (—) et ⏑ ⏑ — — ⏑ ⏑ — (—) § 4 not [32. 33]. 5 nr 54[a. b]. De Parthenei nominis origine opinionem qualemcunque (a Παρθένιος, Παρθένις) protuli ibid 5.

179 (170)

... ὑφαίνω δ' Ἀμυθαονίδαισιν ποικίλον
ἄνδημα

Schol Pind N VII 116: ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι παρέοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις· ὑφαίνω δ' ... ἄνδημα. ὑφαίνων (sine δ') *D* ἀμυθαωνίδαις *BD*, corr Boeckh, -δαισιν? Christ ποικίλων ἄνθημα *D*.

Quattuor haec fragmenta 179—182 cum cohortationis ad Amphilochum frr 42. 43 composuit Boeckh; de metro cf fr 181 ∼ 43, 3 + 4; 182, 1/2 quinque syllabis insertis ∼ 42, 4/5.

180 (172)

μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρρῆξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον·
ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέν-
τρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος

Clem Al str I 345: ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γράφοντος· μὴ πρὸς ... λόγος. διατείνεται οὖν εὖ μάλα ὁ μακάριος ἀπόστολος παραινῶν ἡμῖν μὴ λογομαχεῖν τε δι' οὐδὲν χρήσιμον ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκουόντων, unde v 1 repetiit Theodoret gr aff cur I 19, 21. 1 ἀρχαῖον Clem et Theod libri, emend Boeckh 2 ὅτι πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς libri, em Sylburg, πιστόταται σιγᾶς ὁδοί? Bergk, quod equidem non intellego.

(**) 181 (174)

... ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται

Schol Pind N VII 89: οὐδείς με ψέγει, ὅτι ἐπαινῶ τοὺς Αἰγινήτας· οὐ γὰρ πολίτας ὄντας ἐμαυτοῦ διὰ τοῦτο ἐπαινῶ· προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων· ὁ γὰρ ... κίρναται· νῦν δὲ οὐκ ὢν ἐξ οἴκου ἐπαινῶ αὐτούς κτλ. Pindari esse intellexit Schneider.

182 (175)

ὦ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται φροντὶς ἐπαμερίων
οὐκ ἰδυῖα

Aristid II 238 K: καὶ πάλιν (Pindarus) ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων· ὦ πόποι, φησίν, οἷ' ... εἰδυῖα. ἐπαμ. *ATR*^{ac}, ἐφαμ. *DU* εἰδυῖα codd, retin Bergk, ἰδυῖα Boeckh

183 (177)

— ∪ ∪ — ∪ ∪ — ω ∪ — — ∪ — —
— ∪ ∪ — ∪ ∪ — ω ∪ — ∪ — —...

ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον

Strab IX 431: ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατιᾶς κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοίνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξιόντα καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δ' εἰρήκασι, καθάπερ καὶ Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος· ὃς Δολόπων ... πρόσφορον, unde θρασ. ὅμ. σφενδ. Eustath II 311, 22. πρὸς φόνον *A*^{a}.

184 (179)

∪ — ∪ ω ∪ — ∪ — ∪ — ∪

ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν

Herodian II 659, 26 L: καὶ παρὰ Πινδάρῳ ὦ ἀκαμαντοχάρμαν οἷον ὑπερμ. ... Αἶαν, περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν ἐγένετο ἀκαμαντοχάρμαν μετὰ τοῦ ν̄, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων· ἐπεὶ εἰ οὕτω ἐγένετο ὦ ἀκαμαντοχάρμα Αἶαν, ἀλλεπαλληλία ἔμελλεν εἶναι τῶν φωνηέντων, καὶ ἐκ τούτου κακοφωνία ἐγένετο. Cf Choerob I 131, 32. 149, 8 Hlg. ἀκαμαντόχαρμαν Bergk c Boeckhio, ἀκαμαντοχάρμαν c Bekkero Lobeck paralipp 172.

185 (184)

∪ ∪ ∪ — ∪ — — ∪ — ∪ ∪

ἔτι δὲ τειχέων κακίει καπνός'

Cram An Par IV 35, 18 ss: κίκυς· ἡ δύναμις ... ἀπὸ τοῦ ἀνακικύειν (laudatur Ψ 507, ubi ἀνεκήκιεν ἰδρώς vulgo) ... καὶ παρὰ Πινδάρῳ· ἔστι

δὲ ταχέων κακίει καπνός. Idem Etym Gud 321, 54, sed ἔστι δέ τοι χέκων ἀκύει καπνός. ἔτι δὲ τειχέων (Heynio ἔτι praeeunte) Boeckh heroem aliquem vel deum de Troiae moenibus dicentem fingens; tum ἀνακικύει Schneider p 106 (testatur verbum κικύω Herodn II 533, 27 L cl Cram An Ox II 229, 31, κικύω, τὸ ταχύνω, τὸ ἰσχύω interp Zonarae q f lex 1215), κηκίει ('sive ἀνακηκίει malis') Bergk; κακίω· ἰδροῦν ἄρχομαι· Λάκωνες Hesych.

(**) 186 (185)

ἑαὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας
ἔσδεξαι τεμενοῦχον'

Apollon synt p 138 B sine auctoris nomine: αὐτόν με κτλ, sed Πινδάρου ἡ χρῆσις *Am*. Metrum aeolicum coarguit v 2.

187 (186)

— — ∪ — — — ∪ — — — ∪ ∪ — — ∪ ⏑

ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμά

Plut qu conv II 10, 1 p 643: τὰ δὲ Πινδαρικὰ (συμπόσια) βελτίω δήπουθεν, ἐν οἷς· ἥρως αἰδοῖ ἀνεμίγνυτο ἀμφὶ τράπεζάν θ' ἅμα codd, em Steph, ἁμᾶ maluit Hermann ap Heyn; sed cf app metr § 8$^{g \cdot c}$. Ad hymnum Thebanum (cf fr 32. 33) revocabat Bergk.

188 (190)

φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνά-
στου Κολοφωνίου ἀνδρός· . . .

Strab XIV 643: λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστόν τινα τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐλλογίμων· φθέγμα...ἀνδρός. Ps-Plut de mus c 5 p 1133: τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμὰν (114 B^4) οἱ τῶν μελῶν ποιηταὶ ἐμνημόνευσαν. κολοφανίου *F*. Encomii fragm esse Boeckh coniecit.

189 (197)

— — ∪ — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — —

πανδαμὶ τοὶ μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας πόρον ἱερόν

Schol Arist vesp 306 (πόρον Ἕλλας ἱερὸν εἰπεῖν): πόρον Ἕλλας· νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησιν. ἐπήνεγκε δὲ παρὰ τὸ Πινδαρικὸν τὸ Ἕλλας ἱερόν· πανδείματοι μὲν . . . ἱερόν Ven, πορισμὸν λέγει παρὰ τὸ Πινδαρικὸν ὑπερπόντιον Ἑλ(λ)ας πόρον Rav. πανδείματι (lect Aldina) 'cum ingenti omnium terrore' Boeckh, ⟨γέφυραν⟩ τὰν δείματο μὲν Hermann, πανδαμεὶ τοὶ μὲν Bergk, coniectura palmari me quidem iudice, nisi quod metro πανδαμί flagitatur, in quod post Bergkium incidit Herwerden Pindd 31; de mensura -ῑ cf ad O IX 92 et Archil 41 B^4, de forma πανδαμί inscr lesb 281 A 8. B 3 Collitz, πανδημεὶ ap Rufinum AP V 44, 3, de accentu Herodn I 505, 9. 536, 26 L. Sed fuerunt qui spernerent inventum Bergkianum: τὰν δείματο τοὶ (schem Pind) scribens Christ, παρὰ τὸ Πινδαρικὸν (verbis τὸ Ἕλλας ἱερὸν c Aldo neglectis) παρά-

δειτμα· τοὶ κτλ coniciens de Wilamowitz Isyll 142; de metri primi infractione id ibd 128 ss ἱερόν retinere tutius duxi cl prll II[42]. Fragmentum ad dithyrambum aliquem Atheniensibus scriptum revocabat Boeckh.

190 (198)

ἁ Μειδύλου δ' αὐτῷ γενεά

Schol Pind P VIII 53: φατρία ἐν Αἰγίνῃ Μιδυλιδῶν ἀπὸ Μιδύλου προγόνου ἐπιδόξου γεγονότος· αὐτὸς δ' ἐν ἄλλοις· ἁ Μιδύλου . . . γέννα. Μειδύλου em Bergk γενεά Hermann. Fragmentum c fr 1 ad Clitomachum Midylidam (P VIII 37) referebat fr 4 de Pythea Psalychida mortuo procul habendum esse ratus Boeckh 659/60; affinitate iunctas gentes fuisse suspicatus tria ex eodem carmine fragmenta sumpta esse (γενεά legens cl ut videtur metro fr 4, quidni c Boeckhio 1, 5 [7]?) censuit de Wilamowitz GGA 1898, 159 n.

(**) 191 (201)

Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων

Schol Pind P II 127: Αἰολίδεσσι ἦγουν Βοιωτίαις· ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Πίνδαρος. (ἢ) ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς κιθαρῳδοί. τὸ δὲ μέλος Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνέταξε. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ (ἑτέρωθι λεγόμενον)· Αἰολεὺς . . . ὕμνων. δωρίας et ὑμνῶν *CX* Rom, corr (e Gotting?) Boeckh; ⟨αὐλὸς⟩ Αἰολεὺς? Bergk, ἔβαινον Hartung, ingeniose (cl Paus IX 22, 3) iudice Grafio de Graecorum vett re mus 82.

192 (204)

Δελφοὶ θεμίστων μάντιες
Ἀπολλωνίδαι

Schol Pind P IV 4: Λατοΐδαιαν] δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν· ἑτέρωθι γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε· Δελφοὶ θεμ. ὕμνων μάντ. Ἀπ. ὕμνων deleto θεμίστων (= *CVX*) scr Heyne, θεμιστῶν vulgo; Ἀπ. μάντιες? ut paeones evaderent Christ.

193 (205)

. . . . . — ∪∪ — ∪∪ — —
— — ∪∪ — — ∪ — — — ∪∪ — ∪∪ — — ∪ —

. . . . . πενταετηρὶς ἑορτά
βουπομπός, ἐν ᾇ πρῶτον εὐ-
νάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαργάνοις

Vit Ambr: καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη, ὡς αὐτός φησι· πενταετηρὶς . . . σπαργάνοις. Idem mirum quantum corrupte (ἐβάσθην vel εὐάσθην et ἐν σπ.) Eustath prooem c 27, de quo cf Schneidewin p 19 not 7. Pindari de se testimonium commemorat Plut qu conv VIII 1, 1. Fragm 198 et 209 confert Christ, ac prius quidem non inepte. De metro v 2 cf ad fr 187.

194 (206)

⏑⏑—— —⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑——
—⏑—— —⏑—— —⏑⏑
—⏑—— —⏑⏑— ...

... ...

—⏑—— —⏑⏑— ⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑—
(δ) —⏑—— —⏑——

κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς·
εἶα τειχίζωμεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων ...

... ...

καὶ πολυκλείταν περ ἐοῖσαν ὅμως Θή-
βαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσει θεῶν
(δ) καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς

Aristid II 159 BK: οὐ γὰρ δή που καὶ Πίνδαρον φήσεις ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα (fr 237) ἀναπεισθέντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ποίησιν τὴν ἑαυτοῦ· ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρων· κεκρότηται ... λόγων. Ἡράκλεις, ταυτὶ μὲν οὐδὲ παντάπασιν ἀναίτια (σύναπτα coni Br Keil) τοῖς ῥήμασιν, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται ὡς οὐδὲν ἀτιμοτέροις τοῦ νέκταρος καὶ φησιν ὅτι οὗτος μέντοι ὁ τῶν λόγων κόσμος καὶ πολυκλειτάν περ ... ἀγυιάς, ὥσπερ οὐκ ἀρκοῦν, εἰ κατὰ ἀνθρώπους μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἔτι μειζόνως τιμήσοντας δι' ἐκεῖνον τὴν τῶν Θηβαίων πόλιν εἰς τὸ λοιπόν.
1 versum aut integrum aut ex parte aff Plut prof virt c 17 p 86, mon democr olig c 1 p 826, (κατὰ Πίνδ.) Lucian Dem enc c 11 III 499 ἱερῆσιν Aristid *UT* 2 εια (οι supr) *A*, οἶα vulgo, εἶα? Guil Dindorf (1829), recep Bergk τειχίζωμεν *AS*, -ομεν *QUT*, retin Boeckh; an τειχίσσομεν? ποικίλων Bergk, quod fuerunt quibus vehementer probaretur; Democriti κόσμον ἐπέων ἐτεκτήνατο παντοίων (ap Dion Prus or LIII init) ne tum quidem ad Pind emendandum quidquam valeret, si minus trita essent κόσμον ἐπέων (Solon) et παιᾶνα τεκταίνεσθαι (Hermipp ap Ath 696e); sed cf ad N VI 43. 44, I II 3 4 ⟨δς⟩ καὶ Boeckh, ut continuentur fragmenta, Aristidis verba σεμνύνεται ὡς οὐδὲν ἀτιμοτέροις τοῦ νέκταρος ad θεῶν κατ' ἀγυιάς pertinere ratus πολυκλείταν (accentu vario) consentientes fere libri, primus recep Dindorf, πολύκλειτον edebant ἐοῦσαν Aristid, corr Boeckh.

195 (207)

——⏑⏑—⏑⏑—⏑⏑—⏑⏑
⏑—⏑——

Εὐάρματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον
ἄγαλμα, Θήβα

Schol Pind P IV 25: εἰώθασι δὲ οὗτοι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν (artic om *CX*) πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες, οἷον· εὐάρματε ... Θήβα. τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωΐδος. Schol *T* Δ 391: ἔνθεν καὶ εὐάρματον (εὐάρ-

μοcτον cod, ut schol inscr P II *C*) τὴν Θήβην φηcὶ Πίνδαροc. Cf fr 323. ⟨χώραc c'⟩ ἱερώτατον ⟨αἰτέω⟩? Bergk.

196 (209)

. . . ⏑⏑—⏑— —⏑—⏑⏑⏓

λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν cκόπελον

Schol inscr Pind P II: καὶ τὰc Θήβαc δέ που εἶπε λιπαράc· λιπαρᾶν τε (-άν τε θήβ. *CEV*) κτλ.

† 197 (210)

ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι

Vita Thom p 35, 1 Ab (lin 28 Westerm): ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖc αὐτοῦ ποιήμαcιν· ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι καὶ μεγαλοπόλιεc (P VII 1) Ἀθᾶναι. Unde ὦ ταλαίπ. Θῆβ. Pindari fragmentis quamvis 'magnopere suspectum' inseruit Boeckh. Esse officinae Triclinianae apparet; nam vetustiores codd aut ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ μεγαλοπόλιεc Ἀθ. exhibent, velut *Γ''* (Philol 54, 1895, 286), eadem Eustathius p 23, 11 Ab, aut ὦ ταλαίπωροι καὶ μεγαλοπ. Ἀθ., velut *GQUV* et Barocc 62 (Moschop *b* Abelii), aut priore adiectivo omisso ὦ μεγαλοπόλιεc Ἀθ., velut *Θ'* et *Θ''* (Brix A IV 3), Θῆβαι post ταλαίπ. interpolatum exhibent *z* (Tricl sec Eug Abel Wien Studd IV 246[4]) μ'.

**198ᵃ (136ᵃ Schndwn)

. . . . . —— —⏑⏓
—⏑⏑— ⏑⏑— —⏑—— —⏑—
——. . .

οὔτοι με ξένον
οὐδ' ἀδαήμονα Μοιcᾶν ἐπαίδευcαν κλυταί
Θῆβαι

Chrysippus (qui videtur Bergkio kl philoll Schr II 111) περὶ ἀποφατικῶν c 2 quater affert sine auctoris nomine, Pindaro tribuit Letronne Journ des Sav 1838, 309 ss μουcαν pap ubique, corr Schneidewin.

198ᵇ

⏑⏑—⏑—⏑ ⏑⏑⏑—
———⏑⏑—⏑——

μελιγαθὲc ἀμβρόcιον ὕδωρ
Τιλφώccαc ἀπὸ καλλικράνου

Ath II 41ᵉ: καὶ Πίνδαροc· μελιγαθὲc . . . καλλικρήνου. κρήνη δ' ἐν Βοιωτίᾳ ἡ Τιλφῶccα· ἀφ' ἧc Ἀριcτοφάνηc φηcὶ (Aristophanem Boeotum agnovit Kaibel) Τειρεcίαν πιόντα διὰ γῆραc οὐχ ὑπομείναντα τὴν ψυχρότητα ἀποθανεῖν, unde Eust Od 1668, 7. Strab IX 410/11: καὶ τό γε πα-

λαιὸν οὐκ ἦν τῆς λίμνης κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτῇ κατοικίαν ἐκείνης ἐπώνυμος ἐλέγετο, Κωπαῖς μὲν τῶν Κωπῶν, Ἁλιαρτὶς (Kramer, ἁλίαρτος codd) δὲ Ἁλιάρτου καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων, ὕστερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαῖς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν· κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον. Πίνδαρος δὲ καὶ Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην (cf P XII 27, fr 74[b], 3)· παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τοῦ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλ(φωσσίου Ἀπόλλω)νος ἱερόν. E Strabone Steph Byz v Τέλφουσα. De Tiresiae ad Tilphossam morte Apollod III 84 W. Ceterum cf ad fr 44. καλλικράνου rest Boeckh; de σσ in Τιλφώσσας cf Μέλισσος I III.

199 (213)

\... —∪—(—) —∪——
—∪—— —∪—— —∪——
—∪—— —∪∪— ∪∪—

ἔνθα βουλαὶ ⟨μὲν⟩ γερόντων
καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύοισιν αἰχμαί,
καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα

Plut vit Lycurg c 21 (de Sparta): Πίνδαρος δέ φησιν· ἔνθα βουλαί... Ἀγλαΐα. ⟨μὲν⟩ add Boeckh; cf μέν—καί P II 58 ἀριστευόντων (ex γερόντων) Plut l l, ἀριστεύουσιν Plut[a] an seni c 10 p 789 (ubi ἔνθα... αἰχμαί afferuntur, καὶ χοροὶ ... Ἀγλ. ibd p 787), ἀριστεύοντι c hiatu Coraes, emend Boeckh Μοῦσαι Plut[1], Μοῦσα Plut[a], corr Boeckh.

200 (214)

——∪∪—— ∪∪—∪——

οἵ τ' ἀργίλοφον πὰρ Ζεφυρίου κολώναν

Schol Pind O X (XI Boe) 17: τραχεῖα δὲ εἰκότως λέγοιτο (Locrorum urbs) λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος· αὐτὸς γάρ φησιν· οἵ τ' ... κολώναν. ἀργίλοφον BQ^{ec}, edebant ante Boeckhium, ἀργελοφον ut vid omnes rell, quod quantum valeat docet v l vocis ἀργικεραύνου O VIII 3, ubi ἀργεικ. Vatt tantum non omnes πὰρ ζεφυρίῳ *B*, πὰρ ζεφυρέου *C*, παρζεφυρίου *GE*, πανζεφύριον *Q* Vrat[d], πανζεφυρίου *U*, πὰρ Ζεφύριον (vel Ζεφυρίοιο) Boeckh κολώνης *C*, κολώναν vulgo. Fragm om *D*.

201 (215)

——∪— ——∪— ——∪——
—∪—— —∪∪— ∪∪—
∪∪—∪ —∪—— —...

Αἰγυπτίαν Μένδητα, πὰρ κρημνὸν θαλάσσας,
ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται
ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται

Strab XVII 802: . . . Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι καὶ τῶν ζώων τράγον· ὡς δὲ Πίνδαρός φησιν, οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναικὶ μίγνυνται. Quibus olim a v d adscriptos esse Kramer coniecit versus Pindd (nam *EF* non habent): Αἰγυπτίαν . . . μίσγονται. Aristid II 298 BK: αὐτίκα Πινδάρῳ πεποίηται, ὅσπερ μάλιστ' ἀληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, καὶ οὐ πόρρωθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἔλεγχος· φησὶ γάρ· Αἰγυπτίαν . . . θαλάσσας. καίτοι οὔτε κρημνός ἐστιν οὐδεὶς ἐκεῖ οὔτε θάλαττα προσηχεῖ κτλ. 'Nempe Pindarus Aegyptum non accurate noverat' Boeckh. Aelian nat animm VII 19: καὶ ὁμιλεῖν γυναιξί φασιν αὐτούς (hircos), καὶ ἔοικεν αὐτὸ θαυμάζειν Πίνδαρος. Cf Wiedemann Herod II. Buch Lpz 1890, 217 ss. Fragm hymni Ammoniaci (36) esse coni Hartung. 1. 2 utrum in unum coniungendi an versus hypercatalectus tolerandus sit (cll nott metr N V et fr 1) in medio relinquo. 1 Μένδης, -τος e Pind laudat Priscian inst grr VI 60 (vol II 244 K), Αἰγ. Μένδ. sine auctoris nomine Choerob I 162, 15 Hlg; quod huc Boeckhio auctore vocant schol Aesch choeph 325: ὁ κρημνός, παρὰ Πινδάρῳ, rectius adscripseris O III 22 παρὰ vulgo, corr Boeckh θαλάσσης Strab codd 2 αἰγίβατοι vel αἰγίβοτον Strab libri, corr Hermann ap Heyn 3 αἰγίβ. τόθι τρ. | γυν.? Bergk.

202 (216)

λευκίππων Μυκαναίων προφᾶται

Schol Pind P IV 206: εὐεπιφόρως δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ (εὐεπίφορος . . . καλεῖν *E*, ft praestat) αὐτούς (om *CE*) λευκίππων Μυκηναίων (ἀθην. *C*) προφᾶται. προφάτᾳ (sc Amphiarao)? Bergk.

203 (217)

. . . . . — — — ∪∪— — ∪∪—
∪∪— — ∪∪— ∪∪— — ∪∪— ∪ — ∪ — ∪
∪∪— ∪ — ∪ — ∪ — ∪ ∪ — . . .

ἄνδρες θήν τινες ἀκκιζόμενοι
νεκρὸν ἵππον στυγέοισι λόγῳ κείμενον ἐν φάει, κρυφᾷ δέ
σκολιαῖς γένυσσιν ἀνδέροντι.πόδας ἠδὲ κεφαλάν

Zenob III 23 (Miller MLG 371; Athoi cod lacunam supplet Atheniensis teste Crusio, Zenob vulg V 59, Ps-Diogenian VII 12, Apostol XIII 7): τὸν ἵππον ὁ Σκύθης· ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτὸ εἴρηται. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων· ἄνδρες θάν τινὲς ἀγυζόμεναι (ἀγαζόμενοι vulg, ἀτιζ. Diog, ἀτυζ. Ap) Σκύθαι νεκρὸν . . . κεφαλάς. 'Metrum incertum' Boeckh, ionicum metrum agnovit Wilamowitz (Isyll 142) vv 2—3 in unum coniungens; post δέ diremi huic quidem carmini id concedi arbitratus quod ab epinicionum gravitate quantum scio alienum est; videtur autem carmen eiusdem generis atque fr 154 ipsum quoque ionico metro conscriptum. 1 θήν emendavi ex Epich Sophr Theocr ἀκκιζόμενοι e vett lexicis (Suid v Σκύθης ὁ Ῥῶς et Ἀκκιζόμενος) recuperavit Boeckh; ἄνδρ. ἀκκ. oxymoron 2 ⟨ἅπερ⟩ Σκύθαι Wilamowitz, ⟨ὥστε⟩ Σκ. praeoptarem, nisi Σκύθαι delendum esse censerem ἵππιον Ath στυγέουσι Zenob, στυγέοισιν Boeckh, ν del Wilamowitz; prll II[87] λήγῳ Ath κτάμενον Zenob, em

Wilamowitz φασί Zenob, em Heyne κρυφάδες Ath, κρυφᾶ δὲ vulgo, corr Bergk **3** σκολιαὶ Ath, σκολιοὺς Zenob vulg, retin Boeckh, σκολιοῖς Diog Apost, 'exspectes certe σκολιαῖς' Boeckh, quod reponere non dubitavi; σκολιὰς γένυς interpretor barbarorum hominum vultus in membris equinis deglubendis atque circumrodendis prae aviditate distortos γένυσιν Zenob, corr Wilamowitz ἀναδέροντι Ath, ἀνδέρουσι rell, ἀνδέροισιν Boeckh, ἀνδείροισιν Wilamowitz, sprevi metrorum _ ∪ _ _ _ _ _ ∪ ∪ concursum (cl append § 8$^{c.d}$) in hoc quidem carmine evitans, ἀνδέροντι scripsi, ne _ ∪ ∪ ∪ _ metrum iteraretur κεφαλάς Zenob, κεφαλάν? Bergk, recep Wilamowitz.

204 (218)

καὶ λιπαρῷ Σμυρναίων ἄστεϊ . . .

Schol inscr Pind P II: καὶ γὰρ καὶ ἄλλας πλείους (urbes) λιπαρὰς καλεῖ, ὥσπερ τὴν Σμύρναν· καὶ λιπ. Σμυρναίῳ ἄστει. Σμυρναίων Boeckh, idem ἄστεϊ coni, quod recep Bergk, qui versus frustulum cum origine Homeri (fr 264) non male coniungebat.

205 (224)

_ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ _ _ ∪ _ _ _ ∪ _ _ ∪ _ _ _ _ ∪ _
_ ∪ _ _ _ ∪ _ _ _ . . .

Ἀρχὰ μεγαλᾶς ἀρετᾶς,
ὦνασσ' Ἀλάθεια, μὴ πταίσῃς ἐμάν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει

Stob flor XI 3 Mein (XI 18 Hense): Πινδάρου· ἀρχὰ(ς) . . . ψεύδει. Io Philopon mundi creat IV 20 p 203 Rchrd: ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος τῆς ἀρετῆς ἀρχὴν εἶναί φησι τὴν ἀλήθειαν οὕτω λέγων· ἀρχὰς . . . ψεύδει. Clem Al str VI 781 sine poetae nomine: ἀρχὰ . . . ἀλάθεια. Respicit Plut vit Mar c 29. ἀρχὰς (-ᾶς) Stob codd vulgo Philop, corr Stob A^b, ἀρχὰ (-ᾷ) Clem Stob *L* ἐὰν Stob A^1, corr A^3. De abrupto quasi a maiore metro (_ _ ∪ _) ad minus (_ ∪ _ _) transitu cf P I str 4, N V str 1 et si placet O XIII str 7.

206 (222)

παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνέ(ων)

Plut vit Nic 1 (de Timaeo): οὐ μὰ Δία παρὰ Λ. ἅρ. οἰχνεύων, ὡς φησι Πίνδαρος, ἀλλ' ὅλως τις ὀψιμαθὴς καὶ μειρακιώδης φαινόμενος ἐν τούτοις (scil cum Thucydide et Philisto comparatus). Idem de discr adul et amici c 24 p 65: τὸν δὲ κρείττονα τρέμει καὶ δέδοικεν, οὐ μὰ Δία παρὰ . . . οἰχνεύων, ἀλλὰ (sequ Sim fr 64 B^4). Locutio cum in proverbium abisset addito verbo θεῖν, sensim aliam vim induit: Ps-Diogenian VI 28 (ἐπὶ τῶν πολὺ ἀπολειπομένων ἐν ἀγῶνί τινι), Greg Cypr II 99, Apost XI 1; cf Greg Naz or XX p 331. ἰχνεύων olim edd Plut, οἰχνεύων nunc retinent, οἰχνέων Bergk.

207 (223)

—∪—— —∪—— ∪∪—
——∪— (——)∪— —

Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει c' ἀφανής
cφυρηλάτοις . . . ἀνάγκαις

Plut cons ad Apollon c 6 p 104 (post laudatum Iliad Μ 327): ἀλλὰ Ταρτάρου...ἀνάγκαις, ὥς φησι Πίνδαρος. Threni fragm esse Boeckh coniecit. πιέζει Boeckh; app § 8[d.f] ἀφανοῦς Plut, ἀφανής Hermann opp VIII 82, ἀφανέος Bergk lacunam indicavit Boeckh ⟨στυγναῖς⟩ coniciens, ⟨δεσμοῖς⟩ ἀνάγκας Bergk.

208 (224)

μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων
ῥιψαύχενι cὺν κλόνῳ

Plut qu conv I 5, 2: αἵ τε cφοδραὶ περιχάρειαι τῆς ψυχῆς τῶν μὲν ἐλαφροτέρων τῷ ἤθει καὶ τὸ cῶμα πᾶν ἐπαίρουcι...·μανίαι τ' ἀλ⟨α⟩λαί τ' ὀρινομένων (ῥιψ)αύχενι cὺν κλόνῳ κατὰ Πίνδαρον. Eadem fere praebet Theodoret gr aff cur p 374 Gsf. Numerum pluralem μανίαι et ἀλαλαί, tum ῥιψ. testatur, sed casus suo Marte varians μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμενοι Plut qu conv VII 5, 4, praeoptavit Bergk, μανίαι τε ἄλλαι τε (ἄλλα τε Barb Ambr) ὀρινόμεναι (an ὀρινομένων scr?) def oracc c 14 p 417, unde Euseb pr ev V 4 p 185, placuit Christio. Ex hyporchemate esse Boeckh vidit.

209 (227)

ἀτελῆ cοφίας καρπὸν δρέπ(ειν)

Stob flor 80, 4 (ecl II p 7, 19 Wchsm): Πινδάρου· τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ cοφίας καρπὸν δρέπειν. Idem, sed δρέπειν καρπόν Apophthegm Pind in Boeckhii schol p 10 et Eustath prooem c 33 p 26, 14 (ubi φιλοσοφοῦντας legitur); respicit (ἀτελῆ . . . δρέπει καρπόν) Plat reip V 6 p 457[b]. Cum fragm 292 coniungebat Boeckh.

210 (229)

. . . ἄγαν φιλοτιμίαν
μνώμενοι ἐν πολίεccιν ἄνδρες
ἢ cτάcιν, ἄλγος ἐμφανές

Plut de cohib ira c 8 p 457: χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν . . . ἐμφανές. Dictionem poeticam agnovit Boeckh, metrum cur non agnoverit cll Soph El 1061. 62 miror. 2 πόλεcιν Plut, corr Boeckh 3 ἔcτacαν ἄλγ.? Schneidewin

211 (230)

⏑ — ⏑⏑ — — — ⏑⏑ — — ⏑

κακόφρονά τ' ἄμφαν(εν) πραπίδων καρπόν

Plut ser num vind c 19 p 562: ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα (malitia) τοῖς πάθεσιν ἐμφανὴς γένηται, κακόφρονά τ' ἀμφάνη (Ruhnken, τὸ ἀμφανῆ libri vulgo) πραπίδων καρπόν, ὡς φησι Πίνδαρος. Apud Pindarum verbi ἀμφαίνειν aliud subiectum fuisse mihi quidem persuasum est.

212 (231)

φθόνο(c) κενεοφρόνων
ἀνδρῶν ἑταῖρο(c)

Plut inim util c 10 p 91: καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλον(ε)ικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον κ. ἀνδρ. ἑταῖρον, ὡς φησι Πίνδαρος. ἑταῖραν ἀνδρ. *B* (Wyttb), retin Dübner, ἑταίρων ἀνδρ. edd ante Reiskium, qui ἑταῖρον ἀνδρ. c Xylandro, ἀνδρ. ἑταῖρον Hercher et Bernardakis tacite.

213 (233)

⏑⏑ — ⏑ — — ⏑ — ⏑ ⏑
— ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — —
⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — —
⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ — ⏑ — —

πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον
ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει
ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν

Plat reip II 365^{b}: (συλλογίσασθαι) ποῖός τις ἂν ὢν καὶ πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι; λέγοι γὰρ ἄν, ἐκ τῶν εἰκότων, πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τὸ πότερον . . . ἀπάταις ἀναβὰς καὶ (om *DK* Boeckh) ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ. Auctius Maxim Tyr XVIII 1: Πότερον . . . ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον . . . εἰπεῖν. Atticus Platonic ap Euseb pr ev XV 797^{d}: εἴγε μὴ μέλλοιμεν ἀγνοεῖν πότερον . . . ἀνδρῶν. Cic ad Attic XIII 38: nunc me iuva, mi Attice, consilio, πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον, id est utrum aperte hominem asperner et respuam, ἢ σκολιαῖς ἀπάταις (cf etiam ep 41); ut enim Pindaro, sic δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν. 1/2 δίκᾳ et σκολιαῖς ἀπάταις codicum ope stabilivit Bekker ὑψηλὸν v l (interpol?) Plat ἀναβαίνῃ Maximo Tyr et Euseb invitis Bergk frustra Platonem et Ciceronem antestatus; nam ὕψιον illis quoque comparativus est, dubitativam vero interrogationem 'mortalium genere' sublato suo Marte conformaverunt 3 ἐπιχθόνιον Max Tyr, ἐπιχθονίων Euseb, praeoptavit ut solet genetivum Bergk 4 sine poetae nomine usurpat Dion Hal comp verb c 21 p 146 R.

214 (233)

⏑ – ⏑ – – ⏑ –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – – – ⏑ – –

γλυκεῖά οἱ καρδίαν
ἀτάλλοιca γηροτρόφος cυναορεῖ
ἐλπίς, ἃ μάλιcτα θνα-
τῶν πολύcτροφον γνώμαν κυβερνᾷ •

Plat reip I 331ᵃ: τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶc ἀεὶ πάρεcτι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡc καὶ Πίνδαρος λέγει. χαριέντωc γάρ τοι, ὦ Cώκρατες, τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι δc ἂν δικαίωc καὶ ὁcίωc τὸν βίον διαγάγῃ γλυκεῖά οἱ . . . κυβερνᾷ. E Platone pendent rell testes: Stob fl 94, 22, Synes de insomniis 149ᵃ Pet (qui κουροτρόφος), Niceph schol Synes p 406ᶜ Pet (γηροτρόφος testatur), Iustin coh gent p 26 Mor, Ps-Aristot oecon II p 654 R, ut alios omittam. Inter threnos referebat Schneider ap Heyn p 81, inter paeanes Christ, inter Nemeaea (Philol 54, 1895, 284) Bergk ἀτάλλοιca e codd Bekker, item cυναορεῖ (ξυν. edebant c Theod Metoch p 350 et v l Plat); cf prll II⁶⁴.

215 (152)

– ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ –
⏑ – ⏑ . . .

ἄλλα δ' ἄλλοιcιν νόμιμα, cφετέραν δ' αἶνεῖ δικάν
ἕκαcτος

Cram An Par III 154, 13 (cf schol *BT* B 400): καὶ Πίνδαρος· ἄλλο δ' . . . ἕκαcτος. τὸ γὰρ θεῖον φύcει μὲν ἕν, θέcει δὲ πολύ. Matranga An 475, Artemid oneir IV 2 p 203 Hrch. Sententiam circumscribit Herod III 38 init; cf fr 169 ἄλλα δὲ ἄλλοιc νόμιμα Artem, ἄλλοι δ' ἄλλοιcι νόμιμα Matr, ἄλλο δ' ἄλλοιcιν νόμιcμα schol Paris cφέτερα δέδεικται ἕκαcτος (*L*, ἑκάcτοις *V*) Artem, quae ex Anecdotis emendavit (interpolavit Bergkio iudice) Hercher.

216 (235)

cοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνηcαν περιccῶc

Plut consol Apollon c 28 p 116: ὁ δὲ Πίνδαρος· cοφοὶ δέ, φηcί, καὶ . . . περιccῶc. Schol Eurip Hippol 264. Hephaest p 52, 8 W; cf fr 34. ἔπος αἴνηcαν Plut Heph, ἔπος ἤνηcαν schol Eur *M*, ἐπήνεcαν ibd *N*.

217 (237)

γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος

Clem Al Paedag III 295: ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος· γλυκύ τι, φηcί, κλεπτ. κτλ. βλεπόμενον cod Par (corr Areth).

218 = 124[b]

219 (240)

δ δ' ἄφνει πέποιθεν, ∪ — ∪ — —

EM 178, 10: παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος· οἱ (vulgo, οἳ *D*, recep Bergk) . . . πεποίθασιν, vulgo edunt, οἷον δ' ἄφνει πέποιθεν Flor (Miller 55), οἷον δδ' ἄφνει πέποιθεν *V*; cf fr 221, de metro ad P II.

220 (241)

. . . ∪ ∪]— — ∪ — ∪
— — ∪ — — ∪ — ∪ — — ∪ —
— — ∪ — — ∪ — — . . .

τῶν οὔ τι μεμπτόν
οὔτ' ὢν μεταλλακτόν, ὅσσ' ἀγλαὰ χθών
πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν

Plut qu conv VII 5, 3 p 705/6 (Musei vel theatri quasdam delicias παντὸς ὀψοποιοῦ καὶ μυρεψοῦ καὶ ῥιμύτερα καὶ ποικιλώτερα φάρμακα τῶν μελῶν καὶ τῶν ῥυθμῶν καταχεομένας capere atque corrumpere ingenia nostra): τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτὸν οὔτ' ὢν (Boeckh, οὔτε vulgo edebant, οὐ τῶν codd) μεταλλακτόν (Heyne, μεταλλάττων codd, unde μεταλλατόν vel -τέον? Schneider), ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ὅσσ' ἀγλαὰ χθὼν (corr [ὅς'] Schneider, ὡς ἀγλαόχθων codd) πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν (Boeckh, -ουσιν codd), ἄρτι παρακειμένων. γὰρ Plutarchi esse Boeckh videtur sensisse, idem metro ionico non perspecto ante ὅσσ' iambum supplebat, ut evaderet trimeter hypercatalectus, τραπέζαισιν, ὅσσ' Pindaro nescio quo pacto tribuebat Bergk; τῶν οὔ τι scripsi de οὐ—οὔτε cl P V 54, οὐ μεταλλακτόν 'sincerum' interpr, quod quibusvis hominum fallaciis compensari aut permutari non possit.

221 (242)

— ∪]∪— ∪∪— — ∪ — — — ∪ — —
— — (∪)— ∪∪— — — ∪ — — — ∪∪— ∪∪.
— ∪ — ∪ — — ∪∪— ∪∪ ∪
— ∪∪— — — ∪ — — — . . .

ἀελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνοισιν ἵππων
τιμαί ⟨τε⟩ καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύ-
σοις θαλάμοις βιοτά·
τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον
ναῒ θοᾷ σὺν διαστείβων

Sext Emp hyp Pyrrh p 20 Bekk: ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρός φησιν· ἀελλοπόδων . . . διαστείβων. 1 εὐφραίνουσιν libri, corr Boeckh 2 τιμαί libri, τίμια Boeckh, ἄνθεα novavit Bergk, τε addidi de τὲ—καί in synonymis cll N VI 66 aliis ap Ty Mommsen suppl 193, de metro ad

fr 205 et append § 5 init. 8c·f. 3 δ' αὖ? Boeckh, metri causa; exspectabo, dum δ' αὖ καί graecum esse coarguatur ἔπι (scil ἐπιτέρπεται) ⟨φρασὶν⟩ οἶδμ' ⟨ἐν⟩άλιον scribere Bergk ausus est, ne ἐπ' οἶδμα—διαστείβων iungerentur.

222 (243)

. . . ⏑ — — ⏑ — ⏑
— ⏑ — — — ⏑ —
— — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — — — ⏑ ⏑ —

Διὸς παῖς ὁ χρυσός·
κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κίς,
δάπτει ⟨δὲ⟩ βροτέαν φρένα κάρτιστον (κτεάνων)

Schol Pind P IV 407: ἄφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ χρυσοῦν ἦν· ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ . . . . . ⟨καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρός φησιν Schneidero auctore add Boeckh⟩ ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρ. κεῖνον (τοῦτον *E*) οὐ σὴς (haec verba om *EV*) οὐδὲ κὶς δάπτει βρ. φρ. κράτ. φρενῶν. Plut ap Proclum ad Hes opp 430 e Pindaro laudat κεῖνον οὐ (κείνου vel κεῖνο codd) σής, οὐ κὶς δάμναται, unde δάπτει, δάμναται δὲ Valckenaer ad Ammon p 102, δὲ addere satis habui breviloquentiam Pindaro non indignam esse ratus de metro cl app § 5[35]; κάρτιστον κτεάνων Boeckh.

223 (244)

— ⏑ — — — ⏑ ⏑ — — ⏑ —
— ⏑ — — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —
— ⏑ . . . — ⏑ ⏑ —

καὶ φέρονταί πως ὑπὸ δούλειον τύχαν
αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων
ἐντὶ (— —) τραυματίαι

Theod Metoch p 562 (de avaris): καὶ φέρονται . . . τραυματίαι, Πίνδαρός φησι. 1 τύχην Theod, corr Boeckh 3 ἐν τῷ cod Mon; lacunam post ἐντὶ indicavit Boeckh

224 (246)

⏑ — — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ ⏑ — (⏑ —)
. . .

ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον ⟨θεῷ⟩
(ὑποτρέσαι)

Schol *A* P 98: ὁ γὰρ φωτὶ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκεῖνον στέργοντι. ὁ Πίνδαρος ἴσον μὲν θ. ἄνδρα τε φ. ὑποτρέσαι ἐκέλευσεν, ἐπ' ἴσης τόν τε θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ ἄνδρα ⟨ἤτοι⟩ θεοφιλῆ. θεῷ add Heyne

225 (247)

... ∪∪— ∪∪—∪ —∪——
∪—∪— ——∪— —∪∪— ∪...

ὁπόταν θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψῃ,
πάρος μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν...

Schol Pind O II 40: πρὸ τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις γὰρ τὰ κακά, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέροις (*E*, -ψ alii) φησίν· ὁπόταν (*CEU*, ὁπότε c aliis Boeckh) πρὸς μέλαιναν (προμέλ. *CV*, corr Nauck ap Bergkium) καρδίαν (κραδίαν *U*) ἐστυφέλιξεν. κραδίαν ἐστυφέλιξε πένθει? ionico metro Bergk, non male.

226 (248)

οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρετο

Aristid II 238 BK: ...Πλάτων καὶ Πίνδαρος πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ σοφοί, καὶ δὴ καὶ κατὰ τόνδε τὸν λόγον οὐχ ἥκιστα, ὁ μὲν οὑτωσὶ λέγων· οὔτις ... εὕρετο, καὶ πάλιν κτλ, sequ fr 182.

227 (250)

—∪]∪— ∪∪—— —∪—— —∪∪—
—∪—— —∪—— —∪—
—∪∪— ∪∪—— —...
∪

νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἱλιςςόμεναι
δόξαν εὑρίςκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρ' ⟨ἀερ⟩θέντα

Clem Al str IV 586: καὶ ὁ Πίνδαρος· νέων δὲ κτλ. ἑλιςςόμεναι Clem, corr Boeckh εὑρίςκουςι Clem, corr Schneider αἰθέρα λαμπευθέντα Clem, priorum coniecturas λαμπρευθέντα (Schneider), λαμπετόωντα (Valckenaer), ἀναμπρευθέντα (Buttmann) ut dittographiae cuidam (ex λάμπει 2) superstructas explosit Boeckh ⟨ἀερ⟩θέντα supplens e Pind N VIII 41, μετ' αἰθέρι (ς κατ' αἰθέρα) δαιδαλθέντα ('a poetis celebrata')? Bergk. Encomiis adscr Boeckh, poterat etiam epiniciis.

228 (252)

ωυ—∪— —∪∪⏑
...∪∪—∪— ωυ—∪⏑

τιθεμένων ἀγώνων πρόφαcις
... ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε cκότον

Plut an seni ger resp c 1 p 783: καὶ πιθανῶς ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ Πινδάρου)· τιθεμένων κτλ. Eadem nisi quod εἰς priore loco Plut soll animm c 23 p 975. Lacunam indicavit Bergk, ⟨τὰν⟩ suppl Herwerden studd 67. Inter epinicia Hartung rettulit.

229 (253)

——⏑⏑—⏑⏑—⏑—⏑——
—⏑—⏑—⏑⏑——

νικώμενοι ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται
καὶ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν

Schol Pind O VIII 92: καὶ ἀλλαχοῦ· νικώμενοι . . . ἐλθεῖν. **1** e Pindaro laudant schol Pind P IX 160, Plut inimm util c 4 p 88. (νικώμενοι) γὰρ schol Ol, δὲ schol Pyth, om partic Plut ἀγροικίᾳ schol Ol *N*, ἀγρυξίων ibd *E*; ἀγρυξία· σιωπή Hesych **2** καὶ (φίλων) *NUVX*, οὐ *BDE*, καὶ οὐδὲ φίλων ἐναντίον τολμῶντες ἐλθεῖν *C*, καὶ commendavit Ty Mommsen schol Germ p 42/43, edere non est ausus; cf κώλυεν μεῖναι P IV 33, ἔχον πειρᾶσθαι N XI 23.

230 (254)

ἐπὶ λεπτῷ δενδρέῳ (βαίνειν)

Liban epp nr 1044 p 491 W: μηδ' οὕτως οἷου τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ (corr nescio quis ante Boeckhium) βαίνειν, ἀλλά τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. Ultima quoque verba e Pindaro delibata esse Bergk coniecit.

231 (255)

— —⏑—⏑⏑— —⏑⏑— —⏑—
⏑⏑—⏑...

τόλμα τέ νιν ζαμενὴς καὶ σύνεσις πρόσκοπος
ἐσάωσεν

Schol Pind N VII 87: ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεω στόλμαν· τόλμα τε μὲν (*B*, τέ μιν Beck, τε [om μὲν] *D*) . . . ἐσάωσεν. Versus in unum coniung Christ.

232 (256)

—]⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑——
...

τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον
(σχήσει) τεῖχος

Plut vit Marcell c 29: ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον . . . τεῖχος κατὰ Πίνδαρον. σιδηροῦν *BM*, σιδαροῦν rell, corr Boeckh cum σχήσει τὸ πεπρ. ederet, οὐδὲ σιδάρεον ut in glyconeis Hartung; ἔσχε τεῖχος conieceris.

233 (257)

——⏑— ——⏑...

πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν

Clem Al paed III 307: πιστὸν δὲ κτλ κατὰ Πίνδαρον. Eadem vocabulis traiectis ὅτι κ. Π. ἀπίστοις πιστὸν οὐδέν in anecdoto de oracc ap Bureschium (Klaros Lpz 1889, 122).

234 (258)

. . . . . —⏑]⏑— ⏑⏑—⏑
—⏑—— —⏑⏑— —⏑—⏑ —⏑——
⏑̄—⏑— ——⏑⏑ —⏑⏑— ——⏑— ——[⏑⏑̄

ὑφ' ἅρμαcιν ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦc· παρὰ ναῦν δ' ἰθύει τάχιcτα δελφίc,
κάπρῳ δὲ βουλεύοντι φόνον κύνα χρὴ τλάθυμον ἐξευρεῖν

Plut virt mor c 12 p 451: ὑφ' ἅρμαcι γὰρ ἵππος, ὥc φηcι Πίνδαρος, ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦc, κάπρῳ . . . ἐξευρεῖν. Plenius idem² de tranq an c 13 p 472: ἐν ἅρμαcιν . . . ἐξευρεῖν. ὁ δ' ἀcχάλλων καὶ λυπούμενος, ὅτι μὴ καὶ λέων ἐcτίν 'ὀρεcίτροφος ἀλκὶ πεποιθώc' ἅμα καὶ κυνίδιον Μελιταῖον κτλ, ἀπόπληκτός ἐcτι. Indidem de sententiae Pindaricae capite quod perisse patet coniecturam facere licebit. 1 ὑφ'] cf ad I V 5 3 βουλεύοντα Plut¹ *B* Ven³, Plut² *C*, βουλεύοντι rell omnes, quae annotare novissimus editor operae pretium non duxit; accusativum edunt inde a Stephano, cum χρή iungentes vulgo, cum κύνα Boeckh, dativum c χρή iungebat Schneidewin, rem perspexisse Reiske solus videtur animadvv II 291; cf Hor c III 22, 7 ἐξευρεῖν ⟨τινα⟩? Schneidewin.

235 (259)

. . . —]⏑⏑— ⏑⏑[——
—⏑⏑—] ⏑⏑—— —⏑⏑— ⏑⏑[——
—⏑⏑— ⏑⏑—— —⏑⏑—
——⏑— —⏑⏑— ⏑⏑[——

ἐρεθίζομαι . . .
. . . ἁλίου δελφῖνος ὑπόκριcιν . . .·
τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
αὐλῶν ἐκίνηc' ἐρατὸν μέλος . . . . . .

Plut qu conv VII 5, 2 p 704/5: ὁ δὲ Πίνδαρός φηcι κεκινῆcθαι πρὸc ᾠδὴν 'ἁλίου δελφ. . . . μέλοc'. Idem² soll animm c 36 p 984: ᾧ (delphini) καὶ Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεcθαί φηcιν (ἁλί)ου δελφῖνος . . . μέλοc. Verbum formamque ἐρεθίζομαι Pindaro vindicavit Boeckh, δ' ἐρεθίζομαι inter ἁλίου et δελφῖνος inculcavit Plutarcho invito metrum pessumdans Bergk. Idem hyporchematis versus esse coniecit; at nullum apud Pindarum exstat hyporchematis fragmentum 'dactyloepitritis' compositum. 2 ἁλίου] οὐ Plut², v supra ἀπόκριcιν Plut² 3 ἐν] ὃν aut ἐκ codd Plut².

236 (260)

φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν

Schol κ 240: αὐτὰρ νοῦc ἦν ἔμπεδοc] οὐχ ὁ cύμπαc, ἀλλ' ⟨ὁ Dinaï ex Eust Od 1657, 13⟩ κατὰ τὸ φιλάνθρωπον. διὸ καὶ caίνουcιν (velut

κ 215. 219), ὥσπερ (καὶ οἱ) δελφῖνες (ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι Eustath, qui φιλάνορα οὐκ laudat om δ')· φιλάνορα . . . βιοτάν κατὰ τὸν Πίνδαρον. Cf fr (dithyr) 267.

237 (261)

∪ — — ∪ — — ∪ — —
∪ — ∪ — — — ∪ —

ὄπισθεν δὲ κεῖμαι θρασειᾶν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων

Aristid II 159 K: πάλιν τοίνυν πρός τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα καὶ οὐκ εἰδότα ὅτῳ σύνεστιν, οὕτωσι πεποίηκεν· ὄπισθεν,... λέων. ὄπισθε edunt c Boeckhio, librorum lectionem reduxit metrum iambicum (de quo cf O II) restituens Br Keil.

238 (262)

— ∪ — — ∪ — — — ∪ —
— ∪ — —

ἔνθα ποῖμναι κτιλεύονται κάπρων
καὶ λεόντων

Schol Pind P II 31: καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασσεύεσθαι [καὶ om *E*] κτιλεύεσθαι λέγει· ἔνθα κτλ. ποιμένες vulgo, αἱ ποῖμναι *EG*, unde καὶ ποῖμναι? Boeckh, non male, οἱ (Circae!) ποῖμναι scr Bergk λεόντων τε libri, καὶ λεόντων scripsi, κάπρων τε καὶ λεόντων Christ. Ad threnos (fr 129—130) revocabat Hartung.

239 (265)

— ∪ —] ∪ ∪ — ∪ — — — — ∪ ∪ — ∪ — —

. . . ἰαχεῖ βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων

Herodn de fig Rhett gr III 100, 26 Sp: Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἑνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφοράν (cf fr 246), οἷον ἄνδρες κτλ. (fr 78) καὶ ἰαχεῖ . . . λεόντων.

? 240 (269)

Schol Pind O X 58: τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτό φησι· συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι· καὶ ἀλλαχοῦ (*A*, -χόσε Vatt). μηδὲ γὰρ βρεχέσθω (Vatt, μὴ κεῖται βρέχεσθαι *A*), unde καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. μὴ σιγᾷ βρεχέσθω fragmentum concinnavit Boeckh; fuit cum μὴ χαμαὶ σιγᾷ βρέχεσθαι N IX 7 invehere Bergk in animo haberet. Sed ut scholii lectionem recte Boeckh constituerit: duos locos μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι et κατάβρεχε σιγᾷ I V 51 a grammaticis confusos esse conieceris cl fr 320.

241 (280)

ποτίκολλον ἅτε ξύλον παρὰ ξύλῳ .

Ath VI 248c: τοσαῦτα τοῦ Πλουτάρχου εἰπόντος περὶ παρασίτων διαδεξάμενος τὸν λόγον ὁ Δημόκριτος, ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός, ἔφη, τὸ ποτί-

κολλον . . . ξύλῳ, ὡς ὁ Θηβαῖος εἴρηκεν ποιητής, περὶ κολάκων ἐρῶ τι. Idem (ὁ Θηβαῖος μελοποιός) Ath I 24^{b}. παρὰ del Boeckh, παρ scr Bergk.

242

ἁ μὲν πόλις Αἰακιδᾶν

Schol Ven Aristoph pac 250: ὅτι πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆσον οὖσαν . . . καὶ Πίνδαρος δὲ περὶ τῆς Αἰγίνης ἁ μὲν πόλ. Αἰακ. Pind N VII 9 confert Guil Dindorf.

243

— — ∪ —
— ∪ — — — ∪ — — — ∪ — — — ∪ . . .

φὰν δ' ἔμμεναι
Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπώλου Ποσειδάωνος

Herodian de fig Rh gr III 100, 13 Sp tanquam syllepseos (6) exemplum affert: καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐπί τε τοῦ Πειρίθου καὶ τοῦ Θησέως λεγόμενον· φὰν δ' . . . Ποσειδάωνος. Fragm 258 confert Bergk, recte; nam conferendus etiam Hellanicus ap schol *A* Γ 144: Πειρίθους καὶ Θησεύς, ὁ μὲν Διὸς ὤν, ὁ δὲ Ποσειδῶνος, συνέθεντο γαμῆσαι Διὸς θυγατέρας κτλ. φαμὲν *A* υἱὸς *B*, υἱὸν *A* καὶ] ἢ *CD*.

244 (136)

— ∪] — ∪ ∪ — ∪ —

χεῖρ' Ἀκιδαλίας

Etym Flor ap Miller MLG 186: Κιδαλία· [ἡ γὰρ λίμνη Ἀκιδαλία ἐκαλεῖτο] οἷον Κιδαλίης κρηνῖδος. ἐλπίζω δὲ ὅτι ἐπλανήθη ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ· ἄλλως γὰρ διέστειλε καὶ ἐπλανήθη ΧΕΙΡΑΚΙΔΑΛΙΑΣ, τὸ ᾱ ἔδωκε τῇ αἰτιατικῇ [οὐ γὰρ ἐκθλιψιν χεῖρα Κιδαλίς]· ἔνθεν εἶπεν Κιδαλίης. Quae verba uncinis inclusimus partim alieno loco inserta partim corrupta esse patet. Gravius etiam corrupta sunt quae EM 513, 20 praebet; de quibus cf Otto Schneider Callimm II 725. De nympha Orchomenia recte cogitavit Boeckh; cf etiam Acidusa nympha trium Virginum mater Plut qu grr c 41 p 301; de mensura ῐ quam corruperunt poetae Alexandrr cf Herodn II 471, 23 L.

245

∪ ∪ — — — ∪ — — — ∪ ⏑

πρόφασιν βληχροῦ γενέσθαι νείκεος

Cram An Ox I 95, 5: Πίνδαρος μὲν βληχρὸν τὸ ἰσχυρόν· πρόφασιν... νείκεος. Doctrina grammatica Herodiani est (II 166 L). Oratio obliqua Pindari videtur esse: γίνεται cod sec Cramer, unde πρόφασις Bergk; sed γίνεσθαι traditur sec Art Ludwich Aristarch II 655, unde γενέσθαι edidi. Sententia obscura; nam aut πρόφασις interpretanda 'excusatio' (cll fr 228, Plat Cratyl 421^{d}), ut genetivus aliunde pendeat, aut 'causa' contentionis lentae (cll βληχροὶ ποταμοὶ fr 130 et βληχρᾷ τινι νόσῳ καὶ μῆκος ἐν ποικίλαις ἐχούσῃ μεταβολαῖς Plut Per 38), ut quaenam sit causa lateat. Sed νεῖκος γὰρ ἀμαιμάκετον βληχρᾶς ἀνέπαλτο κασιγνήτοις ἀπ' ἀρχᾶς Προίτῳ καὶ Ἀκρισίῳ habet Bacchyl XI (X) 65, unde πρόφασιν βληχράν Pindaro nescio quis reddere voluit

**246[a.b] (286[a.b])

μελιρρόθων δ' ἕπεται ⟨ἑπέων⟩ πλόκοι

* *

διοίγετο κάρκες

Lesbon de figg 184 Valck: (Θηβαϊκόν·) ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται. γίνεται δὲ οὕτως· Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίοις (exemplum male confictum), μελιρρόθων δ' ἕπεται πλόκαμοι ἀντὶ τοῦ ἕπονται (ἕπεται cod), καὶ διήγετο (διήγεται cod) κάρκες ἀντὶ τοῦ διήγοντο. Ὅμηρος· καὶ δὴ δοῦρα κέσηπε (Β 135). E quibus alterum lyrici poetae quod esse possit schem Pind exemplum laudat schol Philostr p 193 (Kayser ed 1844) οἷον· Λακ. π. Ἀθ., καὶ Ὅμηρος· (locus intercidit), διοίγετο δὲ κάρκες ἀντὶ τοῦ διοίγοντο. (246[a]) ad μελιρρόθων subst ἀνθέων aut simile suppl Boeckh (ut mittamus epitheton: 'florum cincinni' Pindaro certe indigni), μελιρρόθων δ' ⟨ὕμνων⟩ ἕπεται πλοκαί? Bergk (cll opinor Pind O VI 86. N IV 94. I VIII 66), ἕπεται ⟨ἑπέων⟩ πλόκοι. scripsi de sonorum lusu cl Pind fr 122, 12, de πλόκοι in πλόκαμοι depravato O VI 30. I VII 23; ἕπεται scil εἰ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι. (246[b]) διάγετο Pindaro reddebat Boeckh, διοίχετο Bergk, διοίγετο e schol Philostr retinui: 'hiabant carnes' ferri videlicet ictu diffissae, tanquam στόμα vel γνάθοι. De scriptura διήγετο cf πολυθύτης (: -τοις) N VII 47 *D*, φύγῃ (: -γοι) O VI 6 *GOPQUV* Thom.

247 (cf ad fr 85)

248 (124)

λύ(ει) — δυσφόρων σχοινίον μεριμνᾶν

Plut adul amic c 27 p 68: εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὀφρῦν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιτατόμενον τῷ Λυαίῳ θεῷ καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνᾶν κατὰ Πίνδαρον. Dithyrambis aut encomiis adscr Boeckh. λυδίῳ codd, Λυσίῳ Xylander, Λυαίῳ Reiske animadvv II 143, recte; nam Λύσιος aut liberator (Paus IX 16, 6) aut orgiasmi sedator (Μειλίχιος), Λυαῖος autem ὁ λυσιμελής (Χορεῖος, Βακχεῖος) μεριμνῶν libri, corr Boeckh; δυσφρόνων σκύνιον μερ. Nauck, prob Bergk, nisi quod δυσφόρων retinendum duxit, ego quae traduntur longe praefero.

249[a] (153. 130. 131)

Schol *AB* Φ 194: Ἡρακλῆς εἰς Ἅιδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχελῷον τὸν πλησίον ποταμόν, διεπάλαισεν αὐτῷ ταύρου μορφὴν ἔχοντι· οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον. φασὶ δὲ αὐτὸν Ἀχελῷον παρὰ Ἀμαλθείας τῆς Ὠκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστος εἶναι ὁ Ἀχελῷος· διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προσηγορίᾳ καλεῖται. ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ. De ultimo commate cf ad fr 249[b]. Fabulam Meleagream non leviter immutavit Bacchyl V 165 ss. Duo testimonia huc vocavit Boeckh, alterum schol Θ 368: Πίνδαρος δὲ ἑκατόν (cf Hor c II 13, 34), Ἡσίοδος δὲ (theog 312,

ubi corrige schol) πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν (Cerberum) κεφαλάς φησιν, alterum paullo obscurius Tertull de cor mil c 7: *Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi* (?), *habes* (*Cerberi penes* vel *apud*? Christ) *Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem.*

249[b]

Oxyrh pap II 64: schol (Ammonii) Φ 195. Disputatur de authentia v Φ 195 a Zenodoto expuncti, ab Aristarcho retenti, quo versu eiecto πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρά ex Acheloo derivari videantur (col IX lin 11 ss): τοῦτο δὲ ἐμφαί[νει]ν καὶ Πίν|δαρον λέγοντα τὸν αὐλητικὸν κ[ά]λα|μον Ἀχελωΐου κ[ρα]νᾶν ⟨ἤτοι cl fr 224⟩ τ[ο]ῦ ὕδατο[c· | πρόσθα μέν c' Ἀχελωΐου [τ]ὸν ἀοιδ[ό-τα|τον εὐρωπία κρανᾶν ἕλ[ικό]c τε π[οτ]αμοῦ ῥοαὶ τρέφον κά-λαμ[ον. ἑ]τέρως | γοῦν λέγειν· Ὠκεανοῦ πε[δ]ᾳ κραναν[. πολλούς τε πρὸ Δήμητρος θύειν κτλ. Haec quisnam disputare dicatur (ἐμφαίνειν 11, λέγειν 17, θύειν 18) obscurum; ne multa: Ammonius iste ut versum condemnet primum (l 1) poetam quendam antestatur imitatorem, deinde (3) Megaclidem peripateticum (de quo schol Genev I p 197 Nic), tum (6) Aristarchi mentionem inicit versum defendentis, tum (8) pergit [Cέλ]ευκος δ' — iam desunt pauca; nam sequuntur Seleuci versum illum (sicut 290—2 ὡς περισσούς) eicientis testimonia: ('Panyassis' rectissime Wilamowitz GGA 1900, 42; cf Κασταλίης Ἀχελωΐδος apud eundem Panyassin Paus X 8, 9) ex Heracleae libro V versus quidam, unde Ἀχελῷον πᾶν πηγαῖον ὕδωρ (schol *T* Φ 194, Pind fr 249[a]) esse appareat, et Pindari duo fragmenta, alterum de Acheloo tibias Cephisias (schol Pind P XII 45) procreante, alterum vero in contrariam partem de Oceano. Ceterum cf Strab VI 271. Versuum ratio perspicua de v 2 cl O X 1:

— ∪ — ∪∪ — ∪ —
∪∪ — ∪∪ — — ∪ —
— — ∪∪ — ∪ ∪ — ∪ — ∪ — ∪∪ —

πρόσθα μέν c' Ἀχελωΐου
τὸν ἀοιδότατον εὐρωπία
κρανᾶν ἕλικός τε ποταμοῦ ῥοαὶ τρέφον κάλαμον

1 notabile πρόσθα et τρέφον legi; prll Π[34] c'] ιc? pap; an litt ante c deleta? (Gr-H) Ἀχελωΐδων malim 2 εὐρωπία subst ut novum adhuc, ita ad fontium quorundam lacus depingendos aptissimum praesertim cl ποτ. ῥοαί 3 κρανᾶν confirmat schol; longe aliter fragm rest Wilamowitz. Alterum fr Ὠκεανοῦ παῖδα κρανᾶν interpr Gr-H; παρὰ παγᾶν voluisse mihi grammaticus videtur (fr 30, 2). Novos versus una cum 'prooemio' in Sacadam auletam facto (fr 269) ad paeanes (fr 7[c]) referendos esse facile conicias.

†250 (135)

Paus V 14, 6: μετὰ δὲ τοὺς κατειλεγμένους (scil βωμούς) Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν ἐπὶ ἑνὸς βωμοῦ· τὸ δὲ αἴτιον τούτου παρεδήλωσε μέν που καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ, γράφομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς Λετριναίοις (VI 22, 9). De Artemide Alpheoa schol Pind P II 12. N I 3; Nemeaei carminis initium celeberrimum Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ significari a Pausania (παρεδήλωσε) persuasum habeo cum Schneidero p 107.

251 (139)

Serv Verg Georg I 14: 'Aristaeum invocat, id est Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus (fr 150 Rz; cf Pind P IX 64 ss) dicit Apollinem pastoralem. Hic, ut etiam Sallustius docet, post laniatum a canibus Actaeonem filium, matris instinctu Thebas reliquit et *Ceam* insulam tenuit ... postea ea *relicta* cum Daedalo ad *Sardiniam* transitum fecit. Huic opinioni Pindarus refragatur, qui eum ait *de Cea in Arcadiam migrasse ibique vitam coluisse.* Nam apud Arcades pro Iove colitur, quod primus ostenderit qualiter apes debeant reparari.' Haec ex commentariis ad P IX 64 (113), deperditis credo, hausta esse Bergk coniecit.

252 (145)

Plut ('in libro spurio' Christ) qu natt c 36 (Apes aculeo in moechos saeviunt) ex translatione Gysberti Longolii (Par MDLXIII) qui e cod quodam Mediolanensi se hausisse confirmat: 'Et Pindarus *parvula favorum fabricatrix quae Rhoecum pupugisti domans illius perfidiam*' ...; sic Dübner ed Paris II 1126, aliter paullo, sed non plenius (unde? nescitur) Er Schmid p 161. Schol Theocr III 13: Ῥοῖκός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ἀσσυρίων ἰδὼν δένδρον εὐφυὲς κεκλιμένον, ἀπὸ δὲ τοῦ χρόνου πίπτειν μέλλον κάμαξιν ἐνστηρίξας ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ Νύμφη θεασαμένη χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν· ἡλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ. καὶ ἐκέλευσεν αὐτόν, εἴ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖν. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ἠτήσατο. ἔφη δὲ αὐτὴ ὅτι τὸν καιρὸν (τῆς μίξεως) ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ. Schol Apoll Rh II 477 (EM 75, 25): Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην. ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυῒ Νύμφη ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅ τι βούλοιτο. ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν, ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. καί ποτε πεσσεύοντος αὐτοῦ παρίπτατο ἡ μέλισσα. πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν Νύμφην ὥστε πηρωθῆναι. καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσα (*L*, -σαι *EM*). Eundem Charona (immerito; perspexit Müller FHG IV 628) antestatus similia de Arcade et Chrysopelea (hoc quidem Eumelo auctore fr 15 K; cf etiam Apollod III 102 W) narrat Tzetzes schol Lycophr 480. Pindari ipsius solum fr 165 esse Christ arbitratur (λαχοῖσαι scribens); ego nullus dubito quin schol Theocr Pindari illum versum ante oculos habuerit, ut fabulam certe non inficetam de Hamadryade moribunda servata, matrimonio quodam cum viro mortali coniuncta, neglecta irata aliquo modo ad Pindarum pertinere necesse sit.

253 (140)

Harpocr p 41 Bekk: Αὐτόχθονες· ... ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς φασιν Ἐριχθόνιον τὸν Ἡφαίστου ἐκ γῆς φανῆναι (scripsi cl Harpocr v Παναθήναια, ἐξ Ἡφ. καὶ γῆς Gronov, καὶ Ἥφαιστον ἐκ vulgo); cf EM v Ἐριχθόνιος 371, 35, denique supra ad fr 74[b].

254 (144)

Apollod II 38 W: αὗται δὲ αἱ νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ἣν φασιν εἶναι πῆραν. Quae sequuntur Πίνδαρος δέ [locus

excidit], καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ Περσέως [223/4] om Zenob vulg I 41 et ed Commelina. Rem declarat schol Hes (EM 513, 3): ἐβάσταζεν ἐν δεκτικῷ τινι ἀγγείῳ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ὁ Περσεύς cll Apollod II 42 W, Pherecyd schol Ap Rh IV 1515. Vocem Cypriam (teste Hesychio) ex eodem Hesiodi loco et e Callimacho (fr 177 Schn) laudans EM 512, 54 ignorat Pindarum.

?255 (149)

Schol Pind N VII 103: Εὐξενίδην δὲ εἶπεν ὡς ἀπό τινος Εὐξένου τῆς ὅλης φατρίας ἀφηγουμένου, ὡς Σκοπάδας (κοπ. libri, corr Heyne) καὶ Ἀλευάδας εἴωθε καλεῖν τοὺς Θετταλούς (θεcc. *B*), καὶ Ἐμμενίδας τοὺς ἐπὶ Σικελίᾳ. De Aleuadis cf P X c schol 8 (Ἀλεύα τε παῖδες· ἤτοι καθόλου οἱ Θετταλοὶ ἀπὸ Ἀλεύα τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν, ὡς καὶ Σικυωνίδαι οἱ Κορίνθιοι ἀπὸ Σικύωνος), de Emmenidis O III 38, P VI 5; de Scopadis a Pindaro celebratis hoc singulare testimonium, ut aut Simonidis nomen addendum esse (c Bergkio) aut grammatici errorem subesse facile suspicere.

256 (155)

Strab III 170: καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσί τινες ταύτας εἶναι νομίζοντες Στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας (-ρίτας *C*), εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφῖχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Idem 172: καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στῆλαι· πύλαις γὰρ ἔοικε τὰ στόματα.

†257 (156)

Strab XV 711: περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει (Megasthenes Rerum Indicarum auctor) Σιμωνίδη (fr 56 Schneidewin, 197 B⁴) καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Bergk contulit Ioseph Antt I 3, 9: Ἡσίοδός τε καὶ Ἑκαταῖος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Ἀκουσίλαος καὶ πρὸς τούτοις Ἔφορος καὶ Νικόλαος ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια. Hunc ipsum annorum numerum Pindaricis Hyperboreis vindicavit Hermann ap Heyn 1817 p 164, neque cll Pind P X 41 ss ut plane abiceret Hermanni interpretationem a se impetrare potuit Boeckh, abiecit Schneidewin (Sim p 79).

258 (163)

Paus I 41, 5 (Timalcum Megarei filium ad Aphidnam interfici a Theseo non potuisse): Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἄφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως, ὅπου καὶ Ἀλκμὰν (fr 13 B⁴) ποιήσας ἆσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους ὡς Ἀθήνας ἕλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι; Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταὐτὰ ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θησέα εἶναι βουλόμενον ⟨...⟩, ἐς δ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα. Cf ad fr 243. βουλόμενος codd, βουλόμενον edunt c Calderino; lacunam indicavi ἁρπασθεῖσαν τὴν Ἑλένην διαφυλάξαι aut similia supplenda esse ratus cll Herod IX 73, Apollod III 128 W συμπράξαντα libri, corr Coraes et Welcker Alcm p 20.

259 (176)

Schol *T* Π 170 (= Cram An Par III 286, 27): καὶ Πίνδαρος πεντήκοντα ἐρετμούς φησι τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν ἔχειν. εἶναι (pro ἔχειν) cod,

quo retento πεντηκοντηρέτμους φησὶ corrigere Boeckh maluit, πεντηκονταερέτμους nescio quo pacto Christ; πεντηκόντορον ναῦν P IV 245 a grammatico male adhibitam esse crederes, nisi poeticum vocabulum esse ἑρετμός videretur, quamquam τὰ τρυπήματα τῶν ἑρετμῶν legitur ap schol Arist pac 1233[2].

260 (178)

Aristid II 339 Ddf: καίτοι τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὕτωσὶ πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν, ὄντα μὲν αὐτὸν (Palamedem) κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσέως εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἶθ' ἡττηθῆναι ὑπὸ τοῦ χείρονος;

†261 (180)

Soph Ai hypoth extr: περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν (Aiax), ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ λεοντῆ (ἐκάλυπτεν ἡ τοῦ Ἡρακλέους λεοντῆ Tricl), ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν (ὅπερ ἦν ἡ πλευρὰ propter Ai 834 add Tricl) τρωτὸν ἔμεινεν. Ad Pind I VI 47 a grammatico male intellectum dubitanter revocavit Boeckh, qui dubitare desiisset, si quae dissimulato Pindari nomine exponit schol Ven Ψ 821 recordari voluisset; cf etiam Aeschylus in Thressis (fr 83 N[2]), quem male intellexit Tzetz schol Lycophr 455 c schol Soph Ai 833.

262 (181)

Schol *A* K 435: Ῥῆσος γένει μὲν ἦν Θρᾴξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρπης μιᾶς τῶν Μουσῶν, διάφορος δὲ τῶν καθ' αὑτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις ἐπῆλθε τοῖς Ἕλλησιν, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ, καὶ (μίαν ἡμέραν) συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινεν· δείσασα δὲ Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει· κατελθοῦσα δ' ἡ θεὸς Ὀδυσσέα τε καὶ Διομήδη ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ Ῥήσῳ αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος. Eadem in brevius contracta schol *BT*, Eustath II 817, 28. De Musae nomine cf hypoth Rhes, schol Rhes 346 (Apollod I 18 W).

263 (34)

Paus IX 22, 7: τούτων τε (Aloadarum) δή ἐστι τῇ Ἀνθηδόνι μνήματα καὶ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ καλούμενον Γλαύκου πήδημα. εἶναι δὲ ἁλιέα, καὶ ἐπεὶ τῆς πόας ἔφαγε (Aesch fr 28. 29 N[2]), δαίμονα ἐν θαλάσσῃ γενέσθαι καὶ ἀνθρώποις τὰ ἐσόμενα ἐς τόδε προλέγειν, οἵ τε ἄλλοι πιστὰ ἡγήνται καὶ οἱ τὴν θάλασσαν πλέοντες πλεῖστα ἀνθρώπων ἐς τὴν Γλαύκου μαντικὴν κατὰ ἔτος ἕκαστον λέγουσι. Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ᾄσαι τὰ ἐς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ ἐς ποίησιν δράματος ἐξήρκεσε. Cf ad fr 62.

264 (189[a])

Ps-Plut vit Hom II 2: Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χῖον κτλ. Vit Hom Westerm biogr p 28: τὸ δὲ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος (cf ad fr 204), κατὰ δὲ Σιμωνίδην Χῖος. Vit Hom ibd p 30: Ἀναξιμένης καὶ Δαμάστης καὶ Πίνδαρος Χῖον τὸν Ὅμηρον ἀποφαίνονται καὶ Θεόκριτος. Utramque patriam Homero, priorem Smyrnam, alteram Chium a Pindaro tribui recte existimavit Boeckh.

†265 (189ᵇ)

Aelian var hist IX 15: λέγεται δὲ κἀκεῖνο..., ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια. καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος. Apophthegma esse iudico cl notissimo illo de paeane Apollini pro sacris oblato scholl Boeckhii p 10, vel simili illo de dithyrambo ap Philodem de mus p 89 Kmk.

266

Philodem π. εὐσεβ. p 17 Gomperz col 45ᵃ/ᵇ: Πίν]|[¹δαρος δὲ...[ὑ]πὸ Διὸς φο[βηθέντος, | μή τινί π̣ο[τε... ... | ὅπλα κατ[ασκευάσῃ. | [⁵ τὸν Ἀσκλ[ηπιὸν δ' ὑ]πὸ Διὸς κε[ραυνω]θῆναι γέγρα[φεν Ἡ]σίοδος (cf 109 Rz) κα[ὶ Πίνδ]αρος (P III 55) κτλ. Supplementa sunt Gomperzii; idem col 45ᵃ l 14 ὑπὸ Τυ[φῶνος supplendum esse vidit obloquente Bergkio, qui de Cyclopibus a Iove vinctis cogitare maluit; cui coniecturae quae obstent ipsum non fugit. Ad Typhonem reverti praestabit; quamquam qui probabiliter suppleat col 45ᵃ exspectandus erit. Haec dispicere mihi videor: (4) Αἰγύ[πτιοι vel alio casu, (13) δρ(ε)πάνῳ et (16) τετραυμα]τίσθαι cll Apollod I 41/42 W. Videtur fragmentum inter prosodia referendum esse cll fr 91 ss.

267

Philod π. εὐσεβ. p 42 col 91 (90 et 91 non cohaerent): ὑπὸ]|[¹ λῃστῶν ἁλ[ῶναι | γράφει· καὶ Π[ίνδα]ρος δὲ διέρχ[εται | περὶ τῆς λῃ[στεί]ας. De Baccho sermonem esse apparet, unde Διόνυσον δὲ Ὅμηρος ἐν τοῖς ὕμνοις initio recte Bergk praemisit probante Crusio Phil 48, 204. Conf ad fr 86.

†268 (v supra fr 109, 1)

Philod π. μους. IV col 20 (p 87 K): ...ἀγώνων ἔτερπεν ὁ Τέρ[παν]δρος, τοὺς δὲ Λάκωνας ⟨μὴ add Kemke⟩ ἀπε[ι]θεῖν προα[ι]ρουμένους τῷ μαντείῳ κα[ὶ] λόγῳ δ' ἴσω[ς] προαχθέν[τ]ας ἀποτεθεῖσθαι τὴν στάσιν. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα[τ]ὰ Στησίχορον οὐκ ἀκρι[β]ῶ[ς] ἱστο[ρεῖ]ται, τ[ὸ δ]ὲ Π[ι]νδάρειον εἰ τῆς διχ[ον]οίας ἔπαυσεν οὐκ οἶδαμεν (επειςιν suprascr ε, ut esset επεσιν pap, corr Hartung). 'Pindaricum illud' τὸ κοινόν τις ἀστῶν κτλ videtur esse cl Philod I 30, 43 (p 18 K).

269 (191)

Paus IX 30, 2: ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ cυνεὶc (Bekker, cύνειcι vel cυνοίcει libri vulgo, cυνιεὶc $R^{m}Vb^{m}$, vulgo edebant) Πινδάρου τὸ ἐς αὐτὸν προοίμιον, ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἶναι τῶν αὐλῶν μεῖζονα τὸν αὐλητήν (⟨τοὺς αὐλούς, ὥστ'⟩ εἶναι κτλ Christ). Ps-Plut de mus c 8 p 1138: γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων· ὁ δ' αὐτὸς καὶ αὐλητὴς (Wyttenb, ποιητὴς libri) ἀγαθὸς καὶ τὰ Πύθια τρὶς νενικηκὼς ἀναγέγραπται· τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει. Cuius nuperrime fragmentum accepimus paeanis (fr 249ᵇ) 'prooemium' a Sacada initium cepisse arbitror.

270 (193)

Harpocr v Ἄβαριc: Ἱππόστρατος (scil ὁ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν, recte retin Bergk, Νικόστρατος, de quo Artemid onirocr I 2 p 9, 15 H, e codd dett recep Bekker, prob Rohde Psyche² II 92) μὲν γὰρ κατὰ τὴν νγ'

(ex Harpocr Suid, γ' codd Harp) αὐτὸν ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα' ὀλυμπιάδα. De Abari Hyperboreorum ad Apollinem Pythium theoro schol Arist eq 725 Ddf.

271 (194)

Origen c Cels c 26 (I 222 Ktsch): καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοννήσιον Ἀριστέαν, περὶ οὗ ταὐτά φησι (Celsus)· ἔτ' Ἀριστέαν μὲν τὸν Προκοννήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὖθις ἐναργῶς φανέντα καὶ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαυμαστὰ ἀναγγείλαντα καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκήψαντος Μεταποντίνοις ἐν θεῶν μοίρᾳ νέμειν (lect vulg μένειν retin Bergk, corrigitur e cap 27) τὸν Ἀριστέαν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν.' ἔοικε δ' εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου (IV 13 ss). Ex Herodoto cum alii hauserunt tum Theopomp ap Ath XIII 605c. Absurdae illius de Aristeae ad Metapontinos adventu narratiunculae Pindarum exstitisse auctorem et per se parum probabile (probavit Rohde Psyche² II 93) neque ex Origenis verbis necessario effici videtur. Metapontinorum illum deum Aristaeum (de quo Pind P IX 65. fr 251) fuisse Hect Pais perspexit *stor d Sic* I (1894) 548; de Herodoti errore Ad Kirchhoff dixit in commentatiuncula quadam privatim emissa 1899 (Γενεθλ *z Buttmannstage* 1 ss) Aristeam vero Proconnesium, Caystrobii filium, fabularum Hyperborearum auctorem ingeniosissimum a Pindaro laudari non est quod mirere.

272 (195)

Vit Pind Ambr: ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου, ᾧ νεώτερος πρεσβυτέρῳ· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηνται ἀμφότεροι πράξεων. καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου βασιλείας. Suid v Σιμωνίδης] καὶ γέγραπται αὐτῷ (Simonidi) Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Κάδμου (scripsi cl prll p 76, Καμβύσου codd) καὶ Δαρείου βασιλεία καὶ Ξέρξου ναυμαχία κτλ. Boeckh e Suidae librorum lectione (quamvis 'per se absurda') Ambrosianum grammaticum restituere maluit, apud quem Δαρείου? Io Gottl Schneider Nicandr ther praef XXI, Ξέρξου Westermann biogrr gr 98. De Cadmi in Siciliam adventu (anno a C 494) Aug Lorenz Epich Leb u Schrr 61.

273 (202)

Schol Apoll Rh I 411: Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης (καὶ Φερ. om cod Paris). Eadem qui pleniora exhiberet Steph Byz v Αἰσών· πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἴσωνος τοῦ Ἰάσονος πατρός, οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ῶ κλίνεται. τὸ δὲ Αἰσονίδης κτλ (Hes theog 993, λ 259). τὸ ἐθνικὸν Αἰσώνιος· καὶ Φερεκύδης τὴν πόλιν Αἰσωνίαν φησί, Pindarum cum omitteret, ap schol Apoll poetae nomen ad solam Aesonis patris mentionem (P IV 118) pertinere suspicati de fragm dubitabant Boeckh et Bergk, nulla dubitatione delevit Christ, paullo festinantius. Αἰσωνία an Αἰσωνίς Pindaro adscribendum sit dubitari licet. De Αἰσωνία autem cum solius Pherecydis auctoritas laudetur etiam ab Herodiano I 36, 8 L, alterum equidem praeoptaverim.

274 (288)

Quintil X 1, 109 (de Cicerone): non enim *pluvias* ut ait Pindarus *aquas colligit,* sed *vivo gurgite exundat.* Haec si quis ad Pind O XI 2/3

pertinere dixerit, sequitur ut et locum illum male usurpari et vulgarem latini sermonis usum (*aq pluv*) ignorari a Quintiliano contendat.

275 (289)

Plut Pyth oracc c 18 p 403: Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελῳδίας ἀμελουμένου καθ' αὑτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ καὶ θαυμάζειν (Reiske, -ζει libri) ὅτι * * *. οὐδὲν γάρ ἐστι δεινὸν οὐδ' ἄτοπον αἰτίας ζητεῖν τῶν τοιούτων μεταβολῶν· ἀναιρεῖν δὲ τὰς τέχνας καὶ τὰς δυνάμεις, ἂν τι κινηθῇ καὶ παραλλάξῃ τῶν κατὰ ταύτας, οὐ δίκαιον.

?276 (264)

Plut sera num vind c 22 p 567: ἐν ταύταις (scil ταῖς ἐπὶ δευτέραν γένεσιν τρεπομέναις ψυχαῖς εἶς τε ζῷα παντοδαπὰ καμπτομέναις βίᾳ) φανῆναι τὴν Νέρωνος ψυχὴν τά τ' ἄλλα κακῶς ἔχουσαν ἤδη καὶ διαπεπαρμένην ἥλοις διαπύροις. προκεχειρισμένων δὲ καὶ ταύτῃ (Reiske, ταύτην libri) τῶν δημιουργῶν Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾧ κυηθεῖσαν καὶ διαφαγοῦσαν τὴν μητέρα (Her III 109, Eur Or 479) βιώσεσθαι, φῶς ἔφασκεν ἐξαίφνης διαλάμψαι μέγα, καὶ φωνὴν ἐκ τοῦ φωτὸς γενέσθαι προστάττουσαν εἰς ἄλλο γένος ἡμερώτερον μεταβαλεῖν κτλ. Sub Πινδαρικῆς viperarum generis nomen latere susp Wyttenbach, et 'fortasse P nomen omnino alienum' Bergk; fuit cum ⟨τῆς⟩ Π. Ἐχίδνης conicerem unius e monstris illis quae cum Typhone Echidna procreavit originem a Pindaro descriptam esse opinatus, velut Hydrae (Hes theog 313, de aliis Brückner Ath Mitt XIV, 75; de Typhone frr 91—93. 266): simias certe aut vulpeculas Pindaricas apte conferri ne nunc quidem crediderim.

277 (245)

Theod Metoch p 282 K: τίνα δὲ τῶν ἐν μακραῖς συμβιούντων οὐσίαις οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δή τινες Κᾶρες ὀλβοθρέμμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν. Κῆρες vulgo, Κᾶρες scripsi cll κᾶρα καὶ φόνον Alcm 56ª B⁴ (ex em Bastii, καραν *A*), Κάρ· θάνατος et καριῶσαι· ἀποκτεῖναι gll Hesych; ἀκήρατος P V 32 movere nolui ὀλβοθρ.] de passiva notione ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς Emped [78 St. 134 Krst] contulit Boeckh; epitheton quod parum conveniens visum est Bergk:o sententiarum nexu ap Theod videtur confirmari.

278 (251)

Theod Metoch p 493: καὶ φέρειν ἀνάγκην (vel bono qui utuntur domino) ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κέαρ ἀλλοτρίας φύσιος (? Boeckh, φύσεως Theod).

279 (349)

Liban orr I 432R: πρὸς γὰρ τῷ τὰ δεύτερα τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὡς ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα (Iulian Imp) τοῦ περιυβρικότος (Constantio) εἶναι βελτίω μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖς φαυλοτέροις ἔχει.

† 280

Philo de carit II 404 Mg (V 212 ed Lps): ...ἔπειτα δ' ὅτι φρονήματος ὑπόπλεως ἀλόγου γενόμενος πᾶς ἀλαζὼν οὔτε ἄνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ (, μᾶλλον δὲ Bergk) δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπολαμβάνει

ἑαυτὸν ὑπὲρ τοὺς ὅρους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως βαίνειν ἀξιῶν. Satis libere sententiam Delphicam Pindaro ut cui maxime adamatam (cf I V 11—14 et interpp O V extr) circumscribere Philo videtur.

†281

Philo de provid II 120 Auch (VIII 100 ed Lps): *Pro honore* itaque, ut dixit olim Pindarus, *silentium* laetabundus suscipiam. Quae recte ab Auchero latine reddita esse testatur Conybeare (cf ad fr 107). Locum Simonideum (αγᾶς ἀκίνδυνον γέρας fr 66 B[4]) Philoni non ignotum accedente fortasse Pindarici (ἔςθ' ὅτε πιστοτάτα αγᾶς ὁδός fr 180, 2) memoria perperam Pindaro adscribi patet; primus vidit de Wilamowitz ind Gotting 1889, 22 n.

282 (110)

ἑκατοντορόγυι(ον) ἀνδριά(ντα)

Philostr Apollon Tyan VI 26 (p 123 K[1]) de Nili fontibus: πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ᾄδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὕμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφίστηςιν ὑπὲρ ξυμμετρίας τοῦ Νείλου. Locum exscripsit Phot bibl p 331[a] 1. Quae sit ξυμμετρία τ. N. (⟨τῆς ἀναβάςεως⟩ τ. N.? Bergk) ostendit Philostr imagg I 5 (p 383 K[1]): Νεῖλος Αἴγυπτον πλωτὴν ἐργαςάμενος εὐκάρπῳ τῇ γῇ χρῆςθαι δίδωςιν ὑπὸ τῶν πεδίων ἐκποθείς, ἐν Αἰθιοπίᾳ δέ, ὅθεν ἄρχεται, ταμίας αὐτῷ δαίμων ἐφέστηκεν, ὑφ' οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις cύμμετρος· γέγραπται δὲ οὐρανομήκης ἐπινοῆcαι καὶ τὸν πόδα ⟨ἐπ⟩έχει (Iacobs cl Philostr iun imagg nr 10 II 405, 6 K[2]). Schol Arat 283 (p 396 M): ὁ Ὑδροχόος δὲ οὗτος δοκεῖ κεκλῆcθαι ἀπὸ τῆς πράξεως· ἔχων γὰρ ἕςτηκεν οἰνοχόην καὶ ἔκχυcιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι. Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφηcαν· οἱ δὲ τὸν παρὰ Πινδάρῳ ἑκατοντόργυιον (vulgo, corr Bergk) ἀνδριάντα, ἀφ' οὗ τῆς κινήςεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Porphyrii libellum περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν e Suida attulit Boeckh. Hymni (fr 36, in Iovem Ammonem) fragmentum esse Hartung coniecit.

283 (111)

Boethus ad Plat reip II 378[d] ap Phot lex: Ἥρας δὲ δεcμοὺς ὑπὸ υἱέος] οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίcτου δεcμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατακευαcθέντι θρόνῳ. ὅ τινες ἀγνοήcαντες γράφουcιν 'ὑπὸ Διός'. καί φαcι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύcαcαν Ἡρακλεῖ. Κλήμης. ἡ ἱcτορία (Κλήμεντος ἡ ἱcτ. Phot, corrigitur e Suida) καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμαcταῖc ἢ Ἀφαίcτῳ. Aristid II 331, 19 BK (laudato Pind fr 99): καὶ μὴν καὶ τὴν Ἥραν λέγουcιν ὡς μόνος (Bacchus) θεῶν τῷ υἱεῖ διήλλαξεν κομίcας τὸν Ἥφαιcτον ἄκοντα εἰc τὸν οὐρανόν, καὶ ταῦτά γε ἀναθεὶc ὄνῳ. Alterum locum adiecit de Wilamowitz Götting Nachrr 1895, 217.

?284 (141)

Schol Ven Ξ 319: αὐτὴ δὲ (Danae), ὡς φηcι Πίνδαρος καὶ ἕτεροί τινες, ἐφθάρη ὑπὸ τοῦ πατραδέλφου αὐτῆς Προίτου, ὅθεν αὐτοῖς καὶ ⟨ἡ⟩ cτάcιc ἐκινήθη. Apollod II 34 eadem narrans Pindari nomen non habet (ὡς ἔνιοι λέγουcιν), quod nomen ex iis quae olim subsequebantur (ὡς δὲ . . . φαcι, Ζεὺc μεταμ. κτλ) huc delatum esse conicio cll Pind

P XII 17. N X 11. Rem apud Pindarum fuisse ne Usener quidem mihi persuasit Sintflutss 84.

? 285

Fulgent Mythologg I 13: *In huius* (Apollinis) *etiam tutelam corvum volunt, sive quod . . ., sive quod in orneoscopicis libris secundum Anaximandrum sive etiam secundum Pindarum solus inter omnes aves sexaginta quattuor significationes habet vocum.* Qui primus locum mirae sapientiae plenum enotavit Welcker (Rh Mus II, 1833, 122 = kl Schr V 254) ingeniose contulit Pind O XIII 99: ἑξήκοντα δὴμφοτέρωθεν ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐκλο0. At fortasse in commentariis ad Pyth III 28 tale quid olim lectum esse siccis oculis addidit Bergk.

286 (117)

Schol Aesch Eum 11: χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθῆναί φησιν (Aeschylus) αὐτὸν ἐκεῖσε (Delo Delphos proficiscentem Athenas) Ἀπόλλωνα, κἀκεῖθεν τὴν παραπομπὴν (Heyne, περιπ. vulgo) αὐτῷ εἶναι, ὁ δὲ Πίνδαρος ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. ἐκ Τεγύρας Odofr Müller Orch[2] 141, prob Car Robert gr Myth I 225 not 3, ἐκ Τανάγρας tuitus est Töpffer Beitrr gr Alterthumsw 123 (= Herm 23, 1888, 326). Cum frr 51[a] ss coniungebat Boeckh, cum 52 ss Christ, quidni cum Deliaci paeanis prosodiaci frr 87. 88?

†287 (120)

Iulian epp XVIII (p 344 Hrch): Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας οἱονεὶ τὸ ἔκδηλον αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι. Pindari locos P XI 42. I II 8 primus recte adscripsit Heyne invito quidem Iuliano; Tzetzae (καθά φησι Π. κατὰ Σιμωνίδη interpretantis) epp p 38. 67 Prssl adiecit Christ. Expunxi fragm dissuadentibus Boeckhio Bergkio aliis velut Sternbachio meletemn gr (1886) 138.

288 (121)

Liban epp XXXIV (p 16 Wolf): Ὁ μὲν Πίνδαρός που φησὶ μήλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν. Etiamsi disiecta quasi poetae membra, velut Μοισᾶν δόσιν—γλυκὺν καρπὸν φρενός O VII 7. 8, χρυσέαν—Μοῖσαν I VIII 5, ἄλλοτ' ἄλλον O VII 11, P X 54, (προ)νέμειν I VIII 16, a Libanio male conglutinata esse persuadere mihi possem, restarent certe χρύσεα μᾶλα (sic corr Boeckh) in Pindaro nostro non obvia. Per iocum poetam cum dracone quodam δς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης σπείρῃσι μεγάλαις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει sese comparasse crediderim, in encomio aliquo; cf fr 128.

†289 (234)

Stob flor 1[1]1, 12 (IV 61 Mein): Πινδάρου· Πίνδαρος δὲ εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐγρηγορότων ἐνύπνια. Idem apophthegma (sed ὀνείρους) Platoni tribuit Aelian var hist XIII 29, Aristoteli Diog Laert V § 18, sine auctoris nomine laudatur Eust opp p 124, 83 T, Boissonad An nov 140. Variavit (ὥς τις εἶπεν, αἱ ποιητικαὶ φαντασίαι) Plut amator c 16 p 759. Fragmenti naturam perspexit Bergk.

290 (208)

Pausan V 22, 6: λέγεται δὲ ἐς μὲν Κόρκυραν, ὡς μιχθείη Ποσειδῶν αὐτῇ. τοιαῦτα δὴ (δὲ v l) ἕτερα ἦσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία. Pindari de Aegina et Theba sororibus verba Ζηνί τε ἄδον βασιλέι (I VIII 18) a Pausania ut tangi quodammodo certum est, ita sola respici (id quod voluit Rob Unger Thebb parad 66) parum probabile. Hymni Thebani fragm esse (ut in eodem carmine Iovis non solum cum Themide, sed etiam cum Thebâ nuptiae narratae esse viderentur?) Boeckh arbitratus est. Fuerunt etiam alia carmina Thebana.

291

Prob Verg Ecl VII 61: Pindarus initio *Alcidem* (cf O VI 68) nominatum postea *Herculem* dicit *ab Hera* quam Iunonem dicimus, *quod eius imperiis opinionem famamque virtutis sit consecutus*. Fragm primus enotavit Bergk. Quo de veriloquio conferendi sunt Schneidewin Philol III 529, Wilamowitz Eur Her² I 47 ss et quamvis immerito rem irridens Usener Sintfluts 58.

292 (226)

Plat Theaet 173ᵉ physicorum principes non sine irrisione laudans (e Platone pendent Iambl adhort philos 212 Kssg, Euseb¹ praep ev XII 602ᵈ; Theodoret [de quo nunc cf Io Raeder diss Havn 1900 p 104 ss] gr aff cur XII 169, 11; Clem Al str V 707, Euseb² praep ev XIII 673ᵃ): ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ ⟨κατ' add Madvig adv cr I 376⟩ οὐδὲν (ὡς οὐδὲν Theodoret) ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται (πέτεται B^{bm} T^{bm} Iambl, πέταται Clem Eus Theod) κατὰ Πίνδαρον τά τε γᾶς ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη (διερ. Theod) τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου εἰς τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθιεῖσα. Galen protr 1: τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ κατὰ Πίνδαρον ἐπισκοπεῖ. M Antonin Imp commentt II 13: οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ ἐκπεριερχομένου καὶ τὰ νέρθεν γᾶς, φησίν, ἐρευνῶντος. Porphyr de abstin I § 36: πέτεται κτλ. Macar VIII 5: τὰ γῆς ἔνερθεν καὶ τὰ ἐπὶ πέδον. λείπει οἶδεν· ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. Verba Pindari restitui nequeunt; ἐρευνᾶν Pindari esse posse fateor, τῶν ἐγγύς cll locutionibus πὰρ ποδός, πρὸ ποδός dubitanter distinxi. De re fr 209 contulit Boeckh.

?293

Schol Pind P XI 5: πυκνῶς δὲ τίθηειν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν τὸν ἄδυτον (idem in *V*). Hom hymn Merc 247: τρεῖς ἀδύτους ἀνέψγε. In Pindaro certe praepostera grammatici doctrina. Sprevit fragm Boeckh.

294 (138)

EM 69, 37 (Herodn II 387, 15 L): Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά (Tityus)· οὕτως παρὰ Σιμωνίδῃ (fr 234 B⁴), Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον Ἀλέρας υἱόν (*Va* et Flor ap Miller MLG 22, coniecerat Sylburg, ὡσόν codd rell). Conf Hesychii gll ἀλέρον· κόπρον et ἀλαρῦναι· ῥυπᾶναι, de re ad frr 72 ss.

295 (203)

Steph Byz 104, 13 M (Herdn I 56, 24. II 654, 24 L): Ἀπέκας (Ἀπέκαις Pindarice) ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος ἐν γ' (τῶν Αἰτίων Bentley; fr 29 Schn). Cf Paus II 15, 3; de veriloquio (ab ἀφίημι c vett gramm [et poetis opinor]) Savelsberg Symb ph Bonn II 508, (ab ἀφέζω scil πὴν Περσέως λάρνακα) Usener Sintflutss 236.

296 (268)

Suid: Ἀράχνη θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζωΰφιον. Deinde εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ (opp 777; adde ἀράχνου, ἀπ' εὐθείας ὁ ἀράχνης. Αἰσχύλος [121 N²] Λαΐῳ Hesych) καὶ παρὰ Πινδάρῳ (ἀράχνας Pind) καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (καλλίᾳ libri, corr Bergkio praeeunte Otto Schneider ad Callim fr 304).

? 297 (270)

Eustath II 128, 38: ἡγεμονεύς καὶ ἡνιοχεύς καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ [ἐκ τοῦ] παρὰ Πινδάρῳ διάβολος, κοινῶς διαβολεύς. Idem Od 1406, 14 (ad ἀνεβάλλετο α 155): τὸ διαβάλλειν δὲ οὐ μόνον συκοφαντικὸν ἔχει νοῦν, ὅθεν καὶ ἡ διαβολή, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος. Eustathium aut antiquioris grammatici sententiam διαβολεύς (pro vulgari διάβολος, ex schol Lucian Peregr 16 διαβολεῖ enotavit Lobeck) Pindaro adscribentis falso interpretatum esse aut memoria vacillantem haec scripsisse cl P II 76 acute divinavit Bergk.

298 (Schneider p 8)

Schol Arist av 931 (cf frr Pind 105[a.b] ap schol 927. 942): ἐμὶν τεῖν· χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν τοῖς τοιούτοις δωρισμὸν καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν. Pindarum quod dicat, finxisse videtur Bergkio. Conf supra ad P VIII 68.

299 (271)

Et Gud 193, 9, e cod Flor Miller MLG 326: ἐξεστηκώς (Pindarice ἐξεστακώς Boeckh)· διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ παρὰ (om Gud) Πινδάρῳ· ὁτὲ μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὁτὲ δὲ τὸ (om Flor) ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέρχεσθαι (ἢ ἀφίστασθαι add Gud) δηλοῖ (om Gud).

300 (272)

EM 354, 59: ἐπέτειον· ἐπὶ τοῦ ἔτους· ἔπετος (ἔπετος καὶ ἐπέτειος suprascr ον *V*) γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστῶτα καιρόν· οὐχὶ διὰ τοῦ ῳ ἀλλὰ διὰ τοῦ π· ὡς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Ubi ἔπετες γὰρ Boeckh, ἐπ' ἔτος γὰρ καὶ ἐπέτειον Bernhardio praeeunte Bergk emendabant, frustra; nec subsidii quidquam esse video Cram An Par IV 169, 9, Zonar 809, Suid v ἐπέτειον, Cyrill cod Vind nr 319. Mihi vero ἔτος γὰρ δεῖ λέγειν... καιρόν Bachm An 227, 32 unice verum videtur esse, ut verbis illis quae sunt de psilosi seclusis et Pindaro et Demostheni (c Aristocr § 92 p 651) adiectivum ἐπέτειος adscribendum esse censeam.

† 301

Schol *BT* Ω 277: καὶ Πίνδαρος τὰ ἅρματα ἔντεά φησιν· ἱππείοις ἔντεσι μέτρα, ubi (ex μετραηθεων ap Pind O XIII 20/21) μεταΐccων *B*, quam lectionem a Boeckhio cl schol Vict explosam (expll 213) nescio quo pacto retinebat Bergk.

† 302

Schol Ambr Pind O VII 86. 89: ξανθὰν δὲ κατὰ τὴν ἔμφασιν ἔφη ὁ Πίνδαρος νεφέλην τὴν ἔγκυον οὖσαν χρυσοῦ, καθὸ καὶ τὴν ὕδωρ ἔχουσαν ζοφώδη ⟨καλοῦσιν Bergk⟩. Et simile verbum supplendum esse docent eiusdem scholii altero loco verba ultima καθάπερ ὅταν ὕδωρ ⟨ἔχῃ⟩ ὁ ἀὴρ ζοφώδης ἐστίν.

303

Cram An Ox IV 329, 16: περὶ τῶν παρωνύμων· τὸ Καρβάν παρακύνθετον, Καριβοος (Καρίβοος Lud Dindorf, Καριβόος Bergk; plura v infra), Καριβόαν καὶ Καρβάν. μόνον τὸ †εὖαν θηλυκὸν παρὰ Πινδάρῳ. Emendavit εὐνάν Dindorf (Thes III 2187. 2354) cl Choerobosci adnotatione εἰς ᾶν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν· τὸ εὐνάν εὐνᾶνος, ὃ παρατίθενταί τινες ὡς θηλυκόν (e Pindaro nimirum), νομίζοντες τὴν γυναῖκα σημαίνειν, δείκνυσι Λούπερκος ἐν τῷ περὶ γενῶν, ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν I 315, 27 ss Hlg. Gl Hesych Εὐάν· ὁ κισσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν frustra huc vocavit Bergk. Ad duas quaestiones pertinet gl Oxon, alteram de nomm denominativorum accentu, alteram de genere nomm in ᾶν desinentium. Atque de accentu quidem cf Choerob 261, 8 ss, ubi Κάριβος et Καριβοάν ex EM 490, 47 edidit Hilgard; quas voces equidem a grammatico propter ingeniosum quod a Κάρ et βοά nomm repeteret veriloquium (cf etiam καρβανίζειν et καρίζειν καρικάζειν) fictas esse arbitror. Sed nihil haec quidem ad Pindarum: de genere ne nimium dubites cf τρῆρωνες πέλειαι Homeri, αἰὼν ἀμέρα Pindari, denique prll II[85].

304 (273)

EM 404, 21 (= Miller MLG 138): ἐχέτης ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος (ἐχέτας monente Boeckhio) ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχέτης, σθένω σθενέτης καὶ ἐρισθενέτης.

305 (274)

Eustath II 975, 48: ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον, ἐξ οὗτινος ἠλαιοῦντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον. Conf ἐλαιοῦται θρίξ fr Soph 567 N[2].

306 (143)

Schol *T* Φ 22 (Eustath II 1221, 35): καὶ Πίνδαρος ἰχθὺν παιδοφάγον ἐπὶ τοῦ κήτους. Idem sine poetae nomine (sed ἰχθυοφύγα codd) Choerob I 383, 6 Hlg. De accentu ἰχθύν (Io Alex ton. παραγγ. 12, 26 Ddf) Lentz ad Herodn I 416, 1. Ad Andromedam fragm revocabat Lobeck parall 282, ad Danaam Boeckh.

? 307 (113)

Ps-Lucianus Imaginum c 8 (II 466): συνεπιλήψεται δὲ τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς ἰογλέφαρον (Boeckh, ὡς τὸ βλ. codd,

ὡς ἰόβλ. Solanus, ὥστ' ἰοβλ. Bergk) ἐξεργάσασθαι (Venerem); idem pro imagg c 26 (II 505): ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπε. Venus audit ἑλικογλέφαρος fr Pind 123, 4, ut Alcmena P IV 172; alio spectant ἰοβλέφαροι· καλλιβλέφαροι et ἰόγληναι· μελαίνας γλήνας ἔχουσαι gll Hesych.

?308 (275)

Schol Pind N II 17: ὀρειᾶν τε Πελειάδων· ἔνιοι δὲ διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι κατὰ ὕφεσιν τοῦ ῡ (λέγεσθαι), ὡς καὶ τὸ Κλειὸς (κλειὸς *V U*, κλειοῦς *T*, κλεὸς *B*, κλέος *D*; sed ει an ε nihil ad rem) ἕκατι ἀντὶ τοῦ Κλειοῦς (κλειούς *B*, κλέους *D*). Unde fluxit gl EM 517, 25 (Gud 326, 3) variis modis corrupta additis verbis Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὅπου et postremo ὀξῦναι δὲ (Lobeck pathol I 303, ὀξύναί σε vulgo) δεῖ, qua diserta accentus notatione in re pathologica Herodiani admoneri se dicit Lentz Herodn II 250 ad fr 227. Hyphaeresis q v ut in iunctis cum -κλεες- nominibus legitima (cf ad P XII 24. N VI 29), ita et in simplici κλέος et in tertiae declin stirpibus in ō desinentibus inaudita. Nam quod Ahrens apud Etymologum mire κλέ(ϵ)ος statuens (d d 235) exemplum attulit Λατός (CIA II 545, d d 174. 238, ipse sibi parum constans 484) explosit Io Baunack ap Collitz nr 2501 p 646. Quod alterum Wilamowitzio si credis in vasculo quodam rhodio exstat inscriptum (Φιλτός ἠμι κτλ IGIMA I nr 719) per se quidem ad Pindari sermonem constituendum non multum valet: plura eaque graviora exspectemus testimonia. Fragmentum cl Κλεοῦς ἐθελοίσας N III 83 (ubi κλεὸς *V*^{ci}) expunxit Lobeck l l, grammaticis antiquam litteraturam fraudi fuisse ratus Κλεοῦς ἕκατι scr Bergk.

309 (212)

Herodian περὶ παρωνύμων II 875, 1 L (Steph Byz v Κρηστών): Κρηστώνη πόλις Θρᾴκης... ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ. Ῥιανὸς δὲ Κρηστωνίους αὐτούς φησιν. Ἑκαταῖος δὲ Κρηστῶνας αὐτοὺς ἐν Εὐρώπῃ. Pindari in locum Meineke Pisandri nomen substituebat probante Bergkio. Crestonam Diomedis Marte et Cyrena parentibus sororem esse si memineris, manum cohibebis cl fr 316. ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστῶν παρ' Ἡσιόδῳ legitur Herodn I 337, 22 L, corrige παρ' Ἡροδότῳ cl 39, 8, Steph Byz l l, Herodot V 3 (Κρηστωναῖοι). VII 124 (Κρηστωνική).

310 (276)

Schol *BT* O 137: μάρψει· κυρίως χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ ἡ χείρ κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές *B*, τὸ δὲ μάρψει κυρίως τὸ χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ αἱ χεῖρες, ἔνθεν καὶ εὐμαρής *T*, item omisso Pindari nomine μάρη γάρ ἔλεγον τὰς χεῖρας Orion 98, 10 St (Eustath II 1009, 24). Utrum Pindaro μάρα an μάρᾳ tribuendum sit parum liquet; nam potuit quidem e μάρα fieri εὐμαρής, ut εὐφραδής e φραδά.

311 (278)

ξεινοδόκησέν τε δαίμων

Apollon lexic Hom 117, 25 B: ξεινοδόκος· ...ὁ δὲ Πίνδαρος· ξ. τε δ. ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. Eadem (sed ξ. τε λαβών Zon, ξ. Τελαμών vulgo) Simonidi tribuit, cum Sim fr 84, 7 Pindaro adscribat, Zonar 1415 c Etymoll: EM 610, 47 (Miller MLG 222), Gud 414, 36, Angelic Ritschl opp I 689.

312 (279)

Schol *T* X 51 (ὀνομάκλυτος Ἄλτης): κατὰ σύνθεσιν οὖν ὡς τοξόκλυτος· ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτῆρι· ὀνυμακλύτα (ὀνομ. cod) γάρ ἐστιν. E quibus *A* nihil nisi haec ὀνομάκλυτος· ὡς τοξόκλυτος, *B* vero corruptius κατὰ σύνθετον οὖν ἐστίν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ καὶ περίκλυτος.

313 (267)

ὀρεικτίτου συός

Schol Pind P II 31 (κτίλον): ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κτίσαι, ὃ ἐστι θρέψαι· καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος ὀρεικτίτου (ὀρικτ. codd; cf Wilh Schulze qu epp 419) συός, τοῦ ἐν ὄρεσι τεθραμμένου. Schol Eur Phoen 683: τὸ δὲ ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ ὀρειτίτου (ὀρεικτήτου et ὀρικτήτου codd) συός, παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. Schol Eur Or 1621 (κτίται): τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ συὸς ὀρεικτίτου (ὀρικτ. *B*) π. Π. ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου.

314

Cram An Ox IV 309, 20: ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον ἔφη ἀντὶ τοῦ περίοδον (N IX 40, Eustath pr c 21) καὶ περιέναι τετρασυλλάβως. De περιέναι ap Pind dubitabat Bergk cl περι(ι)όντι τῷ θέρει Thuc I 30, 3 (ubi περιιόντι *F* solus).

†315

Serv Verg Aen V 830: 'fecere pedem, i e πόδα (? Thilo, podiam libri, podium Salmas), hoc est funem quo tenditur velum'. Sed cod Dresd haec habet: 'quem (quod *D*, corr Bergk) Graeci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem'. Grammaticus τὸ πὰρ ποδὶ ναός Pind N VI 55 perperam interpretatus esse putandus est, ad quem locum ποὺς μὲν νεὼς τὸ πηδάλιον non minus perverse schol. De Aristophane cf schol eq 434.

316

Aristoph Byz (fr 42 Nck; cf Miller MLG 430) ap Eustath Il 877, 55 (Od 1649, 3) εἶτά φησιν ὡς καὶ Πίνδαρός που τὰς Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν. Paeanis fragm esse opinor cll Apollod II 96, Steph Byz v Ἄβδηρα, Philostr imagg II 25, Pind fr 63.

?317

Id ibd de eodem οὕτω δέ που, φησί, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ. Quae cum ad πρόβατον potius quam ad τράπεζαν referenda esse videantur, ne ita quidem possunt explicari, ut memoriam fefellisse grammaticorum principem dicamus cl Pind O XIII 92 (φάτναι Ζηνὸς ἀρχαῖαι). At equos istos voraces eodem quo pecudes nomine nominari credo, alatum equum (de quo etiam I VII 44) non credo.

?318 (281)

Herodian I 789, 44 L (Choerob II 80, 23 Hlg, Cram An Ox IV 185, 16. 415, 5. Par IV 226, 16): τὸ δὲ ῥερυπωμένα (ζ 59) ἀντὶ ἐρρυπωμένα, ῥερα-

πιεμένῳ νώτῳ παρὰ Ἀνακρέοντι (166 B⁴) καὶ ῥερῖφθαι ἔπος παρὰ Πινδάρῳ κατὰ τὴν ποιητικὴν ἐξουσίαν οὕτω γέγονε (codd in ipsa voce ῥερῖφθαι multifariam corrupti et ῥερίφθαι et ῥέριφθαι ῥέριφθα ἐρρίφαι exhibent). Si quod sentio eloqui fas est: non e Pindaro ipso haec, sed e grammatico aliquo de augmento (ut Herodn I 1 41—44 ἐκβάλλεται τὸ ἓν ῥ) verba faciente hausta esse suspicor cl ἔπος οὐκ ἀπέριψεν P VI 37.

?319 (282)

Schol *BT* Z 24: σκότιον δὲ ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ. Fuisse ⟨ὡς Χρομίος⟩ π. Π. conicio cll Herodn I 122, 7 et 125, 20, ut cum in epiniciis Chromius non inveniatur casu nominativo aut accusativo, de frr (hyporch) 105. 106 vel (encom) 125. 126 cogitari posse videatur.

? 320 (283)

EM 172, 7: καὶ παρὰ τούτων δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ· τουτάκι πεξαμένης. Fuisse τουτάκι τε ζαμενής susp Boeckh, τουτάκι παῖς ἀμενής Bergk, ex Αἰήτα τό ποτε ζαμενής et τουτάκι δ' οἰοπόλος P IV 10. 28 mihi videtur confluxisse.

?321 (284)

EM 249, 50 (Zonar 466 T): δαυλός· ὁ δασύς. παρὰ τὸ δάσος γίνεται ῥῆμα δασῶ, ὡς τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετείχηται. E Pind P VI 9. I V 44 fluxisse(τετείχησται) Tittmann, (τετείχισται cl Bast comm palaeogr 716) coni Gaisford, 'contra mentem grammatici, sed potuit ille errare' Bergk.

? 322 (219)

Eustath ad Dion Per 467 (de Sicilia Trinacria): διὸ καὶ Λυκόφρων (Al 966) τρίδειρον νῆσον λέγει αὐτὴν καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα. Errasse grammaticum (Tzetzam? Philol 56, 1897, 94) Bergk coniecit cl fr Callim 382 Schn (Ch. rob I 267, 27 Hlg, schol ined Pind O IV 11 *CDEH*).

† 323 (207)

Schol Pind P II inscr: καταφέρεσθαι γάρ φησί πως (Dionysius Phaselita, scil ut probaret emendationem P II 3) τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν (fr 76), τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους (?) καὶ εὐαρμάτους (fr 195) καὶ λευκίππους (P IX 83) καὶ κυανάμπυκας (fr 29, 3), τέλεον εὐχερής τις ὤν. Voluisse χρυσάσπιδας videtur ex Isthm I 1.

†324

Dioscor ap Galen comm Hippocr praedict I (XVI 763 Lps) defendens commentum ὑποψέφαρος: τὸ γὰρ σκότος εἰρῆσθαι ψέφας καὶ παρὰ Πινδάρῳ· Enotavit Bergk immemor schol ('Ambr' Philol 56, 1897, 96) EM 818, 33: ψεφεν(ν)ὸς καὶ ψεφηνὸς ἀνήρ· σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος, φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεί⟨δῃ⟩.

325 (285)

EM 504, 3 (Gud 315, 12, Zonar 1185, Angelic nr 148 [Ritschl opp I 687], Eustath pr 27 p 22, 7 Ab): κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὡς φησι Πίνδαρος· ὑψικέρατα πέτραν. Recte conferunt (Hemsterh ad Arist plut p 311) Arist nubb 596 Δήλιε Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν, unde ad Deliacum carmen referas fragm cl fr 286. Bacchylides πυργοκέρατα habet fr 51 B⁴ (39 Bl), sed ὑψικέραν βοῦν XVI 22, καλλικέραν δάμαλιν XIX 24, ut dubitem an χρυσοκέραν ἔλαφον reddendum sit Pindaro O III 29 invitis libris.

? 326 (220)

Galen de pulss diff VIII 682 ed Lps: καίτοι γε οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων ὡς ἔτυχε μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ κἂν Πίνδαρος ἤ τις ἢ (Bergk, εἴη τις ἡ vulgo), Ὡκεανοῦ τὰ πέταλα τὰς κρήνας λέγων οὐκ ἐπαινεῖται (sequitur Pind P I 86).

327

EM 808, 43: καὶ ὁ Πίνδαρος χεράδει τὴν δοτικὴν εἶπεν· χέραδει σποδέων (ποδέων cod Flor Miller MLG 309). Ἀρίσταρχος δέ κτλ. Locum Pind P VI 13/14 aut parum accurate (ut pro τυπτόμενος [*V*] a grammatico invehatur σποδέων) aut libris nostris scholiisque accuratius referri (ut post ἄξοισι Pindarus ad num sing ⟨—⟩σποδέων redisse videatur) parum credibile. Conferre iuvat σποδούμενος μὲν πρὸς πέτραις φίλον κάρα θραύων τε σάρκας Eur Hipp 1238 c Pind fr 176.

†328 (129)

Herodoteam (VI 125) de Alcmaeone Croesi divitiis ridiculum in modum se onerante narratiunculam referunt scholl Pind (inscr P VII), unde cum alia Tzetzam tum haec (Chil I 8) hausisse apparet. Pindaro tribuebat Boeckh cl fr 270, expunxit Bergk.

De epigrammate Orchomeni quod ferebant in Hesiodi sepulcro fuisse inscriptum

Χαῖρε δὶς ἠβήσας καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης

quod Pindaro primus Tzetzes videtur tribuisse (vit Hes p XV Rz), a Pindaro factum esse negare ausus non est Bergk (gr Litt Gesch 923 n, Pind⁴ p 479), conferantur Val Rose Aristot fr (ed acad) 524, Arist pseudepigr 505 ss et Th Preger inscrr gr metr p 200. Versus probo poeta indignos neque ad Hesiodi ossa Naupacto Orchomenum translata neque ad poetam 'posito senio in virides annos reversum' (ut ait Symmachus epp VII 20 = auctt antiquiss VI 1, 182), sed ad insulsam quandam transportationis illius cum iuvenili Hesiodi senectute confusionem pertinere patet.

APPENDIX

PRAEFATIO. Spatio plus vicenario interiecto si per temporum angustias funditus renovare editionem maiorem licuisset, quis non crediderit, quam parato animo obsoleta delendo, festinantius administrata corrigendo, nimis quae nonnullis visa sunt contracta explanando et legentibus et mihi ipse satisfacturus fuerim! Nunc appendicis forma usus legentibus formidulosa, mihi ipsi fastidiosa adversariorum quasi farraginem expromere cogor.

Sed cum amplioris de Pindaro operis edendi hanc ultimam senescenti occasionem offerri veri simile sit, materiem certe non inutilem sequenti Pindari editori si tradidisse videbor, contentum me esse oportebit.

Berolini mense Octobri MCMXXII **O. S.**

Compendia quaedam obscuriora: Wil 1904 ..., 1909 ... = Wilamowitz Sitzgsber Berl Ak d W 1904 ..., 1909 ... Maas Resp = PMaas Neue Responsfreih b Pindar u Bakchyl Berlin 1914. 1921 Weidmann (Schroeder) comm Pyth = Pindars Pythien erkl v Otto Schroeder Lpz 1922

De libris manu scriptis

Duos interim qui innotuerunt Pindari codices, Athoum Iberon 161 (4281) saec qui fertur XIII, et Ib 150 (4270) saec XV, illum Ol Py, hunc Ol continentes, nostrum in usum in carminibus Ol 1 II contulit Sokr Kugéas. Et in his quidem carminibus cod 161 Ambrosianae recensionis affinis videtur esse (O I 34 μάρτυροι = *D*, 60 ἀθανάτων *CD*, 84 ἄμοιρος *DF*, 107 κῦδος *CF*^{pl}, O II 11 (10) αἰών τ' *ACDN*, 35 (32) ἀελίου *ACDN*, 51 (46) ἔχοντι *ACDN*, 62 (56) νιν *ACN*), e suo nonnullis male additis velut O I 49, τάμον· σε κατὰ μέλος 85 σὺ, 97 ἀμφὶς. — Alter cod 150 ex interpolatis esse coarguitur lectionibus παρ' εὐάν. O I 24, βροτ. φρένας 28, οὗτοσὶ ἄεθλ. 84; πέφνεν ἑοῖ O II 46 (42), ἐριπόντι 47 (43), ἀλαθινόν 61 (55), ἔχει 62 (56), νέμονται — ἀκμᾷ χερῶν (69) (62); idem novas exhibet interpolationes velut ἕστεφον O I 68, errores non paucos, quos enumerare nil attinet.

Oxyrh pap 1614 (vol XIII 1578s) continet O I 106—116, II 1—44, VI 72—95, VII 6—21. Lectiones notatu dignae: O I 109 γλυκυτέραν τ[, σε *Σ*, κ(εν) Vatt, om particula *CDN*, 110 κλεῖξειν, 112 ἀλκᾷ, 115 ἐμέ τε (δὲ *DN*), O II 2 τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα, 4 ἀκρόθινα, 6 ὁπι (c libb), 23 πέμπῃ, O VI 72 ὄλβος (om δὲ = *ACD*^{pc}), 75 πρώτοις (= *ACD*), 78 ἐδώρησαν (*A* solus, tum *B*^{b}), 90 ἐccὶ, O VII 11 ζωθάλμιος (?), e quibus maxime memorabilis quamvis incerta O I 109 τ[, nec contemnenda ἑ(c)σὶ O VI 90

Observatiunculae grammaticae

Practicum lyricorum praesertim carminum graecorum editoris munus quamquam ab ideali quasi grammaticorum studio atque desiderio probe distinguendum esse nobis quoque (p 11) persuasum est (cf Usener Altgr Versb 10, Wil Textgesch gr Lyr 44. 50), tamen ne editore quidem indignum esse censeo etiam in difficilioribus atque infinitis quaestionibus grammaticis pro virili parte id agere, ne inconsiderate quidquam aut decrevisse aut (velut § 56. 87. 88. 92 cl app nostra infra ad Isth I 26) decernere omisisse videatur. Et fuisse, quibus usui essent observatiunculae nostrae quamvis mediocres, virorum quorundam non indoctorum testimonio constat.

ad p 11 ss § 1—4: Inconcinnitatum antistrophicarum (de quibus cf appendicula metrica) magnam partem tolli posse putat P Maas (Resp I 1914. II 1921) prosodicis quibusdam licentiis admissis, velut -ον, -ιν, oc terminationibus ad libitum ante vocalem productis. Vocales exeuntes facilius credideris produci posse ante liquida vocabulorum initia, velut (in non-chalcidicis dumtaxat numeris) -ō μ- P V 42, -ī μ- fr 104[d] 50, cl Bacch III 64, de quo loco cf infra ad § 7 adn

ad p 14 § 7: Hiatus ante nomina quaedam propria obvii adde nunc exempla Bacchylidea ἀνθεμόεντῐ Ἔβρῳ XVI 5 K, ὦ μεγαίνητε Ἱέρων III 64, Μοῦσα νιν τρ[έφει]. Ἱέρων 92. Ἔβρος nomen barbarum. Hiero in galea Olympica nomen suum insculpsit hιαρων, ut non a Γιορός Γιέρος Γιέραξ nominari se (mensura quidem ῐ non refragante cll *P* 404, Alcm 28, Ar eq 1052, Eur Andr 1141), sed ἱερῶν ἐπώνυμον se esse voluisse apparet favente Pindaro (fr 105, 2). Adde quod Ἱερώνυμος vocatur in indice Oxyrh forma pleniore. De duplici hominum nomenclatura cf ad N III inscr adn et Radermacher Rhein Mus 63, 1908, 455, Wil Pind 436[2]

ad p 15, 8: Ἀγησίλαν N XI 11, quod in Ἀρκεσίλαν corruptum exhibet c dett libris (= Schol 13, p. 336, 11 Ab) cod *D*, e cod *B* recipiendum esse cl fr 123, 8 evicit Wil 1909, 833. Metrorum syllabas exaequandi causa Ἀγεσίλαν Pindaro reddebat Maas Respp I 9[8]. 13 solito facilius subscribente Wil Pind 430[1], quam formam ad dactylum efficiendum suo Marte videtur finxisse Callimachus V 130, abusus fortasse soloecis formis per etymologiam popularem ad ἄγειν potius quam ad ἡγεῖσθαι relatis, ut in epigr nobilissimo Crit 5 Bgk (8 Diels) pro Ἀρκεσίλα (Lichae Olympionicae patris nomine) vulgo perperam legebatur Ἀγεσιλάου. Tum Ἡγεσι- ausus est Nicander Ath XV 684[d], item Ἀγεσι- doctus auctor epigr 195, 2 Kaib. At ex Aeschylo (fr 406 N[2]), unde sumpserunt omnes illi formidulosum Plutonis cognomen, recte Ἀγησίλας affertur Ath III 99[b], non illud quod in antiquiore quidem lingua omni analogia caret, Ἀγε- aut Ἀγεσίλας.

ad p. 16 § 15: De Ἐπιάλτα adde Alc 129; de veriloquio cf. P XII 20

ad p. 17 § 21: Ζανὸς Ἀλεῖοι Isth II 23 laudat Wil Sapph Sim 221, propter inscr ion Ἀθηνᾶ XX 225, Nordion Steine 1909, 53*? an propter Eleorum Ζᾶνας Paus VI 21, 2? — si quidem Eleo viro carmen dedicatum esset, ut O XIII Corinthio (cf de nominibus Ποτειδάν Φίντις Ἱπποκλέας Ἀλκμανίδαι Τιμοδαμίδαι, denique p 29 § 56).

ad p 18 § 21: De ἥμερος nunc constat testimonio inscr arc (Münchn Sitzgsb 1899, 566 = Oest Jahresh 1901, 83 nr 15) τᾶς Ἀρτάμιτος . . . τᾶς hημέρας IG V 2, 403. Eundem hyperdorismum libri exhibent Aesch Ag 721.

ad p 18/19 § 22: Acc Ἀμφιάρην ad nom Ἀμφιάρης (= -ιαρεύς) referunt etiam Wackernagel Unters Spr Hom 160, Bechtel Gr Dial I 354; similiter Wil 1904, 625[1]

ad p 19 § 23: Ἱρήνα aspiratum aliquando fuisse docuit Bechtel Gr Dial I 54/5; ceterum cf Rüsch Gramm delph Inschr 1914, 53/4. Barbarum vocab fuisse in -ανα exiens susp Ed Hermann DLZ 1917, 485, Ph Woch 1922, 394.

ad p 19 § 24: Sicuti in Μήδεια (ex Hes theog 961) etiam in Πηλεύς O II 86 (at Πάλιον ὄρος passim ap P, παλῷ Sophr fr 32 Kaib), Ὄμηρος P IV 277 vocalismum epicum conservari statuit Wil II u Hom 108*. 372. Similiter nunc comparuit παιήων paean VI 121. 127, fr 104[b] 63. Non iam in censuram venit προπρήων Bergkii commentum N VII 86. De νήπιος cf § 29, de ἐπηετανός infra ad § 42.

ad p 20 § 27: Κῦράναν ad fontem (Ἀπόλλωνος κράναν P IV 294) Κύραν probabiliter refert Malten Kyr 69

ad p 23 § 38: περι-ώσιος, ut ἐτ-ώσιος ex adv ἐτός, Boisacq ét gr 773. 293

ad p 24 § 41: κἀν = καὶ ἐν invitis libris κεἰν κἠν κεν praebentibus

Isth IV 35. VI 59 more aeolico miscuisse me non paenitet. Nam quod pridem docuit Ric Meister Gr D I 99 perspicuitatis causa etiam aeolicis in carminibus librarios κὴν scribere maluisse, velut Sapph 68, 3 (κὴν κεὶν Stob), plura in Theocrito (κὴγώ κὴμέ κὴπί), id quadrat etiam in lapicidas (Bechtel Gr D I 46). Boeoti autem in crasi cum Lesbiis fecisse coarguuntur Corinnae pap Berol (Berl Kl-T II 2, 32. 35. 40): κἄccονθι = καὶ ἔccονται Asop fill 63, κἀμέ 120.

νίκη N V 5 (ubi v not), si modo est Pindari, ad νίκημι — (ἐ)νίκη, quod Pindaro magis perspicuum visum esse crediderim, quam ad νικάω — (ἐ)νίκαε referre etiamnunc malo; nam ut ὄρημι Sapphonis confirmatur (αἰολικῶc schol Theocr VII 40) ὀρέω verbo Ionum, ita νίκημι Rhodiorum (Agrigentinorum) verbis νικέω τιμέω. Exquisitum in verbo quodam singulari eligendo aeolismum admittere probabilius esse arbitror, ut αἴτημι fr 155, 5 certum, quam vocalium istam contractionem a Pindari doride mitiore prorsus abhorrentem; sed cf infra ad ἦc Isth I 26.

ad p 25 § 42: A͜Ε, pro ἀερύῃ O XIII 81 scr ἀναρύῃ, v ad § 67 adn. A͜O, adde Ἰα͜ολκοῦ Isth VIII 40. ΕA, adde κτέ͜ατα N VII 41. I͜Ε, adde ἱερόθυτον fr 78, 3, Bechtel Gr D I 56. O͜A, de χλο͜αρόν P IX 38 cf comm Pyth 82. Orionis, magni amatoris nomen, Ὀ͜αρίων (N II 12, ubi v not cr, fr 72, Corinnae fr 2, 2 Bgk, Asop fill 77, frustra obl Wil Berl Kl-T 2, 38[1]), Ὠαρίων productione epica Isthm IV 49, Ὀρίων (malam Homeri lectionem male interpretati poetae Alexandrini Callim III 265, Arat passim), ut ὄαροc ὄαρ ὀαρίζω cett, a stirpe ⟨*ser*⟩ ὄ-(c)αρ- repetere, non est quod dubitemus (male dubitat ἀϜερ- stirpem praeoptans Ern Fraenkel Nom agentis II 166/67[1]), unde contracta forma Ὀρίων (nomen hominis Milesii in inscr perantiqua nr 93 Bechtel) facilius certe evadere potuit quam ex ω͜α: ne ὦτα quidem utique ex ὤατα (Alc fr 41 et ap Balbillam) profectum esse coarguitur glossa tarent ἆτα· ὦτα, quidni ex ὄατα, ut πρᾶτοc ex πρόατοc? cf οὔατα Hom, ἀκ-ούω, ἀκρ-οάομαι. Ā͜O, deleas τετρᾰορ. N VII 93, scr προπρά͜ονα N VII 86. ἐπηετανόc ex ἐπ-η-Ϝετι- vel -Ϝετο-τανόc cll ἐπέτειοc ἐπετήcιοc, perennis, diuturnus, Boisacq ét gr 264, unde ἐπα͜ετανόc exspectes cll ἐπάβολοc πολεμαδόκοc simm; sed cf ad § 24 adn

ad p 26 § 43/5: De formis Ἀόοc Λατόοc (fr paean V 44) Πυθόϊ ἥροαc γεροῖοc αἰδοῖοc γελοῖοc πατροῖοc ad 'antiquiorem' (sec Ahrens dial dor 238, Bechtel Gr D I 304, 'debiliorem' sec O Hoffmann Gr D II 365) stirpem in -o- exeuntem referendis satis videtur constare: de Boeotorum more EM 224, 35, ἀβόοc· ἐξ ἕω, Ταραντίνοιc Hesych; et Homero ἠοόθεν ἠοόθι reddendum censet Wackernagel Unters Spr Hom 106, sicut ἠόα δῖαν iam pridem Nauck Mél gr-rom III 240. Sed dubitari licet in Ἀ͜οcφόροc de altero -c- addito (an servato?). In promptu videtur esse *αϜcοc-, *aurora*; sed ut dicam quod sentio: si fidem habere fas sit glossis Hesych ἆεc ... αὔριον (an ἆ⟨οc⟩· ἐc αὔριον?), ἐαcφόροc· ἑωcφόροc, quod in ἀεcφόροc corrigunt, denique, quod nescio unde laudat Boisacq ét gr 304, Locrorum vocabulo κατᾱϜεοc, equidem ad neutr gen nomen *ἆοc *ἄεcοc recurrere ausim, ut ex ἀεcφόροc per vocalium 'assimilationem regressivam' ab Io Schmidtio identidem observatam profectum esse dicam ἀοcφόροc, non secus ac φαοcφόροc φωcφόροc ex φαεcφόροc quod traditur Aesch Ag 489. Hoc utut est, Pindarum quidem pronuntiasse Ἀcφόροc pro certo affirmari licebit, ut ἆc ex ἆοc vel potius ἅωc (τάωc· τέωc Κρῆτεc Hesych) est ap Dorr, Pind O X 51, pae VII[b] 28(?), ἆc ap Lesbios; rhapsodi homerici utrum Ἀcφόροc an Ὠc- vel Ὠcφόροc cecinerint (Ψ 226), diiudicare nequeo. Feminina certe forma αὔα, gen ἄαc (Zenod schol Ven A Θ 470, Sapph 152) omnino procul habenda.

εὔζοια nunc teneo P IV 131; inter ζο- et ζω- eandem intercedere rationem quam inter βιο- et βιω-, δο- et δω- me docuit Herm Jacobsohn.

ad p 27 § 48: οἰκουριᾶν P IX 19 non solum propter inconcinnitatem antistrophicam, sed inauditam etiam metrorum _∪ — —↑— —∪_ propter commissuram ferri non posse omnes consentiunt; de coniecturis dixi comm Pyth 79, ipse proposui ΓοικοΓορᾶν, rectius fortasse ΓοικοΓόρους? Jac Wackernagel

ad p 27 § 50: De -ι- sono ante vocalem alterum in diphth -αι- vel -οι- suppresso duobus locis non explorata res est (O XIII 81, P VIII 55), at cf -αι- in fr per coniecturam 1908 recepto 107ª ('Αμυκλάιαν). Fusius de -ι- vocali multifarie hausto Radermacher Epigr d Didius Wien Sitzgsb 170 (1912), Bechtel Gr Dial I passim

ad p 28 § 52: εὐ-(χαλκο-) παρῥος, non -πάρᾳος scribendum esse identidem monui, item Θρασυδῶος (infra ad P XI 13. 44), Προνάα (comm Pyth 59)

p 29 l 1: scr aliqua.

ad p 29 § 55: De θεᾶς mensura a nobis 1914 recepta comm Pyth 8

ad p 30 § 56: De participii terminatione in nomine Arethusae cf κρήνας ἀρεθούσας Choeril Sam 2 K. Formam primigeniam Ἐρχομενὸς Τρεφώνιος assimilatis vocalibus in Ὀρχομενός Τροφώνιος abiisse nemo iam Io Schmidtio (KZ 32, 321 ss) obloqui videtur.

Similiter autem iudicandum de Σεκυῶνος vocalismo. Nam σικύα, *cucurbis*, a qua nomen traxisse urbem apparet, non solum apud Secyonios σεκύα fuisse coarguitur gl Hesych σεκούα, nomine barbaro, orthographia laconica (teste Hesych s v σεκουάνα), inde postquam pronuntiari σεκύα coepit, -ε- ad -υ- assimilare vulgo placuit — ut in σέσυφος· πανοῦργος (Hes): Σίσυφος et ψεδυρά· ψιθυρός (Hes ex Aesch suppl 1043)? —, denique ne Secyonibus quidem ipsis displicuit; cf Kretschmer Glotta III 1911, 321 obloquente Wil Herm 44, 1909, 475, Pind 427³

Σαοκλείδα(ο) N VI 21, de qua forma praeter nomina Boeotis pervulgata Σαυ- nunc etiam σαόφρονος paean IX 46, pro Σωϊκλ. (1918. 14) reducerem, nisi Σωκλ. (lect trad) vel Σαοκλ. retinendum putarem

ad p 30 § 57: De nominis forma Κλυταιμήστρα cf si opus esse videatur O Kern Inschr Magnesia nr 88ᶜ, Kretschmer Glotta III 1909, 331, et quae fusius exposuit Frdr Stolz Innsbr Festgr 50. Philol-Vers Graz 1909, 13, Wien Stud XII 31 ss

ad p 32 § 63: De Chironis nominis utra forma, Χίρων Theraei lapidis perantiqui testimonio IG XII 3, 360 et constanti fere vasariorum usu stabilita, an Χείρων in libris miro consensu pervulgata, nuperrime Alcaei verbis ἐc δόμον Χέρρωνος (pap Oxyrh 1233, fr 8, 9 Diehl³) commendata, poetis vindicanda sit, adhuc sub iudice lis est. Nam ex quo Kretschmer Χείρων scribere tutius esse duxit (Glotta X 1919, 60), rursus Bechtel Χέρρων illud grammaticorum quorundam doctrinae deberi coniecit (Gr D I 129)

ad p 32 § 65: Adiectt terminatio -εννός (ap P) confirmatur paeane (Oxyrh) III extr. φαεννός, V 46 κελαδεννᾷ

ad p 33 § 67: ἀναρύῃ O XIII 81 revocavi 1908, postquam αὐερύῃ et in lemm schol et (inde a Calliergo) in carminis contextum ex loco homerico in scholl laudato furtim irrepsisse cognovi

ad p 34 § 71: Advv ἔμπας ἔμπαν ἔμπα neque a rad πα- verbi πάςασθαι (ἔμπασις) neque a πᾶς πάν παμπήδην segreganda esse censet Boisacq ét gr 248. 748. Hoc praesertim in πᾶς παμπήδην adiciendis recte si fecit v d, addito πάμπᾶν, quod ex Homero retinuit Eur Med 1091, fr (Antiop) 196, 2, etiam ἔμπαν trochaice metiri malim quam spondaice. Quod ap Aesch Cho 691 est ἔμπᾶς ad adv in -ας desinentia assimilatum esse opinatur Wil Aesch Or II 218, ut nobis quidem ἔμπᾶ Pind N IV 36 ad μάλα simm probabile est

ad p 35 § 73: De I decl acc plur terminatione correpta Boisacq dial dorr 132: *elle n'est pas exclusivement dorienne* rectissime antestatus Hesiodum, quem domi -ᾱς et -ως dicentes audisse notum est. Quid

vero, si debilitatas illas formas admittere primigeniae Graecorum linguae commune, non unius dialecti proprium fuisse dicamus — hoc quidem quantum video nullo eorum qui nostra aetate in linguae graecae incrementis enucleandis elaboraverunt dissentiente —, postea vero poetis (Hesiodo Tyrtaeo Stesichoro) metri causa non raro idem ante vocalia vocabulorum initia placuisse? Unde non mirum ab Hesiodo iambicarum invectivarum in litteris graecis signifero dactylico Archilochum licentiam illam mutuatum esse, cum scriberet καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλοις (fr 115, ubi -ους probatum est et magistris et poetis Alexandrinis; cf Vorarbb gr Versgesch 36). Res magni momenti propterea quod recte si a nobis administrata fuerit, eis vv dd, qui dactylica membra ap Aeoles et Ionas cretico terminari potuisse perseverant, unicum fere bonae aetatis quo confidunt exemplum Archil 115 ab Hephaestione servatum eripi et dactt sinceri aut 'aeolenoplii' versus trin quin senarii (acatall aut velut Sapph 39 catall) in ius suum restitui poterunt. Nihil enim, priusquam de insequentibus constet, probatur dim ὀξυτέρῳ τριβόλων ἀρυτήμενοῖ (Alc fr 47) aut periodi exitu δειλαίᾳ Eur Suppl 279 (Wil II u Hom 351[1], Versk 351), de quo Eur Cant 48; nec multum valet qui nunc ipsum comparuit loc Ibyceus (Oxyrh pap 1790, Phil Woch 1922, 578), τὰ μὲν — ἐμβαῖεν λόγ[ῳ aut de neglegentia aut de interpolatione suspectus cll sescentis exemplis, quorum clausula ⏑ – ⏑ ⏑ pseudodactylica esse coarguitur ratione periodologica.

ad p **35** § 74: φίλαν — πόλεα emersit in frr dithyr Cor (70[c], 9), acc heterocl in -εα exemplum adhuc unicum; similiter πόλῃϊ, -ηα, -ηος cett, de quarum formarum origine magna inter gramm dissensio. Inter acc (πόλ-)ις testimonia deleas inscr 213, 3 (nomin!); tum nr 488, 157 (Orch), denique πόλις P IV 56

ad p **35** § 76: Del fr 79, 2 (cl dith Theb 70[a] 6), item 155, 2

ad p **36** § 77: De τά pron interr forma boeotica (megar cά μάν;) ex kja, lat. *quia* (*quianam*?) repetenda Jac Wackernagel Idg F 31, 268

ad p **36** § 78: ποὶ (= ποῦ) comparuit in lap lesb ap Bechtel Gr D I 102, unde confirmantur et Ahrensii in Alcaeo (fr 9. 66) emendationes et nostrae passim in P lectiones; denique cf Isth VI 59

ad p **37** § 82/3: Sicuti advv ὧδε ὥτε iam pridem, ita iam ἀλλᾶ ἀμᾶ ἡσυχᾶ κρυφᾶ ὁπᾶ παντᾶ (de πᾶ ad O XIII 38) instrumentales procul dubio casus repraesentantia falso -ι- adscripti ornamento privare non dubitavi; idem cur in ἰδίᾳ δαιμονίᾳ non fecerim, sponte intellegi puto

ad p **38** § 84: Nova in P aor partic monosyllabi(?) forma (δια-)βαίς comparuit Oxyrh pap 408 (= fr 140[a], 39); nam in libris nostris omnino, etiam vocali subs scriptum legitur (ἀνα-, κατα-, παρα-)βάς, male fortasse; nam ζάβαις ἀελίου ex Alcaeo praebet pap Oxyrh 1233 (fr 7, 3 Diehl[3])

ad p **39** § 86: Inf in -εν exeuntes ἀναλύεν συνάγεν paean (Oxyrh) VI 94, IX 36. Et suo iure gramm antiquos, cum transcribere -ειν possent, -εν edidisse praeter exempla Bacchyl documento est μελίζεν ἀοιδαῖς lectio N XI 13 nunc a Paulo Maas confirmata cl καὶ ἀοιδά in eadem versus sede 7. De inff themat quoque coniug in -μεν exeuntibus, velut ap Hom est εἰπέμεν, ap P θανέμεν δαιδαλωσέμεν, εὑρέμεν (fr 107[a], 5), μειγνύμεν (107[b], 1). Bechtel Gr Dial I 193 (thessal). 289 (boeot)

ad p **41** § 91: ἐσπέσθαι unius loci propter difficultates (I VI 17) denuo commendant Wil 1909, 818, Maas Resp I 20. Obtemperare nondum ausim, quamquam multum abest, ut esse potuisse (c)εσπέσθαι simm praefracte negem. Nec repugnabo, si infinitivi (σε)σχεῖν vestigium quamvis tenue quispiam deprehendisse sibi videatur in tit arcadici (BCH 39, 53 C 4 = Glotta X 217) verbis μὴ ἐσκεθῆν μηδ' ἀναγκάσαι, *neque arcere nec cogere* (aliter quidem = ἐκσχεθεῖν interpretantibus Bechtel Gr Dial I 363, Wackernagel ibid 396). Pindarus certe cum ceteris Graecis conspirat

ἔςχεθε scribens O X 88, a formis reduplicatis *ἐςχεθέμεν κτλ (O I 71, P IV 75. X 62, Isth IV 54, P VI 19) abstinens. O IX 83, ubi aor denuo flagitat Wil Pind 350[1], notatu dignum a paraphr (122[b]) reddi praes temp παρέποιτο

ad p 42 § 93: *Futuri med notione passiva* novum evasit exemplum paean IV 4 ἐδνώςεται, v l (ἐδνώ-)cατο, schol ὑμνηθή[ceται vel ὑμνήθη. Utra lectio vera sit, in tanta versuum ruina difficile erit dictu; tamen ut et tempus et personam si spectas ἐδνώcατο post χορεύcομαι quid sibi velit plane obscurum, ita ἐδνώςεται non solum scholio quamvis miro — an χαριcθήcεται ἐγγυηθήcεται βεβαιωθήcεται? — confirmatur, sed alterum exemplum iam praebetur O VIII 45, ἄρξεται quod est ἀρχθήcεται, ubi ῥήξεται? Bergk. — Aor tempus omnibus in libris (schol et paraphr vacant) traditur P IV 243: ἔλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πράξαcθαι πόνον, ubi pron οἱ parum eleganter ad Peliam referri recte c Hermanno statuit Wackernagel Unters Spr Hom 91*, tempus autem aor commendatur non solum pindaricis locis P I 43/5. IV 223, N VI 27, O VII 61 all, sed etiam homericis *N* 666/68, *Σ* 150, δ 254/55, inter quos unus (*N*), πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε — φθίcθαι, ἢ — δαμῆναι, subiecti sicut P IV 343 mutati exhibet exemplum. Gravius est, quod notionis illius neutropassivae, de qua cll cτεφανώcacθαι et cτεφανωθῆναι obiter quaedam adnotavi comm Pyth 6, in aor temp diutius servatae testis est etiam Simonides famoso illo ἐπέξαθ' ὁ Κριός (= ἐπέχθη Ar nub 1356). — Immerito huc trahitur Ἐπάφοιο κόραν ἄcτεων ῥίζαν φυτεύcecθαι P IV 15 (Gildersleeve Gr Synt 74; aliter idem 1890 ad h l)

ad p 45 § 100: *De elocutionis P colore epico* diss Herm Schulz Gottingae 1905, nonnulla tetigit Fr Dornseiff, Pindars Stil Berl 1921. Accuratius vv dd velim animadvertant, quam ingeniose P sententias locutiones epitheta trita quae videbantur ac sensim torpescentia renovare quasi iuvenilique ardore implere studuerit; quam quaestionem passim tetigi in comm Pyth 1922. De Thebaidis versu cum homerico *Γ* 179 tantum non verbo tenus congruente cf etiam Wil 1901, 1285[1]. Iliadis versum illum Thebaide antiquiorem esse idem nunc censet Pind 310[3]

Appendicula metrica[1])

Metris cum poetarum lyricorum tum Pindari interpretandis praeter eos quorum nomina in editione minore 1914 p. XI attulimus non sine fructu operam dederunt P Friedländer Herm 44, 1909, 321 ss, Maas Resp I 1914, II 1921, Ed Fraenkel Rh Mus 72, 1918, 161 ss 321 ss, Wil Versk Berlin 1921. Et constare tandem inter omnes fere videtur, id quod maximi momenti esse ducimus, membrum ἡμιεπές ⏑ ¯ dimetri vice fungi posse et in aeolicis iambicisque et in eis numeris, quos dactylepitriticos nuncupare solent Boeckhiano nomine incredibilem in modum absurdo, nos propter Chalcidensium cantilenam popularem (44 Bgk, Wil Eur Her I[1] 72, in lectione ὁμιλεῖν idem non sibi constans Versk 437, Schroeder Herm 38, 1903, 222[2]) chalcidicos nominare perseveramus. Quae nomenclatura ethnica parum si cui stabiliri videatur Chalcidensium illa cantilena, magis fortasse arridebunt numeri 'catenoplii', quorum testimonium antiquissimum debetur Aristophani nubb 649 ss. Nam subesse enoplios, sive popularem formam paroemiacam (Archilocheam) referentes sive ad severiora dimetra ¯ ¯ ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ¯ et ¯ ⏑ ⏑ ¯ ⏑ ¯ ¯ (Vorarbb 33) redactos, aliquando negaturum neminem esse confido. Sed propter virorum doctorum (Westphalii Rhyth[3] 237 ss, Blassii Bacch praef [3]XXX, [4]XXXVIII, Goodellii Chapters on gr metr 184 ss, Hardii Res metr 182, Wil Versk 65.

1) cf etiam app ad obs gramm § 1—4. 48. 73 et app ad adn crit passim

376—81) de Aristophanis illo ioco et de Socrate ap Plat reip III 400 ignorantiam suam ostentante sententias mirum quantum inter se discrepantes, id strictius addere iuvat, strenue Damonem musicae et metricae artis magistrum antiquissimum dactylos, sive puros sive heroi 'hexametri' ritu spondeis mixtos, pari theseos et arseos pondere utrosque 'duplici' q v generi oppositos, separandos censuisse ab enopliis ex diversis pedibus 'compositis' (unde ἐνόπλιον ξύνθετον Plato), quam compositionem eleganter 'periodum' nominare musici consueverant. Nec refragari Aristoxenus videtur p 298 ss: οἱ ἀcύνθετοι τῶν cυνθέτων διαφέρουcι τῷ μὴ διαιρεῖcθαι ἐc πόδαc (ἁπλοῦc καὶ διαφόρουc intellege cll Vorarbb gr Versgesch 14/15*).

Gravior et ad profligandum difficilior est quaestio, utrum exceptione in his numeris nulla admissa ad dimetra aut vulgaria illa octosyllaba aut, siquando excedere syllaba videatur, accelerata revocare liceat, an aliquotiens ap Pind, frequentius ap Bacchylidem nihil nobis relinquatur, nisi ut aut 'anacrusi' Hermanniana aut 'hypercatalexeos' nomine inani acquiescamus. Qua de re ad membrorum conspectum in Pind ed 1914 et ad scaenicorum poetarum cantica a me digesta (Lips 1907—16) relegare liceat; de chalcidicis membris 'hypercatalecticis' quid sentiam fusius paullo exposui progr gymn Naumburgi 1912, 14 ss (= Class Philology VII 155 ss). Nunc ego membra quaedam per se stare quae videntur, e gr ὁ τᾶc θεοῦ ὃν Ψαμάθεια N V ep 1, vel οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θραcύβουλε Isth II 1, enoplia esse dimetra catalectica, ⏓ –́ ⏑⏑ –̀ ⏑⏑ –́ ⏓̀ dicere, item exordio bisyllabo, catalexi in continuatis membris correpta, Δανάου πόλιν ἀγλαοθρό-(νων τε) N X 1, aut dicola bis trinaria ἀμφότερον – μάν-|τιν τ' ἀγαθὸν – καὶ O VI ep [3a], ἀcτῶν δ' ὑπὲρ – τῶν δ' | ἅπτομαι φέρων N VIII ep 4 agnoscere non dubitarem severioribus metris admixta (cf etiam infra ad metr O VI str 5 et ad frr hymni Theb (34) adn), si prius aut iambica dimetra vel trimetra 'hypercatalectica' velut Μοιcᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων Pind fr 1, 8, εἴπ', ὦ κρατιcτεύων κατ' ὄμμα Soph Trach 102, Πυθῶνοc αἰπεινᾶc ὁμοκλάροιc ἐπόπταιc Pind N IX 5, rite explicatae, aut graviores quaedam inconcinnitates antistrophicae in Pindaro et in Bacchylide obviae sublatae essent.

Quas licentias cum primo impetu (Pind 1900, 11 ss, Ὄλυμπ: Οὔλυμπ, Διόνυc: Διώνυc simm), liberalius paullo admisissem, non erat difficile ad minorem numerum reducere. Alias non nullas probabiliore lectionis traditae interpretatione aut emendationibus omnino necessariis tolli posse non praefracte negaverim. Restant tamen, quas nunc quidem retinere in animo sit, non solum (I) in singulis metris ionicis puris et pseudotrochaicis, ionicis et choriambicis inter se permutatis:

(a) 4 ⏓ ⏑ — — Isth VI 4; adde Bacch V 160, fr. 4, 9[b]. 17[b], Aesch Prom 543. 556

(b) 114 ⏓ ⏑ — O XIII 114, Bacch XIV 13

(c) 41 ⏓ ⏑ — — Isth V 41

(d) — ⏑ ⏑⏑ 35 ··· O III 35 (*i. e. subs. – ⏑ — (—)), VI 28*. 100 (subs. chor. altero), P III 6*, IV 118*. 184*, N X 75 Isthm. III + IV 66*

vel audacius (sed cf Vorarbb 103/4):

(e) ⏓ ⏑ ⏑ — — O XIII 91, P I 17. (IV 31. 54. 108?)

verum etiam, quamvis non sine cautione quadam (II) in dimetris, velut Bacch I ep 3: (— ⏑ — 180) ⏑⏑ — —, (ὅccον ἂν ζώ-)ῃ χρόνον τόνδ' ἔλαχεν τι-(μᾶν), i. e. τὸν ἐνθάδε χρόνον vel τὸν ἐν τᾷδε Διὸc ἀρχᾷ (O II 58) ἐcθλὸν ἀμαλδύ- Bacch XIV 3. Fatendum est frequentius puro ionico subici retardatum (velut O VII str 1. 6, ep 6[b]), quam retardato purum. At aequo animo tolerant in gravioribus numeris, quod propemodum non mi-

nus singulare, puro metro subici retardatum, Bacch V ep I α′ et β′ — — ⏑⏑ $\frac{(⏑⏑ — \gamma'\delta')}{(\alpha'\beta')}$ (– – ⏑ — —), τὼς νῦν καὶ ἐμοὶ μυρία (παντᾶ κέλευθος), α′ = β′, et recte tolerant (v infra de Isth I ep 4 disp et Pind fr 193, 2), in duobus vero quae insequuntur, (γ′) Πλευρῶνα· μίνυνθα δέ μοι (ψυχὰ γλυκεῖα) et (δ′) Βοιωτὸς ἀνὴρ τάδε φώ-(νησεν γλυκειᾶν), quod papyrus exhibet dimetrum purum coniecturis expellunt. Immerito; nam ut τᾷδε pro τάδε inseri impune possit (item 160), quamquam ὧδε exspectaveris (cl fr 22, 1, Pind passim), μίνῡθεν μινύνθη μινύθη quae scribenda coniecerunt plus uno nomine displicent, maxime μίνῡθεν, quod non minus quam μινῡ́θει Bacch III 90 in grammaticam peccat. An tu φθινῡ́θειν aut ἤλῡθον graece dici posse putas? Sententia vero sponte suppletur ex *A* 416, μίνυνθα δέ μοι — οὔ τι μάλα δήν — ψυχὰ γλυκεῖα, '*nur für Augenblicke (war) das süße Leben noch mein!*' 'Minui' certe vires sensit cum dolore Meleager (152), vitam (ἀγλαὰν ἥβαν) finiri (154). Sermonem autem ipsum singultantis esse et mortem appropinquantem persentiscentis non sine diserti poetae admiratione animadverteris. — In tertio exemplo Isth I ep 4 (— — ⏑ –) — — ⏑⏑ $\frac{(\alpha'\beta' ⏑⏑ —)}{(\gamma'\delta')}$ – – ⏑ — —, ep α′β′ et γ′δ′ metrorum discrepantiam facile tollas α′ (16) genetivo 'Ιολάοι' pro -ου invecto, β′ (28) -ν paragogico addito. At est in librorum lectionibus (α′β′), quod valde arrideat. Nam similiter atque in exemplis Bacchylideis (Πλευρῶνα κτλ, Βοιωτός κτλ) hoc ipso quod respuunt trimetro vetus illud dicolon encomiologicum ⏓ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏓ — ⏑ — —, velut κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας Stesich ap Arist pac 777, accuratius referri dixeris quam qua acquiescunt forma (γ′δ′) minus usitata. Illam igitur formam (α′β′) Pindaro bis placuisse dixeris (cf τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον fr 34. 216), hanc, ut ceteris in locis a nobis allatis, eundem exceptione facta admisisse. Sequitur ut utrumque retinendum censeas, sicuti in Bacchylide. — Quartum exemplum Bacch XV 13, — ⏑⏑ — $\frac{13}{⏑}$ ⏑ —, propterea memorabile, quod cum choriambis ionici minoris retardati in locum eodem ionico sequente substitutis (supra I^{d*}) si comparaveris, dimetri forma — ⏑⏑ — – ⏑ — (—) etiam omnes per strophas conservata, velut ἐστεφάνωσαν πάλᾳ N XI str 5, dimetri epionici puri, — ⏑⏑ — ⏑⏑ — (—), aut adeo vetustioris quae subest tetrapodiae enopliae memoriam non omnino exstingui dicas. Quamquam dimetrorum haec exempla non omnia pari auctoritate esse nemo negabit.

De ionicis puris Φιάλαν ὡς (O VII), Ἐθέλω χαλκ- (P IX), Διὸς Εὐκλεί- (Bacch I 116), item de contractis, velut πλαγίαιαις δὲ φρένεσσιν Isth III 5^{c}, μανίαιαι τ' ἀλαλαί τε dith Theb 10, recte si in eo esse auguror, ut plane convenerit inter viros doctos — praeter Wilamowitzium quidem acephalos quasi trochaeos et tripodias pentapodias dactylicas apud Graecos fuisse existimantem Versk 433. 431 —, sperari licet fore ut etiam de acceleratis numeris, quos in 'hypercatalecticis' membris deprehendere videmur, nulli nisi ionicae mobilitati atque elegantiae imputandis dissentiri aliquando desinatur.

Tum iusta evaserint dimetra adhuc nobis satis monstruosa in nulla nisi chalcidica-ionica poesi obvia, supra quae ex gr laudavimus (Pind fr 1, 8) — — ⏑ – ⏑ – ⏑ — —, (Nem IX 5) — — ⏑ – — — ⏑ – ⏑ – ⏑ — —. Numeros magis etiam acceleratos, quos ionicorum clausulis ap Corinnam 1, 22, p 48 Diehl^{3}, Arist vesp 302, Eur Bacch 536 referri fuit cum opinarer ⏑⏑ – ⏑ — —, postea aliter interpretari placuit: enoplia clausula admissa Arist Cant 13, *ch ba* Eur Cant 150

Chalcidicis vero in numeris 'syllaba excedente' a ceteris numeris, enopliis aeolicis iambicis, utique aliena abuti qui noluerint, qua tandem

ratione, nisi Aristoxeni πεπυκνωμένη ῥυθμοποιία (de qua Herm 38, 1903, 218 ss, Vorarbb griech Versgesch 1908, 93 ss) freti, quaestionem difficillimam profligari posse sperent, equidem non video.

Reliquum est ut moneantur tirones, ne argutiis istis deterriti id quoque attingere fastidiose recusent, quod exercere magno cum interpretationis universae emolumento nemini non in promptu est, qui carminum graecorum sublatis quidem numeris semimortuorum animam viva voce quoad per aurium nostrarum barbariem liceat resuscitare voluerint. Ex quo enim Henr Weil (1872; cf etiam Wil Versk 138. 210 ss) ex aeolicis numeris famosos illos logaoedos expulit, et Frid Blass (1886, idem in praef ed Bacchyl) dactylicas quae videbantur tripodias ad dimetra legitima reducenda esse intellexit, — quo feliciter invento ne ipsum quidem strenue uti voluisse magnopere dolendum est —, tandem eo perventum esse arbitror, ut membra periodosque accurate metiendi et secundum leges periodologicas respondentia inter se exaequandi, denique varias membrorum in unaquaque stropha necessitudines pernoscendi munus detrectare metricis non iam liceat.

De indagandis illis stropharum legibus periodologicis meditari cum instituissem quo die Blassii commentatiunculam legi de 'dactylepitritorum' natura nec dactylica neque epitritica (Fleckeisens Jahrbb 133, 1886, 460), cognitis Bacchylidis carminibus fusius quid sentirem exposui 1903 (Herm 38, 202 ss, Phil 62, 161 ss), 1904 (Phil 63, 321 ss), 1905 (Ilbergs NJahrbb 15, 93 ss = Vorarbb gr Versg 1908, 136 ss. 158 s), deinde brevius in libello q inscr Horazens Versm (Lpzg 1911, 2). Interpretationis meae unicum exemplum infra proposui in stropha ut simplicisssima, ita nostris hominibus aditu etiamnunc difficiliore Nem XI; plura dedi passim in comm Pyth (1922). Interim et in dramatum canticis a me digestis (1907—10) et in diagrammatis Pind ed min (1908. 1914) insertis facultas vv dd data est examinandi, utrum artificiis arithmeticis aut magicis nescio quibus an poetarum usui rite observato debeantur illae leges, quibus in omni stropha praevalentes quasi postulentur periodorum bigae ('*Stollen*') variatis plerumque numeris inter se respondentes, quidve e legitimo illo responsu periodorum evadat auxilii ad membra quaedam mensurae ambiguae recte interpretanda.

Qua in re neque deminuitur legis auctoritas, si quando propter crystallicam quasi metrorum structuram plures digerendi facultates pari elegantia praeberi videantur, velut in Pind Isth VII epodo, et triumphat illa lex, si velut in Pind Olymp IX epodo, Pyth X stropha (item Aesch Pers 949 ss) e diversissima membrorum interpretatione ambiguis quae nobis quidem adhuc videntur membris non casu certe a poeta pariter utrimque dispositis eadem evaserit periodorum ratio.

De fastis panhellenicis

p 46 ss Iulii Africani Olympionicarum indicem a Mahaffii (1882) aliorumque nimiis plerumque suspicionibus strenue defendit Aug Brinkmann Rh Mus 70, 1915, 622 ss; cf etiam Wil Pind 481 ss. — De indice Oxyrhynchensi (vol II 85 nr 222) disputaverunt Car Robert Herm 35, 1900, 141 ss, Iust Herm Lipsius Leipz Sitzgsb 1900, 1 ss, Herm Diels Herm 36, 1901, 72 ss. 80. — De feriis Olymp *(Das Hochfest d Zeus i Ol)* scr Lud Weniger Beitr Alt Gesch IV 1904, 125 ss, V (Klio) 1 ss. De universa 'chronologia Pindarica' librum composuit post indicem Oxyrh vix cognitum, ante paeanes nobis redditos Cam Gaspar Bruxelles 1900

p 54/5 Locum ad hippodromi Olympici mensuras pertinentem denuo tractavit Gaspar Rev d philol 1905, 140 ss (idem brevius ap Darembg-Saglio s Olympia, exempli seorsim expr 64 ss) eis rationibus usus, ut cur-

suum equestrium longitudines evaserint aliquanto minores: fere III IX XIII kilom, non sicuti apud nos IV XII XVIII. Quibus rationibus subscripsit Stengel Gr Kultusaltert[3] 1920, 207

De carminum temporibus

476 p 56 ad Olymp I: ol οϛ′ testatur ind Oxyrh; recte 476 igitur fecimus cum Bergkio solo

p 57 l 11 ab ult: (v infra ad inscr O X. XI adn)

p 57 ad O II: ol οϛ′ ind Oxyrh; recte igitur e duabus quae trade-
476 bantur olympiadibus priorem praeoptavimus cum Boeckhio et Bergkio. Carminum ordinem O I III II fuisse putat Wil Pind 232. 240

p 58 ad O IV. V: Ψαῦμις quod ap chronogr Oxyrh (pap 222) Σάμιος audit, ad barbarum nomen hellenice translatum refert Wil Pind 417 cl Ψάπφα : Σαπφώ. De victoriis mularibus cum nihil esset in anagraphis sollemnibus, grammatici antiqui carmen IV quadrigis victricibus dedicatum interpretati, excepto uno neque indocto neque imprudenti *A* ad Ol V 19[d] (p 144, 17 Dr), utrumque carmen ei Olympiadi (πβ′) adscripserunt quam solam in indice (= πβ′ Oxyrh) adnotatam invenerunt. Perperam illi quidem. Nam verbis λοιπαῖς εὐχαῖς IV 13 et μάλα μὲν τροφαῖς ἑτοῖμον ἵππων 14 — nihil ut dicam de vocabulis ὀχέων IV 11, ὄχον O VI 24 c scholl 39[e], ὄχημα fr 106, 6 cl Boeckhii expll 143 nunquam ap P τέθριππον significantibus — curulem victoriam desiderari potius quam celebrari mihi quidem etiamnunc videtur, sicuti olim Phil 53, 1894, 728, tum in libri Gaspariani censura Woch kl Phil 1901, 595, denique in temporum indice ed min (p XI), ubi (p 24) per errorem nescio quem ἅρματι inscripsi (v l non addita). Aliter visum est Wilamowitzio (Ar u Ath II 302, Pind 417), Lipsio (Beitr pind Chronol = Ber sächs Ges Wiss 1900, 2), Roberto (Herm 35, 1900, 185), Körtio (GGA 1901, 662). Nobis igitur, cll praesertim IV 11 cum V 3, utrumque carmen ad mularem Psaumidis victo-
456? riam pertinens cadere videtur in olymp octogesima altera (= 452) superiorem. Quartum autem carmen hospiti caro dedicatum suavitate quadam insigne longe aliam ac quintum cum omnino, tum maxime verbis admodum inepte adiectis ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε (7), resipit farinam, ut immerito Pindaricis inseruisse Didymus videatur. Sed optime accidit, quod additamento illo docemur, quo Pindarus pacto IV 21 de mulari victoria dicere potuerit, ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.

p 59 ad O VI: Ne denuo quidem pensitatis eis, quae circumspecte enarravit Gaspar (125 ss. 137), inveni, cur plerisque vv dd inde a Wilamowitzio (Isyll 172, Sitzgsb 1901, 1302, Pind 307), ol 78 praeoptan-
[468] tibus assentirer. Nam quibus de causis magis arridere poeta videatur 96/7 Hieronem simpliciter ac sincere salutans ante regis victoriam (ol 78) Bacchylidi ad canendum mandatam, cum ipse non disertis verbis exposuerim, recte explanavit idem sentiens Körte GGA 1901, 964; cf etiam infra ad dith 83 tempp adn. Quae si probaveris, iam ἀδύλογοι λύραι μολπαί τε γινώσκοντι bene memoriam revocant carminum non Pyth I, sed
472? O I III, P II III, verba autem Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος (96), ut iam Αἰτναῖος ξένος (P III 69), leniter praeludunt Aetnaeo carmini Pyth I

p 59 ad O VII: Diagorae Rhodio quam olympiadem tribuunt libri
464 dett οζ′ sec ind Oxyrh occupavit Euthymus Epizephyrius; quam meliores οθ′ nobis probatam, ea una cum π′ (Alcimedontis O VIII) periit in papyro.

460 p 60 ad O VIII: Carmen Aeginae (in Olympico) cantatum esse, 'Olympiam' eminus invocari etiam Wil arbitratur 1908, 330/9, Pind 403, dissentiente Roberto Herm 35, 156/7

p 60/1 ad O IX: Male scholl dare οϒ (488) omnes fere perspexerunt. Quae nunc in ind Oxyrh comparuit ol οη′ (468) ita convenit cum

pyth λ′, quam scholl Vatt testantur, ut pythicam (466) victoriam una cum olympica biennio ante parte celebrari carmine dicamus, redeunte fortasse 466/64
olympici memoria, ergo ol οθ′ (464); cf not metr paean IX

p 61 ad O XI. X: οϛ′ exhibet pap Oxyrh, quam olympiadem (= 476) solo cod *A* oblatam fere sprevimus prae ceterorum in οδ′ consensu. Nunc ut ex O I 26 ss ita ex O X 100 Pindarum ipsum ludis Olympicos cele- 476. 474?
berrimis, post bellum Persicum primis, interfuisse apparet

p 62 ad O XII: οζ′ pap Oxyrh scholl non refragantibus; quam addere videtur schol *A* (p 349, 8 Dr) τὴν ἑξῆς οθ′ e confuso olympiadis numero cum pythiade κθ′ (349, 19) natam esse suspicor cum Drachmanno, ut de alterius Olympicae Ergotelis victoria (Paus VI 4, 7) nihil constet; sed cf etiam Robert 173. Iam propter pythicas victorias a P (18) laudatas, quarum alteram utram certe pyth. 29 adscribunt scholl (l c) epinicium carmen ol 77, 3 cantatum esse probabile est — anno scil ut ita dicam Aetnaeo 470 = Pyth I —, continuo post Himeraeos 'Iovis Libera- 470
toris' (1) ope liberatos, qua de re audiendi sunt Fraccaroli Mus It III 188 ss et Gaspar 125 ss

p 62 ad O III: de ol οθ′ (= 464) in papyro deleta ad Ol VII

p 62 ad O XIV: quae in scholl Asopicho tribuitur ol οϛ′ (οζ′ *D*) in pap Oxyrh a (Ska)mandro occupatur Mytilenaeo, unde F in Γ mutato iuveni Pindaro puerum Orchomenium cordi fuisse facile conicias (Robert 488?
183, Gaspar 51, Lipsius Beitr 8)

p 63 ad P I: de bello Agrigentino idem ac nos sentit Wil 1901, 1380, minus confidenter idem Pind 300[2]), obloquente Lipsio Bph W 1901, 420. 470
De Christii in pythiadum computo sententia mutata Herm 36, 1901, 107 ss

p 63/4 de carminum P II III temporibus (475. 474) comm Pyth (1922) 475/4?
33, dissentientibus Gaspario 69. 77 et Wil 1901, 1301. 26, qui nuperrime Pind 286 f facili negotio eo pervenit, ut fragmm 105/6 ad gratulatorium carmen (= Καστόρειον P II 69) pertinere una cum 'epistola' (Pyth II) 470
ultro regi oblatum, Pyth I vero Hieronis iussu anno demum posteriore compositum esse censeret. Denique Pyth I 'Castoreum' illud fuisse opinatur Lipsius Beitr pind Chronol 13

p 65 de Schol inscr P III 17 etiam Gaspar 75[2] et Lipsius Beitr 9 474?

p 66 ad P VI: de Xenocratis auriga (cl Isthm II 18 ss) mutavi sententiam comm Pyth 61 490

p 67 ad P X: de Pindari natalibus definiendis (pyth 16 an 17 = 522 an 518?) cl fr 'de pythiis poetae incunabulis) 193, prouti ἀκμάζοντα κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν interpretabere (482 an 478), sobrie iudicat 498
Gaspar (15 ss) Pindarum adulescentem Athenas mitti (vit Ambr p 1, 11 Dr) probabilius esse arbitratus ante simultates Thebanis cum Atheniensibus obortas (anno 506). Epigrammati vero de filiis octogenarii poetae cineres Argis domum reportantibus (plus certe trigenariis? nondum collocatis?!) quamvis eleganter composito — Πρωτομάχας nomen e Pindari carminibus sumptum esse vocalismus documento est — non multum auctoritatis tribuere fas erit. Unde priorem pythiadem (= 522) nunc quidem prae- 522?
optaverim e Gasparo; idem nunc quamvis dubitanter Wil Pind 60; cf infra ad Nem XI adn

p 69 ad N I: Nemeaeum carmen (I) post Secyonium (IX) cantatum esse censebat etiam Lipsius (12); mutavi equidem sententiam praeeunte Wil 1901, 1282. De carminis egregii tempore ipso (476) ne Lipsius qui- 476?
dem dubitat; aliter propter Himeram praesertim non commemoratam anno 481 carmen adscribens Gaspar 56

p 69 ad N II: carmen ante pugnam Salaminiam factum esse non sine probabilitate contra Boeckhium, Leop Schmidt, Ern Graf (metri causa! 485?

Pind log Str 39) statuit Fraccaroli Odi di P 538, item propter Olympicam victoriam (ἐγένετο εὐθέως schol p 51, 10 Ab) non commemoratam, Gaspar 51 ss

475? p 69 ad N III: 475/4? recte cl carminis epilogo cum Pyth II Gaspar 104

473? p 69 ad N IV: 473? idem probabiliter 116 ss

p 69 ad N V: de Psalychiadarum victoriis (N V, Isthm VI. V) praeter Gasparium (50. 56. 60) cf Ed Schwartz Herm 39, 1904, 636 ss, Wil 1909,

483? 811, Pind 168, 181, P Maas Resp I 28 ss; v infra ad carm 41 ss adn

p 69 ad N VI: Carmen sicuti N X ante pugnas boeoticas factum arbitror magnopere dissentiente Gaspario 161 ss, non multo post 474

465? iudicat Wil Pind 400

p 69 ad N VII: de carminis cum paeane (delphico) VI et cum P VI (anni 490) necessitudine Wil 1901, 1287. 1908, 345, Pind 160², qui nemeadis numerum (ΚΔ′) manifesto corruptum probabiliter correxit ΜΔ′

485? scribens (ΝΔ′ Hermann, ΜΑ′ Gaspar 40) = 485

p 69 ad N VIII: 491? Gaspar 42, obloqu Lipsio; utique post 478,

459? *'aus P's reifster Zeit'*, Wil 1908, 330. 342², idem postea Pind 411 usque ad tempora post Aeginam urbem captam descendere maluit, vereor ut recte

p 70 ad N IX: carminis Secyonii tempus (474? aut aliquanto setius) satis crederes definiri verbis τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν (2); cf etiam

474? Phil 53, 1894, 726 (ubi deleantur verba de N I addita), comm Pyth (1922) 4. 9, Ed Schwartz Herm 34, 1899, 485. Duobus tamen fere annis iam ante, quarto igitur ante carmen Aetnaeum Pyth I in urbe Aetna ipsa cantatum esse suspicatur Gaspar 100 ss; similiter Lipsius Beitr 12, BphW 1901, 420

p 70 ad N X: Inter ultima P carmina nunc quidem (olim, etiam 1913 Vortr³ 229 inter iuvenilia) Argivum hoc carmen refert Wil Pind 426, probabiliter; et Argis P mortuum esse ferunt

p 70 ad N XI: praetoris Tenedei patrem Ἀγησίλαν (*B* = fr 123, 8) fuisse, non Ἀρκεσίλαν (vulgo et schol etiam *B*) ingeniose evicit Wil 1909, 833. — Carmen in ultimis poetae fuisse in propatulo est

Pindarum 'octogenarium' (sec Eustath Abel scholl rec 38, Christ ed mai CIII, vit metr 31) vita decessisse, qui anno 418 natum putant, ol 85, 3 = 438 colligere solent (Wil Ar u Ath II 301¹⁰; sed v supra ad P X), qui 522 natum, ol 84, 3 = 422 (Gaspar 171, Lipsius Beitr 15, ego nunc ad Pyth X)

p 70 ad Isth I: propter Lacedaemoniorum laudem data opera cum The-

458? banis coniunctam (16. 17. 30 ss) Herodoti Thebani victoriam Isth 'Doriensium' armorum contra Athenas (ad Tanagram 458) consociatorum tempori bene adscripsit Christ ed mai 325 praeeunte Disseno expll 481. Nec male Gaspar 152 commonefecit de Asopodoro victoris patre (34) Megarensibus in pugna Plataeensi propulsante (Her IX 69), si quidem Disseno disseniorem se esse noluisset vir optimus non solum 'Geryonis canibus' (13) ipsos Megarenses perstringi augurans, sed verbis ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντα (15) etiam Persas!

p 70 ad Isth II: tutius videtur esse carmen Agrigentinum anno 470

470? adscribere potius quam continuo post Theronis tyranni egregii obitum anno 472

p 70/1 ad Isth IV. III: cf Gaspar 80. 107 et in contrariam sententiam disputantes Bury Isth Odes 167 ss, Wil Her I² 82, Stzgsb 1901, 1292⁴,

474/73? Pind 335/6

p 71 ad Isth VI (480?). V (478?): cf supra ad N V adn

456? p 72/4 ad Isth VII: carmen poetae iuveni imputandum esse perseverat Gaspar 22, obloquente Lipsio — De veriloquio (ab ἐνιαύω) et notione verbi ἐνιαυτός pleni anni circuitum significantis Ad Wilhelm Stzgsb Wien 142, 1899 fasc 4, Boisacq ét gr 254

p 75 ad Isth VIII: Κλεάνδρῳ Αἰγ. ⟨παιδί⟩ Wil 'puerorum' aetatem usque ad vicesimum annum extendi ratus 1909, 809[1], aliter propter ἥβαν οὐκ ἄπειρον καλῶν (70) idem Pind 196 478?

Inter paeanum fragmenta nuper reperta trium carminum tempora satis certo videntur definiri posse:

paeanis II 1 Throniae nymphae nomen, quod a Thronio Locrensium oppido separari vix poterit (cf etiam Wil Sapph Sim 352), carminis in fronte collocari videtur propter Locrenses Opuntios amicitia (φίλαν πόλιν O IX 21, προξενίᾳ 83) c Pindaro coniunctissimos c ol 78 = 468. Tum non casu videntur verbis εὐβουλία et αἰδώς (paean 50) referri εὐβούλου Θέμιτος filiae et αἰδώς e carmine anni 464 O XIII. Denique τελευταῖος πόλεμος (paean 105) desiderari et aliqua cum probabilitate exspectari iure poterat Thaso insula Thraciaeque oppidis Atheniensium ope tandem pacatis c annum 463 (Thuc I 101) aut non multo ante 461?

paean IV cum altero carmine Deliaco fr 87/88 pertinet ad Isth I anno 458 conscriptum 458?

de paean VI ante annum 490 relegando cf ad N VII adn ante 490

paean IX anno 463 compositum propter solis defectionem, de qua dixi 1900 p 429 ad fr 107; cf etiam Franc Boll apud Pauly-Wissowa VI 2353 ss, Neue Jahrbb 21, 1908, 119; 31, 1913, 118[3] 463

dith Ath (fr 75. 76. 83 et 78. 77) c ann 474—72 compositos esse fere consentitur (Gaspar Chronol 99, Wil Pind 272 ss, qui nunc quidem 272[2] dith 78, Κλῦθ' Ἀλαλά κτλ, ad Ath pertinere negat). Tum fr 83, quod est de Syoboeotis cl O VI 90 optime quadrat in carm Olymp aliis de causis anno 472 a nobis adscripti tempora

ad p 76: Fastos P corrigas velim ex eis quae ad singula carmina modo adnotavimus, de P natalibus (522?) supra ad Pyth X, de vitae fine (post 446) ad Nem XI; ceterum cf amplior tabula chronologica ap Gaspar chronol P 1900, 177—87

Addenda Corrigenda in carminum contextu et in apparatu critico

Stropharum periodos accuratius discretas inveneris in editione minore (1908. 1914), ad cuius diagrammata omnino relegare satis habeo.

ΟΛΥΜΠΙΑ

p 81 ad metra O I: str 10/11 e tribus 'dochmiis' ὃ (membris tinariis, si me audis) et metro iamb constare mavult Wil ad Eur Herc II[2] 219, Versk 415

p 83 ad O I 34: Non tam absimilis in assimilandis adi terminationibus quam videtur locus (-ᾱc -ᾰc -ας) N III 22/3

p 85 ad O I 57[a]: ἄν οἱ] οἷον quod invenit, inventum abiecit Maur Schmidt, denuo commendavit Maas Resp I 16[3]; dupl pron defend Gildersleeve 57[b]: αὖτις IHHartmann Mnem 46, 191[8], 451 60: Tres vel quattuor nec peccatores nec poenas fuisse docui Arch Rel-Wiss 1922, 47 ss

p 83 ad O I 28: De φάτις — μῦθοι idem sentit Wil Pind 235[1]

p 85 ad O I 60: De interpr desperat Wil Pind 236[4] disputatione nostra Arch Rel-W 1922 nondum cognita

p 86 ad O I 64: Mommseni θέν νιν merito commendat Wil Pind 236[5]

p 87 ad O I 85: Imp formam δίδοι (= O VI 104. VII 89. XIII 115, reponas etiam N V 50) ad opt δίδοιτε (sic!) assimilatam esse docuit Wackernagel KZ 33, 1895, 25, nova exempla pervetusta affert Bechtel, Gr Dial I 289 91: scr μέμεικται 94/5: ἐν δρόμοις Πέλοπος recte coniungunt (cl v 25) Norden Verg Aen VI 37[2] (cl Bacch VIII 15 Ken) Alfr Körte Herm 39, 1904, 227

p 88 ad O I 104: ἁμᾶ reduxi (1908. 1914) praeeunte Wil (1902 Chor Dim, Versk 237, 1), εὖντα syllabicam stropharum congruentiam factitans mavult Maas Resp I 24 113: ἄλλοισι δ' etiam pap Oxyrh, v s; ⟨ἀμφ'⟩ nunc certum puto

p 90 ad O II metr: In str versuum ante dim bacch incisionem Boeckhianam[2] quae non displicebat Bergkio reduxi, ante δέ νιν $29^{a/b}$ admittendam esse ratus cl δέ τινος P II 90^{b}. De ep $3^{a/b}$ infra ad 57 (63). Epodi nunc abiecta interpretatione priore (Versk 309) congruente fere cum nostra in ed min proposita tres versus (2. 3. 5 ⏑ — ∪ ⏑) Wil Pind 245, trochaicos esse putat *(wider die Iamben abfallend)*, credo propter clausulas trochaicas (2. 5) sibi olim monstruosas (*y*, ut str v 1), nobis pergratas, maxime in paenult ep v (πῆμα θνάσκει)

p 91 ad O II 4: τὰν ἀκρόθινα (non τὰ ἠακρόθινα) veram lectionem esse inscr Delph (Labyad) D 47 nunc consentiunt periti; cf Rüsch Gramm Delph Inschr I 1914, 216 6: ὄπιν δ. ξένων (= ὀπιζόμενον) Wil Pind 244^{2}, displicet vel propter δίκαιον

p 91 ad O II 10 (nunc 11): μόρσιμος ⟨ὁ⟩ πλοῦτ. metri causa (— ∪ ∪) Hermannum secutus Maas Resp II 7

p 91 ad O II 13^{a} (15): 'Αλφεοῖ' id ibid; cf supra ad metr adn

p 92 ad O II 27 (30): Paenitet quod non obtemperavi Bergkio μάλα φιλεῖ iungenti, cui structurae favet etiam metrum creticum ultima syllaba (φιλεῖ-ει) producta acephalo membro graviter praemissum

p 93 ad O II 46 (50): Theronis gentem e Labdaco oriundam illam quidem, sed ab Aegidis alienam esse e Pindari silentio recte collegit Car Robert Oidip I (1915) 572/3

p 93 ad O II 38 (42): Schol *A* γρ καὶ μόριμος scr Drachmann (μόρς. cod) p 78, 4, recte; cf etiam p 79, 10. 13

§ 94 ad O II 54 (60): Coniecturam Stadtmüllerianam ἀβροτέραν (Lit Zentralbl 1902, 104) renovavit Wil (Herm 44, 1909, 446, item mordicus Pind 246^{5}, ἀγροτ. *heller Unsinn!*) addi epitheton illud arbitratus propter πλοῦτον ἀβρόν (P III 110). Ego, traditum forte si ἀβρ. defendendum mihi proposuissem, propter κῦδος ἀβρόν mallem (Isth I 50, N VII 31, P VIII 88) desideratum scil et (θεοῦ γε ἐπιτρόπου γενομένου) exspectatum a viro non solum opibus beato, verum etiam, id quod non minoris hercle momenti, virtutibus ornato; unde hoc ipso loco add ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος, paullo supra πειρώμενον ἀγωνίας, denique huius carm vv extrr qui sunt de Theronis benefactis, sec illud εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων. Quid vero si hoc ipsum vult trad lect ἀγροτέραν per etymologiam popularem ad ἄγραν potius quam ad ἀγρόν relata, non secus atque Ἄρτεμις Ἀγροτέρα vel Ἀγραία (Ath), quae Μελέαγρον θηρητῆρα δίδαξεν βαλλέμεν ἄγρια πάντα (*E* 50). Non male igitur omnia fere administraverunt gramm antt τῶν τε καὶ τῶν exponentes τῶν τε ἀγαθῶν (51 [56]) καὶ τῶν κακῶν, tum βαθεῖαν· τὴν συνετήν, ὑπέχει· ὑποτίθεται (= *praecipit, animo mentique mandat*), ἀγροτέραν· ἀγρευτικήν θηρευτικήν (καρτέραν Isth VIII 13). Et θηρεύειν metaph Pind, ut ἀρετά Aristoteli θήραμα κάλλιστον. Ne multa: ἀβροτέραν est bene sperare bonoque animo esse iubentis, ἀγροτέραν collaudantis atque (ἐτυμώτατον ἀνδρὶ φέγγος) vere beatum, dum in terris erit, praedicantis, ἄλλως τε καὶ ἐεῖ νιν (πλοῦτον ἀρεταῖς δεδαιδαλμένον cl P II 56/7. V 1. 12 ss) ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον', ὅπου γε οὐ πλούτου κρίσις οὐδὲ ἀβρότητος, ἀλλ' ἀρετῆς

p 94 ad O II 56 (62): De apodosi post εἰ δέ suppressa, post vv 58—67 [64—74] interpositos (BphW 1904, 925; v infra ad 57 [63] adn eleganter mea quidem sententia suppressa, cf si opus esse videatur propter Deubneri (Herm 43, 1908, 638) dubitationes, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσιν *A* 135, Wil ad Eur Herc 1074 (Phoen 1560) Berl Stzgsb 1903, 699

p 94 ad O II 57 (63): Infinitis sane de h l disceptationibus finem facere fortasse licebit, si ferri minime posse statuerimus, quod interpretes quidam non contemnendi subaudire etiamnunc videntur, coniunctis verbis ἐνθάδε — ἀπάλαμνοι = ἐν τῷ βίῳ ὑβρισταί idque medio inculcato adv αὐτίκα, quasi dici possit: *poenas solvere animas mortuorum — ante mortem continuo post mortem peccatrices!* Ac primum quidem ἀπάλαμνοι dubitari nequit quin proludat sequentibus ἅλιτρα 59 (65) ἄδικα 69 (76) opp ἐσλοί 63 (69). Sed ut iam e Simonidis ἄγαν ἀπάλαμνος elucet, aliquanto lenius dictum quam ὑβριστής (Wil Sapph Sim 175[3]). Ap Hom quidem *E* 597 plane idem est atque ἀμήχανος notione activa, quod idem vocab passiva quoque notione occurrere ap Hom constat, πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. Hoc loco utra notio praevaleat — sceleratae animae nullo modo tractabiles, δυσχερεῖς, an varia in vitia labiles 'pravisque artibus' usae, crassius: κακομήχανοι —, sic qui quaesiverit, recte iam ipse sibi responderit. Procul omnino habenda mortuorum ἀμένηνα κάρηνα vel δειλαὶ ψυχαί, ὃν πότμον γοάουσαι, quas δειλοτέρας etiam cogitaverit quispiam propter instans ἐχθρῷ ἀνάγκᾳ iudicium: apage serioris aetatis factorum conscientiam! Tum φρένες per poeticam quandam licentiam sunt χθόνιαι (P V 101), ἀσώματοι illae quidem, non plane ἀνόητοι. Denique, id quod maximi videtur momenti esse, ἐνθάδε verbo θανόντων, otiose quod videbatur additum, rectius intellexerit, si omnem inde a verbis ὅτι θανόντων μέν narrationem terrestri vitae opponi animadverteris, praesertim antecedentibus verbis τὸ μέλλον, quae non ad vitae humanae tempus futurum referenda esse continuo ut intellegerent audientes, adiecto illo ἐνθάδε ('h a c' q u i d e m v i t a finita) illustrari quasi poeta voluerit. 'Simulac mortui sunt hic, s decedunt hinc' Dissen, quod non improbavit Rohde Psyche II 209*). Similiter nunc etiam Wil Pind 249*: *das Sterben gilt nur für hier, drüben sind wir nicht mehr tot.* Denique non inutile erit animadvertere, aoristus gnom ἔτεισαν 56 (62) cum excipiatur quasi aor ἔτεισαν 70 (77), interim quae praes temp enarrantur, δικάζει — δέκονται — νέμονται, tamquam in parenthesi addi videri (BphW 1904, 926 med). Del igitur crucem olim voci ἐνθάδε appictam. Sequitur, ut sec lect trad 63 (57) coniunctis membris ep $3^{a/b}$ 'mesodicum' dimetrum (3^{b}) bigarum parti priori continuo semel (κατὰ συνάφειαν) adnexum esse statuamus, sicuti O XII $6^{a\,b\,c}$, P II ep $6^{a/b}$, VIII ep $6^{a/b\,c}$, XI $6^{a/b}$

p 95 ad O II 59 (65): τὶς] Ζεὺς χθόνιος an μέγας Ἄιδης (de quibus infra ad 61 [67], an Ἀλάστωρ (Aesch Suppl 451) an Δίκα (sec Hesych s v σκυτάλαι) an deniqu[e] Φερσεφόνα (fr 133)? quo obscurius eo formidulosius; aliter c Ern Maaß Ed Norden Verg Aen VI p 36 ss

p 95 ad O II (61 (67): ἴσαις — ἴσαις dicta putari non desinuntur aut de aequinoctio — vernali nimirum, quidni etiam autumnali? — aut de noctibus diebusque sicuti apud nos, vice quidem versa, inter se alternantibus, quamquam duos soles luculenter testatur fr 133, et verba αἰεὶ ἅλιον ἔχοντες 61 (67) documento sunt τὰν ἐνθάδε νύκτα fr 129 cl 133, 2 iam fere esse quod καὶ τὰν κτλ; cf etiam Ar ran 155. 454 ss, ubi mystarum vita depingitur coloribus Pindaricis. Neque aliter Ζεὺς ἄλλος (ὡς λόγος Aesch Suppl 230; cf etiam 156, καταχθόνιος *I* 457) creditur ἐκεῖ δικάζειν ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας, cui μέγας Ἄιδης substituitur Eum 274. Aliam interpretationem satis obscuram proponere Wil videtur Pind 249: reiectis sano iudicio aequinoctiis vernalibus aut autumnalibus, sed repudiato nescio quo pacto (fr 129) sole nocturno, *an ewig gleichen Sonnentagen, ohne Wechsel der Jahreszeiten,* quamquam graviter et diserte poeta: ἴσαις δὲ νύκτεσσιν αἰεί — ἅλιον ἔχοντες. Denique quid tandem opus est nocte aut somno animis illis nullo labore fessis neque ulla cura sollicitatis?

p 96 ad O II 76 (84) s: γᾶς quod est in libb om in scholl Vat lemmate. Aristarchus et Didymus quid legerint incertum; nam Ar unde ad

Iovem aberraverit obscurum, Didymum ὃν ὁ μέγας (ὀνομάσας *A) legisse non inepte coni Chr Schneider, eundem πατὴρ πάντων e Pind vv 76 et 77 (84—85) quasi corrasisse parum credibile, πατὴρ ἔχει ⟨πατρός⟩ certe quod coni Wil Pind 494 neuter videtur legisse. Male credunt Ar scripsisse πόσιος scil πάρεδρον (πόσις· συμπότης schol 140^b) metra non curantem (at cf de κρύφιον· κρυφόν schol 170^{acd})

p 98 ad O II 85 (93): scr ἑρμανέων cl ἡρμάνευσε inscr epid Coll 3339, 87, Solmsen Rh Mus 63, 1918, 337. συνέτοισιν cave mystice accipias; nam πολλὰ βέλη (supra) plane eodem spectant ac τόξον (infra), ad profanas res domesticas, nisi forte ʻinterrumpiʼ orationem putas c Wil Pind 247 87 (96): Lectionem γαρυέτων respuit Jebb (Bacch p 27 ss. 271), probavit Wil 1901, 1302

p 99 ad O II 96 (106) ss: loc conclam persanavit θέλει scribens Wil Pind 495, tum τιθέμεν c Hermanno 1798, cetera c Aristarcho; aor λαλαγῆσαι· ὅταν λαλαγῶσι exponens; cf O VIII 59. 60; IX 37

p 100 ad O II 98 (108): Levius interp ante ἐπεί, ut quomodo cohaereat enuntiatum c verbis οὐ δίκᾳ facilius intellegatur

p 104 ad O III 38: καί particulae ad totam sent pert exempla sunt etiam P VI 53, N V 43, Isth V 59

p 105 ad O III 45: Opt (= καλοίμην) tuetur etiam Wil Il u Hom 64[1] cl K 41, ubi εἴη *Arϱ D*, ἔσται vulgo

p 106 ad O IV ep 4^a = 7: Membri ⏒ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — exempla P X str 3^a, pae VI 15, fr 61, 6, Bacch III str 2^a 3^a, XVII (Ken) 11 (δόμον μέγαρόν τε θεῶν 100), quibus addas O IX 76

p 109 ad O V metr: Condonare poetae (Siculo?) καὶ — ὃν 8 quibus placuerit (velut Wackernagel Unters Spr Hom 108[1]), ad eam periodorum interpretationem redeant, quam in ed min 1908 proposui metrr [VIII] IX⁻ IX⁻ et (V + IV⁻): V [IV] + IV⁻ 6: πεμπταμέροις ἁμ. tuetur Car Robert Herm 35, 1900, 150. 157, accus c Bergkio praeoptat Lipsius Chronol Beitr 1900, 17; at cf etiam Mie Philol 60, 1901, 171, Wil Pind 422*

p 110 ad O V 16^b: scr ἠῦ cl infr ad N IV 12; Alcm 33, 6 addit Wil Pind 402[1]

p 112 ad metr O VI: str 5^b (— — ⏑ - — — ⏑⏑) — ⏑⏑ — ⏑ ⏑̲ exitum praebet in chalcidicis plane singularem. Symptyxin a nobis propositam in ed min — ⏑⏑ ⁀- ⏑ ⏑̲ qui reiecerit, pro tetr nostro trimetrum statuat *ia ibyc* periodorum bigis VII VII [III] V V mesodice interiectum. Quam interpr commendari dixeris aceph metro (cl ‸Ἴακχ᾽ ὦ) πολυτιμή-|τοις ἕδραις κτλ) alteras bigas (6) inaugurante, ‸συνοικισ-τήρ τε τᾶν κλει- κτλ. Quid quod in duobus deinceps acephalis alterum altero tecte quasi praeparari voluit P[2]. Ep 3^a per leges periodologicas certe licebit interpretari (cl N VIII ep 4) dicolon e duobus trinariis (adoneis) compositum, bis dipodicum non licet, nisi forte 2$^{a/b}$ membra constanti (quinquies) diaeresi separata coniunxeris ea lege, ut quatern alc generis mediis eiusdem versus metris chalcid insertum concoqui posse putes. De ʻspondeoʼ μάντιν τ᾽ ἀγαθὸν καὶ κτλ cf 129, 7, Isth III gr 1^b, P I 3

p 113 ad O VI 15: De ʻSeptem rogisʼ Robert Oidip I 249. II 90. Tum scr c libb τελεσθέντων cl Wil Aesch Interpr 195. 228, quamquam novam crucem voci adscr Wil Pind 310[3]

p 116 ad O VI 43: ἐρατὰ ὠδίς quae nonnullis offensui fuit egregie illustratur verbis τερπνᾶς ὠδῖνος pap Oxyrh 1792, infra paean XII 13; ὑπ᾽ ὠδίνεσσ᾽ ἐραταῖς eleganter nunc Wil Pind 308[1]; cf N I 354, Isth VI 44, fr 88, 2. Non est (ὠδῖνός) τ᾽ in AM neque expr τέ schol

p 119/20 ad O VI 90 ss: Aeneam denuo appellari tribus deinceps praedicatis, tribus metaphoris, iam nunc sunt qui credant (c schol A, Sandys 1919), pessime. γνῶναι κτλ iubetur Aeneas (89), nihil nuntiari. Minus interest utrum ἐσσί retinendum ducas, scutula ut invocetur et Hie-

ronem salutare iubeatur (εἶπον s εἰπόν = 'age dic') an ἔστι (s εἶσι) scribas denuo flagitante Wil Pind 309?, quod fuerunt quibus placeret 92: Subiectum inf addere (ἐμὲ μνᾶσθαι Jurenka Wien St 1893) non opus antecedente φεύγομεν (90)

p 122 ad metr O VII: Periodorum structura certa.

Ep 2ᵇ. 3ᵃ. 3: incisionum constanter quinquies observatarum ratio obscura

p 125 ad O VII 44: Retineo interpr 1900 a me propositam, προμαθέος generis neut esse iubet Crönert BphW 1913, 1592, χάρματα (subiecti loco) — προμαθέος αἰδῶς satis obscure Wil Pind 366³

p 128 ad O VII 74: in appar cr interciderunt ἔχον *A** (Byz), ἔχοντα *B*, ἔχοντι rell

p 133 ad O VIII 40: ἐν- (= ἐς-)όρουσε praeeunte dubitanter Christio confidenter Wil Pind 404²; et favere lectioni dett videntur (ἐς-, ἐπ-) c paraphr, dissuadent *A* (ὄρ.) *B* c scholl, denique ἐνόρουσε, ut ἐσαλλόμενοι πύργον (37), adsilientis potius fuerit, quam (c dat plur velut Τρωσί ὁμίλῳ) intro se immittentis 45: ῥάξεται (verb onomatop = ἀράξεται; cf P IV 226, Bechtel Lexil 292) Wil ibid³; probabilius certe notionem si spectas ῥήξεται Bergk. De fut med-pass supra ad p 42 § 93 77: μέρος — ἐρδόμενον tenet Wil Pind 405³, recte; cl P V 99 ss

p 134 ad O VIII 46: scr ὧς

p 136 ad O VIII 86: cf σπουδὰν θέμεν P IV 276 et Aesch Sept 485, suppl 402 ss

p 137 ad O IX metr: str v ult — — ⏑⏑ — ↑ ⏓ 76 ⏑ — ⏓ — ⏑⏑ — ⏓ esse mavult Wil Versk 318, vereor ut recte; de membro — — ⏑⏑ — ⏑⏑ — dixi supra ad O IV ep 4ᵃ. Epodi periodos quidem easdem Wil videtur efficere quas nos, interpretatione fortasse meliore: *ia, 'dim chor' aceph, ia ba* (= metrr V), *'reiz'* (= ⏑⏑ *pherecr*?), *'dim chor' aceph* + ⏑ — — — (= metrr V), tum mesodi loco: *ch sp* (metrr II), tum: *'dim chor' aceph* + ⏑⏑ — ⏑⏑ ⏓, *'dim chor' aceph* + ⏑⏑ — — — (= metrr VI), denique: *ia 'dim chor' aceph, 'dim chor' aceph, ba* (= metrr VI)

p 141 ad O IX 53: (κείνων) δ' tuetur Wil Pind 353 ss de toto loco disertius disputans, ad alteram quandam Πρωτογένειαν (Eleam) me quidem arbitro male recurrens. Asyndeton (53) praeoptat metro sec eius rationes non cogente Sandys (1915. 1919)

p 144 ad O IX 109: De ὤρυσαι infra ad Isth VIII 70 et Wil Pind 350³. 519

p 146 ad O X metr: Desideratur emendatio verbi θνατῶν (9), ut agnosci possint iambica metra — ⏑⏑ ⏑ —; at cf etiam infra ad N VI adn

p 148 ad O X 15: Paenitet quod in ed min 1914 adiectivi Κυκνεία terminationem correptam admisi, cum in ed 1908 choriambo semel iamb metr substitui posse putassem

p 151 ad O X 53—55: scr 'Meineke Flor IV 242'

p 154 ad O X 105: ἄλεκε Garrod, ἄλκε s ἄλξε Maas Socr III Jahresbb 103

p 157 ad O XI 13: scr 'addit poeta' 17: ὔμμιν nunc recepit Wil Pind 217⁵ μήτε suadens (18), recte

p 158 ad metr O XII ep 3/4: εἰ ad v 4 traxi in ed min

p 160 ad metr O XIII: In metrr diagrammate ed min str 6ᵃ scr ⏓ — ⏑ — ↓ ⏑⏑ — — ⏑ — —, 6ᵇ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ ⏓ 2 scr ἥμερον

p 161 ad O XIII 7: scr τάμι(α), quod Mommseno dubitanter praeeunte supplem 160 denuo proposuit Wil Pind 372¹ de mensura cl Pindari in Πέλλανα O VII 90. XIII 109 licentia. Quid si ad πότνια assimilatum esse τάμια dixeris? De re praeter Cephisodoti statuam cf infra ad fr 278 adn, denique fr 109, Bacchyl fr 4 16: ἐν καρδίας libb et paraphr invitis mavult Wil Pind 372², similiter idem O VIII 40, N IV 68, Isth I 4, paean VII 624; at ἐς θυμὸν βάλῃς primus dixisse Soph videtur

OR 975, ἐν πόντῳ βάλετο Pind P I 74, ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ O III 13, idem ἐς κακότατα, ἐς σκότον simm

p 163 ad O XIII 41: Πτοιοδ. recte Wil Pind 369²

p 164 ad O XIII 44: πόλεσιν vel πόλισιν praeeuntibus Herm² Bergkio²(?) denuo commendat Wil Pind 369³, πολέσιν interpr 'multis non singulis, sed universis', ergo 'quamvis multis coniunctim', neque enim aut urbes ipsae (i. e. τὰ δημόσια, τὰ κοινά) solito plures reportasse aut civium suorum sicuti gentes gentilium, familiae familiarium vel propinquorum computasse publice videntur victorias; aliter certe πόλις P IV 56 'urbium futurarum cives'

p 166 ad O XIII 81: scr ἀναρύῃ cl supra ad p 33 § 67 adn 85: De magica quadam freni (φάρμακον πραῦ = φίλτρον 68) natura 164 miraculosas antiquissimorum tempp fabellas resipiente Bernh Schweitzer, Heracles 151. 229. 231

p 168 ad O XIII 108: Ἀρκὰς ἄνακ-τος μ. λ. β. ἅπαξ *(in summa)* Wil Pind 371⁴ 114: scr ἀλλὰ κ. (⏑⏑——) c codd, ἄγε κούφοισιν ἐκνεύσω vel ἔκνευσον Maas Resp I 24, Sokr VII 1919 Jahresbb 4

p 170 ad metr O XIV: κοιρανέοισιν χορούς (9) et ἐλθέ, Ἀχοῖ (21) ut legi possint c Boeckhio (Gildersl), salva periodorum aequabilitate antagonistas quoque 10 = 22ᵃ pro dimetris accipere necesse erit thesi ultima in alterius pentametri exitu hausta, sicuti 6ᵇ = 18ᵇ in bigarum commissura μειλαντειχέα (20) et ἔσιθ' (21) metra exaequandi causa commendat Maas Sokr IV 1916 Jahresbb 103

p 171 ad O XIV 9: Altero quoque loco οὐδέ c Hermanno Wil Versk 314, male; neque enim respondent inter se οὐδὲ θεοί — οὐδὲ δαῖτας ut οὐδ' ἀνέμους — οὐδὲ τὸν εὐρυφάρετραν pae VI 111, sed (οὔτε negatione subaudita) χοροὺς οὔτε δαῖτας, sicuti φυγόξενον μήτ' ἀπείρατον Wil Versk O XI 16

p 172 ad O XIV 22 ss: Virgulam inter εἶπης ὅτι deleas. Sed quis coronavit puerum victorem? Thalia (Wil ap Horn de Aristarchi studd P diss Gryph 1883, 42*, Stzgsb 1901, 1309. Pind 152)? quam deam v 20 valere iussam in gravissima Echus invocatione retro quasi respici prorsus incredibile. Nec magis Charis illa decrevit coronam victori, quam ex gr Castor P V in vel Θεία Isth V in, ubi diserte κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονος ἀνδρῶν. Immo: ἐστεφάνωσεν ὁ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένος, ἤτοι ὁ ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας (O III 12, Vorarbb gr Versg 1908, 116*, comm Pyth p 43 ad P IV 164)

ΠΥΘΙΑ

p 175 ad P I metr: Periodorum chalcidicarum incessus magnificentia et nitore adeo insignis, ut quamquam multa sunt quae addamus interpretationi Herm 38, 1903, 232 ss propositae, siccis tamen verbis plane illum reddi posse non videamur; idem tam certus et perspicuus, ut non esse arbitrer, cur de strophae ratione persentiscenda desperemus cum Wil Versk 450. Non male e vv 98/98 carmen a puerorum choro cantatum esse collegit Westphal Gr Metr² II (1868) 633; cf ἐν ἀοιδᾷ νέων P V 103, ὀπὶ νέων N III 66, ὦ νεοί Isth VIII 2, inscr Att passim

p 176 ad P I 1 ss: Interpretationem nostram comm Pyth 4. 116 a Waltero Kranz Sokr VII 1919, 252 optime illustratam propter Musas voce 'communi' ἀοιδοί nostra sententia denotatas aut comprehensas respuit Wil Pind 298*. Mihi quidem offensioni et erat et est καί 5, vulgo quod interpr 'etiam', ut ab hominum choro lyrae signis oboediente monstruoso quodam saltu transeatur ad deos ipsos magica quadam arte permulsos. At quanto aptius ad alterum καί 12 (= 'etiam') subaudias hominum aut ceterorum animantium genera Iovi cara Apollinis Musarumque sonis caelestibus delenita prius illud καί interpretatus 'et continuo' 8: scr

κλάϊθρον suadente Jacobo Wackernagel Hellenist 26 10: 'De medio neutropassivo' praeter comm Pyth p 5/6 cf supra ad proll II § 93 adn

p 178 ad P I 40[b]: Interpr nostram (εὔανδρον praedic) prave refert Wil Pind 299[2] renovans Hermannianam lectionem εὐανδροῦν per se quidem non malam, quamquam vocab ἅπαξ λεγόμενον, non secus atque εὐοδοῦν Soph OC 1435 confirmatum illud quidem Polynicis ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς μέλουσα 1432 47: cf ἐν μάχαις πολέμου O II 48; dat μάχαις sine praep posito alia ratio ac Διὸς ἀγῶνι N II 24 (ἐν ἀγ. IV 87) aut ἀμίλλαισιν Isth VII 50 (ἐν ἀμ. V 6), facillime vero aberrabant librarii ad ἐν πολέμοισι

p 179 ad P I 56: θεός scripsi ed min 1908. 14; cf comm Pyth p 8

p 180 ad P I 67: De structura acc c inf nude quasi (cl *Γ* 351) dei invocationi adiecti (λόγον subi sive fung) cf *B* 413, p 354 (non *P* ut scr comm Pyth) 70: scr ἥμερον

p 181 ad P I 76 st 71: De 'syntaxi archaica' ἀρέομαι — ἐρέω — παρά τε (? δὲ codd) — τελέσαις Sokr VII (1919) 341, comm Pyth p 11; non obtemperat Wil coniecturam debilem denuo proponens Pind 302

p 182 ad P I 92: scr ἐντράπλοις (οἷς ἄν τις ἐντραπείῃ schol P IV 186[b]) suadente Alfredo Körte GGA 1901, 169

p 185 ad P II 8: Νίκας coni Wil 1901, 1310, κείνας retineo comm Pyth 16 14: Diserte tuetur quae de cognomine βασιλεύς docuerat Wil Pind 230

p 186 ad P II 30: ἕλε edidi 1908. 14 e Mosch

p 187 ad P II 36: De loco conclamato comm Pyth 17; ποτὶ τὸν καὶ (= *ad quemcunque*) ἵκοντο praeeunte TMommsen 1866 Wil Pind 288[2]

p 188 ad P II 45: scr ἐμείγνυτ'

p 189 ad P II 69: De 'Castoreo' comm Pyth 2. 20 et supra ad carmm tempp adn 72: γένοι' οἷος κτλ] Doleo quod non contigit mihi omnino ut persuaderem Wil (Find 290) non denuo pensitanti opinor quae disertius exposui comm Pyth 123. Quid vero quod nunc μαθών, καλός τοι κτλ coniungere non dubitat vir praeter ceteros graece doctus?

p 190 ad P II 74: Ante οὐδὲ virgula per errorem typoth intercidit 1914 76: διᾱβολιᾶν retinendum e Brugmanno (Ber Sächs Ges Wiss IV 103) cl διητανές διᾱκονος (formatis ad analogiam vocalis legitime productae in διηνεκής ποδηνεκής διήνεμος simm); etiam Theogn 324 διᾱβολίῃ est in libris

p 191 ad P II 80: βυθοῖ coni Wil 1901, 1313, Pind 291[3], εἶμι idem ibid praeeunte Schnitzero progr gymn Ellwangen 1867, 32, quod recepi simul iungens ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας comm Pyth 23 82: ἅταν Heynii reduxi 1908, Wil l l

p 192 ad P II 90: Fugit Britannos (Class rev 29, 1904, 77. 230 ss, Sandys 1915) interpretatio Phil 61, 1902, 365. 636 comm Pyth p 23 proposita, quam probavit Wil Pind 292[2], στάθμη· τὰ σταθμά σταθμός (Ar ran 1365, inscr paterae Arcesil) et περισσᾶς· ἑτερορρεποῦς (schol rec)

p 194 ad P III 6: scr ἥμερον 14: scr ἀκερσεκόμᾳ cl pae IX 45

p 195 ad P III 16: νυμφίαν reposui e Mosch; cf de adii -ικος Wackernagel Philol-Vers Straßburg 1901, 65 33: De veriloq ἀμαιμάκετος (μαῖμαξ) v nunc Boisacq 600

p 198 ad P III 86: scr μέγ. Πότμος

p 200 ad P III 12: ἀνθρώπων φάτις (γινώσκει καὶ ἡμεῖς) γινώσκομεν pro anacolutho accipit Wil Pind 235[1]

p 202 ad P IV 5: scr τυχόντος. De φυτεύσεσθαι supra ad proll II § 93 adn

p 203 ad P IV 26: De temp φέρομεν comm Pyth 37 30: scr ἅ τε

p 204 ad P IV 41: De act λυσιπόνοις notione v Pind fr 131, 1, cf Ω 734, Eur fr 1019 N[2]

p 205 ad P IV 50: μάν reduxi 1914 57: ἦ ῥα e scholl ἔφη

(schem Pind) recte Wil Pind 387[1]; ἦ (ἄ)ρα parum apte def Gildersleeve cll Π 750, μ 280 65: τούτοις tueor 1908. 14, comm Pyth 38; cf etiam ἐν τούτῳ λόγῳ 59 ad 6 ss spectantia

p 207 ad P IV 98: cf Anacreontis πολιοὶ κρόταφοι

p 208 ad P IV 105: scr ἐντρ. cl P I 92

p 209 ad P IV 126: Μέλαμπος (paroxyt) comparuit (Oxyrh) paean IV 28

p 210 ad P IV 131: εὐζοίας tueor comm Pyth 42; (v supra ad proll II § 45 adn)

p 211 ad P 145: De Chaeridis lectione ἀφίσταιντο, εἰ — πέλοι ibid 42

p 212 ad P IV 164: De subi ὁ θεός om ibid 43

p 217 ad P IV 243: De medio neutropass cf supra ad proll II § 93 adn 246: scr τέλεσεν cl P X 71

p 218 ad P IV 250: scr φονόν cl comm Pyth 45 253: ἐπεδείξαντο ἵν' Kayseri commentum denuo commendat Maas Resp I (1914) 19. ἄμφις formam cur elegerit P obscurum

p 219 ad P IV 258: scr ἤθεσιν ἔν ποτε c Chaer et Bergkio 264: scr αἰσχύνοι c Moschop 268: ἀμφέπει indic nescio an praeoptaverit P propter Damophilum; sed cf omnino Ed Hermann Griech Forsch I (1912) 142

p 220 ad P IV 273: Post ἐξαπίνας c Hartungo dist Wil Pind 385*, idem olim quod voluerat TMommsen retr in ed min probantibus plerisque, '*sinnlos*' arbitro Wil, quamquam subito aut uno quasi istu restitui remp ne deo quidem opitulante posse ipsum non fugit. At strenue laborantibus ἀγεμόνεσοι fluctibusque paene submersis deus 'gubernator' quo minus exspectatus (cf O XII 7—12), eo exoptatior. De veriloquio satis obscuro cf sodes Bechtel Lexil s v ἐξαίφνης (*αἰφνός αἴφνα; ἐξ αἴφνας, *aus der Plötzlichkeit*, ~ ἐξ ἀπροσδοκήτου). Denique synonymice usurpare ἐξαπίνης et αἶψα videntur Sol 13, 17/18, Theogn 663/4

p 222 ad metr P V: In ed min membra str $7^{a/b}$ uno versu rursus coniunxi praeeunte Boeckhio 18: Iam paenitet quod factitans inaequabilitatem antistr respui emend Schmidianam αἰδοιέστατον. Decepit opinor gramm antiquos intempestiva O III 42 memoria. 42: De lectione κα-θέσσαντο μονόδρ. comm Pyth 58 dissentiente Wil Pind 380[3], qui idem σὺναλέγειν in voce composita Isth VIII 46 tolerandum censet ib 199[1] in Hermanni lectione ξὺνὰ ἀλέγειν mensuram -ū- audiri posse nescio quo pacto negans; idem Versk 490 ⟨σταθ-μὰ μ⟩ολεῖν paean I troch esse voluit

p 224 ad P V 19: scr μειγνύμενον 24: Permire Κυράνα (tum ἀειδομένα?) pro vocativo accipi vult propter Theotimi verba καὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐστεφάνωσε (schol 176, 4) = τὸ Κυρηναίων δημόσιον(!) ἀνεκήρυξε Wil Pind 52? 377[1]. 381[2], videlicet ut gratiis deo actis Carrhotum ἔξοχ' ἑταίρων (Carrhoti, non regis) amare Cyrana iubeatur, non Arcesilas; at cf etiam P IV 66. V 20 ss, 124, O VIII 20, P II 6, denique Paus X 15, 6. Carrhotum ipsum aurigae vice functum esse propter scholl lect turbatam (p 175, 17, 176, 16 ss) negat Wil Pind 376[1]; idem vulgarem interpr (ἀκηράτοις — ἀνίαις — κατέκλασε) sequi videtur ibid 381. Quid quod Herodotus Isthmionica Thebanus (Isth I 15) homo certe non ignobilis currum suum ipse regere non infra se positum esse duxit? Neque aut Nicomachus Agrigentinus (Isth II 19—26, '*Vertreter Therons*' Wil Pind 215[1]) aut Alcmeonidae auriga cum honore nominatus (inscr boeot Herm 57, 1922, 478) Cnopio Cnopionis f aut denique Polyzali auriga Delph videntur de plebe fuisse.

p 225 ad P V 27/8: Del in comm Pyth 52 Ἐπιμ. Πρόφ. iuxta compos c προμ. αἰδώς O VII 44 33: Spretam variis de causis ab Hermanno Bergkio all Thierschii et Boeckhii (expll 268, ed 1825) emendationem ποδαρκέων δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος reponas monente Wil Pind 381[4]; de adi ποδαρκής cf O XIII 38, de praep ἀνά N VI 41, Isth VIII 63. Denique del virgulam post κόμαις 39: τοῦ (= τόθι)? Wil Pind 382[1] 42: cf supra ad metr

p 226 ad P V 52: Ad Moschop emend ἀγλαῶν illustrandam comm Pyth 52 parum recte attuli N III 69, ubi ἀγλααὶ μέριμναι non ad futuram victoriam pertinent, sed ad partam; ibid corrige N XI 69 pro IX 69

p 227 ad P V 76: scr Μοῖρά τις

p 229 ad P V 103: De re (ἐν ἀοιδᾷ νέων) cf supra ad metr P I adn

p 231 ad metr P VI: Redeo nunc ad interpr vv 7. 8, trinarium catal ut sequatur paroem, a qua discessi in ed min

p 232 ad P VI app crit l 2: scr λάϊνον, v 14: De structura (θησαυρός subi, πρόσωπον acc gr) comm Pyth 60, dissentit Wil Pind 139/40

p 233 ad P VI 19: De structura (σχεθών νιν χειρὸς ἐπὶ δέξια = ἐνδεξιωσάμενος πατέρα propter sententiarum nexum 26 ss) comm Pyth 61/2; addas etiam ξύμφωνα δεξιώματα Soph OC 619, χερὸς φίλημα Eur Ion 519. νιν - νίκην cl P V 27 (de Carrhoto auriga v supra ad P V 24) mavult Wil Pind 138². 376¹ continuo addens, '*dazu hat er in Wahrheit keine Hand geregt*'!

p 234 ad P VI 40: De structura comm Pyth 63 44: καί = pariter (atque inter heroas Antilochus); similiter antecipatur comparationis significatio Bacch XVII (K) 29 ss, εἰ καί σε —, ἀλλὰ κἀμέ, item offensui nostratibus; at cognata omnino anaphorica comparationis forma καί — καί, ἴσον — ἴσον, aliud — aliud

p 235 ad P VI 50: pro ὀργαῖς πάσαις cl schol ὃς εὗρες proposuit ὣπασας ὅς Wil Pind 137¹

p 236 ad metr P VII: De Wilamowitzii denuo bisyll form γενεᾷ comprobantis exemplo hellenistico (Pind 154²) lectionibus comm Pyth 68. Ibidem 67 del verba *m. d. Scholien*. In epodo non est cur membra 2ᵃ.ᵇ coniungamus: ignota Boeckhio erant acephala

p 237 ad P VII 10: Ἐρεχθέος ἀστῶν, οἵ cave determinative accipias, *eorum qui*; de tecta dicendi ratione comm Pyth 66/9

p 242 ad P VIII 65: scr ἀρπαλέαν. Adiectiva ἔπαλπνος (P VIII 84), ἄλπνιστος (Isth V 12) cum iam GCurtius ad stirp Fελπ- *volup-*, rettulisset cl ἀλπαλέον (cod -αῖον) · ἀγαπητόν Hesych (Gr Etym⁵ 264), rem absolvit Wackernagel etiam ἁρπαλέος (ξ 250, ϑ 164, ξ 110, Pind P X 62) vulgo ad ἁρπάζω relatum huc revocans ut ex ἀλπαλέος dissimilatum KZ 43, 1910, 377 68: γλέπειν? 1908. 141. Ceterum tueor lect trad spreta quam olim proposui emendatione comm Pyth 73; cf etiam Wil Reden a d Kriegsz (Harmonie der Sphären) 3, 12 = Kriegsred 136

p 243 ad P VIII 77/8: ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει (factitive c scholl) comm Pyth 74, ὑπὸ χ. scil βάλλων, μέτρῳ καταβαίνει scil δαίμων Wil Pind 442⁵ nescio quo pacto εἰ μόχθος — καιρῷ καταβαίνων, an in certamen ipse 'descendit' daemon, χεῖρες ut sint daemonis, non luctatoris, velut Aristomenis? De participii ad verb fin transitu non est quod moneam peritos

p 244 ad P VIII 89: ἐπὶ μεγ.

p 245 ad P VIII 97: Reduxi trad verbb collocationem (1914) ut Pindaro digniorem. De structura ἔπεστιν — ἀνδρῶν comm Pyth 76

p 247 ad P IX 19: Tueor ϜοικοϜορᾶν (ϜοικοϜορούς?) comm Pyth 79, vocab οἰκουρός (opp ἀγρότερος 5, ἀταρβής 31, ἄλκιμος 35) ceteris longe praeoptans cl Soph OC 343 simm comm Pyth 79

p 248 ad P IX 24/5: De interpr ἐπὶ γλεφ. ῥέπ. cf Hes fr 188, 4 et comm Pyth 80 25: Retinebo ὕπνον ἀνᾶλ., donec aut de compositi verbi syllabis contractis ἀ(ν)ᾱλ- ex ἀ(ν)αϜαλ- (non contrahuntur αὐερύω (ap Hom), καυάξαις (ap Hes), cυϜοικία ap Arcades Bechtel Gr D I 347) aut adeo de simplici (!) verbo ἆλ- Wil (Pind 496) nescio quo pacto probato dubitare desierim; cf infra ad N I 61, VIII 40 adn

p 249 ad P IX 41: ἀμφανδόν non opus (⏑ ⏑ — —); cf supra app metr

p **250** ad P IX 62$^{a/b}$: θαησάμεναι — αὐγαῖς (Bergkii aliorum) commendavi comm Pyth 83, item, sed retento αὐταῖς Wil Pind 268^{a}

p **251** ad P IX 63: θήσονται· τιθηνεύσουσιν comm Pyth 84, item Wil Pind 268^{a}; idem rursus ἀθάνατον Ζῆνα coniungit (ut Z. ἀθανάτων βασιλεύς N V 35?) 64: Ad ἄγχιστον ὀπάονα (scholl, Er Schmid, Welcker, Heimsoeth) reverti, postquam 'Οπάονα (Malten Kyr 7.10) falsum esse cognovi, comm Pyth 85 78: Commentum suum ἀκόνα (et βαιά = τὰ περὶ Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης) mordicus tenet Wil Pind 263 interpretationem nostram (βαιὰ ἐν μακροῖσι = ἐν πολλοῖσιν ἠβαιὰ καὶ παῦρα) parum accurate referens (= *in Breite*), proinde quasi ad rerum potius copiam quam ad orationis longitudinem pertinere τὰ μακρά ne cogitari quidem liceat, denique 'intellegentibus' (ἐν σοφοῖς πολίταις P IV 295) canere Pind nescio quo pacto negans. De totius loci consilio (etiam ὁ δὲ καιρὸς κτλ) conferre iuvabit καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ κτλ P I 81 ss, ut ab ἀστῶν ἀκοά (84) ἀκοὰ σοφοῖς non aliter differre intellegatur atque a plebe maligne aut inerter audiente sollerter auscultantes homines Μουσῶν ταμίας σοφοὺς καὶ μὴ ἀπειράτους καλῶν. Nec temere poni dativus videtur σοφοῖς, ut praegnanter dici ἀκοά· ἀκρόαμα appareat

p **252** ad P IX 92: Hermanni lectionem εὐκλέϊξας contra Wil (nunc etiam Pind 265/6) retineo comm Pyth 86/7

p **253** ad P IX 105: Virgula del 104 παλαιὰ δόξα (Er Schmidii) reduxi comm Pyth 87/8 dissentiente Wil Pind 267

p **255** ad P IX 125: Locutionis πτερὰ νικᾶν (vel νίκας, at cf κυδίμων καὶ εὐδόξων ἤτοι νικηφόρων ἀέθλων τουτέστι νικῶν πτερά O XIV 24) novam proposui interpr ibid 90, cui addere nunc iuvat filicem propter foliorum quasi πτέρωμα Graecis (Theocr) audisse πτέριν, nec casu videri factum esse, ut Apollinis templo antiquissimo Delphis etiam antiquior et πτέρινος ναός (Hyperboreorum, de quo infra paean XI = fr 53) et δάφνινος fuisse crederatur sec Paus X 5, 9, si quidem δάφνινος στέφανος sicuti ἐλάϊνος O XIV, πτέρινος. Aliter paullo Wil cl ὅρμον στεφάνων N IV 17 Pind 267^{2}. 400^{3}, ubi πληθὺν καὶ ὁρμαθόν exponit paraphr

p **256** ad metr P X: De periodorum interpretatione ambigua cf supra obs metr 505 et comm Pyth 99/10 (ubi p 100 l 2 sub II legas: 4 pro 3, sub finem comm: str 3 pro ep 3)

p **257** ad P X 16: Speciosam coniecturam πάτραν — Φρικία multis probatam reieci coniunctis ὑπὸ Κίρρας — πετρᾶν comm Pyth 93/4

p **260** ad P X 60: Emendationem traditi vocabuli φρένας versum pessumdantis desiderabat Wil Versk 411^{1}, nunc meam (ἐλπίδας) non improbat Pind 470 61/2: scr ὀρούῃ τυχών (Wil) 62: ἁρπαλέαν] cf supra ad P VIII 65 adn

p **261** ad P X 69: ἐπαινήσομεν suum tenet Wil Pind 471, quamquam καί postpositum ipse non omnino perhorrescit Textg gr Lyr 91* idem tamen '*unerhört*' Pind 176*; ἔτ' alv. quod Stadtmüller Lit Zentr 1902, 104 reposuit Sandys 1915. 19 71: κεῖται (*D* et v l scholl), quamquam κεῖνται est in melioribus, monente Jac Wackernagel (Unters Spr Hom 40) c scholl reponas cl P IV 246, κῆται (= κέαται plur) Wil Pind 471)

p **262** ad metr P XI: Str v 1$^{a/b}$ si quis trim enopl (sec Wil Versk 262) quam tetram aeol esse maluerit, non solum O X 20 et 21, Eur Phoen 163 et 164 conferat, sed de totius str ratione etiam quae exposui comm Pyth 109, ubi 18 '*Hebungen*' facile restituas ex 18 '*Metren*'. Str v 3 (— — — ‿) ‿ ‿ ‿ — quam ‿ ‿ ‿ ‿ — interpretari praestabit

p **263** ad P XI 4: De ἄδυτος (masc) ad paean VII^{b} 2 5: περίαλλα exhibet paean IX 48 9: θέμιν scripsi comm Pyth 103 probante Wil Pind 260 ss: deus nunquam ἱερός 13 et 44: an Θρασυδᾱος? cf Θρασυδήιος ap Herod, μενεδήιος *M* 247, Δᾱ(F)ι-, Δη(F)ι- in heroum nominibus

p 265 ad P XI 41: τὸ δ' ἑτεόν (vel τὺ δ' ἑτεόν?), tum ταραccέμεν epexegetice ad παρέχειν, apodosis ut incipiat 43 (ἢ πατρὶ Π.) subaudito μισθοῖο cυνέθευ Wil 1901, 1318, idem rursus τὸ δὲ τεόν, ad ἢ πατρί κτλ subaudito ταραccέμεν Pind 261[2]; mihi secus videtur comm Pyth 105/6 42: scr ἀλλᾶ

p 266 ad P XI 47: Ὀλυμπίαθ(ε) scribendum non male coni Maas Resp I 16 54: scr ξυναῖcι δ' c Vatt

p 267 ad P XI 55: De interpretationibus in eadem lectione (τίc — ἀπέφυγεν;) plane diversis comm Pyth 107/8; nunc omnino mecum facit Wil Pind 262[1]

p 269 ad P XII 11: De locutione τρίτον μέροc cf P IX 8, ἄυcεν — μέροc — μοῖραν ἄγειν (virgula post μέροc del c Kaibelio) nimis acute tuetur Wil Pind 146; idem (350[2]) tacite interpretationi nostrae cυλαθείc· ἐξελών 16 subscribit cl O IX 89 23: De nomo polycephalo a Mida ipso tibiis cantato Wil Pind 144 me dissentiente Herm 39, 1904, 315 ss

NEMEA

p 275 ad N I 24: λέλογχα cl N VII 11. 61 Gildersleeve Am Journ Philol 30, 1909, 233

p 276 ad N I 37: scr ὡc οὐ c Boeckhio[2] monente Wil Pind 495

p 278 ad N I 61: scr δέ οἱ 66: φᾶc' (an φᾶ F'?) ἀϊcτώcειν nunc satis certum puto; Wil Pind 496 unde ἀλώcειν (prim syll long) compertum habeat nescio; cf ad P IX 25. φᾶ νιν ἀcτώcειν scribi posset, nisi severiorem paullo P in contrahendis syll (velut ἀοιδά N XI 18, ἄϊccω N VIII 40) esse didicissemus; ἄραντο Isth XI 60, ἐξάρατο O IX 10 ad ἄρνυμαι pertinere documento sunt ἐξήρατο μισθούc, ἐξήρατ' Ὀδυccεύc ap Hom, denique ἅλιος Ἄιδαc ἄτα (ἄκουcαν δὲ βίᾳ με hy Dem 414) praeierat 'Hom'

p 280 ad metr N II: Str 5 utrum choriambo subici dixeris pherecr aceph (∼ 3[b]) an Eleorum cantilenae ephymnio (ἄξιε ταῦρε) duplicari adoneum vel dodr aeol catal, est quod dubites. Atticis quidem (velut Timodemi) auribus e scolii strophula resonavisse quodammodo ἰcονόμουc (δ' Α-)θή-ναc ἐποη(cά)την suspicari licet. De thesi finali in membris continuatis correpta (20) cf O XIV 13 et ad paean VI metr adn. Aliud quidem sonant Sapphonis metra *da sp* quater repetita fr 27. At dicola bis trinaria omnino haud rara: novissimum evasit 'Ibyceum' (Oxyrh pap 1790) χρυcοέθειραν ⌞διὰ Κυπρίδα, ubi de aceph membro cf scol att v 3[a] (Arist cant 90), Pind P VI 4[a], Anacr 47. 48, Aesch Sept 904/5, Choeph 345, Soph Ant 609, Trach 678, Phil 687, Eur Ba 536, denique Pind N VII str 5[a]

p 281 ad N II 14: ἄκουcεν (pro ἄειcεν) reduxi 1914

p 283 ad metr N III: Exitus ἀγοράν (14) in pherecrateo inauditus, quoniam idem fere bis comparuit in paeane Oxyrh (VI 131. 176, bis ἀρετάν vel -τάc), explicatione potius indiget quam emendatione. Quid igitur relinqui putas, nisi ut pherecrateo substitui dicamus lecythium, — ⏑ — ⏑ ⏑ ⏑ — ⏑? Sed cf infra ad paean VI adn

Epodi periodos aliter paullo digessi 1914 ac 1918; aliter rursus interpr Wil Versk 308

p 284 ad N III 10: Dat πολυνεφέλᾳ (κρέοντι) et gramm et poett de causis, tueor contradixit Wil 276[2]

p 290 ad N III 77: scr μεμειγμένον

p 292 ad N IV 12: ἠύπυργον reduxi 1914 cl Bacch XVII 80 21: scr μείγνυον 40: κυλίνδει⟨ν⟩ scil δόξει Wil Pind 402[2]

p 293 ad N IV 29: scr ἥροαc 30: scr τόcουc 39 γλέπων? 42 scr Πότμοc

p 294 ad N IV 51/2: ἀπείρῳ διαπρ. c Borgkio recte Wil Pind 401[2] 59: Del crucem cl CRobert Gr Heldens I 71, Preller-Robert I[4] 183[2], desperat Wil Pind 175/6

p **295** ad N IV 67: scr c Herwerdeno et Wil Pind 402, 2 τὰν — ἐφεζόμενοι (τραπέζαις subaud cl ρ 433) 68: ἐγ γένος Wil Pind 402[3]; et scholl lectionem exhibent leviter corruptam ἐγγενές, in qua interpretanda desudant, libri (ἐc γενεάς) interpretamentum exhibent

p **296** ad N IV 87: κελαδῆτιν, Ὀρσοτρ. ἵνα — θάλησεν (ἵνα pron ἵ cas instr, notione loc temp causali, ὅπου γε schol Soph El 854) interpretor, ut ἀείδων ἔμολον, οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος O XIV 18. Aliter Bury κελαδῆτιν — ἵνα, *hic in terra, ubi* opp ἀμφ' Ἀχέροντι, novo exordio facto Ὀρσοτρ ἵ μέν (*is quidem* opp ἄλλοι δέ) parum probabiliter Wil Pind 400[2]

p **297** ad N IV 93: στρέφοι reduxi 1914 monente Wil 1909, 823[2]; adde Pind 397[1]

p **298** ad metr N V: De ep 1^{a} supra app 3^{a+b} dispescere non debebam in ed min 2. In ep v ult si dim dact cat in disyll (= νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου) esse malueris, huius membri in chalc numm statuas necesse est unicum, idque 'epodicae' periodi venustate (metrr III III^{-} + ⏑⏑) deleta

p **299** ad N V 6: Verissimae schol observationi (p 152, 18 Ab) et Pauwii Hartungi lectioni subscribit Wil Pind 171, 1, recte, nisi quod displicet τέρεινα μάτηρ. Immo ὀπώρα ipsa τέρεινα vocatur vocabulo erotico (Aesch suppl 998 cll παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα, παρὰ παιδὶ τερείνῃ simm). Procreat autem primae adulescentium lanuginis flos quasi viteus dulcissimam aetatis maturitatem, Ἀφροδίτας μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν (Isth II 5) non aliter ac primi flores campestres ver adducere quasi videntur sec Wil acutam interpr fr 75, 15. Ergo: τερείνας ματέρ' οἰνάνθαν ὀπώρας.

p **300/1** ad N V 24 ss: De loci interpretatione Reitzenstein Herm 35, 1900, 82, Maas Resp I 28, Sokr IV 1916, Jahresb 104

p **301** ss ad N V 30: scr ὡς ἦρα 40: scr Πότμος 41 ss: Pytheae gentisque victoriarum indicem magis quam nobis hodie olim aequalibus perspicuum fuisse consentaneum est. Accedit quod de lectionibus non prorsus constat. Felicissime quidem (41) Αἰγίναθε δίς ab Eduardo Schwarz restitutum esse consentitur et ad Isthmiacam victoriam tendere orationem iam 37 ne schol quidem fugit (p 162, 9 Ab): Αἰγίναθε quod additur ne offensui sit, animadvertas usque ad 47 (πᾶσα πόλις) victoriarum indicem, ut totum carmen, versari in Aeginetarum laudibus celebrandis. Nulli dubitationi obnoxium esse iudico ἁ μὲν Νεμέα (44) spectare ad hanc ipsam Pytheae victoriam, nec minus ad Pytheam quae sequuntur de Aeginetis Megarensibusque ludis. Sequitur ut quae antecedunt, quibuscum ἁ Νεμέα 'concinere' dicatur, item in Pytheae honorem dici concedatur. Et quadrat huc fere quod in omnibus libris est μεταΐξαντα (scil cὲ) addito quod in quibusdam fuisse testis est schol (164, 5 Abb) Πυθέα (voc), quibus receptis ἐκράτεις (45) scribi necesse erat. At duriuscule duplicem accusativum a verbo ἀγάλλει pendere fatendum est. Denique recte si μετὰ τὰ προειργασμένα (libri προειρημένα) schol 164, 9 Abel corrigitur a Schnitzero (progr gymn Ellwang 1867), antiqua lectio fuit etiam μεταΐξας, recepta a Byzantinis (ε'. ζ'); tum μεταΐξας τε scr iam Benedictus (1650) et Mingarelli (1773), de τὲ pron (= cὲ, Euthymenem) cogitabat iam Christ (1896; cf prolegg nostra II § 76), rem absolvit Wil (1909, 815, Pind 169[1]), μάτρωα Pytheam, fere cum Tychone Mommsen (Pind 1845, 48*, schol Germ p X) obloquente P Maas Resp I 28 n, sicut avunculum quoque Euthymenem Isth VI 62, 'consobrinum', et κατὰ μητέρα συγγενής exponit schol 164, 2; cf πατέρες· πάτρωες P V 76 et notiones late patentes vocabb γαμβρός πενθερός *Vetter* (Kluge Deutsch etym Wb s v *Neffe*). Iam imperativo ἴσθι 48 vocativo non addito (sim Bacch XVII 29) quisnam appelletur nihil habet difficultatis omnium oculis iam inde a vv 43/44 ad Pytheam conversis.

p **302** ad N V 42: Nescio an praestet καί νυν liberiore part καί (scil Πυθέας) collocatione

p **303** ad N V 44^{b}: φίλης(ι) non male Maas Resp I 26^{3}; cf αἴτημι fr 155 50^{b}: scr δίδοι cl supra app ad O I 87 54: scr φέρε c Wil 1909, 818, Pind 170^{1}

p **304** ad metr N VI: De ultimis str vv P Maas Resp I 19, Wil Versk 487 ss (neglecta hic quidem ed mea min altera. Paenultimum str v (monom troch) ter admisi 1914 ultima thesi soluta (28. 50. 57) cl Aesch Pers 636^{a}, ubi subs alter monom ⏑troch hiatu intercedente 645$^{a/b}$. Ultimum str v nunc repono ⏑*ia*⏑ *ch ia*, στρ α′ (7) scr ἄντιν' ἔγ-ραψε (de Hermanni οἵαν τιν' ἔγρ. relegas quaeso adn crit 1900 et memineris quam raro vocales ante -γρ- corripiat P [3 : 16 sec Heimeri st P 94]), ἀντ α′ (14) scr οὐκ ἄμόρὸς, στρ β′ (29) εὐκλέα· παροιχομένων (non mortuorum, sed praeteriti aevi hominum), ἀντ β′ (36) χρυσοπλόκάμου, Latonae cognomen hy Ap 205, pro quo multo illud frequentius χρυσαλακάτου (Artemidis Nereidum [N V 36] all, semel ap P etiam Latonae fr 139) irrepere facile potuit (cf etiam schol 187, 6 Ab; in idem inciderat P Maas), στρ γ′ (50/1) iam 1914 edidi c Hermanno νεῖκος Ἀχιλεύς | ἔμπεσε χαμαί, item ἀντ γ′ (57/8) ἄγγελος ἔβαν | πεμπτὸν ἐπὶ κτλ i e mutatione praeter ἀντ β′ fere nulla. Epodi v 3 *dim anap* + *chor* 7 glyc 8 cum antea pro trim chalcidico acceperim, nunc *dim anap* praeopto; unde periodi evadunt eleganter variatae thesium VIII (II IV II) X (IV IV II) X (V V) [V] VIII (IV IV)

p **305** ad N VI 6^{a}: μετὰ νύκτας, plur docte tuetur Kurt Sethe Gött Nachr 1920, 124 dimidiata more babylonio nocte cl praeter form epp (νύκτας τε καὶ ἦμαρ β 345, ω 63, ἐκ νυκτῶν μ 286) μέσαι νύκτες *Sa 52 6^{2}: scr Πότμος p **306** ad N VI 16: Teneo emendationem ὁμαιμίοις

p **307** ad N VI 21: reponas Σωκλ. cl infra ad 64 ss adn

p **308** ad N VI 43: scr νικῶντ' ἦρ. c Hermanno cl 64

p **309** ad N VI 48: In appar crit adde οὐκ ἂν ἀπ. vetusti, corr Tricl 53: item ταύταν libri, corr Pauw

p **310** ad N VI 60: Emend meam (1900) ἐπαρκέσαι longius provexit Ἀλκιμίδᾶ, τέ γ' ἐπαρκέσαι scr Maas Resp I 15 applaudente Wil Pind 397^{2}

64 ss: Lectione nostra (e paraphr) καί pro κὲ probata ἴσον φαμί (ἴσον c Mommseno^{1}) Maas Resp I 19 (≃ Σωκλ. 21, νικῶντ' 34), item καί (= *auch*) recepto ἴσον ⟨κ'⟩ εἴποιμι Wil Pind 397^{2}, optativum nude positum in I. praesertim pers uterque bene redarguens. Dimetro ep 7 iam pridem reducto nunc c Hermanno Mommseno^{1} Maasio glyconeum repono 64 φαμί scr

p **311** ad metr N VII: Strophae aeolicae structura non minus perspicua quam elegans. Epodi ut solet simplicior; sed notatu dignum bisyll membr intercalare (2^{b}) a pherecr anteced consulto quod videtur incisione constanti seiunctum, ex quo integrum efficias metr iamb pausa ut in periodorum commissura trium morarum admissa. De pausa trisema cf O XIV 6^{b}, Aesch Sept 904. 5, Choeph 345, Soph OC 1673.

Insolitis quibusdam lic antistrr numeri insignes. Minus quidem habebit admirationis dim iamb substitutus glyconeo (93) apud eos, qui choriambicam glyconei naturam agnoverint. Sed laborabit interpretatio 78, nisi prius κολ-λᾷ χρῡσὸν ἕν τε λευ-(κόν), metiri animum induxeris congruente 70 Εὐ-ξένῖδα πατρ. C. (Maas Resp I 10^{3}, Wil Versk 214^{3}, Pind 160^{1})

61: ξεῖνός εἰμι-σκοτει(νόν), in dodr *tr-ch* (velut O XIV 8^{a}) choriambo substitui troch metr posse non improbabile, 'iambicum' (— ◡ ↓ — — ◡ —) parum credibile. Acquiescendum igitur in pronuntiando (c)κοτεινόν.

83: perplacet cl Aesch Prom 134 lectio cod *D* al Wil recepta (1908, 341^{1}, Versk 407^{1}); et diserte testatur inconcinnitatem huius epodi schol metr ἡ μία (τετάρτη Drachmann) ἀπόδοσις ἀντὶ τῆς ἰαμβικῆς συζυγίας (glyconei

scil quem subesse putabat) τὴν χοριαμβικὴν ⟨ἔχει⟩ ὡς συγγενῆ. Sed fatendum est pseudanapaestos trinarii (dochmii, hypodochmii) vice fungentes Euripidis usui magis convenire quam Pindaro:

δὲ πλέον ἔλπομαι ∪∪∪—|∪—
(γα-)ρυέμεν θεμερῷ ∪∪—∪|∪—.

At severius paullo observata ap P quadrisyllabae bas aeol congruentia licentiae illius anapaestodochmiacae radix quasi ostendi videtur.

p **312** ad N VII 12: Καὶ μεγάλαι γάρ optime Wil 1908, 329, recepi 1914 17: De loco difficillimo fusius disputavi Sokr I 1913, 532 ss. σοφοί h l non sunt poetae, nedum P ipse in paeane illo (VI) componendo parum hercle 'venti futuri providus'. De sententia (οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν) cf P 1 92—94 20: ⟨ἅ⟩μα νεῦνται tuetur Wil 1908, 331[1]

p **313** ad N VII 22 ss: Impugnatur Homerus, ut O I 30 Bacchylides (fr 42), idem fortasse etiam in Meleagro (fr 249[a]: Bacch V) 25: ξ orthot, ut ξ καί υἱόν O IX 14. Aiacis vindex exstitit P 'vera' dicens (25) Μναμοσύνας ἕκατι (15); cf infra 63, O X 4 31: Praeopto interpretationem '*occupat inopinantem*', ut δοκέοντες sint οἱ σοφοὶ τὸν μέλλοντα ἄνεμον μανθάνοντες, ἀδόκητοι autem Neoptolemi; similiter iam schol 212, 12 Ab 31: Poetis quidem velut Homero aut Bacchylidi Pindaro suspectis lubeat interdum ficticiis uti fabellis, deum (32) οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν (P IX 42) 33: Sensim ad id quod certis quibusdam hominibus (βοαθόων, τοὶ πὰρ μέγ. ὀμφ. — μόλον) evenerit transit P. Nam quo obscurior 'mortuorum gloria auxiliatrix' τεθνακότων λόγος βοαθόος, ab Hermanno propositus, Wil (etiam nunc Pind 162[2]) probatus βοαθόον, τῷ (*ideo*, hoc quidem c Fraccarolio) . . . μόλον (= ἔμολον — quis exspectaret? — τὸν παιᾶνα διδάσκων — quis coneret? —) scribenti, eo minus praebent difficultatis βοαθόοι non ut Aiax propter ignominiam acceptam illi quidem mortem sibi consciscentes, sed post mortem divina quadam gloria (43 ss) pietatis ergo aucti, inter quos Neoptolemus in Delphis ipsis honorificentissimo sepulcro (34) ornatus ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ κεῖται, ἡροΐαις δὲ πομπαῖς θεμισκόπος.

p **314** ad N VII 35: Νεοπτόλεμος scr metrorum syllabas exaequans Christio praeeunte Maas Resp II 18 39: φέρεν *B*, ἔσχεν scholl, φέρει *D*, hoc c libro non malo, sed in Nemm et Isthm neglegentius scripto praeoptat Wil 1908, 336[2], Pind 167[1]; at cf O IX 56

p **315** ad N VII 49: Sunt qui post ἐπιστατεῖ plenius distinguant ἔργματα interpr ἡρωϊκὰς illas πομπάς (46), gen ἐκγόνων suspendentes ex ἀρεταῖς (51). Quid obstat, quominus in 'egregie Aeacidarum factis' etiam Ἰλίου πέρσιν (35/6, paean VI 104) numerandam esse recte P hic significare dicamus? 50: θρασύ μοι τόδ', εἰπεῖν κτλ Ed Schwarz Herm 39, 1904, 633; contra quem, *einen Weg sagt man nicht*, tum τόδ' εἰπεῖν· (nam) φ. ἀρ. ὁδὸς κυρία κτλ Wil 1908[2], 336/7. Recte Schwartz interpr εἰπεῖν οἶμον ἀοιδῆς ἀληθῆ, praesertim si subaudiveris ἐν Μοισᾶν δίφρῳ simm, item recte Wil τόδε = *quod modo dixi* (minus recte nunc Pind 162/3: ὁ μάρτυς 49 = *poeta*); mutandum nihil: de pronominis genere ad subst praedicative additum non exaequato cf praeter pron rel quasdam licentias ex Homero diu pervulgatas (οἷα O I 16, P I 73. II 74. III 18 cett, ὅστις O III 10, P III 21. Isth II 4, item κρέσσον οἰκτιρμοῦ φθόνος P I 85 exemplo homerico οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη), ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φυᾶς Isth VII 22 c scholl, aut duritias non evitatas, velut ἅταν, ἂν — λίθον O I 58, νεφέλαν, ἄν τε — δόλον P II 39, imprimis ταῦτα — ὁδὸν ἀμάξιτον etiam metro confirmatum N VI 53, ἄγνωτα — νίκαν I II 14, hoc quidem cl γνωτά N X 31 54: Post λαχόντες virgulam delevi in ed min 61: (c)κοτεινόν v supra ad metr; σκοτεννόν (a subst τὸ σκότος fr 42, 5) P cecinisse conicias

p **316** ad N VII 68: ἀνερεῖ recepi ed min 71: scr χαλκοπαρῇον

72: ἐξέπεμψας *B* intercidit in appar ed min 73: ἀδίαντος parum recte ad verbum αἴνειν· πτίσσειν a Cobeto Mnem X 60, Fickio KZ 42, 146 recuperatum referebat Wil 1908, 339 cll Sim Dan 3, Bacch XVII K 122

p **317** ad N VII 74: πεδέρχομαι coni Wil (1908, 340) πεδέρχεται omisso τις (a nullo adhuc quod sciam propositum) diserte improbans; at ἔρχεται τὸ τερπνόν sec vulg interpr non malam, sicut αἴγλα ἑλκόν κῶδος ap P, πόνον μετέρχεται, ut μεθ' ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν Ulixes Z 260, denique πλέον interpretor εἰ ἦν πόνος 77: εἴρειν στεφάνους cum contemptu dictum de prolixis vulgarium laudatorum cantilenis (σχοινοτένεια ἀοιδά) opp veris proborum artisque peritorum poetarum ὕμνους πλεκόντων ὑφαινόντων ποικιλλόντων δαιδαλλόντων artificiis

p **319** ad N VII 105: μαψυλάκαις recepi 1900 Schneidero Sax praeeunte μαψιλάκαις (Pind fr p 68, ut μαψι-λάκας Er Schmid, μαψίφωνος· μαψιλόγος Hesych) cl paraphr ὥσπερ παρὰ νηπίοις τέκνοις, reduxi (1908) trad lect, quam qui retinent varie interpretantur: virgula post μαψ. posita, tum ἀμπολεῖν ταὐτά animo subauditis Δ. K. plerique c Boeckhio n cr 546; μαψυλάκας = Διὸς Κόρινθος Fennell 1883, μαψυλάκας *acc plur coordin with the unexpr subi of* ἀμπολεῖν Bury 1890. Miror neminem adhuc (spretis c Wil 1908, 343 scholl fabellis) scripsisse sec linguae gr usum (cl comm Pyth ad P VI 36, Wil Pind 389[1]) Διὸς Κόρινθον

p **320** ad metr N VIII: De *dim ion* 1 cf fr 221, 3, Bacch XIII 3 K, propter *cret* αὔξεται (40) parum accurate respondentem alii praeoptent *pher* me non probante; v infra. De ep 4 (dicolo bis trinario an trim ultimis metris symptycto?) cf supra ad O VI 5[b] et ep 3[a] adn N VIII 3: scr ἡμέροις

p **321** ad N VIII 10: ἀναξίᾳ mavult Wil Pind 407* invito paraphr

p **322** ad N VIII 25: αἰόλῳ ψεύδι Wil 1901, 1314, idem satis impatienter instans Pind 405[1], quod recipere contextu acute inventum non maturavimus (item Sandys) levi quadam inconcinnitate delectati magis quam deterriti cl Pind ipso paullo sufra 28—34; accedit quod praeclare versutus homo audit αἰόλον ψεῦδος, ut alii ἅται (Soph), ἐλέγχεα (Hom), 323 ὄλεθρος (etiam in prosa); cf Dornseiff Ps Stil 90 40: Non αὔξεται solum metro laborat, nisi forte pherecr admittis carminis initio, sed ἄσσει etiam duab syll non legitur ante tragg (velut Soph OR 208): nam Ibyc fr 1, cuius str (metrr II [IV] VIII: VIII II) inscius ut solet egregie rest Wil Sapph Sim 122, ἄϊσσων, ut semel iam Hom Φ 126. Non male igitur Fel Vogt (probante Wil Pind 408[1]) ἀίσσει trp in loc verbi αὔξεται, vocabuli satis usitati neque a Pind alieni, facile ut interpretamenti gr adscribi potuerit. Tum, id quod rarum, explere non sine probabilitate lacunam licebit, scr δενδρέου ⟨ἔρνος⟩. Nam epicae formulae ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος (non δενδρέῳ) memoriam subesse patet, Horatii *crescit occulto velut arbor aevo fama Marcelli* comparare si licet. Corruptela perantiqua, scholl mirum quantum confusa 46: ἑλαφρόν (scil ἐστι) Bergkii renovat Sandys; idem iamb mensurae λάβρος testimonia affert Eur Or 697, Herc 861, similia e Pind Heimer st P 94, spreta a Wil Pind 408[2]. λάβρον· εὔτονον scholl, σφοδρόν Hesych, quidni ἀμφιλαφῆ? de re cl crepidomatis metaphora, velut σοφῶν ἐπέων P IV 138, ἀοιδᾶν VII 3, ἀοιδαῖς fr 194

p **325** ad metr N IX: De trim iamb hybrida cf supra append metr 504 et comm Pyth 118

p **326** ad N IX 12: ἄμφαινε κυδαίνων· ἐπιφανεστάτην καὶ ἀοίδιμον ἐποίει paraphr; et tueare impf cl N V 5—8 νίκη — ἐγέραιρε, at commendatur cum sententia omni, tum addito κυδαίνων aor, quem reponas cl etiam P IX 73

p **329** ad N IX 41: Ῥέας πόρον crux interprr, neque expedivit lo-

cum Wil Aesch Interpr 154*, Pind 259* 43: φάcομεν (: ὄρcομεν 8) Maas Sokr IV 1916 Jahresbb 103 44: scr ἡμέρα

p **331** ad metr N X: Str 1 mensura ambigua, chalcidica an enoplia quaternaria? praetulerim chalcidicam, recepta etiam 15 c Buryo et Wil Versk 433[1] lectione ἐναρόντι οἱ ⏑⏑ — ⏑⏑[15], cl Aesch Prom 544 ss, Eur Androm 1024, Aristot hymn Ἀρετά, | πολύμοχθε γε-, Aristonoi in Hestiam hymno priscum ritum referente Ἱερὰν ἱε-ρῶν ἄναccαν; cf supra ad metr N VIII et 40 adn. De correpta membrorum in commissura thesi 1. 73 infra ad paean VI

p **332** ad N X 5: καταοίκιcεν scil Ἄργοc cl 10. 12. 13 recte Maas Resp I 11[2], Wil Aesch Interpr 18

p **333** ad N X 15: scr ἐναρόντι οἱ (v supra ad metr)

p **334** ad N X 31: θεῷ qui retinent, velut Friederichs Pind Stud 87, curare non videntur post Iovem invocatum sententiam prudenter interiectam de laboribus periculisque (a rite precante non detrectandis) a Theaeo precante non detrectatis; sic recte iam Hermann ap Heynium. Id quidem tenendum παραιτεῖcθαι (velut Aesch Suppl 521, Choeph 784) non esse temere aut incassum precari. 'Deum' vero et luctatores summae gloriae appetentes in uno quasi ordine collocare Pindaro vix dignum existimo 37: ἐπέβα scr Wil Pind 425[3]; de notione cf O VIII 12 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν | ἀγαθῶν, de structura (c Wil) Soph Ai 137; ἔφεπεν quod conicias cl O II 11, c arc P I 50 longius abest a litt trad 41/2: Acquiescendum erit in emendatione Boeckhiana Προί-τοιο τό⟨δ'⟩ ἱπποτρόφον | ἄcτυ a paraphr (αὕτη ἡ πόλιc) quae videtur confirmari

p **335** ad N X 48: Loci difficultati non male succurrit Wil Pind 427[3] participium flagitans νικῶcι. At remanet scrupulus haud ita levis de dat forma, pro qua νικώντεccι expectes sec O VII 10; nam πᾶcιν P IX 102 non satisfacit

p **337** ad N X 75: θερμὰ δή correctio Schmidiana arridet Maasio, mihi subdulce resipit; cf etiam Wil Versk 433[2]

p **339** ad metr N XI: Stropharum vel simplicissimarum ratio qui fiat, ut metricis vel acutioribus obscura videatur, in huius carm periodis ut in quibus maxime manifestum; similiter in Pyth XII, fr (scol) 124[a], Bacch V, de quibus rite enucleandis desperat Wil Versk 450. Ac primum quidem animadvertas ex tetrametris aut in stropha aut in epodo ne duos quidem plane consentire: adeo variare placuit poetae quae ἐξ ὁμοίων facta persentisci metra voluit. Deinde in stropha ultimos tetrametros duos consulto disiungi apparebit trimetro mere pseudotrochaico, scil ut alterius tetrametri strophae periodos concinnantis erigatur exspectatio. Eodem clausulae praenuntiandae munere in epodo fungi singulare metrum ultimo trimetro praefixum clarius etiam fit forma metri contracta – ⏑ —⌒—, ἀπροcίι-κτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι). Cuius rei rationem promptis ac propositis stropharum graecarum exemplis passim invenies confirmatam (cf comm Pyth p 125 s v *Klauselvorklang*)

p **340** ad N XI 11: In appar crit interciderunt lectt Ἀγηcίλαν *B*, Ἀρκεcίλαν *D* c scholl, unde Ἀγηcίλαν recepi 1914 c Wil 1909, 833, bis (11. 27) admisso retardato metro – ⏑ —; de Maasii commento Ἀγεcίλαν supra app gramm ad § 8: recepit nunc Ἀγεcίλαν (per errorem?) scr Wil Pind 430[1]

p **341** ad N XI 18: μελίζεν ἀοιδαῖc (≃ ἀοιδά 7)? Maas Sokr IV 1916 Jahresb 103, in quod idem ipse quoque incideram 1900 p 139

p **342** ad N XI 41: πλούτῳ ἴcον recte iam (instr dat) videtur ad καρπόν (39) rettulisse paraphr (καὶ ἐπικερδῆ), item opinor interpr plerique, scil ut opp οὐ πάcαιc — ἴcον ad ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι subaudiantur ἄνθοc τοτὲ μὲν εὐκαρπότερον, τοτὲ δὲ ἄκαρπον, sententia satis trita (N VI 10), locutione ut passim consulto inconcinna; πλούτῳ ut dative dativum cum

ἴσον coniungit Wil (1909, 834) sententiam efficiens non ineptam — quid quod nunquam fere frugum auctumnalium numerum ingenti florum copiae vernali parem esse constat inter hortulanos? — At frugum numero non omnibus deinceps annis florum copiam, sed alternis dumtaxat parem, alternis ut subaudiatur vel maiorem, apte dici quis crederet nisi in Pythico quodam oracule? In re tam plana certe πλοῦτον exspectamus ἄνθει ἴσον, potius quam ἄνθος ἴσον πλούτῳ

ΙCΘΜΙΑ

p **345** ad metr Isth I: De inconcinnitate antistrophica ep 4 facile tollenda, ea quidem lege, ut alteram bigarum partem (VIII metrr) terminari dicas dicolo bis trinario praefixo metro pseudiambico cf supra app metr 504 4 ἐν ἄν Herwerdeni commendat Wil 1911, 512[b], Pind 331[1]; cf supra ad O XIII 16 adn. At ἐν c dat refert paraphr et exhibet P ipse P IV 43

p **346** ad Isth I 7: scr ἀκερσεκόμαν cl pae IX 45 16: Novam interpr proponit Wil Pind 332/3

p **348** ad Isth I 34: De Asopodoro victoris patre cf supra p 508 ad carm temp adn 39: scr Πότμος

p **349** ad Isth I 45 (app cr): Chrysippum 'stoicum' explosit Alfr Körte Rh Mus 55, 13

p **347** ad Isth I 26: ἧς hoc uno loco trad (ἧϵ *B*, ἧς *D*) formam nonionicam ἧς coniecerit quispiam, ut in carmine Thebano (cl λεξοῦντι fr 122, 10 Corinth, νίκη N V 5 Aeginet) aut a poeta ipso victorum gratia affectatam esse aut furtim invectas a primis librariis. Consentiunt libri in forma ἦν O XIII 67, N VII 24, fr 83 (schol Pind, Strab, Galen)

p **350** ad metr Isth II: De ambigua v 1 interpr cf N V ep 1. X 1 et app metr 503 14: Admisi in uno eodemque carmine τὰν Ξενοκρά-τει (14) et Ξεινοκράτης (36)

p **353** ad Isth II 19: scr καὶ τόθι (Delphis) κλειναῖς ⟨τ'⟩ c Bergkio cl comm Pyth 61, Wil Pind 136[1]

p **354** ad Isth II 41: θέρειος coni Wil Herm 14, 1879, 161

p **356** ad Isth III 3: scr μεμεῖχθαι

p **357** ad Isth IV 11/12: del virgulam 12/13 vv cave coniungas suadente Wil Pind 338, videl ut ἄπτονθ' sit imperf σπεύδειν inf inde pendente; de praegnanti quadam part καί notione comm Pyth 5

p **359** ad Isth IV 36: μομφὰν ἔχει, passiva interpr excluditur temp praes: et privaverant Graeci universi (N VII 23 ss) Aiacem honore, quem restituit Hom p **361** ad Isth IV 57: scr ἡμερώσαις

p **363** ad metr Isth V 6[a/b]: Hexam restitui, 27 prius δέ reduxi 1908. 14. Ep 4: Dim mensura in priore membro 16 ('*tro*') certa, 27. 58 ('*tro*' an *chor*) anceps, in altero 16 ambigua, 27. 58 certa: iunctim interpretor dim membra ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – (16) ≃ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – (27. 58)

p **363** ad Isth V 1: Θεία alio sensu πολυώνυμος atque Κιλίκιον ἄντρον P I 17; nota iam Solis Lunae Aurorae mater Εὐρυφάεσσα hym hom 31, 4—7, eadem Αἴθρα audit Hyg fab p 11, 15 MS cod F (unde αἰθήρ Homero Pindaro tragg praeter Aeschylum gen fem); Oceani filia Θεία sec Tzetz Lyc 91 p 51, 6 Sch, Zenob V 10, item Αἴθρα teste Timaeo schol B Σ 486 p 109, 23 Dof; addere denique licebit fortasse cum ex Heliadum numero nonnullas, tum Θοῶσαν Phorcynis filiam α 71 cl gll Hesych Θοός — λαμπρός, Θοῶσαν· — λαμπρὸναι, unde Θοῶσαν (Θοάουσαν) elicias λάμπουσαν, cuius nomen voci θεός videtur propinquius esse quam verbis θέω θοάζω. Procul omnino habenda θᾶομαι θαέομαι θεάομαι. Ceterum conferre iuvat Aristaei polyonymiam P IX 64

p 364 ad Isth V 6/7: virgula distingue 12b: ἄλπιστου Wackernagel; cf ad P VIII 65 18: Φυλακίδ' ἄγκειται mavult c schol P Maas Resp I 15 22: De subi III pers non expresso cf Hes opp 291, Pind N IV 93, comm Pyth ad P IV 164 18/19: De locutione ἀμφοῖν Πυθέα τε cf etiam πάτρᾳ Χαριάδαις τε N VIII 46 et E Sittig KZ 50, 1922, 56

p 365 ad Isth V 27. 37; cf ad metr adn

p 366 ad Isth V 41: τίς ἄρ' non solum metri exaequandi causa reponi iubet P Maas Resp I 9[1]; longe equidem praefero quod trad τίς γάρ, nisi forte attenuari ultimo loco (ironice?) quam augeri aut amplificari orationem mavis. 43: πρόφερε I H Hartmann Mnem 46, 1918, 451 48a: κελαδέσαι optime Br Keil p litt 1905, item Ern Fraenkel KZ 42, 1909, 258; at non ὡς ποθέσαι dici existimo, sed ὡς τελέσαι cl κελαδεννόϛ passim ap P (a subst τὸ κέλαδος, ut τὸ σκότος est fr 42, 5 iuxta ὁ σκότος)

p 367 ad Isth V 54: τοιαίδε τιμαί c scholl 2. 3 reduxi monente Wil 1909, 824[4]. Item 58 ἐλπίδ' ἔκνιξαν ὄπιν (= ἔξοπιν), nisi quod ἔκνισαν olim (825[1]) Wil, sed idem nunc ἔκνιξαν Pind 204[4]

p 368 ad metr Isth VI: De dim iamb hybrida str 9 supra app metr 504/5 et comm Pyth 118

p 369 ad Isth VI 5: De hiatu in αὖτε Ἰσθμοῦ admittendo app gramm ad § 7 17: In emendatione Pauwiana προσεννέπῃ ⟨ἑ⟩σπέσθαι propter mensuram certe neminem sanum offendisse puto, de inf aor redupl ratione per se quidem non reicienda, usu tamen parum stabilito app gramm ad § 91

p 371 ad Isth VI 36: ⟨λαῶν⟩ scil δαινυμένων Stadtmüller L Zentralbl 1902, 105; in idem incidit Br Keil (p litt 1904) 46: Del virgulam cl proll II § 98; de adi μοιρίδιοϛ interpr cf P I 55 (c comm Pyth p 8) et schol (ἐκ τῶν μεγάλων Ἡσιῶν) p 452, 7 Ab

p 372 ad Isth VI 59: Revertor (fere c Heynio et Wil 1909, 820*) ad libb (et scholl) lectionem που κεν (i e κήν, malim ut Heyne κἄν, proll II § 41), non quo πόλλ' ἐν βραχίστοις olim quod placuit nunc 'prorsus ineptum' duxerim: movit me πάσαϛ ἀναγήσασθαι ἀρετάς (56) cl παύρῳ ἔπει — ἀνθρόα O XIII 98, permovit post Musam abrupte invocatam ποὺ modeste additum cl Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέστα μοι O III 4, denique saepius monui γάρ (infra 60, γὲ ἄρα) non eadem esse vi qua lat *nam* aut germ *denn*

p 373 ad Isth VI 61: Post τρεῖς dist c Bergkio P Maas Resp I 30 72: Mommsenianum Μέναν δρον rursus sunt qui probent, item ἀνδράσιν ἀθλ. Heynianum (1817). Prius (1797) Heynii commentum τὸν ἄνδρ' resuscitabat Maas ibid 29[3], Phil 72, 1913, 456, paraphr[2] interpr secutus, νὶν ἄνδρα tuetur paraphr[1] c schol inseq (οὕτως ἰσχυρόν p 459, 15 Ab). De vocis ἀνήρ usu quodam peculiari cf O II 103 et ad O I 104 adn, Dornseiff Ps Stil 25

p 374 ad metr Isth VII: Notatu digna clausula dact in P carmm singularis ep 2b (ex gr Βελλερο-φόνταν 46); nam O VI ep 3, P X ep 2, fr 75, 3; 104b 2a-b; 106, 5 alia ratio. Dicolon autem interpretari versum illum bis trin, *prosod-adon*, in tanta acephalorum dimm copia (st 2a. 4a. 5b cett) atque vicinitate (ep 3. 5b), parum sani futurum esse dixeris

p 375 ad Isth VII 22: αἴσχιον 'adverbialiter' dictum merito respuit Wil Pind 411[1]; de adiectivi 'praedicati' loco positi gen neutr (= Σ) cf supra ad N VII 50 adn

p 378 ad metr Isth VIII: Boeckhii 1 et 2 in unum coniunxi 1908. 14 c Hermanno et Bergkio 1. 4, a correctionibus fere abstinui (cf ad 42). Retineo c Wil Versk 237 antisp duobus dimm interiectum (21) ult syll semel (52 in nom propr) soluta. Quid vero quod cett in str ad unam omnibus syllaba illa expletur diphthongo (ευ οι ει, hoc quidem Χείρ. si legimus 42)? Post str 5 per diaeresin constanter observatam respirare

canentibus licebat, nec male habet in altera bigarum parte periodorum ratio metrr [II] + III III : III III

p 379 ad Isth VIII 5: scr τῶ 10 λίθον γε Ταντ. optime trp Wil 1909, 809[5]; de ʌ̄ *lecyth aceph* cf ed min [2]351 12: ἀλλ' ἐμοί et παροιχομένων reposui 1914 13: ⟨νοεῖν⟩ Shackle Class rev 34, 1920, 87

p 380 ad Isth III 21/2: Novam emendationem proposuit Maas Resp II 16[2] ἔνεικεν, ⟨Αἴγινα⟩, crudeliter deleto verbo κοιμᾶτο, de quo egregie 'εὐφήμως εἶπε' schol 45 p 492, 9 Ab. Vocativum omissum bene defendit Christ

p 381 ad Isth VIII 31: scr εἶπε δ' εὔβ. 33[b]: πατέρος ἄν. γόν. transposui c Ahlwardto 1914 monente P Maas

p 382 ad Isth VIII 42: scribi licet εὐθύ: utramque formam eadem primitus vi fuisse consentaneum (ut nostrum *stracks*), εὐθύς autem = recta *via* praeoptari ante vocales et metri causa ante simpl conson documento sunt τάχα δ' εὐθὺς ἰών P IV 83, τὴν εὐθὺς Ἄργοις — ὁδόν Eur Hipp 1197 all. Similis ratio intercesserit inter χῶρις et χῶρι, ἄμφις et ἄμφι cett; cf supra ad P IV 253 46 ss: cῡναλέγειν (cl Alcaei ἀcῡνέτημι) — ἄνακτα⟨c⟩ — ⟨γε⟩νεάν (= γόνον, υἱόν) eleganter omnia, sed vereor ut feliciter Wil Pind 199

p 383 ad Isth VIII 56: Hiatus tollendi causa ἀοιδαί ⟨γ'⟩ ἔλιπον Hermann pondus carminibus male afferens antecedentibus praesertim οὐδὲ θανόντα, ⟨λ⟩έλιπον Maas Resp I 171. Non iam placet quod recepimus 1900. 1908 ἀοιδαί τι λίπον, magis nunc arridet κάλιπον, quod inventum olim spreveram nescio an falso quodam prae pudore, ne ex paraphr poetae sermonem depravarem. Neque offensui erit aut verbi notio cll καταλείπειν Ἀχαιούς Hom, γεραούς Tyrt, aut cl gloss cypr κάλεχες (rectius καλέχεο Meineke)· κατάκειcο Hesych, ⟨πρό⟩λιπον mavult Wil Pind 199

p 384 ad Isth VIII 65: ἀφύκτε *D* unici h l cod) est ἀφύκτᾳ, quod spernere solemus cll μάρψαις ἀφύκτοις χερcίν N I 45, ἐν δ' ἀφύκτοιcι γυνοπέδαις P II 41; at cf etiam ἀθάνατος Isth II 28, fr 121 et fr 10 70: Fateor me ipsum quoque esse in iis, qui locum famosum intellegere sibi videantur. Nam sententia inde a poett eleg satis trita, tum ὑπὸ χειᾷ metaph '*im Mauseloch*', ἐν cκότῳ, παρὰ ματρὶ φίλᾳ simm; ὑπὸ χ. egregie dictum, ut ὑπ' αἰθούcῃ, ὑπὸ βάccαις, sub antro; denique ad δάμαcε subaud ἀναλκείῃcι, ut ὕπνῳ, οἴνῳ simm ap Hom; syll πω, quae non est in Tricll, metro refragante unde irrepserit obscurum. Vocabb collocatio nihil habet difficultatis, dummodo ὑπὸ χ. coniungas cum ἄπειρον. Tu vero si offenderis ap Pind in vocabulo satis vulgari χειά, memineris quaeso similia, velut χαῦνος μαψυλάκας πίθων ἀλωπέκες ὠρύεcθαι (in epiniciis)

p 387: In Suidae indice ἐπιγράμματα ἐπικῶς coni E Harrison Stud in Theogn (1902) 308

p 387 ad (Isth) fr 1, 4: scr c Hermanno ἐκτίccατο· τῶν μέν

p 390 ad (Isth) fr 2. 3: Trophonii Agamedisque templum Delph, quod Pausanias aëneo Hephaesti posterius fuisse tradit, si non ad unam eandemque aedem referendum est crepidomate ligneo (hy Ap 296), parietibus columnisque ligneis aere obductis, aureis illis cantricibus ornatam (paean III 11 ss, XI 34 ss), illo autem de cuius forma e Delphorum memoria antistites edocere Pindarum quamvis superstitiose, nulla tamen fraude poterant, antiquius fuisse censendum est.

p 391 ad fr 4: Μειδίᾳ Αἰγ.? Wil GGA 1898, 159[2], Stzgsb 1909, 812[2], Pind 169[2]

p 392 ad fr 11: cf ἔριξε paean VI 87 fr 15: ἐρι[cφάραγον coni paean VIII 20 Robert Herm 49, 316 fr nostrum (= Boe 263) nescio quo pacto desiderans

YMNOI

p **394—96** ad (hymn Theb) fr 29—35: Stropha si integra (metrr III III II [III-] III III II), fragmm quaedam a Boeckhio rectissime ad grandem illam theogoniam relata ad epodum pertinere necesse est, velut 34 (de Athena), 147 (de Apolline, ubi Boeckhius quidem ἐν δὲ χρόνῳ scr cl str 1 + 2). Frg 32 (de Cadmo) verba tradita bene congruunt c str 4 (mesodico), item fr 35 (de Titanibus solutis) c str 1. Frg 34 metrum ('Pindaricum compositum' sec Mar Plot VI 545 K, Serv Centim IV 462, 8. 15, unde pendet monstruosum illud Πινδ. ἀμφιλειπές schol N XI str 1), plane singulare esset, nisi praeter alterum exemplum ap Heph, Plut, schol Eur Hipp allatum (fr 216) exstaret Isth I ep 4, ubi στρ α′β′ eundem tetr (vulgo a criticis repudiatum) congruere voluisse P videtur (στρ′ γ′δ′) c dim graviore — — ⏑ – — — ⏑ ⏑ subseq dim accelerato (= ep 5ᶜ) — — ⏑ – – – ⏑ — —. De puris et retardatis metris promiscue positis (στρ γ′δ′) cf supra app metr (Bacch V ep 1) 503/4

p **395** ad fr 31: κατασκευὴν [κατα]κοσμήσουσιν scribendum esse patet; plura infra ad 145

p **396** ad fr 35: scr λυθέντες c melior libb fr 36: Pausaniam de lapide triquetro in Libya (εἰς ἐμέ!) collocato fumum vendere merito contendit Wil Pind 379[1]

p **397** ad fr 38: Parum recte de sacrali P in Tycham carmine Boeckhium cogitasse arbitratur etiam Wil Pind 306. De re cf Robert Münch Stzgsb 1916, 2 p 16

p **398** ad fr 42: ἀτλάτα κακότας quod Boeckh effinxit ex trad ἀτληκηκότας (v l ἄτη) recepi non immemor quam prope accedat notione ἄτλητος ad δύστλητος (ἄτλατα τλᾶσα Aesch Ag 407/8), ἄμορος ad δύσμ., ἄτροπος (N III 103) ad παράτρ. (P II 35). Quod quibus displicuerit, magis fortasse arridebit ἀτρύτα κακότας cll ἄτρυτος πόνος P IV 178, ἄτρυτα κακά Soph Ai 788 43. De re Bethe Theb Heldenl 56[16], Robert Oidip I 220, II 81[113]

p **399** ad fr 46: Adde Phot p 24, 15 Reitzenst 48: cf infra ad 249ᵃ

p **400/1** ad fr 51ᵃ: Non displicet Meinekii ⟨ἄκραις⟩; quod qui spatii VI litt cod *A* ratione accuratius habita receperint (Wil Versk 432[3]), aut tetrametri chalcid formam efficient semel ap P obviam P III str 4ᵃ/ᵇ, aut trim dact catal specie Aeschylea (αἴλινον αἴλινον εἰπέ κτλ) nullo ap P exemplo confirmata. Eiusdem Meinekii supplem (1) δι]νηθείς, *circumactus*, denuo obloquente Wil Pind 188[3] tueri non reformido cl frequenti usu epico, etiam aoristi, velut *X* 165, item ἐπ' ἄστεα δινηθῆναι π 63, ubi addito primum πλαζόμενος evadit notio ambulationis a proposito aberrantis: ne in 'errando' quidem latine loquentibus necessario inest notio aberrandi.

ΠΑΙΑΝΕС (fr 52ᵃ)

1 (ΘΗΒΑΙΟΙС) *)

πρὶν ὀδυναρὰ γήραος c(χεδὸν μ)ολεῖν,	‿¯*tr*	*lecyth*	3
πρίν τις εὐθυμίᾳ σκιαζέτω	*cr*	*lecy*	3
νόημ' ἄκοτον ἐπὶ μέτρα,	¯‿*lecyth*		2ᵥ ʜ

Oxyrh pap 841 (vol V ed Grenfell et Hunt) 1 ὀδυνηρὰ pap Et sententia et verba inde a Mimn 1, 5 trita, a Pindaro leviter variata; c[ταθμᾷ μ]ολεῖν Wil Gr Versk 489; de ᾱ inseq liqu producto supra ad P V 42 3/4 aliter divisi, ut evadant (3)¯‿ *lecyth*, (4) *ia*¯‿ *ch*

*) uncis rotundis supplementa significantur principe statim editione recepta. Ed vol XV solus curabat Hunt opitulante imprimis Buryo.

ἰδὼν δύναμιν οἰκόθετον.	⏑ tr ⏑⏑	ch		2
ἐπ 5 (ἰ)ὴ ἰή, νῦν ὁ παντελὴς Ἐνιαυ-	⏑ ia	tr	ch	3
τὸς Ὥρα(ἱ) τε Θεμίγονοι	⏑ lecy			2
πλάξ]ιππον ἄστυ Θήβας ἐπῆλθον	∧ lecy		tr	3
(Ἀπόλ)λωνι δαῖτα φιλη-	⏑ tr	ch		2
σιστέφανον ἄγοντες·	ithy			2
(τὰ)ν δὲ λαῶν γενεάν	cr	ch		2
9[b] δαρὸν ἐρέπτοι	adon			[1½]
10 (σώ)φρονος ἄνθεσιν εὐνομίας. ※	alcm			2

5 Epodi initium statuit Wil Ἐνιαυτός, dei imago et temporum ratio (παντελής) solito more confusae; ἦν δὲ ἐνιαυτὸς τότε ὀκτὼ ἔτη Apollod III 24 extr **7** suppl Housman class rev 1908, 8 ∼ O VI 85 **9[b]** ἐρέπτοι, cf comm Pyth p 45 ad P IV 240 adn

II (ΑΒΔΗΡΙΤΑΙC) (52[b])

Α′ (Ναΐδ)ος Θρονίας Ἀ-
βδηρε χαλκοθώρακ
2 (Πος)ειδᾶνός τε παῖ,
(σέθ)εν Ἰάονι τόνδε λα-
ῷ (παι)ᾶνα (δι)ώξω
5 (Δή)ραινον Ἀπ(ό)λ-
λωνα πάρ τ᾽ Ἀφρο(δίταν) [μολών
(desunt str 6—11 cum antistropho)

(— — ⏑ ⏑ — — ⏑ ⏑ —)	∧ dodr	ch	
(⏑)α τινα (τάνδε) ναίω	⏑ ch	ba	
25 Θ(ρ)ηϊκίαν	ch		
γ(αῖ)αν ἀμπελό(εσ)σαν τε καί	dodr	cr$_{\mu}$	16
26 εὔκαρπον· μή μοι μέγας ἕρπων	– – – –	trin	5
κάμοῖ ἐξοπίσω χρόνος ἔμπεδος.	⏑⏑⏑–⏑	trin	5
νεόπολίς εἰμι· μα-	⏑ dodr		
τρὸς δὲ ματέρ᾽ ἐμᾶς ἔ(πιδ)ον ἔμπαν	dodr	tr	
30 πολεμίῳ πυρὶ πλα-	⏑ dodr		
γεῖσαν. εἰ δέ τις ἀρκέων φίλοις	dodr	cr	16
ἐχθροῖσι τραχὺς ὑπαντιάζει,	– –⏑	ch ba	
μόχθος ἡσυχίαν φέρει	glyc		
καιρῷ καταραίνων.	trin		
35 ἰήϊε παιάν,	trin		
ἰήϊε παιὰν	trin		
(δὲ μήποτε λείπ)οι.	trin		[22]
)—	—		

5 (δή)ρηνον (Δηραίνου Ἀπόλλωνος schol Lycophr Al 440); cf fr 63 et Wil Sapph Sim 255/6 **5[b]** μολών (Sitzler, Jurenka) ultro se offert **23** schol θαρροῦσαν ω[**25** θ(ρ)αϊκίαν **29** ἔτεκον pap, ad ἔπιδον cf εἶδον ἑκὰς ἐών P II 54 **30** ἀρκ. φίλ., sicut Athenienses ap Salamina **32** ὑπαντιάξει suprascr

Et strophae et epodi periodi acephalorum (str 3. 5. 8. 10, ep 1. 10) et trinariorum (str 5[a. b]. 6. 10. 11 [κήρυγμα], ep 1. 3[b]. 4[b] [παιανίσματα] 11[b]—14) membrorum frequentia insignes. — De thesi ultima (str 1, cχέ- 73) in continuatis membris correpta infra ad pae VI metr 86). — Ep 4 et 5 conglutinavit Wil Sapph Sim 247, Versk 417 periodorum rationem non curans. — De quinario membro str 5[b c] vel versu ep 5 (= Sapph γλυκύπικρον κτλ) cf paean IV 1. ep 6, similia ed min[2] 346. — De particula καί

B′ 37 (— ⏑ — ⏑ ⏑ —) ἀλ- | *pher*
καὶ δὲ τεῖχος ἀνδρῶν | *ithy*
(ὕψιστον ἵστατ)αι | ^*lecy*
(⏑⏑ ⏑ — ⏑)ρα· μάρναμαι | ~ *glyc*
40 μὰν (⏑ — ⏑ ⏑) δάοις· | *pher* 20
(— — ⏑ Ποc)ει- | ^*dodr*
δάνιο(ν γ)ένος (ἵππων) (⏑ —) | *dodr* cr
τῶν γὰρ ἀντομένων | *dodr* [11]
(⏑⏑ ⏑ — ⏑) φέρεσθαι | ~ *pher*
(— — ⏑ ⏑ —) κέλας | ^*glyc*
45 (— ⏑ — πο)τικύρσῃ | *pher*
(— — ⏑ ⏑)ι μανίει | ^*dodr* cr
(⏑⏑ — ⏑ — —) | *trin* 20
(— ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑)
(— ⏑)λαὸν ἀστῶν
⏑ — ⏑ — ⏑ —

37 αλκᾶι pap, et δύναται τῶν ἀνδρῶν ὠφέλεια κτλ schol, ἀλκᾷ cl fr 213 Theon (Gr-H) **38** ὕψιστον e paeane ipso in fr 213, 1 invehere Theon videtur **39** ποτὶ τὰ καρτε]ρά Arnim Wiener Eranos 1909, 13 **40** [θαρσέων φρένα] δ. idem, melius certe quam quod alii requirunt epitheton ad δάοις **41** ἔρκος δὲ Ποc]ειδάνιο[ν γ]ένος [ἵππων μέγα satis apte Bury **43/4** ἐν οἷς διαφέρειν δοκοῦσιν οἱ ἀντίπαλοι κατὰ πόλεμον, ταῦτα ἐκπονεῖν ἀγαθὰς ὑποτίθεται νίκης ἐλπίδας schol *a*, unde τ. γ. ἀντ. τὰ δοκέοντα (= 'verisimilia cl Soph OR 485? an abusus N VII 31 = 'gloriosa'?) φέρεσθαι obscure Arnim, tum [νίκας ἔπορεν] κέλας idem non male, nisi quod nimiam quandam prae Pindari pudore ἔπορεν spirare videtur fiduciam. Fortius etiam alter schol τρεψόμεθα αὐτοὺς τῷ ἱππικῷ. Magis pindarice dictum fuerit [ἰcόπαλόν τι] φέρεσθαι/ νίκας πέλασεν] κέλας **45** νεῖκος εἰ πο]τικύρσῃ? **46/47** δαίμων δὲ κακῶ]ι μανίει (φθονεῖ schol)· / τὸ φύγοιμι πάμπαν Jurenka Phil 71, 1912, 199 **48—50** Et optativum et negationem testantur Scholl, uti recte ⟨μὴ⟩ Arnim

33/34 (23/24. 27$^{a/b}$?) in periodi exitu collocata propter 43/44 cf ad O V adn p 109, etiam in app. — Ep membra quattuor ultima si quis pro dimm pherecr aceph accipere maluerit, per periodorum leges certe licebit. Paeanicas vero voces ephymnii legitimi quasi loco additas dimetris transponi parum veri simile.

Totum per carmen verba facere Abderitarum chorum retractata opinione priore nunc mihi persuasi. Nam quod offensioni erant Ἰάων λαός (3) et στρατὸς ἱπποχάρμας (104), oppositi illi quasi Ionicorum (29) et commilitantium (39) virorum choro, id nunc ita explicandum duco, ut post Locrenses, antiquiores fortasse Abderorum incolas, Throniae nymphae nomine (1) tamquam tenui spiritu perstrictos praecipuae Teiorum populo (59—79) laudes reservari, postremo a civibus paeanizantibus equitatum (104) salutari dicamus tunc ipsum ad bellum si dis placuerit ultimum profectis.

Valde dolendum est quod strophae A′ versus ultimi cum integra antistropho perierunt. Nam si P, id quod paene necessarium duco, de Abdero bellatore (χαλκοθώραξ 1) fabulam a vulgari forma non leviter nimirum discrepantem Teiorum laudibus praemisit, — et tetigisse omnino anthropophagos Diomedis equos poeta coarguitur fr 316, cuius verba tradita προβάτων τράπεζαν non casu fortasse congruunt cum strophae versiculo ultimo (βαθύδοξον αἶσαν) —, antiquissimum gravissimumque non solum de Abdero Herculis comite, sed etiam de Abderis ante Teios dorica colonia aliquamdiu occupatis ereptum nobis est; cf Car Robert Gr Heldens II 459. 461. 529. 566.

50 (ω ⏑ — ⏑ ⏑)οι· τὸ δ' εὐ-
βουλίᾳ τε καὶ α(ἰδ)οῖ
52 ἐγκείμενο(ν) αἰ-
εἰ θάλλει μαλακαῖς ε(ὐ)δίαι(ς·)
53 καὶ τὸ μὲν διδότω
θεός· (ὁ δ') ἐχθ(ρ)ὰ νοήσαις
55 ἤδη φθόνος οἴχεται
τῶν πάλαι προθανόντων·
χρὴ δ' ἄνδρα τοκεῦσι(ν) φέρειν
βαθύδοξον αἶσαν.
τοὶ σὺν πολέμῳ κτησάμ(ενοι)
60 χθόνα πολύδωρον, ὅλ(βον)
ἐγκατέθη-
καν πέραν Ἀ[θώ] Παιόνων
62 αἰχματᾶν [λαοὺς ἐλάσαντε]ς
ζαθέας τροφοῦ· ἄλλα [δὲ μωμένα]
ἐπέπεσε Μοῖρα· τλάν-
τ(ω)ν δ' ἔπειτα θεοὶ συνετέλεσσα(ν.)
ὁ δὲ καλόν τι πονή-
(σ)αις εὐαγορίαισιν φλέγει·
68 κείνοις δ' ὑ-
πέρτατον ἦλθε φέγγος
ἄντα δυσμενέων Μελαμ-
70 φύλλου προπάροιθεν.
ἰήϊε παιάν,
ἰήϊε παιὰν
72 δὲ μήποτε λείποι.

Γ' (ἀ)λλά νιν ποταμῷ σχε-
δὸν μολόντα φύρσει
74 βαιοῖς σὺν ἔντεσιν
ποτὶ πολὺν στρατόν·' ἐν δὲ μη-
νὸς πρῶτον τύχεν ἆμαρ·
77 ἄγγελλε δὲ φοι-
νικόπεζα λόγον παρθένος
78 εὐμενὴς Ἑκάτα
τὸν ἐθέλοντα γενέσθαι.
80 ν]ῦν δ' αὖ γ(λ)υκυμαχάνων
(desunt str 9—11, cum antistropho)
95 (— — ⏑ ⏑ — — ⏑ ⏑ —)
(⏑)ε, καλέοντι μολπαί

61 ἐνκατέθηκαν, corr Aristarchus **61/2** suppl Arnim e scholl recte **63/4** adscriptis, ὑπὲρ τὸν Ἄθω ἐκβληθέντες (62) οἱ ἐνοικοῦντες (Θρᾷκες scil, poetico nomine Παιόνες 61) ἐπῆλθον (64) ἀμυνούμενοι τοὺς ἐκβαλόντας καὶ ἐνίκησαν, Teios scil, Clazomeniis (de quibus Her I 167) aut silentio praeteritis (59 ss) aut quod praetulerim propter φθόνον οἰχόμενον τῶν πάλαι προθανόντων (55) parentum nomine (57) συλληπτικῶς comprehensis, hoc quidem negante Wil Sapph Sim 249/50 **63** suppl Wil ζαθ. τροφ. proleptice dictum cl 60 **73** μιν pap φύρσει· ἀποκτενεῖ schol ἀλλά ex oraculorum sermone (Her I 55 VI 77, Ar av 967, eq 197) . . . retinuit P, item in νιν (hostem), ποταμῷ ('Nesto'), subi omisso orationis ambiguitatem scite affertat; oraculum referri primus persp Blass **74** βαιός (scil στρατός) Wil, ὁ ἡμέτερος στρατός nullo add paucitatis signo schol **75** ἐν (suprascr ἀν) pap, ἐν marg, ἐν Aristoph **77** ἄγγελλε pap, προέλεγεν schol, ἄγγειλε Leo prob Wil 319² **80** ν]ῦν Arnim **95/6** Ἑκαταβό]λε Bury

Δᾶλο]ν ἀν' εὐ-
οδμον ἀμφί τε Παρ(νασσ)ίαις
πέ(τρ)αις ὑψηλαῖς θαμὰ Δ(ελφ)ῶν
(ἑλι)κώπι(δε)ς ἱστάμεναι χορόν
(ταχύ)ποδα π(αρ)θένοι χαλ(κέ-
α) κελαδ(ήσ)τι γλυκὺν αὐδᾷ
(νόμ)ον· ἐμο(ὶ δὲ ἑκὼ)ν
ἐς(λῶν ε)ὐκλέα (κραίνω)ν χάριν,
(Ἄβδ)ηρε, καὶ στ(ρατὸν) ἱπποχάρμαν
σᾷ β]ίᾳ πολέ(μ)ῳ τελευ-
(ταί)ῳ προβι(β)άζοις.
(ἰήϊε παιάν,
ἰ)ήϊε παιὰν
(δὲ μήποτε λεί)ποι. ※

97 suppl Housmann cl rev 22, 1908, 8 **103** πράξο]ν mavult Arnim **105** suppl Bury

III ΕC ΠΥΘΩ (fr 52ᵉ)

[X litt] . ν ἀγλαο-
[X litt]ναι Χάριτες
. [
ιει . [. .]οζ[
ἀγλαϊᾶν τ[
ματέρ[
ναὸν ο[
καὶ θυόε[ντα
βωμὸν [
ὀκτὼ κ[
ὑψόθεν [
ἀοιδαῖς ἐν εὐπλε[
γάρυι, τ(ὶ)ν δέ, Χρυσο[
ὥριον ποτὶ χρόνον [
θεᾶς θ' ἑλικάμπυκ[ος

ἐλαύν(ε)ις ἀν' ἄμβροτ[ον
φαεννὸς αἰθήρ

18—92 perierunt illustrari ac confirmari videntur fr 5

]ν σθένος ἱερὰν
χαλκ]έοπ' αὐλῶν ὀμφὰν
]λος
]θυόντων
].
].
]ολατ[
]υ . τη[ ]·
]δο[.]εχορὸν
]

Ad 95/6 scholl adscr:

[.[ιλου μόρια ὑπεργανάει τῷ πυ[ρὶ . . .
λάμπει, ἐξ οὗ τὰ ἀγαθὰ σημ[αίνεται
ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ.

Paeanis in papyro olim 102 versus exhibentis col X—XIV perierunt, exstant frustula quaedam vv 1. 2 ultimis, 4—17 primis syllabis servatis. Quae attento animo si perlustraveris, oculis obversabitur (13—16) Apollinis imago 'ad statum tempus' 'caelesti via' (κέλευθον suppl Gr-H) invehentis — lucente luna (θεᾶς θ') ἑλικάμπυκ[ος Σελάνας suppl Gr-H. Iam cui non in mentem venerit dei curru cygneo ex Hyperboreis 'anno magno' peracto Delphos redeuntis (cl Alc fr 1—4), fr Pind 122 Boe = Sapph 147 ex Himerii or XIII)? unde, Himerio si fides habenda, hoc ipso loco Apollo χρυσοκόμας (13) audiverit ap Pind **10** ὀκτὼ κ[ίονας suppleas vel κ[όραι (κηληδόνες) cl paean X 9 **11** ss illustrari quamquam eiusdem fragm vv 88 ss videntur nunc rectius traditis, quomodo supplendi sint difficile erit dictu

Numeros quos quidem persentiscere videmur simplicissimos ut illustremus: (12) ἀοιδαῖς ἐν εὐπλε(κέσιν) | ⏜φωνᾷ μελι)γάρυϊ), | τὶν δέ, Χρυσο-[κόμα, χάριν], | ὥριον ποτὶ χρόνον | [⏜ἄστρων ὁπότ' ἐν φάει] | ⏜θεᾶς θ' ἑλικάμπυκ(ος | Σελάνας) [ἐπερχόμενος] | ἐλαύνεις ἀν' ἄμβροτ(ον | ⏜κέλευθον, ἀμφὶ δὲ λάμ-πει) φαεννὸς αἰθήρ

IV ΚΕΙΟΙϹ (fr 52ᵈ. 154)

Α′	⏑⏑ — ⏑ ⏑— ⏑⏑) Ἄρτεμιν	(= γλυκύπικρον... Sapph)		5	
	— — ⏑ — —⏑ χορε]ύϲομαι	*ia*	*dodr* (δ)	5ᵥ	
	— — ⏑ — — ⏑⏑]οϲ αὐ-	*ia*	*ia*	4	
	δάν· [⏑⏑ ⏑ — — ⏑⏑ γυν)αι-	*ia*	*ia*	4	
	κῶν ἑδνώϲεται·	*dodr* (δ)		3ᵥʜ	21
5	⏑— ⏑—	*ia*		2	
	— — —]δ' ἐπέων δυνατώτερον·	— — — ⏑	*trin*	2+3ᵥʜ	7
6	— — — ⏑ ⏑]ᾱ κατὰ πᾶϲαν ὁδόν	— — — ⏑	*trin*	5	
	⏑⏑— ⏑ — ἡ]ϲυχίαν	*ia*	*ch*	4	
	Κέω [— ⏑⏑ — ⏑⏑ —	*alcm*		4	
	— ⏑ / ⏑— — ⏑⏑ — ⏑⏑	*ch*	*da*	4	
10	— ⏑⏑ — ⏑⏑] ἄλλεται	*ibyc*		4	21
	ἐμὲ δ' ἐϲ Ζάθεο]ν χρόνον ὀρνύει				
	— — ⏑ —] Δᾶλον ἀγακλέᾳ				
	— — ⏑ — ϲὺν) Χάριϲι· Κάρ-				
14	θαι[α μὲν ἀραιᾶϲ ἐλα]χύνω-				
	τον ϲτέρνον χθονόϲ,				
15	(ὅμωϲ γε μὰν				
	οὗτοι) νιν Βαβυλῶνοϲ ἀμείψομαι.				
	— — —⏑ ⏑— ⏑)έχειν πεδίων·				
	⏑⏑— ⏑ — — ⏑ ⏑]ο̣ι·				
	θεῶν [— ⏑⏑ —⏑ ⏑—				
	— ⏑ / ⏑— —⏑⏑]ρη[ω				
20	— ⏑⏑ — ⏑⏑ ἰχθύϲιν.				
21	ἤτοι καὶ ἐγὼ ϲ(κόπ)ελον	*prosod*		3	
	ναίων διαγι-νώϲκομαι	— ⏑ ⏑⏑ ⏑	*cr*	4	
	μὲν ἀρεταῖϲ ἀέθλων	*ithyph*		4⁻	11
23	Ἑλλανίϲιν, γινώϲκ(ο)μα(ι) δέ	*alc enneas*		5⁻	5
	καὶ μοῖϲαν παρέχων ἅλιϲ·	*glyc*		4ᵥ	
25	ε]ἰ καί τι Διω(νύϲ)ου ἄρο(υρ)α φέρει 5	— ⏑ ⏑⏑ ⏑	*hemiep*	2+4⁻	10
	βιόδωρον ἀμαχανίαϲ ἄκοϲ,	γλυκύπικρ		5ᵥ	5
	ἄνιππόϲ εἰμι 7	*penthem ia*		3⁻	
	καὶ βουνομίαϲ ἀδαέϲτεροϲ·	*enopl* (*ibyc*)		4	
	ἀλλ' ὅ γε Μέλαμποϲ 8	*penth* (*ia*)		3⁻	10
	οὐκ ἤθελεν λιπὼν πατρ(ί)δα μο(να)ρχε(ῖν)	*ia ia ba*		6⁻	6
30	Ἄργει θέμενοϲ οἰ(ω)νοπόλον γέραϲ. 10	*dodr* (δ)	*dodr*	3+3	
	ἰὴ ἰή, ὦ ἰεπα(ιάν.)	*ia*	*adon*	5⁻	11
	)—				

Versus aliter paullo discripsi str 7/8, tum vv 23. 27—29 secutus magnam partem (non item str v ult, aegre ferens 'dactylum' claudentem — ⏑ ⏑̄) Wil Pind 471 ss. Notatu dignum praeter cetera dim Alcm forma aeolenoplia str 7/8 (λίαν μοι δέοϲ ἔμπεδον εἴ- 49), quam fuerunt qui agnoscere nollent Soph Ai 231. De dim ep 7ᵇ cf enoplia pleniora a me congesta ed min² 344/5, de dodr forma dochm 30ᵃ cf Λοκρῶν Ζεφυρίων O X ep 1ᵇ **1/2** τὸν Ἀκειρεκόμαν τε καὶ] Ἄρτεμιν, | [ὦ Δᾶλε, Λατώ τε χορε]ύϲομαι Blass ap Gr-H, obloq Wil **3** όμεν]οϲ Gr-H, φθεγγόμεν]οϲ Sitzler Woch kl Phil 1911, 398 **4** ἑδνώϲατο v l ἀντὶ τοῦ ὑμνήθη (-θή[ϲεται Gr-H) schol **6/7** ὁδόν [ϲοφίαϲ] Sitzler **10** β]άλλεται Gr-H, ἀγ]άλλεται Sitzler **11** suppl Sitzler **14** Adi ad χθονόϲ (insulae) necessarium, unde ἀραιᾶϲ exempli gr inserui **15** ... αιϲ .. μὴ τίθεϲθαι | — ει πεδίων ἐπὶ τῶν νήϲων ... scholl **16** πεδ]έχειν Gr-H **25** ']? pap, ἦ Gr-H, ε]ἰ Wil Pind 473 **29/30** ... Ἄργουϲ schol. De pap Oxyrh 426 (Bacchyl?), ubi ἐξ Ἄργουϲ Μέλαμποϲ infra in calce fragmm **30** θέμενοϲ· ἀποθέμενοϲ cf comm Pyth 30. 76 u. ö.

Β′ τὸ δέ οἴκοθε(ν) ἄστυ κα[ὶ ἑστία]
καὶ συγγένει' ἀνδρὶ φ[ερέγγυα]
στέρξαι· μάτ(αι)ον δ' ἔ[ρον ἐπι-
35 σχὼν] ἑκὰς ἐόντων· λόγο(ν ἄν)α-
κτος Εὐξαν(τίου)
ἐπαίνεσα, [Κρητ]ῶν μαιο-
μένων δς ἀνα(ίνετο)
37 αὐταρχεῖν, πολίων δ' ἑκατὸν πεδέχει(ν)
μέρος ἕβδομον Πασιφ(ά)ας
⟨σὺν⟩ υἱ[οῖ]σι· τέρας δ' ἐὸν εἶ-
40 πέν σφι· 'τρέω τοι πολέμον
Διὸς Ἐννοσίδα τε βαρ(ύ)κτυπον.

χθόνα τοί ποτε καὶ στρατὸν ἀθρόον
πέμψαν κεραυνῷ τριόδοντί τε
ἐς τὸν βαθὺν Τάρταρον ἐμὰν
45 ματέρα λιπόντες καὶ ὅλον οἶ-
κον εὐερκέα·
46 ἔπειτα πλούτου πειρῶν μα-
κάρων τ' ἐπιχώριον
τεθμὸν π(ά)μπαν ἐρῆμον ἀπωσάμενος
48 μέγαν ἄλλοθι κλᾶρον ἔχω;
λίαν μοι [δέο]ς ἔμπεδον εἶ-
50 η κεν· ἔα, φρήν, κυπάρισ-
σον, ἔα δὲ νομὸν Περιδάϊον.

ἐμοὶ δ' ὀλίγον δέδοται
γαίας, ὅθεν ἀδρός, πόνων
δ' ἔλαχον οὔτε νεικέων.

(perierunt in pap 52—57; 52—53 servati paraphr Plut, v infra)

32 κα[ὶ ἄλικες Gr-H, κ[αὶ ἑστία Wil **33** φ[ίλ' ὥστε καί Gr-H, φ[ερέγγυα Wil **33/34** ματ(αί)ων Gr-H, δ' ἔ[πλετ' ἔρως τῶν] ἑκὰς Housman optime cl P III 21 class rev 1908, 11, μά(ται)ον δ' ἔρον ἐπισχὼν] ἑκὰς Wil, quod valde arridet cl ψόγον ἀπέχων N VII 61 c scholi Didymi; nam ut ab humili maledictione 'abstinet' poeta egregius, ita 'suppresso' stulto desiderio Euxantii auctoritatem sequuntur cives Cei; de articulo non add cf Θεόθεν καλῶν P XI 50 **36** suppl Housman **37** ἀπάρχειν Wil; cl N IV 46 (ubi ἀπαρχεῖ?, = ἄπαρχός ἐστι); at 'Cretensium' opinor minus intererat procul a patria Cea habitantem illum regnare, quam ipsis imperare tamquam αὐταρχον, = μοναρχεῖν 29 **39** ⟨σὺν⟩ Housman cl Soph El 1168, ⟨ἐξ⟩ Wil pro tribus vel quattuor Pasiphaae filiis sex P dixisse ratus; et καινῶς add schol. ὅ[ές]σι ed. 1908. 14. Tum πέρας? Wil **41** ἐννοσίδαν τε βαρύκτυπον pap, -δα Wil; tum scr βαρυκτύπου **46** -τ- post μακάρων a sec man add aegre desideratur **49** suppl Housman **51** περι-δάϊον Wil, ut sit *Feinde ringsum*; al cll περιμήκης περιδέξιος et περίσκεπτος, denique ἀμφίβροτος ἀμφιβώμιος vix dubitaveris quin Graecis περι-δήιος fuerit 'infestissimus'. De mensura Ἴδας nominis barbari cf Ἴδαῖον (poet Siculi O V) Κρῖσα (Hom) Κρίσα Cέριφος Αἴγινα, denique Κᾶϊκος Isth V 42, Κάϊκος Aesch fr 143. 44. Post vocem περιδάιον magna in pap lacuna **52** ss E paraphr Plut (de exil 9 p 602 = fr Pind 154), ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν, ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖον (?)· ἐμοὶ θ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται, ὅθεν ἄδρυς, πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων, satis certo elicuisse videor quae edidi recepto Reiskiano ἀδρός, τουτέστιν εἰ μὴ μέγας πλούσιος παχύς (Hesych), ἀλλ' εὔπορος καὶ ἰσχυρὸς καὶ εὔανδρος.

(ἰ)ὴ ἰή, (ὦ ἰὲ παιάν). ※

Ad 58: schol Ζη(νόδοτος) κεδνον ηρω (quadrant in 58[a]) **Ad 59**: τινὲ[c τῶν Εὐξαντίου παίδων τὴν Κέον κατῳκ(ι)σαν, tum: (ἀ)ν(τὶ τοῦ?) οἴχομαι, unde cl P V 86 οἰχνέω Pind? κέαρι[. . .] υἱο(c) Τηλ[έφ ἢ?] τοῦ Ὀνείτου, nam Tel et On, ut Herc filii, fratres. Κυπάριccoc conicias Telephi f sec Serv V A III 64. 680, V G I 21, Steph Byz 395, 6

V (ΕΙC ΔΗΛΟΝ)

(— ⏑ — ⏑) Εὖ-
36 βοιαν ἔλον καὶ ἔνασσαν·

Ζ′ ἰήϊε Δάλι᾽ Ἄπολλον· 2⁻
καὶ σποράδας φερεμήλους 2v 4
ἔκτισαν νάσους ἐρικυδέα τ᾽ ἔσχον 1+2
40 Δᾶλον, ἐπεί σφιν Ἀπόλλων 2 [5]
δῶκεν ὁ χρυσοκόμας 2=
Ἀστερίας δέμας οἰκεῖν· 2 4

Η′ ἰήϊε Δάλι᾽ Ἄπολλον·
Λατόος ἔνθα με παῖδες,
45 εὐμενεῖ δέξασθε νόῳ θεράποντα
ὑμέτερον κελαδεννᾷ
σὺν μελιγάρυϊ παι-
ᾶνος ἀγακλέος ὁμφᾷ. ※

Strophula chalcidica membrorum 4 : 1+2 2 : 4 ducente versuum quasi chorum paroemiaco membro perantiquo enoplio omnes per strophas VIII eodem ἰήιε Δάλι᾽ Ἄπολλον. Exstat e strophis Α′—Δ′ nihil fere praeter XIII versuum litteras initiales **1** ἰήιε Δ[, **16** ᾱπ[, **17** Δαλ[, **18** σὺν δ[; **15** a scriba omissus, **21** . . .]s, schol ἐρίπναις **35** Εὖ-, schol ἀπὸ Ἀθηναίων, ft leg ἀπ᾽ Ἀθηνῶν **38** schol πολυμάλους suprascr πολυμήλους **45** μὲ δέξασθε θεράποντα e Pindari persona dici praefracte negat Wil 1908, 352[a], idem (ibid 345) μὲ δέξαι Πιερίδων προφάταν paean VI 5 ad poetam ipsum pertinere non negat. At cf non solum 'Musarum ministri' poetae Archil 1 et Theogn 769, (πρόπολος) in epitaph Pind 'Plat' epigr 6 Bgk, sed in deis etiam colendis velut fr 117, P V 80, Pind chori se fingens participem. (45) schol Πάνδωρον (-ρου pap, corr Wil) Ἐρεχθέως et Αἴκλον ad Euboeae colonos (36) pertinere cl Ps Scymn 572 docuit 1908, 352[1] Wil

VI ΔΕΛΦΟΙC ΕC ΠΥΘΩ

(ἐν θεῶν ξενίᾳ 61)

(paeanis VI et VII frustula prodierunt in pap Hermupolit [*H*] pap gr e lat II Firenze p 75 ss)

Α′ Πρὸς Ὀλυμπίου Διός σε, χρυ(σέ)α
κλυτόμαντι Πυθοῖ,

λίσσομαι Χαρίτες-
σίν τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ,
ἐν ζαθέῳ με δέξαι χρόνῳ
ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν·
ὕδατι γὰρ ἐπὶ χαλκοπύλῳ
ψόφον ἀΐων Κασταλίας
ὀρφανὸν ἀνδρῶν χορεύσιος ἦλθον
ἕταις ἀμαχανίαν
ἀ(λ)έξων τε-
οῖσιν ἐμαῖς τε τιμ(α)ῖς·
ἥτορι δὲ φίλῳ
παῖς ἅτε ματέρι κεδνᾷ
πειθόμενος κατέβαν στεφανῶν
καὶ θαλιᾶν τροφὸν ἅλσος Ἀπόλ-
λωνος, / τόθι Λατοΐδαν
θαμινὰ Δελφῶν κόραι
χθονὸς ὀμφαλὸν / παρὰ
σκιάεντα μελπ(ό)μεναι
ποδὶ κροτέο(ντι γᾶν θοῷ)

(desunt 19—49 = str 19—21, antistr, ep 1—7)

Numeros enopll aeoll margini adscriptos invenies 83 ss. 104 ss. Notatu digna trium membrr exquisita quaedam varietas; paeanicam vocem quod videtur referre (ep 17^{b} Gr-H, ex gr παρ' ὀμφαλὸν εὐρύν 120^{b}), ne pessumdetur ultimae dimm VIII periodi elegantia, pro pherecr aceph accipere praestabit. De 'lecythio' (str 9^{b} Gr-H) τὰν θεμίξενον ἀρετάν (131^{b}) respondente (91^{b}) pherecrateo cf supra ad N III (14) adn. Quid vero quod (ep 12^{b} Gr-H) eodem vocabulo 176 altera efficitur inconcinnitas non minus gravis? Nam ithyphallico 54 respondere, sana si lectio trad, 115 pherecr, tum 176 -ειν ἀπείρονας ἀρετάς rursus videtur lecythium. Ac 115 quidem facile corrigitur eiecto ἐς, ut evadat (= 54) ithyphallicum; ithyphallici autem lecythio substituti exemplum in promptu est ap Soph Phil 686: 701. Tum ithyphallicis 54. 115 respondebit lecyth 176 ea lege, ut ultima ith syllaba trisema fiat, non aliter ac bacchei in epigr Tralliano (Siceli), de quo nunc Rud Wagner Phil 77, 1921, 274 ss. 286 ss. Ergo:

— ⏑ — ⏑ — ⏑ — 54. 115
— ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — 176.

Unde suspicio movetur eadem fere ratione, qua ithyph (54. 115) c lecyth, etiam lecyth (131, N III 14) exaequari posse c pherecr, — ⏑ — ⏑ ⏑ ⏑ — ⏑ —.

1—6 Aristid II 160 BK (Pind fr 90 Bgk^{4}) **6** ἀοίδιμον corr (a sec man?) in -ων, quod recep Gr-H, -ον etiam codd Aristid **7** χαλκοπύλῳ, de fontis 'leontochasmate' (schol) Diels Arch Jahrb 1909, 419 **8** ἄϊων (aor) Wil 1908, 354^{4} **10** α. εξων pap, suprascr ρ]η, schol ἀέξων **14** κλυτὸν ἅλσος (v l?) schol **17** σκιόεντα (forma epica in dactt necessaria, ap Pind etiam in chalcidd P IX 34, σκιοειδέα ap Ar av 6. 86 in anapp) pap, correxi c Housmano; nam etsi baseos aeol (antisp) formae sunt ⏑ ⏑ — ⏑ (velut ἐλέφαντι O I ep 5^{a}) et ⏑ — — ⏑ (passim), antistrophice congruentes non inveni. Denique σκιάεις ut φωνάεις forma antiquior, σκιόεις ad δακρυόεις assimilata.

De membri syll ult in synaphea catalexeos in modum correpta 56. 116. 117. 178 cf paean 73 et Arist can p 49 adn, quibus add Bacch III str 3/4, Soph Tra 886/7, Eur 553/4: 563/4.

(ἐπ.) 50 8 καὶ πόθεν ἀθαν(άτων ἔρις ἄ)ρεατο.
9 ταῦτα θεοῖσι (μ)έν
10 πιθεῖν σοφοὺ(ς) δυνατόν,
11 βροτοῖσιν δ' ἀμάχανο(ν εὑ)ρέμεν·
54 12 ἀλλὰ παρθέ-
νοι γὰρ ἴσ[ς]τ[ε] Μο(ῖ)σα(ι)
55 13 πάντα, κε(λαι)νεφεῖ σὺν
14 πατρὶ Μναμοσ(ύν)ᾳ τε
15 τοῦτον ἔσχετ(ε τεθ)μόν.
16 κλῦτε νῦν. ἔρα(ται) δέ μο(ι)
17 γλῶσσα μέλιτος ἄωτον
γλυκὺν [καταλείβειν?]
60 18 ἀγῶνα Λοξία καταβάντ'
19 εὐρὺν ἐν θεῶν ξενίᾳ.

Β′ 1 θύεται γὰρ ἀγλαᾶς ὑπὲρ Πανελ-
2 λάδος, ἅντε Δελφῶν
3 ἕθ(ν)ος εὔξατο λι-
65 4 μοῦ ς(◡ — ◡ — ◡ — ⏑)
5 ευδ(◡◡ — ◡ — ◡ — ⏑)
6 φιλει(◡ — — ◡◡ — ◡ — —)
7 Κρόν(◡◡ ◡◡ ◡ — ◡◡ —)
8 πρύτα(νι ◡ — — ◡◡ —)
70 9 τοὶ πᾶ(◡ — — ◡ — ◡ ◡ —)
10 χρης(τ)ῆ(ρι — ◡◡ —
◡ — — Πυ-)
11 θωνόθεν (— ◡ — ⏑)
12 καί ποτε(◡◡ — — ◡ — ◡ — —)
13 πανθοῦ(— ◡ — ◡◡ —)
75 14 δες Τροΐα (◡ — ◡◡) ἦ-
15 νεγκεν / (◡◡ — ◡◡ —)
16 δεα πάϊς [Πηλέος]
78 (◡◡ — ◡ —) / ὃν ἐμ-
17 βα(λὼν ἰὸν ἔσχε μάχας)
18 Πάρ(ι)ος ἑ(καβόλος βροτη-)
80 19 σίῳ δέμαϊ θεός·
20 Ἰλίου δὲ θῆκεν ἄφαρ
21 ὀψιτέραν ἅλωσιν,

Β′ (ἀντ)	1	κυανοπλόκοιο παῖδα ποντίας	*trin*	*ia*	5		
	2	Θέτιος βιατάν,	*trin*		3		
85	3	πιστὸν ἔρκος Ἀχαι-	*dodr*		3		
	4	ῶν, θρασεῖ φόνῳ πεδάσαις·	*tr*	*tr*	[4]		
	5	ὅσσα τ' ἔριξε λευκωλένῳ	*dodr*	*cr*	5	20	
	6	ἄκαμπτον Ἥρᾳ μένος ἀν(τ)ερείδων	*ia*	*ch*	*ba*	6	
	7	ὅσα τε Πολιάδι· πρὸ πόνων	‿*tr*‿	*ch*	4		
90	8	δέ κε μεγάλων Δαρδανίαν	‿*ch*	*ch*	4		
	9	ἔπραθον, εἰ μὴ φύλαξεν Ἀπό(λ)λ(ω)ν·	*ch*	*pher* (cf 131)	6‾	20	

50 ἀθαν[άτων ἔρις ἄ]ρεατο Bury, non male cl 87, ἀθάν[ατον γέρας ἄ]ρε. Sitzler (Woch cl Phil 1911, 1017) Pindarum e Pind N VII 44/5 perperam corrigens **59** suppl Wil **60** Λοξία Gr-H, -ιαι pap **66** εκδ[*H*(ermup) **67** φιλει[*H*(ermup) φιλε[*O*(xyrh) **68** κρόν[ιε βαρύοπα στεροπᾶν] Tosi At e Roma 1908, 201 **77** suppl Sitzler **62—78** refingens Woch cl Phil 1911, 1016 **81** ιλιωι suprascr ου pap *O* **88** ἄκν. pap, at cf P IV 72 *C*, Isth IV 53 **89** ὅσσα (= 87) Aristoph, at bene conferuntur in uno eodemque versu ὅσσα — ὅσα τε O III 107 **91** ἔπραθεν: Bury

	10	νέφεσσι δὲ χρυσέοις	∧*tr* *ch*	4
		Ὀλύμποιο	*antisp*	2
	11	καὶ κορυφα(ῖσι)ν ἴζων	*pher*	4[10]
94	12	μόρσιμ' ἀνα(λ)ύεν /	*dodr*	
		Ζεὺς/ ὁ θεῶν σκοπὸς οὐ τόλ-	∧*paroem*	2
95	13	μα· περὶ δ' ὑψικόμῳ/ (Ϝ)λένᾳ	*alcm*	
	14	χρῆν ἄρα Πέργαμον εὐρὺ[ν] ἀϊ-	(136˜) *alcm*	8
	15	στῶσαι / σέλας αἰθομένου	– – ⏑ ⏑ *ch*	
	16	πυρός· ἐπεὶ δ' ἄλκιμον	˜*cr* *cr*	8 23
		νέκυν ἐν τάφῳ / πολυ-	*trin*	
	17	στόνῳ θέντο Πηλεΐδα,	⏑ – – ⏑ *ch*	7
100	18	ἁλὸς ἐπὶ κῦμα βάντες (ἦ)λ-	˜*ch* *ia*	
	19	θον ἄγγελο(ι) ὀπίσω	∧*lecy*	8
	20	Σκυρόθεν Ν(ε)οπτόλεμ(ον)	*tr* *ch*	
	21	εὐρυβίαν ἄγοντες,	*ch* *ba*	8 23
Β′ (ἐπ)	1	ὃς διέπερσεν Ἰλίου πόλ(ιν·)	*dodr* *ia*	5
105	2	ἀλλ' οὔτε ματέρ' ἔπειτα (κ)εδνάν	*ia* *trin*	5– 10
	3	ἴδεν οὔτε πατρω-	˜*dodr*	3
		ΐαις ἐν ἀρο(ύραις)	*trin* (ἰήιε π.)	3
107	4	ἵππους Μυρμιδόνων	*dodr*	3
	5	χαλκοκορυ(στ)ᾶν	*trin* (*adon*)	3–
		(ὁ)μίλει ἐγείρων.	*trin* (ἰήιε π.)	3–
109	6	σχεδὸν δ(ὲ Το)μάρου	*trin*	3–
		Μολοσσίδα γα(ῖ)αν	*trin* ,,	3–
110	7	ἐξίκετ', οὐ(δ' ἀ)νέμους ἔ[φυγ]εν	*ia* *an*$_{\vee}$	4
	8	οὐδὲ τὸν εὐρυφάρετραν ἑκαβόλον·	*da* *da*	4
	9	ὤμοσε [γὰρ] θεός·	*dodr*	3 32
113	10	γε(ραιὰ)ν δὲ Πρίαμον	∧*tr* *ch*	4 [4]
	11	πρὸς ἑρκεῖον ἦναρε βωμὸν ἐ(π-	*antisp* *da*	4
115	12	εν)θορόντα,	*tr*	2
		μή νιν εὔφρον' [[ἐς]] οἶ[κ]ον	*ithy* (cf 54. 176)	4 10
116	13	μήτ' ἐπὶ γῆρας ἰξέ-	*ch* *ba*$_{\vee}$	4–
	14	μεν βίου· ἀμφιπόλοις δὲ	(56) *pher*$_{\vee}$	4–
	15	(μ)οιρ(ιᾶν) περὶ τιμᾶν	*pher*	4–
	16	(δηρι)αζόμενον κτάνεν	*gly*$_{\vee}$	4
120	17	(ἐν τεμέ)νεϊ φίλῳ γᾶς	˜*ch* *ba*	4–
		παρ' ὀμφαλὸν εὐρύν.	∧*pher*	4–
121	18	[ἰὴ ἴητε] νῦν, μέτρα παι-	*ia* ⏑ ⏑ –	4
	19	ηό(ν)ων ἴητε, νέο(ι).	*tr* *ch*	4 32

)—

95 τολμα pap, τολμᾷ ut in sententia generali Wil 1908, 347[3], Pind 132[3] **96/7** ευρυ[.]ϊϊστωσαι: εὐρὺ (δ)ιᾳστῶσαι (διαιστ. debebant) Gr-H, εὐρὺν scripsi, ut ἐς βαθὺν Τάρταρον paean VI 44, contra ἐν αἰνᾷ Ταρτ. P I 15 **97** αιθομενος **99** πηλεΐδα[. .] **106** (πατρωΐ-)αις pap *H*, -οις *O* **108** (ἐγείρ)ων *H*, εγε[. . . *O*, antea]μιλον Gr-H, unde corr Wil Pind 132[4] **110** suppl Wil (? T Tosi) (ἔλαθεν Gr-H) **112** Housman **115** suppl Housmann cl Lucr III 894, ἐς delevi **118/9** schol Nem VII 94 affert (fr 52 B[4]): ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μυριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι, item (μ)υρ(ιᾶν) pap, Πυθιᾶν Zenod, μοιριᾶν (e paraphr τῶν νομιζομένων τιμῶν) Boeckh; μ- igitur et laudatis verbis et paraphrasi testatur schol Pind, *the interchange cf* υ *and* οι *is too common to require illustration* Gr-H, de Boetorum litteratura recentiore admonet Wil; κυριᾶν (immerito Dem 36, 32 antestatus praeoptat Housman **119/20** κτανεῖν pap, Ζ(ηνόδοτος) κτά(ν)εν ἐν, γρ (κταν)έν **121/22** utrobique pap simpliciter ἰή, schol γρ ἰὴ ἰή τε: est ἰήναι ab ἰή, ut αἰάζειν ab αἰαῖ simm

Γ′ 1 ὀνομακλύτα γ' ἔνεσσι Δωριεῖ
μ(ε)δέοισα (πό)ντῳ
3 νᾶσος, (ῶ) Διὸς Ἑλ-
4 λανίου φαεννὸν ἄστρον.
5 οὕνεκεν οὔ σε παιηόνων
6 ἄδορπον εὐνάξομεν, ἀλλ' ἀοιδᾶν
7 ῥόθια δεκομένα κατερεῖς,
130 8 πόθεν ἔλαβες ναυπρύτανιν
9 δαίμονα καὶ τὰν θεμίξενον ἀρετ(άν). *ch lecy*
10 ὁ πάντα τοι τά τε καὶ
τὰ τεύχων σὸν
11 ἐγγυάλιξεν ὄλβον
12 εὐρύο(πα) Κρόνου
παῖς, ὑδάτ⟨εσσ⟩ι δ' (ἐ)π' Ἀσ(ω-)
135 13 ποῦ π(οτ' ἀ)πὸ προθύρων βαθύκολ-
14 πον ἀ(νᾱ)ρέψατο παρθένον Αἴ-
15 γιναν· / τότε χρύσεαι ἀ-
16 έρος ἔκρυψαν κόμ(α)ι
ἐπιχώριον κατά-
17 σκιον νῶτον ὑμέτερον,
140 18 ἵνα λεχέων ἐπ' ἀμβρότων

deest v 141, exstant initia fere monosyllaba vv 142—55, 143 μῡ: Μυ[ρμιδόνες Wil Pind 134, denique, hausta columna integra)

Tum ex ep γ′ post (172ᵃ) frustula χο[. . . .]ενοc

175 11 [—⏑ —⏑ —⏑⏑ —]ν γε δε-
12 [— ⏑ —⏑]ειν ἀπείρονας ἀρετάς *tr lecy*
13 [—⏑⏑—] τε [— ≍]
14 [— ⏑] πόλιν Τροΐαν· φι-
15 [— ⏑ — ⏑]α λαόν
180 16 [—]γον [—] (στεφά)νοισι πάν
17 [εὐ]θαλέος ὑγιείας
σκιάζετε Μοισᾶν
18 [ἐ]παβολ[— ⏑] πολλάκι· παι-
183 19 ὰν δέ[— ⏑ —] ε[⏑]ᾶν.

129 δεκ. *H*, δεχ. *O* **134** ὕδατι, suppl Gr-H, υδατιδεπ (∼ N III 3) corruptum putat Maas Res$_{L}$ I 26 **135** π[. . .]πο *O*, γ[ὰρ ἀ]πὸ Maas 26 **136** α[.]. ρέψατο pap, ἀ(νᾱ)ρέψατο Gr-H; et ἀνᾰρέψαντο scr Aug Fick Υ 234, α 241, ν 77, ubi alii ἀνηρέψ. cl ἀνερεψάμενοι Bekk Anecd 401. *ἀρέπομαι colligitur e forma ΑΡΕΓΥΙΑ (in patera Aeginetica perantiqua Berl 1682 Fw, EM 138, 21), ut α- sit protheticum, dissentiunt G Meyer^{3} 160, Boisacq ét gr 81/2. 275. Iam Maas legi posse in papyro *O* ἀ[.]ερέψ. certior factus βαθυκόλπων (προθύρων) ἀνερέψατο proponit **138** εκρυψαταν *O*: corr Gr-H **172ᵃ** χο[λούμ]ενοc? tum schol (ν l?) ποινᾶ(?) **175** γε suprascr ·τ· *O* **176** -ειν ἀπ- servavit *H*, schol προστακτικῶc ad inf pertinere videtur **178** πόλιν τρ. *H* [ἀμφὶ] π. Sitzler W cl Phil 1919, 343 **180** στεφάνοισι νιν (ν l?) schol *O* ft recte **181** . .]θαλέος ὑγιείας σκ. servavit *H*, Aristoph schol *O* κ[οιτ[**182** .]παβολ[*H* **183** ἐννόμων *H* (= Zenod) τῶν ἀπὸ τῶν ἐ(νδ)κων schol *O*

VII^{a} ΘΗΒΑΙΟϹ Ε(ΙϹ ΠΤΩΙΟΝ? cf ad 11/12 Wil Pind 187/8
]προϲ[add Hermup

ϲτρ Α′ μαντευμάτων τε θεϲπεϲίων δοτῆρα
καὶ τελεϲϲιε[πῆ] θεοῦ
ἄδυτον ἀγλαάν τ' ἐϲ αὐλάν
Ὠκεανοῖο (XI litt) Μελίαϲ
5 Ἀπόλλωνί γ' [
ὀρ⟨ε⟩ιδρόμον [
ϲυν ἄ̣π̣ι̣ομ[. . .
γα̣ν′. ειν το[. . .
χέων ῥαθάμιγγα

10 Χαρίτεϲϲί μοι ἀγχιθ[
γλυκὺν κατ' αὖλον αἰθέριόν
τε τηλαυγέ' ἀγ κορυφάν
ἀντ Α′ ἥρωα Τήνερον λέγομεν ⏑ — —
]α ταύρων ει[
]ν προβωμ[
]οιτ[.] τ[.]μο[. . . .] παρο[
κελά]δηϲαν αὐδάν·
εὐ]αντέϲι χρηϲτήριον

In pap Oxyrh (p 51 Gr-H) exstant: **1**]ν τε θεϲπεϲίων δοτ[**2** schol ἔπεϲ[ι (v infra) **3**]ον ἀ[γλ]αάν τ' ἐϲ αὐλάν **7**]ει φιλα[**8**]ν δέ . . [**9**]μιγγα[(μπα Gr-H) **10**]αγχιθ[**11**]τ' αὐλὸν αἰθερ[**12**]ε ἂν κορυφὰν [**13**]νερον λεγομεν, denique **14—18** Reliqua (1—13) debentur pap Hermup (Pap gr e lat Firenze 1913 II 147, 77); adde quae in pap Hermup subseq πρὶν Ϲτυγὸϲ ὅρκιον ἐξευ[cl fr Oxyrh 129,4 p 75 Gr-H Ad **2** frustra conferunt τελεϲϲιερὸν παιᾶνα Hesych; τελεϲϲιε[πῆ ex scholl (et fr 293) Wil Pind 188[1] **4** cf Τήνερον 13 **11/12** αἰθερ[, tum ἰόντι Gr-H, αἰθέριόν τε τηλ' ἀγ. κορ. (Ptoon scil) Wil **18** εὐ]αντέϲι Gr-H. Perobscura omnia

VII^{b} (= 52^{h})

Recte si inde a verbis ἥρωα Τήνερον (VII^{a} 13) antistrophum incipere statuimus, sequi videtur, ut pap Oxyrh 841 fragm certe 16 et 19 non iam pertineant ad paeanem Thebanum VII^{a}.

(fr 16, 10) (ἐπεύχομαι?) δ' Οὐρανοῦ τ' — *ia* *cr*
εὐπέπλῳ θυγατρί — *ithy*$_{\vee}$
Μναμ(ο)ϲύ(ν)α κόρα(ι)ϲί τ', εὐ- — *ch* *ia*
μαχανίαν διδόμεν. — *prosod* 15
(τ)υφλα(ὶ γὰ)ρ ἀνδρῶν φρένεϲ, — *ia* *cr*$_{\vee}$
(ὅ)ϲτιϲ ἄνευθ' Ἑλικωνιάδων — *alcm*
15 βαθεῖαν ἐλθ[. .]τ̣ων ἐρευ- — *ia* *ia*
ν(ᾷ ϲ)οφίαϲ ὁδόν· — *dodr*$_{\vee}$ 15
(ΕΠ?) ἐμοὶ δὲ τοῦτο(ν δ)ιέδω- — *ia* *ch*
καν ἀ̣θάνατον πόνον — $_{\wedge}$*glyc*

15 De ἐλθ . . τ̣ων suppl desperandum; per -λ- litteram si licuerit, εὐθρόνων coniecerim cl N III 83 **16** ϲοφίαιϲ pap, ϲοφίαϲ? (cl paean IX 4) Gr-H

Fr 17, **1** Ὁμήρου, indicare videtur P in enarranda fabula ab Homeri ratione ut saepius abhorrere.

Fr 18 (-οιϲ-) nullius momenti.

Ex fr 19, **1—19** laciniis vid quidquam elucet praeterquam quod (10 schol et 12) de puerperio aliquo (Latonae?) et de Apolline sermonem fuisse. 19 + 20, **4**: servatum ἕϲϲατο

(fr 19, 20) (ε)ὐνᾶϲ· τί πείϲομα(ι . . .)
ἦ Διὸϲ οὐκ ἐθέλο(ιϲα . . .
Κοίου θυγάτηρ π(. . . . . .).
ἄπιϲτά μ(ο)ι δέδο(ι)κα κα . . .
δέ νιν ἐν πέλ(α)γο(ϲ . . .
25 ῥιφθεῖϲαν εὐαγέα πέτραν φανῆναι· — *ia* — ⏑⏑ *ia ba* 6
καλ(έ)οντί νιν Ὀρτυγίαν ναῦ-ται πάλαι. — *paroem* *cr* 6

πεφόρητο δ' ἐπ' Αἰγαῖον θαμά,	*an*	¯*ia*	4
ἆς ὁ κάρτιστος	*cr*	*sp*$_{\vee}$	4
ἐράσσατο μειχθείς	$_{\wedge}$*pherecr*		4
30 τοξοφόρον τελέσαι γόνον·	*ibyc*		4

Fr 19, 20 v l πείθομαι 20—22 Asteriam loqui apparet, Latonae sororem a Iove propter amorem spretum in mare coniectam (Hyg fab 53, suavius ἥλατο Callim IV 37, similiter Ap I 21, schol Lycophr 401 21 ἦ interrogantis videtur esse 23—25 Veretur P narrare parum credibilia (cf O I 31. 52) de poena dei irati et de Titanide aspera in coturnicem aut in insulae saxum mutata. Insulam vero olim mobilem fluctibusque obvolutum continuo post Latonae accessum quattuor columnis stabilitam esse P etiam in (prosodii) fr 88 tradidisse constat 23/4 [φάτις δέ νιν Wil Pind 328 24 ἐν (suprascr . α .) πελ(α)γε̣ pap, verum vidit Wil 328² 25 v l εὐαυγέα cf Aesch Pers 466, Eur suppl 652, Ba 662 · 28 τᾶς pap, ἆς (Gr-H) necessarium, nisi forte ex Asteria Apollinem procreare olim Iovem in animo habuisse putas; de re Robert Arch Jahrb V 1891, 215 κάρτιστος (pap. marg) praefero formae κράτ., ut dim *cr sp* evadat respondente dim 29 (*pherecr aceph*); aliter Wil

VIII (= fr 52¹) (ΘΗΒΑΙΟΙϹ?)

Ex scholl col anteced servata: [τῷ δὲ Ἐργίνῳ ὁ θεὸς] (ἔχρ)ησεν μαντευομένῳ [Ἐργῖνε, Κλυμένοιο πάϊ, Πρεσβωνιάδαο,] ὄψ' ἦλθες γ(ε)νεὴν δ[ιζήμενος ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν / ἱστοβοῆϊ γέροντι νέην περίβαλλε κορών]ην· ὁ δὲ Πίνδα(ρος λέγει, ὅτι ἔχρησε ταῦτα αὐτῷ ἡνίκ(α) . . .; tum ἀ)πήτει (Erginus) ἀναιρε(θέντος . . . τ̣(ο)υ̣ πατρὸς Κλυμένου ὑπὸ Περιήρους (civ Theb)?, καὶ ὁ χρησμὸς . . . προύτρεψε στρατεύεσθαι ἐπὶ Θήβας. Ad Paus IX 37, 2, Apollod II 67 ss, schol Pind O XIV 2 provoc Gr-H, oraculi verba e Paus inseruit (ὄψ' ἦλθες, ἐ]ξῆλθες pap) Robert Herm 49, 1914, 319. Idem etiam Trophonii Agamedisque Ergini fill P in hoc paeane mentionem fecisse coni (de quibus fr Isth 2. 3); veri non minus simile (una cum Herculis in Orchomeniorum legatos iniuria?) etiam Thebanorum rebellionem et libertatem fuisse celebratam cl τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος fr Pind 29, 4. Quae quomodo cohaeserint cum Cassandrae (vel Heleni) in Paridem vaticinio vv 20 ss, ne suspicari quidem licet, de quo ex Cypriis Procl chrest p 234, 9 ss Westph (Bethe Hom II 152), procul habendi Apd III 148/9. Lycophr 224 ss.

a (fr 82, 20)	σπεύδοντ' ἔκλαγξεν θ' ἱερ[ᾶς κόρας	¯*ia* *dodr*	5	
	δαιμόνιον κέαρ ὀλοαῖ-	*ch* ˘˘*ch*	4	
	σι στοναχαῖς ἄφαρ,	*dodr*	3	12
	καὶ τοιᾷδε κορυφᾷ	*mol cr*	4	
	σάμαινε λόγων·	$_{\wedge}$*dodr*	3	
25	ὦ πανάπ(ειρον) (εὐ)ρ(ύ)οπα Κρονίων,	*dodr an*	5	12
	τελεῖς σ(ὺ νῦν τὰν πάλαι)	*ia cr*	4	
26	πεπρωμέναν πάθαν,	$_{\wedge}$*lecy*	4	

Numerorum quam posuimus interpretationem ut nonnullis locis necessario incertam, ita qua videntur esse simplicitate Pindaro non indignam esse putaverim (cll paean I—V. VII^a.^b). 20 ἔκλαγξεν̣ pap ἱερ[ώτατατον Gr-H, ἱερ[ᾶς κόρας Robert; antistrophice congruere coni Gr-H fr 87, 3. 4 πάντων ἔργον (suprascr -ων) ἱερώτατον et τ' ἀ[νι?]έντες (≃ ὀλοαῖσι), unde cum ἔργων praeoptandum videatur, ἔκλαγξεν restituere non dubito, quamquam in promptu sunt etiam formae ⏑⏑⏑—⏑— exempla ed min² p 350 24 De aceph membro ibid

	ἁνίκα Δαρδανίδαις Ἑκάβ(α φράσεν ὄψιν),	*ch paroem*	6⁻	[14]
	(ἄν) ποτ' εἶδεν ὑπὸ σπλάγχν(οις)	*dodr sp*	5⁻	
	φέροισα τόνδ' ἀνέρ', ἔδοξ(ε δέ)	*ia dodr*	5	10
30	τεκεῖν πυρφόρον ἐρι[βρεμέταν	*ba ⏑⏑ dodr*	5	
	Ἑκατόγχειρα, σκληρᾷ (δὲ βίᾳ)	*⏑⏑ — dodr*	5_H	10
	Ἴλιον πᾶσάν νιν ἐπὶ π(έδον)	*cr sp ⏑⏑ cr*	6	
	καταρεῖψαι· ἔειπε δὲ [μάντις	*paroem*	4⁻	10
	(. . .)ᾳ τέρας ὑπνα(λέον)	*⏑⏑ alcm*	4	
35	(. . .)λε προμάθεια	*ia(?) cr sp*	6⁻	10

30 ἐρι[σφάραγον praeoptat Robert cl fr Pind 14 (= 263 Boe) **31** Ἑκατ. egregie Robert **33** μ[άντις, Helenus opinor cll locis supra landd **34** inf exspectant, flagitatur (. . . ! .]ᾱι) dativus, σὺν δίκ]ᾳ (σύν γε δ. si per pap licuerit) conicio, ἔειπε interpr ἐξηγήσατο cll O VIII 46. 62 simm **35** ἐτωσία] δὲ (λε pap) ex gr propono

b (fr *C* 83, 10)	10 μεγ[. . . . . π]ὰν δ' ἔπος	. . .	*cr*
	κλιθεὶ(ς) ἐκο(ινάσατο) σφί-	*ia* ↑	*tr*
	σιν μάλα πρᾶξον (δι)καίως·	*ch (tr?)*	*tr*
	'κλυτοὶ μάντι(ες) Ἀπόλ-	*ba* ↑	*⏑⏑ cr*
	λωνος, (ἐ)γὼ μὲν ὑπὲρ χθονός	*ibyc*	
	15 (ὑ)πέρ τ' ὠκεα(νο)ῦ	*⏑⏑ dodr*	

10 schol ἀν^{τ} πᾶσα(ν τὴν ἀλήθειαν? Gr-H **11** an κλιθεῖς(α), scil Θέμις κλισμῷ ἢ τρίποδι Δελφικῷ κεκλιμένη ὡς χρησμῳδοῦσα καὶ τοῖς Ἀπολλωνίδαις (13 cl fr Pind 192) τὰς χρησμοῦ θέμισταις παραδιδοῦσα? **14** ἐγώ Χρυ^{σ} schol, tum μήποθ' ὁ λόγος ἐκ τ[οῦ χοροῦ? **15** schol ὠκεανοῦ θέμιδος, ἐπεὶ κα[, quae nescio an pertineant ad fr 30, 1 ss simm; tum πάντας κατείρηκε τοὺς [τόπους? Obscura omnia, nec tamen desunt magnae poeseos signa

IX (ΘΗΒΑΙΟΙϹ) (cf 107 Bgk, 74 Boe)

Interpretationi nostrae novam opposuerunt Ed Fraenkel Rh Mus 72, 1918, 176. 328, Wil Versk 490 in eo potissimum a nobis dissentientes, quod pro quinariis senariis nostris aeolenopliis (plura exempla ed min consp metr 346, ubi corrigas O IX ep 2) dactylica 'tetrametra' 'pentametra' fuisse autumant Alexandrina (Heph 23, 15. 18) doctrina metrica nimis freti.

Α'	Ἀκτὶς ἀε-	*antisp*	2	
	λίου, τί πολύσκοπ' ἐμήσαο,	*enopl*	4	
	ὦ μᾶτερ ὀμμάτων,	*dodr* (∼ O XIII 3. 4)	3	
	ἄστρον ὑπέρτατον	*dodr*	3	12
	ἐν ἁμέρᾳ	*ia*	2	
	κλεπτόμενον; ⟨τί δ'⟩ ἔθηκας ἀμάχανον	*da da*	4	
4	ἰσχύν τ' ἀνδράσιν	*dodr*	3	
	καὶ σοφίας ὁδόν,	*dodr*	3	12

Praeter scholiorum quasdam lacinias (velut Πίν]δαρος 2, plura aliquanto 17. 18) papyri Oxyrh 841 frr 127/6 continentur vv 8—11. 13—18 frustula. Debentur autem primae triadis (1—21) reliquiae Dion Halic Demosth c 7 (I 142 U-R; codd *BPM*) accedente Philone de providentia (versione armenia). Non repeto quae copiosius dedi (1900) ad Pind fr 107 **1/2** ἐμησθεῶ μ' ἅτερ: μήσεαι Boissonade (μᾶτερ) et Blass, ἐμήσαο (ἐμήσω) Bamberger ap Schneidewin, quod nunc praefero, ut κλεπτόμενον sit partic imperf **3** post κλεπτόμενον interrog signum posui (1900) invito Bergkio; displicent duo participia; tum ⟨τύ γ'?⟩ Gr-H, ⟨τί δ'⟩ Diehl, ⟨μάλ'⟩ Wil Pind 394[1] **4** ἰσχὲν πτανὸν ἀνδρ. *B*, ἰσχὺν π. ἀ. vulgo: Blass

ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐκσυμένα; *enopl*
ἐλαύνεις τι νεώτερον ἢ πάρος; *antisp prosod* 9
ἀλλά σε πρὸς Διός, ἱπποσόα θοάς, *ch prosod*
ἱκετεύω, ἀπήμονα ˘˘*glyc* 9
εἰς ὄλβον τινὰ τράποιο Θήβαις, *mol* ˘˘*ithy*
ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας – ⏑ – ⏑ *ia* [10]
(—)ρα(— ⏑) (⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ —)
(— — ⏑ — ⏑ —) (— ⏑ ⏑ — ⏑ —)
(⏑)ῶνὸς (—)
(—), πολέμοιο δὲ κᾶμα φέρεις τινός,
ἢ καρποῦ φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ σθένος
ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομέναν
ἢ πόντου κενέωσιν ⟨ἄρ'⟩ ἂμ πέδον,
ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος
ὕδατι ζακότῳ ῥέον,
ἢ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις
ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος;
ὀλοφύ(ρομαι οὐ)δέν, ὅ τι παν- ˘˘*dodr* ˘˘*cr*
τῶν μέτα πείσομαι ˘˘*dodr*

(desunt vv 22—23 = ep 2—10, str B′ 1—3, reliqua papyro debentur)

B′ 33ᵇ . . . . . ⟨μένει?⟩
ἐκράνθην ὕπο
δαιμονίῳ τινί
λέχει πέλας ἀμβροσίῳ Μελίας
ἀγαυὸν καλάμῳ συνάγεν θρόον
μήδεσί τε φρενὸς ὑμ(ε)τέραν χάριν.
λιτανεύω, ἐκαβόλε,
Μοισαίαις ἀν(α)τιθεὶς τέχνα(ις)ιν
χρηστήριον, (ὤπολ)λον, τ(εό)ν.
ἐν ᾧ Τήνε-
ρον εὐρυβίαν θεμίτ(ων ποτέ)
ἐξαίρετον προφά-
ταν ἔτεκ(εν λέχει)
κόρα μ(ι)γεῖσ'
Ὠκεανοῦ Μελία σέο, Πύθι(ε).
(τῷ) Καδμοῦ στρατόν
καὶ Ζεάθου πό(λιν),
ἀκερσεκόμα πάτερ, ἀνορέας

5 ἐπίσκοτον Mª Arm, ἐπίσκοπον M^i, -πτον B, -πτεν P ἄτροπον ἐσσαμένα: Io Gottl Schneider **6** ἐλαύνειν P, -νει B, -νεις M (Scaliger, Schneider) **7** ἱπποσθαθοὰς: ἱπποσόα Bergk², θοάς Blass egregie, Θοάς equi nomen schol O VI 22ᵃ Dr **9** ἐς Dion, εἰς Gr-H τροπ.: Sylburg **13** πολεμοῦ δὶς κᾶμα: Scaliger (κᾶμα) et Gr-H **11—13** exempli causa propono: ἦρ' ἀτασθαλίαισι κοτεσσαμένα βροτῶν | πάμπαν μὲν οὐ θέλεις ἐξελέμεν φάος | αἰῶνος ἀγνόν, πολέμοιο δὲ κτλ. **16** κενέωσιν ἀλλὰ πέδον: ἀνὰ π. Scaliger, ἂμ Hermann, ⟨ἄρ'⟩ ἂμ Blass (cf P XI 22), ἀναί? Wil Gr Versk 491 **18** ἱερόν Dion, διερόν Scaliger, διερόν Radermacher Epigr d Didius Wien Stzgsber 117 (1912) 9. Abt p 11, ῥέον scripsi **19** θήσει: Barnes **21** suppl Hermann **33ᵇ** ⟨μένει⟩ conieci **37** ὑμετέραν χ., *vestra gratia*, more Aeschyleo **39** cf Μοίσαισι (ἀπο)δώσω P IV 67 (N X 26, Isth VIII 60) **40** dubitanter suppl Gr-H **44** Ζεάθου, ΖεΓάθου, 'Gerstmann?', cf etym popul ἐζήτησε γάρ Eur fr 181

ἐπέτρεψας ἔκατι σαόφρονος.
καὶ γὰρ ὁ πόντιος Ὀρς(οτ)ρίαινά νιν
περίαλλα βροτῶν τίεν,
Εὐρίπου τε συνέτεινε χῶρον
(— ⏑ ⏑ ⏑ — — ⏑ ⏑).

49 συνέτεινε, scil ποδὸς ὁρμάν

Epod Β′ periit. Quae sequuntur pap fr 129—31 col I. II a paeane IX aliena esse metri causa recte statuunt Gr-H

X (fr 52ᵇ)

Fr 129/31 col I. Versuum XXII initia fere exstant. In scholl (ad 2 ss) daphnephoria Theb commemoratur. Propter Στυγός (4 in) provocatur ad *B* 751—55 **9** ss Iovis Apollinis Athenae numina dici videntur **14** ξενοκάδ[**15/16** paragrapho dist **19** Dativi ἐμίν exemplum emersit in P nunc primum, non illud quidem 'in precibus' (fr 298) **21** υἱόν, Tenerum? cl paean VII 13. IX 41

16 εστα[
ἐμὸν [
τὶν μὲ(ν πά)ρ μιν ἰμ(ερ?) . . .
ἐμὶν δὲ πὰ(ρ) κείνοι(ς) . . .

20 Ζευχθεῖσα, π(ρ)οβώμ(ιος) . . .
υἱὸν ἔτι τέξ(ε)ι· τὸν α . [
κλυτομάντιες τῷ δ[

Ex scholl fr 134 laciniis duorum heroum nomina Καστάλιος Εἰκάδιος elucent, de quibus Wil Pind 87 p 402 fr 52 = paean VI 117/18

XI (fr 53)

Paeanis fragmm nunc ampliora exstant in pap Oxyrh 1791 (vol XV p 84):

ναόν, τὸν μὲν Ὑπερβορ[έαις	¯¯ *alcm*		2
αὔραις ζαμενὴς ἔμειξεν,	*paroem*		2 ⏑
ὦ Μοῖσαι, τοῦ δὲ παντέχ[νοισιν	*mol*	*ithy*	3 ⏑
Ἀφαίστου παλάμαις καὶ Ἀθ(ά-	¯¯ *alcm*		2
νας) τίς ὁ ῥυθμὸς ἐφαίνετο;	*ibyc*		2 ⏑
χάλκεοι μὲν τοῖχοι, χάλ-	*mol*	*mol*	2
κεαι θ' ὕπο κίονες ἔστας(αν	*ibyc*		2
χρύσεαι δ' ἔξυπερ αἰετοῦ	*glyc*		2 ‒
ἄειδον Κηληδόνες	*ba*	¯ *ia*	2 ⏑

1 του legi posse H(unt) **2** λυρ H, primo loco etiam α vel δ legi posse testans, dein quarto loco ε vel + (i e ι lin transv deletum) quinto ε H, ergo αὔραις satis certum esse existimo; tum μιξ[. Res magis perspicua erit cll eis quae de 'templo pennato' traduntur in Hyperboreorum regiones caelestes sublato (Arch f Rel-Wiss VIII 1904, 81) **3** De Musis abrupte invocatis cf Isth VI 57 τον: τοῦ? H, cf 1 **5—7** exhibet etiam pap 841 fr 90, quae verba perperam omnes rettulimus ad Delum insulam columnis aëneis suffultam **7** ουτω leg H, rectius θ' ὕπο Körte Arch Papyrusf VII 137 cll ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ O VI 1; non ambigua lectio in pap 841; ὀκτὼ κ[habet paean III 10, idem coni Wil 507 **8** χρύσαι αι οξυνπεραι αἰτον ex 'Hippocr' cod Laur 47, 7 f 355ᵛ col 1/2 rogatu meo enotavit Heiberg, ὑπὲρ αἰετοῦ e Galeno recuperaverat Cobet, ἔξ coni Schneidewin, melius ἐξύπερθ' Bergk. Iam si quaesiveris, qua tandem ratione in templi aetomate collocatas Sirenes illas fuisse dicamus: Furtwängleri opinioni per se quidem non absonae acroteria fuisse censentis (Arch Ztg 40, 1882, 343*) obstare videtur, quod χρυσᾶς ἴυγγας ἀνάψαι Apollo dicitur (Theophr vit Apollon Thyan VI 11), item in Persarum regia (id ibid I 25)

10 ἀλλά νιν ηρονετη . [*alcm* (?) 2
κεραυνῷ χθόν' ἀγο[ίεαις *pherecr* 2⁻
Ζεὺς] ἔκρ(υ)ψ(ε)ν (ἀπ)άντως. *pherecr* 2⁻
γλυκειαι Διος αγλ[
οτι ξενο . φ . υνον[
15 ἄτερθεν τε . . ᾳν[
. λο . . . τεμενο[
μεναν̣α . κημναν[
λυσίμβροτον π[
(ἀ)κηράτων δαιδα[λ
20 . . . . .] γελ[

χρύσεαι ἴυγγες ἀποκρέμανται τοῦ ὀρόφου τέτταρες, nec contemnenda esse arbitror continuo quae adduntur verba, τὴν Ἀδράστειαν αὐτῷ παρεγγυῶσαι καὶ τὸ μὴ ὑπὲρ τοὺς ἀνθρώπους αἴρεσθαι. Iam bene accidit, quod in Atheniensium templi hecatompedi ruinis inter aëtomatis fragmenta avium figurae inventae sunt supra Herculis Tritonisque corpora tecto subter variis coloribus appictae (Wiegand Archaische Porosarchit d Akrop Ath, 1904, 64, Taf III, Heberdey Altatt Porosskulpt 1919, 68). At quae avium (ciconiarum, aquilarum) figurae Athenis ornamenti dumtaxat causa adhibitae erant, in Delphico templo ipso quoque perantiquo (saec VII—VI) virgines illas superne formosas, ceteroquin Sirenum ritu avium in similitudinem corruptas, aureis laminis caelatis supra tympanum sub tecto prominente suspensas (ἔξυπερ αἰετοῦ) novare ausim cl ὑψόθεν paean III 11), Adrastearum quasi vel Nemeseon vice functas esse Persarum regiae exemplo doceri videmur. Cf supra ad frr 2. 3 adn

**XII

. . . . . .
[VII litt] με[
[IV] οιειν εν νε[
[. .]αλα δ' Ἀρτέμιδ[V]ονας[
λέχος ἀμφεπό[λει . .]α τοια[υτ
5 [.]υμνήσιος δρεπ[. .], ἅμα δὲ φ[έρεν?
Νάξοθεν λιπαροτρόφων θυσί(ας) *pherecr* (?) *ch* 6 }
(μή)λων Χαρίτεσσι μίγδαν *paroem* 4⁻ }
(Κύ)νθιον παρὰ κρημνόν, ἔνθα ⁻˘ *quat* (*alc*) 4 }
κελαινεφέ' ἀργιβρέν-ταν λέγο[ντι ∧ *glyc* *tr* 6 }
10 Ζῆνα καθεζόμενον, κορυφαῖ- { *alcm* { 4
σιν ὕπερθε φυλάξ(αι χρ)όνον, { *an* *cr* { 4 ∨
12 ἀνίκ' ἀγανόφρων ∧ ⁻˘ *pherecr* 4⁻ 32

Oxyrh pap 1792 (vol XV 86 ss) 5 ss Sacrificium quis paraverit (Χαρίτεσσι μίγδαν = σύν, ut μίγα κωκυτῷ γυναικῶν P IV 113) vel parare iubeatur obscurum. Iuppiter vero in Cynthio monte sedens Latoidarumque natales exspectans, dein gemini divini non tam in lucem (ἐς φάος) editi quam lucem ipsam splendidissimam (ἀελίου δέμας, Raffaelici bambini instar) praebentium amplificata imagine homerica (Z 401), tum Eleithyia et Lachesis partui laeto (cf ad O VI 43 adn) grato animo assistentes, denique nymphae Deliacae acclamantes, — quid ex his Pindari ingenio non dignum? 9 scr λέγο[ντι

Κοίου θυγάτηρ λύετο τερπνᾶc ⏓⏓ da ⏑⏑– ⏑ tr 4
ὠδῖνοc· ἔλαμψαν ἰήιε παιάν 3–
δ' ἀελίου δέμας ὅπω[c ch ⏑⏑ cr 4
15 ἀγλαὸν ἐc φάοc ἰόντεc δίδυμοι ch cr ch 4+[2]
παῖ-δεc, πολὺν ῥ̣ό̣θ̣(ο)ν̣ ἵ- ∧ – – ⏑ ch 4
εcαν ἀπὸ cτο̣μ(άτων) ⏑⏑ dodr 3
17 (Ἐ)λείθυιά τε καὶ Λάχεcιc· ⏑– alcm 4
τέλε(ι)αι δ' ὀλ[⏑ – – 4 32
18 κατελάμβανον . [. . .
[. .]εφθέγξαντο δ' ἐ̣γχ̣ώ̣ριᾰι
20 (ἄγ)λαὸc ἆc ἀν' ἑρκε̣[.] . . . [
[VIII] τὸ γὰρ ἀν . . ιν . ατοι[
[XIV] . . ρ . γονατ[
[XIII]ηρα̣c ορ . [
[XIV] . . . [

13 De dact inverso N VI 6, Soph Ai 230, Phil 1216 **14** ὀπό̣[pap, coniunctio quinto loco pos id habet excusationis, quod ἔλαμψαν δέμας artius coniuncta sunt; ὅπω[c legendum vidit PMaas. De notione temporali cf M 208, γ 373, Aesch Prom 228, Pers 198; ὅπωc (ut glossam ad δέμαc adscr) legebat etiam Wil 519[2] propter asyndeton tum evasurum (16) ipse sibi non satisfaciens.

fr (Oxyrh) 16]'Αcωπο[ ]εψατο τ̣[cf pap 841 paean VI 134/6 fr 47 ἐν Πτώ̣ιῳ 51 ἀμ]φιπολεῖ]ποcόα θυ[γάτηρ

p 403 ad fr 57: Verba (3) a P aliena delevi in ed min p 404 ad fr 61: scr ἂν ἴcχει (illud c cod P^{2m}, hoc c *h*) cl Isth II 35, N VI 4, Aesch Pers 709. De membris digerendis cf ed min p 405 ad fr 63: cf paean II 5 64: Post 'inseruit' adde Volkmann; Ἄντιφον (ex Homero! B 864) quam Ἄνθιππον malunt Weil-Reinach 66: scr Δίδ. ἐν ὑπομνήματι τοῦ πρώτου τ. παιάνων c Wil Pind 185 p 406 ad fr 69/70 cf paeanes Thebani, tum propter tibias paean III 94. IX 36; denique fr 249[b]. 269

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ (fr 70[a])

Θρα̣c̣ . . Ἡρακλῆc ἢ Κέρβεροc Θηβαίοιc

cτρ α'
1 Πρὶν μὲν ἕρπε cχοινοτένειά τ' ἀοιδά 1+2
2 διθυράμβων 1
3 καὶ τὸ cὰν κίβδηλον ἀνθρώ- 2
ποιcιν ἀπὸ cτομάτων, 2– 8
4 διαπέπ(τ)α(νται δὲ νῦν ἱροῖc?) π̣ύ̣λ̣α̣(ι κύ-) 1+2
5 κλοιcι νέαι· [⏑⏑ ⊔ ε]ἰδότεc 2– +1
6 οἵαν Βρομίου (τελε)τάν [2] 8
7 καὶ παρὰ cκᾶ(πτ)ον Διὸc Οὐρανίδαι 1+2 [3] 19

8 ἐν μεγάροιc ἵ(cτα)ντι. cεμνᾷ μὲν κατάρχει 1+2 [3]
9 ματέρι πὰρ μεγάλα̣ ῥόμβοι τυπάνων, 2+1

Oxyrh pap 1604 (vol XIII 1919) fr 1 col II 1—2 = fr 79[a] (Strab Ath), 6—8 = fr 79[b] (Strab), 10—11 = fr 208 (Plut)

Stropha chalcidica. Periodi propter vocalium hiatus 2/3. 5/6. 11/12 sponte digeruntur. De numeris acceleratis 8[b] cf supra obs metr . . . et comm Pyth 118/19

In inscr Θραcὺc ed Gr-H, obloqu Wil Pind 345[2] 5 Lacuna V litt, Oedipodis sapientiam desiderant, δονέοντ' ego olim, ἰαχεῖτ' PMaas, cοφοὶ οἱ Sandys

10 ἐν δὲ κέχλαδ[εν] κρόταλ' αἰθομένα τε | 1+2
11 δαῖς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις· | 2 8
12 ἐν δὲ Ναΐδων ἐρίγδουποι στοναχαί 2+1
13 μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀ- | 2
ρίνεται ῥιψαύχενι | 2v
14 σὺν κλόνῳ. 1 8 19

15 ἐν δ' ὁ παγκρα(τὴ)ς κεραυνὸς ἀμπνέων 3
16 πῦρ κεκίνη(ται τό τ') Ἐνυαλίου 1+2 6
17 ἔγχος, ἀλκάεσσά (τ)ε Παλλάδο(ς) αἰγίς 1+2
18 μυρίων φθογγάζεται κλαγγαῖς δρακόντων. 3 6 [12]

ἀντίστρ 1 ῥίμφα δ' εἶσιν Ἄρτεμις οἰοπόλος ζεύ-
2 ξαις' ἐν ὀργαῖς
3 Βακχίαις φῦλον λεόντων
ἀ(γρότερον Βρομίῳ)·
4 ὁ δὲ κηλεῖται χορευοίσαισι κα(ὶ θη)-
5 ρῶν ἀγέλαις. ἐμὲ δ' ἐξαίρετο(ν)
6 κάρυκα σοφῶν ἐπέων
7 Μοῖς' ἀνέστας' Ἑλλάδι κα(λ)λ(ιχόρῳ)

8 εὐχόμενον βρισαρμάτοις ο̣(— — Θήβαις),
9 ἔνθα ποθ' Ἁρμονίαν (φ)άμα γα(μετάν)
10 Κάδμον ὑψη(λαῖ)ς πραπίδες(σι λαχεῖν κεδ-)
11 νάν· Δ(ιὸ)ς δ' ἄκ(ουσεν ὀ)μφάν,
12 καὶ τέκ' εὔδοξο(ν παρ') ἀνθρώπο(ις γενεάν).
13 Διόνυς' . . .
14 ματέ(ρος?)
15 πει . . .

8 κέχλαδ[εν] cf 6. 10. 13 13 υψ. pap. 17 ἀ[γρότερον sueta adi ad subst regens assimil 21 ο ante lacunam valde incertum, non magis certum ϑ, unde Θ[ήβαις γεγάκειν proponere vix audet Wil; ὄ[λβια Θήβαις conicerem de acc cl formula ep ὄλβια δοῦναι, de dat H 298, nisi licentias antistr per se quidem non improbabiles iuxta compositis enopll numeris v c fr 123, 3 et pseudiambb fr 122, 8, ergo — — ⏑ ⏓ ⏓ ⏑ — —, per coiecturam invehere nimis arduum esse videretur 23 Harmoniae epitheton magno intervallo in fine sententiae adicitur more pindarico, ne dicam necessario, quo elegantius pergi possit Διὸς δ' ἄκουσεν (Harmonia); ποι]νὰν quod coni Wil c gen P coniungit velut ἀρετᾶς, καμάτων

p 409/10 Nimis diu inde ab Hermanno usque ad Crusium fr adesp 84 Bgk[4] in versus redigere conati sumus invita Minerva. Nunc cf CRobert Gr Myth I 1894, 857, Wil Herm 37, 1902, 331, Reitzenstein Poimandres (1904) 83. 101

**70[b] ⟨Ἀργείοις⟩

]ἀ̣π̣ὸ̣ Δανα̣[
]ν λεγόντων[
]ι̣ον ἄνακτα[
]λειβόμενον ὀ̣.[
]υ̣σε πατέρα Γοργόν̣(ων
Κυ)κλώπων· πτόλις ἆρ̣[ά οἱ
]ν ἐν Ἄργει μεγάλῳ τ̣.[
]π̣οι ζυγέντες ἐρατᾷ δόμον
]ντ' Ἄβαντος
]λ̣εεν.

Oxyrh pap 1604 (vol XIII 1919 p 33); in papyro hoc fragm (1 col I) Thebano dith 70[a] (Cerbero) praemittitur; vv 1—19 initia (litt fere XII) perierunt, 20 ss ultimae fere syllabae si quando servatae ea lege, ut exitus 19—22 accurate congruant cum 33—36 3 Ἀκρίς]ι̣ον Gr-H 6 πρόγονόν τε Κυ]κλώπων Bury. De οἳ et οἱ verba facere schol videntur, unde ἆρ̣[ά οἱ Gr-H 6—10 ἐξεν̣ί̣ζο̣ν̣τ̣ο̣ οἱ Κύκλωπες, tum το̣υ̣ς et Διονυσιακόν schol, quae quo pertineant obscurum 7 φόρμιγγι δ' ὕμ]νοι Bury, π̣οι pap

στρ. εὐ)δαιμόνων βρομιάδι θοίνᾳ πρέπει
]κορυφάν
]θέμεν· εὐάμπυκες
ἀέ)ξετ' ἔτι, Μοῖσαι, θάλος ἀοιδᾶν
ὔμμι) γὰρ εὔχομαι. λέγοντι δὲ βροτοί
]α φυγόντα νιν καὶ μέλαν ἔρκος ἅλμας
] Φόρκοιο, σύγγονον πατέρων
]ν
πον τ' ἔμολον
]. ιαν ἑάν

11 ἀλλ' ἀνδρῶν εὐ]δαιμόνων Bury **14** Περσεῖ νυν ἀέ]ξετε Bury, Βρομίῳ? parum recte Gr-H; cf 18 **15** ὔμμι] Gr-H **16** Λιβύας πεδί]α? Bury ἔρκος supra lin **17** κορᾶν schol

Phorci Gorgonum patris, Cyclopum (per Thoosam scil Polyphemi matrem) proavi mentione interiecta adumbratur fabula de Cyclopibus arce Argea aedificata hospitalitate exceptis non sine hymnorum lyrarumque sonitu (6—10). Tum novo exordio facto ad Persei cum Gorgone vel Gorgonibus certamen exponendum aggredi poeta videtur, unde fr quamvis incertum 254 huc revocaveris, quod fuerit de cibisi, item propter Cyclopes commemoratos galeam illam Plutoniam a Cyclopibus fabricatam (Apollod I 7). Numeri iamb (cr ba) aeoll dim admixtis.

70c ⟨Κορινθίοις?⟩

]ναλ[
]
]ιτο μὲν στάσις
]πόδα
]κατε[.....]ον κυανοχίτων
]τεὰν τε(λε)τὰν μελίζοι.
]πλόκον στ(εφά)νων κισσίνων
]κρόταφον
]εων ἐλθὲ φίλαν δὴ πόλεα
]ιόν τε σκόπελον γείτονα πρύτανιν[
]αμα καὶ στρατιά
]τ' ἀκαμπτεὶ κρέμασον

]ς τε χάρμας
]π[...]ντος αὐχὴν ῥύοιτο πα[
]ων πέλοι
]λαν πόνοι χορῶν [
]εες τ' ἀοιδαί,
]οιο φῶλον ω[
]ε πετάλοις ἠρ(ίνοις)
]μιον ἰη[
]τι ταμίας [
]ν οτολ . [
]λθε
]υ[

Oxyrh pap 1604 fr 2 (vol XIII p 37). Versuum initia sicuti in fr 1 hausta (litt fere XII). **3** παύσα]ιτο? **7** ἀν(τὶ τοῦ) πλ(εκτῶν?) schol **9** ἐλθὲ φίλαν e corr De acc heterocl πόλεα append ad § 35 § 74 **12** ἀκν. pap, ἄκαμπτος Pind P IV 72 (ubi libri vulgo ἀκν.), Isth IV 53 **13** τὰς ἐπιδορατίδας schol; cf schol O IX 129 Dionysus invocatur (τεὰν τελετάν 6, ἐλθέ 9, κρέμασον? 12); dissensionum bellorumque tumultus (3. 11 ss) silere iubentur inter feriarum Bacchicarum studia iucundiora. Cetera satis obscura. At σκόπελον (10) Acrocorinthum, αὐχένα (ἅλιος δ' ἀ]π[είρα]ντος αὐχὴν ῥύοιτο παν(ἀγυριν Bury) Isthmum, στό]μιον ἴπ]πειον (cl O XIII 65. 85) frenum interpretantur Britanni, non male. Numeri *iamb cr ch.*

p 411 fr 75 (ΑΘΗΝΑΙΟΙC Β′ cl v 8)

Astrophus an antistrophicus fuerit dith P nobilissimus (75) certo diiudicari nequit. Horatii quidem stropharum iam choricae poeseos artem et magnificentiam suo iure declinantis de numeris P 'lege solutis' iudicium non in magno discrimine pono. Favet autem antistrophicae rationi dith Thebanus nuper repertus (70ª), ut frr 76 et 83 si modo ampliori fragmento adicere placuerit, aut in deperditam strophae partem aut in epodum relegare liceat. Et fr 83 quod est de 'Syoboeotorum' fama antiqua et numeros et rem si spectas bene convenit. Quid vero quod Ὦ ταὶ λιπαραί κτλ optime quadrare in novi dithyrambi initium videntur? Unde non male plerique Σεμέλαν alterum dith Ath fuisse suspicati sunt cl δεύτερον 8. Numeri iambici (cret) aeolici (3. 6. 7. 9. 11. 12. 14ª·ᵇ. 18 lecyth 13ª?) enoplii (6ᵇ. 15, etiam in 'iambis' 3/4. 16ª·ᵇ). Repudiatis clausulis dactylicis a P quae videntur alienis (cf supra ad metr Isth VII) et coniunctis membris 3—4 pentametrum effeci praeeunte Wil Versk 312

	Δεῦτ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,	¯ia˘ cr	2
	ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,	˘˘ia cr˘ cr	3
	πολύβατον οἵ τ' ἄστεος ὀμ-	˘˘ia ch	2
	φαλὸν θυόεντ' ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις	⏑ ⏑ ⏑ ⏑ paroem	3
5	οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν,	¯ia cr ¯˘ia	3
	ἰοδέτων λαχεῖν στεφάνων τὰν τ' ἐαρι-	¯tr ch ch	3 16
	δρόπων ἀοιδάν·	κήρυτμα	[trin]
	Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ	˘˘antisp˘˘ch	2
	ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδὰν δεύτερον	¯˘ia cr ¯ia	3
	ἐπὶ κισσοάραν θεόν,	˘˘glycon	2
10	Βρόμιον ὅν τ' Ἐριβόαν	˘cr ˘cr	2
	τε βροτοὶ καλέομεν,	cr ˘cr	2
	γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπόμενοι	˘˘ia ch cr	3
	γυναικῶν τε Καδμεΐὰν [Σεμέλαν].	¯tr ch	2 16
	ἐναργέα δὲ σάματα	lecyth	2
13ᵇ	μάντιν οὐ λανθάνει,	cr cr	2
	φοινικοεάνων ὁπότ' οἰ-	¯ia˘ ch	2
	χθέντος Ὡρᾶν θαλάμου	cr ch	2
15	εὔοδμον ἐπάγοιτιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.	¯ia˘˘ alcm	3

(75 [45])] Dion Halic comp verb c 22 (p 99ss et 180 U-R)

Fragmenti (75) lectiones duobus potissimum codd *F* (Laur) et *P* (Paris) nituntur non malis utroque. 1 Inter δεῦτε (*F*) et ἴδετε (*P*) optione nobis data illud praetuli 1908. 14 ut ad carminis initium accommodatius cll Sapphonis Δεῦρο δηῦτε Μοῖσαι, Hesiodi Μοῦσαι Πιερίηθεν — δεῦτε, Philodami Scarph (c Weilii supplem) Δεῦρ' ἄνα Δ]ιθύραμβε Βάκχ', Homeri Δεῦτε, φίλοι simm. Aptissime ἴδετε πορευθέντα legitur 8 6 λαχεῖν (λαχει *F*) c Usenero recepi 1908. 14 asyndeton evitans paullo durius 8 δεύτερον teneo; nam δεῦρο (Sauppii) iuxta ἐπὶ θεόν satis molestum. De dith Ath 'altero' supra dixi 9 De κισσοάραν? 1900 11 μελπόμενοι (μέλπομεν *F*) scr c Hermanno 12 ἔμολον (*P*) nimio plus molestum aut e glossa Σεμέλαν neglegenter expressum aut audacter interpolatum frustra tuetur Wil 13ª·ᵇ ἐναργέα (*P*) τε νεμεῶι τε (*F*) μάντιν (*FP*), unde δὲ σάμα(τα) praeeunte Usenero (1868, Kl Schr I 184), retento μάντιν reposui, metaphora att poett pervulgata; sed cf etiam Pind (fr 104ᶜ 5) μάντις ὡς 15 ἐπάγοιτιν (*F*, ἐπαΐωσιν rell), acute def Wil

τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἐραταί ⏑⏑⏑ia ⏑⏑⏑ia ⏑⏑cr 3
ἰῶν φόβαι, ῥόδα τε κόμαιcι μείγνυται, ia ⏑⏑⏑ia ia 3
ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ μελέων cὺν αὐλοῖc, mol ch ba 3
οἰχνεῖ τε Cεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί. ia ⏑⏑⏑ ch ⏑⏑cr 3 23

16 χθόν' (pessumdatum in χέρcον) reicere 1908. 14 non debebam
19 οἰχνεῖ τε — χοροί reduxit Wil

p 414 fr 76 (ʼΑΘΗΝΑΙΟΙC Α΄?)

— ⏑́ ⏑⏑ ⏑́ ⏑⏑ ⏑́ ⏑⏑ ⏑́ ⏑⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́
— ⏑⏑ ⏑ —
— ⏑́ ⏑⏑ ⏑́ — ⏑́ ⏑⏑ ⏑́ ⏑⏑ ⏑́ ⏑́

Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοcτέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
Ἑλλάδοc ἔρει-
cμα, κλειναὶ ʼΑθᾶναι, δαιμόνιον πτολίεθρον.

p 414 ad fr 77: Ad fr 76 pertinere Wil quoque arbitratur Pind 272, ego (1908. 14) cum fr 78 coniungebam. Res propter fragmentorum brevitatem incerta. p 415 fr 79ᵃ·ᵇ (Oxyrh pap 1604) = 70ᵃ supra

p 416 ad fr 81: Metra in ultimos str versus fr 70ᵃ (dith Theb) quadrare observavi comm Pyth 118

p 417 ad fr 83: Cum fr 75 coniungebam 1908. 14, membra digerendi ratio ut in fragm brevissimo incerta: ⏑⏑⏑ia ⏑ia ⏑⏑↑⏑⏑cr an duobus versibus ⏑⏑⏑ia ⏑ia ⏑⏑ / ⏑⏑⏑ia? artic τό delevi 1914 fr 85. 86 cf (dithyrr libri primi) fr 71

ΠΡΟCΟΔΙΑ

p 418/19 ad fr 87. 88: Hymnum fuisse arbitratur Wil Pind 328/9. De periodorum ratione ed min 88, 1ᶜ ⟨τ'⟩ teneo cll P IV 195. IX 48, fr adesp 133, 2 Bgk, obloq Wil Sapph Sim 131[1]

p 419 ad fr 89: Seiunxi (1908. 14) a fr 89ᵃ Pausaniae de Aphaea testimonio (89ᵇ); cf Furtwängler, Aigina, d Heiligt d Aphaia 1906, 1 ff, 470 ff. 500, Rh Mus 57, 1902, 252 fr 90 (+ 52) = paean Oxyrh VI 1 ss. 118/19

p 420 ad fr 91—93: scr in appar crit (92) huc pro hunc, 93, 2 apostropha pro anastr. Omnino cf Wil comm metr I 1895, 6 = Gr Versk 154, 1, Mess Rh Mus 56, 1901, 170, Holland Phil 59, 1900, 347

ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ

p 422 ad fr 97: De pron refl forma Bechtel Gr Dial I 278 (inscr boeot); τὸ c⟨ὸν⟩ αὐτοῦ μέλι γλάζειc, propter μελίπνουν cύριγγα Theocr I 128, sponte corrigi arbitratus (γλάζειc = *lactas, sugis*, quasi μελίκρατον quoddam credo [N III 77]) Wil Pind 271[1]. Quid si reiecta, quam propter ord alphab Maur Schmidt invehebat, correctione recte habet Hesych gl γλάζει· πτερύccεται κέκραγε? quam longius exponere licebit ἤτοι φρυάccεται καὶ φριμάccεται (Theocr V 141) καὶ ἀπὸ τοῦ ἤχου βρέμει, ut λύρα βρέμεται ap P, λωτὸc βρέμει in hymn delph. Nec contemnendus hercle schol Theocr I 2 dativum testans non gen, μέλοc (propter Theocr μελίcδεται), non μέλι, denique ᾄδειν, non γλαγᾶν vel sim

p 423 ad fr 104ᵇ: Notatu digna mensura vocis ὕδωρ si non in lyricis, at in Pindaro singularis 4 ἐλίνυεν ⟨ἐν⟩ δόμοιc? at cf etiam lecyth aceph O IV extr

p 424 quod numerabam fr 104ᶜ Anacreonti reddendum: οὕτ(ω) καὶ (π)α(ρ)' ʼΑνα(κρέοντι) ἐν παρθενείοιc (5)

*104

(XII litt) ος (IV) θείαις ἐρ-
(X litt), δίᾳ
(Gr-H) μάντις ὡς τελέσσω
ἱεραπόλος· τιμαὶ — *trin*
δὲ βροτοῖσι κεκριμέναι· — *trin* 3
παντὶ δ' ἐπὶ φθόνος ἀνδρὶ κεῖται — *quat* (*alc*) 2
ἀρετᾶς, ὁ δὲ μηδὲν ἔχων ὑπὸ σι- — *an* *an* 2
γᾷ μελαίνᾳ κάρα κέκρυπται. — *cr* *ithy* 3
φιλέων δ' ἂν εὐχοίμαν
Κρονίδαις ἐπ' Αἰολάδᾳ
καὶ γένει εὐτυχίαν τετάχθαι
ὁμαλὸν χρόνον· ἀθάναται δὲ βροτοῖς
ἁμέραι, σῶμα δ' ἐστὶ θνατόν.
ἐπ ἀλλ' ὕτινι μὴ λιπότε- — *sp* *an* 2
κνος σφαλῇ — *cr* [1]
πάμπαν οἶκος βιαί- — *cr* *cr* 2
ᾳ δαμεὶς ἀνάγκᾳ, — *ithy* 2⁻
ζώει κάματον προφυγὼν ἀνια- — *an* *an* 2
ρόν· τὸ γὰρ πρὶν γενέ- — *cr* *cr* 2
(σθ') — ◡ — ◡ — —(?) — *ithy* 2⁻

Oxyrh pap 659 col I (vol IV 1904, 53)

Carmen in partheniis numeratum esse propter Aeoladae laudem c fr 104[d] communes recte Wil GGA 1904, 673 **11** Poetam ipsum loqui etiam nunc persuasum habeo: fragmenti ne verbum quidem non dictum e P ipsius sententia **13** εὐτυχίᾳ Wil GGA 1904, 672[2], retr Pind 438[1]; cf εὐτυχίαν κραίνειν O VI 81 de dupl acc proll II 98

*104[d]

A' (— ◡ — ◡ ◡) χρυσοπ(ε- — *glyc*
πλ — ◡ —) — *ia* 3
(—)δωμ(— ◡)λέσης τ(◡ —) — *glyc*
με(— ◡ —) — *ia* 3 6
23 (ἦκε)ι γὰρ ὁ (Λοξ)ίας — ^*glyc* (*aceph*) 2
(Gr-H) (π)ρ(ὁ)φρω(ν) ἀθανάταν χάριν — *glyc* 2
25 Θῆβαις ἐπιμελῆων. — ^*pher* (*aceph*) 2⁻ 6
26 ἀλλὰ ζωσαμένα τε πέ-
πλον ὠκέως
χερσίν τ' ἐν μαλακαῖσιν ὅρ-
πακ' ἀγλαόν
28 δάφνας ὀχέοισα πάν-
δοξον Αἰολάδα σταθμόν
30 υἱοῦ τε Παγώνδα
ὑμνήσω στεφάνοισι θάλ- — *glyc* 2
λοισα παρθένιον κάρα, — *glyc* [2]
σειρῆνα δὲ κόμπον — ^*pher* 2⁻
αὐλίσκων ὑπὸ λωτίνων — *glyc* 2
35 μιμήσομ' ἀοιδαῖς — ^*pher* 2

Oxyrh pap 659 col II—V (vol IV 1904 c tabb)

22 λεσης suprascr ι: an [τε]λέσαις? e. gr. [Χαῖρ' ὦ Πιερὶ] χρυσόπε[πλέ μοι κόρα, / [αὐ]δῶμ[αι, τε]λέσαις τ' [ἐμὸν] μέ[λημ' ἐῦ·?] **34** λαισκων: Gr-H

Β′ κεῖνον, ὃς Ζεφύρου τε σι-
γάζει πνοάς
αἰψηράς, ὁπόταν τε χει-
μῶνος σθένει
38 φρίσσων Βορέας ἐπι-
σπέρχῃς', ὠκύαλον Νότου
40 (ῥ)ιπάν τε τάραξῃ,
40[b] καὶ . . .

(desunt vv aut VIII [antistr V, ep III] aut [eidem c triade Γ′] XXIII)

41 (— — —)φεν (◡ — ◡ —)
(—)ᾱσιμ(◡)ζωννᾳ[
)—

Γ′(Δ′) (πολ)λὰ μὲν τ(ὰ) πάροιθ[ε μέ-
μναμαι καλά?]
(δ)αιδάλλοις' ἔπεσιν, τὰ δ' ἄ[λλ'
ὁ παγκρατής]
45 Ζεὺς οἶδ', ἐμὲ δὲ πρέπει
παρθενήϊα μὲν φρονεῖν
47 γλώσσᾳ τε λέγεσθαι.

ἀνδρὸς δ' οὔτε γυναικός, ὧν
θάλεσσιν ἔν
κεῖμαι χρή μ(ε) λαθεῖν ἀοι-
δὰν πρόσφορον.
50 πιστὰ δ' Ἀγασικλεῖ
μάρτυς ἤλυθον ἐς χορόν
52 ἑσλοῖς τε γονεῦσιν

53 ἀμφὶ προξενίαισι· τί-
μαθεν γὰρ τὰ πάλαι τὰ νῦν τ'
55 ἀμφικτιόνεσσιν
ἵππων τ' ὠκυπόδων πο(λυ-)
γνώτοις ἐπὶ νίκαις,
)—

Δ′(Ε′) 58 αἷς ἐν ἀϊόνεσσιν Ὀγ-
χη(στοῦ κλυτᾶς,
ταῖς δὲ ναὸν Ἰτωνίας
ἀ(μφ' εὐκλέ)α
60 χαίταν στεφάνοις ἐκό-
σμηθεν ἔν τε Πίσᾳ περὶ π[

(desunt vv aut VIII [str I, antistr V, ep II] aut [eidem c triade Γ′] XXIII

62 ῥίζᾳ τε (◡ — ◡)
(σε)μνὰν αν(◡ ◡ — ◡) [Θή-
64 βαις] ἑπταπύλοισιν.

Ε′ (Ζ′) 65 ἐνῆκεν καὶ ἔπει(τα δυσ-
μενὴς χόλος
τῶνδ' ἀνδρῶν ἕνε(κε)ν μερί-
μνας σώφρονος
ἐχθρᾶ(ν ἔ)ριν οὐ παλίγ-
68 γλωσσος, ἀλλὰ δίκας (δ)ιδούς
π(ιστ)ὰς(?) ἐφίλη(σε)ν.

70 Δαμαίνας πα(ῖ), (ἑναισίμ)ῳ
νῦν μοι ποδὶ
στείχων ἄγεο· (τ)ὶν γὰρ εὖ-
φρων ἕψεται
πρώτα θυγάτηρ (ὁ)δοῦ
73 δάφνας εὐπετάλου σχεδ(ό)ν
βαίνοισα πεδίλοις,

75 Ἀνδαισιστρότα ἂν ἐπά-
σκησε μήδες[ι ποικί]λο[ις]·
ἃ δ' ἐρ[. .]ασι[
μυρίων ἐ[χάρη καλα]ῖς
ζεύξα[ισά νιν οἴμων].
)—

39 επισπερχης ωκυαλον τεποντου . ιπαν εταραξε και pap, ἐπισπέρχης' (scr -ῃς'), cetera ut supra deleto καί Maas Resp I 27, ἐτάραξε cetera cum Maasio Wil Pind 436*; de sententia cf 65 ss **43/4** ex gr suppl Wil **48/9** ἔγκειμαι pap, cf ad Isth III 18[a] a nobis adn 1900 p 355 **50** Ἀγασικλεῖ μ., cf P V 42 et Maas Resp II 19, -κλέει (Gr-H) admittit Wil Pind 380[3], formam ap Iones Atticosque non inauditam, a Pind (utique -κλέος, -κλεΐ, -κλέᾳ exhibente) alienam; Musae nominis Κλεοῦς (N III 83 *ΚλεFεσόος) alia ratio; sed cf etiam sodes fr 308 **53** τιμαθενγας (-θεντας sec Gr H): Wil GGA 1904, 672 **59** ναοτ pap **65** ἐνῆκεν, dat ex antecedd suppl, ut Eur Bacch 851 **67** ἐχθράν κτλ, *sinnreich allen einzelnen Spuren entlockt*, recte Wil ibid **68** παλίγγλωσσον pap, corr Wil Versk 316*, per se non ineleganter; vocabb collocatio, δυσμενὴς χόλος ἀνδρῶν ἕνεκεν μερίμνας σώφρονος ἐχθρὰν (= καίπερ ἐχθράν) ἔριν οὐ παλίγγλωσσος satis contorta illa quidem, sed Pindaro ft non indigna **69** π(ιστ)άς non male confirmari arbitror Aeschyleo εὐξυμβόλους δίκας (suppl 703) et Thucydideo δίκας τε διδόναι ὑμᾶς τε ἡμῖν ἡμᾶς τε ὑμῖν κατὰ τὰ πάτρια ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας ἄνευ πολέμου (IV 118, 8); π[ικρ]άς mavult Wil ib 315[1] ἐφίλη(σε)ν *changed to friendship* optime Gr-H **70** ἑναισίμῳ? Gr-H **75** De Andaesistratae nomine v infra **76** . . .]λᾳ scr Gr-H **77** ερ[. .]ασᾳ pap, ἐρ[γ]ασίαισι quod conieci in ἔ(ργ)μασι vel ἑ(ργ)μασίαισι librarium aberrasse suspicatus una cum ceteris 76—79 supplementis ne nunc quidem displicet

F (H) 80 μὴ νῦν νέκτα(ρ ἰδόντ' ἀπὸ
κρά)νας ἐμᾶς
διψῶντ' ἀ[λλότριον ῥόον]
παρ' ἁλμυρόν
82 οἴχεσθον· ἐ(— ◡ —)

desunt vv aut XXII aut XXII + XV, exstant, praeter ep [Z' aut IA'] frustula quaedam obscura, str H' aut IB' v 1 . . . -voc τί' ἑστίαν, 2 . . . ἀγλαΐζεται)

81 διψωντε suprascr ι: versum supplevi

Daphnephoriae (28. 73) personarum stemma hoc ferre esse existimo:

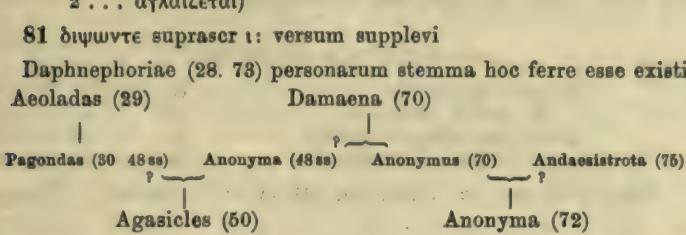

Agasicles igitur παῖς δαφνηφόρος (ἀμφιθαλής), ut 'Damaenae filius' sit ὁ μάλιστα (praeter patrem scil) αὐτῷ οἰκεῖος, ὁ τὴν κωπὼ βαστάζων, sec Procl chrestom p 321. Cuius pueri Pagondas et Aeoladas si non id quod veri simillimum pater et avus, at tamen choragi; item 'Damaenae filii' filiolae (72) Andaesistrota (militaris nominis forma fem) si non mater, at certe patrona quaedam ac magistra: an Sappho quaedam Thebana? Cf etiam Wil Pind 435.

104ᵉ

Pind vit Ambr p 3, 3 Dr: γήμας δὲ Μεγάκλειαν, τὴν Λυσιθέου καὶ Καλλίνης, ἔσχεν υἱὸν Δαΐφαντον, ᾧ καὶ δαφνηφορικὸν ᾆσμα ἔγραψεν· καὶ θυγατέρας δύο Πρωτομάχην καὶ Εὔμητιν, omnes illo ipso carmine immortales facti, unde etiam Πρωτομάχα in epigr ibid 11.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ

p 425/6 ad fr 105/6: De 'Castoreo' Wil Textg gr Lyr 42, Stzgsber 1901, 1311, Pind 293 ff, me dissentiente comm Pyth 1. 2. 20. De Castore fr 114ᵃ·ᵇ fr 105, 2: scr ἐπώνυμε monente Wil fr 106: Str si integra, v 1 est proodici instar, sin minus, desideratur trimeter versui 1 respondens; bigarum commissura utique inter 4 et 5 5ᵇ: Del articulus (τῆς schol *V* Arist pac 73, Ath I 28ᵉ), ut metrum evadat 5ᵃ·ᵇ versu 4ᵇ·ᵃ respondens; de trinario (adoneo) ἀγλαοκάρ-που supra ad metr Isth VII

p 427 fr 107 = paean IX

*107ᵃ (= Sim 29—30 Bgk⁴)

(29)	Πελαγὸν ἵππον ἢ κύνα	*ia (ch?)*	*ia*	2
	Ἀμυκλάιαν ἀγωνίῳ	*ia*	*ia*	2
	ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο καμ-	*an*	*an*	
	πύλον μέλος διώκων,	*ia* ⏑⏑	*ba*	4

Plut quaest symp IX 15, 748ᵃ·ᵇ·ᶜ. Cf Schneider Saxo Pind fragm p 28, Boeckh expll 597, Schneidewin Sim p 55 ss, Theod Reinach Mél Weil 413 ss (favet Bacchylidi), Wil Textg gr Lyr 49, Pind 502, Schroeder Bph W 1901, 1124

(29) 1 ἀπέλαστον (v l θεσσαλὸν recep Schneider): Meineke 'Argivum' interpretatur ad Euph p 72 2 de diphth correpto cf infra ad fr 204 3ᵃ De hyphaeresi in verbo μίμεο cf nunc ἄγεο Pind fr 104ᵈ, 71

(30) οἴ' ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδί- | *da* *da*
ον πέτεται θάνατον κεροέσσᾳ | *da* *da* 4
εὑρέμεν ματεῖς' ἐλάφῳ· *tr* *ch* 2
τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοι- *lecyth* 2
σαν κάρα πάντ' ἐπ' οἶμον . . . *cr* *tr* . . . 3?

(30) 4 οἶοc: Th Reinach κεράcαcα: Wyttenb 5 μανύων: (ματεύων Schneidewin) correxi 6 στρέφοι⟨c⟩αν ἕτερον κάρα πάντα ἕτοιμον ἕτερον delevi, πάντ' ἐπ' οἶμον rest Schneidewin

p 430 fr *107[b] (= Sim 31 Bgk[4])

ἐλαφρὸν ὄρχημ' ἀοι- | ‿*cr* *cr*
δᾷ ποδῶν μειγνύμεν· | *cr* *cr*
Κρῆτα μὲν καλέοντι τρόπον, *cr* *ch*
τὸ δ' ὄργανον Μολοccόν. *ia* *ba*

Plut ibid omisso v 2[b], quem add Ath IV 181[b] (Κρήταν) 2 καλέουcι

p 430 fr 108[a] (75). 108[b] = 142 Bg[4] (106)

θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχάν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος, εὐθεῖα δή
κέλευθος ἀρετὰν λαβεῖν,
τελευταί τε καλλίονες.

Epist Socr I p 610 H

θεῷ δὲ δυνατὸν μελαίνας *ia‿‿* ↑ *tr* 2
ἐκ νυκτὸς ἀμίαντον ὄρcαι φάος, *ia‿‿* *cr* *cr* 3
κελαινεφεῖ δὲ cκότει *ia‿* *cr* *cr* 2
καλύψαι cέλας καθαρόν *antisp* *ch* 2v
ἀμέρας *cr* . . .

Clem Al str V 708 1/2 ἐκ μέλ. et 4/5 καθ. ἀμ. cέλ.: trp Blass, qui fragmm primus coniunxit 4 an coniunctis versibus *antisp cr‿‿*?

p 430 109. 110 (228. 76)

109 τὸ κοινόν τις ἀcτῶν ἐν εὐδίᾳ *ba* *ba* *ia* 3
τιθεὶc ἐρευνacάτω *ia* *cr* 2
μεγαλάνορος Ἡcυχίας τὸ φαιδρὸν φάος, *quat* (*enopl*) *cr* 3
cτάcιν ἀπὸ πραπίδος ἐπίκοτον ἀνελών, ‿*cr* ‿*lecyth* 3
πενίας δότειραν, ἐχθρὰν *quat* 2
κουροτρόφον *ia*

De carminis consilio Wil Stzgsber 1909, 808, Pind 193. Periodos ceteris rectius digessit Wil Versk 313 5 Ad ἐχθρ. κουροτρ. immerito attrectata, etiam a Br Keil (Εἰρήνη, Abh sächs Ges Wiss 1916, 47), cf ἐχθρὰ cοφία O IX 38

(110) γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπειρά- | ‿‿*ia*‿‿ *ba*
τοιcιν, ἐμπείρων δέ τις | *cr* *ia*
ταρβεῖ προcιόντα νιν ^*glyc* (*aceph*)
καρδίᾳ περιccῶc *ithy*

1[b] πεπειραμένων (Eustathii) explosit Wil Versk 313[3], receptis ἀπείροιcιν, ἐμπείρων δέ τις nec sermonis proprietati nec metro tam bene consulens quam antea.

p 432 ad fr 116. 117: Ad prosod fr 89 pertinere coni Wil 1901, 1310[1]

ΕΓΚΩΜΙΑ

p 433 ad fr 118/19: De Theronis stemmate schol O II 82[d] tradito CRobert Oidipus I 572

p 435 ad fr 122: 2 scr ἀφνείῳ propter ἐρατείναις 7 5 Redeo ad lectionem πρὸς Ἀφρ. (Wil 1889); de interpolationis Corinth suspicione cf λεξοῦντι 10 et supra ad Isth I 26 adn

p 437 ad fr 123: Str ultima metra VII diremi 1914 trimetro accelerato et tetrametro (II + II) 2 De sigmatismi cacophonia cf cum alia tum καὶ σύνεσις πρόσκοπος ἐσάωσεν fr 231, Harre de verbb ap P conl (1867) 6 ss, ut nasalismi proll II 187

p 438: In app crit corrige θράσει ap Bergkium. De 'muliebri impudentia' nullam esse posse crederes dubitationem; cf etiam Wil 1909, 832, Plat I 45. Mihi etiamnunc probatum θράσει βληχράν oxymoron, '*frech und feige*', non absimile Pindarico ψυχρᾶ φλογί (5), πᾶσαν ὁδ. θεραπ. interpr πανουργῶν 8 Reposui τᾶς ἕκατι 1914, item 10 παίδων

p 439/40 ad fr 124/25: στρ β' ἵσᾱ νέομεν Maas Resp II 19, ἴσαν v. Wil Pind 140[2] στρ γ' per typoth errorem in ed min legitur οὐ pro αὖ. Philod de mus IV 12 p 76 K verbis (Pindaricis) καὶ 'γλυκὺ τρωγάλιον' αὐτὴν (τὴν μουσικὴν) εἶναι λεγόντων παρὰ τὰ δεῖπνα (fr 124[b]) antecedunt]των τι βαρβι[. .]ται θυμὸν ἀμβλύ-/νοντα καὶ φωνὴν ἐν οἴνῳ, quae fuisse ratus παρακαλούντων τι βαρβιτίξαι (βαρβιτίσαι Bergk) cl Plut symp qu III 6 p 653[c] ad Pindari encomium Agrigentinum (fr 124) sive Syracusanum revocat Wil Pind 142 de metro cll 125, 2/3 fr 127: Quattuor paroemiaci, alter et quartus leniter variati

p 441 ad fr 128: Wilamowitzio monente Herm 40, 1905, 129 recepi (1908. 14) Χειμάρῳ μεθύων Ἀγαθωνίδᾳ βάλω. Et Agathonidae nomen latere videtur schol O IX 74 p 285, 5 Dr. Evadunt tres pentapodiae suaviter variati

ΘΡΗΝΟΙ

p 442 ad fr 129—33: Recte fecisse Bergkium, quod verbis ap Plut (occult viv) μικρὸν προελθών et ἐν ἄλλῳ θρήνῳ separatis καὶ μικρὸν προελθών· σῶμα μέν κτλ scriberet, et arbitrabar et arbitror. Neque vero mihi persuasit Wil (Pind 498) fr 131, 2—5 nulla animarum apud inferos fortunae ratione habita ad disputationem pertinere mere psychologicam. Difficilior est quaestio de tribus ap Plut viis, quas vereor ut confundere liceat cum tribus (ap Pind O II et fr 133) stationibus deinceps animis quibus quidem contigerit obeundis: quam quaestionem longius persequi non est huius loci 129, 1: Correctione εθένος ft non opus. De τὰν ἐνθάδε νύκτα supra ad O II 61 3: reponas χρυσοκάρποις βέβριθε c libb, tum suppl c Wil δενδρέοις 4: ἵπποις γυμνασίοισί ⟨τε γυίων⟩ exempli gr Wil 7: Dubitationem motam de θύα· ἀρώματα sustulit Wil ad inscr cantt Miles 31. 38 Stzgsber 1904, 630; unde crucem olim appictam delevi 1908; tum scr μειγν. 131: Bergkii suspicionem (de qua supra) propagans Wil ap Plut scribi vult, καὶ μικρὸν προελθών· 'ὄλβ. — τελ', ⟨καὶ⟩ ἐν ἄλλῳ θρήνῳ, σῶμα μέν κτλ. Tum: ὄλβιοι δ' ἅπαντες αἵᾳ λυσιπόνων τελετᾶν proponit Wil recordatus procul dubio fr quod est de myst Eleus 137, scil ut varia illa beatorum oblectamenta postremo (*in abschließender Erklärung*, ὄλβιος δέ?) complexus initiatis dumtaxat permitti poeta dicat; res admodum dubia. Lectionem ὀλβίᾳ δραπόντες etiamnunc tueor

p 445/6: De frr 137[a. b] ad Hippocratem Megaclis Pythionicae (486, Pyth VII) patrem mortuum (schol P VII 18[a]) fortasse referendis Wil Pind 155

p 446/7 ad fr 139, 6 ss: Vocem nuptialem ὑμήν a subst ὑμήν, -ένος strenue separandam esse censet PMaas Phil 66, 1907, 590 ss prob Boisacquio. Testimonium vocis σύμπρωτον Emped fr 95 D eripuit nobis Diels σὺν — ἐφύοντο recte interpr, unde Pindaro fort redd ⟨Μοῖρα⟩ σὺμ πρῶϊ λάβεν (*cr* ˘*cr*) cl ω 28 ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶϊ παραστήσεσθαι ἔμελλεν Μοῖρ' ὀλοή.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ

*140[a] Exstant laciniae vv 1—22

〈καί?〉 τοι προϊδ(ὼ)ν αἶσαν α̣[
Ζοι τότ' ἀμφι̣ . ου̣τα̣τ . [
Ἡρακλέης· ἁλίαι̣[. .] . . [
ναῖ μολόντας [.]υ̣[. .]ης̣[.] . [.] . ϛοεν
θονοι φύγον ογ[VI litt] . [.] . . .?
πάντων γὰρ ὑπ(έ)ρβιος αν . . ϛεφα[
ψυχὰν κενεω[.]εμε[.] . . ρυκ . α . . .?
λαῶν ξενοδα(ΐ)κτὰ βασιλῆ[?]- — an — an
ος ἀτασθαλίᾳ κοτέω(ν) θαμά, — an — ia
ἀρχαγέτᾳ τε (Δ)άλου — ia — ba
πίθετο παυσε̣ν̣[. . .] . ρμ[. .]ιαδες
. . ϛ[.] γὰρ σε, λ(ι)γυσφαράγων (?)ba an
. . υ̣τ . ναυ τα, Ἑκαβόλ̣ε, φορμίγγων. (?)an an
μνάσθηθ' ὅτι τοι ζαθέας Πάρου ἐν — an — an
γυάλοις ἔϲϲατο ἄ[ν]ακτι — an — ba
βω-μὸν πατρί τε Κρονίῳ — sp — an
τιμά̣εντι πέραν ἰσθμὸν διαβαίς, — an — an
ὅτε Λαομέδοντι πεπρωμένοι' — an — ia
ἦρχετο μόροιο κᾶρυξ. — ia — ba
ἢ〈ν〉 γὰρ τὸ παλαίφατον . . . . . ον
ἶκε συγγόνους
τρεῖς π̣[. .] . ε̣ω̣[.]νϰεφαλαν̣ . . ρ . . ται̣[
ἐπιδ[. . . . . .]αιμα . . . . . .

(deesse sec Gr-H, si modo aliqui versus, duo aut tres videntur; exstant denique carminis ultimorum versuum VIII initia haec: αλλα̣ — τεμαχα — ρωνα — λαχον κ — νον ἐγω — ὀργίοις α — αυξου̣η — αιολ —)

Oxyrh pap 408[a], col II[a] (vol III 13 ss Gr-H) **24** Ἀμφιτρυωνιάδας? Diehl **28** ἄν[τα]ϲε φα[νείς? Diehl **33/4** τίεν γάρ σε? **36** ss De re Apollod II 99/100, CRobert, GrHeldens 2, 565, Wil Pind 184 **39** τιμιεαντι: Gr-H. De forma διαβαίς supra ad proll II § 84 **44** εἶκε

140[b]

Ἰων[— ia — an? — 2
ἀοιδ(άν 〈τε〉 κ)αὶ ἁρμονίαν — quat — alcm — 2
αὐλοῖς ἐπεφράσατο — palimb — ch — 2_v
[τῶ(ν)] (Λο)κρῶν τις, (οἵ τ' ἀργίλοφον) — ia — ch — 2
π(ὰρ Ζεφυρί)ου κολώ(ναν) — ia — ba — 2
ν[αίονθ'] (ὑπὲ)ρ Αὐσονία(ϲ ἄκρας) — an — ia — 2
λι(παρὰ πόλ)ις. ἀνθ ὡΰξε δέ[, — an — ia — 2_H
οἷον (.)χημα λιγ[.] [. . . — . . . — [2?
κες, δ[.]όν παιήονα ba ia 2_{vH}

Oxyrh pap 408[b] col II[b] (vol III p 15 Gr-H) **55** exempli gr Ἰων[ίδος ἀντίπαλον Μοίσας]? cl Telest 2, 3; Ionicum poetam nominari aut significari susp Wil Pind 501, infra (58) scribens τῶ[ν τε], quae eicienda censeo cl Callim (de Xenocr) fr 541 δϲ (τ') Ἰταλὴν ἐφράσαθ' (e Pind?) ἁρμονίην **56** τὲ inserui propter καὶ correptum **57** αὐ[λοῖς ἐ]πεφρ. quod conieci legi posse agnoscunt Gr-H Oxyrh V 313 **58/9** οἵ — κολώναν schol Pind O X 17 (= fr 200 Bgk[4]) **60** ναίους' Gr-H, tum Ἑλλόϲ mavult Wil **61** ἀνθ ὡΰξε δέ legi posse censent Gr-H ibid. De Xenocrate (Xenocrito) Locrensi Ps-Plut mus § 101/2, Wil Timoth 103[5] **62** [ἄ]χημα cl Eur IA 1045 Sitzler BphW 1911, 1085

	Ἀπόλλωνί τε καὶ Χάρισιν	*ba*	*an*(?)	2v
65	ἄρμενον. ἐγὼ μ(ὰν κλύων)	⏑⏑ *ia*	*cr*	2
	παῦρα μέλ(ι)ζομέν(ου, τέχναν)	*ibyc*		2
	(γλώ)ccαργον ἀμφέπων,	‸*lecyth*		2
	(ἐρεθίζ)ομαι πρὸc ἀοιδάν	*paroem*		2
69	(ἁλίο)υ δελφῖνοc ὑπ(όκρισιν),	*an*	⏑⏑ *ia*	2
	τὸν ἀκύμονοc ἐν πόντου πελάγει	*an*	*an*	2H
	αὐλῶν ἐκίνηc' ἐρατόν	*ia*	*ch*	2
	μέλοc.	⏑ (*dim*)		2?

64 supplevi cll O XIV 3. 11, Ps Plut mus § 136, Paus IX 35, 3 **65** μ[ὲν mavult Wil **66/7** Saltantium chor loqui videtur **68** ss Plut soll animm 36 p 984 (ἐρεθίζεcθαί φηcιν), quaest conv VII 5, 2 p 704/5: κεκινῆcθαι πρὸc ᾠδὴν ἁλίου δελφῖνοc ὑποκρ., τὸν μὲν ἀκύμ. — μέλοc (= fr 235 Bgk[4]), ubi μέν delevi **68** προcαυτα [pap, πρὸc ἀοιδάν Gr-H, πρὸc αὐτά, [ἁ- (scil πρὸc παῦρα 66) Wil **69** terminatur pap

*140[c] (fr adesp 133 Bgk[4])

ἐπερχόμενόν τε μαλάccοντεc βίαιον
πόντον ὠκείαc τ' ἀνέμων ῥιπάc

Plut def oracc 30 p 426[c] (βίᾳ τὸν), adv Epicc 23 p 1103[c] (μαλάξοντας); cf ad fr 104[d], 40, ubi ῥιπὰν ἐμάλαξε Gr-H

p 448 ad fr 140[d] (104): De sententia cf Aesch fr (Heliad) 70 Pindari vocem amplificantis

p 448: ad fr 142 (106) vide 108[b]

p 449 ad fr 145 Wil Il u Hom 469*, melius Pind 190

p 450 ad fr 147: cf supra ad fr 29

p 451 fr 154 = paean IV 50—53 (fr 52[d])

p 452 ad fr 155, 2: scr τίν τε cl proll II § 76 fr 156: [ὁ] ζαμενὴc [δ'] ὁ χοροίτ. scr mon Wil (1898)

p 454 ad fr 161, 1: coniunge οἱ μὲν κάτω (metr iamb)

p 457 ad fr 168, 4: ⟨οὐ⟩ πολλόc reposui 1908. 14 c Coraë

p 458 ad fr 169: De interpretatione Phil 74, 1918, 195 ss, Wil Plat 95

p 461 ad fr 179: De pap Oxyrh 426 'confidenter' huc vocata a Wil Pind 327. 425 v infra in calce fragmm Ad fr 180/1 cf fr 42

p 463 ad fr 186: Callimachi esse ratus ex Hecale cυνοικιcτῆρα Κραναίηc (claus dact) P Maas Herm 46, 1911, 610; cf Steph Byz Κραναίη. fr 189: πανδείματοι reduxi 1914 c Wil 1911, 490[a]

p 464 ad fr 191: Reponas Bergkii ⟨αὐλὸc⟩ Αἰολ.

p 467 fr 200 = fr 140[b] (Oxyrh), 58

p 469 ad fr 204: Verba recte si trad, Cμυρναίω⟨ν⟩ facit cret; cf 'Αμυκλαίων fr 107[a] 2 p 470 fr 208 = fr 70[a] 10 p 472 ad fr 214, 3: scr 'Ελπίc

p 473 ad fr 221, 2: Reduxi τιμαὶ καί de molosso cl N VIII 1 4: Sexto Emp I 86 sec Mutschmannum non testante cῶc (BphW 1913, 935) ⟨χθό⟩ν' ἀμείβων coni I M Stahl Rh Mus 68, 1913, 631, διαμείβων praeierat P Maas

p 474 ad fr 223: Verb καὶ — αἰχμάλωτοι a P recte abiudicat Wil Herm 40. 1905, 130 Ad τραυματίαc notatu dignum in bonis libris esse τρώμαν P IV 271; de sententia infra ad frr 277/78

p 477 fr 235 = fr 140[b] 68

p 479 ad fr 244: De fonte cf Wil Pind 154[1]

p 480 ad fr 249[a]: scholl Genev (I 197, add 4 Nic) praebent μνηcτευομένην — τὴν κόρην 'Αχελῴω τ. πλ. ποτάμῳ. De fabula Meleagrea continuo post Bacchylidem redivivum disp C Robert Herm 33, 1898, 151 ss.

Nunc detecto 'Cerberi' dith Theb prooemio splendidissimo (70ª) quid in deperdita carminis parte de Herculis cum Meleagro commercio P tradiderit sciscitandi magnopere aucta est cupiditas. De duabus fabulae Meleagreae formis, Phrynicho-Bacchylidea (magica) et Pindarica (quantum suspicari licet magis heroica), Sokr X 1922, 42 ff.

p 481 ad fr 249ᵇ(ᶜ): πρόσθα μὲν ἵc Ἀχελωΐ-ου τὸν ἀοιδότατον / Εὐρωπίᾳ — κράνᾳ (M)έλ(αν)ος τε ⟦ποτάμου⟧ ῥοαὶ τρέφον κάλαμοι, recte quidem Εὐρ. cl Hes theog 357 et egregie Μέλανος, confirmatum posterius papyro Wil GGA 1900, 42, retento nescio quo pacto (etiam Pind 51) ἵc Ἀχ., quamquam in Ammonii testimonio Ἀχ. κράναν ⟨τρέφειν⟩ τὸν κάλαμον ipse quoque agnoscit. De calamo per apostropham invocato cf Χρυσέα φόρμιγξ, ad gen Ἀχελωΐου c adi Εὐρωπίᾳ attributi loco coniunctum Κρόνιε παῖ Ῥέας O II 13. Denique non displicent cll Φ 196/97 iuxta positae κράνα et ποτάμου ῥοαί, quibus receptis excluduntur numeri chalcidici, item Acheloi 'vi' repudiata, qua non opus ad glottides illas breuitate insignes procreandas.

p 485 ad fr 266: Philod π εὐc col 45ᵇ [τοὺc Κύκλωπαc φηcι Πίν]δαροc δε[θῆναι ὑ]πὸ Διὸc φο[βηθέντοc] μή τινί πο[τε θεῶν] ὅπλα κατ[ακευάcωcιν R Philippson Herm 55, 1920, 268 (cf ib 249) praeeunte Bergkio

p 486 ad fr 270: De Abari Arch f Rel-Wiss VIII 1904, 75. 81

p 487 fr 276 del recepta Wellmanni (p litt) lectione περκνῆc ἐχίδνac cll Ar hist an 9, 32, Ps-Ar mir ausc 165, Nic Ther 130 frr 277/78 cohaerere inter se Bergkius vidit; quibus nunc addendum, quod Aristides laudat II 91 K κατὰ χρυcοκέρω λιβανωτοῦ, perperam usque adhuc comicis insertum (III p 546 nr 784 K). Nam testatur schol a Br Keil e cod Par 2995 f 198ᵃ protractus (Herm 48, 1913, 319), ὁ Πίνδαροc διαcύρων τινὰ πλούcιον ὡc ἄγαν τρυφῶντα τοῦτο εἶπεν, ἐντεῦθεν δεικνὺc αὐτόν, ὅτι καὶ ἐν ταῖc πρὸc θεοὺc εὐχαῖc βλακείᾳ ἐχρῆτο. Quae ad Thessalum quendam spectare ἀγὰν τρυφῶντα καὶ κατὰ χρυcοκέρω λιβανωτοῦ (cπένδοντα opinor) Keil docuit cl Porph de abst II 15 fr 278: κῆρac (κᾶρac scr ut 277 cl καριῶcαι· ἀποκτεῖναι Hesych) ἀλλοτρίαc Wil Herm 40, 1905, 130, recte huc praeter fr 223 revocans etiam fr adesp (Bergk 4) 89ᵃ, καὶ ποιηταὶ δέ φαcιν ὦ γλυκεῖ' εἰρήνα, πλουτοδότειρα βροτοῖc, item 89ᵇ, νύττει γ' ὅμωc cφᾶc θέλγητρ' ἀδονᾶc, φηcὶν ἡ ποίηcιc. fr 279 (Lib II p 95, 20 F) delevit R Foerster Bph W 1905, 6

p 488/9 ad fr 284: Idem sentit Wil Pind 149³. 345⁴

p 490 ad fr 293: cf ad paean VII[a] 2/3 adn

p 491 ad fr 298: ἐμίν comparuit in sermone dei alicuius paean X (fr Oxyrh 131, 19 Gr-H)

p 494 fr 312 = paean VI 123 fr 316: cf ad paean II add. De latiore προβάτων notione cf ὅcc' ἐπὶ γαῖαν / ἕρπετὰ γίγνονται δ 418

*

Papyri fragmm Paris, quae post Eggerum ed Fr Blass Rh Mus 32, 1877, 450 (= fr adesp 85 Bgk; cf Wil Textg gr Lyr 48, Pind 153), carminis sunt Echecrati cuidam Orchomenio dedicati, quod carmen Pind corpori inserere ft licebit, si prius lectiones quaedam admodum incertae denuo recognitae erunt. Neque enim quantum adhuc iudicare licet aut poeseos habitus aut, praeter gen in -ω exeuntes Πυθαγγέλω Ὀρχομενῷ, sermonis proprietas quidquam praebent quod a Pind arte alienum dicas. Denique ne numeri quidem obstabunt, in quibus notatu digna dimetra ἀτὰρ ἀνδρῶν Ἐχεκράτει vel cτεφάνωμα δαιτὶ κλυτάν

De novo fragm κατὰ χρυcόκερω λιβανωτοῦ v fr 278

Hygin Astr II 37 p 74 B: '(Argo) factam esse P ait in Magnesiae oppido cui Demetrias est nomen', ad Iolcum spectare manifestum (P IV 188)

Fragm a Xylandro Pindaro, a Schneidewino et Bergkio Simonidi adscr (23 Bgk⁴), λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας κτλ multifariam emendatum a Wil (Sapph Sim 129) et a Sitzlero (Woch cl Phil 1915, 448) dithyrambico poeta dignum iudico

Pap Berol 13411 quam Wil 1918, 728 commemorat, tam misere lacerata, ut vix duo aut tria vocabula cohaereant. Multorum sunt versuum fragmm numeris aeolicis enopliis responsu nullo perspicuo. Nomm pr occurrunt Rheae Kroni Acheloi Achillis. Tragicum vel dithyr spirant ἰαχά (ἰαχὰν ὑμεναίων Pind P III 17) ὀλολυγαί εὐάμπυξ (hoc quidem nunc etiam fr 70ᵇ 13), denique verbo ἀνύτοις coarguitur carmen atticum fuisse.

Pap Oxyrh 426 fragmm, quae sunt de Melampode Amythaonida Argis aram condente Apollini Pythaeo, a Pind abiudicanda docui Bph W 1903, 1447 monente dialecto, ῥίψας (8), φασίν (9), quibus add τανίφυλλος (7, voc Bacchyl), denique πολεμαίνετος (4, forma novicia, μεγαίνητος hab Bacchyl). Numeri chalcidici, poesis quantum iudicari libet exilis monetae.

INDEX

I

ᾱ : ε̄ 22
ᾱ : η̄ 17 ss *498. 512*
αε αο εο simm 25. *499*
ΑΙ : Ε 8
ἀβοατί 143
ἀγέομαι (spir) 14. *524*
Ἀγεσίλας?? *524*
ἄγνωτος 'obscurus' 352
ἄγνωτος, ἄγνωστος 117
ἀγρότερος *510*
ἄγυια 318
ἀδίαντος *523*
ἁδρός 452. *534*
ἁδεῖν (spir) 15
ἄδυτος (ὁ) 490. *540*
ἀελπεία 270
ἀερύω 33. *499*
αἰέν 305
αἰέναος 27
-αις, -οις accus aeol? 186
-αις (διαβαίς) *501*
ἀίσσω — ᾄσσω?? *523*
ἀϊστόω? *519. 538*
ἀκερσεκόμας *515.525.545*
ἀκροθίς 91. *510*
ἅλιος, ἀέλιος 15
Ἀλκαῖδας 118
ἀλλᾶ *501*
Ἀλφεός 26
ἁλωκότα 197 (cf οἰκώς? 360)
(-ᾶ) ἁμᾷ 37. *501*
ἄμπαλος 'nova sortitio'? 127
ἀμπιπλάντες 336; cf 423
Ἀμφιαρεῖ, -ρῆ 18
ἀν- (ἀμ-) a librariis pro ἀνα- invectum 337
ἀναβωλάκιος 216
ἀναί? *543*
ἀναλίσκω, ἀαλίσκω *517. 519*
ἀναρέψατο? *539*
ἀνερεῖ *522*
ἄνεται λιταῖς 131
ἀνέχειν· ἀνέχεσθαι 318
ἀνέχειν δῶρα θεοῖς 433
ἀνθώυξε? *556*
ἀνΐα 211
ἄνυσεν 'confecit' 269
ἀοιδοί (gen commun) *514*
Ἀοσφόρος 26. *499*
ἀπάλαμνος *511*
ἀπαρχεῖ? 294. *534*
ἀπατᾶν τι 83
ἀπείρατος *554*
ἀπείριτος 116
Ἀπέσα(ι)ς (veriloq) 491
ἄπιστον θαυμάσαι 259
ἀπτωτί 143
ἄρασθαι, ἀρέσθαι 373
ἀράχνας (ὁ) 491
ἀργιβρέντας *545*
ἀργεννόεις 202
Ἀρέθοισα 197
ἀρπαλέος *517*
ἀρχαία subst?? 208
ἆς· ἕως 151. *541*
-ᾴσκω, -ῄσκω 28
ἀτρεκής 287
αὖτεν 37. *526*
Ἀφαρητίδαι 337

βαθυπέδιος 285
βαρβιτίξαι *555*
βασίλεα 276
βυθοῖ? *515*

γαρύειν c inf 310
γὲ δέ τὲ interpoll 9
γὲ (synt) 257. 369
γενύων 29
γλάζω *550*
γλέπειν, γλέφαρον 213. 242. 437

-δᾷος? *518*
-δάμας, -δᾶμος 38
ΔΕ : ΤΕ 9. 121. 145. 221. 259
δέ tertio loco 154. (?) 447
Δί 168
διά (synt) 359. 364
διζάσατο 401
Διθύραμβα 417
δοκέοντα *522. 530*
Ε : ΑΙ 8
ΕΪ : ΕΙΝ 227. 257
ΕΙ : Υ 327
ἐαρίδρεπτος (ἐαρίδροπος??) 412
ἔγνον 209. 251
ἑδνώσατο· ὑμνήθη *535*
-έει 366. 451
-ειος, -εος, -ιος 27
εἶπον (imper) 41
ἑκκαίδεκα?? 341
ἑλίσσω 16
ἔλπετο 41
ἐλπίδας· τὰς φρένας 260
ἔλυθον?? 172
ἐμίν 37. 491. *558*
ἔμμεναι 201
ἔμπᾰ ἔμπᾰν ἔμπᾰς *500*
ἔμφρων, ἔκφρων 142
ἐν ἐς σύν interpoll 10
-εν, -ειν 39. *501. 524*
ἐν(ς) *513* (*bis*). *525. 529*
ἐν(ν)άλιος, ἔν(ν)επον 32
ἐνιαυτός (Ἐνι-) *508*
ἐνεγκ-, ἐνεικ- 40
ἐξαπίνας *516*
ἔξορκος· μέγας ὅρκος 168
ἔξυπερ? *545*
ἐόλει 217
ἕ (orthot) *522*
ἑός 253 (*518*) 317 (σεϝός 284)
ἐπακοεῖν 171
ἐπάμερος 16
ἔπειτεν 37
ἐπέτειος 491
ἐπηετανόν 26. 306. *499*
Ἐπιάλτα 16. *498*
ἔπλεν 309
ἔραται (coniunctiv) 207
ἐρείδεσθαι· ἀποτίθεσθαι?? 327
ἐρέπτω 217
ἔριξε *527*
ἐριπέντι 93
ἑρμανεύς *512*
Ἐρχομενός 30. *500*

ἐcλόc 16
ἑcπέcθαι *501*
-έτων (imper)? 98
εὐζοία εὐcοία 210. *499. 516*
εὐνάν fem gen 492
ἔχειν τινὶ μομφάν (active) 359. *525*
ἔχθιcτοc· αἴcχιcτοc 264

F 8 14. (καὶ Fόν? *512*) 109. 115. 248. 381 (F'?) *519*
Ζέαθοc *543*
ζοόc *499. 516*

η̄ : ᾱ 17 ss
ἤ — ἤ 265
ἤει 401
ἤλ[α]cατο? 458
ἥμεροc *498. 535*
ἦ ῥα = ἔφη (in schem Pind) *515/16*
ἦρα (ἦ ἄρα) 23. *520*
Ἡρακλῆc (veriloq) 490
ἥροαc, ἡρόϊοc 26
ἦc (ἦν)? 347. *525*
ἦcαν?? 141. 326
-ηcιν (coniunctiv) *552*
ἤτοι 90
ἤτοι—ἀλλά 270
ἠύ(κομοc) 110. *512. 519*

θάγω 148
θαέομαι *518*
θαμά 34
Θεαῖοc 28
Θεία *525*
θέλω 23
θεμιcκρέων 225
θέν *509*
θενών 124
θεόc θεόc 29. 179. *515*
θέccαcθαι 299
Θηβαιγενήc 405
θήλεον γάλα? 423
θὴν 468
θῆcθαι 251. *518*
θραcίπονοι?? 88
θύα 555
θυίειν 195. 419

ι 27. 242. *500. 553*
-ῑ, -ιδι, -ει 35
Ι : ΕΙ 32. 114. 204. 467
Ἰαολκόc 14. 286
Ἴδαc *534*
ἰδυῖα? 462
ἱέρεα 202
ἵν 204
ἵνα 296. *520*
*-ινc: -ῑc 35
Ἱcμηνόc 17
ἴcοc — ἴcοc δέ 95
ἰχνεύων 241

Κάβιροc 410
Καδμεϊᾶν 413
Κᾰδμοc 241
καί (synt) 104. 234. 261. 295. 310. *514. 517*; cf τὲ (καί)
Κᾱΐκου 366
κακίειν 463
κάλιπον? *527*
κἀν (καὶ ἐν) 24
Κᾶρεc (Κῆρεc) 487. *558*
καρθέντεc 206
καρταίπουc 166
καταοίκιcεν 41. *524*
κάτω κάρα 454
κελαδεννόc *500*
κελαδέcαι *526*
κενεFόc, κεν(ν)όc 33
κεχείμανται 249
κίβδηλοc 416
Κῐλίκιον 176
κιccοάραc? 413
κλαΐδεc: κλαΐδεc 414
κλάϊθρον *515*
-κλέFαc 257
Κλεόc?? 493. *552*
Κλυταιμήcτρα 30
κνίζω 32. *526*
Κνώcιοc 31
κοιμᾶcθαι *527*
κράτεcκε 288
κραυγέταc? 290
κρίμναμι 203
κτέατα 314

λάβροc *523*
λᾴα 28
λάθα· ἀγνοία κ. ἀδοξία 307. 322. 442
λάχοc ἐνδεικνύναι 126
λέλογχε (impers) 275. *519*
λεξοῦντι?? 436
λυcίπονοc *515*

μάρη· αἱ χεῖρεc? 493
μαρμαρύζειν 437
μαψυλάκαc 319. *523*
μεθομάρεοc 399
μεμᾱόταc 87
μεμνᾷτο 420
μέν — καί 467
μεταλλᾶν 117. 212. (??) 473
μήτε — μηδέ 354
Μίδαc nomen barbarum 391

νέμεcιν θέμεν (O VIII 86) *513*
-ν paragog 14
νάϊοc, Προνᾴα 231
νίκη, νίκημι 299. *499*
νικῶcι?? *524*
νὶν 37
νίcομαι 31
νύκτεc *521*

ξύν : cύν 32

Ὀαρίων 30. 281. 406. *499*
οἰκούριοc 27. 248. *500. 517*
οἴχομαι (synt) 456
ὁμοῖα, ὁμοῦ (tachygr) 230. 55
ὅμωc: ὁμῶc 35
-ΟΝ : -Α 260. 439
-οντι: οιcι(ν) 39
ὅπωc temp *546*
ὁρᾶν: βλέπειν 145
ὀρέγυια? 216
-οc: -ουc 35. *500/1*
οὐ : μή 426. [476]
οὐ — οὔτε 473
Οὔλυμποc 12
οὕνεκα 17
οὔτε (μήτε) priore loc subaud *514. 534*
οὗτοc (synt) 230. 328
ὀφρῦc 168

πακτίc 440
πάν 34
παρᾳά 28
παραμεύcαcθαι c gen?? 340
παρθενήϊοc 320
Παρναccόc 31
πατρῷοc?? 26
πεντηκόντερον 217
περ(ι)- 23
περίαλλα *518*
περῐδάιοc *535*
πετ- : πεc- 42

πέταλα· τὰς κρήνας?? 496
πέταλοι? 436
πέτομαι 23
πίτνειν 244. 350
πλόκοι : πλόκαμοι 480
ποί : ποὺ 36. *501*
πόλεα *501*
πόλῑ 35
πόλῑς 205. *514*
πολύμαλος? 82; cf fr 288
Ποτειδάν 29. 34. 161
προμαθεύς 125
προπράονα 318. *499*
προνᾶα *500*
πρόφασις 479
πρῶρα 28
πτερὰ νικᾶν *518*

Σαοκλ. *500*
σαυτῷ?? 422
Σεκυών 30. *500*
Σέρῑφος 269
σκιάεις? *536*
σκολιός 469
σκοτεννός? 522
(ἐ)σπέσθαι 41. 501
σποδέων 496
-στᾰ̄ 211
στάθμᾱ· σταθμός *515*
συλᾶν τινός τι(να) 143
σύν (synt) 340
σφέτερος 142
σχεθών 233

τά; 36. 87. *501*
τὰ καὶ τά 226
ταί τε? 171. 436
τάμια (fem) *513*
ταξιοῦσθαι 143
ταράσσειν φωνάν 205
ΤΕ : ΔΕ 9. 121. 145. 221. 259. *515*(?)
ΤΕ : ΚΑΙ 260. 261. 478.
τὲ (καί) 124. 157. 211. 473; 180. 364
τὲ quarto loco? *552*
τὲ — δέ 257
τέ = cὲ 36. *497*. *520*. *521*
τειχέω?? 495
τελετά : τελευτά 444
τερπνόν 134
τέρτατος? 134
τοῖαῦτα 242
Τρεφώνιος 30. *500*
τρισσαὶ νῖκαι 244
Τροῖα 26
τύ τίν τοι τὲ 35. 37. (τὲ? 89.) 219. 250. 338
τῶ 37

-ῳ- 27
ὕδωρ? 423. *550*
ὑμήν *555*
ὔμμιν? 436
ὑπάργυρος 265
ὑπό (synt) 118. 243
*ὗς, ὑέων 307

φαμί synt 252
Φελλάνα?? 410
φθῐ́νω 182
φίληςι? *521*
φονός *516*
φίλον ἔργον (active) 185
φράδασε 285

χειά *527*
Χείρων Χίρων *500*
χλοαρὸν γελᾶν 249
χρόνος· τὰ χρονισθέντα 230
χρῦσός *521*
χρυσοκέραν 496

ψάγιον 316
ψεῦδις 315; cf ad P II 76
ψέφας?? 495
ψεφεννός 287

ὠδίς 116
ὠμοβόλος 447
ὦν (ἦ οὖν) 24
ὡς ὅτε 112
ὥτε 37

II

Achelous 481
adiectivorum attractio s traiectio 230. 299. 306. 308. 321. 349. 361. 401. 460/1. 470. 471; 334; 85. 181. 332. 366. 436
adiectt fem gen not abstr 45
adiectt formatio 285
adiectt geminata 308. 361
adiectivorum motio 203. 215. 398
adiectt praedicativa 179. 213. 226. 351. 359. 465
Aeropa (Meropa) Oenopionis uxor ab Orione compressa 407
Alera Tityi mater 490
anacoluthon 94. *510*. 181. 276. 348. 360
'anacrusis' *505*
Antimachus? 407
Antippus musicus 405
antiptosis 96
aor med neutropass *502*
aphaeresis in P nulla 23. 206. 218.
Apollo Δήραινος 405. *529*
Tanagraeus 489,
εὐρυσθένης 353,
χρυσοκόμας 116
Aristeas Proconn 486
articuli usus 92. 99 (*512*). 260. 324. 327. 379. 436. 438. 453
augmentum 40. 209

belli sacri tempp 50
bigae metr (*Stollen*) *505*
Bothysius mensis Olymp? 47

Cadmus (Messanensium?) rex 76. 486
Callias comicus Σχοινίων 416
Cambysa Opuntis f 141
carminum Pindd ordo 6. 54. 387
carminum Pindd tempora *506* ss
Castoreum *507*
Chromius? 495
Chrysopelea 482
casus geminati 44 ss
Comarchus περὶ Ἠλείων 47
crasis 23. 286. *499. 526*

Daedalus? 294
Damasias arch Ath 49
Damophon-Hippolytus?? 460
Danaa a Proeto temerata?? 488
Diomedis equi 494; cf fr 309
dithyrambus βοηλάτας? 162
dualis numerus 382

Echidna? 487
elisio 161. 266; 134. 182
Erichthonius 482

formulae epp 45. 142. 229. 312; 332
fut med neutropass *502. 513*

genetivus qualit 119
generis nomm congruentia 83 (426). 105. 114. 182. 233. 267. 375/6
genus verbi 42. 187. 198. 226. 237. 312. 327. 349. 447

Hamadryas 455. 482
Helena a Theseo rapta 483
Herculis lavacra? 401
hiatus 14. 104. 171. 333. *498*
hippodromus 54. *505/6*
Homerus Smyrnaeus Chius 484
Hymenaeus virginitatis deus 447
'hyperbole crescens' 400
Hyperborei 483. 486 (bis)
hyperdorismus 17
'hypercatalexis' *505*

infinitivus: subiectum om 217. 341, nominis attractio 370
iotacismus 32
isthmiadum tempp 52
iterata vocabula 31
Iuno a Vulcano vincta 488

Leuce (Macaron) insula 96
Lyaeus, Lysius 480

memoriae vitia 369
metrica primi syst licentia 11. 202. 247. 355
metrica productio 12. 194. 423; cf *516. 527. 552*
metr chalcid (dactylepitr) *516/17*
metrum Partheneum 461
metrum variatum in aeoll 142. 225/6. *513*, in chalcidd *503/4*
modorum usus 105. *512. 516*

nasalismus librorum 30
Nelidarum internecio 458
nemeadum tempp 53
Nili incrementa 488
nominativus pro voc 121. 262
nominum propr forma variata 69
nomm propr licentia metr. 111. 170. 335
nomm propr vocalismus 29

Oenophytensis pugnae temp 74
olympiadum tempp 46 ss
optativus concedentis 105. 258
opt futt?? 120
opt in sent sec 156. 291. 452
opt volentis 310
Orion dithyrambus 406 ss
oxymoron 116. 468

Pan Apollinis et Penelopae f 422
'Pater Magnus' 96/7
patronymica 308
persona prima admonentis 267
Pindari natales 76. *507*, mors *508*
Pindarus νουμηνιαστής 293
praepositionum anastropha 33. 244. 263. 313. 314
praeposs corruptae 10. 229. 237. 294. 307. 381
praeposs iteratae 116
prolepsis 333
pythiadum tempp 48. 63 ss

Rhesus 484

'schema Pind' 348. 367. 413. 415. 478. 480. *516. 518*
Scopadae? 483
septem duces adv Theb 113
Sicilia τριγλώχιν?? 495
sing num vi collect 232. 245. 285/6. 430
sortitionis rationes 126. 310
subi omiss 348. *514. 516*
synt arch *515*

Tanagraeae pugnae temp 74
templa (Ap) delph *518. 527. 544*
temporum usus 157. 178. 186. 198. 210. 216. 252. 264. 267. 340/41. 438. 447. 456. *515. 523. 531*
Thebae χρυσάρματοι?? 495
'tmesis' 355
Typhonis cum Iove certamen 48 cf 487

III

Aesch choeph 344 308
691 34
Aristot reip Ath c 13 49
Bacchylides passim
Gemini isag VIII 33 Man 48
Herodian I 337, 22 L 493
Her IV 13 ss 486
Hes opp 412 373
Hom Δ 109 (ἐκκαιδ.) 341
Μ 335 (Αἴαντε) 364
Υ 249 (νομόν) 452
Inscrr: CIA I n 122. 123
I n 433
CIA II n 181
II n 545 4
IGA 116, 11; 119, 2
Metroll ed Hultsch I 184 add
Paus X 7
Pisander 401. 455. 4
Schol Hes theog 312 4
Hom *A* P 98
Pind passi

022040035
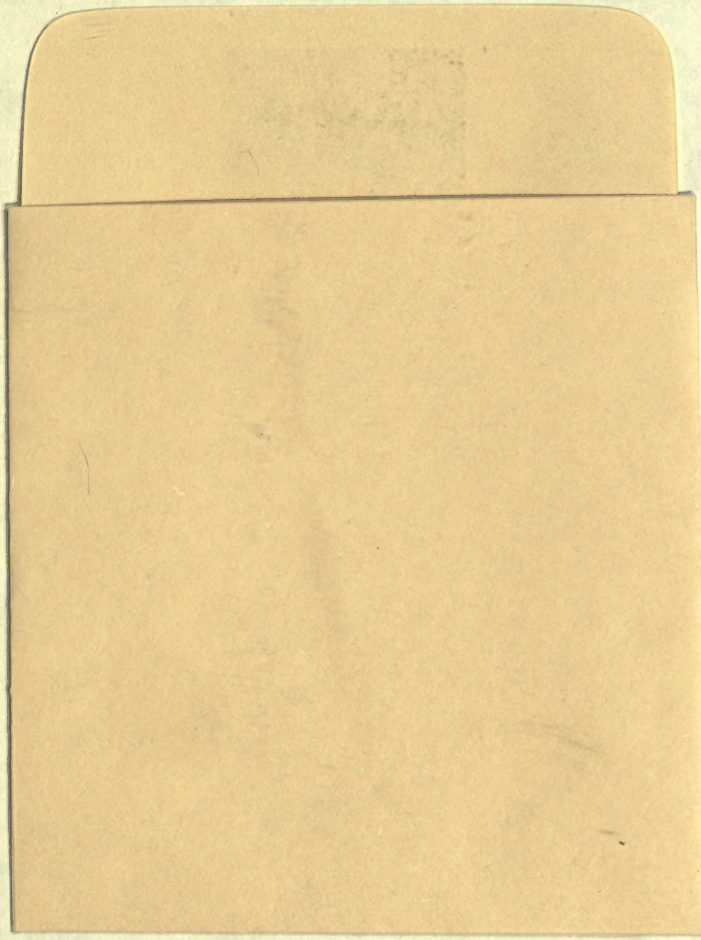
0 5 1990